STEPHEN KING

AL PATRULEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

VRĂJITORUL ȘI GLOBUL DE CRISTAL

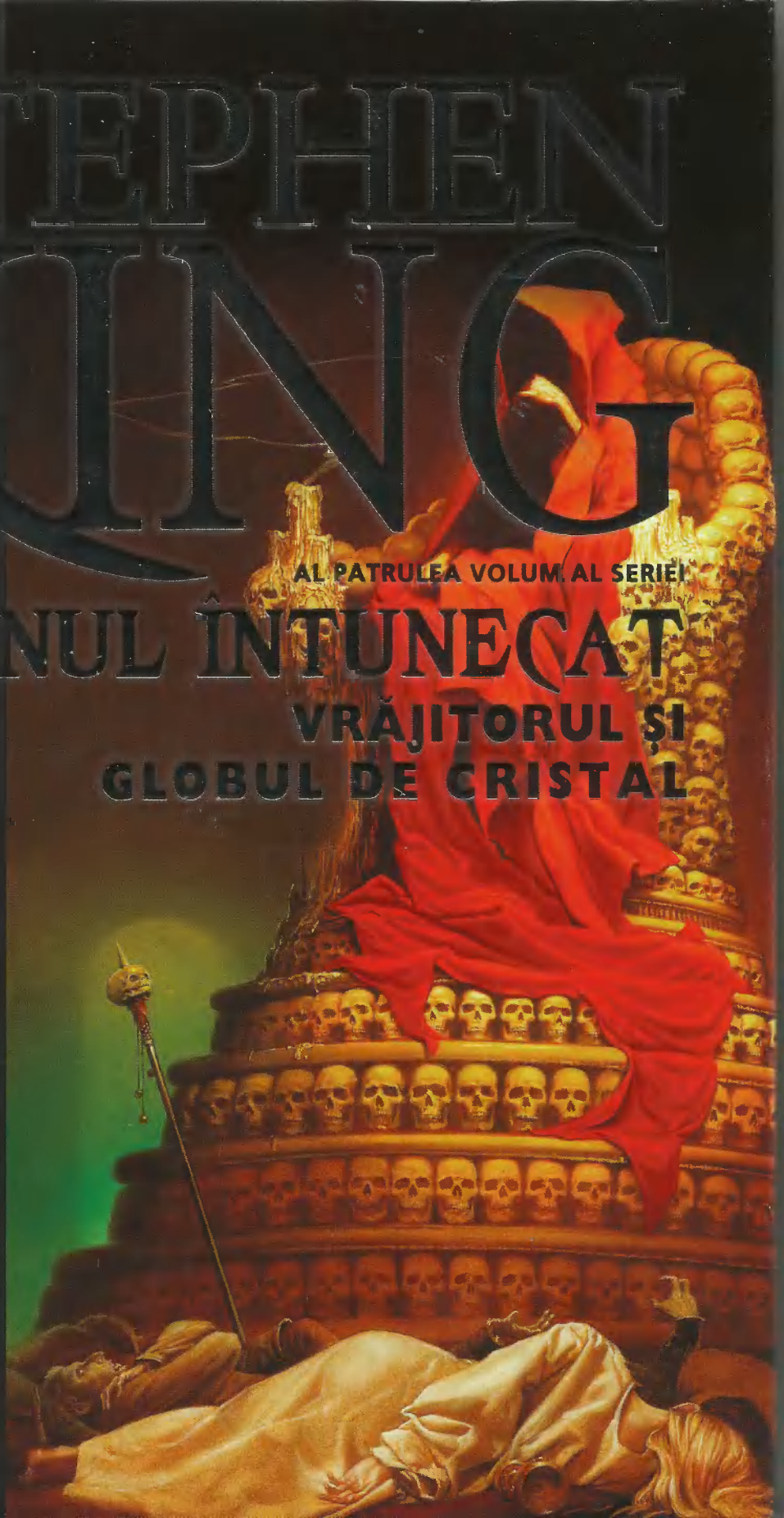

NEMIRA

STEPHEN
KING

TURNUL ÎNTUNECAT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doar doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma-record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

VRĂJITORUL ȘI GLOBUL DE CRISTAL

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

Traducerea versurilor din poemul
Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a, de Robert Browning
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei:© Whelan, Michael via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Vrăjitorul și globul de cristal / Stephen King; trad.: Mircea Pricăjan; postf.: Stephen King.-
București: Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-200-5

I. Pricăjan, Mircea (trad.)
II. King, Stephen (postf.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
WIZARD AND GLASS
© by Stephen King, 1997, 2003
All rights reserved

© Nemira, 2011

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-200-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Această carte le este dedicată lui Julie Eugley și Marsha DeFilippo. Ele se ocupă de corespondență și, în cea mai mare parte, în ultimii doi ani, aceasta s-a referit la Roland de Gilead – pistolarul.

Julie și Marsha m-au convins să mă întorc la procesorul de cuvinte pur și simplu bătându-mă la cap. Julie, tu m-ai sâcâit cu cea mai mare eficiență, așa că numele tău apare primul.

ARGUMENT

Vrăjitorul și globul de cristal este al patrulea volum dintr-o poveste mai lungă, inspirată de poemul epic al lui Robert Browning *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a.*

În primul volum, *Pistolarul*, se povestește cum Roland de Gilead îl urmărește și, într-un sfârșit, îl prinde pe Walter, omul în negru, care se prefăcuse a fi prietenul tatălui lui Roland, dar care îl slujise de fapt pe Marten, un mare vrăjitor. Țelul lui Roland nu este să-l prindă pe semi-omul Walter, ci să ajungă la Turnul Întunecat, unde el speră că va putea pune capăt acceleratei distrugeri a Lumii de Mijloc, poate chiar s-o inverseze.

Roland e un fel de cavaler, ultimul din stirpea sa, iar Turnul, atunci când facem cunoștință cu el, e obsesia lui, singura lui rațiune de a trăi. Aflăm despre o timpurie probă de bărbăție la care îl supune Marten, care a sedus-o pe mama sa. Marten se așteaptă ca Roland să nu treacă proba și să fie „trimis la Vest", astfel încât armele tatălui său să-i fie pe veci inaccesibile. Roland însă zădărnicește planurile lui Marten, trecând testul... datorită, în principal, modului inteligent în care își alege arma.

Descoperim că lumea pistolarului se înrudește cu a noastră într-un chip teribil, dar fundamental. Această legătură ni se arată atunci când Roland îl întâlnește pe Jake, un băiat din New Yorkul anului 1977, la o haltă din deșert. Există uși între lumea lui Roland și a noastră; una dintre ele este moartea, și-n felul acesta ajunge Jake prima oară în Lumea de Mijloc, împins în fața unei mașini pe 43rd Street. Criminalul era un om pe nume Jack Mort... doar că ființa care se ascundea în mintea lui Mort, ghidându-i mâinile criminale în acel moment, era Walter, vechiul dușman al lui Roland.

Înainte ca Jake și Roland să-l prindă pe Walter din urmă, Jake moare a doua oară... acum deoarece pistolarul, pus în fața unei teribile alegeri între fiul său simbolic și Turnul Întunecat, alege Turnul. Ultimele cuvinte ale lui Jake, înainte să plonjeze în abis, sunt: „Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea."

Confruntarea finală dintre Roland și Walter are loc în apropierea Mării Vestului. În cursul unei lungi nopți de palavre, omul în negru îi prezice lui Roland viitorul folosind un ciudat pachet de cărți de Tarot. Trei cărți – Prizonierul, Stăpâna Umbrelor și Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule") – sunt aduse în mod special în atenția lui Roland.

Al doilea volum, *Alegerea celor trei*, începe pe malul Mării Vestului, nu la mult timp după ce Roland se trezește în urma confruntării cu vechiul său dușman și descoperă că Walter a murit de mult, nemairămânând din el decât oase într-un loc plin de oase. Istovit, pistolarul este atacat de o mulțime de „homaroșenii" carnivore și, înainte să poată scăpa de ele, este grav rănit, pierzând arătătorul și degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Mai mult, mușcătura lor l-a otrăvit și, pe când își reia drumul spre nord de-a lungul Mării Vestului, Roland e din ce în ce mai bolnav... poate pe moarte.

În drumul său întâlnește trei uși care stau de la sine în picioare, pe plajă. Acestea se deschid în orașul New York, în trei *când*-uri diferite. Din 1987, Roland îl aduce pe Eddie Dean, prizonier al heroinei. Din 1964, o aduce pe Odetta Susannah Holmes, o femeie care și-a pierdut partea inferioară a picioarelor într-o nefericită întâmplare la metrou... una care n-a fost deloc un accident. Ea este de fapt stăpâna umbrelor, având o a doua personalitate malefică ascunsă înăuntrul tinerei femei de culoare devotate cauzelor sociale, pe care o cunosc prietenii ei. Această femeie ascunsă, violenta și abila Detta Walker, e hotărâtă să-i ucidă pe Roland și pe Eddie, atunci când pistolarul o aduce în Lumea de Mijloc.

Între situarea temporală a acestora doi, din nou în 1977, Roland intră în mintea diabolică a lui Jack Mort, care i-a făcut rău Odettei/Dettei nu o dată, ci de două ori. „Moartea", îi spusese omul în negru lui Roland, „dar nu pentru tine, pistolarule." Mai mult decât atât, Mort nu este cel de al treilea despre care vorbea profeția lui Walter; Roland îl împiedică pe acesta să-l ucidă pe Jake Chambers și, la scurt timp după aceea, Mort își găsește sfârșitul sub roțile aceluiași tren care a lăsat-o pe Odetta fără picioare în 1959. Astfel, Roland nu reușește să-l aducă pe psihopat în Lumea de Mijloc... însă, se întreabă el, chiar și-ar fi dorit ca asta să se întâmple?

Totuși, zădărnicirea împlinirii viitorului prezis are un preț, ca întotdeauna. Ka, *vierme*, ar fi spus Cort, bătrânul învățător al lui Roland; *Aceasta-i o roată mare care se învârtește neîncetat. Nu sta-n fața ei atunci, c-altfel vei fi zdrobit sub ea, și așa se va zice cu al tău creier prost și ale tale inutile mațe.*

Roland crede că a adus de fapt trei, aducându-i doar pe Eddie și Odetta, dat fiind că aceasta are personalitate dublă, însă atunci când Odetta și Detta se îmbină, transformându-se în Susannah (grație în mare parte iubirii și curajului lui Eddie Dean), pistolarul înțelege că nu este așa. Și mai înțelege un lucru: că-l chinuiesc gânduri legate de Jake, băiatul care, murind, a vorbit de alte lumi. De fapt, jumătate din logica pistolarului spune că băiatul *n-a existat* niciodată. Împiedicându-l pe Jack Mort să-l

împingă pe Jake în fața mașinii care ar fi trebuit să-l ucidă, Roland a creat un paradox temporal care îl sfâșie. Și care, în lumea noastră, îl sfâșie și pe Jake Chambers.

Ținuturile pustii, al treilea volum din serie, începe cu acest paradox. După ce ucid un urs uriaș pe nume Mir (după vechii oameni care au plecat de teama lui) sau Shardik (după Marii Străbuni care l-au construit... întrucât ursul se dovedește a fi un cyborg), Roland, Eddie și Susannah merg pe urmele bestiei și descoperă Calea Grinzii. Există șase astfel de grinzi care leagă cele douăsprezece portaluri ce marchează marginile Lumii de Mijloc. La punctul de intersecție a grinzilor – în mijlocul lumii lui Roland, poate centrul tuturor lumilor – pistolarul crede că el și prietenii lui vor găsi în sfârșit Turnul Întunecat.

De acum Eddie și Susannah nu mai sunt prizonieri în lumea lui Roland. Îndrăgostiți și deveniți ei înșiși pistolari aproape desăvârșiți, sunt participanți deplini la căutare și îl urmează de bunăvoie de-a lungul Căii Grinzii.

Într-un cerc al vorbelor, nu departe de Portalul Ursului, timpul este îndreptat, paradoxul ajunge la sfârșit și *adevăratul* al treilea este în sfârșit adus. Jake reintră în Lumea de Mijloc în urma unui periculos rit când toți patru – Jake, Eddie, Susannah și Roland – își amintesc chipul tatălor lor și se ridică la înălțimea așteptărilor. Nu la mult după aceea, cvartetul devine cvintet, atunci când Jake se împrietenește cu un billy-bumbler. Bumblerii, care par o combinație între bursuc, raton și câine, dețin o limitată abilitate de vorbire. Jake își botează noul prieten Ete.

Calea pelerinilor îi duce spre Lud, un pustiu urban unde supraviețuitorii degenerați din două vechi facțiuni, Puberii și Cărunții, întrețin mai departe un vechi conflict. Înainte să ajungă la oraș, intră într-un orășel numit River Crossing, în care mai trăiesc câțiva locuitori bătrâni. Aceștia recunosc în Roland un vestigiu al zilelor vechi, dinainte ca lumea să meargă mai departe, și-i onorează pe el și pe tovarășii lui. După aceea, bătrânii le spun de un vechi tren monorai care ar mai putea încă să circule de la Lud în ținuturile pustii, de-a lungul Căii Grinzii și către Turnul Întunecat.

Jake e speriat de această veste, însă nu întru totul surprins; înainte de a fi scos din New York, el a obținut două cărți dintr-o librărie deținută de un om purtând suspectul nume de Calvin Tower. Una este o culegere de ghicitori cu paginile cu răspunsurile rupte. Cealaltă, *Charlie, trenulețul Uu-uu*, este o carte pentru copii despre un tren. O povestioară amuzantă, ar spune cei mai mulți... însă lui Jake i se pare că Charlie are ceva ce nu este deloc amuzant. Ceva înfiorător. Roland mai știe un lucru: în Limba Nobilă din lumea sa, cuvântul *char* înseamnă moarte.

Tușa Talitha, conducătoarea locuitorilor din River Crossing, îi dă lui Roland o cruce de argint pe care să o poarte, iar călătorii își văd de drum. Înainte de a ajunge la Lud, ei descoperă un avion prăbușit din lumea noastră – un avion de luptă german

din anii '30. În carlingă este îngrămădit cadavrul mumificat al unui gigant, aproape sigur proscrisul David Quick, figură semimitologică.

Pe când traversează dărăpănatul pod peste râul Send, puțin lipsește ca Jake și Ete să piară într-un accident. În vreme ce Roland, Eddie și Susannah sunt preocupați de aceasta, grupul lor este atacat de un proscris muribund (și foarte periculos) pe nume Gasher. Acesta îl răpește pe Jake și îl duce sub pământ la Omul Tic-Tac, ultimul conducător al Cărunților. Adevăratul nume al lui Tic-Tac este Andrew Quick; el e strănepotul omului care a murit încercând să aterizeze cu un avion dintr-o altă lume.

În timp ce Roland (ajutat de Ete) pleacă după Jake, Eddie și Susannah găsesc Leagănul din Lud, unde Monoul Blaine se trezește. Blaine este ultima componentă de deasupra solului a unui vast sistem computerizat aflat sub orașul Lud și doar un singur lucru îl mai interesează: ghicitorile. Promite să-i ducă pe călători la ultima stație a monoraiului, dacă ei reușesc să rezolve o ghicitoare pe care le-o spune. Altfel, amenință Blaine, singura călătorie pe care o vor face va fi spre locul unde poteca se sfârșește în luminiș... spre moarte, cu alte cuvinte. În cazul acesta, nu vor fi deloc singuri, deoarece Blaine plănuiește să elibereze rezervele de gaz paralizant care-i vor ucide pe toți cei rămași în Lud: Puberi, Cărunți și pistolari deopotrivă.

Roland îl salvează pe Jake, lăsându-l pe Omul Tic-Tac mort... însă Andrew Quick nu e mort. Pe jumătate orb, desfigurat, acesta e salvat de un om care își spune Richard Fannin. Fannin se prezintă însă și ca Străinul Fără Vârstă, un demon cu privire la care Roland a fost pus în gardă de Walter.

Roland și Jake se reîntâlnesc cu Eddie și Susannah la Leagănul din Lud, iar Susannah – cu puțin ajutor din partea „jigodiei aleia" de Detta Walker – reușește să rezolve ghicitoarea lui Blaine. Li se permite să urce, ignorând de nevoie avertismentele îngrozite ale conștiinței lucide și totuși extrem de slăbite a lui Blaine (Eddie numește vocea aceasta Micul Blaine), doar pentru a descoperi că Blaine intenționează să se sinucidă cu ei la bord. Faptul că adevărata minte care operează monoul se află în computere ce rămân din ce în ce mai mult în urma lor, funcționând sub un oraș transformat într-un țarc de abator, nu va avea nicio importanță atunci când glonțul roz va sări de pe șine undeva de-a lungul liniei, cu o viteză de aproape o mie trei sute de kilometri la oră.

Există o singură șansă de supraviețuire: pasiunea lui Blaine pentru ghicitori. Roland de Gilead propune, în disperare, un târg. Cu acest târg se încheie *Ținuturile pustii* și tot cu acest târg începe *Vrăjitorul și globul de cristal*.

> Romeo: Copilă, jur pe sfânta Lună care
> Chenar de-argint pe vârf de pomi brodează...

Julieta: O, nu jura pe Luna-nşelătoare,
Ce-şi schimbă discu-n fiecare lună,
Nu vreau să fii şi tu din cei ce mint...
Romeo: Pe ce să jur, dar?

Julieta: Nu jura deloc!
Sau jură doar pe nobilul tău suflet!
Pe sfântul idol din altarul meu,
Şi te voi crede...

WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo şi Julieta*[1]

Într-a patra zi, spre marea ei bucurie, Oz o chemă la el, iar când fetiţa intră în Sala Tronului, omuleţul o salută amabil:

– Ia loc, draga mea. Cred că am găsit o cale să te scot din acest ţinut.

– Şi să mă duci înapoi în Kansas? întrebă ea cu nerăbdare.

– Mă rog, nu ştiu dacă chiar în Kansas, zise Oz, căci n-am nici cea mai vagă idee unde se află. Dar mai întâi trebuie să traversezi deşertul. Iar după aceea ar trebui să fie uşor să-ţi găseşti drumul spre casă.

L. FRANK BAUM, *Vrăjitorul din Oz*[2]

Eu am chemat din urmă-un chip senin
Pentru-a spera că fac ce se cuvine.
Gândeşte-ntâi, apoi te baţi mai bine,
Când guşti trecutul, totul e deplin.
ROBERT BROWNING, *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a*

[1] Traducere de Şt. O. Iosif, ediţia Adevărul Holding, 2009.

[2] Traducere de Cristiana Vişan, Ed. Univers, ediţia Cotidianul, 2008.

19

RESPECT

PROLOG

BLAINE

– SPUNEȚI-MI O GHICITOARE, îi invită Blaine.

– Du-te-n mă-ta, zise pistolarul.

– *CE* SPUI?

Evident nevenindu-i să creadă, vocea Marelui Blaine se apropiase din nou foarte mult de vocea nebănuitului său geamăn.

– Am zis să te duci în mă-ta, repetă Roland cu calm, dar dacă asta nu pricepi, o pot spune mai clar. Nu. Răspunsul este nu.

Un timp foarte, foarte lung nu veni răspuns de la niciunul dintre cei doi Blaine, iar când Marele Blaine răspunse totuși, n-o făcu în cuvinte. În schimb, pereții, podeaua și tavanul începură să-și piardă din nou culoarea și soliditatea. În interval de zece secunde, Vagonul Baroniei încetase iarăși să existe. Monoul zbura acum prin lanțul muntos pe care îl văzuseră la orizont: piscuri gri-fier goneau spre ei cu o viteză sinucigașă, apoi rămâneau în urmă, dezvăluind văi sterile prin care cărăbuși gigantici se târau aidoma unor țestoase de uscat. Roland văzu ceva ce aducea cu un șarpe uriaș descolăcindu-se pe neașteptate din gura unei peșteri. Apucă unul dintre cărăbuși și-l trase înapoi în bârlogul său. Roland nu văzuse niciodată în viața lui asemenea animale ori asemenea peisaj, și i se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Erau amenințătoare,

însă nu asta era problema. Erau nemaivăzute – și *asta* era problema. Era ca și când Blaine i-ar fi transportat într-o altă lume.

– POATE AR TREBUI SĂ DERAIEZ AICI, spuse Blaine.

Vocea lui era meditativă, dar dincolo de ea pistolarul auzi o profundă, zvâcnitoare ură.

– Poate așa ar trebui să faci, rosti pistolarul cu indiferență.

Nu se *simțea* însă indiferent și știa că era posibil ca Blaine să-i poată deslușI sentimentele în voce – le spusese doar că avea un astfel de echipament și, chiar dacă era sigur că monoul putea să mintă, Roland nu avea motive să se îndoiască în cazul de față. Dacă Blaine *într-adevăr* citea anumite accente în vocea pistolarului, jocul probabil că ajunsese deja la sfârșit. Era o mașină incredibil de sofisticată... și totuși era doar o mașină. Exista posibilitatea să nu poată înțelege că ființele umane sunt deseori capabile să meargă într-o direcție chiar și atunci când toate emoțiile și instinctele le spun să n-o facă. Dacă depista în vocea pistolarului accente care indicau teamă, probabil că avea să presupună că Roland blufa. O asemenea greșeală putea însemna moarte pentru toți.

– EȘTI OBRAZNIC ȘI ARROGANT, spuse Blaine. POATE CĂ ASTEA ȚIE ȚI SE PAR TRĂSĂTURI INTERESANTE, MIE ÎNSĂ NU MI SE PAR.

Eddie afișa o expresie exasperată. Rosti pe mutește cuvintele *Ce crezi că FACI?* Roland îl ignoră; era ocupat cu Blaine și știa foarte bine ce făcea.

– O, pot să fiu și mai obraznic.

Roland de Gilead își desfăcu mâinile și se ridică încet. Stătu aparent în gol, cu picioarele depărtate, cu mâna dreaptă pe șold și cu stânga pe mânerul de santal al revolverului. Stătea așa cum mai stătuse de atâtea ori înainte, pe străzile prăfuite a o sută de orașe uitate, în zeci de canioane sterpe, în nenumărate baruri cu mirosurile lor de bere acră și carne prăjită. Nu era decât o altă confruntare pe o altă stradă pustie. Atâta tot, și asta era suficient. Era *khef, ka* și *ka-tet.* Faptul că întotdeauna se ajungea la o confruntare era elementul central al vieții sale și axul pe care se învârtea *ka*-ul său. Că bătălia era purtată cu vorbe în loc de gloanțe nu avea nicio importanță; avea să fie, chiar și așa, o luptă până la moarte. Duhoarea morții în aer era la fel de clară și de precisă precum putoarea de stârvuri putrede într-o mlaștină. Atunci îl cuprinse furia luptei, cum se întâmpla mereu... și intră într-o altă stare a ființei proprii.

– Pot spune că eşti o maşină arogantă, cu capul sec, neroadă, imbecilă. Pot spune că eşti o creatură proastă, care nu judecă mai mult decât suflul vântului de iarnă într-o scorbură de copac.

– ÎNCETEAZĂ.

Roland continuă pe acelaşi ton senin, ignorându-l complet pe Blaine.

– Din nefericire, puterea mea de a fi obraznic are o limită, dat fiind că nu eşti decât o maşină... ceea ce Eddie numeşte „flecuşteţ".

– SUNT MULT MAI MULT DECÂT ATÂT...

– Nu-ţi pot spune muist, de pildă, fiindcă n-ai nici gură, nici mădular. Nu pot spune că eşti mai infect decât cel mai infect vagabond care s-a târât vreodată prin şanţurile celei mai jegoase străzi, întrucât chiar şi o astfel de creatură e mai bună decât tine; tu n-ai genunchi pe care să te târăşti şi n-ai cădea în ei dacă ai face-o, căci tu nu cunoşti conceptul de milă, această slăbiciune omenească. Nu-ţi pot spune nici măcar să-ţi fuţi mama, pentru că n-ai avut aşa ceva.

Roland pregetă cât să-şi tragă răsuflarea. Cei trei tovarăşi ai lui erau înmărmuriţi. De jur împrejurul lor, sufocantă, era tăcerea trăsnită a Monoului Blaine.

– Îţi *pot* spune creatură perfidă care şi-a lăsat propria parteneră să se sinucidă, un laş care s-a distrat torturându-i pe nerozi şi ucigându-i pe inocenţi, un spiriduş mecanic pierdut şi smiorcăit care...

– *ÎŢI PORUNCESC SĂ TE OPREŞTI SAU VĂ UCID PE TOŢI PE LOC!*

În ochii lui Roland scăpăra un foc albastru atât de sălbatic, încât Eddie se feri de el. Vag, îi auzi pe Jake şi Susannah icnind.

– *Ucide-ne dacă vrei, dar nu-mi porunci nimic!* răcni pistolarul. *Ai uitat chipurile celor care te-au făcut! Acum, fie ne ucizi, fie îţi ţii gura şi mă asculţi pe mine, Roland de Gilead, fiul lui Steven, pistolar şi lord al ţinuturilor străvechi! N-am străbătut atâţia kilometri şi atâţia ani ca să-ţi ascult balivernele copilăreşti! Ai înţeles? Acum ascultă-mă tu pe MINE!*

Urmă un moment de linişte şocată. Nimeni nu respira. Roland privea aprig înainte, cu fruntea sus, cu mâna pe mânerul pistolului.

Susannah Dean îşi duse palma la gură şi pipăi surâsul slab de pe buze aşa cum o femeie pipăie un articol nou de îmbrăcăminte – o pălărie, poate – pentru a se asigura că-i stă drept. Se temea că acesta era sfârşitul vieţii ei, şi totuşi sentimentul predominant nu era teama, ci mândria. Aruncă o privire în

stânga și văzu că Eddie se uita la Roland cu un surâs năuc. Expresia lui Jake era și mai simplă: adorare, nici mai mult, nici mai puțin.

– Spune-i! rosti Jake cu răsuflarea tăiată. Arată-i tu! Așa!

– Ai face bine să fii atent, aprobă Eddie. Chiar îl doare în cot, Blaine. Nu de pomană i se zicea Câinele Turbat din Gilead.

După un moment prelung, Blaine întrebă:

– AȘA ȚI SE ZICEA, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

– Se poate, încuviință Roland, stând calm în aer, deasupra dealurilor sterpe.

– LA CE-MI SUNTEȚI BUNI DACĂ NU-MI SPUNEȚI GHICITORI? întrebă Blaine.

Acum părea un copil îmbufnat căruia i s-a permis să stea treaz dincolo de ora lui normală de culcare.

– N-am spus că n-o vom face, zise Roland.

– NU? făcu Blaine descumpănit. NU ÎNȚELEG. TOTUȘI, ANALIZA AMPRENTEI VOCALE INDICĂ UN DISCURS RAȚIONAL. TE ROG, EXPLICĂ.

– Ai spus că le vrei *acum*, răspunse pistolarul. Eu *asta* refuzam. Nerăbdarea te-a făcut necuviincios.

– NU ÎNȚELEG.

– Te-a făcut obraznic. *Asta* înțelegi?

Urmă o tăcere lungă, încărcată. Apoi:

– DACĂ CE AM SPUS ȚI S-A PĂRUT OBRĂZNICIE, ÎMI CER SCUZE.

– Se acceptă, Blaine. Avem însă o problemă mai mare.

– EXPLICĂ.

Blaine părea acum nesigur pe sine și Roland nu era tocmai surprins. Trecuse mult timp de când computerul nu mai primise alte răspunsuri din partea oamenilor în afara ignoranței, neglijării și servilismului superstițios. Dacă experimentase simplul curaj uman, asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

– Închide compartimentul din nou și o voi face.

Roland se așeză ca și când orice alt argument – și perspectiva morții imediate – ar fi fost acum de negândit.

Blaine se execută. Pereții se umplură de culoare și peisajul coșmaresc de jos fu din nou ascuns vederii. Luminița de pe harta rutieră clipea acum aproape de punctul pentru Candleton.

– Prea bine, spuse pistolarul. Obrăznicia se poate ierta, Blaine; aşa am fost învăţat în copilărie, iar lutul s-a uscat în forma lăsată de mâna olarului. Am fost învăţat însă şi că prostia e de neiertat.

– CÂND AM DAT EU DOVADĂ DE PROSTIE, ROLAND DE GILEAD?

Vocea lui Blaine era moale şi reţinută. Susannah se gândi imediat la o pisică ghemuită în faţa unei găuri de şoarece, dând din coadă, cu ochii verzi strălucind.

– Noi avem ceva ce-ţi doreşti, spuse Roland, dar singura răsplată pe care ne-o oferi este moartea. Asta-i o prostie *foarte* mare.

Urmă o pauză foarte, foarte lungă, în timp ce Blaine cumpăni. După care, rosti:

– CE SPUI TU E ADEVĂRAT, ROLAND DE GILEAD, NUMAI CĂ ÎNCĂ N-AŢI FĂCUT DOVADA CALITĂŢII GHICITORILOR. N-AM SĂ VĂ RECOMPENSEZ CU VIEŢILE VOASTRE PENTRU NIŞTE GHICITORI PROASTE.

Roland încuviinţă.

– Înţeleg, Blaine. Ascultă, acum, şi înţelege-mă şi tu. O parte din ce-ţi voi spune le-am spus-o deja prietenilor mei. Când eram mic în Baronia Gilead, erau şapte Sărbători în fiecare an – a Iernii, a Pământului Larg, a Semănării, a Mijlocului Verii, a Pământului Plin, a Secerişului şi a Sfârşitului de An. Ghicitorile erau o parte importantă a fiecărei Sărbători, însă erau atracţia principală la Sărbătoarea Pământului Larg şi la aceea a Pământului Plin, întrucât se credea că pot aduce recolte bogate sau, dimpotrivă, sărace.

– ASTA-I O SUPERSTIŢIE FĂRĂ NICIUN SUPORT REAL, spuse Blaine. O GĂSESC SUPĂRĂTOARE ŞI ENERVANTĂ.

– Sigur că e o superstiţie, fu Roland de acord, dar ai fi surprins cât de bine prevesteau ghicitorile recoltele. De pildă, ghiceşte asta, Blaine: Care este diferenţa dintre o bunică şi o budincă?

– ASTA-I FOARTE VECHE ŞI NU FOARTE INTERESANTĂ, rosti Blaine, care părea totuşi bucuros că avea ceva de rezolvat. BUDINCA POATE FI BUNICICĂ, DAR BUNICA NU POATE FI BUDINCICĂ. O GHICITOARE BAZATĂ PE REZONANŢA FONETICĂ. ÎNCĂ UNA DE GENUL ĂSTA, UNA SPUSĂ LA NIVELUL ÎN CARE SE

AFLĂ BARONIA NEW YORK, ZICE AȘA: CARE E DIFERENȚA DINTRE UN GENERAL ȘI UN OROLOGIU?

– Asta o știu, sări Jake. Orologiul are tic-tacul lui și generalul tactica lui.

– DA, aprobă Blaine. O GHICITOARE DINTRE CELE MAI PROSTEȘTI.

– În sfârșit sunt de acord cu tine, bătrâne Blaine, spuse Eddie.

– VREAU SĂ-MI MAI POVESTEȘTI DESPRE CONCURSURILE DE GHICITORI DIN GILEAD, ROLAND, FIUL LUI STEVEN. MI SE PARE DEOSEBIT DE INTERESANT.

– La prânz, cu ocazia Pământului Larg și a Pământului Plin, cam între șaisprezece și treizeci de concurenți se strângeau în Sala Străbunilor, care era deschisă pentru eveniment. Atunci erau singurele momente din an când plebea – negustătorii și fermierii și alții asemenea – avea voie să intre în Sala Străbunilor, și în ziua aceea se îngrămădeau *toți* acolo.

Ochii pistolarului erau distanți și visători; era expresia pe care Jake o văzuse pe chipul lui în acea înnegurată cealaltă viață, când Roland îi povestise cum el și prietenii lui, Cuthbert și Jamie, se strecuraseră odată în balconul aceleiași Săli pentru a urmări un fel de dans ritualic. Jake și Roland urcau pe munți când Roland îi vorbise despre episodul acesta, erau aproape pe urmele lui Walter.

Marten ședea lângă mama și tata, spusese Roland. *Îi recunoșteam chiar și de la înălțimea aceea – și o dată ea și Marten au dansat, încet și învârtindu-se, și ceilalți le-au făcut loc pe ring și au aplaudat când dansul s-a încheiat. Pistolarii nu au aplaudat însă...*

Jake se uită curios la Roland, întrebându-se din nou de unde venea omul acela ciudat și distant... și de ce.

– În mijlocul podelei era așezat un butoi mare, urmă Roland, și în el fiecare concurent arunca o mână de pergamente cu ghicitori scrise pe ele. Multe erau vechi, ghicitori pe care le primiseră de la străbuni – chiar și din cărți, în unele cazuri – dar multe altele erau noi – scornite cu acea ocazie. Trei arbitri, unul întotdeauna un pistolar, dădeau verdictul atunci când ghicitorile erau spuse cu voce tare. Nu erau acceptate decât dacă arbitrii le considerau corecte.

– DA, GHICITORILE TREBUIE SĂ FIE CORECTE, aprobă Blaine.

– Așa începea concursul de ghicitori, spuse pistolarul.

Un zâmbet vag îi atinse buzele, gândindu-se la zilele acelea, zile când avea vârsta băiatului plin de vânătăi care şedea în faţa sa, cu billy-bumble-rul în braţe.

– Spuneau ghicitori ore în şir. Se forma un rând în centrul Sălii Străbunilor. Poziţia în rând era hotărâtă prin tragere la sorţi şi, cum era mult mai bine să te afli la coadă decât în capătul rândului, toţi sperau la un număr mare, deşi câştigătorul trebuia să răspundă corect la cel puţin o ghicitoare.

– CATEGORIC.

– Fiecare bărbat sau femeie – întrucât unii dintre cei mai buni concurenţi din Gilead erau femei – se apropia de butoi, extrăgea o ghicitoare şi i-o dădea Maestrului. Maestrul o citea şi, dacă ghicitoarea nu primea răspuns după ce nisipul din clepsidra de trei minute se scurgea, concurentul trebuia să părăsească rândul.

– ŞI ACEEAŞI GHICITOARE I SE SPUNEA URMĂTORULUI DIN RÂND?

– Da.

– ACELA AVEA, DECI, MAI MULT TIMP DE GÂNDIRE.

– Da.

– ÎNŢELEG. SUNĂ STRAŞNIC.

Roland se încruntă.

– Straşnic?

– Vrea să spună că sună distractiv, îi explică Susannah imediat.

Roland ridică din umeri.

– Era distractiv pentru spectatori, presupun, dar concurenţii tratau problema cu toată seriozitatea, şi deseori se iscau certuri şi lupte cu pumnii după încheierea concursului şi după premiere.

– CARE ERA PREMIUL?

– Cea mai mare gâscă din Baronie. Şi an de an, învăţătorul meu, Cort, ducea gâsca aceea acasă.

– ÎNSEAMNĂ CĂ ERA UN CONCURENT REDUTABIL, zise Blaine plin de respect. MI-AR PLĂCEA SĂ FIE AICI, DE FAŢĂ.

Suntem doi, deci, gândi Roland.

– Acum ajung la propunerea mea, zise apoi pistolarul.

– TE ASCULT CU MARE INTERES, ROLAND DE GILEAD.

– Să zicem că următoarele ore vor fi Sărbătoarea noastră. Cum tu dorești să auzi noi ghicitori, nu ne vei spune niciuna din milioanele pe care deja le știi...

– CORECT.

– Pe cele mai multe oricum nu le-am putea rezolva, continuă Roland. Sunt sigur că știi ghicitori care l-ar fi lăsat mască și pe Cort, dacă ar fi fost extrase din butoi.

Nu era deloc sigur de asta, însă trecuse vremea folosirii pumnului și venise timpul pentru palma deschisă.

– DESIGUR, acceptă Blaine.

– Propun ca, în loc de gâscă, viețile noastre să fie premiul, zise Roland. Îți vom spune ghicitori pe traseu, Blaine. Dacă, atunci când vom ajunge la Topeka, tu vei fi rezolvat toate ghicitorile noastre, vei avea voie să-ți pui în aplicare planul dintâi și să ne ucizi. Asta este gâsca ta. Dar dacă *noi* te blocăm pe *tine* – dacă există o ghicitoare fie în cartea lui Jake, fie în mintea vreunuia dintre noi, la care tu să nu știi să răspunzi – trebuie să ne duci la Topeka și apoi să ne lași liberi să ne vedem mai departe de drum. Asta este gâsca *noastră.*

Tăcere.

– Ai înțeles?

– DA.

– Ești de acord?

Din nou tăcere din partea Monoului Blaine. Eddie stătea rigid, cu brațele în jurul lui Susannah, uitându-se spre plafonul Vagonului Baroniei. Mâna stângă a femeii alunecase peste pântece, gândindu-se la un secret care era posibil să crească acolo. Jake mângâia ușor blana lui Ete, ocolind porțiunile încâlcite și însângerate, unde bumblerul fusese înjunghiat. Așteptară cât timp Blaine – adevăratul Blaine, acum departe în urma lor, ducându-și simulacrul de viață sub un oraș în care toți locuitorii zăceau morți de mâna sa – cumpănea la propunerea pistolarului.

– DA, zise el într-un târziu. SUNT DE ACORD CA, DACĂ REZOLV TOATE GHICITORILE PE CARE MI LE SPUNEȚI, SĂ VĂ DUC CU MINE ÎN LOCUL UNDE CĂRAREA SE TERMINĂ ÎN LUMINIȘ. DACĂ UNUL DINTRE VOI SPUNE O GHICITOARE PE CARE EU NU O POT REZOLVA, VĂ VOI CRUȚA VIEȚILE ȘI VĂ VOI DUCE LA TOPEKA, UNDE VEȚI PĂRĂSI MONOUL ȘI VĂ VEȚI CONTINUA

DRUMUL SPRE TURNUL ÎNTUNECAT. AM ÎNȚELES CORECT TERMENII ȘI LIMITELE PROPUNERII TALE, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

– Da.

– PREA BINE, ROLAND DE GILEAD.

PREA BINE, EDDIE DIN NEW YORK.

PREA BINE, SUSANNAH DIN NEW YORK.

PREA BINE, JAKE DIN NEW YORK.

PREA BINE, ETE DIN LUMEA DE MIJLOC.

Ete ridică scurt ochii la auzul numelui său.

– VOI SUNTEȚI *KA-TET;* UN TOT FORMAT DIN MAI MULȚI. LA FEL ȘI EU. ACUM VOM DOVEDI CARE *KA-TET* ESTE MAI PUTERNIC.

Urmă o clipă de liniște, întreruptă doar de pulsația grea și egală a turbinelor cu transmisie lentă, care îi purtau pe deasupra ținuturilor pustii, îi purtau spre Topeka, locul unde Lumea de Mijloc se sfârșea și începea Lumea de Capăt.

– DECI, strigă vocea lui Blaine. ARUNCAȚI-VĂ NĂVOADELE, RĂTĂCITORILOR! PUNEȚI-MĂ LA ÎNCERCARE CU ÎNTREBĂRILE VOASTRE. SĂ ÎNCEAPĂ CONCURSUL.

PARTEA ÎNTÂI

GHICITORILE

I

SUB LUNA DEMONULUI (I)

1

Orașul Candleton era o ruină otrăvită și iradiată, însă mort nu era; după atâtea secole, în el încă mișunau forme de viață tenebroase – cărăbuși mari cât țestoasele, păsări cu aspect de libelule mici și diforme, câțiva roboți împiedicați care intrau și ieșeau din clădirile dărăpănate ca niște zombie din inox, cu încheieturile scârțâind, cu ochii nucleari pâlpâind.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! strigă cel care era blocat de două sute treizeci și patru de ani într-un colț al holului de la intrarea în Hotelul Călătorilor.

În rombul ruginit al capului său era ștanțată o stea cu șase colțuri. De-a lungul timpului, reușise să adâncească superficial peretele îmbrăcat în oțel care îi ținea calea, dar asta era tot.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș! Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș!

Un șobolan umflat, orb și trăgându-și mațele după el într-un sac ca de placentă putredă, se cățără anevoie peste picioarele robotului de poliție.

Robotul nu-l observă, ci continuă să dea cu scăfârlia-i de oțel în peretele de oțel.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații, fir-ar mama ei a naibii!

În spatele lui, în barul hotelului, tigvele celor care intraseră pentru o ultimă băutură înainte să-i prindă cataclismul rânjeau ca și când ar fi murit râzând. Poate că unii dintre ei așa făcuseră.

Când Monoul Blaine străbătu noaptea pe sus, ca un glonț ieșind pe țeava armei, geamurile se sparseră, praful se scutură și mai multe cranii se dezintegrară precum niște oale antice de lut. Afară, un uragan scurt de pulbere radioactivă se iscă pe stradă și coloana lui spiralată înghiți bara de legat caii din fața restaurantului Elegant Beef & Pork. În piața orașului, Fântâna Candleton se rupse în două, împrăștiind pe jos nu apă, ci doar praf, șerpi, scorpioni muți și câțiva cărăbuși-țestoase orbi.

Apoi fantoma ce se avântase pe deasupra orașului dispăru ca și când nici n-ar fi existat, Candleton revenind la activitatea leneșă care-i ținea loc de viață de două secole și jumătate... și atunci bumul sonic veni din urmă, bubuind deasupra orașului pentru întâia oară în șapte ani, provocând vibrații destul de puternice ca să năruiască merceria din spatele fântânii. Robotul de poliție încercă să mai dea glas unui ultim avertisment: „Posibil nivel...", după care tăcu pe vecie, întorcându-se cu fața spre colțul său, ca un copil care a fost rău.

La două sau trei sute de roți de la ieșirea din Candleton, pe direcția Căii Grinzii, nivelul de radiații și concentrațiile de DEP3 din sol scădeau brusc. Acolo, șina monoului cobora până la mai puțin de trei metri de pământ și, tot acolo, o căprioară ce părea aproape normală ieși elegant din pădurea de pin pentru a se adăpa dintr-un pârâu ale cărui ape se curățaseră pe trei sferturi.

Căprioara *nu* era normală – un al cincilea picior nedezvoltat îi atârna din mijlocul pântecelui ca un uger, bălăngănindu-se nevertebrat de la stânga la dreapta în timp ce păștea, și un al treilea ochi orb se holba lăptos din partea stângă a botului. Și totuși, era un animal fertil, iar ADN-ul ei era relativ ordonat, ținând cont de faptul că era un mutant de a douăsprezecea generație. În cei șase ani de viață ai ei, căprioara dăduse naștere la trei pui vii. Doi dintre ei fuseseră nu doar viabili, ci chiar normali – altoi bun, i-ar fi numit Tușa

Talitha din River Crossing. Al treilea, o oroare jupuită şi urlătoare, fusese ucis degrabă de părintele lui.

Lumea – acea parte a ei, în orice caz – începuse să se vindece.

Căprioara îşi vârî botul în apă, începu să bea, apoi ridică privirea, cu ochii largi, cu apa picurându-i de pe bot. În depărtare putea auzi un zumzet jos. O clipă mai târziu, acestuia i se alătură o geană de lumină. Un semnal de alarmă străbătu nervii căprioarei, însă, deşi reflexele ei erau bune şi lumina, când o zări, se afla încă la multe roţi distanţă peste ţinutul sterp, nu avu nicio clipă şansa de a scăpa. Înainte să apuce măcar să-şi încordeze muşchii, scânteia îndepărtată crescuse, devenind o lumină pătrunzătoare ca un ochi de lup, care îşi revărsă orbirea peste pârâu şi poiană. Odată cu lumina veni vuietul înnebunitor al motoarelor cu transmisie lentă ale lui Blaine, funcţionând la capacitate maximă. Ceva roz fulgeră pe deasupra muchiei de beton care susţinea şina; imediat se iscă o volbură de praf, pietre, animale mici dezmembrate şi frunze împrăştiate, o volbură precum coada unui cocoş. Căprioara fu ucisă pe loc de şocul trecerii lui Blaine. Prea mare pentru a fi trasă după mono, fu smucită totuşi aproape şaptezeci de metri în faţă, cu apa picurându-i de pe bot şi copite. O bună bucată din piele (şi acel al cincilea picior fără oase) îi fu smulsă de pe corp şi trasă după Blaine ca o haină abandonată.

Urmă o tăcere scurtă, subţire ca un strat nou de piele sau prima gheaţă pe un iaz la Capătul Anului, după care bumul sonic năvăli din urmă ca o creatură sonoră întârziată la o petrecere de nuntă, spulberând tăcerea, doborând din văzduh o pasăre-mutant solitară – era posibil să fi fost un corb. Pasărea căzu ca o piatră şi ateriză în pârâu.

În depărtare, un ochi roşu tot mai mic: farul din spate al lui Blaine.

Pe cer, o lună plină ieşi de după o pătură de nori, zugrăvind poiana şi pârâul în tonurile ţipătoare ale unor bijuterii de amanet. Era un chip pe lună, însă nu unul la care amanţii şi-ar dori să-şi întoarcă privirea. Părea a fi chipul supt al unui craniu, precum cele din Hotelul Călătorilor; un chip care veghea, amuzat ca un lunatic, peste acele câteva fiinţe aflate încă în viaţă şi care mişunau pe pământ. În Gilead, înainte ca lumea să fi mers mai departe, luna plină a Capătului de An fusese numită Luna Demonului şi se credea că aduce ghinion să te uiţi direct la ea.

Acum, însă, aceste lucruri nu mai contau. Acum, erau demoni peste tot.

2

Susannah se uită la harta rutieră și văzu că punctul verde care le marca poziția actuală se afla acum aproape la jumătatea distanței dintre Candleton și Rilea, următoarea stație a lui Blaine. *Dar cine se mai oprește acum?* se întrebă ea.

De la harta rutieră se întoarse spre Eddie. Privirea lui era încă îndreptată spre plafonul Vagonului Baroniei. O urmă și văzu un pătrat ce nu putea fi decât un chepeng (doar că, atunci când era vorba de o bazaconie futuristă ca un tren vorbitor, bănuia că-i spuneai trapă ori cumva și mai beton). Pe el era gravat un desen simplu în roșu, care înfățișa un om ieșind pe acolo. Susannah încercă să-și imagineze cum ar fi să urmeze instrucțiunea sugerată și să iasă pe tren la aproape o mie trei sute de kilometri la oră. O vizită iute imaginea clară a unei femei căreia îi este smuls capul de pe umeri ca o floare de pe tulpină; văzu scăfârlia zburând în spate de-a lungul Vagonului Baroniei, poate săltând o dată și apoi dispărând în întuneric, cu ochii holbați și părul fâlfâind.

Îndepărtă imaginea cât putu de repede. Oricum, chepengul de sus era aproape sigur bine închis. Monoul Blaine nu avea nicio intenție să-i lase să plece. Își puteau câștiga dreptul de a pleca, însă Susannah tot nu credea că va fi așa, chiar dacă reușeau să-l încuie cu vreo ghicitoare.

Scuze că-ți zic asta, da' mi se pare că vorbești fix ca o față palidă borâtă, scumpule, își spuse pe o voce mentală care nu era întru totul a Dettei Walker. *N-am încredere în curu' tău mecanic. Înfrânt ai putea fi mai periculos decât cu panglica albastră de câștigător agățată de bancurile tale de memorie.*

Jake îi întindea pistolarului culegerea sa ponosită de ghicitori, ca și când n-ar mai fi vrut răspunderea de a o purta. Susannah știa cum se simțea puștiul; viața lor era foarte probabil să stea în paginile acelea soioase, îndelung frunzărite. Nici ea nu era sigură că și-ar fi dorit răspunderea de a o ține.

– Roland! șopti Jake. Nu vrei asta?

– *Ata!* zise Ete, aruncându-i pistolarului o privire încrâncenată. Olan-ei-ata!

Bumblerul prinse cartea între dinți, i-o luă lui Jake din mână și își întinse gâtul disproporționat de lung spre Roland, oferindu-i *Ghici ghicitoare ce-i!*

Roland privi cartea un moment, cu un chip distant și preocupat, după care clătină din cap.

– Nu încă.

Se uită spre harta rutieră. Blaine nu avea un chip, aşa că harta trebuia să le folosească drept punct de referinţă. Acum, punctul verde pâlpâitor era mai aproape de Rilea. Susannah se întrebă în treacăt cum arăta zona pe care o străbăteau şi decise să nu voia, de fapt, să ştie. Nu, după ce văzuseră când părăseau oraşul Lud.

– Blaine! rosti Roland.

– DA.

– Poţi să ne laşi singuri? Trebuie să ne sfătuim.

Eşti nebun dacă crezi c-o să facă asta, gândi Susannah, dar răspunsul lui Blaine fu prompt şi sincer.

– DA, PISTOLARULE. ÎMI VOI ÎNTRERUPE TOŢI SENZORII DIN VAGONUL BARONIEI. CÂND SFATUL VOSTRU SE VA ÎNCHEIA ŞI VEŢI FI PREGĂTIŢI SĂ ÎNCEPEM CONCURSUL DE GHICITORI, MĂ VOI ÎNTOARCE.

– Mda, tu şi generalul MacArthur, bâigui Eddie.

– CE AI SPUS, EDDIE DIN NEW YORK?

– Nimic. Vorbeam singur, nimic mai mult.

– PENTRU A MĂ CHEMA, ATINGEŢI DOAR HARTA RUTIERĂ, spuse Blaine. ATÂT TIMP CÂT HARTA ESTE ROŞIE, SENZORII MEI SUNT OPRIŢI. PA ŞI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAŢI SĂ-MI SCRIEŢI. O pauză. După care: ULEI DE MĂSLINE, DAR NU DE CASTOR.

Dreptunghiul hărţii rutiere din partea din faţă a vagonului deveni deodată de un roşu atât de puternic, încât Susannah nu se putu uita la el fără să strângă din ochi.

– Ulei de măsline, dar nu de castor? întrebă Jake. Ce naiba înseamnă *asta*?

– Nu contează, răspunse Roland. Nu avem mult timp. Monoul înaintează la fel de repede spre punctul terminus indiferent dacă Blaine e sau nu cu noi.

– Doar nu crezi că ne-a lăsat cu adevărat singuri, nu? chestionă Eddie. Un viclean ca el? Haide, fii serios. Trage cu ochiul, îţi garantez.

– Mă îndoiesc foarte tare, spuse Roland şi Susannah hotărî că era de acord cu el. Pentru moment, cel puţin. S-a auzit în glasul lui cât a fost de emoţionat de ideea unui concurs de ghicitori după atâţia ani de pauză. Şi...

– Și e încrezător, spuse Susannah. Nu se așteaptă să aibă mari probleme din partea unora ca noi.

– Va avea? îl întrebă Jake pe pistolar. Va avea probleme din partea noastră?

– Nu știu, recunoscu Roland. Nu am un as ascuns în mânecă, dacă asta întrebi. E un joc cinstit... însă e măcar un joc pe care l-am mai jucat înainte. *Toți* l-am mai jucat înainte, cel puțin într-o anumită măsură. Și mai e aia.

Înclină din cap spre cartea pe care Jake o luase înapoi de la Ete.

– Aici acționează niște forțe, unele mari, și nu toate acționează pentru a ne ține *departe* de Turn.

Susannah îl auzea pe el, însă de gândit se gândea la Blaine – Blaine care plecase și-i lăsase singuri, ca la v-ați ascunselea, când copilul care trebuie să caute își acoperă ascultător ochii în timp ce colegii lui de joacă se ascund. Și nu asta erau ei, de fapt? Colegii de joacă ai lui Blaine? Gândul era cumva mai rău decât imaginea pe care o avusese cu descăpățânarea sa în timpul încercării de a fugi pe chepeng.

– Și atunci, ce facem? întrebă Eddie. Probabil ai o idee, altfel nu l-ai fi pus să plece.

– Uriașa lui inteligență – cuplată cu lunga perioadă de singurătate și inactivitate forțată – s-ar putea să-l fi făcut mai uman decât crede. Asta sper eu, cel puțin. Înainte, trebuie să stabilim un fel de geografie. Trebuie să stabilim, dacă putem, care este punctul lui slab și care este punctul puternic, când e sigur de joc și când nu e sigur. Ghicitorile nu țin doar de istețimea celui care le rezolvă, nici pe departe. Țin și de punctele slabe ale celui care le spune.

– Și el are puncte slabe? întrebă Eddie.

– Dacă nu are, răspunse Roland cu calm, ne vom pierde viața în acest tren.

– Îmi place cum știi tu să ne liniștești la greu, făcu Eddie cu un zâmbet subțire. Aceasta-i una dintre multele tale calități fermecătoare.

– Pentru început îi vom spune patru ghicitori, zise Roland. Una ușoară, una nu așa de ușoară, una destul de grea și una foarte grea. Va răspunde la toate patru, de asta sunt sigur, numai că noi vom fi atenți *cum* va răspunde el.

Eddie încuviință, iar Susannah simți un licăr palid, aproape inexistent, de speranță. Părea a fi maniera potrivită de abordare, într-adevăr.

– Apoi îl vom trimite iar de aici și vom sta la palavre, grăi pistolarul. S-ar putea să ne vină vreo idee încotro să ne trimitem caii. Aceste prime ghicitori

pot veni de oriunde, dar – aplecă din cap spre carte – pe baza poveştii lui Jake despre librărie, răspunsul de care avem cu adevărat nevoie ar trebui să se găsească acolo, nu în vreo amintire pe care o păstrez eu din timpul concursurilor de ghicit de la Ziua Sărbătorii. *Trebuie* să fie acolo.

– O întrebare, rosti Susannah.

Roland se uită la ea, cu sprâncenele ridicate deasupra ochilor săi spălăciţi, periculoşi.

– O *întrebare* ne interesează pe noi, nu un răspuns, spuse ea. De data aceasta răspunsurile sunt cele care ne-ar putea pricinui pieirea.

Pistolarul aprobă din cap. Prea nedumerit – frustrat, chiar, şi aceasta nu era o expresie care lui Susannah să-i placă să o vadă pe chipul lui. Dar de data asta, când Jake întinse cartea, Roland o luă. O ţinu pentru o clipă în mâini (coperta ei roşie, ştearsă, dar încă veselă, arăta ciudat în mâinile lui mari şi arse de soare... mai ales în cea dreaptă, scurtată aşa cum era de două degete) şi i-o dădu lui Eddie.

– Tu o iei pe aia uşoară, zise Roland, întorcându-se spre Susannah.

– Poate, răspunse ea, cu urma unui zâmbet, însă nu e un lucru foarte frumos de spus unei doamne, Roland.

El se întoarse către Jake.

– Tu vei fi al doilea, cu cea puţin mai grea. Eu voi fi al treilea. Tu vei fi ultimul, Eddie. Alege una din culegere care pare grea...

– Cele grele sunt către sfârşit, sugeră Jake.

– ...dar fără prostii, ai grijă. Acum e pe viaţă şi pe moarte. A trecut timpul prostiilor.

Eddie se uită la el – lunganul aprig şi urât, care Dumnezeu ştie câte lucruri urâte făcuse în numele ajungerii la Turn – şi se întrebă dacă Roland avea vreo idee cât de tare durea asta. Acel banal avertisment de a nu se comporta ca un copil, rânjind şi făcând glumiţe acum, că miza era viaţa lor.

Deschise gura pentru a spune ceva – o replică specială Eddie Dean, ceva ce să fie în acelaşi timp comic şi înţepător, genul de remarcă acidă care-l scotea întotdeauna din minţi pe fratele lui, Henry – şi o închise la loc. Poate că lunganul aprig şi urât avea dreptate; poate că era timpul să-şi lase deoparte poantele. Poate că era în sfârşit timpul să se comporte ca un adult.

3

După încă trei minute de consultări murmurate și frunzăriri grăbite ale culegerii *Ghici ghicitoare ce-i!* din partea lui Eddie și Susannah (Jake știa deja cu ce ghicitoare voia să-l încerce înainte pe Blaine), Roland se duse în partea din față a Vagonului Baroniei și puse palma pe dreptunghiul ce strălucea violent acolo. Harta rutieră reapăru pe dată. Deși senzația de mișcare lipsea, acum, că vagonul era închis, punctul verde era mai aproape ca oricând de Rilea.

– DECI, ROLAND, FIUL LUI STEVEN! făcu Blaine. Lui Eddie i se păru că era mai jovial; părea aproape vesel. E PREGĂTIT *KA-TET*-UL TĂU SĂ ÎNCEPEM?

– Da. Susannah din New York va deschide prima rundă.

Se întoarse către ea, coborî puțin vocea (nu că asta ar fi ajutat cine știe cât, credea ea, dacă Blaine voia să audă) și spuse:

– Tu nu va trebui să faci un pas în față, ca noi ceilalți, din cauza picioarelor, dar trebuie să vorbești sincer și să i te adresezi pe nume de fiecare dată când îi vorbești. Dacă – și *când* – îți răspunde corect la ghicitoare, zici: „Mulțam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns." Atunci, Jake va ieși la interval și își va spune ghicitoarea. Bine?

– Și dacă nu nimerește răspunsul sau dacă nu răspunde deloc?

Roland surâse perfid.

– Cred că pentru asta nu trebuie să ne facem griji încă.

Ridică din nou vocea:

– Blaine?

– DA, PISTOLARULE.

Roland inspiră adânc.

– Acum începem.

– EXCELENT!

Roland încuviință spre Susannah. Eddie o strânse de o mână și Jake o mângâie pe cealaltă. Ete se uită vrăjit la ea, cu ochii lui încercuiți cu auriu.

Susannah le adresă un surâs crispat și ridică privirea spre harta rutieră.

– Bună, Blaine.

– SAL'TARE, SUSANNAH DIN NEW YORK.

Inima îi bubuia, se umezise la subsuori şi redescoperi ceva ce aflase demult, în clasa întâi: era greu să începi. Era greu să te ridici în faţa clasei şi să fii primul care cântă, spune o glumă, citeşte compunerea despre cum şi-a petrecut vacanţa de vară... sau spune o ghicitoare, în cazul de faţă. Cea asupra căreia se oprise era una din aiuristicul eseu la engleză al lui Jake Chambers, pe care băiatul li-l recitase aproape ad litteram în timpul lungilor lor palavre, după ce-i lăsaseră în urmă pe bătrânii din River Crossing. Eseul, purtând titlul „Cum înţeleg eu adevărul", conţinuse două ghicitori, dintre care pe una Eddie i-o spusese deja lui Blaine.

– SUSANNAH? EŞTI PREZENTĂ, VĂCĂRIŢĂ MICĂ?

Iar o tachina, însă acum o făcea degajat, afabil. *Amuzat.* Blaine putea fi fermecător atunci când obţinea ce-şi dorea. Ca unii copii răsfăţaţi pe care ea îi cunoscuse.

– Da, Blaine, aici sunt şi iată ghicitoarea mea. Ce zboară pe sus şi nu-l vezi?

Se auzi un plescăit straniu, ca şi când Blaine ar fi imitat sunetul făcut de un om care loveşte cu limba în cerul gurii. Fu urmat de o pauză scurtă. Când Blaine replică, o bună parte din jovialitate îi dispăruse din glas.

– VÂNTUL, DESIGUR. O GHICITOARE PENTRU COPII. DACĂ CELELALTE GHICITORI ALE VOASTRE NU-S MAI BUNE DE ATÂT, ÎMI VA PĂREA FOARTE RĂU CĂ V-AM SALVAT VIAŢA FIE ŞI NUMAI PENTRU PUŢIN TIMP.

Harta rutieră pâlpâi, nu roşu de data aceasta, ci roz palid.

– Nu-l înfuriaţi, imploră vocea Micului Blaine.

De fiecare dată când se făcea auzită, Susannah se trezea imaginându-şi un chelios mic şi asudat, care părea să se screamă la fiecare mişcare. Vocea Marelui Blaine venea de peste tot (precum vocea lui Dumnezeu într-un film de Cecil B. DeMille, credea Susannah), însă a Micului Blaine venea dintr-o singură direcţie: difuzorul aflat direct deasupra lor.

– *Vă rog* să nu-l înfuriaţi, oameni buni; deja a adus monoul în zona roşie, din cauza vitezei, iar compresoarele de şină abia mai fac faţă. Reţeaua feroviară s-a degradat mult de ultima dată când am trecut pe aici.

Susannah, care călătorise destul la viaţa ei cu troleibuze şi metrouri hurducăitoare, nu simţea nimic – mergeau în continuare la fel de lin ca atunci când ieşiseră din Leagănul din Lud – şi totuşi îl credea pe Micul Blaine. Bănuia

că, dacă *aveau* să simtă o hurducătură, acela avea să fie ultimul lucru pe care îl vor simți cu toții.

Roland o înghionti cu cotul în coaste, aducând-o înapoi la realitatea prezentă.

– Mulțam-sai, zise ea, și, ca și când abia și-ar fi amintit, își atinse de trei ori, repede, gâtul cu degetele de la mâna dreaptă. Așa făcuse și Roland când vorbise cu Tușa Talitha prima dată.

– MULȚUMESC PENTRU POLITEȚE, spuse Blaine. Părea amuzat din nou, iar Susannah socotea că asta era de bine, chiar dacă el se amuza pe socoteala ei. NU SUNT ÎNSĂ FEMEIE. DACĂ AR FI SĂ AM SEX, AȘ FI BĂRBAT.

Susannah se uită la Roland, năucă.

– Pentru bărbați e mâna stângă, spuse el. Pe stern.

Se atinse demonstrativ.

– O!

Roland se întoarse spre Jake. Băiatul se ridică, îl puse pe Ete pe scaunul lui (ceea ce nu ajută la nimic; Ete sări imediat jos și se duse după el, când băiatul ieși la interval cu fața spre harta rutieră) și își îndreptă atenția spre Blaine.

– Bună, Blaine, aici Jake. Știi tu, fiul lui Elmer.

– ROSTEȘTE-ȚI GHICITOAREA.

– Cine umblă, dar n-are picioare; cine are gură, dar nu vorbește; cine are pat, dar nu doarme; cine are brațe, dar n-are mâini?

– NU-I RĂU! SPER CĂ SUSANNAH VA ÎNVĂȚA DIN EXEMPLUL TĂU, JAKE, FIUL LUI ELMER. RĂSPUNSUL TREBUIE SĂ FIE DE LA SINE EVIDENT PENTRU ORICE PERSOANĂ CÂT DE CÂT INTELIGENTĂ, ÎNSĂ TREBUIE SĂ PRESUPUNĂ UN OARECARE EFORT DE GÂNDIRE. RÂUL.

– Mulțam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

Se lovi cu degetele de la mâna stângă, strânse laolaltă, în osul sternului și se așeză. Susannah îl cuprinse cu brațul și-l strânse scurt. Jake se uită la ea recunoscător.

Atunci se ridică Roland.

– Heil, Blaine, zise el.

– HEIL, PISTOLARULE.

Din nou, Blaine părea amuzat... probabil de salutare, pe care Susannah n-o mai auzise înainte. *Heil ce?* se întrebă ea. Îi veni în minte Hitler, și asta o duse cu gândul la avionul prăbușit pe care îl găsiseră la intrare în Lud. Un Focke-Wulf, afirmase Jake. Ea nu știa dacă era așa, dar știa că înăuntrul lui se aflase un hăitaș *perfect* mort, prea bătrân pentru a mai puți, măcar.

– ROSTEȘTE-ȚI GHICITOAREA, ROLAND, ȘI FIE CA EA SĂ MĂ ÎNCÂNTE.

– Te încântă doar ce-i pe măsura ta, Blaine. În orice caz, poftim: Ce are patru picioare dimineața, două picioare după-amiaza și trei picioare noaptea?

– ÎNTR-ADEVĂR ÎNCÂNTĂTOR, admise Blaine. SIMPLĂ, DAR CHIAR ȘI AȘA ÎNCÂNTĂTOARE. RĂSPUNSUL E FIINȚA UMANĂ, CARE SE TÂRĂȘTE ÎN MÂINI ȘI GENUNCHI ÎN PRUNCIE, UMBLĂ PE DOUĂ PICIOARE CÂND E ADULT ȘI MERGE SPRIJINIT ÎN BASTON LA BĂTRÂNEȚE.

Blaine părea categoric mândru de sine și atunci, deodată, Susannah descoperi un fapt destul de interesant: disprețuia creatura aceea criminală și îngâmfată. Mașinărie ori nu, *el* sau *ea*, îl disprețuia pe Blaine. Bănuia că la fel ar fi simțit și dacă nu le-ar fi cerut să-și pună viața la bătaie într-un concurs de ghicitori.

Roland însă nu părea câtuși de puțin deranjat.

– Mulțam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

Se așeză fără a-și atinge sternul și se uită la Eddie. Acesta se ridică și ieși la interval.

– Ce se întâmplă, bătrâne Blaine? întrebă el.

Roland se strâmbă și clătină din cap, ridicând iute mâna dreaptă mutilată pentru a-și umbri ochii.

Tăcere din partea lui Blaine.

– Blaine? Ești aici?

– DA, DAR N-AM CHEF DE FRIVOLITĂȚI, EDDIE DIN NEW YORK. ROSTEȘTE-ȚI GHICITOAREA. PRESUPUN CĂ VA FI DIFICILĂ, ÎN CIUDA ATITUDINII TALE NEGHIOABE. ABIA AȘTEPT SĂ O AUD.

Eddie aruncă o privire spre Roland, care flutură o mână către el – *Haide, pentru numele tatălui tău, haide!* – și apoi întoarse privirea la harta rutieră, unde punctul verde tocmai trecuse de locul care marca Rilea. Susannah văzu că Eddie suspecta ceea ce ea însăși știa aproape sigur: că Blaine înțelegea

că ei încercau să-i testeze abilitățile cu o gamă variată de ghicitori. Blaine știa... și primea.

Atunci, când toate speranțele că vor găsi o modalitate ușoară și rapidă de a scăpa cu viață se volatilizară, Susannah își simți inima grea.

4

– Păi, făcu Eddie, nu știu cât de grea o să ți se pară ție, însă mie mi s-a părut una dificilă rău.

Și nici măcar nu-i cunoștea răspunsul, dat fiind că acea secțiune din *Ghici ghicitoare ce-i!* fusese ruptă, dar nu credea că asta avea vreo importanță; faptul ca ei să cunoască răspunsurile nu făcuse parte din regulile de principiu.

– SĂ O AUD ȘI O VOI REZOLVA.

– Dacă îmi spui pe nume, nu mai sunt aici. Cine sunt?

– LINIȘTEA. ȘI TU NU VEI FI NICIODATĂ ASTA, EDDIE DIN NEW YORK, zise Blaine fără nicio pauză, iar Eddie simți că-i stă puțin inima în loc.

Nu era nevoie să se consulte cu ceilalți; răspunsul era evident de la sine. Iar ceea ce-l descumpănea era faptul că-l primise atât de repede. Eddie n-ar fi recunoscut-o niciodată, dar întreținuse speranța – aproape o convingere secretă – că-l va pune pe Blaine cu botul pe labe cu o singură ghicitoare, uite așa, una-două. Aceeași convingere secretă, bănuia, pe care o întreținuse de fiecare dată când lua în mână o pereche de zaruri în cine știe ce odaie dosnică, de fiecare dată când mai cerea o carte la blackjack, deși avea deja șaptesprezece puncte în mână. Sentimentul acela că nu poți da greș, pentru că *ești tu*, cel mai bun, singurul și inimitabilul.

– Mda, zise el, suspinând. Liniștea, un lucru cam străin mie. Mulțam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

– SPER CĂ AȚI DESCOPERIT CEVA CARE SĂ VĂ AJUTE, spuse Blaine și Eddie gândi: *Mincinos mecanic nenorocit.*

Tonul autosuficient reapăruse în glasul lui Blaine și Eddie găsi de un oarecare interes faptul că o mașinărie putea exprima o asemenea varietate de emoții. Oare Marii Străbuni îl prevăzuseră cu ele sau Blaine își crease singur

un curcubeu emoţional la un moment dat? O mică frumuseţe dipolară care să-i ţină companie de-a lungul deceniilor şi secolelor?

– VREŢI SĂ PLEC DIN NOU, CA SĂ VĂ PUTEŢI CONSULTA?

– Da, răspunse Roland.

Harta lumină roşu-intens. Eddie se întoarse spre pistolar. Roland îşi luă repede un chip serios, dar înainte de asta Eddie văzu ceva oribil: o expresie scurtă de deznădejde totală. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva pe chipul lui Roland, nici atunci când pistolarul era pe moarte din pricina muşcăturilor de homaroşenii, nici când Eddie ţinea pistolul lui Roland îndreptat spre el, nici chiar atunci când hidosul Gasher îl luase pe Jake prizonier şi dispăruse în Lud cu el.

– Ce facem acum? întrebă Jake. Mai jucăm o tură?

– Cred că asta nu ne-ar ajuta mult, zise Roland. Blaine precis ştie mii de ghicitori – poate milioane – şi asta e rău. Mai rău, *mult* mai rău e că înţelege *mecanismul* ghicitorilor... locul unde trebuie să meargă mintea pentru a le concepe şi a le rezolva.

Se întoarse spre Eddie şi Susannah, care stăteau din nou cu braţele unul pe după celălalt.

– Am dreptate în privinţa asta? îi întrebă. Sunteţi de acord?

– Da, răspunse ea şi Eddie încuviinţă cu fereală. El *nu voia* să fie de acord... însă era.

– Şi atunci? chestionă Jake. Ce *facem*, totuşi, Roland? Adică, trebuie să existe o cale de ieşire... nu?

Minte-l, nenorocitule, îşi trimise Eddie gândul în direcţia lui Roland, care, probabil auzindu-l în minte, făcu tot ce putu. Atinse părul lui Jake cu mâna sa împuţinată şi i-l ciufuli.

– Cred că întotdeauna există un răspuns, Jake. Adevărata întrebare este dacă vom avea sau nu timp să găsim ghicitoarea potrivită. Spunea că-i ia puţin sub nouă ore ca să facă tot traseul...

– Opt ore, patruzeci şi cinci de minute, completă Jake. ...Şi asta nu mai înseamnă mult. Suntem pe drum deja de aproape o oră...

– Şi dacă harta aceea arată bine, aproape am ajuns la jumătatea distanţei spre Topeka, rosti Susannah cu o voce pierită. S-ar putea ca amicul nostru mecanic să ne fi minţit cu privire la lungimea traseului. Şi-a dat un mic avantaj.

– Posibil, aprobă Roland.

– Și atunci, ce facem? repetă Jake.

Roland trase aer în piept, îl ținu acolo, apoi îl scoase.

– Lăsați-mă să joc singur cu el, pentru moment. Îi voi spune cele mai grele ghicitori pe care mi le amintesc din Zilele de Sărbătoare ale tinereții mele. După aceea, Jake, dacă ne apropiem de punctul... dacă ne apropiem de Topeka cu aceeași viteză și Blaine e în continuare ferm pe poziție, cred că ar trebui ca tu să-i spui ultimele ghicitori din cartea aceea. Cele mai grele.

Își masă distrat obrazul și se uită la sculptura de gheață. Acea copie înfiorătoare a înfățișării sale se topise acum, devenind ceva de nerecunoscut.

– Eu continui să cred că răspunsul trebuie să fie în carte. Altfel, de ce să fi fost tu atras spre ea înainte să te întorci în lumea aceasta?

– Și noi? întrebă Susannah. Eu și cu Eddie ce facem?

– *Gândiți*, zise Roland. *Gândiți*, pentru numele tații voștri.

– „Nu trag cu mâna mea", recită Eddie.

Deodată, se simți departe, un străin pentru sine însuși. Așa se simțise când văzuse prima dată praștia și mai târziu cheia în bucățile de lemn, așteptând doar ca el să le elibereze, cioplindu-le... și, în același timp, sentimentul de acum nu semăna deloc cu acela.

Roland se uită ciudat la el.

– Da, Eddie, adevăr grăiești. Un pistolar trage cu mintea. La ce te-ai gândit?

– La nimic.

Ar fi putut spune mai mult, dar atunci, pe nepregătite, o imagine stranie – o *amintire* stranie – interveni: Roland stând pe vine lângă Jake în timpul uneia dintre opririle lor în drum spre Lund. Amândoi în fața unei vetre stinse. Roland ținând din nou una dintre nesfârșitele lui lecții. Acum era timpul lui Jake. Băiatul cu amnarul, încercând să ațâțe focul. Scânteie după scânteie scăpărând și stingându-se în întuneric. Și Roland spusese că se prostea. Că pur și simplu... ei bine... se *prostea*.

– Ba nu, zise Eddie. N-a spus deloc asta. Cel puțin, nu i-a spus-o puștiului.

– Eddie?

Susannah. Îngrijorată. Aproape speriată.

Păi, de ce nu-l întrebi pe el *ce a spus, frate?* Aceasta era vocea lui Henry, vocea Ilustrului Narcoman Eminent și Docent. Prima dată în mult timp. *Întreabă-l,*

e chiar lângă tine, dă-i drumul şi întreabă-l ce a spus. Nu te mai fâstâci ca un prunc cu scutecul plin.

Doar că asta era o idee proastă, întrucât nu aşa funcţionau lucrurile în lumea lui Roland. În lumea lui Roland *totul* era o ghicitoare, nu trăgeai cu mâna, ci cu *mintea*, fir-ar mama mă-sii, cu *mintea*, şi ce-i spuneai cuiva care nu reuşea să aţâţe vreascurile? Ţine piatra mai aproape, desigur, şi exact asta spusese Roland: *Ţine piatra mai aproape şi ţine-o nemişcată.*

Numai că acum nu era vorba despre nimic de felul acesta. Era aproape, da, dar aproape e deja prea departe, cum îi plăcea lui Henry Dean să spună înainte să devină Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent. Lui Eddie, memoria îi dădea puţin rateuri, pentru că Roland îl stânjenise... îl ruşinase... făcuse o glumă pe socoteala sa.

Probabil nu intenţionat, dar... *ceva*. Ceva ce-l făcuse să se simtă aşa cum îl făcea Henry să se simtă mereu, sigur că da, cum altfel s-ar explica prezenţa lui Henry acum, după o absenţă aşa de îndelungată?

Se uitau toţi la el, acum. Chiar şi Ete.

– Dă-i drumul, i se adresă el lui Roland pe un ton niţel tăios. Voia să ne gândim şi noi asta facem. Deja.

El însuşi se gândea atât de intens

(Trag cu mâna mea)

încât aproape că-i luaseră foc creierii, însă refuza să-i spună lunganului aprig şi urât asta.

– Dă-i drumul şi spune-i lui Blaine nişte ghicitori. Fă-ţi partea.

– Cum ţi-e vrerea, Eddie.

Roland se ridică de pe scaunul său, avansă şi puse mâna din nou pe dreptunghiul stacojiu. Harta rutieră reapăru pe dată. Punctul verde se îndepărtase şi mai mult de Rilea, însă lui Eddie îi era clar că monoul redusese semnificativ viteza, fie dând ascultare unui program încorporat, fie pentru că Blaine se distra prea bine ca să se grăbească.

– ESTE PREGĂTIT *KA-TET*-UL TĂU SĂ NE CONTINUĂM CONCURSUL SĂRBĂTORESC DE GHICITORI, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

– Da, Blaine, răspunse Roland şi lui Eddie vocea sa i se păru că suna grea. O vreme, îţi voi spunea doar eu ghicitori. Dacă nu ai vreo obiecţie.

– ÎN CALITATE DE *DINH* ŞI PĂRINTE AL *KA-TET*-ULUI TĂU, AI ACEST DREPT. ESTE VORBA CUMVA DE GHICITORI DE LA ZIUA SĂRBĂTORII?

– Da.

– BUN. (O satisfacţie dezgustătoare în acea voce.) VREAU SĂ MAI AUD DIN ACELEA.

– Prea bine.

Roland inspiră adânc şi începu:

– Alimentează-mă şi voi trăi. Dă-mi de băut şi voi muri. Cine sunt?

– FOCUL.

Fără ezitare. Toată acea autosuficienţă insuportabilă, un ton care spunea *Asta era veche pentru mine când bunică-ta era tânără, mai încearcă o dată! De secole întregi nu m-am distrat mai bine, aşa că încearcă din nou!*

– Trec prin faţa soarelui, Blaine, şi totuşi nu am umbră. Cine sunt?

– VÂNTUL.

Fără ezitare.

– Adevăr grăieşti, sai. Următoarea. Deşi e uşoară ca fulgul, nimeni n-o poate ţine mult timp.

– RESPIRAŢIA.

Fără ezitare.

Şi totuşi a ezitat *puţin*, gândi Eddie imediat. Jake şi Susannah îl priveau pe Roland cu o concentrare teribilă, cu pumnii încleştaţi, *îndemnându-l* să-i spună lui Blaine ghicitoarea corectă, încuietoarea, cea care să ascundă biletul salvator. El îşi coborî privirea spre mâini, încleştate şi ele, şi le forţă să i se deschidă în poală. Era surprinzător de greu de făcut. De la interval îl auzi pe Roland cum continua să recite ghicitorile din tinereţea sa.

– Răspunde-mi la asta, Blaine: Dacă mă frângi, eu merg totuşi mai departe. Dacă mă poţi atinge, menirea mea s-a împlinit. Dacă mă pierzi, trebuie să mă găseşti degrabă c-un inel. Cine sunt?

Susannah îşi ţinu respiraţia un moment şi, deşi se uita în jos, Eddie ştiu că se gândea la ce se gândea şi el: aceea era o ghicitoare bună, una *a naibii* de bună, poate...

– SUFLETUL OMENESC, răspunse Blaine, tot fără cea mai mică ezitare. GHICITOAREA ACEASTA SE BAZEAZĂ ÎN MARE PARTE PE

CONCEPTE POETICE OMENEŞTI; VEZI DE PILDĂ JOHN AVERY, SIRONIA HUNTZ, ONDOLA, WILLIAM BLAKE, JAMES TATE, VERONICA MAYS ŞI ALŢII. REMARCABIL MODUL ÎN CARE FIINŢELE OMENEŞTI SE ÎNALŢĂ PRIN IUBIRE. LUCRUL ACESTA E O CONSTANTĂ DE LA UN NIVEL AL TURNULUI LA URMĂTORUL. CHIAR ŞI ÎN ACESTE ZILE DEGENERATE. CONTINUĂ, ROLAND DE GILEAD.

Susannah îşi recăpătă suflul. Mâinile lui Eddie voiau să se încleştеze din nou, însă el le împiedică. *Ţine piatra mai aproape*, gândi el cu vocea lui Roland. *Ţine piatra mai aproape, pentru numele tatălui tău!*

Şi Monoul Blaine gonea mai departe, spre sud-est, sub Luna Demonului.

II

CASCADA OGARILOR

1

Jake nu știa cât de ușoare sau de dificile avea Blaine să considere ultimele zece ghicitori din *Ghici ghicitoare ce-il*, însă lui i se păreau destul de grele. Sigur, își aminti, el nu era o mașinărie gânditoare care să poată apela la resursele unui banc de computere mare cât un oraș. El nu putea decât să facă o încercare; Dumnezeu urăște lașii, cum spunea uneori Eddie. Dacă ultimele zece nu-și atingeau ținta, avea să încerce ghicitoarea cu Samson a lui Aaron Deepneau (*Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă* și așa mai departe). Dacă nici aceasta nu avea succes, probabil că... la naiba, habar nu avea *ce* va face, ori măcar cum se va simți. *Adevărul e*, gândi Jake, *că m-am fript*.

Și de ce nu? În ultimele aproximativ opt ore, trecuse printr-un vârtej extraordinar de emoții. Întâi, teroarea: de a fi sigur că el și Ete vor cădea de pe podul în suspensie, aflându-și sfârșitul în râul Send; de a fi împins prin labirintul dement, care era Lud, de către Gasher; de a trebui să se uite în teribilii ochi verzi ai Omului Tic-Tac și a răspunde la imposibilele lui întrebări despre timp, naziști și natura circuitelor tranzitive. Interogatoriul lui Tic-Tac semănase cu un examen final în Iad.

Apoi euforia de a fi salvat de Roland (şi Ete; fără Ete, aproape sigur acum ar fi fost fript), mirarea privind tot ceea ce văzuseră sub oraş, uimirea stârnită de felul în care Susannah rezolvase ghicitoarea porţii lui Blaine şi ultima goană nebunească de a urca la bordul monoului înainte ca Blaine să elibereze stocurile de gaz paralizant depozitate sub Lud.

După ce supravieţuise tuturor acestor încercări, îl copleşise un soi de certitudine comodă – *sigur* că Roland îl va încuia pe Blaine, care îşi va respecta atunci partea de învoială şi-i va lăsa să coboare teferi şi nevătămaţi la ultima lui staţie (care se numea Topeka în lumea aceea). După care ei vor găsi Turnul Întunecat şi vor face orice ar fi ceea ce trebuiau să facă, vor îndrepta ce trebuia îndreptat, vor repara ce trebuia reparat. Şi apoi? Apoi aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, desigur. Ca nişte personaje de basm.

Numai că...

Îşi ştiau unul altuia gândurile, spusese Roland; în parte, asta înseamnă *ka-tet*, să împarţi *khef*-ul. Iar ceea ce pătrundea în gândurile lui Jake încă de când Roland ieşise la interval şi începuse să-l încerce pe Blaine cu ghicitori din zilele tinereţii lui era un sentiment al osândei. Şi nu venea doar din direcţia pistolarului; Susannah trimitea acelaşi fel de vibraţie sumbră, albastră-neagră. Doar Eddie n-o emana, iar asta datorită faptului că plecase cu mintea undeva, pe urmele propriilor lui gânduri. Asta putea fi de bine, însă nu exista nicio garanţie şi...

...şi Jake începu să fie iar speriat. Mai rău, se simţea disperat, ca o creatură împinsă tot mai tare în ultimul colţ de un duşman neobosit. Degetele lui se mişcau neîncetat în blana lui Ete şi, când se uită în jos la ele, înţelese un lucru uimitor: mâna în care Ete îşi înfipsese dinţii ca să nu cadă de pe pod nu-l mai durea. Vedea găurile lăsate de colţii bumblerului şi încă avea crustă de sânge în palmă şi la încheietură, dar mâna în sine nu-l mai durea. O îndoi precaut. Simţea o urmă de durere, însă era slabă şi îndepărtată, aproape inexistentă.

– Blaine, ce poate urca pe un horn în jos, dar nu poate coborî pe un horn în sus?

– O UMBRELĂ, răspunse Blaine pe tonul acela de satisfacţie veselă pe care şi Jake începea să-l urască la culme.

– Mulţam-sai, Blaine, încă o dată adevărat e al tău răspuns. Următoarea...

– Roland?

Pistolarul întoarse capul spre Jake şi expresia sa de concentrare se lumină puţin. Nu fu tocmai un zâmbet, însă-n acea direcţie merse, cel puţin, şi Jake fu mulţumit.

– Ce este, Jake?

– Mâna mea. Mă durea ca naiba, iar acum nu mă mai doare!

– BLESTEMĂŢIE, rosti Blaine cu vocea tărăgănată a lui John Wayne. N-AŞ PUTEA ÎNDURA SĂ VĂD UN OGAR SUFERIND AŞA, CU LABA DIN FAŢĂ STRIVITĂ, DARĂMITE UN MIC COWBOY DE ISPRAVĂ CA TINE. AŞA CĂ TE-AM VINDECAT.

– Cum? întrebă Jake.

– UITĂ-TE PE BRAŢUL SCAUNULUI TĂU.

Jake se uită şi văzu o reţea vagă de linii. Semăna puţin cu difuzorul radioului cu tranzistori pe care îl avusese la şapte sau opt ani.

– UN ALT BENEFICIU AL CĂLĂTORIEI LA CLASA BARONIE, urmă Blaine pe vocea lui autosuficientă. Lui Jake îi trecu prin minte că Blaine s-ar fi integrat perfect la Piper School. Primul tocilar dipolar, cu transmisie lentă, din lume. SCANOMANOGRAFUL CU LUPĂ SPECTRALĂ ESTE UN APARAT DE DIAGNOSTICARE CAPABIL TOTODATĂ SĂ ADMINISTREZE PRIMUL AJUTOR, AŞA CUM AM FĂCUT EU PENTRU TINE. ESTE ÎN ACELAŞI TIMP UN SISTEM DE DISTRIBUIRE A SUBSTANŢELOR NUTRITIVE, UN DISPOZITIV DE ÎNREGISTRARE A UNDELOR CEREBRALE, UN ANALIZATOR DE TENSIUNE ŞI UN AMPLIFICATOR DE EMOŢII CARE POATE STIMULA ÎN MOD NATURAL PRODUCŢIA DE ENDORFINE. SCANOMANOGRAFUL ESTE DE ASEMENEA CAPABIL SĂ CREEZE VIZIUNI ŞI HALUCINAŢII FOARTE VEROSIMILE. ŢI-AR PLĂCEA SĂ AI PRIMA EXPERIENŢĂ SEXUALĂ CU O CELEBRĂ ZEIŢĂ A SEXULUI DE LA NIVELUL TĂU AL TURNULUI, JAKE DIN NEW YORK? MARILYN MONROE, POATE, RAQUEL WELCH SAU EDITH BUNKER?

Jake râse. Bănuia că a râde de Blaine putea fi riscant, dar de data aceasta chiar nu se putu abţine.

– Edith Bunker *nu* există, spuse el. E doar un personaj într-un serial TV. Pe actriţă o cheamă, hm, Jean Stapleton. Pe lângă asta, seamănă cu doamna Shaw, care e menajera noastră. Frumoasă, dar nu... înţelegi, o frumuseţe răpitoare.

O lungă tăcere din partea lui Blaine. Când vocea computerului reveni, o anumită răceală înlocuise tonul ei jovial.

– ÎŢI CER IERTĂCIUNE, JAKE DIN NEW YORK. ÎMI RETRAG TOTODATĂ OFERTA UNEI EXPERIENŢE SEXUALE.

Aşa o să mă-nvăţ minte, gândi Jake, ridicând o mână pentru a-şi ascunde zâmbetul. Cu voce tare (şi pe un ton care spera să fie cuviincios de umil) spuse:

– Nu face nimic, Blaine. Oricum, cred că sunt încă prea mic pentru asta.

Susannah şi Roland se priveau reciproc. Susannah nu ştia cine era Edith Bunker – *All in the Family* nu se difuza în când-ul ei – dar bănuia că pricepea, totuşi, esenţa situaţiei.

Jake îi văzu buzele pline formând un cuvânt mut şi trimiţându-l spre pistolar ca un mesaj într-o bulă de săpun:

Greşeală.

Da. Blaine făcuse o greşeală. Mai mult, Jake Chambers, un băiat de unsprezece ani, îl prinsese cu ea. Iar dacă Blaine făcuse una, putea face şi altele. Poate că exista totuşi o speranţă. Jake decise să trateze această posibilitate aşa cum tratase *graf*-ul la River Crossing şi să-şi îngăduie o porţie mică.

2

Roland înclină imperceptibil din cap spre Susannah şi se întoarse în partea din faţă a vagonului, probabil pentru a relua şirul ghicitorilor. Înainte de a putea deschide gura, Jake îşi simţi corpul împins înainte. Era ciudat; nu simţeai nimic atunci când monoul rula constant, dar în clipa când începea să decelereze, ştiai.

– TREBUIE NEAPĂRAT SĂ VEDEŢI CEVA, spuse Blaine.

Părea din nou vesel, numai că Jake nu avea încredere în acel ton; de câteva ori îl auzise pe tatăl lui începând discuţii telefonice în felul acela (de regulă cu vreun subordonat care o ZCD, Zbârcise Ca Dracu') şi până să le încheie, Elmer Chambers era în picioare, aplecat peste masă ca un om suferind de crampe la stomac şi urlând cât îl ţineau bojocii, cu obrajii roşii ca ridichile şi cu semicercurile de carne de sub ochi purpurii ca o vânătă.

– ORICUM TREBUIE SĂ OPRESC AICI, ÎNTRUCÂT TREBUIE SĂ TREC PE BATERII DIN ACEST PUNCT ŞI ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ LE ÎNCARC.

Monoraiul se opri cu o zdruncinătură abia sesizabilă. Culoarea se scurse iar din pereţi, care se făcură apoi transparenţi. Susannah icni de teamă şi uimire. Roland se duse în stânga, pipăi peretele vagonului ca să nu lovească cu capul, după care se aplecă înainte cu mâinile pe genunchi şi ochii micşoraţi. Ete reîncepu să latre. Numai Eddie părea indiferent la priveliştea uluitoare pe care le-o oferea sistemul de vizualizare al Vagonului Baroniei. Se uită în jur o dată, cu o mină preocupată şi într-un fel îngândurată, după care coborî ochii înapoi spre mâini. Curios, Jake îl privi scurt, după care îşi întoarse ochii la privelişte.

Erau la jumătatea distanţei deasupra unui abis uriaş şi planau, parcă, în aerul plin de praf selenar. În spatele lor, Jake vedea un râu larg, învolburat. Nu Send, decât dacă râurile, în lumea lui Roland, puteau cumva să curgă în direcţii diferite în locuri diferite ale cursurilor lor (şi Jake nu ştia destule despre Lumea de Mijloc, încât să înlăture complet această posibilitate); pe deasupra, râul nu era calm, ci furios, un torent care se rostogolea violent de pe munţi, ca o fiinţă înfuriată, căutând prilej de sfadă.

Un moment, Jake se uită la copacii care îmbrăcau pantele abrupte de pe malurile acelui râu, observând uşurat că arătau cât de cât normal – genul de brazi pe care te-ai aştepta să-i vezi în munţii din Colorado sau în Wyoming, să spunem – şi atunci privirea îi fu atrasă înapoi la marginea prăpastiei. Acolo, torentul se împrăştia şi cădea într-o cascadă atât de largă şi de adâncă, încât lui Jake i se părea că făcea ca Niagara, unde el fusese cu părinţii (una dintre cele trei vacanţe cu familia pe care şi le aducea aminte; două fuseseră întrerupte de apeluri telefonice de urgenţă din partea Reţelei tatălui său), să semene cu o cascadă pe care ai putea-o vedea într-un parc de distracţii tematic de mâna a treia. Aerul din semicercul cascadei era încărcat de o negură care ţâşnea de jos în sus şi aducea cu aburul; în el, o jumătate de duzină de curcubeie lunare luminau aidoma unor coliere ţipătoare, înlănţuite. Lui Jake îi aminteau de cercurile suprapuse care formau simbolul olimpic.

Din mijlocul cascadei, poate la şaizeci de metri mai jos de punctul unde râul se vărsa peste margine, se înălţau doi pinteni uriaşi de piatră. Cu toate

că Jake nu știa cum un sculptor (sau o echipă întreagă de sculptori) ar fi putut ajunge acolo jos, i se părea de-a dreptul imposibil să creadă că stânca fusese pur și simplu erodată în felul acela. Pilonii semănau cu capetele unor uriași câini care mârâiau.

Cascada Ogarilor, își spuse în gând. Mai era o singură oprire după aceasta – Dasherville – și urma Topeka. Ultima stație. Toată lumea jos.

– UN MOMENT, spuse Blaine. TREBUIE SĂ AJUSTEZ VOLUMUL CA SĂ VĂ PUTEȚI BUCURA DE ÎNTREGUL EFECT.

Se auzi, scurt, un hârâit șoptit – ca dresul unui gât mecanic – și fură atacați de un vuiet necuprins. Era al apei – un miliard de litri pe minut, din câte știa Jake – revărsându-se peste buza prăpastiei și căzând poate șaizeci de metri în bazinul adânc de stâncă de la baza cascadei. Fuioare de ceață pluteau pe lângă chipurile oarbe ale câinilor proeminenți, ca aburul ieșit din supapele iadului. Nivelul sonor urca mereu. Acum, lui Jake îi vibra tot capul din pricina lui și, când își acoperi urechile cu palmele, îi văzu pe Roland, Eddie și Susannah făcând la fel. Ete lătra, însă Jake nu-l auzea. Susannah mișca iarăși din buze și el, iarăși, putu citi cuvintele – *Termină, Blaine, termină!* – dar nu le auzi mai mult decât putea auzi lătratul lui Ete, deși era convins că Susannah striga din răsputeri.

Și totuși, Blaine ridică volumul cascadei până când Jake își simți ochii mișcându-se în orbite și fu sigur că urechile îi vor exploda precum două difuzoare supuse la prea multe chinuri.

Apoi se termină. Erau în continuare deasupra hăului neguros, curcubeiele lunare încă se învârteau încet, ca într-un vis, înaintea cortinei de apă ce cădea fără încetare, chipurile de piatră ude și brutale ale câinilor-gardieni continuau să iasă semeț din torent, însă tunetul acela apocaliptic încetase.

Un moment, Jake se gândi că lucrul de care se temuse avusese loc, că asurzise. După care își dădu seama că-l putea auzi pe Ete, încă lătrând, și pe Susannah plângând. La început, aceste sunete părură distante și slabe, ca și când urechile lui ar fi fost pline cu firimituri de biscuiți, dar începură treptat să se clarifice.

Eddie își petrecu brațele pe după umerii lui Susannah și se uită spre harta rutieră.

– Bravo, Blaine.

– MĂ GÂNDEAM DOAR CĂ V-AR PLĂCEA SĂ AUZIȚI CASCADA LA VOLUM MAXIM, spuse Blaine. Vocea lui răsunătoare părea amuzată și rănită în același timp. MĂ GÂNDEAM CĂ V-AR PUTEA AJUTA SĂ-MI UITAȚI REGRETABILA GREȘEALĂ LEGATĂ DE EDITH BUNKER.

Eu sunt de vină, gândi Jake. *O fi Blaine doar o mașină, și încă una cu tendințe sinucigașe, însă tot nu-i place să se râdă pe seama lui.*

Se așeză lângă Susannah și o cuprinse și el în brațe. Încă mai auzea Cascada Ogarilor, deși sunetul era îndepărtat acum.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Roland. Cum îți schimbi bateriile?

– VEI VEDEA ÎN SCURT TIMP, PISTOLARULE. PÂNĂ ATUNCI, ÎNCEARCĂ-MI PUTERILE CU O GHICITOARE.

– Prea bine, Blaine. Iată una născocită de Cort, una care i-a încurcat pe mulți.

– AȘTEPT SĂ O AUD, CU MARE INTERES.

Roland, pregetând poate pentru a-și aduna gândurile, ridică ochii spre locul unde fusese plafonul vagonului și unde, acum, nu era decât o pătură de stele întinsă peste cerul negru (Jake le identifică pe Aton și Lydia – Stea Bătrână și Mamă Bătrână – și, deși părea ciudat, îl liniști să le vadă încă aruncându-și priviri aprige de acolo, de unde le știa el). Apoi pistolarul se întoarse spre dreptunghiul luminat care reprezenta pentru ei chipul lui Blaine.

– „Suntem mici și drăgălașe; avem trăsături poznașe. Prima e-n cuvântul mamă; alta e-n cuvântul temă. Cealaltă o vezi în vin, iar a patra dă un ordin. Pe a cincea de-o urmezi, toată viața ai s-o vezi. Cine suntem?"

– A, E, I, O, U, răspunse Blaine. VOCALELE DIN LIMBA NOBILĂ. Tot fără ezitare, nici cât negru sub unghie. Ci doar vocea aceea superioară, care cu greu se stăpânea să nu râdă; vocea unui băiețel nemilos care se uită la gândaci cum aleargă pe plita încinsă a unei sobe. DAR GHICITOAREA ASTA N-A NĂSCOCIT-O ÎNVĂȚĂTORUL TĂU, ROLAND DE GILEAD; EU O ȘTIU DE LA JONATHAN SWIFT DIN LONDRA – UN ORAȘ DIN LUMEA DIN CARE VIN PRIETENII TĂI.

– Mulțam-sai, rosti Roland și *sai* sună ca un suspin. Adevărat e al tău răspuns, Blaine, și fără-ndoială adevărat e și ce crezi tu despre originea ghicitorii. Cort știa de existența altor lumi, asta bănuiam de mult. Cred că a stat la palavre cu *manni* care locuiau în afara orașului.

– PUŢIN ÎMI PASĂ MIE DE *MANNI*, ROLAND DE GILEAD. AU FOST ÎNTOTDEAUNA O SECTĂ DE NEROZI. ÎNCEARCĂ-MĂ CU ALTĂ GHICITOARE.

– Prea bine. Ce are...

– STAI, STAI. FORŢA GRINZII CREŞTE. NU VĂ UITAŢI DIRECT LA OGARI, INTERESANŢII MEI NOI PRIETENI! ŞI OCROTIŢI-VĂ OCHII!

Jake îşi luă privirea de la colosalele sculpturi în stâncă care ieşeau din apele cascadei, dar nu reuşi să ridice mâna la timp. În câmpul periferic văzu acele capete fără trăsături căpătând deodată ochi ce străluceau într-un albastru-intens. Din ei ţâşniră fulgere zimţate, care se îndreptară spre monorai. Atunci, Jake se trezi pe covorul Vagonului Baroniei, cu palmele adânc înfipte în ochii închişi şi auzind tânguitul lui Ete cu o ureche ce-i ţiuia uşor. Peste Ete, auzea pârâitul curentului electric în timp ce înconjura violent monoul.

Când Jake redeschise ochii, Cascada Ogarilor dispăruse; Blaine opacizase vagonul. Încă mai auzea sunetul, totuşi – o cascadă de electricitate, o forţă extrasă cumva din Grindă şi aruncată prin ochii capetelor de piatră. Blaine se alimenta cu ea, cine ştie cum. *Când vom merge mai departe*, gândi Jake, *el va funcţiona cu baterii. Atunci, Lud chiar va fi rămas în urma noastră. Definitiv.*

– Blaine, spuse Roland. Cum e stocată puterea Grinzii în locul acela? Ce o face să iasă prin ochii dulăilor ălora de piatră? Cum o foloseşti tu?

Tăcere din partea lui Blaine.

– Şi cine i-a cioplit? întrebă Eddie. Marii Străbuni? Nu ei, nu-i aşa? Au fost oameni chiar şi înainte de ei. Sau... *Erau* oameni?

Din nou, tăcere din partea lui Blaine. Şi poate că asta era bine. Jake nu era sigur cât de mult voia să ştie despre Cascada Ogarilor sau despre ce se întâmpla în spatele ei. Mai fusese în partea întunecată a lumii lui Roland şi văzuse destul ca să ştie că cele mai multe lucruri care creşteau acolo nu erau nici bune, nici paşnice.

– Mai bine să nu-l întrebaţi pe el, se scurse peste el vocea Micului Blaine. Mai sigur.

– Nu-i pune întrebări copilăreşti, n-are să joace jocuri prosteşti, grăi Eddie.

Expresia aceea distantă şi visătoare îi reapăruse pe faţă şi, când Susannah îi rosti numele, tânărul păru să nu audă.

3

Roland se așeză vizavi de Jake și, încet, își masă cu mâna dreaptă obrazul drept țepos, un gest inconștient la care apela, după toate aparențele, doar când se simțea obosit sau nehotărât.

– Am cam terminat ghicitorile, zise el.

Speriat, Jake întoarse privirea spre el. Pistolarul îi spusese computerului cincizeci sau chiar mai multe, și Jake bănuia că asta însemna mult, când trebuia să-ți storci mintea fără pregătire, dar când te gândeai că ghicitorile erau atât de apreciate în locul în care crescuse Roland...

Pistolarul păru să citească o parte din aceste gânduri pe chipul lui Jake, întrucât un zâmbet subțire, amar, îi atinse colțurile gurii, și încuviință ca și când băiatul ar fi vorbit cu voce tare.

– Nici eu nu înțeleg. Dacă m-ai fi întrebat ieri sau alaltăieri, ți-aș fi spus că am cel puțin o mie de ghicitori depozitate în tomberonul pe care îl țin în spatele minții. Poate chiar două mii. Totuși...

Ridică un umăr a neștiință, clătină din cap și își frecă iarăși obrazul cu palma.

– Nu-i ca și când le-aș fi uitat. E ca și când n-ar fi fost niciodată acolo. Ce i se întâmplă restului lumii mi se întâmplă și mie, presupun.

– Mergi mai departe, spuse Susannah și se uită la Roland cu o expresie de milă pe care pistolarul o putu îndura doar o secundă sau două; era ca și când privirea ei l-ar fi ars. Ca toate celelalte lucruri de aici, urmă ea.

– Da, mă tem că așa e. Se uită la Jake, cu buzele strânse, cu ochii ageri. Vei fi pregătit cu ghicitorile din cartea ta, când te voi numi?

– Da.

– Bun. Și fii brav. N-am terminat încă.

Afară, pârâitul slab de electricitate se opri.

– MI-AM ALIMENTAT BATERIILE ȘI TOTUL E ÎN REGULĂ, anunță Blaine.

– Minunat, rosti Susannah pe un ton sec.

– Nat! aprobă Ete, surprinzând perfect tonul sarcastic al femeii.

– AM DE ÎNDEPLINIT O SERIE DE FUNCȚII DE REGLAJ. ÎN CEA MAI MARE PARTE SUNT AUTOMATE ȘI VA DURA ÎN JUR DE PATRUZECI DE MINUTE. CÂT SE VOR DESFĂȘURA ACEASTĂ

OPERAŢIUNE ŞI CONTROALELE AFERENTE, NOI NE PUTEM CONTINUA CONCURSUL. ÎMI PLACE FOARTE MULT CUM DECURGE.

– E ca atunci când trebuie să comuţi de la electricitate la diesel în trenul spre Boston, spuse Eddie, încă vorbind ca şi când n-ar fi fost întru totul prezent. La Hartford sau New Haven sau la vreo altă localitate în care nimeni zdravăn la minte nu şi-ar dori să locuiască.

– Eddie? întrebă Susannah. Ce crezi că...

Roland o atinse pe umăr şi clătină din cap.

– LĂSAŢI-L PE EDDIE DIN NEW YORK, zise Blaine pe vocea sa expansivă, de distracţie supremă.

– Aşa-i, făcu Eddie. Lăsaţi-l pe Eddie din New York.

– EL NU ŞTIE NICIO GHICITOARE BUNĂ. DAR TU ŞTII MULTE, ROLAND DE GILEAD. ÎNCEARCĂ-MĂ CU ÎNCĂ UNA.

Şi, când Roland se supuse, Jake se gândi la eseul său final. *Blaine e hain*, scrisese în el. *Blaine e hain şi ăsta e adevărul.* Într-adevăr, ăsta era adevărul.

Durul adevăr.

Peste ceva mai mult de o jumătate de oră, Monoul Blaine se puse iar în mişcare.

4

Crispată şi fascinată, Susannah urmări cum punctul pâlpâitor se apropie de Dasherville, trecu de el şi porni pe ultimul segment de drum spre destinaţie. Mişcarea punctului spunea că Blaine înainta mai încet acum, că trecuse pe baterii, iar ei i se părea că lumina în Vagonul Baroniei era puţin mai slabă, însă nu credea că asta va avea vreo importanţă, până la urmă. Blaine putea ajunge la Topeka, punctul terminus, cu o viteză de o mie de kilometri la oră în loc de o mie trei sute, însă ultimul lui grup de pasageri tot avea să fie făcut chiseliţă.

Şi Roland încetinea, scotocind din ce în ce mai adânc în tomberonul său mental în căutarea ghicitorilor. Şi *totuşi* le găsea, refuzând să pună armele jos. Ca întotdeauna. De când începuse să o înveţe să tragă cu pistolul, Susannah simţise o dragoste reţinută faţă de Roland de Gilead, un sentiment ca un

amestec de admirație, teamă și milă. Considera că nu-i va plăcea niciodată de el (și că Detta Walker îl va urî pe veci pentru felul în care o subjugase și o scosese, în zbateri, la lumină), însă dragostea ei era, chiar și așa, puternică. În definitiv, el salvase viața și sufletul lui Eddie Dean; îl salvase pe iubitul ei. Măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva, era obligată să-l iubească. Îl iubea însă chiar mai mult, bănuia, pentru îndârjirea lui, pentru că *niciodată* nu se dădea bătut. Cuvântul *abandon* nu părea a face parte din vocabularul său, nici atunci când era descurajat... așa cum era acum, atât de evident.

– Blaine, unde poți găsi drumuri fără căruțe, păduri fără copaci, orașe fără case?

– PE O HARTĂ.

– Adevăr grăiești, sai. Următoarea. Am o sută de picioare, dar nu pot sta pe ele, am gât lung, dar n-am și cap și-nghit viața menajerei. Cine sunt?

– MĂTURA, PISTOLARULE. O ALTĂ VARIANTĂ SE ÎNCHEIE „ȘI *UȘUREZ* VIAȚA MENAJEREI". A TA-MI PLACE MAI MULT.

Roland ignoră replica.

– Nu poate fi văzut, nu poate fi simțit, nu poate fi auzit, nu poate fi mirosit. Stă în spatele stelelor și sub dealuri. Pune capăt vieții și taie buna dispoziție. Ce este, Blaine?

– ÎNTUNERICUL.

– Mulțam-sai, adevărat grăit-ai.

Mâna lui dreaptă, împuținată, îi alunecă pe obrazul drept în sus – vechiul gest de nervozitate – și scrâșnetul abia perceptibil produs de bătăturile degetelor lui o făcu pe Susannah să se cutremure. Jake ședea cu picioarele încrucișate pe jos, uitându-se la pistolar cu un soi de intensitate feroce.

– N-are mâini și totuși bate, bate-ntruna zi și noapte, șade oriunde l-ai pune, de-l privești, timpul ți-l spune! Ce este, Blaine?

– CEASUL.

– La naiba, șopti Jake, strângând din buze.

Susannah întoarse ochii spre Eddie și simți un junghi trecător de iritare. Tânărul părea să-și fi pierdut interesul pentru tot ce se întâmpla – se „debranșase", folosind straniul lui limbaj al anilor '80. Se gândi să-i tragă un cot în coaste, să-l trezească nițel, apoi și-l aminti pe Roland clătinând din cap spre ea și n-o făcu. N-ai fi spus că se gândea, nu după expresia goală a chipului său, dar poate că asta făcea.

Dacă da, n-ar fi rău să te grăbești puțin, scumpule, își zise ea. Punctul de pe harta rutieră era încă mai aproape de Dasherville decât de Topeka, însă avea să ajungă la jumătatea distanței cam în următorul sfert de oră.

Iar meciul continua neabătut, Roland servind întrebări și Blaine răspunzându-i din scurt, pe deasupra plasei, jos, mingi imposibil de respins.

Ce clădește castele, prăbușește munți, pe unii-i orbește, iar pe alții-i face să vadă? NISIPUL.

Mulțam-sai.

Ce trăiește iarna, moare vara și crește cu rădăcina în sus? UN ȚURȚURE.

Blaine, adevărat grăit-ai.

Stă în apă pân' la brâu și te trece peste râu. PODUL.

Mulțam-sai.

O paradă aparent nesfârșită de ghicitori trecu pe lângă ea, una după alta, până când ea pierdu complet sensul lor jucăuș și haios. Oare așa să fi fost și-n zilele tinereții lui Roland, se întrebă, în timpul concursurilor de ghicitori organizate cu ocazia Pământului Larg și a Pământului Plin, când el și prietenii lui (deși ea bănuia că nu *toți* îi fuseseră prieteni, nu, nici poveste) se luptau pentru gâsca de Ziua Sărbătorii? Presupunea că răspunsul era afirmativ. Câștigător probabil că era cel care reușea să rămână în formă cel mai mult timp, să-și păstreze cumva sărmanul creier oxigenat.

Dezarmant era modul în care Blaine venea cu răspunsul atât de al naibii de *prompt* de fiecare dată. Oricât de dificilă i s-ar fi părut ei ghicitoarea, Blaine o întorcea numaidecât în jumătatea lor de teren, *ka-slam*.

– Blaine, ce are ochi și tot nu vede?

– EXISTĂ PATRU RĂSPUNSURI, replică Blaine. ACELE, CICLOANELE, CARTOFII ȘI ÎNDRĂGOSTIȚII.

– Mulțam-sai, Blaine, adevărat...

– ASCULTĂ, ROLAND DE GILEAD. ASCULTAȚI, *KA-TET*.

Roland tăcu pe dată, mijind din ochi, cu capul ușor lăsat pe o parte.

– ÎN SCURT TIMP ÎMI VEȚI AUZI MOTOARELE INTRÂND ÎN VITEZĂ SUPERIOARĂ, spuse Blaine. NE AFLĂM ACUM LA APROXIMATIV ȘAIZECI DE MINUTE DE TOPEKA. ÎN ACEST PUNCT...

– Dacă suntem pe drum de șapte ore sau mai mult, să-mi spui cuțu', făcu Jake.

Susannah se uită în jur cu teamă, așteptându-se la un nou mic act de cruzime ca răspuns la sarcasmul băiatului, dar Blaine nu făcu decât să chicotească. Când vorbi din nou, o făcu din nou cu vocea lui Humphrey Bogart.

– TIMPUL CURGE ALTFEL AICI, SCUMPO. TREBUIE SĂ ȘTII ASTA DE ACUM. DAR NU TE ÎNGRIJORA: LUCRURILE FUNDAMENTALE ÎȘI REIAU LOCUL ODATĂ CU TRECEREA TIMPULUI. V-AȘ MINȚI EU?

– Da, murmură Jake.

Remarca aceasta, aparent, îi gâdilă lui Blaine coarda umorului, întrucât începu să râdă din nou – râsul acela dement, mecanic, care o ducea pe Susannah cu gândul la atracțiile din parcurile de distracție mizerabile sau la bâlciurile de pe marginea drumului. Când lumina începu să pulseze sincron cu râsul, ea închise ochii și își acoperi urechile cu palmele.

– Încetează, Blaine! Încetează!

– CER IERTARE, DOAMNĂ, tărăgănă vocea lui Jimmy Stewart. PARE TARE RĂU DACĂ V-AM AFECTAT URECHILE CU ACCESU' MEU DE HILARITATE.

– Afectează pe mă-ta, ia de aici, zise Jake și ridică degetul mijlociu spre harta rutieră.

Susannah se aștepta ca Eddie să râdă – puteai fi sigur că se va amuza de un gest vulgar în orice moment din zi sau noapte, credea ea – însă tânărul rămase în continuare cu privirea în poală, cu fruntea încrețită, cu ochii goi, cu gura atârnând ușor întredeschisă. Semăna puțin prea tare cu prostul satului, gândi Susannah, și trebui din nou să se rețină de la a-i trage un cot în coaste pentru a-i alunga mina aceea tâmpă de pe față. Nu avea să se mai poată reține mult timp; dacă urmau să moară la capătul traseului lui Blaine, voia să aibă brațele lui Eddie în jurul ei în acel moment, ochii lui Eddie asupra ei, mintea lui Eddie pe o undă cu a sa.

Pentru moment însă, era mai bine să-l lase în pace.

– ÎN ACEST PUNCT, reluă Blaine cu vocea lui normală, AM DE GÂND SĂ ÎNCEP CEEA CE EU CONSIDER A FI CURSA MEA KAMIKAZE. ACEASTA-MI VA GOLI REPEDE BATERIILE, ÎNSĂ CRED CĂ A TRECUT TIMPUL CONSERVĂRII, VOI NU? VOI AJUNGE LA OPRITOARELE FIXE DE LA CAPĂTUL LINIEI CU O VITEZĂ DE PESTE

O MIE PATRU SUTE DE KILOMETRI LA ORĂ - CINCI SUTE TREIZECI DE ROȚI, MAI EXACT. PA ȘI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAȚI SĂ-MI SCRIEȚI. VĂ SPUN ASTA ÎN SPIRITUL FAIR-PLAY-ULUI, INTERESANȚII MEI NOI PRIETENI. DACĂ V-AȚI PĂSTRAT CELE MAI BUNE GHICITORI PENTRU LA URMĂ, POATE N-AR FI RĂU SĂ MI LE SPUNEȚI ACUM.

Inconfundabila lăcomie din vocea lui Blaine - dorința lui nedisimulată de a auzi și rezolva cele mai bune ghicitori înainte să-i omoare - o făcu pe Susannah să se simtă obosită și bătrână.

- Nici așa s-ar putea să nu am timp să-ți spun toate ghicitorile mele *cele mai bune*, rosti Roland pe un ton normal, nepăsător. Și ar fi păcat de asta, nu?

Urmă o pauză - scurtă, însă o ezitare mai vădită decât tot ce acordase computerul oricărei ghicitori a lui Roland - și apoi Blane chicoti. Susannah urî sunetul râsului lui dement, dar era o nuanță cinică în chicotul acela, care o înfioră și mai tare. Poate pentru că era aproape lucidă.

- BRAVO, PISTOLARULE. LĂUDABIL EFORT. DAR TU NU EȘTI ȘEHEREZADA, ȘI NICI NU AVEM O MIE ȘI UNA DE NOPȚI ÎN CARE SĂ STĂM LA PALAVRE.

- Nu înțeleg ce spui, n-am auzit de Șeherezada asta.

- NU CONTEAZĂ. TE POATE INFORMA SUSANNAH, DACĂ VREI MUSAI SĂ AFLI. POATE CHIAR ȘI EDDIE. IDEEA, ROLAND, ESTE CĂ NU MĂ VOI LĂSA ADEMENIT DE PROMISIUNEA MAI MULTOR GHICITORI. CONCURĂM PENTRU GÂSCĂ. ODATĂ AJUNȘI LA TOPEKA, PE ACEASTA O VA PRIMI CINEVA, ÎNTR-UN FEL SAU ALTUL. ÎNȚELEGI CE SPUN?

Din nou, mâna împuținată a pistolarului urcă la obraz; din nou, Susannah auzi hârșâitul slab al degetelor pe țepii sârmoși ai bărbii lui.

- Jucăm pe bune. Nimeni nu dă înapoi.

- CORECT. NIMENI NU DĂ ÎNAPOI.

- Foarte bine, Blaine, jucăm pe bune și nimeni nu dă înapoi. Uite-o pe următoarea.

- CA DE OBICEI, O AȘTEPT CU PLĂCERE.

Roland se uită în jos la Jake.

- Fii pregătit cu ale tale, Jake; eu aproape că mi le-am epuizat pe ale mele.

Jake aprobă din cap.

Sub ei, motoarele cu transmisie lentă ale monoului continuau să accelereze – acel vup-vup-vup pe care Susannah nu atât îl auzea, cât îl simțea în articulațiile maxilarului, în golurile tâmplelor, în punctele de puls ale încheieturilor de la mână.

Nu se va întâmpla decât dacă-n cartea lui Jake nu se găsește una încuietoare, gândi ea. *Roland nu-l poate birui pe Blaine, și cred că el o știe. Cred că o știa și acum o oră.*

– Blaine, mă produc o dată pe minut, de două ori în fiecare clipă, dar nici măcar o dată la o sută de mii de ani. Cine sunt?

Și așa concursul avea să continue, își dădu seama Susannah, Roland punând întrebări și Blaine răspunzând cu tot mai teribila lui lipsă de ezitare, ca un zeu atoatevăzător și atoateștiutor. Susannah stătu cu mâinile reci strânse în poală și privi punctul luminos cum se apropia de Topeka, locul unde toate serviciile feroviare ajungeau la capăt, locul unde cărarea *ka-tet*-ului lor avea să se termine în poiană. Se gândi la Ogarii de la Cascadă, la cum aceștia ieșeau din spuma furioasă și ceața apei sub cerul întunecat, presărat cu stele; se gândi la ochii lor.

La ochii lor de un albastru electric.

III

GÂSCA DE ZIUA SĂRBĂTORII

1

Eddie Dean – care nu știa că Roland îi spunea uneori în gând *ka mai*, tontul *ka*-ului – auzi totul și nu auzi nimic; văzu totul și nu văzu nimic. Singurul lucru care îl afectă cât de cât, odată concursul de ghicitori început, fu focul care țâșni din ochii de piatră ai Ogarilor; când ridică mâna pentru a-și proteja ochii de lumina acelor fulgere în lanț, se gândi la Portalul Grinzii din Poiana Ursului, la felul în care își lipise urechea de el și auzise huruit îndepărtat de mașinării.

Privind ochii Ogarilor luminându-se, ascultând cum Blaine trăgea acel curent în bateriile sale, alimentându-se pentru ultima porțiune de drum prin Lumea de Mijloc, Eddie gândise: *Nu e tăcere* chiar *deplină pe culoarele morților și în încăperile ruinate. Și acum funcționează unele dintre lucrurile rămase de la Străbuni. Și tocmai asta e partea îngrozitoare, nu crezi? Da. Exact asta e oroarea.*

Eddie mai fusese alături de prietenii lui puțin timp după aceea, mental și totodată fizic, dar apoi recăzuse iar în propriile-i gânduri. *Eddie e-n tranză*, ar fi stâlcit Henry. *Lăsați-l în pace.*

Imaginea lui Jake frecând cremenea cu bucata de oțel nu înceta să vină iar și iar; își îngăduia să stăruie asupra ei o secundă sau două, ca o albină aterizând pe o floare dulce, și se îndepărta din nou. Pentru că nu amintirea aceea și-o dorea el; aceea era doar calea de intrare în ceea ce-și dorea, o altă ușă precum cele de pe malul Mării Vestului, sau cea pe care o scrijelise în pământ, în cercul vorbelor, înainte să-l aducă pe Jake... numai că această ușă era în mintea sa. Ce voia el se afla îndărătul ei; ce făcea el era, într-un fel... ei bine... să forțeze încuietoarea.

Era în tranză, pe limba lui Henry.

Fratele lui irosise cea mai mare parte a timpului umilindu-l pe Eddie – pentru că Henry se temea de el și era invidios pe el, ajunsese Eddie să înțeleagă – însă își amintea o zi când Henry îl uimise spunând ceva frumos. *Mai mult* decât frumos, de fapt: năucitor.

Stăteau mai mulți pe aleea din spatele lui Dahlie's, unii mâncând Popsicles și Hoodsie Rockets, alții fumând țigări Kent dintr-un pachet pe care Jimmie Polino – Jimmie Polio îi spuneau toți, pentru că avea defectul acela numit picior strâmb – îl șterpelise din sertarul scrinului mamei lui. Henry, cât se poate de previzibil, se număra printre cei care fumau.

Gașca din care făcea parte Henry (și din care Eddie, ca frate mai mic al lui, făcea și el parte) avea un mod propriu de exprimare; argoul micului lor *ka-tet* jigărit. În gașca lui Henry, niciodată nu băteai pe cineva, ci îl *băgai în service la reparații.* Niciodată nu te giugiuleai cu o fată, ci *i-o trăgeai boarfei până plângea.* Niciodată nu te drogai, ci *o mușcai pe orbită.* Și niciodată nu te încăierai cu altă gașcă, ci *te băgai căcătoare.*

În ziua aceea se discuta despre persoana pe care ai vrea s-o ai lângă tine dacă te băgai într-o căcătoare. Jimmi Polio (el avea primul dreptul la cuvânt pentru că el adusese țigările, pe care băieții lui Henry le numeau *cuie de coșciug*) îl alese pe Skipper Brannigan, întrucât, spunea el, Skipper nu se temea de nimeni. Odată, spunea Jimmie, lui Skipper îi sărise mustarul pe un profesor – la o seară dansantă de vineri era asta – și-l bătuse de nu se mai văzuse. Îl băgase pe *CĂCATUL ĂLA DE SUPRAVEGHETOR* în service la reparații, dacă le venea să creadă. Ăsta era hoavărul lui, Skipper Brannigan.

Toți ascultară acestea cu solemnitate, încuviințând în timp ce-și mâncau batoanele Rocket, își sugeau acadelele Popsicle sau își fumau Kenturile. Toți

ştiau că Skipper Brannigan era un fătălău de nota zece şi că Jimmie scotea căcat pe gură, dar nimeni nu-l contrazise. Hristoase, nici vorbă. Dacă nu se prefăceau că cred în balivernele lui Jimmie Polio, nimeni nu avea să se prefacă a crede in ale lor.

Tommy Fredericks îl alese pe John Parelli. Georgie Pratt merse pe mâna lui Csaba Drabnik, cunoscut şi ca Unguru' Nebun. Frank Duganelli îl nominaliză pe Larry McCain, deşi Larry era închis la Centrul pentru Minori; Larry era *tata lor*, spunea Frank.

Şi atunci îi veni rândul lui Henry Dean, care acordă problemei greutatea pe care o merita, cumpănind, apoi îşi puse braţul pe după umerii frăţiorului lui surprins. *Eddie*, spuse. *Frate-mio. El e omu'.*

Toţi se uitaseră la el, siderati – şi niciunul nu era mai siderat ca Eddie. Maxilarul îi căzuse aproape până la catarama curelei. Şi atunci, Jimmie Polio zisese: *Haide, Henry, termină cu căcaturile. Asta-i o chestie serioasă. Cine ai vrea să-ţi păzească spatele dac-ar fi se împută lucrurile?*

Da' sunt *serios*, replicase Henry.

De ce Eddie? întrebase Georgie Pratt, dând glas întrebării din mintea lui Eddie însuşi. *N-ar fi-n stare să spargă nici măcar o nucă. Nici dacă nuc-ar fi deja* spartă. *Ş-atunci de ce dracu'?*

Henry a mai stat puţin pe gânduri – nu fiindcă n-ar fi ştiut de ce, era Eddie convins, ci pentru că trebuia să se gândească la felul în care să formuleze motivaţia. Apoi a spus: *Pentru c-atunci când Eddie e dracului în tranză, l-ar putea convinge pe dracu' să-şi dea singur foc.*

Imaginea lui Jake se întoarse, o amintire călcând pe alta. Jake frecând oţelul pe cremene, trimiţând scântei în vreascurile din vatra lor, scântei care se stingeau înainte să poată aţâţa focul.

L-ar putea convinge pe dracu' să-şi dea singur foc.

Ţine piatra mai aproape, spuse Roland şi atunci apăru o a treia amintire, una cu Roland la uşa peste care dăduseră la capătul plajei, Roland arzând de febră, aproape de moarte, tremurând, tuşind, cu ochii lui de bombardier aţintiţi asupra lui Eddie, Roland spunând: *Vino puţin mai aproape, Eddie... vino puţin mai aproape, pentru numele tatălui tău!*

Pentru că voia să pună mâna pe mine, gândi Eddie. Vag, aproape ca şi când ar fi venit pe una dintre uşile acelea magice dintr-o altă lume, îl auzi pe Blaine

spunându-le că a început runda finală; dacă și-au ținut cele mai bune ghicitori pentru la urmă, acum era timpul să le dea glas. Mai aveau o oră.

O oră! Doar o oră!

Mintea lui încercă să se fixeze pe asta și Eddie îi dădu un ghiont. Ceva se întâmpla înăuntrul său (cel puțin, el se ruga să fie așa), un joc disperat al asocierilor, și nu-și putea lăsa mintea să se blocheze la termene-limită și urmări și toate căcaturile astea; dacă o lăsa, pierdea orice șansă. Era, într-un fel, ca atunci când vedeai ceva într-o bucată de lemn, ceva ce puteai aduce pe lume cioplind – un arc, o praștie, poate o cheie care să deschidă o ușă inimaginabilă. Nu te puteai uita prea mult, totuși, cel puțin la început. O pierdeai, dacă te uitai. Era aproape ca și când ar fi trebuit să cioplești întors cu spatele.

Simțea motoarele lui Blaine accelerând sub el. Cu ochiul minții văzu cremenea scăpărând în contact cu oțelul și cu urechea minții îl auzi pe Roland spunându-i lui Jake să țină piatra aproape. *Și n-o* lovi *cu fierul, Jake, ci abia* atinge-o.

De ce sunt aici? Dacă nu asta vreau, de ce se tot întoarce mintea mea la locul ăsta?

Pentru că mai aproape de atât nu pot ajunge fără a avea de suferit. Doar o suferință de intensitate medie, la drept vorbind, însă asta m-a dus cu gândul la Henry. La felul în care îl umilea Henry.

Henry a spus că l-ai putea convinge pe dracu' să-și dea singur foc.

Da. Întotdeauna l-am iubit pentru asta. A fost nemaipomenit.

Și acum Eddie îl văzu pe Roland împingând mâinile lui Jake (într-una ținea cremenea și-n cealaltă fierul) mai aproape de vreascuri. Jake era emoționat. Eddie vedea clar asta; și Roland o văzuse. Și pentru a-l liniști, pentru a-i lua gândul de la responsabilitatea aprinderii focului, Roland...

I-a spus puștiului o ghicitoare.

Eddie Dean suflă în gaura cheii memoriei sale și, de data aceasta, tamburii se învârtiră.

2

Punctul verde se apropia de Topeka și, pentru prima dată, Jake simți o vibrație... ca și când șina de sub ei s-ar fi uzat atât de tare, încât egalizatorii

Lui Blaine nu mai puteau face complet faţă problemei. Odată cu senzaţia de vibraţie veni, în cele din urmă, senzaţia vitezei. Pereţii şi plafonul Vagonului Baroniei erau în continuare opaci, dar Jake descoperi că nu era nevoie să vadă peisajul trecând pe lângă ei ca să-şi poată imagina. Blaine rula acum cu viteză maximă, împrăştiind în urmă ultimul său bum sonic peste ţinuturile pustii, către locul unde Lumea de Mijloc se sfârşea, şi Jake descoperi că-i era uşor să-şi imagineze şi opritoarele fixe de la capătul monoraiului. Aveau să fie vopsiţi în dungi diagonale galbene şi negre. Îi era imposibil să spună de unde ştia asta, dar o ştia.

– DOUĂZECI ŞI CINCI DE MINUTE, zise Blaine afabil. VREI SĂ MĂ MAI PUI O DATĂ LA ÎNCERCARE, PISTOLARULE?

– Cred că nu, Blaine. Roland părea istovit. Am terminat cu tine; m-ai înfrânt. Jake?

Jake se ridică în picioare şi se îndreptă cu faţa spre harta rutieră. În pieptul lui, bătăile inimii păreau foarte rare, dar foarte tari, fiecare fiind ca un pumn lovind într-o tobă. Ete se ghemui între picioarele sale, uitându-se speriat în sus la chipul lui.

– Bună, Blaine, rosti Jake şi îşi umezi buzele.

– BUNĂ, JAKE DIN NEW YORK.

Vocea era blândă – vocea, poate, unui bătrânel simpatic care are obiceiul să molesteze copiii pe care, din când în când, îi duce în tufişuri.

– VREI SĂ MĂ PUI LA ÎNCERCARE CU GHICITORI DIN CARTEA TA? TIMPUL NOSTRU ÎMPREUNĂ SE SCURTEAZĂ.

– Da, răspunse Jake. Vreau să te pun la încercare cu aceste ghicitori. Spune-mi cum înţelegi tu adevărul fiecăreia în parte, Blaine.

– FRUMOS AI VORBIT, JAKE DIN NEW YORK. VOI FACE CUM ÎMI CERI.

Jake deschise cartea la locul pe care îl ţinea marcat cu degetul. Zece ghicitori. Unsprezece, socotind-o şi pe cea cu Samson, pe care o ţinea pentru la urmă. Dacă Blaine răspundea la toate (cum credea acum că va face), Jake urma să se aşeze lângă Roland, să-l ia pe Ete în braţe şi să aştepte sfârşitul. Existau, în definitiv, şi alte lumi în afară de asta.

– Ascultă, Blaine: Într-un tunel întunecat pândeşte o bestie de fier. Poate ataca doar dacă e trasă înapoi. Ce este?

– UN GLONȚ.

Fără ezitare.

– De le calci vii, nu zic nici pâs. De le calci moarte, se apucă de plâns. Cine sunt ele?

– FRUNZELE CĂZUTE DIN COPACI.

Fără ezitare, iar dacă Jake chiar știa în adâncul său că jocul era pierdut, de ce simțea o așa de mare disperare, o așa de mare amărăciune, o așa de mare furie?

Pentru că e hain, uite de ce. Blaine e chiar FOARTE hain, și mi-ar plăcea să-l văd găsindu-și nașul, măcar o dată. Cred că și a-l face să înceteze vine după asta pe lista mea de obiective.

Jake întoarse pagina. Era de acum foarte aproape de secțiunea cu răspunsuri ruptă din colecția *Ghici ghicitoare ce-i!;* o putea simți sub deget, un fel de ciot zimțat. Foarte aproape de sfârșitul cărții. Se gândi la Aaron Deepneau de la Restaurantul Spiritual al Manhattanului, Aaron Deepneau spunându-i să se întoarcă oricând, să joace puțin șah și, oh, apropo, burdihanul acolo de față făcea o cafea a naibii de bună. Îl năpădi un val de nostalgie atât de puternic, încât mirosea a moarte. Simțea că și-ar fi vândut și sufletul ca să mai vadă o dată New Yorkul; la naiba, și l-ar fi vândut și pentru o doză bună de aer de pe 42nd Street la ora de vârf.

I se împotrivi și trecu la următoarea ghicitoare.

– Sunt smaralde și diamante, pierdute de lună. Soarele mă găsește și degrabă mă cunună. Cine sunt?

– ROUA.

Tot dintr-o suflare. Tot fără ezitare.

Punctul verde se apropia de Topeka, micșorând ultima parte a traseului pe harta rutieră. Una după cealaltă, Jake își spuse ghicitorile; una după alta, Blaine le rezolvă. Când Jake întoarse ultima pagină, văzu într-o casetă un mesaj din partea autorului sau editorului sau cum i s-o fi spunând celui care alcătuia genul acela de cărți: *Sperăm că v-a plăcut această combinație unică de imaginație și logică pe care o numim GHICITOARE!*

Nu mi-a plăcut, își spuse Jake în gând. *Nu mi-a plăcut câtuși de puțin și sper să crăpi.* Totuși, când se uită la întrebarea de deasupra mesajului, simți un fir

subţire de speranţă. I se părea că, în acel caz cel puţin, *chiar* păstraseră ce era mai bun pentru la urmă.

Pe harta rutieră, punctul verde se afla acum la nu mai mult de lăţimea unui deget de Topeka.

– Grăbeşte-te, Jake, murmură Susannah.

– Blaine?

– DA, JAKE DIN NEW YORK.

– Zbor fără de aripi. Văd fără de ochi. Mă caţăr fără de braţe. Sunt mai fioroasă ca orice bestie, mai puternică decât orice duşman. Sunt vicleană, nemiloasă şi infinită; în cele din urmă, domin tot ce mişcă. Cine sunt?

Pistolarul ridicase privirea, cu ochii albaştri scânteind. Susannah dădu să se întoarcă, nerăbdătoare, de la Jake la harta rutieră. Şi totuşi, răspunsul lui Blaine fu la fel de prompt ca până atunci:

– IMAGINAŢIA OMULUI.

Jake se gândi în treacăt să-l contrazică, dar îşi spuse: *De ce să pierd timpul?* Ca întotdeauna, răspunsul, atunci când era corect, era aproape de la sine evident.

– Mulţam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

– GÂSCA DE ZIUA SĂRBĂTORII E APROAPE A MEA, AM IMPRESIA. NOUĂSPREZECE MINUTE ŞI CINCIZECI DE SECUNDE PÂNĂ LA FINIŞ. MAI AI CEVA DE SPUS, JAKE DIN NEW YORK? SENZORII VIZUALI SPUN CĂ AI AJUNS LA SFÂRŞITUL CĂRŢII TALE, CARE NU ESTE, TREBUIE S-O RECUNOSC, ATÂT DE BUNĂ PE CÂT MĂ AŞTEPTAM.

– Toată lumea ştie să critice, fir-ar să fie, făcu Susannah încet.

Îşi şterse o lacrimă de la colţul unui ochi; fără a se uita direct la ea, pistolarul îi luă mâna liberă. Ea o strânse puternic.

– Da, Blaine, mai am una, spuse Jake.

– EXCELENT.

– Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă, şi din cel tare a ieşit dulceaţă.

– GHICITOAREA ASTA E DIN CARTEA SFÂNTĂ CUNOSCUTĂ DREPT „VECHIUL TESTAMENT DIN BIBLIA REGELUI IACOB". Blaine părea amuzat şi Jake simţi cum ultimul dram de speranţă dispare. Credea că-i va veni să plângă – nu atât de teamă, cât de frustrare. A FOST SPUSĂ DE SAMSON CEL PUTERNIC. CEL CE MĂNÂNCĂ ESTE

LEUL; DULCEAȚA ESTE MIEREA FĂCUTĂ DE ALBINELE CE SE OPLOȘISERĂ ÎN ȚEASTA LEULUI. URMĂTOAREA? MAI AI ÎNCĂ OPTSPREZECE MINUTE, JAKE.

Jake clătină din cap. Lăsă culegerea de ghicitori să cadă și zâmbi când Ete o prinse expert cu gura și apoi își întinse gâtul lung spre el, dându-i-o.

– Le-am spus pe toate. Am terminat.

– VAI, MICULE MÂNĂ-IUTE, CE MARE PĂCAT, făcu Blaine. Date fiind împrejurările, Jake găsea de-a dreptul insuportabilă această imitație a lui John Wayne. SE PARE C-AM CÂȘTIGAT GÂSCA 'CEEA, NUMA' DE NU MAI VOIEȘTE CINEVA SĂ ZICĂ CEVA. TU, ETE DIN LUMEA DE MIJLOC? AI VREO GHICITOARE, MICU' MEU BUMBLER?

– Ete! răspunse billy-bumblerul, cu vocea înfundată din cauza cărții.

Încă surâzând, Jake o luă și se așeză lângă Roland, care îl cuprinse cu un braț.

– SUSANNAH DIN NEW YORK?

Ea clătină din cap, neuitându-se în sus. Întorsese mâna lui Roland în palma sa și mângâie tandru cioturile vindecate ale celor două degete lipsă.

– ROLAND, FIUL LUI STEVEN? ȚI-AI MAI AMINTIT VREO GHICITOARE DE LA ZIUA SĂRBĂTORII DIN GILEAD?

Roland clătină și el din cap... și atunci Jake văzu că Eddie Dean ridică privirea. Era un zâmbet straniu pe buzele lui, un licăr straniu în ochii lui, și Jake descoperi că, totuși, speranța nu-l părăsise. Se revărsă deodată cu forțe noi în mintea sa, roșie și încinsă și vie. Ca... ei bine, ca un trandafir. Un trandafir în febra verii lui.

– Blaine? întrebă Eddie pe un ton scăzut.

Lui Jake, vocea lui i se părea că suna gâtuită.

– DA, EDDIE DIN NEW YORK.

Dispreț inconfundabil.

– Am eu câteva ghicitori, zise Eddie. Doar ca să trecem timpul până ce ajungem la Topeka, înțelegi.

Nu, își dădu seama Jake, Eddie nu vorbea ca și când s-ar fi gâtuit; vorbea ca și când ar fi încercat să-și înghită râsul.

– GLĂSUIEȘTE, EDDIE DIN NEW YORK.

3

Stând şi ascultându-l pe Jake cum îşi prezenta ultimele ghicitori, Eddie meditase la povestea lui Roland despre gâsca de Ziua Sărbătorii. De acolo, mintea lui se întorsese la Henry, ajungând de la Punctul A la Punctul B prin magia gândirii asociative. Sau, apelând la gândirea Zen, via Trans-Aviar Airlines: de la gâscă la curcan[1]. El şi Henry avuseseră odată o discuţie despre renunţarea la heroină. Henry susţinuse că abandonul brusc şi, implicit, frisoanele de sevraj nu erau singura modalitate; mai exista ceva, spusese el, ce se numea abandon treptat, care implica o *febră* a sevrajului. Eddie îl întrebase pe Henry cum i se spune unui seringar care tocmai şi-a administrat ceva nasol, la care, fără cea mai mică ezitare, Henry răspunsese: *Ăstuia i se spune* friptană. Ce mai râseseră... dar acum, după atât timp, i se părea că victima glumei avea să fie cel mai tânăr dintre fraţii Dean, fără a mai pomeni de noii prieteni ai celui mai tânăr dintre fraţii Dean. După toate aparenţele, nu peste mult timp ei toţi aveau să fie nişte friptane.

Doar dacă nu reuşeşti să te foloseşti de tranză.

Da.

Atunci, fă-o, Eddie. Era vocea lui Henry din nou, acel vechi locatar din capul său, însă acum Henry părea treaz, cu mintea limpede. Henry părea a-i fi prieten, nu duşman, ca şi când toate vechile lor conflicte s-ar fi rezolvat în sfârşit, toate vechile securi de luptă ar fi fost îngropate. *Fă-o – fă-l pe dracu' să-şi dea singur foc. O să doară puţin, poate, dar ai suferit tu şi mai mult la viaţa ta. La naiba, eu însumi te-am făcut să suferi mai mult de atât şi ai supravieţuit. Ai supravieţuit bine mersi. Şi ştii unde să te uiţi.*

Desigur. La palavrele lor din jurul focului pe care Jake reuşise până la urmă să-l aprindă. Roland îi spusese puştiului o ghicitoare, pentru a-l calma, Jake scăpărase o scânteie în vreascuri şi atunci stătuseră toţi în jurul focului, discutând. Discutând şi spunând ghicitori.

Şi Eddie mai ştia un lucru. Blaine răspunsese la sute de ghicitori în timp ce ei călătoreau spre sud-est de a lungul Căii Grinzii, iar ceilalţi credeau că le rezolvase pe fiecare în parte fără cea mai mică ezitare. Şi Eddie crezuse asta...

---

[1] Asociere care porneşte de la expresia *cold turkey* = sevraj („curcan rece", literal) (n. tr.).

dar acum, când analiza desfășurarea concursului, își dădea seama de un lucru interesant: Blaine *ezitase*.

O dată.

Și a fost enervat. Cum a fost Roland.

Pistolarul, deși deseori exasperat de Eddie, demonstrase adevărată furie pe el doar o singură dată, de când acesta cioplise cheia, atunci când Eddie puțin lipsise să se sufoce. Roland se străduise să acopere profunzimile acelei furii – să o facă să pară nimic altceva decât exasperare – însă Eddie intuise ce se afla dedesubt. Trăise alături de Henry Dean mult timp și încă era fin acordat la toate emoțiile negative. Îl duruse și pe el – nu tocmai furia lui Roland în sine, ci disprețul cu care fusese altoită. Disprețul fusese mereu una dintre armele favorite ale lui Henry.

De ce a trecut drumul copilul mort? întrebase Eddie. *Pentru că era capsat de pui, hi-hi-hi!*

Mai târziu, când Eddie încercase să-și apere ghicitoarea, argumentând că era lipsită de gust însă nu și de sens, răspunsul lui Roland semănase ciudat de mult cu al lui Blaine: *Mie nu-mi pasă de gust. N-are sens și e imposibil de rezolvat, și asta o face să fie o prostie. O ghicitoare bună n-are caracteristicile astea două.*

Dar când Jake își termină ghicitorile pentru Blaine, Eddie înțelese un lucru minunat, eliberator: adjectivul *bună* putea însemna orice. Așa fusese mereu și așa avea să fie mereu. Chiar dacă cel care-l folosea avea o mie de ani și știa să tragă ca Buffalo Bill, adjectivul acela tot avea să însemne orice. Roland însuși admisese că niciodată nu fusese foarte bun la jocul ghicitului. Învățătorul lui susținea că gândea prea adânc; tatăl lui credea că suferea de o lipsă a imaginației. Indiferent de motiv, Roland de Gilead nu câștigase niciodată un concurs de ghicitori la Ziua Sărbătorii. Le supraviețuise tuturor contemporanilor săi, iar acesta era categoric un fel de premiu, însă niciodată nu dusese acasă o gâscă de premiu. *Am putut întotdeauna să scot arma mai repede decât colegii mei, dar nu m-am descurcat niciodată prea bine la gândirea prin ricoșeu.*

Eddie își amintea că încercase să-i spună lui Roland că glumele erau ghicitori menite să te ajute să-ți dezvolți acel talent deseori trecut cu vederea, dar Roland îl ignorase. Așa cum, bănuia Eddie, un daltonist ar ignora descrierea unui curcubeu.

Eddie credea că și Blaine era posibil să aibă probleme cu gândirea prin ricoșeu.

Își dădu seama că-l auzea pe Blaine întrebându-i pe ceilalți dacă mai au vreo ghicitoare – îl întreba chiar și pe Ete. Auzea zeflemeaua din vocea lui Blaine, o putea auzi foarte bine. Sigur că putea. Pentru că se întorcea. Revenea din *tranza* aceea specială. Revenea să vadă dacă-l putea convinge pe dracu' să-și dea singur foc. De data aceasta, niciun pistol nu avea să-l ajute, dar poate că asta era în regulă. Poate că asta era în regulă deoarece...

Poate că eu trag cu mintea. Cu mintea mea. Doamne, ajută-mă să trag în calculatorul ăsta trufaș cu mintea mea. Ajută-mă să trag în el cu ricoșeu.

– Blaine? spuse el și apoi, după ce computerul îi acordă atenție: Am eu câteva ghicitori.

Vorbind, descoperi un lucru minunat: se străduia să-și înghită râsul.

4

– GLĂSUIEȘTE, EDDIE DIN NEW YORK.

Nu avea timp să le spună celorlalți să fie în gardă, că se poate întâmpla orice, și văzându-i, înțelese că nici nu era nevoie s-o facă. Eddie uită de ei și își întoarse întreaga atenție spre Blaine.

– Ce zboară pe sus și nu-l vezi?

– VÂNTUL, CUM AM SPUS DEJA.

Dezaprobare – și neplăcere? Mda, probabil – aproape dând pe afară din vocea aceea.

– AȘA PROST SAU NEATENT SĂ FII ÎNCÂT SĂ NU-ȚI ADUCI AMINTE? ASTA A FOST PRIMA GHICITOARE PE CARE MI-AI SPUS-O.

Da, gândi Eddie. *Și ce ne-a scăpat tuturor – pentru că eram chitiți să te încuiem cu cine știe ce ghicitoare deșteaptă din trecutul lui Roland sau din cartea lui Jake – e că acest concurs aproape s-a încheiat atunci.*

– Nu ți-a plăcut asta, nu-i așa, Blaine?

– O GĂSESC EXTREM DE PROASTĂ, aprobă Blaine. POATE CĂ DE ACEEA AI SPUS-O DIN NOU. CINE SE ASEAMĂNĂ SE ADUNĂ, EDDIE DIN NEW YORK, SAU NU-I AȘA?

Un zâmbet lumină chipul lui Eddie; flutură din degete spre harta rutieră.

– Mă poți rupe în bătaie, dar vorbele tale nu mă vor atinge niciodată. Sau, cum spuneam noi în cartier: „Poți să mă bagi și să mă scoți de unde vrei și eu tot n-o să-mi pierd erecția care m-a ajutat să i-o trag lu' mă-ta."

– Grăbește-te! îi șopti Jake. Dacă poți face ceva, *fă-o!*

– Nu-i plac întrebările prostești, spuse Eddie. Nu-i plac jocurile prostești. Și noi *știm* asta. O știm din *Charlie, trenulețul Uu-uu*. Cum am putut fi așa de proști? La naiba, *aia* e cartea cu răspunsurile, nu *Ghici ghicitoare ce-i!*, dar noi nu ne-am dat seama.

Eddie căută cealaltă ghicitoare din eseul final al lui Jake, o găsi și îi dădu glas.

– Blaine, când o ușă nu e o ușă?

Încă o dată, pentru prima oară de când Susannah îl întrebase pe Blaine ce are patru picioare și zboară, se auzi un plescăit straniu, ca un om care lovește cu limba în cerul gurii. Pauza fu mai scurtă decât cea care urmase ghicitorii lui Susannah, însă există – Eddie o auzi.

– CÂND E UȘA RAIULUI, DESIGUR, răspunse Blaine, părând trist și nemulțumit. TREISPREZECE MINUTE ȘI CINCI SECUNDE PÂNĂ LA TERMINARE, EDDIE DIN NEW YORK – CHIAR VREI SĂ MORI CU AȘA GLUME PROASTE ÎN GURĂ?

Eddie stătea drept de spate și se uita țintă la harta rutieră și, cu toate că simțea o boabă caldă de transpirație șiroindu-i pe spinare, zâmbetul de pe buze i se lăți.

– Nu te mai văicări, amice. Dacă vrei să ai privilegiul de a ne împrăștia prin tot locul, va trebui pur și simplu să înduri câteva ghicitori care nu se ridică la nivelul standardului tău de logică.

– ÎȚI INTERZIC SĂ-MI VORBEȘTI AȘA.

– Și ce-mi faci? Mă omori? Nu mă face să râd. Joacă, doar. Ai fost de acord cu jocul; acum, joacă-l.

Pe harta rutieră pâlpâi scurt o lumină roz palidă.

– Îl înfuriați, se jelui Micul Blaine. O, *atât* de tare îl înfuriați.

– Cară-te, mucea, făcu Eddie, deloc amabil, și când lumina roz se stinse, lăsând din nou vederii punctul verde pâlpâitor care se afla acum aproape în dreptul lui Topeka, Eddie spuse: Răspunde la asta, Blaine: Dacă și cu Parcă stăteau pe podul peste Send. Parcă Dacă a căzut. Cine a rămas pe pod?

– ASTA-I NEDEMN DE CONCURSUL NOSTRU. REFUZ SĂ RĂSPUND.

La ultimul cuvânt, vocea lui Blaine trecu într-un registru inferior, făcându-l să pară un copil de paisprezece ani căruia i se schimbă glasul.

Ochii lui Roland nu mai sclipeau acum, ci de-a dreptul ardeau.

– Ce spui, Blaine? Te înţeleg bine? Vrei să spui că te dai bătut?

– NU! SIGUR CĂ NU! DAR...

– Atunci, răspunde, dacă poţi. Răspunde la ghicitoare.

– *NU* E O GHICITOARE! aproape se văicări Blaine. E O GLUMĂ, CEVA CE SĂ LE DEA COPIILOR PROŞTI MOTIV SĂ SE HLIZEASCĂ ÎN CURTEA ŞCOLII!

– Răspunde acum sau declar concursul încheiat şi *ka-tet*-ul nostru câştigător, spuse Roland.

Vorbi pe tonul încrezător, sec, pe care Eddie îl auzise prima oară în oraşul River Crossing.

– Trebuie să răspunzi, căci de prostie te plângi tu, nu de încălcarea regulilor asupra cărora am căzut cu toţii de acord.

Încă un plescăit din acela, dar acum era mult mai puternic – atât de puternic, de fapt, încât Eddie se crispă. Ete îşi lipi urechile de cap. Fu urmat de cea mai lungă pauză de până atunci; trei secunde, cel puţin. După care:

– AMÂNDOI, FIINDCĂ *DACĂ* NU ERA, *PARCĂ* PICA, răspunse Blaine bosumflat. MĂ SIMT MURDAR ŞI NUMAI RĂSPUNZÂND LA GHICITOAREA ASTA NEDEMNĂ DE MINE.

Eddie ridică mâna dreaptă şi frecă degetul mare şi arătătorul.

– CE ÎNSEAMNĂ ASTA, CREATURĂ NEGHIOABĂ?

– E cea mai mică vioară din lume care cântă „Inima-mi iubeşte inteligenţa ta idioată", zise Eddie şi Jake căzu pradă unui incontrolabil acces de râs. Dar să lăsăm mostrele de umor newyorkez ieftin; înapoi la concurs. De ce poartă agenţii de poliţie centuri?

Becurile din Vagonul Baroniei începură să pâlpâie. Ceva ciudat se întâmpla cu pereţii: începură să se închidă şi să se deschidă, înclinând spre transparenţă, poate, şi apoi opacizându-se la loc. Văzând acest fenomen chiar şi cu colţul ochiului, Eddie se simţi puţin ameţit.

– Blaine? Răspunde.

– Răspunde, întări Roland. Răspunde, sau declar concursul închis şi-ţi cer să-ţi ţii promisiunea.

Ceva atinse cotul lui Eddie, care se uită în jos și văzu mâna mică și frumoasă a lui Susannah. O luă, o strânse, îi zâmbi. Spera că zâmbetul transmitea mai multă încredere decât simțea cel care îl afișa. Aveau să câștige concursul – era aproape sigur de asta – însă habar nu avea ce urma să facă Blaine dacă și când se întâmpla asta.

– CA SĂ... CA SĂ NU LE CADĂ PANTALONII? Vocea lui Blaine deveni fermă și repetă întrebarea ca afirmație: CA SĂ NU LE CADĂ PANTALONII. O GHICITOARE BAZATĂ PE EXAGERATA SIMPLITATE A...

– Corect. Bravo, Blaine, dar nu mai trage de timp... n-o să-ți meargă. Următoarea...

– INSIST SĂ TERMINI CU PROSTIILE ASTEA...

– Atunci, oprește trenul, spuse Eddie. Dacă ești așa de supărat, oprește chiar aici și o să termin și eu.

– NU.

– Bine, atunci, mergem mai departe. Ce e mic, negru și mănâncă pietre?

Se auzi încă un plescăit, acum atât de puternic, încât îți lăsa impresia că cineva ți-a străpuns timpanul cu o săgeată boantă. O pauză de cinci secunde. Acum, punctul verde pâlpâitor de pe hartă era atât de aproape de Topeka, încât lumina cuvântul ca un tub cu neon de fiecare dată când se aprindea. Apoi:

– MICUL NEGRU MÂNCĂTOR DE PIETRE.

Acesta era răspunsul corect la o glumă-ghicitoare pe care Eddie o auzise prima dată pe aleea din spatele lui Dahlie's sau într-un alt loc de adunare asemănător, însă Blaine aparent plătise un preț pentru că-și forțase mintea pe o direcție care să-l poată oferi: luminile Vagonului Baroniei pâlpâiau mai tare ca oricând, iar Eddie auzea un bâzâit scăzut dinăuntrul pereților – genul de sunet pe care îl face un difuzor cu puțin înainte să se ducă dracului.

Harta rutieră se lumină în roz.

– Terminați! se plânse Micul Blaine, cu o voce atât de nesigură încât semăna cu vocea unui personaj dintr-un vechi desen animat al Warner Bros. Terminați, îl ucideți!

Și el ce crezi că încearcă să ne facă nouă, mucea? își spuse Eddie.

Se gândi să-i livreze lui Blaine una pe care Jake o zisese pe când stăteau în jurul focului în noaptea aceea – Ce-i verde, cântărește o sută de tone și trăiește pe fundul oceanului? Moby Muci! – dar n-o făcu. Voia să rămână mai departe în granițele logicii... și o putea face. Nu considera că va trebui să treacă mai

mult pe teritoriul suprarealului decât, să zicem, un puşti de clasa a treia deţinător al unei colecţii bunicele de cartonaşe cu bancuri pentru a i-o trage lui Blaine temeinic... şi definitiv. Întrucât, indiferent câte sentimente îi permiseseră fistichiile lui circuite dipolare să imite, *el* era totuşi o *maşină* - un computer. Raţiunea lui Blaine avusese de suferit urmându-l pe Eddie chiar şi numai până în acel punct al Zonei Ghicitorilor Crepusculare.

- De ce se bagă oamenii în pat, Blaine?

- PENTRU CĂ... PENTRU CĂ... BLESTEMAT SĂ FII DE ZEI, PENTRU CĂ...

De sub ei prinse a se auzi un ţiuit scăzut şi, deodată, Vagonul Baroniei se legănă violent de la dreapta la stânga. Susannah strigă. Jake fu aruncat în poala ei. Pistolarul îi prinse pe amândoi.

- PENTRU CĂ PATUL NU SE POATE BĂGA ÎN EI, FIR-AI TU SĂ FII! NOUĂ MINUTE ŞI CINCIZECI DE SECUNDE!

- Renunţă, Blaine, spuse Eddie. Opreşte-te înainte de a mă împinge să-ţi fac mintea praf. Dacă nu termini, asta o să se întâmple. Ştim amândoi.

- NU!

- Am un milion de jucărele d-astea. Toată viaţa le-am auzit şi mi s-au lipit de creier la fel cum muştele se lipesc de miere. Hei, pentru unii oameni asta e reţeta. Ce spui, deci? Te dai bătut?

- NU! NOUĂ MINUTE ŞI TREIZECI DE SECUNDE!

- Bine, Blaine. Tu ai cerut-o. Iat-o pe cea zdrobitoare. De ce a trecut drumul copilul mort?

Monoul mai execută o mişcare din aceea smucită; Eddie nu putea înţelege cum făcea de mai rămânea pe şină, însă iată că rămânea. Ţiuitul de sub ei crescu în intensitate; pereţii, podeaua şi plafonul vagonului începură să oscileze înnebunitor între opacitate şi transparenţă. Într-un moment, erau toţi închişi, iar în următorul înaintau fulgerător, la lumina zilei, pe deasupra unui peisaj cenuşiu care se întindea neted şi fără trăsături spre zarea care mărginea lumea într-o linie dreaptă.

Vocea care se auzi din difuzoare era, acum, aceea a unui copil panicat:

- ŞTIU RĂSPUNSUL, DOAR UN MOMENT, ÎL ŞTIU, CĂUTARE ÎN CURS DE DESFĂŞURARE, TOATE CIRCUITELE LOGICE ÎN FUNCŢIUNE...

– Răspunde, îl somă Roland.

– AM NEVOIE DE UN RĂGAZ! TREBUIE SĂ MI-L ACORZI! Acum era un soi de triumf precar în vocea aceea spartă. N-AM STABILIT NICIO LIMITĂ TEMPORALĂ PENTRU A RĂSPUNDE, ROLAND DE GILEAD, ODIOS PISTOLAR DINTR-UN TRECUT CE AR FI TREBUIT SĂ RĂMÂNĂ MORT!

– Nu, aprobă Roland, n-am stabilit nicio limită temporală, aici ai dreptate. Însă nu ne poți ucide când încă n-ai răspuns la o ghicitoare, Blaine, iar Topeka se apropie. Răspunde!

Vagonul Baroniei redeveni invizibil și Eddie văzu ceva asemănător cu un înalt siloz de cereale, tot ruginit, trecând cu viteză pe lângă ei; îl avu în fața ochilor destul cât să-l identifice. Acum reuși să aprecieze viteza dementă cu care călătoreau; poate cu cinci sute de kilometri la oră mai mult ca un avion comercial navigând la viteza de croazieră.

– Lăsați-l în pace! se tângui vocea Micului Blaine. Îl ucideți, vă spun! *Îl ucideți!*

– Nu asta și-a dorit el, oare? întrebă Susannah cu vocea Dettei Walker. Să moară? Asta spunea. Iar pe noi nu ne deranjează. Tu nu ești de colea, Micule Blaine, însă chiar și o lume distrusă ca aceasta nu poate fi decât mai bună odată ce fratele tău mai mare a plecat dintre noi. De la bun început, noi ne-am împotrivit doar ideii de a ne lua cu el.

– Ultima șansă, spuse Roland. Răspunde sau renunță la gâscă, Blaine.

– EU... EU... VOI... ȘAISPREZECE LOGARITM DIN TREIZECI ȘI TREI... TOATE SUBSCRIPTELE COSINUS... ANTI... ANTI... ÎN TOȚI ANII ACEȘTIA... GRINDĂ... POTOP... PITAGORIC... LOGICĂ CARTEZIANĂ... POT EU... CUTEZ EU... O PIERSICĂ... MĂNÂNCĂ O PIERSICĂ... ALLMAN BROTHERS... PATRICIA... LACRIMI DE CROCODIL ȘI ZÂMBET NĂPRASNIC... CEAS CU CADRANE... TIC-TAC, ORA UNSPREZECE, OMUL E PE LUNĂ ȘI *HE'S READY TO ROCK... INCESSAMENT... INCESSAMENT, MON CHER...* OH, CAPUL MEU... BLAINE... BLAINE CUTEAZĂ... BLAINE VA RĂSPUNDE... EU...

Blaine, strigând acum cu glasul unui nou-născut, trecu la o altă limbă și începu să cânte. Eddie bănui că era vorba de franceză. Recunoștea câteva cuvinte, dar când interveniră tobele, recunoscu foarte bine și cântecul: „Velcro Fly" de Z.Z. Top.

Sticla care acoperea harta rutieră explodă. O clipă după aceea, harta însăşi explodă din locul ei, dând la iveală beculeţe clipitoare şi un labirint de plăci integrate în spatele ei. Beculeţele pâlpâiau în ritm cu tobele. Deodată, ţâşni o limbă de foc albastru, făcând marginile găurii din perete să sfârâie, înnegrindu-le. Din adâncul acelui perete, dinspre botul bont, sub formă de glonţ, al lui Blaine, se auzi un scrâşnet gros.

– A trecut drumul pentru că era capsat de pui, idiotu' dracului! ţipă Eddie.

Se ridică şi o luă spre gaura fumegândă unde fusese harta rutieră. Susannah încădu să-l prindă de spatele cămăşii, însă Eddie nici nu băgă de seamă. De fapt, abia dacă ştia unde se afla. Focul luptei se pogorâse asupra sa, arzându-i întreaga fiinţă cu dogoarea dreptăţii lui, orbindu-l, frigându-i sinapsele şi pârlindu-i inima în lumina lui sfântă. Pe Blaine îl avea în cătare şi, cu toate că arătarea din spatele vocii era deja rănită mortal, el nu se putea convinge să ia degetul de pe trăgaci: *Eu trag cu mintea.*

– Care-i diferenţa dintre un camion cu bile de popice şi un camion cu marmote moarte? deliră Eddie. Un camion cu bile de popice nu poate fi descărcat cu furca!

Un ţipăt teribil de furie şi agonie, amestecate, ieşi din gaura ce apăruse în locul hărţii rutiere. Fu urmat de o limbă de foc albastru, ca şi când undeva în partea din faţă a Vagonului Baroniei un dragon electric ar fi expirat violent. Jake strigă o avertizare, deşi Eddie nu avea trebuinţă de ea; reflexele sale fuseseră înlocuite cu lame de ras. Se eschivă şi săgeata de electricitate trecu pe deasupra umărului său drept, făcându-i firele de pe acea parte a gâtului să se ridice. Scoase apoi pistolul pe care îl purta – un calibru 45 greu, cu mâner uzat din lemn de santal, unul dintre cele două revolvere pe care Roland le adusese cu el din ruinele Lumii de Mijloc. Apropiindu-se de partea din faţă a vagonului, nu încetini pasul... şi, desigur, nici nu tăcu. Cum spusese Roland, Eddie voia să *moară* vorbind. Aşa cum i se întâmplase vechiului său prieten, Cuthbert. Eddie putea găsi multe moduri mai rele de a o sfecli – şi doar unul mai bun.

– Spune, Blaine, pocitanie sadică ce eşti! Dacă tot vorbim de ghicitori, care-i cea mai mare ghicitoare a Orientului? Mulţi chinezi fumează, numa' Fu Manchu, nu! Te-ai prins? Nu? Pale lău, ştlăine! Ce zici de asta? De ce şi-a numit femeia fiul Şapte Jumate? Pentru că i-a scos numele dintr-o pălărie!

Ajunsese la pătratul pulsatil. Acum ridică pistolul lui Roland și tunetul umplu pe dată Vagonul Baroniei. Trase toate cele șase gloanțe în gaura din perete, acționând percutorul cu podul palmei așa cum le arătase Roland, știind doar că așa era bine, așa era corect... ăsta era *ka*, fir-ar să fie, nenorocitul de *ka*, așa puneai capăt lucrurilor dacă erai pistolar. Sigur, el făcea parte din tribul lui Roland, sufletul îi era menit să ajungă în cea mai adâncă hrubă a iadului, și totuși n-ar fi schimbat asta nici pe toată heroina din Asia.

– VĂ URĂSC! strigă Blaine cu vocea lui de copil. Nu mai era nesigură, acum; devenea curgătoare, maleabilă. VĂ URĂSC PE VECI!

– Nu moartea te enervează, nu-i așa? întrebă Eddie.

Becurile din gaura unde fusese harta începeau să se stingă. Țâșniră noi limbi de foc albastru, însă nici nu trebui să-și ferească mâna; flăcările erau mici și slabe. În scurt timp, Blaine avea să fie mort ca Puberii și Cărunții din Lud.

– Ce te enervează este faptul că *pierzi.*

– URĂSC... PE VECIIIiii....

Vorba degeneră într-un tânguit. Tânguitul deveni un soi de bocet. Apoi se stinse.

Eddie se uită în jur. Roland era acolo, ținând-o pe Susannah cu un braț pe după fundul ei, așa cum ai ține un copil. Coapsele ei îi strângeau mijlocul. Jake stătea de o parte a pistolarului, cu Ete la picior.

Din gaura unde fusese harta rutieră ieșea un miros ciudat de ars, însă nu foarte neplăcut. Lui Eddie îi mirosea a frunze de octombrie arse. Altfel, gaura era moartă și întunecată precum ochiul unui cadavru. Se stinseseră toate becurile din ea.

Te-ai fript cu gâsca, Blaine, gândi Eddie, *iar din curcan ți-am făcut friptană. O Zi a Recunoștinței frumoasă, idiotule!*

5

Țiuitul de dedesubtul monoulului încetă. De sus se mai auzi un ultim bufnet scrâșnit, după care încetară și sunetele acelea. Roland își simți picioarele și șoldurile mișcându-se ușor înainte și întinse mâna liberă pentru a se echilibra.

Corpul său știu înaintea minții ce se întâmplase: motoarele lui Blaine se opriseră. Înaintau acum doar din inerție. Însă...

– Înapoi, spuse el. Până în spate. Mergem fără motor. Dacă ne aflăm destul de aproape de punctul terminus al lui Blaine, s-ar putea totuși să ne ciocnim.

Îi conduse pe lângă balta rămasă din sculptura în gheață de bun venit a lui Blaine, către partea din spate a vagonului.

– Și nu vă apropiați de chestia aia, spuse arătând instrumentul ce aducea cu o încrucișare dintre un pian și un clavecin. Era urcat pe o platformă mică. S-ar putea mișca. Pe toți zeii, mi-aș dori să pot vedea unde ne aflăm! La pământ. Mâinile deasupra capului.

Ei îi dădură ascultare. Roland procedă la fel. Se întinse la pământ, cu bărbia înfiptă în covorul albastru regal, cu ochii închiși, gândindu-se la ceea ce tocmai se întâmplase.

– Iartă-mă, rogu-te, Eddie, rosti el. Cum se învârte roata *ka*-ului! Odată a trebuit să-i cer același lucru prietenului meu Cuthbert... și din același motiv. Sufăr de un soi de orbire. O orbire datorată *aroganței* mele.

– Nu cred că-i nevoie să-ți ceri iertare, făcu Eddie, pe un ton stânjenit.

– Ba eu cred că este. Am făcut haz de glumele tale, iar ele, acum, ne-au salvat viața. Iartă-mă, rogu-te. Am uitat chipul tatălui meu.

– Nu-mi datorezi nicio scuză și n-ai uitat chipul nimănui, întări Eddie. Nu te poți opune firii tale, Roland.

Pistolarul cugetă atent și descoperi ceva deopotrivă minunat și cumplit: ideea aceea nu-i trecuse niciodată prin gând. Nici măcar o dată în viață. Că era captiv al *ka*-ului – asta știa din fragedă pruncie. Dar *firea* sa... însăși *firea* sa...

– Mulțumesc, Eddie. Cred că...

Înainte ca Roland să poată spune ce credea, Monoul Blaine își încheie cursa într-o larmă implacabilă. Toți patru fură aruncați violent pe culoarul central al Vagonului Baroniei, Ete în brațele lui Jake, lătrând. Peretele din față al compartimentului se curbă și Roland intră cu umărul în el. Chiar și căptușit (peretele era acoperit cu mochetă și, la atingere, părea matlasat pe dedesubt cu un material elastic), șocul fu destul de puternic ca să-l amorțească. Lustra, sub efectul smuciturii, se desprinse din plafon, presărând peste ei pandantive de sticlă. Jake se rostogoli într-o parte, ferindu-se la timp din zona de impact. Pianul-clavecin zbură de pe podium, se lovi de o sofa și se răsturnă, oprindu-se

cu un *brranngg* discordant. Monoul se înclină pe dreapta și pistolarul își adună forțele, intenționând să-i protejeze pe Jake și pe Susannah cu propriul său corp, dacă trenul avea să se răstoarne complet. Dar apoi acesta se reechilibră, podeaua rămânând încă puțin înclinată, dar nemișcată.

Călătoria se încheiase.

Pistolarul se ridică. Umărul încă-i era amorțit, însă brațul îi susținea greutatea, iar acesta era un semn bun. În stânga sa, Jake se ridica în șezut și își culegea cioburi de sticlă din poală cu o expresie năucă. În dreapta, Susannah badijona o tăietură de sub ochiul stâng al lui Eddie.

– E bine, spuse Roland. Cine e rău...

Deasupra lor se înregistră o explozie, un *Bum!* sec care îi aminti lui Roland de petardele pe care Cuthbert și Alain le aprindeau uneori și le aruncau pe gurile de scurgere sau în latrinele din spatele spălătorului, ca să se distreze. Și odată Cuthbert aruncase niște petarde cu praștia. Aceea nu fusese o poznă, o prostie copilărească. Aceea fusese...

Susannah scoase un strigăt scurt – mai mult de surprindere decât de mirare, socoti pistolarul – după care peste fața lui se revărsă lumina cețoasă a zilei. Era bine. Gustul aerului care intra pe ușa explodată a ieșirii de urgență era și mai bun – înmiresmat de ploaie și de pământul jilav.

Se auzi un răpăit ca de oase și o scară – părea dotată cu trepte făcute din cabluri răsucite de oțel – căzu dintr-o fantă de sus.

– Înainte dau cu lustra după tine, apoi îți arată ușa, zise Eddie. Se opinti în picioare, după care o ajută și pe Susannah să se ridice. Bine, știu când nu sunt dorit. Hai s-o ștergem, ca buretele.

– Foarte de acord.

Ea întinse iar mâna spre tăietura de pe fața lui Eddie. Eddie îi luă degetele, le sărută și îi spuse să nu mai atingă exponatele.

– Jake? întrebă pistolarul. Ești bine?

– Da, răspunse băiatul. Dar tu, Ete?

– Ete!

– Cred că și el e bine, confirmă Jake.

Ridică mâna rănită și îi aruncă o privire mâhnită.

– Iar te doare, nu-i așa? întrebă pistolarul.

– Mda. Nu ştiu ce i-a făcut Blaine, dar efectul dispare. Nu-mi pasă, însă... mă bucur doar că sunt încă în viaţă.

– Da. Viaţa e bună. La fel ca *astina*. Au mai rămas câteva.

– Aspirină, vrei să zici.

Roland încuviinţă. Pilula avea proprietăţi magice, însă numele ei era un cuvânt din lumea lui Jake pe care el niciodată nu va fi în stare să-l pronunţe corect.

– Nouă din zece doctori recomandă Anacin, scumpule, făcu Susannah şi când Jake nu reacţionă, ci doar îi aruncă o privire întrebătoare, adăugă: Să-nţeleg că nu se mai foloseşte asta în când-ul tău, hă? Nu contează. Suntem aici, dulceaţă, chiar aici şi suntem bine, şi asta contează.

Îl trase pe Jake în braţele ei şi-i aplică un sărut între ochi, pe nas, după care unul drept pe gură. Jake râse şi se făcu roşu ca racul.

– Aşa e, iar acum ăsta-i singurul lucru din lume care contează.

6

– Primul ajutor poate să aştepte, spuse Eddie.

Cuprinse umerii lui Jake cu braţul şi-l conduse către scară.

– Te poţi folosi de mâna aia ca să urci?

– Da. Dar nu-l pot lua şi pe Ete. Roland, îl iei tu?

– Da.

Roland îl ridică pe Ete şi-l îndesă în cămaşă, aşa cum făcuse şi când coborâse în puţul de sub oraş, aflat pe urmele lui Jake şi Gasher. Ete îl scrută de acolo pe Jake cu ochii lui luminoşi, înconjuraţi cu auriu.

– Hopa sus.

Jake urcă. Roland îl urmă atât de aproape, încât Ete putu mirosi călcâiele puştiului, întinzându-şi gâtul lung.

– Suze? întrebă Eddie. Ai nevoie de ajutor?

– Şi să-ţi pui mâinile murdare pe funduleţul meu fâşneţ? Nici nu mă gândesc, albule!

Apoi îi făcu cu ochiul şi începu să urce cu uşurinţă, folosindu-se de braţele-i vânjoase şi păstrându-şi echilibrul cu cioturile picioarelor. Urcă repede, însă

nu prea repede pentru Eddie, care întinse mâna în sus și o ciupi ușor acolo unde îi place femeii să fie ciupită.

– O, neprihănirea mea! se plânse Susannah, râzând și dându-și ochii peste cap.

Și dispăru. Doar Eddie mai rămase, stând la piciorul scării și uitându-se în jur la luxosul vagon despre care crezuse că va fi, cel mai probabil, sicriul *ka-tet*-ului lor.

Ți-a ieșit, țâcă, spuse Henry. *L-ai făcut să-și dea singur foc. Știam c-o să îți iasă, bravos. Ți-amintești când le-am spus asta golanilor ălora din spatele lui Dahlie's? Lui Jimmie Polio și celorlalți băieți? Și ce bine au râs? Dar ți-a ieșit. Futu-i, l-ai băgat în service la reparații.*

Ei, a funcționat, atât, gândi Eddie și atinse mânerul pistolului lui Roland fără a ști măcar ce făcea. *A funcționat destul de bine cât noi să mai scăpăm o dată teferi și nevătămați.*

Urcă două trepte, apoi se uită peste umăr în jos. Vagonul Baroniei părea deja mort. Mort *de mult*, la drept vorbind, doar un alt artefact dintr-o lume care mersese mai departe.

– *Adios*, Blaine, salută Eddie. Rămas-bun, partenere.

După care își urmă prietenii, ajungând la lumină pe ieșirea de urgență din plafon.

IV

TOPEKA

1

Jake stătea pe acoperișul ușor înclinat al Monoului Blaine, uitându-se spre sud-est pe direcția Căii Grinzii. Vântul îi flutura părul (acum destul de lung ca să încalce categoric regulile de la Piper School) de la tâmple și de pe frunte în valuri. Avea ochii mari de surprindere.

Nu știa ce se așteptase să vadă – o versiune mai mică și mai provincială a Ludului, poate – însă categoric *nu* se așteptase la ceea ce se profila deasupra arborilor unui parc din apropiere. Era un indicator rutier verde (pe fundalul gri anost al cerului de toamnă, culoarea lui era aproape țipătoare) pe care era fixată o emblemă albastră:

Roland veni lângă el, îl scoase cu blândețe pe Ete din cămașă și îl puse jos. Bumblerul adulmecă suprafața roz a acoperișului lui Blaine, apoi se uită

spre partea din față a monoului. Acolo, netezimea de glonț a trenului era pângărită de bucăți de metal încrețit sub forma unor aripi zimțate. Două rupturi negre – începeau la botul monoului și se întindeau până la aproximativ zece metri de locul unde stăteau Jake și Roland – străbăteau acoperișul în linii paralele. În capătul fiecăreia era câte un stâlp lat de metal vopsit în dungi galbene și negre. Acestea păreau să iasă din acoperișul monoului cu puțin înainte de Vagonul Baroniei. Lui Jake i se părea că aduceau puțin cu doi stâlpi de poartă pe un teren de fotbal american.

– Acelea sunt opritoarele de care spunea că se va lovi, murmură Susannah.

Roland aprobă din cap.

– Am scăpat ușor, uriașule, îți dai seama? Dacă drăcia asta mergea mai repede...

– *Ka*, rosti Eddie din spatele lor.

Glasul lui trăda un zâmbet.

Roland încuviință.

– Întocmai. *Ka*.

Jake lăsă opritoarele fixe și se întoarse spre indicator. Era pe jumătate convins că va fi dispărut ori că pe el va scrie altceva (PUNCT DE PLATĂ LA INTRAREA ÎN LUMEA DE MIJLOC, poate, sau ATENȚIE LA DEMONI), însă tot acolo era și pe el scria același lucru.

– Eddie? Susannah? Vedeți aia?

Se uitară amândoi în direcția indicată de degetul său. Un moment – unul destul de lung pentru ca Jake să se teamă că are o halucinație – niciunul dintre ei nu spuse nimic. Apoi, încet, Eddie rosti:

– Fir-ar să fie. Ne-am întors acasă? Dacă da, unde-s toți oamenii? Și dacă ceva precum Blaine făcea opriri în Topeka – Topeka *noastră*, cea din Kansas – cum e posibil să nu fi văzut nimic despre asta la *Sixty Minutes*?

– Ce este *Sixty Minutes*? întrebă Susannah.

Ținea mâna streașină la ochi, uitându-se spre sud-est, la indicator.

– O emisiune de televiziune, explică Eddie. Ai ratat-o cu cinci sau zece ani. Niște bătrâni albi cu cravată. N-are importanță. Indicatorul ăla...

– Kansas e, categoric, zise Susannah. Kansasul *nostru*. Presupun.

Mai zări un indicator, abia vizibil pe deasupra copacilor. Arătă apoi spre el până când Jake, Eddie și Roland îl observară și ei:

– Există un Kansas și-n lumea ta, Roland?

– Nu, răspunse pistolarul, uitându-se la indicatoare, ne aflăm departe de granițele lumii pe care o cunosc eu. Eram departe de o bună bucată din lumea pe care o cunosc cu mult înainte să vă întâlnesc pe voi trei. Locul ăsta...

Se opri și lăsă capul pe o parte, ca și când ar fi ascultat un sunet prea îndepărtat pentru a fi auzit. Iar expresia de pe chipul său... Lui Jake nu-i plăcea.

– Să vă văd, copilași! rosti Eddie zglobiu. Astăzi studiem Geografia Bizară a Lumii de Mijloc. Vedeți voi, băieți și fete, în Lumea de Mijloc începeți în New York, călătoriți pe direcția sud-est spre Kansas, apoi mergeți de-a lungul Căii Grinzii până când ajungeți la Turnul Întunecat... care, întâmplător, se află taman în mijlocul tuturor lucrurilor. Întâi, luptați-vă cu homarii uriași! După aceea, hopa sus în trenul psihotic! Iar apoi, după o vizită la bufetul nostru pentru un pituns ori două...

– Voi nu auziți ceva? îl întrerupse Roland. Niciunul?

Jake ascultă. Auzea vântul suflând printre copacii parcului din apropiere – frunzele lor tocmai începuseră să se usuce – și auzea ticăitul ghearelor lui Ete în timp ce bumblerul se întorcea spre ei pe acoperișul Vagonului Baroniei. Atunci Ete se opri, așa încât chiar și acel sunet...

O mână îl apucă de braț, făcându-l să tresară. Era Susannah. Ținea și ea capul înclinat pe o parte, avea ochii căscați. Eddie asculta și el. La fel și Ete; urechile lui erau ciulite și scotea un scâncet din fundul gâtului.

Jake își simți brațele acoperite de pielea-găinii. În același timp, își simți gura strâmbându-se într-o grimasă. Sunetul, deși foarte slab, era echivalentul auditiv al mușcării dintr-o lămâie. Și mai auzise ceva asemănător înainte. Pe când nu avea decât cinci sau șase ani, era un tip nebun în Central Park care se credea muzician... ei, erau *mulți* tipi nebuni în Central Park care se credeau muzicieni, însă acesta era singurul pe care Jake îl văzuse cântând la o unealtă de lucru. Individul avea un cartonaș lângă pălăria sa întoarsă cu susul în jos, un cartonaș pe care scria: CEL MAI MARE CÂNTĂREȚ LA FIERĂSTRĂU DIN LUME! AI ZICE CĂ-I MUZICĂ HAWAIIANĂ! VĂ ROG, CONTRIBUIȚI LA BUNĂSTAREA MEA!

Greta Shaw era cu Jake prima dată când îl întâlnise pe cântărețul la fierăstrău și Jake își amintea de felul în care ea grăbise pasul pe lângă individ. Ședea acolo, pur și simplu, ca un violoncelist într-o orchestră simfonică, doar că peste picioarele depărtate ținea un fierăstrău manual pătat de rugină; Jake își aducea aminte expresia comică de oroare de pe chipul doamnei Shaw și tremurul buzelor ei strânse, ca și când... da, ca și când tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

Sunetul acesta nu era *exact* ca acela

(AI ZICE CĂ-I MUZICĂ HAWAIIANĂ)

pe care îl scotea tipul din parc, făcând să vibreze lama fierăstrăului, însă era pe aproape: un sunet vălurit, tremurat, metalic, care îți lăsa senzația că ți se înfundă sinusurile și că-n scurt timp din ochi ți se va revărsa apă. Venea oare din fața lor? Jake nu-și dădea seama. Părea să vină de peste tot și de nicăieri; în același timp, era atât de slab, încât ar fi fost tentat să creadă că totul era doar în imaginația sa, numai că ceilalți...

– Atenție! strigă Eddie. Ajutați-mă, oameni buni! Cred că va leșina!

Jake se răsuci spre pistolar și văzu că acesta se albise la față ca brânza, ceea ce contrasta cu nonculoarea pământie a cămășii sale. Un colț al gurii îi zvâcnea spasmodic, ca și când ar fi fost agățat cu un cârlig de pescuit invizibil.

– Jonas și Reynolds și Depape, glăsui el. Marii Vânători ai Coșciugului. Și *ea*. De pe Cöos. Ei au fost. Ei au fost cei care...

Stând pe acoperișul monoului în cizmele lui colbuite și scâlciate, Roland se clătina. Pe chipul său se citea cea mai profundă expresie de durere pe care Jake o văzuse vreodată.

– O, Susan, rosti el. O, iubita mea.

2

Îl prinseră, formară un cerc protector în jurul său și pistolarul simți că-l arde sentimentul de vinovăție și dezgust de sine. Ce făcuse să merite niște protectori atât de devotați? Ce, în afară de a-i smulge din viețile lor comune și comode cu aceeași cruzime cu care un grădinar smulge buruienile din grădină?

Încercă să le spună că-i este bine, că se pot da la o parte, îi este bine, însă nicio vorbă nu-i ieşi pe gură; acel teribil sunet vălurit îl transportase cu ani în urmă la râpa aflată la vest de Hambry. Depape şi Reynolds şi şchiopul acela bătrân de Jonas. Cel mai mult, însă, pe femeia de pe deal o ura, iar sentimentul avea profunzimile negre pe care doar un om foarte tânăr le poate atinge. Ah, dar cum ar fi putut simţi altceva pentru ea, decât ură? Ea îi frânsese sufletul. Iar acum, după atâţia ani, trăia impresia că cel mai cumplit fapt al existenţei umane era că inimile frânte se vindecau.

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate / Vorbele spuse de un schilod ca el, / Cărunt, cu ochii răi, privind mişel...

Ce vorbe? Ce poem?

Nu ştia, dar ştia că femeile puteau minţi; femei care ţopăiau şi rânjeau şi vedeau prea multe cu colţul ochilor lor bătrâni şi urduroşi. Nu conta cine scrisese versurile; vorbele erau vorbe adevărate, şi asta era tot ce conta. Nici Eldred Jonas şi nici cotoroanţa de pe deal nu se ridicau la înălţimea lui Marten – şi nici măcar la a lui Walter – în privinţa afuriseniei, însă şi ei fuseseră îndeajuns de afurisiţi.

Apoi, după... în râpa de la vest de oraş... sunetul acela... acela, şi strigătele oamenilor şi cailor răniţi... o dată în viaţă, chiar şi de regulă volubilul Cuthbert rămăsese mut.

Toate acestea însă fuseseră tare demult, într-un alt *când;* aici şi acum, sunetul modulat fie se stinsese, fie scăzuse pe moment sub pragul audibilului. Aveau să-l audă din nou, totuşi. Ştia asta la fel de bine cum ştia că drumul pe care apucase ducea la osândă.

Ridică privirea spre ceilalţi şi izbuti să schiţeze un zâmbet. Tremurul de la colţul gurii dispăruse, şi asta era ceva.

– Sunt bine, spuse. Dar ascultaţi-mă cu atenţie: suntem foarte aproape de capătul Lumii de Mijloc, foarte aproape de începutul Lumii de Capăt. Prima mare etapă a căutării noastre s-a încheiat. Ne-am descurcat bine; ne-am amintit chipurile taţilor noştri; am rămas uniţi şi ne-am fost loiali. Dar acum am ajuns la o deşirare. Trebuie să fim foarte atenţi.

– Deşirare? întrebă Jake, uitându-se speriat în jur.

– Sunt locuri unde pânza existenţei s-a uzat aproape complet. Sunt mai multe de când forţa Turnului Întunecat a început să scadă. Vă amintiţi ce am văzut sub noi când am ieşit din Lud?

Încuviințară solemn, amintindu-și solul care se topise devenind sticlă neagră, conductele străvechi care împrăștiau sclipiri de un turcoaz malefic, monstruoasele păsări diforme cu aripi aidoma unor uriașe vele de piele. Deodată, Roland nu mai putea îndura să-i aibă strânși în jurul lui, uitându-se în jos la el cum se uitau oamenii la un bătăuș căzut la pământ în timpul unei încăierări într-un bar.

Ridică mâinile spre prietenii săi – spre noii săi prieteni. Eddie le luă și-l ajută să se ridice. Pistolarul își concentră enorma sa voință pentru a nu se clătina și își păstră echilibrul.

– Cine a fost Susan? întrebă Susannah.

Ridul care-i brăzda fruntea sugera că era nedumerită, și probabil nu doar de întâmplătoarea asemănare onomastică.

Roland se uită la ea, apoi la Eddie, apoi la Jake, care se lăsase într-un genunchi ca să-l poată scărpina pe Ete după urechi.

– Vă voi spune, răspunse el, dar nu acum și nu aici.

– Asta zici mereu, îl dojeni Susannah. Sper că nu vrei doar să ne amâni din nou, nu?

Roland scutură din cap.

– Veți auzi povestea – cel puțin partea aceasta din ea – dar nu pe carcasa asta de metal.

– Mda, făcu Jake. Cum stăm aici, parcă ne-am juca pe un dinozaur mort sau altceva. Mă tot aștept ca Blaine să revină la viață și să înceapă, știu eu, să ne încurce iarăși mințile.

– Sunetul acela a dispărut, zise Eddie. Chestia aia suna ca o pedală.

– Mi-a amintit de un bătrân pe care îl tot vedeam în Central Park, spuse Jake.

– Tipul cu fierăstrăul? întrebă Susannah. Jake ridică spre ea ochii căscați de uimire, iar ea încuviință. Doar că nu era bătrân când l-am văzut eu. Aici, nu doar geografia e aiurea, ci și cronologia.

Eddie o cuprinse cu brațul pe după umeri și o strânse scurt.

– Amin.

Susannah se întoarse spre Roland. Deși privirea nu era acuzatoare, ochii ei aveau ceva deschis și sincer, ceva ce pistolarul nu putea să nu admire.

– N-am să te las să-ți uiți promisiunea, Roland. Vreau să aflu totul despre tiza mea.

– Şi vei afla, repetă Roland. Pentru moment, însă, hai să coborâm din spinarea monstrului ăstuia.

3

Uşor de zis, greu de făcut. Blaine se oprise puţin de-a curmezişul unei versiuni in câmp deschis a Leagănului din Lud (o trenă de bucăţi metalice roz contorsionate se întindea pe o parte, marcând capătul ultimei călătorii a lui Blaine), şi erau mai bine de şapte metri de pe acoperişul Vagonului Baroniei până la betonul peronului. Dacă exista o scară de coborâre, precum cea care ieşise, convenabil, pe trapa de urgenţă, aceasta se blocase atunci când trenul se oprise forţat.

Roland îşi luă desaga de pe umăr, scotoci în ea şi scoase harnaşamentul din velur în care o transportaseră pe Susannah atunci când drumul devenise prea accidentat pentru scaunul cu rotile. Măcar acum nu mai trebuia să-şi bată capul cu scaunul, reflectă pistolarul; îl abandonaseră în goana lor nebună de a urca la bordul lui Blaine.

– La ce-ţi trebuie aia? întrebă Susannah cu agresivitate.

Agresivitatea ei ieşea mereu la suprafaţă odată cu reapariţia harnaşamentului. *Urăsc feţele alea palide borâte dân Miss'ippi mai tare decât urăsc harnaşamentu' ăla*, îi spusese odată lui Eddie cu vocea Dettei Walker, *da' uneori, dulceaţă, aproape că nu pot face diferenţa.*

– Uşurel, Susannah Dean, uşurel, o potoli pistolarul, zâmbind timid.

Desfăcu încrengătura de chingi care alcătuiau harnaşamentul, puse şezutul deoparte, apoi le împleti la loc şi le legă de ultima sa bucată solidă de frânghie cu un nod simplu, de modă veche. Lucrând, ascultă trilul deşirării... aşa cum toţi patru ascultaseră tobele zeilor; aşa cum el şi Eddie aşteptaseră ca homaroşeniile să-şi înceapă tirada întrebărilor („Dad-a-cham? Did-a-chee? Dum-a-chum?") în vreme ce se rostogoleau afară din valuri în fiecare noapte.

Ka este o roată, gândi el. Sau, cum îi plăcea lui Eddie să spună, totul circulă-n natură.

Când se termină frânghia, făcu o buclă în partea de jos a porţiunii împletite. Jake introduse un picior în ea cu toată încrederea, prinse frânghia cu o

mână și-l așeză pe Ete în scobitura celuilalt braț. Animalul se uită agitat în jur, scânci, lungi gâtul și-l linse pe Jake pe față.

– Doar nu te temi, nu? îl întrebă băiatul pe bumbler.

– Temi, aprobă Ete, însă vorbi încet în timp ce Roland și Eddie îl coborau pe Jake pe o parte a Vagonului Baroniei.

Frânghia nu era destul de lungă încât să-l ducă până jos; totuși, Jake reuși fără probleme să-și scoată piciorul, răsucindu-l, și să sară de la un metru și ceva înălțime. Îl puse jos pe Ete. Bumblerul se îndepărtă cu pas țanțoș, adulmecând și ridicând piciorul la peretele clădirii terminalului. Gara nu era deloc măreață precum Leagănul din Lud, avea însă un aer demodat care-i plăcea lui Roland – scânduri albe, streșini proeminente, ferestre înalte și înguste, acoperiș cu șindrilă. Avea un aer de *western*. Cu foiță de aur, pe o pancartă agățată deasupra șirului de uși al terminalului scria:

ATCHISON, TOPEKA ȘI SANTA FE

Orașe, bănuia Roland, iar cel din urmă îi suna cunoscut, întrucât nu existase oare un Santa Fe în Baronia de Mejis? Asta îl ducea însă cu gândul înapoi la Susan, minunata Susan la geam, cu părul împletit și lăsat pe spate, mirosul ei ca de iasomie și trandafiri și caprifoi și fân vechi, dulce, mirosuri pe care oracolul din munți le reprodusese doar vag. Susan lăsându-se pe spate și privindu-l solemn, apoi surâzând și întinzând brațele, astfel încât sânii ei se ridicaseră, tânjind parcă după atingerea sa.

Dacă mă iubești, Roland, iubește-mă... pasăre și urs, iepure și pește...

– ...următoarea?

Întoarse capul spre Eddie, nevoit să-și folosească toată puterea voinței pentru a se extrage din când-ul Susanei Delgado. Existau deșirări acolo, în Topeka, fără doar și poate, deșirări de multe feluri.

– Îmi rătăcea mintea, Eddie. Iartă-mă, rogu-te.

– Susannah e următoarea? Asta am întrebat.

Roland clătină din cap.

– Urmezi tu, apoi Susannah. Eu voi fi ultimul.

– O să te descurci? Cu mâna ta...

– Fără probleme.

Eddie încuviință și își vârî piciorul în laț. Când tânărul venise în Lumea de Mijloc, Roland l-ar fi putut coborî el însuși cu ușurință, cu sau fără cele două degete de la mână, însă Eddie nu se mai drogase de luni bune și pusese pe el șase sau șapte kilograme de mușchi. Roland acceptă bucuros ajutorul lui Susannah și îl coborâră împreună.

– Acum tu, doamnă, zise pistolarul și-i adresă un zâmbet. Îi venea mai ușor să zâmbească în ultimele zile.

– Da, răspunse ea, și totuși, pe moment rămase locului, mușcându-și buza de jos.

– Ce este?

Ea duse mâna la stomac și se masă, ca și când ar fi durut-o. Roland crezu că ea va vorbi, însă femeia clătină din cap și spuse doar:

– Nimic.

– Nu te cred. De ce-ți masezi pântecele? Te doare ceva? Ai pățit ceva când am oprit?

Ea își luă mâna de pe tunică, de parcă tocmai i s-ar fi încins carnea mai jos de buric.

– Nu. Sunt bine.

– Chiar ești?

Susannah păru să mediteze atent.

– O să discutăm, rosti ea până la urmă. O să stăm la *palavre*, dacă așa-ți place mai mult. Dar ai avut dreptate înainte, Roland... acum nu este nici timpul, nici locul potrivit.

– Toți patru sau doar eu, tu și Eddie?

– Doar eu și cu tine, Roland, răspunse ea și introduse ciotul piciorului în buclă. Doar găina și cocoșul, cel puțin pentru început. Acum, lasă-mă jos, dacă nu te superi.

O coborî, sperând cu tărie că prima lui idee – cea care-i venise în gând imediat ce-i văzuse mâna masând agitat – era greșită. Deoarece ea se aflase în cercul vorbelor, iar demonul care-și avea sălaș acolo își făcuse mendrele cu ea în timp ce Jake încerca să treacă dintr-o lume în alta. Uneori – *deseori* – contactul demonic schimba lucrurile.

Niciodată în bine, judecând după experiența lui Roland.

După ce Eddie o prinse pe Susannah de mijloc și o ajută să ajungă pe peron, pistolarul trase frânghia sus. Se duse spre unul dintre pilonii care pătrunseseră în botul de glonț al trenului, legând din mers capătul frânghiei într-o buclă ușor de desfăcut. O introduse peste pilon, o strânse (având grijă să nu tragă de frânghie spre stânga), apoi coborî și el pe peron, îndoit de mijloc și lăsând urme de cizmă pe peretele roz al lui Blaine.

– Îmi pare rău că pierdem frânghia și harnașamentul, remarcă Eddie când Roland ajunse lângă ei.

– Mie, de harnașament nu-mi pare rău, făcu Susannah. Prefer să mă târăsc pe jos până când mă umplu pe antebrațe de gumă de mestecat.

– Dar nu pierdem nimic, rosti Roland.

Își băgă mâna în bucla pentru picior și trase tare de frânghie în partea stângă. Aceasta se desfăcu de pe pilon și Roland o strânse aproape toată înainte să atingă solul.

– Fain truc! zise Jake.

– Ain! Tuc! repetă Ete.

– Cort? întrebă Eddie.

– Cort, aprobă Roland, zâmbind.

– Instructorul diabolic, făcu Eddie. Mai bine tu decât eu, Roland. Mai bine tu decât eu.

4

Pe când se îndreptau spre ușile care duceau înăuntrul gării, sunetul acela jos, lichid, vibrant se auzi din nou. Roland se amuză să-i vadă pe toți trei însoțitorii săi strâmbând din nas și lăsând colțurile buzelor în jos în același timp; mai mult decât componenți ai unui *ka-tet*, asta-i făcea să pară membrii de sânge ai unei familii. Susannah arătă spre parc. Indicatoarele care se întrezăreau deasupra arborilor tremurau vag, ca în valurile căldurii.

– Aia-i din cauza deșirării? întrebă Jake.

Roland aprobă din cap.

– Vom putea trece pe lângă ea?

– Da. Deșirările nu sunt mai periculoase decât niște mlaștini pline de nisip mișcător și saliguri. Ați auzit de astea?

– De nisip mișcător am auzit, răspunse Jake. Iar dacă saligurile sunt niște creaturi lungi și verzi cu dinți mari, am auzit și de ele.

– Asta sunt.

Susannah se întoarse pentru a se uita o ultimă dată la Blaine.

– Fără întrebări copilărești și fără jocuri prostești. Cartea avea dreptate în privința asta. Crezi că Beryl Evans, autoarea lui *Charlie, trenulețul Uu-uu*, face parte din povestea asta? Că s-ar putea chiar să o întâlnim? Mi-aș dori să-i mulțumesc. Eddie a găsit rezolvarea, dar ea...

– E posibil, presupun, zise Roland, însă dacă mă gândesc mai bine, poate că nu. Lumea mea e ca o navă uriașă care s-a scufundat destul de aproape de mal încât bună parte din epavă să ajungă pe plajă. Multe dintre lucrurile pe care le găsim sunt fascinante, unele ar putea fi folositoare, cu voia lui *ka*, dar toate nu sunt decât părți din epavă. Bucăți fără noimă. Se uită în jur. Ca locul acesta, cred.

– N-aș spune că-i tocmai o epavă, glăsui Eddie. Uită-te la tencuiala gării – e puțin ruginie de la jgheaburile de sub streșini, însă nu văd să se fi scorojit pe undeva. Se opri în fața ușilor și își plimbă degetele pe un panou de sticlă. În urma lor rămaseră patru dâre transparente. Praf, mult praf, dar nicio crăpătură. Clădirea asta aș spune că e neîntreținută cel mult... de la începutul verii, poate?

Se uită la Roland, care ridică din umeri și aprobă din cap. Asculta doar cu o ureche și era doar pe jumătate atent. În rest se concentra asupra a două lucruri: murmurul deșirării și încercarea de a ține la distanță amintirile care voiau să-l cotropească.

– Totuși, Lud era în ruină de *secole*, interveni Susannah. Locul ăsta... c-o fi sau nu Topeka, mie-mi seamănă cu orășelele alea sumbre din *Zona Crepusculară*. Voi poate nu mai țineți minte, dar...

– Ba eu țin minte, spuseră Eddie și Jake la unison, după care se priviră reciproc și râseră. Eddie întinse mâna și Jake o lovi cu palma.

– Încă se difuzează în reluare, explică Jake.

– Mda, neîncetat, adăugă Eddie. De regulă, cu sponsorizarea avocaților specializați în cazuri de faliment, care seamănă cu niște terieri cu blană scurtă. Și ai dreptate. Locul ăsta *nu seamănă* cu Lud. De ce ar semăna? Nu e în aceeași *lume* cu Lud. Nu știu când am trecut granița, dar...

Arătă din nou la indicatorul albastru Interstate 70, ca și când asta i-ar fi dovedit spusele fără nicio umbră de îndoială.

– Dacă e Topeka, unde sunt oamenii? întrebă Susannah.

Eddie sălță din umeri și ridică mâinile – cine știe?

Jake lipi fruntea de sticla ușii din mijloc, puse mâinile făcute căuș de o parte și de cealaltă a feței, și se uită înăuntru. Se uită preț de mai multe secunde, apoi văzu ceva care-l făcu să se ferească iute.

– O-o! făcu el. Nu-i de mirare că e atâta liniște-n oraș.

Roland veni în spatele lui Jake și se uită pe deasupra capului băiatului, punând și el mâinile la tâmple ca să reducă reflexia sa în sticlă. Înainte să vadă ce văzuse Jake, pistolarul trase două concluzii. Prima era că, deși aceea era categoric o gară, în fapt nu era deloc un... *leagăn*, ca al lui Blaine. A doua era că gara aparținea într-adevăr lumii lui Eddie, Jake și Susannah... deși poate că nu acelui *unde* al lor.

E deșirarea. Va trebui să fim cu băgare de seamă.

Pe una dintre lungile bănci care ocupau bună parte din încăpere, două cadavre se sprijineau reciproc; de n-ar fi fost chipurile lor lăsate și smochinite și mâinile înnegrite, puteau foarte bine să fie călători pe care-i furase somnul în gară după o petrecere grozavă și care pierduseră ultimul tren spre casă. Pe zidul din spatele lor era un panou intitulat PLECĂRI, pe care numele orașelor mici și mari și al baroniilor se plimbau în linie. DENVER, spunea unul. WICHITA, spunea altul. OMAHA, spunea al treilea. Roland cunoscuse odată un cartofor chior pe nume Omaha; murise cu un cuțit înfipt în gât la o masă de „Fiți atenți la mine". Păși în poiana de la capătul cărării cu capul lăsat pe spate, iar ultima sa suflare împroșcase sânge până pe tavan. Din tavanul acelei încăperi (pe care mintea neștiutoare și leneșă a lui Roland insista să o numească popas de diligențe, de parcă aceasta ar fi fost o haltă pe cine știe ce drum dat pe jumătate uitării, precum acela care-l adusese la Tull) atârna un minunat ceas cu patru fețe. Brațele lui se opriseră la 4.14 și Roland bănuia că nu se vor mai mișca niciodată. Era un gând trist... însă toată acea lume era tristă. Alți morți nu mai vedea, dar experiența îi spunea că acolo unde erau doi, cel mai probabil, acolo undeva unde nu-i putea vedea, mai erau patru. Sau patru duzini.

– Intrăm? întrebă Eddie.

– De ce? contră pistolarul. N-avem ce căuta aici; nu e pe direcţia Căii Grinzii.

– Ai fi un ghid turistic strălucit, făcu Eddie cu mâhnire. „Rămâneţi laolaltă, oameni buni, vă rog să nu vă îndepărtaţi..."

Jake îl întrerupse cu o solicitare pe care Roland n-o înţelese.

– N-are careva dintre voi un sfert?

Băiatul se uita la Eddie şi la Susannah. Lângă el se afla o cutie metalică pătrată. Pe ea scria cu albastru:

Topeka Capital-Journal vă prezintă Kansasul ca nimeni altcineva! Cotidianul oraşului vostru! ***Citiţi-l zilnic!***

Amuzat, Eddie clătină din cap.

– Am pierdut tot mărunţişul la un moment sau altul. Probabil căţărându-mă într-un copac, înainte să ni te alături, încercând din răsputeri să nu devin hrană pentru un urs robot. Scuze.

– Stai o clipă... stai o clipă...

Susannah îşi deschisese poşeta şi scotocea prin ea într-un fel care-l făcu pe Roland să surâdă larg, în ciuda tuturor gândurilor sale. Era ceva atât de al naibii de *femeiesc*, într-un fel. Întoarse pe dos batiste Kleenex mototolite, le scutură să vadă dacă nu rămăsese ceva în ele, scoase o pudrieră, o studie, o aruncă înapoi în poşetă, dădu peste un pieptene, îl aruncă *şi pe acesta* înapoi...

Era prea ocupată ca să ridice privirea atunci când Roland trecu pe lângă ea, scoţând în acelaşi timp pistolul din tocul pe care el însuşi i-l făcuse. Trase un singur glonţ. Susannah scoase un strigăt scurt, scăpându-şi poşeta şi lovind cu palma peste tocul gol montat sus, sub sânul ei stâng.

– Faţă Palidă, m-ai speriat de era să fac *pe mine!*

– Ai mai mare grijă de armă, Susannah, sau data viitoare când ţi-o va lua cineva, gaura va fi între ochii tăi şi nu într-o... ce-i asta, Jake? O cutie aducătoare de ştiri? Sau e destinată depozitării de hârtie?

– Amândouă.

Jake părea speriat. Ete se retrăsese spre jumătatea peronului şi se uita la Roland cu neîncredere. Băiatul atinse cu degetul gaura lăsată de glonţ în mijlocul mecanismului de închidere al cutiei cu ziare. Un fir mic de fum ieşea din ea.

– Haide, zise Roland. Deschide-o.

Jake trase de mâner. Un moment se împotrivi, apoi o bucată de metal căzu cu zgomot undeva înăuntru și ușița se deschise. Cutia era goală; pe peretele din spate scria CÂND SE TERMINĂ TOATE ZIARELE, VĂ RUGĂM SĂ LUAȚI EXEMPLARUL AFIȘAT. Jake îl desprinse din clema de prindere. Se strânseră toți în jurul lui.

– Pentru Dumnezeu, ce e...? șopti Susannah deopotrivă îngrozită și acuzatoare. Ce înseamnă asta? Ce Dumnezeu s-a *întâmplat?*

Sub numele ziarului, ocupând aproape toată jumătatea superioară a primei pagini, scria cu litere negre, amenințătoare:

SUPERGRIPA NUMITĂ „CAPTAIN TRIPS" FACE RAVAGII ȘI NU POATE FI OPRITĂ

Șefii guvernului se pare că au fugit din țară
Spitalele din Topeka, pline de bolnavi și de morți
Milioane de oameni se roagă pentru un leac

– Citește cu voce tare, spuse Roland. Literele sunt în limba voastră, nu le pot desluși și vreau să aflu despre ce este vorba.

Jake se uită la Eddie, care încuviință agitat.

Băiatul desfăcu ziarul, scoțând la iveală o poză punctată (Roland mai văzuse asemenea poze; se numeau „foute grafii") care îi șocă pe toți: înfățișa un oraș pe malul lacului, cu clădirile în flăcări. INCENDIILE AU RĂVĂȘIT CLEVELANDUL, spunea legenda.

– Citește, copile! îi zise Eddie.

Susannah nu spuse nimic; ea citea deja articolul – singurul de pe prima pagină – peste umărul lui. Jake își drese glasul, de parcă i s-ar fi uscat brusc gâtul, și începu.

5

– Articolul e semnat John Corcoran, plus redacția și rapoarte AP. Asta înseamnă că au lucrat mulți la redactarea lui, Roland. Bun. Încep.

„Cea mai mare criză pe care a cunoscut-o America – și lumea întreagă, poate – s-a adâncit peste noapte, în vreme ce așa-numita supergripă, zisă Șut-Gros în Midwest și Captain Trips în California, continuă să facă ravagii.

Deși numărul morților nu poate fi decât estimat, experții în medicină spun că totalul, în acest moment, depășește orice închipuire: între douăzeci și treizeci de milioane de morți numai în zona continentală a SUA este estimarea oferită de dr. Morris Hackford de la Spitalul și Centrul Medical St Francis din Topeka. Cadavrele sunt arse, de la Los Angeles, California, la Boston, Massachusetts, în crematorii, furnale industriale și gropi de gunoi publice.

Aici, în Topeka, supraviețuitorii aflați încă în putere sunt îndemnați să-și ducă morții într-unul dintre următoarele trei locuri: instalația de distrugere a deșeurilor radioactive aflată la nord de Oakland Billard Park; terenul de curse de la Heartland Park; groapa de gunoi de pe Southeast 61st Street, la est de Forbes Field. La groapa de gunoi accesul se face pe Berryton Road; în California, surse autorizate informează că circulația a fost blocată de mașinile accidentate și de cel puțin o aeronavă de transport a Forțelor Aeriene, prăbușită."

Jake ridică speriat ochii spre prietenii săi, se uită în spate la gara tăcută, după care coborî privirea la ziar.

– „Dr. April Montoya de la Centrul Medical Regional Stormont-Vail avertizează că totalul victimelor de până acum, oricât ar fi de oribil, constituie doar o parte a acestei teribile povești. «La fiecare persoană care a murit până acum ca urmare a acestei noi tulpini de gripă», a spus Montoya, «sunt cel puțin alte șase care zac bolnave în casele lor, poate chiar o duzină. Pe deasupra, din câte am putut stabili până în clipa de față, rata de vindecare este zero.» Tușind, a mai declarat reporterului următoarele: «În ce mă privește, nu-mi fac niciun plan pentru weekend.»

Alte informații pe plan local:

Toate zborurile comerciale cu plecare de la Forbes și Phillip Billard au fost anulate.

Toate cursele Amtrak au fost suspendate, nu doar în Topeka, ci pe tot cuprinsul statului Kansas. Gara Amtrak de pe Gage Boulevard a fost închisă până la noi dispoziții.

De asemenea, toate școlile din Topeka au fost închise până la noi dispoziții. Aici sunt incluse districtele 437, 345, 450 (Shawnee Heights), 372 și

501 (centrul Topeka). Închise sunt și Colegiul Luteran și Colegiul Tehnic din Topeka, precum și Universitatea Kansas din Lawrence.

În zilele și săptămânile următoare, locuitorii orașului Topeka se pot aștepta la întreruperi temporare sau chiar permanente ale curentului electric. Compania de Electricitate din Kansas, Power & Light, a anunțat o «ușoară reducere a activității» a centralei nucleare de pe râul Kaw din Wamego. Deși nimeni de la biroul de relații publice al KawNuke n-a răspuns apelurilor venite din partea ziarului nostru, un mesaj înregistrat ne liniștește că nu există o situație de urgență, că aceasta este doar o măsură de siguranță. KawNuke își va relua funcționarea la putere maximă, se încheie mesajul, «după ce criza prin care trecem se va fi sfârșit». Orice sentiment de calm insuflat de acest comunicat este în bună parte alungat de ultimele cuvinte înregistrate pe bandă, care nu sunt nici «Rămas-bun», nici «Vă mulțumim de telefon», ci «Domnul să ne aibă în pază în aceste clipe de restriște».“

Jake se întrerupse pentru a urmări articolul pe pagina următoare, unde mai apăreau unele poze: un camion ars și răsturnat pe scările Muzeului Național de Istorie Kansas; traficul pe podul Golden Gate din San Francisco blocat bară la bară; mormane de cadavre în Times Square. Unul dintre ele, observă Susannah, fusese agățat de un felinar, iar asta îi trezi amintiri coșmarești ale goanei ei și a lui Eddie spre Leagănul din Lud, după despărțirea de pistolar; amintiri legate de Luster, Winston, Jeeves și Maud. *Când s-au auzit de data asta tobele-divine, piatra lui Spanker a ieșit din pălărie*, spusese Maud. *L-am pus să danseze.* Doar că ea voise de fapt să spună că îl puseseră să se *spânzure.* La fel cum, se pare, mai spânzuraseră oameni acasă, în bătrânul New York. Când lucrurile o luau destul de rău la vale, aparențele arătau că cineva întotdeauna găsea un laț.

Ecouri. Totul reverberează acum. Ecourile ricoșau dintr-o lume în alta, nu stingându-se ca orice ecou normal, ci crescând și devenind tot mai teribile. *Ca tobele-divine*, gândi Susannah și se cutremură.

– „Pe plan național“, citi Jake, „oamenii sunt tot mai convinși că, după ce au negat existența supergripei în primele zile ale apariției ei, când măsurile de carantină poate că ar mai fi avut efect, șefii de stat s-au refugiat în adăposturi subterane create pentru mințile luminate în caz de război nuclear. Vicepreședintele Bush și membrii-cheie ai cabinetului Reagan n-au fost văzuți în ultimele patruzeci și opt de ore. Reagan însuși n-a mai fost văzut de duminică

dimineață, când a participat la slujba religioasă de la biserica metodistă din Green Valley, în San Simeon.

«Au coborât în buncăre ca Hitler și ceilalți șobolani naziști la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial», a declarat reprezentantul Steve Sloan. Întrebat dacă are ceva împotrivă să-i fie pomenit numele, reprezentantul republican de Kansas aflat la primul mandat a râs, spunând: «De ce să am? M-a lovit și pe mine supergripa. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, nu voi mai fi decât praf în vânt.»

Incendiile, cel mai probabil provocate, continuă să facă ravagii în Cleveland, Indianapolis și Terre Haute.

O explozie de proporții care s-a produs în apropiere de Riverfront Stadium din Cincinnati se pare că nu a fost de natură nucleară, cum existau temeri, ci a fost urmarea unei acumulări de gaze naturale provocate de..."

Jake lăsă ziarul să-i cadă din mâini. O pală de vânt îl prinse și-l plimbă de-a lungul peronului, cele câteva pagini împăturite despărțindu-se pe drum. Ete lungi gâtul și înșfăcă din zbor una. Veni iute la Jake cu ea în gură, ascultător ca un cățel aducând un băț.

– Nu, Ete, nu o vreau, spuse băiatul pe un ton rănit și foarte tânăr.

– Știm măcar unde sunt toți oameni, zise Susannah, aplecându-se și luând foaia de la Ete.

Erau ultimele două pagini, doldora de necrologuri tipărite cu cel mai mic corp de literă posibil. Fără poze, fără cauza morții, fără data slujbei funerare. Doar cine a murit, rudă iubită a lui cutare și cutare. Totul cu litere minuscule, inegale. Însăși inegalitatea fontului o convingea că totul era real.

Și totuși, cât de tare s-au străduit să-și onoreze morții, chiar și la sfârșit, gândi ea și un nod i se puse în gât. *Cât de tare s-au străduit!*

Împături foaia de ziar și se uită pe verso – ultima pagină a *Capital-Journal*. Prezenta o imagine cu Iisus Hristos, cu tristețe în ochi, cu mâinile întinse, cu fruntea purtând urmele coroanei de spini. Sub ea, trei cuvinte cu litere uriașe:

RUGAȚI-VĂ PENTRU NOI

Ridică privirea acuzator spre Eddie, apoi îi dădu ziarul, atingând cu degetu-i maroniu data din partea de sus. Era 24 iunie 1986. Eddie fusese adus în lumea pistolarului un an mai târziu.

Tânărul îl ținu mult timp, plimbându-și neîncetat degetele peste dată, de parcă atingerea sa ar fi făcut-o cine știe cum să se schimbe. După aceea ridică ochii spre ei și clătină din cap.

– Nu. Nu pot explica orașul ăsta, ziarul ăsta sau morții din gara asta, dar vă pot lămuri în privința unui lucru – când am plecat eu, în New York totul era bine. Nu-i așa, Roland?

Pistolarul avea un aer nițel acru.

– Nimic din orașul tău nu mi s-a părut foarte bine, însă oamenii de acolo nu mi-au lăsat impresia că ar fi supraviețuitorii unei asemenea molime, nu.

– A existat ceva numit Boala Legionarului, zise Eddie. Și SIDA, desigur...

– Asta-i cea cu transmitere sexuală, nu-i așa? întrebă Susannah. Cea care circulă în rândul pidosnicilor și dependenților de droguri?

– Da, numai că homosexualilor nu li se spunea pidosnici în când-ul meu, răspunse Eddie.

Zâmbi subțire, însă i se păru un zâmbet rigid și nenatural, așa că și-l reprimă.

– Deci... asta nu s-a întâmplat nicicând, zise Jake, atingând cu fereală chipul lui Hristos de pe ultima pagină a ziarului.

– Dar s-a întâmplat, insistă Roland. S-a întâmplat în semințișul de iunie al anului o mie nouă sute optzeci și șase. Și iată-ne aici, după consumarea acelei ciume. Dacă Eddie are dreptate în privința timpului scurs de atunci, această epidemie de „supergripă" s-a produs *după* semințișul de iunie a anului prezent. Ne aflăm în Topeka, statul Kansas, în Secerișul lui optzeci și șase. Acesta este *când*-ul. Cât despre *unde*, tot ce știm e că nu vorbim despre *unde*-le lui Eddie. Ar putea fi al tău, Susannah, sau al tău, Jake, deoarece tu ți-ai părăsit lumea înainte să vină asta. Atinse cu degetul data de pe ziar, apoi se uită la Jake. La un moment dat, mi-ai spus ceva. Mă îndoiesc că tu-ți mai amintești, dar eu da; e unul dintre cele mai importante lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată: „Du-te, atunci, există alte lumi în afară de astea."

– Iar o ghicitoare, făcu Eddie, încruntându-se.

– Nu e oare un fapt dovedit că Jake Chambers a murit o dată și acum stă înaintea noastră, teafăr și nevătămat? Ori te-ndoiești de vorbele mele când spun că băiatul a murit sub munți? Că tu te-ai îndoit de sinceritatea mea din când în când nu mi-e un lucru străin. Și presupun că ai motivele tale.

Eddie medită la aceasta și clătină din cap.

– Deși tu minți de câte ori îți ajută la ceva, cred că atunci când ne-ai povestit despre Jake erai prea bulversat ca să debitezi altceva decât adevărul.

Roland fu uimit să descopere că vorbele lui Eddie îl răneau – *Tu minți de câte ori îți ajută la ceva* – dar merse mai departe. În definitiv, așa era.

– Noi ne-am întors la iazul timpului, rosti pistolarul, și l-am tras afară înainte să se înece.

– *Tu* l-ai scos afară, îl corectă Eddie.

– M-ați ajutat și voi, spuse Roland, fie și numai ținându-mă în viață, m-ați ajutat, dar să lăsăm asta pe moment. E pe lângă subiect. Mai la subiect e faptul că există multe lumi posibile și o infinitate de uși de intrare în ele. Asta e una dintre aceste lumi; deșirarea pe care o auzim e una dintre uși... doar că una mult mai mare decât cele pe care le-am întâlnit pe plajă.

– *Cât* de mare? chestionă Eddie. Mare cât o ușă de depozit sau mare cât tot depozitul?

Roland clătină din cap și ridică mâinile cu palmele spre cer – *cine știe?*

– Deșirarea asta..., zise Susannah. Noi nu ne aflăm doar *aproape* de ea, nu-i așa? Am trecut *prin* ea. Așa am ajuns aici, în versiunea asta de Topeka.

– E posibil, admise Roland. A simțit vreunul dintre voi ceva ciudat? O senzație de vertij sau o stare trecătoare de amețeală?

Ei clătinară din cap. Ete, care îl studia pe Jake îndeaproape, clătină și el din cap.

– Nu, spuse Roland, ca și când s-ar fi așteptat la asta. Numai că noi ne concentram pe ghicitori...

– Ne concentram să nu fim uciși, mormăi Eddie.

– Da. Am trecut, deci, de cealaltă parte fără să ne dăm seama. În orice caz, deșirările nu sunt naturale – sunt inflamații pe pielea existenței, iar existența lor se datorează mersului greșit al lucrurilor. Al lucrurilor din *toate* lumile.

– Pentru că lucrurile merg rău la Turnul Întunecat, spuse Eddie.

Roland încuviință.

– Și chiar dacă locul ăsta – acest *când*, acest *unde* – nu este *ka*-ul lumii tale acum, ar putea deveni acel *ka*. Molima aceasta – sau altele și mai grave – se poate extinde. La fel cum deșirările vor continua să se extindă, crescând în dimensiune și număr. Am văzut, cred, vreo șase de-a lungul anilor de când

caut Turnul și am auzit, poate, de patru ori mai multe. Pe prima... pe prima am văzut-o când eram foarte tânăr. Aproape de un oraș numit Hambry.

Își masă din nou obrazul cu mâna și nu fu surprins să găsească boabe de sudoare printre țepii bărbii. *Iubește-mă, Roland. Dacă mă iubești, iubește-mă.*

– Orice s-ar fi întâmplat cu noi, am fost aruncați afară din lumea ta, Roland, spuse Jake. Am căzut de pe Grindă. Uite.

Arătă spre cer. Norii se mișcau încet deasupra lor, însă nu mai mergeau în direcția indicată de botul sfărâmat al lui Blaine. Sud-est-ul era în continuare sud-est și totuși semnele Grinzii pe care ei se obișnuiseră să le urmeze se făcuseră nevăzute.

– Are asta vreo importanță? întrebă Eddie. Adică... poate că *Grinda* a dispărut, dar *Turnul* există în toate lumile, nu-i așa?

– Ba da, răspunse Roland, însă ar putea fi imposibil de atins din toate lumile.

Cu un an înainte de a-și începe minunata și deosebita carieră ca dependent de heroină, Eddie îndeplinise pentru scurt timp și nu cu mare succes rolul de mesager pe bicicletă. Acum își amintea anumite lifturi din clădiri de birouri în care urcase pentru a face livrări, clădiri ce adăposteau bănci sau firme de investiții, cel mai des. Erau unele etaje la care nu puteai opri cabina ca să cobori decât dacă deținei un card special pe care să-l introduci într-o fantă dintre taste. Când liftul ajungea în dreptul acelor etaje cu acces restrâns, cifrele de pe ecran erau înlocuite de un X.

– Cred că trebuie să găsim din nou Grinda, spuse Roland.

– Eu sunt convins de asta, zise Eddie. Hai să ne punem în mișcare.

Făcu doi pași, apoi se întoarse spre Roland cu o sprânceană ridicată.

– Încotro?

– Pe direcția pe care mergeam, spuse Roland ca și când asta ar fi fost evident, și păși pe lângă Eddie în cizmele sale scâlciate și colbuite, îndreptându-se spre parcul de vizavi.

V

LA DRUM ÎNTINS

1

Roland merse până la capătul peronului, lovind cu piciorul în bucăți de metal roz. La scări, se opri și se uită sobru înapoi la ei.

– Mai sunt morți. Fiți pregătiți.

– Nu-s... hm... scurși, nu-i așa? întrebă Jake.

Roland se încruntă, apoi chipul i se limpezi, înțelegând la ce se referea băiatul.

– Nu. Nu-s scurși. Sunt uscați.

– Atunci, e-n ordine, făcu Jake, dar întinse mâna spre Susannah, pe care în momentul acela o ținea Eddie în brațe. Ea îi adresă un zâmbet și strânse degetele pe ale sale.

La baza scărilor ce coborau la parcarea navetiștilor din lateralul gării, șase cadavre zăceau laolaltă precum o căpiță din tulpini de porumb prăbușită. Două erau femei, trei erau bărbați. Al șaselea era un copilaș în cărucior. O vară întreagă petrecută la soare, în căldură și în ploaie (fără a mai aminti de pisicile vagaboande, ratonii și marmotele care puteau trece pe acolo), îi dăduse prunculuí un aer de înțelepciune ancestrală și mister, ca o mumie-copil descoperită într-o piramidă incașă. Judecând după costumașul albastru-pal pe care îl purta,

Jake bănuia că fusese băiat, însă nu putea fi sigur. Lipsindu-i ochii, buzele, cu pielea devenită de un cenușiu vesperal, genul nu mai însemna nimic – de ce a trecut drumul copilul mort? Pentru că era capsat de supergripă.

Și așa, pruncul părea să fi trecut prin lunile de după molima din Topeka mai bine decât adulții din jurul său. Aceștia nu mai erau decât niște schelete cu păr. Într-un mănunchi meschin de oase înfășurate în piele, care odinioară fuseseră degete, unul dintre bărbați strângea mânerul unei valize asemănătoare cu modelele Samsonite ale părinților lui Jake. Ca în cazul copilului (ca în cazul *tuturor*), ochii îi lipseau; găvane uriașe și goale se holbau la Jake. Sub ele, un semicerc de dinți decolorați stăteau răschirați într-un rânjet disprețuitor. *De ce ai întârziat atâta, copile?* parcă întreba bărbatul mort care încă-și ținea valiza bine strânsă în mână. *Te-am așteptat și a fost o vară a naibii de lungă și călduroasă!*

Voi unde sperați să ajungeți? se întrebă Jake. *Unde credeați că puteți fi destul de adăpostiți în lumea asta puturoasă de rahat? Des Moines? Sioux City? Fargo? Pe Lună?*

Coborâră scările, Roland primul, ceilalți după el, Jake ținând-o în continuare pe Susannah de mână și Ete însoțindu-l la picioare. Bumblerul, datorită corpului său lung, cobora fiecare treaptă parcă în doi pași, ca un camion cu remorcă trecând peste șicane de limitare a vitezei.

– Mai încet, Roland, îl atenționă Eddie. Înainte să plecăm vreau să arunc o privire în locurile pentru handi. Poate avem noroc.

– Locurile pentru handi? zise Susannah. Ce-s astea?

Jake ridică din umeri. Nici el nu știa, cum nu știa nici Roland.

Susannah își îndreptă atenția spre Eddie.

– Întreb, dulceață, doar pentru că sună puțin *ne*-plăcut. Înțelegi, cum le-ai spune negrilor „cioroi" sau homosexualilor „pidosnici". Știu că nu-s decât o negresucă ignorantă din Evul Mediu al anului 1964, dar...

– Acolo.

Eddie arătă spre un șir de indicatoare care marcau locurile de parcare aflate cel mai aproape de gară. Erau de fapt două indicatoare pe fiecare stâlp, partea superioară a fiecărei perechi vopsită în albastru și alb, iar partea inferioară în roșu și alb. Când se apropiară ceva mai mult, Jake văzu că acela de sus afișa simbolul scaunului cu rotile. Cel de jos era un avertisment: **200 $** AMENDĂ PENTRU OCUPAREA NEJUSTIFICATĂ A SPAȚIULUI DE PARCARE PENTRU HANDICAPAȚI. SUB RĂSPUNDEREA STRICTĂ A DEPARTAMENTULUI DE POLIȚIE TOPEKA.

– Vezi asta! zise Susannah pe un ton triumfal. Asta ar fi trebuit făcută acum mult timp! Măiculiță, în *când*-ul meu aveai noroc și numai dacă reușeai să intri cu scaunul cu rotile pe ușa unui magazin. La naiba, erai norocos dacă puteai urca trotuarul cu el! Ce, locuri speciale de parcare? Nici poveste, scumpule!

Parcarea era plină aproape până la refuz, însă și atunci, în pragul sfârșitului lumii, doar două mașini care nu aveau simbolul scaunului cu rotile pe plăcuțele de înmatriculare ocupau șirul de „locuri pentru handi", cum le spunea Eddie.

Jake bănuia că respectarea „locurilor pentru handi" era pur și simplu unul dintre lucrurile cu o misterioasă influență asupra oamenilor, precum notarea codurilor poștale pe scrisori, pieptănatul cu cărare sau spălatul pe dinți înaintea micului dejun.

– Și uite acolo! strigă Eddie. Nu vă ambalați, oameni buni, dar cred că avem Bingo!

Cu Susannah încă așezată pe șold – lucru de care ar fi fost incapabil pentru o lungă perioadă de timp chiar și cu o lună în urmă – Eddie se grăbi spre corpul lung și impunător al unui Lincoln. Pe acoperiș era legată o bicicletă de curse, complexă după aspect; din portbagajul întredeschis ieșea un scaun cu rotile. Și acesta nu era singurul; scrutând șirul de „locuri pentru handi", Jake zări cel puțin alte patru scaune cu rotile, majoritatea ancorate pe capota mașinilor, unele îndesate în partea din spate a furgonetelor și unul (părea bătrân și înfiorător de mare) aruncat pe platforma unei camionete.

Eddie o puse pe Susannah jos și se aplecă să examineze angrenajul care ținea scaunul în portbagaj. Erau o mulțime de cabluri electrice încrucișate, plus un soi de bară de înzăvorâre. Eddie scoase Ruger-ul pe care Jake îl luase din sertarul biroului tatălui său.

– Capul la cutie, rosti el vesel și, înainte ca vreunul dintre ei să se poată gândi măcar să-și acopere urechile, apăsă trăgaciul și distruse încuietoarea barei de siguranță.

Sunetul se rostogoli în tăcerea de acolo, reverberând imediat. Murmurul deșirării se întoarse odată cu el, ca și când focul de armă l-ar fi trezit la viață. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i așa?* gândi Jake și făcu, dezgustat, o grimasă. Cu o jumătate de oră în urmă n-ar fi crezut că un sunet putea fi la fel de deranjant fizic ca... ei bine, ca mirosul de carne putredă, să spunem, dar acum credea. Ridică privirea spre indicatoarele de autostradă. Din unghiul acela nu le putea

vedea decât vârfurile, însă asta era destul ca să știe că tremurau din nou. *Degajă un soi de câmp*, gândi Jake. *Așa cum mixerele și aspiratoarele bruiază radioul sau televizorul, sau așa cum ciclotronul ăla mi-a ridicat părul când domnul Kingery l-a adus la curs și a cerut voluntari care să vină să stea lângă el.*

Eddie înlătură bara de înzăvorâre și folosi cuțitul lui Roland pentru a tăia cablurile electrice. Apoi scoase scaunul cu rotile din portbagaj, îl examină, îl desfăcu și asigură suportul care brăzda speteaza la nivelul șezutului.

– *Voila!* făcu el.

Susannah se proptise într-o mână – Jake credea că semăna puțin cu femeia din acel tablou de Andrew Wyeth care-i plăcea lui, *Lumea Christinei* – și examina scaunul nu fără un dram de curiozitate.

– Dumnezeule mare, ce mic și ușor pare!

– O capodoperă a tehnicii moderne, scumpo, zise Eddie. Pentru asta am purtat războiul din Vietnam. Hopa sus!

Se aplecă să o ajute. Ea nu se împotrivi, însă când tânărul o așeză în scaun, avea chipul serios și încruntat. Ca și când s-ar fi așteptat ca scaunul să se prăbușească sub ea, gândi Jake. Apoi, treptat, în timp ce își plimbă mâinile peste brațele noului său mijloc de locomoție, expresia i se relaxă.

Jake se îndepărtă puțin, mergând pe lângă un alt șir de mașini, plimbându-și degetele peste capotele lor, lăsând dâre în praf. Ete o luă după el, oprindu-se o dată pentru a ridica piciorul și a stropi o roată, totul cu ușurința unui gest repetat o viață întreagă.

– Te prinde dorul de casă, dragule? întrebă Susannah din spatele băiatului. Probabil credeai că n-o să mai vezi niciodată un automobil american adevărat, am dreptate?

Jake cugetă și hotărî că *nu* avea dreptate. Niciodată nu-i trecuse prin gând că va rămâne pe veci în lumea lui Roland; că exista posibilitatea să nu mai vadă niciodată o mașină. Nu credea că asta l-ar deranja, la drept vorbind, dar nici nu credea că acest viitor fusese scris deja. Nu încă, cel puțin. Exista un anumit loc vacant în New Yorkul din care venise el. Era la colțul Second Avenue cu 46th Street. Cândva, acolo se aflase un restaurant – Tom și Gerry, Specialități pentru recepții – dar acum erau doar moloz și buruieni și sticlă spartă și...

...și un trandafir. Doar un trandafir sălbatic crescând pe un teren viran unde urmau să se construiască la un moment dat mai multe blocuri cu apartamente

de lux, însă Jake avea o bănuială că nicăieri pe faţa Pământului nu mai creştea ceva asemănător. Poate nici în vreuna dintre lumile de care amintise Roland. Trandafiri erau în apropierea Turnului Întunecat; trandafiri cu miile, după spusele lui Eddie, hectare întregi de trandafiri sângerii. Îi văzuse într-un vis. Totuşi, Jake bănuia că trandafirul său era diferit de aceia... şi că până ce soarta avea să-i fie decisă, într-un fel sau altul, nu încheiase conturile cu lumea maşinilor şi televizoarelor şi a poliţiştilor care voiau să ştie dacă ai la tine vreun act de identitate şi cum îi cheamă pe părinţii tăi.

Apropo de părinţi, s-ar putea să nu fi încheiat conturile nici cu ei, gândi Jake. Ideea aceasta îi grăbi ritmul cardiac cu un amestec de speranţă şi panică.

Se opriră la jumătatea şirului de maşini, Jake uitându-se cu ochi goi de cealaltă parte a unei străzi largi (Gage Boulevard, presupunea) în vreme ce medita la toate acestea. Acum, Roland şi Eddie îi ajunseră din urmă.

– Frumuseţea asta o să fie floare la ureche după ce am împins două luni Fecioara de Fier, rosti Eddie cu un rânjet. Fac pariu că l-ai putea împinge şi numai *suflând.*

Inspiră adânc în spatele scaunului cu rotile pentru a demonstra. Jake se gândi să-i spună lui Eddie că probabil mai erau şi altele în „locurile pentru handi", din cele motorizate, apoi înţelese ceea ce Eddie trebuia să fi ştiut de la început: bateriile lor ar fi fost terminate.

Pentru moment, Susannah îl ignoră; pe ea Jake o interesa.

– Nu mi-ai răspuns, dragule. Toate maşinile astea îţi dau dor de casă?

– Nu. Eram însă curios dacă sunt sau nu toate maşini pe care le cunosc. Mă gândeam că poate... dacă versiunea asta a anului 1986 a evoluat într-o altă lume decât a anului meu 1977, îmi voi da seama cumva. Dar *nu* îmi pot da seama. Pentru că lucrurile se schimbă atât de al naibii de repede. Chiar şi în nouă ani... Ridică din umeri şi se uită la Eddie. *Tu* ai putea să-ţi dai seama, totuşi. Tu chiar ai *trăit* în 1986.

Eddie gemu.

– Am trăit în el, dar nu l-am *observat* cu adevărat. Cea mai mare parte din timp am fost într-o altă sferă. Totuşi... presupun...

Eddie reîncepu să o împingă pe Susannah pe macadamul neted al parcării, arătând spre diverse maşini atunci când se afla în dreptul lor.

– Ford Explorer... Chevrolet Caprice... şi aia de acolo e un Pontiac vechi, îţi dai seama după grilajul despicat...

– Pontiac Bonneville, spuse Jake.

Era amuzat și puțin mișcat de mirarea din ochii lui Susannah – pentru ea, majoritatea acelor mașini erau la fel de futuriste ca niște nave de recunoaștere marca Buck Rogers. Asta îl făcea să se întrebe cum le vedea Roland – și întoarse ochii spre el.

Pistolarul nu afișa niciun interes pentru mașini. El se uita lung peste drum, în parc, spre autostradă... doar că Jake nu credea că se uita la vreunul dintre lucrurile acelea. Jake avea o bănuială că Roland își scruta pur și simplu propriile gânduri. Dacă așa era, expresia de pe chipul său sugera că nu găsea nimic bun acolo.

– Acela e un Chrysler K, modelele alea mici, spuse Eddie, arătând cu degetul, iar ăla-i un Subaru. Mercedes SEL 450, excelent, mașina campionilor... Mustang... Chrysler Imperial, frumoasă formă, dar probabil că-i mai veche ca Dumnezeu...

– Vezi ce vorbești, băiete, îl admonestă Susannah cu ceea ce lui Jake i se păru a fi adevărată asprime în voce. Pe aia o recunosc și eu și mi se pare nouă.

– Scuze, Suze. Sincer. Asta-i o Cougar... un alt Chevy... și încă unul... Locuitorii din Topeka adoră marca General Motors, halal surpriză... Honda Civic... VW Rabbit... un Dodge... un Ford... un...

Eddie se opri, uitându-se la o mașinuță aflată aproape de capătul rândului, albă cu finisaje roșii.

– Un Takuro, spuse el, mai mult pentru sine, dându-i ocol pentru a se uita la portbagaj. Un Takuro *Spirit*, mai exact. Ai auzit vreodată de marca și modelul ăsta, Jake din New York?

Jake clătină din cap.

– Nici eu, zise el. Nici eu, futu-i.

Eddie începu să o împingă pe Susannah spre Gage Boulevard (Roland era alături de ei, deși era tot în propria-i lume lăuntrică, mergea când mergeau ei, se oprea când se opreau ei). Cu puțin înainte de intrarea automată în parcare (OPRIȚI LUAȚI TICHETUL), Eddie se opri.

– În ritmul ăsta, o să-mbătrânim până s-ajungem la parcul de acolo și o să ne găsească moartea înainte să călcăm pe autostradă, grăi Susannah.

Acum, Eddie nu se mai scuză, nu păru nici măcar să o audă. Se uita la abțibildul de pe bara din față a unui vechi AMC Pacer ruginit. Abțibildul era

albastru cu alb, precum indicatoarele care marcau „locurile pentru handi". Jake se lăsă pe vine ca să vadă mai bine și, când Ete își lăsă capul pe genunchiul său, băiatul îl mângâie absent. Cealaltă mână o întinse și atinse abțibildul, ca pentru a se convinge că era adevărat. KANSAS CITY MONARCHS, spunea. O-ul din Monarchs era o minge de baseball cu linii desenate în urma ei, pentru a sugera viteza.

– Corectează-mă, tinere, dacă greșesc, zise Eddie, fiindcă știu zero barat despre baseball la vest de Yankee Stadium, dar n-ar trebui să scrie Kansas City *Royals?* Știi tu, George Brett și restul găștii?

Jake aprobă din cap. Auzise de Royals și auzise de Brett, deși acesta fusese un tânăr jucător în *când*-ul lui Jake și trebuie să fi fost unul relativ bătrân în al lui Eddie.

– Kansas City *Athletics*, vrei să spui, interveni Susannah pe un ton năuc.

Roland ignoră toate acestea; el continua să planeze în propriu-i strat de ozon lăuntric.

– Nu și-n '86, scumpo, zise Eddie cu blândețe. În '86, Athletics erau în Oakland. Se uită de la abțibild la Jake. O echipă din a doua divizie, poate? întrebă el. Sau poate a treia?

– Royals din a treia divizie tot Royals sunt, spuse Jake. Și joacă în Omaha. Să mergem mai departe.

Nu știa de ceilalți, dar el, unul, merse mai departe cu inima ceva mai ușoară. Poate era o prostie, dar se simțea ușurat. Nu credea că molima aceea teribilă pândea lumea sa, întrucât în lumea sa nu exista echipa Kansas City Monarchs. Probabil că informația aceasta era insuficientă pentru a trage o concluzie, însă el simțea că așa era. Și era o ușurare enormă să poată crede că părinții lui nu aveau să fie răpuși de un virus pe care oamenii îl numeau Captain Trips și să fie îngropați într-o... groapă de gunoi sau altundeva.

Doar că lucrul acesta nu era atât de sigur, chit că aceasta nu era versiunea anului 1986 din lumea în care trăise el în anul 1977. Deoarece chiar dacă molima aceea îngrozitoare izbucnise într-o lume în care existau mașini numite Takuro Spirits și în care George Brett juca la K.C. Monarchs, Roland spunea că necazurile se extind... că lucrurile asemenea supergripei erodează textura existenței așa cum acidul de baterie descompune o bucată de pânză.

Pistolarul vorbise despre iazul timpului, o expresie care la început i se păruse lui Jake de o seducătoare factură romantică. Dar dacă apele iazului

începeau să se tulbure și iazul însuși se transforma într-o mlaștină? Și dacă acele lucruri, asemănătoare cu Triunghiul Bermudelor, pe care Roland le numea deșirări, odată extrem de rare, începeau să devină regulă mai mult decât excepție? Dacă – oh, iată un gând oribil, unul care sigur te putea ține treaz până-n al treilea ceas al nopții – realitatea însăși ceda pe măsură ce instabilitatea structurală a Turnului Întunecat creștea? Dacă urma o prăbușire, un nivel căzând peste celălalt... și peste celălalt... și peste celălalt... până când...

Când Eddie îl prinse de umăr și strânse, Jake trebui să-și muște limba ca să nu strige.

– Îți faci singur sânge rău, spuse Eddie.

– Ce știi tu despre asta?

Replica sună a neobrăzare, însă era furios. Fiindcă era speriat sau fiindcă îl „citise"? Nu știa. Și nici nu-i păsa.

– În privința sângelui rău am state vechi, zise Eddie. Nu știu precis ce te preocupă, dar orice ar fi, acum e un moment *excelent* să nu te mai preocupe.

Acesta, decise Jake, era probabil un sfat bun. Traversară strada împreună. Spre parcul Gage și spre unul dintre cele mai mari șocuri din viața lui Jake.

2

Trecând pe sub arcada din fier forjat pe care scria PARCUL GAGE cu litere înflorate, demodate, se treziră pe o cărare de cărămidă ce străbătea o grădină care îmbina în proporții egale stilul englez formal și aspectul de junglă ecuatorială. Neavând cine să o îngrijească în torida vară de Midwest, plantele din ea crescuseră necontrolat; neavând cine să o îngrijească toamna, plantele din ea își împrăștiaseră semințele. Imediat după arcadă, un indicator anunța că aceea era Grădina de Trandafiri Reinische, și într-adevăr erau trandafiri acolo; erau cât vedeai cu ochii. Cei mai mulți se ofiliseră, însă câțiva dintre cei sălbatici rezistaseră, ducându-l pe Jake cu gândul la trandafirul de pe terenul viran de la 46th colț cu Second și trezindu-i un dor atât de puternic, încât îl durea.

Cum intrai în parc, într-o parte era un carusel frumos, de modă veche, cu bidiviii surprinși pășind țanțoș și armăsarii alergând, stând acum nemișcați

pe stâlpișorii lor. Însăși tăcerea caruselului, luminile lui pâlpâitoare și muzica diafană de flașnetă întrerupte pe vecie îi dădeau lui Jake fiori. De grumazul unui cal atârna pe un șiret de piele mănușa de baseball a unui copil. Jake abia fu în stare să se uite la ea.

În spatele caruselului, frunzișul se îndesea și mai tare, inundând cărarea și forțând călătorii să se așeze în șir indian, precum niște copii rătăciți într-o pădure de basm. Spinii tufișurilor de trandafiri neîngrijiți agățară și rupseră hainele băiatului. Cine știe cum, ajunsese în fruntea coloanei (probabil fiindcă Roland era încă afundat în gândurile sale) și din această cauză el îl văzu primul pe Charlie, trenulețul Uu-uu.

Apropiindu-se de șinele înguste care traversau cărarea – erau, de fapt, aproape ca șinele unui trenuleț de jucărie – gândul său era doar la vorbele pistolarului, *ka* e ca o roată, se întoarce mereu la locul de început. *Ne bântuie trandafirii și trenurile*, gândi el. *De ce? Nu știu. Cred că-i doar o altă ghicit...*

Atunci se uită în stânga și pe gură îi ieși un „ODoamneapărășipăzește", totul într-un singur cuvânt. I se tăiară picioarele și se așeză. Vocea-i suna lichidă și îndepărtată în propriile-i urechi. Nu leșină, nu tocmai, dar lumea înconjurătoare își pierdu culoarea, până când ierburile crescute în devălmășie în partea vestică a parcului ajunseră de un cenușiu aproape aidoma celui al cerului tomnatic de deasupra lor.

– Jake! Jake, ce s-a întâmplat?

Era Eddie, iar Jake auzea sincera îngrijorare din glasul lui, recepționat parcă printr-o legătură telefonică proastă, la mare distanță. Din Beirut, să spunem, sau poate de pe Uranus. Și simțea mâna sigură a lui Roland pe umărul său, însă părea la fel de îndepărtată ca vocea lui Eddie.

– Jake! spuse Susannah. Ce este, scumpule? Ce...

Și atunci văzu cu ochii ei și se întrerupse. Văzu și Eddie, și se opri și el din vorbit. Mâna lui Roland căzu. Rămaseră toți, în picioare, uitându-se... mai puțin Jake, care *ședea* și se uita. Bănuia că până la urmă își va recăpăta puterea în picioare și se va putea ridica, dar pe moment și le simțea ca două macaroane moi.

Trenul era garat cu cincisprezece metri mai în față, lângă o gară de jucărie care o imita pe cea de peste drum. De streașina ei atârna o pancartă pe care scria TOPEKA. Acela era Charlie, trenulețul Uu-uu, până la ultimul detaliu; o locomotivă cu abur Big Boy 402. Și Jake știa că, dacă ar fi avut forța necesară

să se ridice în picioare și să se apropie, ar fi găsit o familie de șoareci culcușită în scaunul pe care odinioară ședea mecanicul (al cărui nume fusese, indubitabil, Bob Cutare). S-ar mai fi aflat încă o familie, de rândunici, aceasta culcușită în horn.

Și lacrimi negre, uleioase, gândi Jake, uitându-se la trenulețul din fața gării lui miniaturale și simțind că i se încrețește pielea pe tot corpul și că boașele și stomacul i se strâng ghem. *Noaptea, plânge lacrimi negre, uleioase, care-i ruginesc ca naiba frumosul far Stratham. Dar la vremea ta, Charlie-băiete, ai transportat destui copii, nu-i așa? Mereu de jur împrejurul parcului Gage mergeai, iar pruncii râdeau, doar că unii dintre ei nu râdeau* de-adevăratelea; *unii dintre ei, cei care te înțeleseseră, strigau. Așa cum aș striga și eu acum, dacă aș avea putere.*

Puterea însă-i revenea și, când Eddie îl prinse cu o mână de sub un braț și Roland de sub celălalt, Jake reuși să se ridice. Se clătină o dată, apoi rămase sigur în picioare.

– Pentru conformitate, nu dau vina pe tine, zise Eddie cu o voce abătută, la fel ca mina sa. Și mie-mi cam vine să cad. E cel din cartea ta; e copia lui în mărime naturală.

– Deci acum știm de unde s-a inspirat domnișoara Beryl Evans pentru *Charlie, trenulețul Uu-uu*, spuse Susannah. Fie locuia aici, fie cândva înainte de 1942, când a fost publicată cărțulia asta blestemată, a vizitat Topeka...

– ...și a văzut trenulețul pentru copii care circulă prin Grădina de trandafiri Reinisch și prin parcul Gage, încheie Jake.

Începea să-și revină după sperietură și – nu doar copil singur la părinți, ci aproape toată viața sa un copil singur, pur și simplu – simți un val de dragoste și recunoștință pentru prietenii săi. Văzuseră și ei ceea ce văzuse el, înțeleseseră sursa spaimei sale. Desigur – împreună erau *ka-tet*.

– Nu va răspunde la întrebări copilărești, nu va juca jocuri prostești, rosti Roland pe un ton meditativ. Poți merge mai departe, Jake?

– Da.

– Ești sigur? întrebă Eddie și, când Jake încuviință, tânărul o împinse pe Susannah peste șinele de cale ferată. Urmă Roland. Jake pregetă o clipă, amintindu-și un vis pe care îl avusese – el și Ete se aflau la o trecere la nivel cu calea ferată și bumblerul sărise deodată pe șine, lătrând dezlănțuit la farul ce se apropia.

Acum, Jake se aplecă și-l luă pe Ete în brațe. Se uită la trenul ruginit care mâtea tăcut în gara sa, farul lui stins semănând cu un ochi mort.

– Nu mi-e frică, rosti el cu voce joasă. Nu mă tem de tine.

Farul se aprinse și scăpără o dată spre el, scurt, o lumină puternică, vie: *Știu că nu-i așa; știu că nu-i așa, țâcă scump.*

Și se stinse.

Niciunul dintre ceilalți nu văzuse. Jake mai aruncă o privire la tren, așteptându-se ca farul să pâlpâie din nou – așteptându-se, poate, ca blestemăția chiar să-și pornească motorul și să țâșnească spre el – dar nu se întâmplă nimic.

Cu inima bătându-i tare în piept, Jake se grăbi după tovarășii săi.

3

Grădina Zoologică Topeka (*De renume mondial*, conform pancartelor) era plină de cuști goale și animale moarte. Unele dintre animalele care fuseseră eliberate lipseau, dar altele muriseră în apropiere. Maimuțele cele mari erau încă în zona marcată Habitatul Gorilelor și păreau să fi murit mână-n mână. Cine știe de ce, asta-l făcu pe Eddie să plângă. De când organismul i se curățase și de ultima urmă de heroină, sentimentele sale erau mereu pe punctul de a se stârni într-un ciclon. Vechii lui amici ar fi râs.

După Habitatul Gorilelor, un lup sur zăcea mort pe cărare. Ete se apropie de el cu fereală, adulmecă, apoi întinse lungu-i gât și începu să urle.

– Fă-l să tacă, Jake, mă auzi? zise Eddie ursuz.

Își dădu seama deodată că simțea miros de animale putrezite. Izul era vag, risipit în bună parte de zilele caniculare ale verii care tocmai trecuse, însă ceea ce rămăsese îl făcea să-i vină să verse. Nu că și-ar fi amintit precis când mâncase ultima dată.

– Ete! Vino aici!

Bumblerul mai urlă o dată și se întoarse la Jake. Se opri pe picioarele băiatului, uitându-se în sus cu ochii săi stranii, înconjurați cu auriu. Jake îl luă în brațe, îl purtă în cerc în jurul lupului, după care îl puse înapoi jos, pe cărarea de cărămidă.

Cărarea ducea la un set abrupt de scări (buruienile începuseră deja să răzbată printre pietre) și, ajuns în capul lor, Roland se uită înapoi la zoo și la grădină. De acolo se vedea ușor circuitul descris de șinele trenului, permițându-le pasagerilor lui Charlie să facă un tur complet al perimetrului parcului Gage. Dincolo de el, frunzele căzute foșneau pe Gage Boulevard, împinse de coada unui vânt rece.

– Astfel căzut-a Lord Perth, murmură Roland.

– Și pământul s-a cutremurat sub tunet, încheie Jake.

Roland îl cercetă surprins, ca un om care se trezește dintr-un somn adânc, apoi zâmbi și puse un braț pe după umerii băiatului.

– L-am jucat pe Lord Perth în tinerețe, zise el.

– Chiar așa?

– Da. Nu peste mult timp, vei auzi totul.

4

Dincolo de scări era un coteț plin cu păsări exotice moarte; dincolo de coteț era un bufet care se lăuda (cam fără milă, dat fiind locul) cu CEI MAI BUNI BURGERI DE BIVOLI DIN TOPEKA; dincolo de bufet era încă o arcadă din fier forjat cu o pancartă pe care scria REVENIȚI ÎN PARCUL GAGE FĂRĂ ÎNTÂRZIERE! Dincolo de acesta era povârnișul lin al unei rampe de intrare pe o autostradă cu acces limitat. Deasupra ei se vedeau bine indicatoarele pe care le zăriseră prima oară din cealaltă parte a parcului.

– La drum întins, din nou, făcu Eddie cu o voce aproape prea joasă pentru a fi auzită. La naiba!

Și suspină.

– Ce vrei să spui, Eddie?

Jake nu credea că Eddie îi va răspunde; când Susannah întoarse capul, lungind gâtul, pentru a se uita la el cum stătea cu degetele strânse pe mânerele noului scaun cu rotile, Eddie își feri privirea. După care întoarse ochii, întâi la Susannah, apoi spre Jake.

– Nu-i plăcut. Nimic n-a fost plăcut în viața mea, de când Gary Cooper a murit de față m-a tras peste Marele Prag.

– Nu trebuie să...

– Dar în același timp, nu-i cine știe ce. Ne adunam mai mulți – eu, fratele meu Henry, Bum O'Hara, de regulă, pen' că el avea mașină, Sandra Corbitt și, poate, prietenul lui Henry căruia-i spuneam Jimmie Polio – și ne băgam toate numele într-o căciulă. Cel pe care-l extrăgeam era... ghidul de drum, obișnuia Henry să-l numească. El – sau ea, dacă era vorba de Sandi – trebuia să rămână treaz. Cât de cât, măcar. Toți ceilalți se făceau pulbere cum scrie la carte. Apoi ne îngrămădeam toți în Chryslerul lui Bum și o luam pe I-95 spre Connecticut sau, poate, mergeam pe Taconic Parkway spre nordul New Yorkului... doar că noi îi spuneam Catatonic Parkway. Ascultam Creedence sau Marvin Gaye sau, poate, chiar *Elvis' Greatest Hits* la casetofonul mașinii.

Era mai bine noaptea, cel mai bine când era lună plină. Mergeam uneori ore întregi cu capul scos pe geam, ca niște căței, uitându-ne în sus la lună și vânând stele căzătoare. Asta numeam noi mers la drum întins. Eddie surâse. Păru ceva greu de făcut. Fermecătoare viață, oameni buni.

– Sună distractiv, zise Jake. Nu partea cu drogurile, sigur, ci călătoritul împreună cu amicii noaptea, privind la lună și ascultând muzică... asta sună excelent.

– Chiar era, mărturisi Eddie. Până și îndopați atât de tare cu pastile de Seconal, încât nu mai făceam diferența dintre tufiș și propriii pantofi atunci când ne pișam, era excelent. Și asta-i partea oribilă, înțelegi?

– La drum întins, zise pistolarul. Să pornim.

Părăsiră parcul Gage și traversară drumul spre rampa de intrare.

5

Cineva scrisese cu vopsea peste ambele indicatoare ce anunțau curba ascendentă a rampei. Pe cel inscripționat cu ST LOUIS 215, cineva mâzgălise

PĂZEA LA MOMÂIA AMBULANTĂ

cu negru. Pe cel inscripționat cu URMĂTORUL POPAS 16 KM,

TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU!

fusese scris cu litere groase, roșii. Stacojiul acela era încă destul de aprins, chiar și după o vară întreagă. Ambele indicatoare fuseseră decorate cu câte un simbol...

– Ai idee ce înseamnă sloganurile astea, Roland? întrebă Susannah.

Pistolarul clătină din cap, însă părea tulburat, iar expresia aceea introspectivă nu-i părăsi nicio clipă privirea. Merseră mai departe.

6

Acolo unde rampa se întâlnea cu autostrada, cei doi bărbați, băiatul și bumblerul se strânseră în jurul lui Susannah, care stătea în noul ei scaun cu rotile. Se uitară toți spre est.

Eddie nu știa cum aveau să fie condițiile de mers odată ieșiți din Topeka, dar acolo toate benzile, cele de dus și cele de întors, de partea lor, erau aglomerate de mașini mici și camionete. Majoritatea vehiculelor erau încărcate cu vârf cu bunuri personale care ruginiseră după ce le bătuse ploaia un anotimp întreg.

Însă traficul era cea mai mică dintre grijile lor, în timp ce stăteau acolo, uitându-se tăcuți spre răsărit. Orașul continua cale de aproximativ un kilometru în ambele direcții – puteau vedea clopotnițe de biserică, un lanț de localuri fast-food (Arby's, Wendy's, McDonald's, Pizza Hut și unul de care Eddie nu auzise niciodată, numit Boing Boing Burgers), reprezentanțe auto, acoperișul unei popicării numite Heartland Lanes. Vedeau înainte o altă ieșire de pe autostradă, indicatorul de pe margine anunțând Spitalul de Stat

Topeka şi 6th S-V. Dincolo de rampa de ieşire se profila un masiv edificiu din cărămidă roşie cu geamuri mici, ca nişte ochi mijiţi care priveau disperaţi pe sub iedera căţărătoare. Eddie socotea că un loc ce semăna atât de tare cu Attica *trebuia* să fie un spital, probabil genul de purgatoriu al celor care trăiesc din ajutor social şi unde săracii aşteptau cu orele în scaune incomode din plastic, pentru ca un doctor să se uite la ei ca şi când ar fi fost nişte rahaţi de potaie.

Dincolo de spital, oraşul se sfârşea brusc şi începea deşirarea.

Lui Eddie i se părea că semăna cu un val de apă stătută într-o mlaştină uriaşă. Argintie şi clipocitoare, se înghesuia până la parapetele elevate ale I-70, de ambele părţi, făcând indicatoarele şi balustradele şi maşinile oprite să tremure ca nişte miraje; emana murmurul acela lichid ca o putoare.

Susannah îşi acoperi urechile cu mâinile şi lăsă buzele în jos.

– Nu ştiu cât pot suporta. Sincer. Nu vreau să mă vait inutil, dar deja simt că-mi vine să vomit şi n-am mâncat nimic toată ziua.

Eddie simţea acelaşi lucru şi totuşi, aşa îngreţoşat cum era, nu-şi putea desprinde ochii de la deşirare. Era ca şi când irealităţii i-ar fi fost dat... ce? Un chip? Nu. Undele clipocitoare, extinse, argintii şi vibrante din faţa lor nu aveau un chip, erau exact opusul unui chip, însă aveau un corp... un aspect... o *prezenţă.*

Da; aceasta din urmă era exprimarea corectă. Aveau o prezenţă, aşa cum avea şi demonul care venise la cercul de stânci în timp ce ei încercau să-l aducă pe Jake în lumea lor.

Între timp, Roland scotocea adânc în desaga sa. Ajunse, parcă, până la fundul ei înainte să găsească ce voia: un pumn de gloanţe. Desprinse mâna dreaptă a lui Susannah de pe braţul scaunului şi îi puse două gloanţe în palmă. Mai luă două şi şi le vârî, cu plumbii înainte, în urechi. Susannah asistă întâi uimită, apoi amuzată, apoi îndoită. În cele din urmă, îi urmă exemplul. Aproape imediat o expresie ferice de uşurare îi umplu chipul.

Eddie îşi dădu jos din spinare ranița şi scoase din ea cutia pe jumătate plină cu cartuşe de calibru 44, cele potrivite pentru Rugerul lui Jake. Pistolarul clătină din cap şi întinse mâna. Mai erau patru gloanţe în ea, două pentru Eddie şi două pentru Jake.

– Astea de ce nu-s bune?

Eddie scuturâ două cartuşe din cutia provenită din spatele dosarelor agăţate în sertarul biroului lui Elmer Chambers.

– Sunt din lumea ta și nu blochează sunetul. Nu mă întreba cum știu asta; pur și simplu, știu. Poți să le încerci, dacă vrei, dar nu te vor ajuta cu nimic.

Eddie arătă spre gloanțele pe care i le oferea Roland.

– Și acelea sunt din lumea noastră. Magazinul de muniție de la Seventh colț cu 49th. Clements', parcă așa se numea, nu?

– Astea nu-s de acolo. Astea-s ale mele, Eddie, reîncărcate des, dar cumpărate inițial din țara verde. Din Gilead.

– Adică sunt gloanțele *ude?* întrebă Eddie incredul. Ultimele gloanțe ude de pe plajă? Cele care s-au făcut ciuciulete?

Roland aprobă.

– Spuneai că acelea nu vor mai putea fi folosite niciodată! Oricât de tare se vor usca! Că praful s-a.... cum spuneai? A, da, „fâsâit".

Roland aprobă din nou.

– Și de ce le-ai păstrat? De ce să aduci atâta drum un pumn de gloanțe nefolositoare?

– Ce te-am învățat să spui după ce ucizi ceva, Eddie? Ca să-ți concentrezi mintea?

– „Tată, ghidează-mi mâinile și sufletul, astfel încât să nu se irosească nimic din animalul acesta."

Roland aprobă a treia oară. Jake luă două gloanțe și le vârî în urechi. Eddie le luă pe ultimele două, dar înainte le încercă pe cele luate din cutia sa: reduceau sunetul deșirării, însă nu-l înlăturau cu totul, vibra în mijlocul frunții lui, făcându-i ochii să lăcrimeze ca atunci când era răcit, dându-i impresia că-i va exploda puntea nasului. Le scoase și le introduse pe cele mai mari – cele din anticele revolvere ale lui Roland – în locul lor. *Îmi bag gloanțe în urechi*, gândi. *Mama s-ar urca pe pereți.* Dar asta nu conta. Sunetul deșirării tăcu – ori fu redus cel puțin la un zumzet îndepărtat – și *asta* conta. Când se întoarse și i se adresă lui Roland, se așteptă ca vocea să-i fie înfundată, ca atunci când purtai dopuri de urechi, însă descoperi că se putea auzi singur destul de bine.

– Este vreun lucru pe care să *nu-l* știi? îl întrebă pe pistolar.

– Da, răspunse Roland. Sunt destule.

– Și Ete? se interesă Jake.

– Ete nu va păți nimic, cred, zise Roland. Haideți să facem câțiva kilometri înainte de căderea nopții.

7

Ete nu părea deranjat de murmurul deșirării; totuși, rămase aproape de Jake Chambers toată acea după-amiază, uitându-se neîncrezător la mașinile oprite, care blocau benzile Interstatalei 70 pe direcția est. Și totuși, observă Susannah, mașinile acelea nu blocau autostrada complet. Ambuteiajul se degajă treptat, pe măsură ce călătorii lăsară centrul orașului în urmă, dar chiar și acolo unde traficul fusese aglomerat, unele dintre autovehiculele abandonate fuseseră trase pe o parte sau pe alta; câteva fuseseră scoase de-a dreptul de pe autostradă, împinse pe banda mediană, care, în zona metropolitană, era din beton și, afară din oraș, din iarbă.

Cineva ar spune că a făcut curat un autocamion de depanare, gândi Susannah. Ideea o bucură. Nimeni nu s-ar fi sinchisit să degajeze un culoar pe centrul autostrăzii în timp ce molima era încă în toi, iar dacă cineva o făcuse după aceea – dacă cineva mai fusese *prezent* să o facă după – însemna că molima nu le venise de hac tuturor, că necrologurile acelea înghesuite nu spuneau toată povestea.

Erau cadavre în unele mașini, dar acestea, precum cele de la baza scărilor gării, erau uscate, nu scurse – mumii purtând centuri de siguranță, cel mai des. Majoritatea mașinilor erau goale. Mulți dintre șoferii și pasagerii prinși în ambuteiaje probabil că încercaseră deja să iasă din zona de infecție mergând pe jos, însă bănuia că acela nu era singurul motiv pentru care o luaseră la pas.

Susannah știa că ea însăși ar fi trebuit să fie legată cu lanțuri de volan ca să rămână într-o mașină odată ce ar fi înțeles că se instalează simptomele unei boli fatale; dacă tot era să moară, ar fi vrut să moră la aer, sub cerul lui Dumnezeu. Pe un deal ar fi fost cel mai bine, un loc puțin elevat, dar chiar și un lan de grâu ar fi fost bun, la o adică. Orice, numai să nu-și dea ultima suflare tușind, și-n același timp să simtă mirosul brăduțului agățat de oglinda retrovizoare.

La un moment dat, Susannah credea că ar fi putut vedea multe dintre cadavrele celor pe care moartea îi prinsese pe fugă, dar nu acum. Datorită deșirării. Se apropiară treptat și Susannah știu exact când pătrunseră în ea. Corpul îi fu străbătut de un tremur ce o făcu să-și tragă picioarele oloage sus, și scaunul cu rotile se opri un moment. Când se întoarse, îi văzu pe Roland, pe Eddie și pe Jake ținându-se de burtă și strâmbându-se. Arătau ca și când pe toți i-ar

fi apucat durerea de burtă în același timp. Apoi Eddie și Roland se îndreptară de spate. Jake se aplecă să-l mângâie pe Ete, care îl privea crispat.

– Vă simțiți bine, băieți? întrebă Susannah.

Întrebarea fu rostită cu vocea pe jumătate îndârjită și jumătate amuzată a Dettei Walker. Apelă la vocea ei fără să-și fi dorit asta; uneori, ieșea pur și simplu la suprafață.

– Mda, făcu Jake. Am impresia că mi-a urcat o bulă de aer în gât, însă.

Se uita speriat la deșirare. Negreala ei argintie îi înconjura acum din toate părțile, ca și când întreaga lume s-ar fi transformat într-un ținut mlăștinos din Norfolk în zori. În apropiere, arborii își scoteau capul din suprafața ei argintie, aruncând reflexii distorsionate care nicio clipă nu stăteau locului și nici nu-și păstrau claritatea. Ceva mai departe, Susannah vedea un grânar sub formă de turn ce părea să plutească. Pe peretele lui, cu litere roz care ar fi fost roșii în condiții normale, scria ALIMENTE GADDISH.

– Mie mi se pare că am o bulă de aer în *minte*, zise Eddie. Măiculiță, uitați-vă la căcatul ăla cum unduiește.

– O mai poți auzi? întrebă Susannah.

– Mda, dar slab. E suportabil pentru mine. Pentru tine?

– Îhî. Să mergem.

Era ca și când ai zbura prin nori răzleți într-un avion cu carlingă neacoperită, decise Susannah. Mergeau kilometri întregi, parcă, prin acea strălucire vibratoare ce nu era nici ceață și nici apă, uneori zărind siluete (un hambar, un tractor, o pancartă Stuckey's) profilându-se din ea, apoi pierdeau totul, mai puțin drumul, care mergea complet deasupra suprafeței luminoase și, cumva, indistincte a deșirării.

După aceea, deodată, ieșeau la liman. Murmurul scădea în intensitate, devenind o șoaptă abia audibilă; puteau chiar să-și destupe urechile fără ca asta să-i deranjeze cu ceva, cel puțin până când ajungeau la capătul porțiunii. Acolo, vedeau din nou panorama...

Ba nu, asta era prea mult, Kansas nu avea *de fapt* panorame, însă avea câmpii deschise și, ici-colo, crânguri de copaci tomnatici marcând câte un izvor sau un iaz de adăpare a vacilor. Nici urmă de Marele Canion sau de valuri care să se spargă în Farul Portland, dar puteai măcar să vezi un *orizont* adevărat în zare și să te scuturi puțin de sentimentul acela neplăcut

de claustrofobie. Apoi intrau înapoi în pâclă. Jake descrisese cel mai bine lucrurile, credea ea, când spusese că a fi în deșirare era ca și când în sfârșit ai atinge mirajul ca de apă lucitoare pe care-l vedeai deseori, în zilele toride, deasupra autostrăzii.

Orice ar fi fost și oricum ai fi descris lucrurile, a te afla în deșirare era un purgatoriu al claustrofobiei, dispărea totul în jur, mai puțin cele două sensuri de mers ale autostrăzii și epavele mașinilor, precum niște nave abandonate pe un ocean înghețat.

Te rog, ajută-ne să ieșim din asta, i se rugă Susannah unui Dumnezeu în care nu mai credea de mult – credea în continuare în *ceva*, dar de când se trezise în lumea lui Roland, pe plaja Mării Vestului, modul ei de abordare a lumii invizibile suferise modificări considerabile. *Te rog, ajută-ne să găsim iar Grinda. Te rog, ajută-ne să scăpăm din lumea asta tăcută și moartă.*

Aproape de un indicator care anunța BIG SPRINGS 3 KM, intrară în cea mai mare zonă liberă de până atunci. În spatele lor, în vest, soarele la apus strălucea printr-o spărtură mică în nori, aruncând raze stacojii peste deșirare și luminând geamurile și farurile mașinilor oprite în tonuri aprinse. De o parte și de alta a lor, câmpia se întindea până în zare. *Pământul Plin a venit și a plecat*, gândi Susannah. *Secerișul a venit și el și a plecat. Asta-i ceea ce Roland numește închiderea anului.* Gândul o făcu să tremure.

– Rămânem aici peste noapte, anunță Roland imediat ce trecură de rampa de ieșire spre Big Springs.

În față vedeau deșirarea coborând din nou peste autostradă, însă asta era la câțiva kilometri buni – puteai vedea pe o distanță mare în estul Kansasului, descoperi Susannah.

– Putem strânge lemne de foc fără a ne apropia prea mult de deșirare, iar murmurul ei nu va fi foarte supărător. Poate că vom reuși chiar să dormim fără gloanțe în urechi.

Eddie și Jake se cățărară peste balustradă, coborâră malul și căutară lemne de-a lungul unei albii de pârâu secate, rămânând uniți, așa cum îi sfătuise Roland. Când se întoarseră, norii înghițiseră iarăși soarele și un crepuscul cenușiu, neinteresant, începuse să se furișeze peste lume.

Pistolarul făcu vreascuri din rămurele, apoi le așeză în maniera sa obișnuită, clătind un soi de horn pe banda de avarie. În timp ce făcea asta, Eddie se duse

pe banda mediană și rămase acolo, cu mâinile în buzunare, uitându-se spre est. După câteva momente, Jake și Ete i se alăturară.

Pistolarul scoase amnarul, îl scăpără în golul hornului și, în scurt timp, focul se aprinse.

– Roland! strigă Eddie. Suze! Veniți aici! Uitați-vă la asta!

Susannah se îndreptă cu scaunul spre Eddie, apoi Roland – după ce verifică o ultimă oară vatra – prinse de mânere și o împinse.

– La ce să ne uităm? întrebă femeia.

Eddie arătă cu degetul. La început, Susannah nu văzu nimic, deși autostrada era perfect vizibilă chiar și dincolo de locul unde deșirarea își reintra în drepturi, la distanță de poate cinci kilometri. Apoi... da, parcă văzu ceva. Parcă. O siluetă la granița câmpului vizual. De n-ar fi fost lumina puțină a zilei pe sfârșite...

– E cumva o clădire? întrebă Jake. Măi să fie, pare că a fost ridicată direct pe autostradă!

– Ce zici de aia, Roland? chestionă Eddie. Tu ai cei mai buni ochi din univers.

Un timp, pistolarul nu spuse nimic, ci se uită doar de-a lungul benzii mediane, cu degetele mari agățate în curea. Într-un târziu, zise:

– O să vedem mai bine când ne vom apropia de ea.

– O, haide! făcu Eddie. Adică, fir-ar ea de treabă! Știi ce este sau nu?

– O să vedem mai bine când ne vom apropia de ea, repetă pistolarul... ceea ce, desigur, nu reprezenta defel un răspuns.

Fără a-și dezlipi ochii, traversă benzile de mers spre est pentru a verifica focul, tocurile cizmelor sale bocănind pe asfalt. Susannah se uită la Jake și la Eddie, și ridică din umeri. Făcură și ei același gest... și atunci Jake izbucni în hohote vesele de râs. De regulă, gândi Susannah, puștiul se comporta mai mult ca un adolescent de optsprezece ani decât ca un băiat de unsprezece, însă râsetul acela îl făcu să pară că avea nouă și mergea pe zece. Asta n-o descumpănea deloc.

Coborî privirea spre Ete, care îi studia atent și se străduia, fără sorți de izbândă, să imite ridicatul din umeri.

8

Mâncară delicatesele înfășurate în frunze pe care Eddie le numea burritos pistolești, trăgându-se aproape de foc și alimentându-l cu lemne, în vreme ce întunericul cobora peste lume. Undeva spre sud, o pasăre strigă – cel mai sonor sunet pe care îl auzise în viața sa, își spuse Eddie. Niciunul dintre ei nu prea avea chef de vorbă, iar lui îi trecu prin gând că, în acel moment al zilei, nimeni nu prea mai avea. De parcă momentul când pământul schimba ziua pe noapte ar fi fost special, un moment care, cine știe cum, îi separa de puternica frăție pe care Roland o numea *ka-tet*.

Jake îi dădu lui Ete să mănânce bucăți mici de carne uscată de căprioară din ultimul său burrito; Susannah ședea pe sacul ei de dormit, cu picioarele încrucișate sub pledul de piele, privind visătoare în foc; Roland se sprijinea pe coate, întins pe spate, studiind cerul pe care norii începuseră să se risipească, dezvăluind stelele. Uitându-se și el în sus, Eddie văzu că Stea Bătrână și Mamă Bătrână dispăruseră, locul lor fiind luat de Steaua Polară și Carul Mare. Poate că aceea nu era lumea lui – automobile Takuro, echipa Kansas City Monarchs și un lanț de restaurante fast-food numit Boing Boing Burgers, toate sugerau asta – dar Eddie considera că asemănarea era prea mare pentru ca el să-și poată păstra liniștea sufletească. *Poate*, gândi el, *voi avea mai mult noroc cu lumea vecină.*

Când pasărea strigă iarăși în depărtare, se ridică și se uită la Roland.

– Parcă aveai ceva să ne spui, i se adresă. O poveste emoționantă din tinerețea ta, cred. Susan – așa o chema, nu?

Preț de încă un moment, pistolarul continuă să se uite spre văzduh – acum probabil că Roland era cel care se pierdea printre constelații, înțelese Eddie – după care își mută privirea spre prietenii săi. Avea un aer straniu de tristețe, de tulburare.

– Ai crede că încerc să trag de timp, spuse el, dar aș mai cere o zi răgaz să mă gândesc la lucrurile astea. Sau poate că-mi trebuie de fapt o noapte în care să visez la ele. Sunt lucruri de demult, lucruri moarte, însă eu... Ridică mâinile într-un gest oarecum distrat. Unele lucruri nu se odihnesc bine nici atunci când sunt moarte. Oasele lor strigă din pământ.

– Există fantome, zise Jake și, în ochii săi, Eddie observă umbra groazei pe care trebuie să o fi simțit înăuntrul casei de pe Dutch Hill, a groazei pe

care trebuie să o fi simțit atunci când Gardianul a ieșit din perete și s-a întins după el. Uneori există fantome și uneori se întorc printre vii.

– Da, aprobă Roland. Uneori există și uneori se întorc.

– Poarte că e mai bine să nu stai pe gânduri, propuse Susannah. Uneori – mai ales când știi că ceva va fi greu – e mai bine să urci pe cal și să pornești în galop.

Roland medită grav la aceasta, apoi ridică ochii spre ea.

– La focul de mâine seară vă voi povesti despre Susan, spuse el. Vă promit asta pe numele tatălui meu.

– E musai să auzim? întrebă Eddie brusc, aproape uluit să audă această întrebare ieșindu-i pe gură; nimeni nu fusese mai curios de trecutul pistolarului decât el însuși. Vreau să zic, dacă durerea e mare, Roland... dacă e mare de tot... poate...

– Nu sunt sigur dacă e musai să auziți, dar cred că eu trebuie să spun povestea. Viitorul nostru este Turnul și, pentru a merge spre el cu sufletul împăcat, trebuie să ajung, pe cât îmi stă-n puteri, la o reconciliere cu propriu-mi trecut. N-aș avea cum să vă povestesc totul – în lumea mea, până și trecutul e în mișcare, rearanjându-se în multe feluri vitale – însă această poveste poate fi reprezentativă pentru toate celelalte.

– E cumva o poveste western? întrebă Jake pe nepusă masă.

Roland se uită la el, buimac.

– Nu pricep ce spui, Jake. Gilead este o Baronie din Lumea Vestului, da, la fel și Mejis, dar...

– Va fi o poveste western, sublinie Eddie. Toate poveștile lui Roland sunt western, dacă stai să le analizezi.

Se întinse pe spate și trase pătura peste el. Vag, din est și vest deopotrivă, auzea murmurul deșirării. Căută în buzunare gloanțele pe care i le dăduse Roland și încuviință mulțumit când le găsi. Bănuia că noaptea asta va putea dormi fără ele, însă a doua zi cu siguranță aveau să-i prindă bine. Încă nu ajunseseră la capătul drumului întins.

Susannah se aplecă deasupra lui și îl sărută pe vârful nasului.

– Gata pe ziua de azi, dragul meu?

– Aha, făcu Eddie și își împleti degetele sub cap. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să călătoresc cu cel mai rapid tren din lume, să distrug cel mai

deştept computer din lume şi apoi să descopăr că omenirea a fost răpusă de gripă. Şi totul înainte de cină, pe deasupra. Rahaturile de genul ăsta te obosesc, nu glumă.

Eddie surâse şi închise ochii. Încă surâdea, când îl fură somnul.

9

În visul său, stăteau toţi la colţul lui Second Avenue cu 46th Street, uitându-se peste gardul de scânduri la buruienosul teren viran din spatele său. Purtau straiele lor din Lumea de Mijloc – o combinaţie pestriţă de velur şi cămăşi vechi, abia însăilate – totuşi niciunul dintre pietonii care se grăbeau pe Second nu părea să observe. Nimeni nu observa nici billy-bumblerul din braţele lui Jake ori armele pe care le aveau asupra lor.

Asta pentru că suntem fantome, gândi Eddie. *Suntem fantome şi nu avem odihnă.*

Pe gard erau afişe – unul pentru Sex Pistols (turneul de reîntregire a formaţiei, conform posterului, iar Eddie îşi spuse că asta era de-a dreptul comic – Pistols era o formaţie care *niciodată* nu avea să se reunească), unul pentru un comedian, Adam Sandler, de care Eddie nu auzise niciodată, unul pentru un film intitulat *The Craft*, despre vrăjitoare adolescente. Lângă acesta, cu litere roz-închis ca trandafirii vara, scria:

Vezi URSUL cât e de mare!
LUMEA toată-i în a sa privire.
TIMPUL se destramă,
Trecutul e o ghicitoare, un joc;
TURNUL te aşteaptă în mijloc.

– *Acolo*, spuse Jake, arătând. *Trandafirul. Vedeţi cum ne aşteaptă, acolo, în mijlocul terenului.*

– *Da, e foarte frumos,* zise Susannah. Apoi arătă spre panoul de lângă trandafir, cu faţa spre Second Avenue. În vocea şi în privirea ei se citea nedumerirea. *Dar ce e cu aia?*

Conform panoului, două antreprize – Firma de Construcții Mills și Agenția Imobiliară Sombra – urmau să-și unească forțele pentru a construi ceva numit Complexul Rezidențial de Lux Turtle Bay, chiar în locul acela. Când? ÎN CURÂND, aceasta era singura informație.

– *Eu nu mi-aș face probleme pentru asta*, spuse Jake. *Panoul ăsta e aici de mult. Probabil că e mai vechi ca ti...*

În clipa aceea, în aer reverberă sunetul unui motor turat. Din spatele gardului, de partea cu 46th Street a terenului, vălătuci de gaze de eșapament maroniu-murdare se ridicară precum niște semnale cu fum aducătoare de vești proaste. Deodată, scândurile din partea aceea fură spulberate și un buldozer roșu uriaș călcă peste ele. Până și lama lui era roșie, chiar dacă literele vopsite pe cupa sa – SLĂVIȚI-L TOȚI PE REGELE PURPURIU – erau de un galben viu ca panica. În scaunul din cabină, cu fața-i descărnată rânjind la ei de deasupra manetelor, ședea cel care-l răpise pe Jake pe podul peste râul Send – vechiul lor prieten Gasher. Pe partea din față a căștii sale lăsate pe spate, cuvintele TURNĂTORIA LAMERK se reliefau scrise cu negru. Deasupra lor fusese pictat un ochi larg deschis.

Gasher coborî lama buldozerului, care brăzdă terenul pe diagonală, strivind cărămizi, pulverizând sticle de bere și suc, transformându-le în praf sclipitor, scoțând scântei din pietre. Direct în calea lui, trandafirul înclina delicata-i corolă.

– *Să vă văz acu' cum puneți întrebări copilărești de-ale voastre!* strigă apariția aceea nedorită. *Întrebați cât poftiți, scumpii mei amici, de ce nu? Pretinu' vost' Gasher e mare amator de ghicitori! Să-nțelegeți numa' că, orice aț' întreba, eu tot o să calc puturoșenia aia, o s-o fac una cu pământu', aha, chiar așe! Ș-apoi o să mai trec o dată peste ea! Fărâme, fărâmițe, pretinii mei dragi! Aha, fărâme-fărâmițe!*

Susannah țipă când lama stacojie a buldozerului se năpusti asupra trandafirului și Eddie se prinse cu mâinile de gard. Voia să sară peste el, să se arunce peste trandafir, încercând să-l protejeze...

...doar că era prea târziu. Și el știa asta.

Ridică iar ochii spre arătarea flecară din scaunul buldozerului și văzu că Gasher dispăruse. Acum, la comenzi era Mecanicul Bob, din *Charlie, trenulețul Uu-uu.*

– *Oprește-te!* strigă Eddie. *Pentru numele lui Hristos, oprește-te!*

– *Nu pot, Eddie. Lumea a mers mai departe și eu nu mă pot opri. Trebuie să merg odată cu ea.*

Și-n vreme ce umbra buldozerului căzu peste trandafir, în vreme ce lama secționă unul dintre stâlpii care susțineau panoul (Eddie observă că ÎN CURÂND se transformase în ACUM), își dădu seama că omul de la comenzi nu mai era nici Mecanicul Bob.

Acum era Roland.

10

Eddie se ridică în șezut pe banda de avarie a autostrăzii, respirând sacadat aer pe care îl putea vedea în fața sa și cu transpirația deja răcindu-i-se pe pielea încălzită. Era convins că strigase, *trebuia* să fi strigat, deși Susannah dormea în continuare lângă el și doar capul ei ieșea din sacul de dormit pe care îl împărțeau, iar Jake sforăia ușor în stânga, cu un braț scos de sub pătură și petrecut pe după Ete. Bumblerul dormea și el.

Roland însă era treaz. Ședea calm de cealaltă parte a vetrei stinse, curățându-și armele și uitându-se la Eddie.

– Vise urâte.

Nu era o întrebare.

– Mda.

– O vizită din partea fratelui tău?

Eddie clătină din cap.

– Turnul, atunci? Câmpul de trandafiri și Turnul?

Chipul lui Roland rămase impasibil, însă Eddie simțea unda de interes care îi răzbătea întotdeauna în voce atunci când venea vorba despre Turnul Întunecat. Eddie spusese odată că pistolarul era dependent de Turn și Roland nu negase.

– De data asta, nu.

– Ce, atunci?

Eddie tremură.

– E frig.

– Da. Mulțumește-le zeilor tăi că cel puțin nu plouă. Ploile de toamnă e bine să le eviți de câte ori poți. Ce vis ai avut?

Eddie continua să ezite.

– Tu nu ne-ai trăda niciodată, nu-i așa, Roland?

– Nimeni nu poate spune asta sigur, Eddie, iar eu am jucat deja rolul trădătorului mai mult decât o singură dată. Spre rușinea mea. Dar... cred că zilele acelea au apus. Suntem o singură entitate, *ka-tet*. Dacă ar fi să-l trădez pe unul dintre voi – chiar și pe prietenul îmblânit al lui Jake – ar însemna să mă trădez pe mine însumi. De ce întrebi asta?

– Și nu ți-ai trăda niciodată misiunea.

– Să renunț la Turn? Nu, Eddie. Nu, asta niciodată. Spune-mi ce vis ai avut.

Eddie îi povesti și nu lăsă nimic deoparte. Când termină, Roland coborî. încruntat, privirea la armele sale. Păreau să se fi reasamblat singure în timp ce Eddie vorbise.

– Ce înseamnă, deci, că te-am văzut conducând buldozerul acela la sfârșit? Că încă nu am încredere în tine? Că în subconștient...

– Asta înseamnă ologia psihicului? Cabala despre care v-am auzit vorbind pe tine și pe Susannah?

– Da, presupun că asta este.

– E de rahat, zise Roland neînduplecat. Bălmăjeli ale minții. Vise care fie nu înseamnă nimic, fie înseamnă totul – și atunci când înseamnă totul, aproape mereu vin ca mesaje de la... ei bine, de la alte niveluri ale Turnului. Îi aruncă lui Eddie o privire cu subînțeles. Și nu toate mesajele sunt trimise de prieteni.

– Cineva sau ceva își bate joc de mintea mea? Asta vrei să spui?

– Cred că e posibil. Trebuie totuși să fii cu ochii pe mine. Cum bine știi, trebuie să fiu supravegheat.

– Am încredere în tine, spuse Eddie și simpla stângăcie cu care le rosti dădu cuvintelor sale sinceritate.

Roland păru mișcat, aproape zguduit, și Eddie se întrebă cum de putuse gândi fie și numai o clipă că omul acela era un robot lipsit de sentimente. O fi fost Roland cam în pană de imaginație, însă categoric avea sentimente.

– Un singur lucru mă îngrijorează foarte tare la visul tău, Eddie.

– Buldozerul?

– Mașinăria, da. Amenințarea la adresa trandafirului.

– Jake a văzut trandafirul, Roland. Era în bună stare.

Roland încuviință.

– În *când*-ul lui, *când*-ul acelei zile specifice, trandafirul prospera. Dar asta nu înseamnă că așa va fi mereu. Dacă se începe construirea complexului despre care vorbea panoul... dacă *buldozerul* va veni...

– Există alte lumi în afară de astea, rosti Eddie. Ți-amintești?

– Unele lucruri poate că există doar într-una. Într-un singur *unde*, într-un singur *când*. Roland se lăsă jos și ridică ochii spre stele. Trebuie să protejăm trandafirul, spuse. Trebuie să-l protejăm cu orice preț.

– Crezi că e o altă ușă, nu-i așa? Una care se deschide spre Turnul Întunecat.

Pistolarul îl privi cu ochi luminați de stele.

– Cred că ar putea *să fie* Turnul, răspunse el. Și dacă e distrus...

Închise ochii. Altceva nu mai spuse.

Eddie rămase treaz până târziu.

11

Zorii zilei următoare aduseră prospețime și frig. În lumina puternică a dimineții, ceea ce Eddie zărise în seara precedentă se vedea mult mai clar... însă el tot nu-și putea da seama ce anume era. O altă ghicitoare, și începea să se cam sature de ele.

Rămase uitându-se cu ochii mijiți la conturul acela, ținând mâna streașină pentru a se proteja de soare, cu Susannah de o parte a sa și Jake de cealaltă. Roland se întorsese la vatră, strângând ceea ce el numea *gunna*, termen ce părea a însemna toate bunurile lor personale. Nu se arăta preocupat de silueta din depărtare și nici ce era nu știa.

La ce distanță? Cincizeci de kilometri? Optzeci? Aparent, răspunsul depindea de distanța la care puteai vedea peste câmpia aceea plată, iar Eddie nu cunoștea răspunsul. Un lucru de care se simțea sigur era acela că Jake avusese dreptate în cel puțin două privințe – era un fel de clădire și se întindea peste toate cele patru benzi ale autostrăzii. Așa trebuie să fie, căci cum altfel ar fi putut-o ei vedea? S-ar fi pierdut în deșirare... nu?

Poate se află într-o porțiune din acelea deschise – ceea ce Suze numește „goluri in nori". Sau poate că deșirarea se termină înainte să ajungem până acolo. Sau

poate e o halucinație blestemată. În orice caz, ai putea foarte bine să ți-o scoți din cap pentru moment. Mai aveți ceva drum de făcut.

Totuși, clădirea îl fascina. Semăna cu o diafană construcție orientală din albastru și auriu, ca în *O mie și una de nopți*... doar că Eddie bănuia că albastrul provenea de la cer și auriul de la soarele tocmai răsărit.

– Roland, vino aici o secundă!

La început, nu crezu că pistolarul va veni, dar apoi Roland strânse o nojiță la ranița lui Susannah, se ridică, duse mâna la șale, se întinse și veni la el.

– Pe toți zeii, ai zice că nimeni din ceata asta, în afară de mine, nu știe să facă bagajele, se plânse pistolarul.

– O să dăm o mână de ajutor, zise Eddie, așa facem mereu, nu? Dar uită-te întâi la chestia aia.

Roland se uită, dar numai în treacăt, de parcă nici n-ar fi vrut să o observe.

– E din sticlă, nu-i așa? întrebă tânărul.

Roland mai aruncă, pripit, o privire.

– Socot, spuse el.

Asta, rostită de el, suna ca *Eu așa aș zice, partenere.*

– Avem multe clădiri de sticlă în lumea din care vin, dar cele mai multe sunt blocuri cu birouri. Chestia aia din față seamănă mai mult cu ceva din Lumea Disney. Știi cumva ce este?

– Nu.

– Atunci, de ce nu vrei să te uiți la ea? întrebă Susannah.

Roland *se uită* încă o dată în zare la lumina reflectată de sticlă, dar și acum o făcu la repezeală – aproape doar un tras cu ochiul.

– Pentru că e de rău, spuse el, și pentru că e în drumul nostru. Vom ajunge acolo în timp. Nu-i nevoie să ne facem gânduri rele înainte ca răul să se producă.

– Ajungem acolo azi? se interesă Jake.

Roland ridică din umeri, cu chipul încă impenetrabil.

– Va fi apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, rosti el.

– Hristoase, ai fi putut face o avere scriind răvașe, zise Eddie.

Sperase să-i trezească măcar un zâmbet, dar fu dezamăgit. Roland traversă doar drumul, se lăsă într-un genunchi, își luă desaga și ranița peste umăr și-i așteptă pe ceilalți. Când fură pregătiți, pelerinii își reluară marșul spre est

de-a lungul Interstatalei 70. Pistolarul conducea, mergând cu capul în pământ şi cu ochii pe bombeurile cizmelor sale.

12

Roland fu tăcut toată ziua aceea şi, pe măsură ce clădirea din faţa lor se apropia (*e de rău, şi e în drumul nostru,* zisese el), Susannah ajunse să înţeleagă că nu era vorba de morocăneală sau de îngrijorare faţă de orice s-ar afla în calea lor. De fapt, Roland se gândea la povestea pe care promisese să le-o spună, şi era mai mult decât îngrijorat.

Când se opriră să ia masa de prânz, puteau vedea clar clădirea din faţă – un palat cu multe turnuri, ce părea făcut în totalitate din sticlă reflectorizantă. Deşirarea se întindea până aproape în jurul lui, însă palatul se ridica senin deasupra ei, turnurile lui semeţindu-se spre cer. Sigur că era extrem de ciudat acolo, în întinderea plată a Kansasului de Est; totuşi, Susannah credea că era cea mai frumoasă clădire pe care o văzuse în viaţa ei; chiar mai frumoasă decât Chrysler Building, iar aceasta era un reper greu de egalat.

Apropiindu-se, ei îi veni din ce în ce mai greu să se uite în altă parte. Privind reflexiile norilor pufoşi plutind peste zidurile şi cortinele albastru-celest ale castelului de cleştar era cum ai privi o splendidă iluzie... şi totuşi avea o anumită consistenţă. Avea ceva peremptoriu. În parte, asta se datora probabil doar umbrei pe care o arunca – mirajele, din câte ştia ea, nu aveau umbră – dar asta nu era tot. Pur şi simplu, *era*. Nu avea habar ce căuta un asemenea lucru fabulos acolo, în lumea lui Stuckey şi Hardee (fără a mai aminti de Boing Boing Burgers), însă iată-l acolo. Socotea că timpul avea să-i lămurească restul nedumeririlor.

13

Ridicară tabăra în linişte, îl urmăriră pe Roland cum clădi în linişte hornul de lemne care avea să fie focul lor, după care şezură înaintea lui în linişte,

privind cum apusul transforma uriașul edificiu de cleștar din fața lor într-un castel de foc. Turnurile și crenelurile lui străluciră întâi într-un roșu-aprins, apoi în portocaliu, apoi într-un auriu care se stinse cu iuțeală în ocru, pe când Stea Bătrână apăru pe firmament deasupra lor...

Ba nu, gândi ea cu vocea Dettei. *Nu aia-i, fată. Da' deloc. Aia-i Steaua Nordului. Aceeași pe care o vedeai d-acasă de la tine, cân' ședeai în poala lu' tati.*

Totuși, ea descoperi că pe Stea Bătrână o voia; Stea Bătrână și Mamă Bătrână. O ului să afle că-i era dor de lumea lui Roland și se întrebă de ce ar trebui să fie așa surprinsă. În definitiv, era o lume în care nimeni nu-i spusese curvă tuciurie (cel puțin, nu încă), o lume în care-și găsise persoana iubită... și-și făcuse, pe deasupra, prieteni buni. Asta din urmă o făcea puțin să-i dea lacrimile. Îl strânse pe Jake la piept. Băiatul se lăsă îmbrățișat, zâmbind, cu ochii întredeschiși. La oarecare distanță, neplăcută, dar suportabilă și fără dopuri în urechi, deșirarea își murmura cântecul de jale.

Când ultimele nuanțe de galben începură să se șteargă de pe castelul din lungul drumului, Roland îi lăsă șezând pe banda de mers a autostrăzii și se întoarse la focul său. Prăji altă carne de căprioară înfășurată în frunze și împărți mâncarea tuturor. Mâncară în liniște (Roland nu mâncă, de fapt, aproape nimic, observă Susannah). Când terminară, putură vedea Calea Lactee desfășurată pe pereții castelului, puncte luminoase reflectate, care ardeau precum focul în apa stătătoare.

Eddie fu cel care sparse într-un final tăcerea.

– Nu este nevoie, spuse el. Ești scuzat. Sau absolvit. Sau ce naiba o mai fi nevoie ca să-ți ștergi de pe față expresia aia.

Roland îl ignoră. Bău, ridicând plosca pe cot ca un țărănoi care soarbe poșircă dintr-o sticlă, cu capul pe spate, cu ochii la stele. Ultima gură o scuipă pe marginea drumului.

– Viață lungă recoltei tale, zise Eddie, fără a zâmbi.

Roland nu spuse nimic, dar se făcu alb la față, de parcă ar fi văzut o fantomă. Sau ar fi auzit una.

14

Pistolarul se întoarse către Jake, care îi adresă o privire serioasă.

– Am trecut proba bărbăției la vârsta de paisprezece ani, cel mai tânăr din *ka-tel*-ul meu – din clasa mea, ai zice tu – și poate cel mai tânăr din toate timpurile. Ți-am povestit o parte din asta, Jake. Îți amintești?

Ne-ai spus tuturor *o parte din asta*, îl corectă Susannah în gând, dar își ținu gura și-l avertiză și pe Eddie, din priviri, să facă la fel. Roland nu fusese în apele lui cu acea ocazie; cum Jake era deopotrivă mort și viu în mintea sa, omul se lupta cu nebunia.

– Adică atunci când îl urmăream pe Walter, spuse Jake. După haltă, dar înainte ca eu... să cad.

– Da, atunci.

– Mi-amintesc puțin, nu cine știe ce. Așa cum îți amintești ce ai visat.

Roland încuviință.

– Ascultă, atunci. Am să-ți spun mai mult de data asta, Jake, pentru că ești mai mare. Cu toții suntem, presupun.

Susannah fu la fel de fascinată de poveste și a doua oară; cum se întâmplase ca băiatul Roland să-l descopere pe Marten, sfătuitorul tatălui său (*vrăjitorul* tatălui său), în apartamentul mamei lui. Doar că nu fusese deloc o întâmplare, desigur; băiatul ar fi trecut pe lângă ușa ei fără să-i arunce o privire dacă Marten n-ar fi deschis-o și nu l-ar fi invitat să intre. Marten îi spusese lui Roland că mama lui vrea să-l vadă, însă o singură privire la zâmbetul ei crispat și la ochii ei adumbriți, cum ședea acolo în scaunul cu spetează scundă, îi spusese băiatului că el era ultima persoană de pe fața pământului pe care Gabrielle Deschain își dorea s-o vadă în clipa aceea.

Roșeața din obrajii ei și urmele de mușcături de pe o parte a gâtului îi spuseseră tot restul.

Astfel fusese împins de Marten spre o timpurie probă de bărbăție și, apelând la o armă la care învățătorul său nu se așteptase – șoimul lui, David – Roland îl înfrânsese pe Cort, îi luase toiagul... și își făcuse un dușman pe viață din Marten Broadcloak[1].

[1] Mantie-Largă, în traducere liberă (n. tr.).

Grav bătut, cu fața umflată într-atât încât semăna cu masca de gnom a unui copil, Cort avusese timp, înainte să-și piardă cunoștința și să intre în comă, să-i ofere un sfat noului său ucenic pistolar: mai păstrează o vreme distanța față de Marten.

– Mi-a spus să las povestea luptei noastre să se transforme în legendă, le povesti pistolarul lui Eddie, Susannah și Jake. Să aștept ca propriei mele umbre să-i fi crescut păr pe față și să-l fi bântuit pe Marten în visele sale.

– Și i-ai ascultat sfatul? întrebă Susannah.

– Nici n-am avut ocazia, spuse Roland și chipul său fu marcat de un zâmbet dureros, pătimaș. Voiam să meditez la asta, și încă serios, dar înainte să mă pot pune bine pe gânduri, lucrurile... s-au schimbat.

– Mereu se întâmplă așa, nu crezi? făcu Eddie. Dumnezeule mare, chiar așa-i.

– Mi-am îngropat șoimul, prima armă pe care am folosit-o vreodată, și poate cea mai bună. Apoi – și partea asta sunt sigur că nu ți-am spus-o înainte, Jake – m-am dus în orașul de jos. Căldura acelei veri s-a dezlănțuit în furtuni cu tunete și grindină, și într-o încăpere de deasupra unuia dintre bordelurile în care lui Cort îi plăcea să-și facă veacul, m-am culcat cu o femeie pentru întâia oară.

Gânditor, scormoni cu un băț în foc, păru să conștientizeze simbolismul inconștient al gestului său și îl aruncă, descriind un rânjet strâmb. Bățul aterizâ, mocnind, aproape de pneul unui Dodge Aspen abandonat și se stinse.

– A fost bine. Sexul a fost bun. Nu mărețul lucru la care eu și prietenii mei ne gândeam și despre care șușoteam și care ne stârnea curiozitatea, desigur...

– Cred că în rândul tinerilor există o tendință de supraestimare a fofoloancelor de închiriat, scumpule, zise Susannah.

– Am adormit ascultându-i pe bețivanii de la parter lălăind împreună cu pianul și răpăitul grindinei în geam. M-am trezit a doua zi în... ei... să spunem că m-am trezit într-un fel în care niciodată nu m-aș fi așteptat să mă trezesc într-un loc ca acela.

Jake puse lemne peste foc. Flăcările se ridicară, reliefând obrajii lui Roland, desenându-i semiluni de umbră sub sprâncene și mai jos de buza inferioară. Și-n timp ce vorbea, Susannah descoperi că putea aproape să vadă ce se întâmplase în acea dimineață de demult ce trebuie să fi mirosit a macadam ud și a aer de vară îndulcit de ploaie; ce se întâmplase în hogeacul unui târfe de deasupra

unei bodegi în oraşul de jos din Gilead, reşedinţa de Baronie a Noului Canaan, un petic de pământ situat în regiunile vestice ale Lumii de Mijloc.

Un băiat, încă suferind de pe urma luptei din ziua precedentă şi proaspăt iniţiat în misterele sexului. Un băiat, arătând acum de paisprezece ani în loc de doisprezece, genele sale dese atingând pometii, pleoapele acoperind ca două jaluzele acei extraordinari ochi albaştri; un băiat cu mâna susţinând lejer sânul unei târfe, cu încheietura zgâriată de şoim aşezată pe cuvertură. Un băiat trăind ultimele clipe ale ultimului său somn bun din viaţă, un băiat care în scurt timp va fi în mişcare, care va cădea aşa cum cade o piatră desprinsă dintr-o costişă abruptă şi accidentată; o piatră care cade şi antrenează în cădere încă una, şi încă una, şi încă una, toate acele pietre angrenând în cădere şi mai multe, până ce întreaga costişă e-n mişcare şi pământul e zguduit de vuietul alunecării de teren.

Un băiat, o piatră pe o costişă deştelenită şi gata să alunece.

Un ciot explodă în foc. Undeva în acel Kansas oniric, un animal ţipă. Susannah privi scânteile ridicându-se înaintea chipului incredibil de bătrân al lui Roland şi văzu în acel chip băiatul adormit într-o dimineaţă de vară, întins în patul unei codoaşe. Şi apoi văzu uşa întredeschizându-se, punând capăt ultimului vis agitat al Gileadului.

15

Omul care intră cu pas grăbit, străbătând încăperea către pat înainte ca Roland să apuce să deschidă ochii (şi înainte ca femeia de lângă el să fi auzit măcar sunetul), era înalt, subţire, îmbrăcat în jeanşi spălăciţi şi o cămaşă prăfuită de batist albastru. Pe cap avea o pălărie gri-închis cu bentiţă din piele de şarpe. La şolduri îi atârnau două tocuri vechi de piele. Din ele ieşeau mânerele din lemn de santal ale pistoalelor pe care băiatul urma într-o bună zi să le poarte pe tărâmuri la care omul acela încruntat cu ochi albaştri furioşi nu avea să viseze nicicând.

Roland se puse în mişcare încă dinainte să-şi poată dezlipi pleoapele, rostogolindu-se pe partea stângă, dibuind sub pat după ce se afla acolo. Se mişcă

repede, înfricoșător de repede, dar – și Susannah văzu asta, o văzu clar – omul în jeanși spălăciți fu și mai rapid. Îl prinse pe băiat de umăr și smuci, trăgându-l gol din pat, pe podea. Băiatul se lungi acolo, întinzându-se din nou după ce se afla sub pat, cu o iuțeală de fulger. Omul în jeanși îl călcă pe degete înainte ca ele să poată strânge ceva.

– Nenorocitule! icni băiatul. O, neno...

Acum însă ochii săi erau deschiși, se uită în sus și văzu că nenorocitul picat pe nepusă masă era tatăl său.

Târfa se ridica acum în șezut, cu ochii umflați, cu fața lăsată și bosumflată.

– Hei! strigă ea. Hei, hei! Nu poți da buzna așa, chiar nu poți! Păi, de-ar fi să ridic vocea...

Ignorând-o, bărbatul întinse mâna sub pat și scoase de acolo două centuri. Aproape de capătul fiecăreia era câte un revolver în toc. Erau mari și surprinzătoare în lumea aceea în care armele nu prea aveau ce căuta, însă nu erau la fel de mari ca acelea purtate de tatăl lui Roland, iar mânerele erau din plăci metalice roase, nu din lemn incrustat. Când târfa văzu pistoalele de la șoldurile intrusului și pe cele din mâinile lui – cele pe care tânărul ei client din noaptea trecută le purtase până ce ea îl dusese la etaj și-l despuiase de toate armele, mai puțin de cea cu care ea era cel mai bine familiarizată – expresia de bosumflare somnoroasă îi părăsi chipul. În locul ei apăru mina vicleană a unei supraviețuitoare înnăscute. Se ridică, sări din pat, traversă odaia și ieși pe ușă înainte ca fundul său gol să poată străluci în soarele dimineții mai mult de o clipă scurtă.

Nici tatăl care stătea lângă pat și nici fiul care zăcea gol pe podea, la picioarele sale, n-o învredniciră măcar cu o privire. Omul în jeanși întinse centurile pe care, în după-amiaza anterioară, Roland le luase din armurăria de sub cazarma ucenicilor, folosind cheia lui Cort pentru a deschide ușa arsenalului. Omul scutură curelele chiar sub nasul lui Roland, așa cum ai ține o haină ruptă sub botul cățelușului neștiutor care a rupt-o. Le scutură atât de tare, că una dintre arme căzu. În ciuda stupefacției, Roland o prinse în aer.

– Credeam că ești în vest, spuse băiatul. În Cressia. După Farson și ai lui...

Tatăl său îl pălmui atât de tare, încât Roland se rostogoli până în cealaltă parte a odăii, într-un colț. Sângele începu să-i curgă pe la comisura buzelor. Îngrozit, primul său instinct fu să ridice arma pe care încă o avea în mână.

Steven Deschain se uită la el, cu mâinile în șolduri, citindu-i acest gând chiar înainte că el să fie articulat complet. Buzele sale se întinseră într-un rânjet scârbit, care îi expuse toți dinții și gingiile aproape întregi.

– Împușcă-mă, dacă asta vrei. De ce nu? Du până la capăt oroarea. Ah, pe toții zeii, aș primi moartea cu brațele deschise!

Roland puse pistolul pe podea și-l împinse de lângă el, folosind dosul palmei pentru asta. Deodată, nu mai dorea să-și știe degetele aproape de trăgaci. Nu mai erau complet sub controlul său, degetele acelea. Descoperise asta cu o zi în urmă, aproximativ atunci când îi spărsese nasul lui Cort.

– Tată, am fost supus unei probe ieri. Am luat toiagul lui Cort. Am câștigat. Sunt bărbat.

– Ești un prost, se răsti tatăl lui. Rânjetul dispăruse acum; arăta tras la față și bătrân. Se așeză greu pe patul târfei, se uită la centurile din mâinile sale și le lăsă să-i cadă printre picioare. Ești un prost de paisprezece ani, continuă el, și ăsta-i cel mai grav și mai disperat fel de prost. Ridică privirea, din nou furios, dar pe Roland nu-l deranja; era mai bine să-l vadă furios decât așa de sfârșit. Așa de bătrân. De când erai un țânc am știut că nu vei fi un geniu, dar niciodată, până aseară, n-aș fi crezut că ești un idiot. Să-i permiți să te mâne ca pe o vacă la mulgătoare! Pe toți zeii! Ai uitat chipul tatălui tău! Spune-o!

Asta trezi furia și-n băiat. Tot ce făcuse cu o zi în urmă făcuse cu chipul tatălui său bine fixat în gând.

– Nu-i adevărat! strigă el de unde stătea, cu fundul gol pe scândurile aspre ale hogeacului târfei și cu spatele la perete, soarele intrând pe fereastră și căzând peste puful obrazului său bălai, neprihănit.

– Ba *este* adevărat, potaie! Potaie neghioabă! Spune că te căiești sau te belesc de piele...

– Erau împreună! izbucni el. Soția ta și sluga ta – magicianul tău! Am văzut urma gurii lui pe gâtul ei! *Pe gâtul mamei mele!* Se întinse după armă și o ridică, dar chiar și așa rușinat și înfuriat avu grijă ca degetele să nu-i ajungă aproape de trăgaci; ținu revolverul de ucenic doar de țeava lui metalică simplă, nedecorată. Astăzi îi voi curma viața de trădător și seducător cu asta, iar dacă tu nu ești destul de bărbat ca să mă ajuți, poți cel puțin să stai deoparte și să mă lași să...

Unul dintre revolverele de la șoldul lui Steven fu scos din toc și strâns în mână înainte ca ochii lui Roland să poată vedea altceva. Se auzi o singură

împușcătură, asurzitoare ca tunetul într-o cameră mică; trecu un minut întreg înainte ca Roland să poată auzi larma de întrebări și vociferări venind de la parter. Între timp, arma de ucenic îi fusese zburată din mână, lăsând în urmă doar un soi de furnicătură zbârnâitoare. Zbură pe geam, dispărând din vedere, cu mânerul de metal făcut pulbere, ieșind definitiv din lunga poveste a pistolarului.

Roland se uită la tatăl său, șocat și uimit. Steven se uită înapoi, nespunând nimic timp îndelungat. Acum însă purta chipul pe care Roland și-l amintea din prima copilărie: calm și sigur. Sfârșeala și expresia de furie semiapatică se îndepărtaseră precum furtuna aprigă din noaptea trecută.

În cele din urmă, tatăl vorbi:

– Am greșit spunând ce am spus, și-mi cer scuze. Nu mi-ai uitat chipul, Roland. Ai fost, totuși, nesocotit – te-ai lăsat manipulat de un ticălos viclean cum tu nu vei fi niciodată în viața ta. Doar grație proniei divine și *ka*-ului n-ai fost trimis în vest, încă un pistolar adevărat eliminat din calea lui Marten... eliminat din calea lui John Farson... și eliminat din calea creaturii care-i domină pe aceștia. Se ridică și întinse brațele. De te-aș fi pierdut, Roland, aș fi murit.

Roland se ridică în picioare și se duse, despuiat, la tatăl său, care îl îmbrățișă cu foc. Când Steven Deschain îl sărută întâi pe un obraz și apoi pe celălalt, Roland începu să plângă. După aceea, în urechea băiatului, Steven Deschain șopti cinci cuvinte.

16

– Care? întrebă Susannah. Care cinci cuvinte?

– „Știu totul de doi ani", rosti Roland. Asta mi-a șoptit atunci.

– Sfinte Hristoase, făcu Eddie.

– Mi-a spus că nu mă pot întoarce la palat. Dacă mă întorceam, până la căderea nopții aveam să fiu mort. A zis: „Destinul ți-a hărăzit ceva ce Marten, orice ar face, nu poate împiedica; și totuși, el a jurat să te ucidă înainte să poți crește și să devii o problemă pentru el. Din câte se pare, câștigător al probei sau nu, trebuie să părăsești totuși Gileadul. Doar pentru o vreme, însă, și te vei duce la est, nu la vest. Și nu te voi trimite singur, sau fără un

scop." Apoi, aproape ca un gând secundar, adăugă: „Sau cu o pereche de revolvere jalnice de ucenic."

– Ce scop? întrebă Jake. Era evident că povestea îl captivase; ochii lui străluceau aproape la fel de puternic ca ai lui Ete. Şi ce prieteni?

– Despre lucrurile acestea vă voi povesti în continuare, zise Roland, iar felul în care mă veţi judeca se va revela cu timpul.

Scoase un suspin – suspinul adânc al unui om confruntat cu o treabă grea – după care mai aruncă nişte lemne în foc. Când flăcările se ridicară, împingând umbrele ceva mai în spate, începu să vorbească. Vorbi cât fu de lungă acea noapte, şi fu straniu de lungă, neterminând povestea Susanei Delgado decât la răsăritul soarelui, când razele lui zugrăviră castelul de cleştar din zare în tonurile puternice ale unei noi zile, dându-i în acelaşi timp o ciudată luminiscenţă verzuie, care era adevărata lui culoare.

PARTEA A DOUA

SUSAN

I

SUB LUNA SĂRUTĂRILOR

1

Un disc argintiu perfect – Luna Sărutărilor, cum i se spunea în Pământul Plin – atârna deasupra liniei zimțate a colinei, la opt kilometri est de Hambry și șaisprezece sud de Canionul Ochet. La poalele dealului încă persista căldura stătută a verii târzii, sufocantă chiar și la două ore după apus, însă în vârful lui Cöos era ca și când Secerișul ar fi venit deja, cu vânturile lui pucernice și aerul înțepător de gheață. Pentru femeia care locuia acolo doar în compania unui șarpe și a unei bătrâne pisici mutante, aceasta avea să fie o noapte lungă.

Dar nu contează, nu contează, scumpa mea. Mâinile ocupate sunt mâini fericite. Chiar așa.

Aștepta ca bocănitul de copite al cailor vizitatorilor să se stingă, stând tăcută la fereastra din camera mare a colibei sale – în afară de aceea, mai avea o singură cameră, un dormitor ceva mai mare ca o debara. Musty, pisica ei cu șase picioare, îi ședea pe umăr. Poala-i era plină de lumina lunii.

Trei cai care duceau de acolo trei bărbați. Marii Vânători ai Coșciugului, își spuneau ei.

Ea pufni. Bărbaţii erau comici, mda, chiar erau, şi cel mai amuzant lucru la ei era faptul că habar nu aveau de asta. Bărbaţii, cu fudulia lor de a-şi pune nume grave. Bărbaţii, aşa mândri de muşchii lor, de rezistenţa la alcool, de câtă mâncare pot băga în ei; mândri până-n pânzele albe de mădularele lor. Da, chiar şi-n vremurile acelea, când mulţi dintre ei nu erau în stare să dea decât sămânţă îndoielnică, slabă, care producea copii buni doar de înecat în cel mai apropiat puţ. A, dar nu era niciodată vina lor, nu-i aşa, scumpa mea? Nu, întotdeauna era a femeii – pântecele ei, vina ei. Bărbaţii erau nişte laşi fără seamăn. Nişte laşi plini de sine. Aceia trei nu fuseseră cu nimic diferiţi de oricare alţii. Cel mai în vârstă şi şchiop merita ţinut sub ochi – mda, chiar merita, ochii lui limpezi şi mult prea curioşi o studiaseră bine... însă ea nu văzuse în ei nimic care să o pună în dificultate, de s-ar fi ajuns la asta.

Bărbaţii! Nu putea să înţeleagă de ce atâtea femei se temeau de ei. Nu-i făcuseră oare zeii cu cele mai vulnerabile părţi ale corpului atârnând la exterior, ca o bucată de intestin greşit poziţionată? Trage-le un şut zdravăn acolo şi li se topeşte creierul. Oricine se îndoia de asta trebuia doar să se uite la trebuşoara ei din acea noapte, cea care încă o aştepta. Thorin! Primarul din Hambry! Şeful Gărzii Baroniei! Nu există prost mai mare ca un prost bătrân!

Şi totuşi, niciunul dintre aceste gânduri nu avea cu adevărat putere asupra ei ori vreo influenţă nefastă asupra lor, cel puţin nu acum; cei trei bărbaţi care îşi spuneau Marii Vânători ai Coşciugului îi aduseseră o minune, iar ea voia să o admire; mda, să-şi umple ochii cu ea, asta voia.

Şchiopul, Jonas, insistase ca ea să o ascundă – i se spusese că avea un loc pentru genul acela de lucruri, nu c-ar fi vrut să-l vadă cu ochii lui, nici acela şi niciun *alt* loc secret al ei, ferească zeii (la această paranteză, Depape şi Reynolds râseseră ca nişte troli) – şi aşa făcuse, însă bocănitul de copite al cailor fusese înghiţit de vânt acum şi ea putea face tot ce dorea. Fata ai cărei sâni furaseră puţina minte a lui Hart Thorin nu avea să ajungă acolo decât peste o oră, cel puţin (bătrâna insistase ca fata să vină din oraş pe jos, aducând ca argument valoarea purificatoare a unei astfel de plimbări sub clar de lună, dorindu-şi de fapt doar să-şi ofere o marjă de timp între cele două întâlniri ale sale) şi-n cursul orei aceleia putea să facă ce voia.

– O, e frumos, sigură-s că-i așa, șopti ea și simți oare o anumită căldură în locul acela unde se întâlneau bătrânele ei picioare crăcănate? O anumită umezeală în matca secată ce se afla acolo? Pe toți zeii!

– Mda, i-am simțit splendoarea chiar și prin cutia în care l-au adus. Atât de frumos, Musty, ca tine. Luă pisica de pe umăr și o ținu în fața ochilor. Bătrânul motan toarse și își întinse fața teșită spre a ei. Bătrâna îi pupă vârful nasului. În extaz, pisica închise ochii gri-verzui. Atât de frumos, ca tine... chiar 'șa, chiar 'șa! Hii!

Puse pisica jos. Aceasta se duse spre vatra în care tândălea un foc târziu, ronțăind obosit dintr-un singur buștean. Coada lui Musty, despicată la vârf astfel încât semăna cu coada unui diavol dintr-un desen vechi, se mișcă de colo-colo în slaba lumină portocalie din odaie. Labele ei în plus, atârnându-i de la coaste, zvâcneau ca-ntr-un vis. Umbra care se lungi pe podea și urcă pe perete era o oroare: o făptură aducând cu o încrucișare între o pisică și un păianjen.

Bătrâna se ridică și intră în camera ei de dormit, unde dusese lucrul pe care i-l încredințase Jonas.

– Dacă-l pierzi, îți vei pierde și capul, zisese el.

– Nu-ți fie teamă, bunul meu prieten, răspunsese ea, aruncând un zâmbet umil peste umăr, tot timpul spunându-și: Bărbații! Ce creaturi neghioabe și țanțoșe sunt!

Acum se duse la capătul patului, îngenunche și plimbă o mână peste podeaua de pământ. Făcând asta, în țărâna bătătorită apărură linii. Formau un pătrat. Bătrâna împinse degetele într-una dintre aceste linii; cedă sub atingerea sa. Ea ridică panoul ascuns (ascuns în așa fel încât nimeni care nu deținea talentul ei nu l-ar fi putut descoperi), expunând un compartiment lat de treizeci de centimetri și de două ori mai adânc. În el se găsea o cutie din lemn de fier. Deasupra cutiei stătea încolăcit un șarpe verde, subțire. Când îi atinse spinarea, el își sumeți capul și căscă, producând un șuierat mut și arătându-și patru perechi de colți – două sus și două jos.

Luă șarpele în mână, cântându-i ceva nedeslușit. Când acesta își ridică fața plată spre fața bătrânei, căscă gura și mai tare și șuieratul se făcu auzit. Femeia deschise și ea gura; printre buzele gri și zbârcite scoase limba gălbuie, urât mirositoare ca o cârpă. Două picături de otravă – suficiente ca să-i omoare pe

toți participanții la o petrecere de seară, dacă erau amestecate cu punci – căzură pe ea. Le înghiți, simțind că o ard gura, gâtul și pieptul, ca de la un lichior tare. Un moment, odaia se învârti, începețoșându-se, și ea auzi voci murmurând în aerul puturos al colibei – vocile celor pe care îi numea „prieteni nevăzuți". Ochii săi vărsară apă lipicioasă de-a lungul făgașelor pe care timpul le săpase în obrajii ei. Apoi expiră și încăperea se opri din mișcare. Vocile se stinseră.

Îl sărută pe Ermot între ochii săi fără pleoape (*e timpu' Lunii Sărutărilor, sigur că da*, gândi ea), după care îl puse jos. Șarpele se furișă sub patul femeii, se încolăci și se uită cum ea își plimba palmele pe deasupra cutiei din lemn de fier. Bătrâna își simțea mușchii brațelor tremurând, iar căldura aceea dintre coapse era mai accentuată. Trecuseră ani de când nu mai simțise chemarea sexului, însă acum o simțea, chiar așa, și nu era opera Lunii Sărutărilor, sau nu întru totul.

Cutia era încuiată, iar Jonas nu-i dăduse nicio cheie, însă asta nu însemna nimic pentru ea, care dusese o viață lungă și învățase multe și făcuse negoț cu creaturi de care majoritatea bărbaților, cu toată vorbăria lor fudulă și gesturile bombastice, ar fi fugit ca din gură de șarpe și numai dacă le-ar fi zărit de departe. Întinse o mână spre încuietoare, pe care erau incrustate forma unui ochi și un motto în Limba Nobilă (EU VĂD CINE MĂ DESCHIDE), apoi o retrase. Deodată, simți ceea ce nasul ei nu mai simțea în condiții normale: miros de mosc și praf, și saltea murdară, și firimituri de mâncare consumată în pat; izul amestecat de cenușă și tămâie stătută; odoarea unei femei bătrâne cu ochi umezi și (de regulă, cel puțin) fofoloancă uscată. Nu voia să deschidă acolo acea cutie și nu voia să se uite la minunea pe care o conținea; avea să se ducă afară, unde aerul era curat și singurele mirosuri erau cele de salvie și de mesquit.

Avea să se uite la lumina Lunii Sărutărilor.

Rhea de pe Cöos extrase cutia din compartiment cu un geamăt, se ridică în picioare cu un alt geamăt (acesta venit din zona inferioară), luă cutia la subsuoară și ieși din odaie.

2

Coliba se afla destul de departe de buza dealului ca să fie ferită de palele cele mai tari ale vântului de iarnă care cutreierau aproape constant zonele acelea colinare de la Seceriș până la sfârșitul Pământului Larg. O cărăruie ducea pe deal în sus, până la cel mai înalt loc; sub clarul lunii pline, aceasta era ca un șanț de argint. Bătrâna o urcă anevoie, gâfâind, cu păru-i cernit înconjurându-i capul în șuvițe murdare și cu sânii bătrâni legănându-se dintr-o parte în alta sub rochia neagră. Motanul venea în umbra ei, sunetul de tors ridicându-se dinspre el ca o miasmă.

În vârful dealului, vântul îi suflă părul de pe fața schimonosită și-i aduse șoapta tânguită a deșirării care își croise drum până în celălalt capăt al Canionului Ochet. Era un sunet pe care puțini îl luau în seamă, femeia știa asta, însă ea, una, îl adora; pentru Rhea de pe Cöos, suna ca un cântec de leagăn. Deasupra ei, luna trona, umbrele de pe suprafața ei luminoasă schițând chipurile amorezilor sărutându-se... asta, desigur, dacă le dădeai crezare neghiobilor de rând de pe pământ. Neghiobii de rând de pe pământ vedeau câte un chip diferit sau mai multe chipuri în fiecare lună plină, dar cotoroanța știa că exista doar unul singur – chipul Demonului. Chipul morții.

Ea însă nu se simțise niciodată mai vie.

– O, frumusețea mea, șușoti ea și atinse încuietoarea cu degetele-i noduroase. Un palid licăr roșu răzbătu printre încheieturile ei strânse și se auzi un clic. Respirând greu, ca o femeie care a încheiat o cursă, puse cutia jos și o deschise.

Din ea se revărsă o lumină trandafirie, mai palidă decât aceea aruncată de Luna Sărutărilor, dar infinit mai frumoasă. Atinse chipul distrus ce plutea deasupra cutiei și, preț de o clipă, îl transformă într-un chip de fetiță.

Musty adulmecă, cu capul întins în față, cu urechile pe spate, cu ochii bătrâni încercuiți de lumina aceea trandafirie. Rhea fu pe dată invidioasă.

– Pleacă de aici, prostule, nu-i pentru ăi' de teapa ta!

Alungă motanul cu mâna. Musty se trase îndărăt, șuierând ca un ceainic, și se retrase supărat spre măgura care marca vârful dealului Cöos. Rămase acolo, cu un aer disprețuitor, lingându-și o labă în timp ce vântul îi pieptăna furios blana.

În cutie, trăgând cu ochiul dintr-o pungă de mătase cu șiret, era un glob de cristal plin de acea lumină trandafirie, care se revărsa din el în valuri blânde, asemenea bătăii unei inimi liniștite.

– O, splendoarea mea, murmură ea, ridicându-l. Îl ținu sus înaintea ochilor; lăsă emanațiile lui ritmice să-i curgă peste ridurile feței ca apa de ploaie. O, trăiești, o, chiar 'șa!

Dintr-odată, culoarea din glob se întunecă spre stacojiu. Femeia îl simți vibrându-i în mâini, precum un motor cu o putere imensă, și iarăși simți acea uimitoare umezeală între picioare, acel zvâcnet oscilant pe care îl crezuse de mult pierdut.

Apoi vibrația se stinse și lumina din glob păru să-și strângă petalele. În locul ei se afla acum o penumbră rozalie... și, ieșind din ea, trei călăreți. La început, babornița crezu că erau bărbații care-i aduseseră globul – Jonas și ceilalți. Dar nu, aceștia erau mai tineri, mai tineri chiar decât Depape, care avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Cel din stânga părea să aibă un craniu de pasăre fixat pe oblâncul șeii – ciudat, dar așa era.

Apoi, el și cel din dreapta dispărură, înghițiți cumva de puterea cristalului, lăsându-l doar pe cel din mijloc. Rhea observă jeanșii și cizmele pe care le purta, pălăria cu boruri drepte care-i ascundea jumătatea superioară a feței, felul lejer în care se ținea pe spinarea calului, și primul ei gând panicat fu: *Un pistolar! Venit la est din Baroniile Centrale, mda, poate chiar din Gilead!* Însă ea nu trebuia să-i vadă jumătatea superioară a feței ca să știe că nu era decât un copilandru și că nu purta nicio armă la șolduri. Și totuși, nu credea că tânărul venea neînarmat. Dacă ar fi putut vedea ceva mai bine...

Apropie globul de vârful nasului și șopti:

– Mai aproape, scumpete! Și mai aproape!

Nu știa la ce să se aștepte – absolut nimic părea varianta cea mai probabilă – dar în cercul întunecat al globului, silueta veni într-adevăr mai aproape. *Înotă* mai aproape, parcă, precum un cal și un călăreț sub apă, iar ea văzu că băiatul avea o tolbă cu săgeți în spinare. Înaintea lui, pe oblâncul șeii, nu era un craniu, ci un arc scurt. Iar în partea dreaptă a șeii, acolo unde un pistolar ar fi purtat o pușcă într-o teacă, se afla o lance împodobită cu pene. Nu era unul dintre Oamenii Vechi, chipul lui nu avea nimic din expresia lor... totuși, cotoroanței nu i se părea nici că ar fi fost din Arcul Extern.

– Da' cin' să fii tu, țâcă? zise ea, expirând. Și cum să te recunosc eu? Ți-ai tras pălăria așa tare peste frunte, că nu-ți pot vedea nici măcar *ochii*, pe toți zeii lumii! După calu' tău, poate... sau poate după... pleacă de aici, Musty! De ce nu-mi dai pace? Uffff!

Motanul se întorsese de la punctul de observare și i se învârtea pe după gleznele bătrâne și umflate, mieunând cu o voce ruginită. Când bătrâna dădu cu piciorul spre el, Musty se feri cu agilitate... apoi se întoarse imediat și o luă de la capăt, uitându-se în sus la ea cu ochi în care strălucea luna și mieunând în felul acela moale.

Rhea dădu iar cu piciorul spre el, cu același rezultat ca prima dată, după care întoarse ochii spre globul de cristal. Calul și interesantul lui tânăr călăreț se făcuseră nevăzuți. Lumina trandafirie se stinsese și ea. Ținea acum în mână un simplu glob de cristal orb, singura lui lumină fiind cea a lunii pe care o reflecta.

Vântul suflă, lipindu-i rochia de epava corpului. Musty, nedescurajat de suturile anemice ale stăpânei sale, sări în față și reîncepu să i se împletească în jurul gleznelor, chirăind continuu în sus, spre ea.

– Uite, vezi ce ai făcut, spurcăciune plină de purici și boli ce ești! S-a dus lumina din el, s-a dus tocmai când eu...

Atunci auzi un sunet venind dinspre drumul de căruțe care urca la coliba ei și înțelese de ce se gudurase Musty. Auzi zvon de cântec. O auzi pe *fată*. Fata venise devreme.

Schițând o grimasă oribilă – ura să fie luată prin surprindere, iar domnița de colo avea să plătească pentru asta – se aplecă și puse globul înapoi în cutia lui. Interiorul era căptușit cu mătase și globul se potrivea perfect, ca oul de la micul dejun în păhărelul meseanului. Și totuși, de pe deal răsuna (nesuferitul ăla de vânt bătea din direcția greșită, altfel ar fi auzit ea mai devreme), sunetul fetei care cânta, acum mai aproape ca oricând:

Iubire, o, iubire, o, nesăbuită iubire
Uite ce-a făcut nesăbuita iubire.

– Îți dau io ție iubire nesăbuită, zdreanță virgină, rosti bătrâna. Putea să simtă izul acru de la subsuorile sale, însă cealaltă umezeală se uscase iarăși. Îți dau io răsplată pentru c-ai venit mai devreme la baba Rhea, chiar 'șa!

Își trecu degetele peste încuietoarea din față a cutiei, dar aceasta refuză să se închidă. Bănuia că fusese prea nerăbdătoare să o deschidă și că rupsese ceva înăuntrul ei atunci când își folosise talentul. Ochiul și mottoul păreau să râdă de ea: EU VĂD CINE MĂ DESCHIDE. O putea repara, și-ncă într-o clipită, dar acum nu avea o clipită.

– Pizdă nesuferită! se tângui ea, ridicând scurt capul spre vocea care se apropia (era aproape acolo acum, pe toți zeii, cu patruzeci și cinci de minute mai repede!). Apoi închise capacul cutiei. O străbătu un junghi făcând-o, întrucât globul prindea din nou viață, umplându-se cu acea strălucire trandafirie, însă nu era timp să se uite sau să viseze acum. Mai târziu, poate, după ce va fi plecat obiectul scârboasei pasiuni tomnatice a lui Thorin.

Trebuie să te abții a-i face ceva prea urât fetei, se preveni ea. *Ține minte că vine aici din cauza lui, și cel puțin nu-i una dintre fetișcanele alea cu burta la gură și un iubit care nu vrea să audă de căsătorie. E bunul lui Thorin, la ea se gândește el după ce hoașca de nevastă-sa adoarme și el și-o ia în mână și-ncepe să și-o frece de seara; e bunul lui Thorin, el are vechea lege de partea lui, el are putere. Mai mult, și ce se află-n cutia aia e bunul lui, iar dacă Jonas află că te-ai uitat la el... că l-ai* folosit...

Mda, dar nicio frică. Și-ntre timp, posesia echivalează cu nouă zecimi din proprietate, nu?

Luă cutia la subsuoară, își săltă rochia cu mâna liberă și alergă înapoi pe cărăruie spre colibă. Încă era în stare să alerge, atunci când era nevoie, mda, deși puțini ar fi crezut-o.

Musty fugi pe urmele ei, cu coada-i bifurcată ridicată în aer și cu labele în plus bălăngănindu-se în lumina lunii.

II

PROBA CINSTEI

1

Rhea intră valvârtej în coliba sa, trecu prin fața focului care ardea mocnit și se opri în pragul ușii minusculului ei dormitor, trecându-și mâna prin păr într-un gest distrat. Lepădătura n-o văzuse afară din colibă – sigur s-ar fi oprit din lălăială sau, cel puțin, s-ar fi fâstâcit văzând-o – și asta era bine, dar nenorocita aia de ascunzătoare din podea se acoperise singură la loc, iar asta era rău. Nu mai avea timp s-o deschidă. Rhea se duse degrabă la pat, îngenunche și împinse cutia departe în umbrele de dedesubt.

Mda, era bine și așa; trebuia să fie bine până ce flușturatica Suzie va fi plecat. Zâmbind cu partea dreaptă a gurii (stânga era aproape paralizată), Rhea se ridică, își scutură rochia și se duse la a doua întâlnire a serii.

2

În spatele ei, capacul neîncuiat al cutiei se deschise. Se ridică mai puțin de doi centimetri, însă fu suficient ca pe acolo să iasă o rază de lumină trandafirie vibrantă.

3

Susan Delgado se opri la aproximativ patruzeci de metri de coliba vrăjitoarei, transpirația răcindu-i-se pe brațe și la ceafă. Zărise oare o femeie bătrână (cu siguranță cea la care venise în vizită) gonind pe ultima porțiune a cărării ce cobora din vârful dealului? Da, așa i se păruse.

Nu te opri din cântat – când o bătrână se grăbește așa, nu vrea să fie văzută. Dacă te oprești din cântat, va înțelege că a fost observată.

Un moment, Susan crezu că se va opri oricum – că memoria i se va închide ca o mână surprinsă și-i va interzice un alt vers al vechiului cântec pe care îl cânta încă din pruncie. Însă următorul vers îi veni în gând și ea merse mai departe (cu picioarele, dar și cu vocea):

Odată, grijile mele erau departe,
Da, grijile mele erau departe, odată,
Iar acum iubirea mea este deșartă,
Și suferința mi-a înecat inima toată.

Un cântec nepotrivit pentru o seară ca aceea, poate, dar inima ei avea propriul drum, și nu-i păsa cine știe cât de ce gândea sau voia mintea sa; așa fusese mereu. O speria să fie în aer liber, în bătaia lunii, când se spunea că ies vârcolacii, o speria datoria pe care o avea de îndeplinit și o speria ce putea să derive din acea datorie. Și totuși, când ajunsese la Drumul Mare afară din Hambry și inima îi ceruse să fugă, fugise – în lumina Lunii Sărutărilor și cu poalele ridicate deasupra genunchilor galopase ca un ponei, cu umbra galopând alături de ea. Alergase mai bine de doi kilometri, până când fiecare mușchi din corp începuse să o furnice și aerul pe care îl trăgea în piept semăna la gust cu un lichid dulce încălzit. Și când ajunsese la drumul de munte care urca la înălțimea aceea sinistră, se apucase de cântat. Pentru că asta-i ceruse inima. Și bănuia că nu fusese o idee atât de rea; dacă nu altceva, îi alungase în bună parte melancolia. Cântatul ajuta la asta, măcar.

Acum merse până la capătul cărării, cântând refrenul piesei „Nesăbuita iubire". Când păși în lumina puțină care cădea prin ușa deschisă în verandă, din umbră se auzi o voce aspră ca de cuc:

– Termină cu lălăitu' ăla, domniță – mă zgârie pe creier ca un cui!

Susan, căreia i se spusese toată viața că are o voce frumoasă, melodioasă, un dar de la bunica, fără-ndoială, tăcu pe dată, rușinată. Rămase în verandă cu mâinile împreunate în față, pe șorț. Pe sub șorț purta, dintre cele două rochii pe care le avea, pe a doua în ordinea eleganței. Sub ea, inima îi bătea foarte tare.

Întâi apăru în pragul ușii o pisică – o ființă hidoasă cu două labe în plus care-i ieșeau din corp în dreptul coastelor precum niște furculițe înfipte într-o friptură. Ridică privirea spre ea, părând s-o măsoare, apoi își schimonosi fața într-o expresie înfricoșător de umană: dispreț. Șuieră la ea, după care țâșni în noapte.

Ei, o seară bună-ți doresc și ție, gândi Susan.

Atunci apăru în prag bătrâna la care fusese ea trimisă. O măsură pe Susan de sus până jos cu aceeași expresie de dispreț nedisimulat, apoi se trase în spate.

– Intră. Ș-ai grijă să-nchizi bine ușa. Vântu' are obiceiu' s-o deschidă singur, cum bine vezi!

Susan păși înăuntru. Nu voia să se închidă în camera aceea urât mirositoare singură cu o femeie bătrână, dar când nu aveai de ales, a ezita era întotdeauna o greșeală. Așa spusese tatăl ei, fie că era vorba despre adunare și scădere, fie despre cum să te comporți cu băieții la dansurile câmpenești atunci când mâinile lor deveneau prea aventuroase. Trase ușa cu fermitate, pe deasupra, și auzi căzându-i ivărul.

– Uită-te aici, făcu babornița și-i oferi un zâmbet grotesc de bun venit. Era un zâmbet care ar fi dus-o cu gândul la poveștile copilăriei până și pe cea mai curajoasă dintre fete – povești de iarnă cu cotoroanțe cu dinți strâmbi și cazane bolborositoare cu lichid verde ca broasca. Deasupra focului din acea odaie nu era niciun cazan (și nici focul însuși nu era cine știe ce, după părerea Susanei), însă fata bănuia că-n unele împrejurări fusese, și-n el se aflau lucruri la care era mai bine să nu te gândești. Că femeia aceea era o vrăjitoare adevărată, și nu doar o bătrânică pozând drept una, era un fapt de care Susan se simțise sigură din momentul în care o văzuse pe Rhea țâșnind înapoi în coliba ei, urmată îndeaproape de pisica aceea malformată. Era un adevăr pe care aproape că-l puteai mirosi, ca izul de sudoare pe care-l împrăștia pielea babei.

– Da, zise ea, surâzând. Încercă să-l schițeze bine, un surâs luminos și netemător. Iată-mă aici.

– Ș-ai venit devreme, dulceața mea mică. Tare devreme! Hii!

– Am fugit o parte din drum. Cred că mi-a intrat luna în sânge. Aşa ar fi spus tata.

Oribilul zâmbet al bătrânei se lăţi, devenind ceva ce o făcu pe Susan să se gândească la felul în care ţiparii par uneori că rânjesc, după ce au murit, chiar înainte să-i arunci în oală.

– Mda, da' acu-i mort, mort de cinci ani, Pat Delgado cel cu păr şi barbă roşă, i-a strivit viaţa-n el chiar al său cal, mda, şi s-a dus în poiana de la capătu' cărării sunându-i în urechi muzica propriilor oase frânte, da, chiar 'şa!

Zâmbetul crispat se şterse de pe buzele Susanei, ca şi când ar fi fost pălmuită. Ca întotdeauna când se amintea numele tatălui ei, simţi lacrimi arzând-o la colţul ochilor. Refuza totuşi a le lăsa să curgă. Nu sub privirea hoaştei ăleia bătrâne şi fără inimă, cel puţin.

– Să trecem la subiect şi să isprăvim odată, zise ea cu glas sec, departe de glasul ei obişnuit, care era vesel şi zglobiu.

Era însă copilul lui Pat Delgado, fiica celui mai bun văcar din Povârnişul Vestic şi îşi amintea chipul lui mult prea bine; putea da dovadă de tărie de caracter, dacă era nevoie, aşa cum în mod clar era acum. Bătrâna intenţionase să o zgândărească în cel mai urât fel posibil, şi cu cât eforturile i-ar fi fost încununate cu mai mult succes, cu atât s-ar fi simţit mai încurajată să continue.

Cotoroanţa, între timp, o privea cu viclenie, cu mâinile-i noduroase înfipte în şolduri, în vreme ce motanul i se împleticea printre picioare. Avea urdori la ochi, dar Susan îi putea vedea destul de bine ca să-şi dea seama că aveau aceeaşi nuanţă gri-verzuie ca ochii pisicii, şi să se întrebe ce soi de magie cumplită stătea în spatele acestui fenomen. Simţi un imbold – unul puternic – de a lăsa privirea în pământ, şi i se împotrivi. Era în regulă să simtă teamă, însă uneori era o idee foarte rea să şi-o arate.

– Te uiţi la mine strâmb, domniţă, făcu Rhea într-un târziu. Zâmbetul i se dizolvă încet într-o încruntătură adâncă.

– Ne, mamă bătrână, răspunse Susan fără a se pierde cu firea. Mă uit doar ca o persoană care vrea să isprăvească treaba pentru care a venit şi să plece. Mă aflu aici la cererea lordului meu, primarul de Mejis, şi la aceea a tuşii mele Cordelia, sora tatei. A *scumpului* meu tată, despre care refuz să aud orice vorbă de rău.

– Eu vorbesc aşa cum vreau, făcu bătrâna. Cuvintele ei erau peremptorii şi totuşi în glasul cotoroanţei se simţea un ton de slugărnicie. Susan nu-i dădu

nicio importanță; era un ton pe care o ființă precum aceea din fața ei îl adoptase probabil toată viața și care-i venea automat ca respirația. Trăiesc singură de mult timp, urmă Rhea, fără altă stăpână în afară de mine și, odată ce-i dau frâu liber, limba mea merge încotro vrea ea.

– Atunci, uneori poate c-ar fi mai bine să nu-i dai frâu liber.

Ochii babei scăpărară otrăviți.

– Ai tu grijă de limba ta, fetiță, dacă nu vrei să-ți moară-n gură, unde să putrezească și să-l facă pe primar să stea de două ori pe gând 'nainte să te sărute, când i-o simți putoarea, mda, chiar și sub o lună ca aiasta!

Sufletul Susanei se umplu de suferință și uimire. Venise acolo cu un singur lucru în gând: să termine cât mai repede ce avea de făcut, un ritual obscur ce se putea dovedi dureros și care categoric era rușinos. Acum, bătrâna aceea se uita la ea cu o ură sinceră, nedisimulată. Cum era posibil ca lucrurile să fi degenerat atât de brusc? Sau așa se întâmpla întotdeauna cu vrăjitoarele?

– Am început cu stângul, doamnă... O putem lua de la capăt? întrebă Susan deodată și întinse mâna.

Cotoroanța păru luată prin surprindere, dar întinse mâna și o acceptă pe a fetei, buricele zbârcite ale degetelor sale atingând degetele cu unghii scurte ale tinerei de șaisprezece ani care stătea în fața ei cu chipu-i curat radiind și cu părul lung împletit pe spate. Susan trebui să facă un adevărat efort pentru a zâmbi la acea atingere, așa scurtă cum fu. Degetele bătrânei erau reci ca ale unui cadavru, dar Susan mai atinsese până atunci degete reci („Cine are mâini reci are suflet cald", spunea uneori Tușa Cord). Adevărata neplăcere i-o provocă *textura* lor, senzația de carne rece puhavă și abia ținându-se pe oase, de parcă femeia căreia îi aparțineau degetele s-ar fi înecat și ar fi zăcut mult timp într-un heleșteu.

– Ne, ne, n-o putem lua de la capăt, zise baba, da' am putea să continuăm mai bine decât am început. Ai un prieten puternic în primar și n-aș vrea să-l am de dușman.

Măcar e sinceră, gândi Susan, apoi trebui să râdă în sinea sa. Femeia aceea putea fi sinceră doar când nu avea încotro; lăsată după capul ei, ar fi mințit despre orice – despre vreme, recolte, zborul păsărilor odată venit Secerișul.

– Ai venit 'nainte de ora la care te așteptam, ș-asta m-a scos din țâțâni, chiar 'șa. Adusu-mi-ai ceva, domniță? Ai adus, sper!

Ochii îi scăpărau din nou, acum animați nu de furie.

Susan duse mâna sub șorț (ce prostie să poarte șorț când avea de mers în inima pustiului, însă așa cerea obiceiul) și o vârî în buzunar. Acolo, legată de o sfoară ca să nu poată fi ușor pierdută (de fete tinere, poate, pe care le apucă deodată dorul de alergat sub clar de lună) era o pungă de pânză. Susan rupse bucata de sfoară și scoase punga la vedere. O așeză în palma întinsă în fața sa, o palmă atât de roasă, încât liniile care o brăzdau nu mai erau decât niște năluci. Avu grijă să nu o mai atingă pe Rhea... deși hoașca avea să o atingă *pe ea* din nou, curând.

– Șuieratul vântului, oare, te face să tremuri? întrebă Rhea, deși Susan știa că mintea ei se concentra aproape exclusiv asupra pungii; degetele erau ocupate să tragă de nodul șiretului de la gura ei.

– Da, vântul.

– Așa și trebuie. Ce auzi tu-n vânt sunt vocile celor morți, iar când strigă așa, o fac fiindcă regretă... ah!

Nodul cedă. Baba slăbi șiretul și rostogoli în mână două monede de aur. Erau inegal bătute și brute – nimeni nu mai făcuse din acelea de generații întregi – însă erau grele, iar vulturii gravați pe ele aveau o anumită putere. Rhea duse una la gură, depărtă buzele, arătând câțiva dinți oribili, și mușcă. Apoi se uită la urmele superficiale lăsate de dinții săi în aur. Vrăjită, se uită preț de mai multe secunde, după care strânse tare degetele peste monede.

În vreme ce atenția lui Rhea era acaparată de monede, Susan se uită din întâmplare pe ușa deschisă în stânga ei, se uită în ceea ce bănuia că era camera de dormit a vrăjitoarei. Și acolo văzu un lucru straniu și neliniștitor: o lumină sub pat. O lumină roz, pâlpâitoare. Părea să vină de la un soi de cutie, deși nu putea fi foarte...

Vrăjitoarea ridică privirea și Susan se grăbi să-și mute ochii spre colțul odăii, unde o plasă conținând trei sau patru fructe albe, ciudate, atârna agățată într-un cui. Apoi, când bătrâna se mișcă și uriașa ei umbră se îndepărtă greoi de acea parte a peretelui, Susan băgă de seamă că nu erau deloc fructe, ci tigve. Simți că i se întoarce stomacul pe dos.

– Trebuie întețit focul, domniță. Du-te lângă casă și adu un braț de lemne. Ne trebuie butuci măricei și să nu te aud plângându-te că nu-i poți aduce. Ești destul de zdravănă, chiar 'șa!

Susan, care nu se mai plângea de ce avea de făcut cam de când încetase să-și mai ude patul, nu spuse nimic... deși îi trecu *totuși* prin gând să o întrebe pe Rhea dacă toți cei care-i aduceau galbeni erau poftiți să-i care lemne-n casă. Sinceră să fie, n-o deranja; afară, aerul urma să aibă gust de vin, după putoarea din colibă.

Aproape ajunsese la ușă, când lovi cu piciorul în ceva cald și moale. Motanul urlă. Susan se împiedică și puțin lipsi să nu cadă. Din spatele ei, bătrâna scoase o serie de icnete, sunete gâtuite pe care Susan le recunoscu într-un târziu ca fiind hohote de râs.

– Ai grijă la Musty, dulceața mea mică! Poznaș ie dânsu'! Și uneori te *poznește* de nu te vezi, chiar 'șa! Hii!

Și astfel dezlănțui un nou hohot.

Pisoiul ridică privirea spre Susan, cu urechile date pe spate, cu ochii gri-verzui larg deschiși. O stupi. Și Susan, neștiind că o va face decât după ce o făcu, stupi înapoi. Precum expresia sa de dispreț, mina surprinsă a lui Musty fu straniu – și comic – de umană. Se întoarse și o zbughi spre dormitorul lui Rhea, fluturând din coada-i despicată. Susan deschise ușa și ieși, să aducă lemne. Avea deja impresia că se afla acolo de o mie de ani și că vor mai trece alți o mie înainte să poată pleca spre casă.

4

Aerul era pe atât de dulce pe cât sperase, poate chiar mai dulce, și pentru o clipă ea stătu în verandă, trăgându-l în piept, încercând să-și curețe plămânii... și mintea.

După cinci inhalări bune, se puse în mișcare. Dădu ocol casei... dar pe partea greșită, aparent, întrucât acolo nu se afla nicio stivă de lemne. Era însă un simulacru de fereastră îngustă, pe jumătate îngropată sub o plantă agățătoare dură și neplăcută la vedere. Era amplasată spre spatele colibei și dădea, probabil, spre cămăruța de dormit a babei.

Nu te uita înăuntru, nu-i treaba ta ce are ea sub pat, orice ar fi, iar de te va prinde...

Se duse la fereastră în pofida acestor avertismente și trase cu ochiul înăuntru.

Era puțin probabil ca Rhea s-o fi putut vedea prin desișul iederei porcine chiar dacă hârca s-ar fi uitat în acea direcție, și nu se uita. Bătrâna stătea în genunchi, cu punga prinsă între dinți, întinzându-se sub pat.

Scoase o cutie și-i sălță capacul, care era deja întredeschis. Chipul îi fu inundat de o lumină roz, blândă, și Susan suspină. Pentru o clipă, acela fu chipul unei fete tinere – însă un chip ce exprima nu doar tinerețe, ci și cruzime, chipul unui copil încăpățânat, hotărât, din cele mai rele motive, să învețe cele mai rele lucruri. Chipul fetei care fusese cândva cotoroanța aceea, poate. Lumina venea, aparent, de la un soi de glob de cristal.

Bătrâna îl privi mai multe momente, cu ochii bulbucați și fascinați. Buzele i se mișcară ca și când i s-ar fi adresat sau, poate, chiar i-ar fi cântat; punguța pe care Susan o adusese din oraș, cu șiretul încă strâns între dinții vrăjitoarei, tresălta în timp ce ea vorbea. Apoi, cu o doză mare de efort, închise cutia, blocând lumina trandafirie. Susan descoperi că se simțea ușurată – era în ea ceva ce nu-i plăcea.

Bătrâna plimbă o mână peste încuietoarea argintie din mijlocul capacului și o lumină stacojie radie pentru scurt timp de sub degetele ei. Toate acestea cu punguța atârnându-i de la gură. După aceea așeză cutia pe pat, îngenunche și începu să-și plimbe mâinile peste pământ, chiar sub marginea patului. Deși atinse colbul doar cu palmele, în el apărură linii, ca și când ar fi folosit un obiect de desenat. Liniile acelea se întunecară, devenind ceea ce păreau a fi niște șănțulețe.

Lemnele, Susan! Du lemnele înainte să-și dea seama ce mult a trecut de când ai plecat! Pentru numele tatălui tău!

Susan ridică poalele rochiei până la mijloc – nu voia ca bătrâna să vadă pământ sau frunze pe hainele ei când va intra în casă, nu voia să răspundă la întrebările pe care le putea trezi vederea unor asemenea murdării – și se târî pe sub fereastră cu chiloții albi de bumbac sclipind în lumina lunii. Odată ce trecu de ea, se ridică în picioare și se duse grăbită de cealaltă parte a colibei. Acolo, găsi stiva de lemne acoperită cu o piele veche, mirosind a mucegai. Luă șase butuci măricei și porni înapoi spre fața casei cu ei în brațe.

Când intră, întorcându-se din profil ca să nu scape vreun butuc pe jos, bătrâna era din nou în odaia principală și se uita încruntată în vatră, unde nu se mai găseau decât niște tăciuni. Punguța cu șiret nu se vedea nicăieri.

– Ți-a luat cam mult, domniță, o dojeni Rhea, rămânând cu ochii în vatră, ca și când Susan n-ar fi însemnat nimic... însă cu un picior lovea podeaua mai jos de tivul murdar al rochiei și avea sprâncenele unite.

Susan traversă încăperea, uitându-se pe deasupra lemnelor din brațe, fiind cât putea ea mai atentă. N-ar fi surprins-o s-o zărească pe pisică pândind în apropiere, sărind ca să o împiedice.

– Am văzut un păianjen, se scuză ea. Am scuturat șorțul spre el ca să-l fac să fugă. Nu-mi place deloc cum arată, chiar așa.

– Nu peste mult timp o să vezi ceva ce-o să-ți placă și mai puțin cum arată, făcu Rhea, rânjind în felul ei strâmb, doar cu jumătate de gură. De sub cămașa de noapte a lui Thorin o să iasă, țepăn ca un băț și roșu ca rubarba! Hii! Stai un pic, fată; pe toți zeii, da' știu c-ai adus destul pentr-un foc de Ziua Sărbătorii.

Rhea luă doi bușteni groși din stiva Susanei și-i aruncă indiferentă peste cărbuni. Tăciuni aprinși urcară-n spirală în hăul întunecat și vuind slab al hornului. *Na, c-ai împrăștiat și ce mai rămăsese din focul ăsta vechi, bătrână proastă, și o să trebuiască, cel mai probabil, să-l reaprinzi*, gândi Susan. Atunci, Rhea întinse peste vatră o mână cu degetele rășchirate, rosti un cuvânt gutural și buștenii se aprinseră ca stropiți cu petrol.

– Pune-i pe ceilalți acolo, zise ea, arătând spre lada de lemne. Și-ai grijă să nu-mi faci mizerie nici c-o așchie, domniță.

Cum, să stric eu toată curățenia asta? își spuse Susan. Își mușcă interiorul obrajilor pentru a înăbuși din față zâmbetul ce ar fi vrut să-i apară pe buze.

Rhea parcă ar fi simțit asta, cumva; când Susan se îndreptă de spate, bătrâna o studia cu o mină acră, știutoare.

– Prea bine, tânără domniță, să ne facem treaba și să terminăm. Știi de ce te afli aici?

– Am venit la dorința primarului Thorin, repetă Susan, știind că acesta nu era de fapt un răspuns. Era speriată acum – mai speriată decât când se uitase pe fereastră și o văzuse pe babă uguind spre globul de cristal. Soția lui a ajuns fără copii la capătul perioadei ei fertile. El își dorește să aibă un fiu înainte ca și el să devină incapabil să...

– Hai-hai, lasă-mă cu tâmpeniile și vorbele frumoase. Vrea țâțe și cur în care să nu-i intre degetele și o scorbură care să strângă ce are el de-mpins in ea. Asta dacă mai e bărbat destul ca să poată împinge. Și de o fi să iasă și

un fiu din asta, mda, bine, ți-l va da ție să-l ții și să-l crești pân-ajunge la vârsta școlii, după care n-o să-l mai vezi în veci. Iar de fiică fi-va, ți-o va lua mai mult ca sigur și o va da noului lui slujbaș, șchiopul cu păr de fată, să o înece în cel mai apropiat iaz de vite.

Susan făcu ochii mari, șocată.

Bătrâna văzu expresia și râse.

– Nu-ți place cum sună adevărul, zic bine? Puțini sunt cei cărora le place, domniță. Da' asta n-are nicio importanță; mătușă-ta și-a știut întotdeauna interesul și l-a fi bunghit bine pe Thorin și a lui comoară. Galbenii ce-ți va fi dat să-i vezi nu țin de mine... și nu țin nici de tine, dacă nu vei fi cu ochii-n patru! Hii! Dă-ți jos hainele!

Niciodată era cuvântul care-i veni ei pe buze, dar apoi? Să fie dată afară din coliba aceea (și să fie dată afară cam așa cum venise, și nu ca o șopârlă ori broască, ceea ce ar fi fost, probabil, cea mai fericită variantă la care putea spera) și trimisă la vest așa cum era acum, fără măcar cele două monede de aur cu care venise? Și asta nu era decât cea mai mică parte a problemei. Cea mai mare era că-și dăduse cuvântul. La început se opusese, dar când Tușa Cord invocase numele tatălui ei, cedase. Cum făcea mereu. De fapt, nu avea de ales. Și atunci când nu aveai de ales, a ezita era întotdeauna o greșeală.

Își netezi șorțul, de care erau agățate acum bucăți mici de scoarță, apoi îl dezlegă și-l dădu jos. Îl împături, îl puse pe o rogojină mică și soioasă aflată lângă vatră și își descheie rochia până la brâu. Scuturâ din umeri pentru a o da jos și păși afară din ea. O împături și o așeză peste șorț, încercând să nu bage de seamă felul lacom în care Rhea de pe Cöos se holba la ea în lumina focului. Pisica se apropie cu mișcări lascive, cu cele două labe grotești în plus bălăngănind, și se așeză la picioarele babei. Afară, vântul se înteți. Era cald înăuntru, însă Susanei tot îi era frig, de parcă vântul acela ar fi intrat cumva înăuntrul ei.

– Grăbește-te, fată, pentru numele tatălui tău!

Susan își trase combinezonul peste cap, îl împături peste rochie și rămase doar în indispensabili, cu brațele împletite peste sâni. Focul zugrăvea pe coapsele ei desene calde, portocalii, și cercuri negre de umbră în scobitura suavă din spatele genunchilor.

– Și-ncă nu-i goală-pușcă! râse hoașca bătrână. Vai, da' pudice suntem, mda, chiar 'șa, suntem! Dă-ți jos chiloții ceia, domniță, și arată-te așa cum te-a

adus mumă-ta pe lume! Chiar dacă atunci nu aveai atâtea trebuşoare care să-i atâţe pe cei de teapa lui Hart Thorin, aşe-i? Hii!

Simţindu-se ca prinsă într-un coşmar, Susan făcu precum i se ceruse. Cu muntele lui Venus la vedere, i se păru inutil să-ncerce să-şi mai acopere sânii. Lăsă braţele pe lângă corp.

– A, nu-i de mirare că te râvneşte! zise cotoroanţa. La cât eşti de frumoasă!... Zic bine, Musty?

Pisica *mieună.*

– Ai pământ pe genunchi, observă deodată Rhea. Cum se face?

Susan se simţi pe moment cuprinsă de o panică teribilă. Îşi ridicase poalele rochiei ca să se târască pe sub fereastra vrăjitoarei... şi, făcând asta, se dăduse singură de gol.

Atunci îi veni pe buze un răspuns şi îl rosti cu îndeajuns calm.

– Când am dat cu ochii de coliba ta, mi s-a făcut teamă. M-am lăsat în genunchi ca să mă rog şi mi-am ridicat rochia, să n-o murdăresc.

– M-ai emoţionat... să vrei să te prezinţi cu rochia curată în faţa cuiva ca mine! Da' ce fată cumsecade! Zic bine, Musty?

Pisica *mieună*, apoi începu să-şi lingă o labă din faţă.

– Treci la treabă, spuse Susan. Ai fost plătită şi eu mă voi supune, dar încetează cu vorbele-n doi peri şi termină treaba.

– Ştii ce am eu de făcut, domniţă.

– *Nu* ştiu, făcu Susan. Era din nou în pragul lacrimilor, îi ardeau ochii, însă nici în ruptul capului nu le-ar fi lăsat să curgă. *Nici în ruptul capului.* Am o bănuială, dar când am întrebat-o pe Tuşa Cord dacă am dreptate, ea a spus că te vei ocupa dumneata „de educaţia mea în această privinţă".

– N-a vrut să-şi spurce gura cu acele cuvinte, aşa-i? Ei, nu face nimic. Tuşa ta Rhea nu-i atât de sclifosită ca Tuşa Cordelia şi o să-ţi spună. Voi verifica dacă eşti intactă din fizic şi spirit, domniţă. Proba cinstei, aşa-i spuneau bătrânii, şi e un nume foarte bun. Chiar 'şa. Vino la mine.

Susan făcu doi paşi în faţă, cu fereală, astfel încât degetele ei goale de la picioare aproape atingeau saboţii cotoroanţei şi sânii-i goi aproape atingeau rochia.

– Dacă un diavol sau demon ţi-a pângărit spiritul, ceea ce ar putea pângări şi copilul pe care-l vei purta, vor fi rămas urme. Cel mai des e vorba de o vânătaie sau muşcătură din iubire, dar sunt şi altele... deschide gura!

Susan o deschise și, când bătrâna se aplecă, putoarea ei fu atât de puternică, încât fetei i se strânse stomacul. Își ținu răsuflarea, rugându-se ca totul să se termine repede.

– Scoate limba.

Susan scoase limba.

– Acuma suflă-mi în față.

Susan eliberă aerul pe care îl ținea în plămâni. Rhea îl inspiră și apoi, ca o izbăvire, își trase capul puțin în spate. Stătuse îndeajuns de aproape încât Susan să vadă păduchii țopăindu-i în păr.

– Destul de dulce, aprecie babornița. Mda, apetisant de-a dreptul. Acuma întoarce-te.

Susan se întoarse și simți degetele bătrânei vrăjitoare coborându-i pe spate, până la fese. Vârfurile lor erau reci ca mocirla.

– Apleacă-te în față și depărtează-ți bucile, domniță, nu fi timidă, Rhea a văzut destule poponețe la viața ei!

Îmbujorată – își simțea bătăile inimii în mijlocul frunții și în scobiturile tâmplelor – Susan făcu ce i se ceruse. Și atunci simți un deget ca de cadavru îndesându-i-se în anus. Fata își mușcă buzele ca să nu strige.

Violarea fu, din fericire, de scurtă durată... avea totuși să mai urmeze una, se temea Susan.

– Întoarce-te.

Ea se întoarse. Bătrâna își plimbă mâinile peste sânii fetei, lovi ușor sfârcurile cu degetele mari și palpă cu atenție latura lor de jos. Rhea strecură un deget în căușul buricului ei, își săltă poalele rochiei și se lăsă în genunchi cu un icnet de efort. Își trecu palmele peste picioarele Susanei, în jos, întâi prin față, apoi prin spate. Păru interesată în mod deosebit de zona de sub gambe, acolo unde se întindeau tendoanele.

– Ridică piciorul drept, fată.

Susan îl ridică și scoase un râset crispat, pițigăiat, când Rhea o atinse cu o unghie pe interiorul călcâiului. Babornița îi depărtă degetele de la picior, cercetând între ele.

După ce repetă această procedură și cu celălalt picior, baba – tot în genunchi – spuse:

– Știi ce urmează.

– Mda.

Cuvântul îi ieși de pe buze pripit, puțin tremurat.

– Stai nemișcată, domniță – în rest, totul e bine, curat-lună, chiar 'șa, da' acuma am ajuns la scorburicea moale și caldă care-l interesează pe Thorin mai presus de orice; am ajuns acolo unde cinstea trebuie cu adevărat probată. Așa că stai nemișcată!

Susan închise ochii și se gândi la cai alergând de-a lungul Povârnișului – de drept, aceia erau caii Baroniei, aflați în grija lui Rimer, cancelarul lui Thorin și ministru al Inventarului însuși, însă caii nu știau asta; ei credeau că sunt liberi, iar dacă erai liber în sinea ta, ce altceva mai conta?

Îngăduie-mi să fiu liberă în sinea mea, liberă precum caii pe marginea Povârnișului, și n-o lăsa pe babă să-mi facă rău. Te rog, n-o lăsa să-mi facă rău. Și de ar fi să-mi facă, te rog ajută-mă să îndur în liniște, cu decență.

Degete reci îi despărțiră părul pufos de sub buric; urmă o ezitare, după care două degete la fel de reci se furișară înăuntrul ei. *Simți* durere, dar numai pentru un moment, și nu mare; o duruse mai tare când se lovise la picior sau își zdrelise glezna în drum spre latrina de afară, în toiul nopții. Partea neplăcută era umilința – și repulsia trezită de atingerea matusalemicei Rhea.

– Da' strâmtă ești, chiar 'șa! strigă babornița. Neîncepută! Da' o s-aibă grijă Thorin de asta, vezi să nu! Cât pentru tine, fetița mea, ți-oi zice un secret pe care sclifosita de mătușă-ta cu nasu' ei lung, țâțe cât niște nuci și strânsă la pungă nu l-a știut vreodată: nici chiar o fătucă nepângărită nu trebuie să-și refuze un fior de plăcere din când în când, dacă știe cum!

Retrăgându-și degetele, vrăjitoarea strânse ușor mugurul de carne din partea de sus a despicăturii Susanei. Preț de o secundă înfiorătoare, fata crezu că o va ciupi în locul acela sensibil, care uneori o făcea să inspire adânc dacă se freca și numai puțin de oblâncul șeii atunci când călărea, însă degetele o mângâiară... apoi apăsară... și fata fu îngrozită să simtă o căldură deloc neplăcută aprinzându-i-se în pântece.

– Ca un mugurel de mătase, ugui babornița și neastâmpăratele-i degete se mișcară mai repede.

Susan își simți șoldurile unduindu-se în față, animate parcă de o voință proprie, și apoi se gândi la chipul lacom și concentrat al bătrânei vrăjitoare, roz ca fața unei prostituate în lumina lămpii cu petrol, când stătuse deasupra

cutiei deschise; se gândi la felul în care punguța cu șiret în care se aflau galbenii atârnase din gura ei smochinită ca o bucată de carne regurgitată, și căldura pe care o simțea se stinse. Se trase înapoi, tremurând, cu pielea de pe brațe, pântece și sâni făcându-i-se ca de găină.

– Ai terminat ce ai fost plătită să faci, zise Susan, cu un glas aspru și sec.

Chipul lui Rhea se adumbri.

– Nu-ți permit să-mi spui tu mie da, nu sau poate, fată nerușinată! Numai *eu* știu când am terminat, *eu*, Rhea, Vrăjitoreasa de pe Cöos, și...

– Ciocu' mic și ridică-te în picioare până ce nu-ți trag un picior și te arunc în foc, ființă denaturată.

Buzele cotoroanței dezvelira puținii dinți rămași într-un rânjet câinesc, și atunci, înțelese Susan, ea și vrăjitoarea reveniră la punctul din care plecaseră: gata să-și scoată una alteia ochii.

– Ridică la mine mâna sau piciorul, pizdă nerușinată, și arătarea ce-o să iasă din casa mea o să plece fără mână, fără picior și făr-un ochi.

– Nu mă îndoiesc că poți face asta, dar Thorin va fi ofensat, contră Susan.

Era pentru prima oară în viața ei când invoca numele unui bărbat pentru propria-i protecție. Înțelegând asta, se simți rușinată... mică, într-un fel. Nu știa de unde reacția aceasta, mai cu seamă fiindcă acceptase să doarmă în patul lui și să-i poarte odorul, însă așa era.

Bătrâna căscă ochii, chipu-i brăzdat de riduri schimonosindu-se până când reuși să schițeze o parodie de zâmbet mult mai neplăcut ca rânjetul dinainte. Gâfâind și trăgându-se de brațul scaunului, Rhea se ridică în picioare. În acest timp, Susan începu iute să se îmbrace.

– Mda, ofensat ar fi. Tu știi, poate, mai bine asta, domniță; am avut o seară ciudată și-n mine s-au trezit părți ce-ar fi fost mai bine să rămână adormite. Orice s-ar mai fi întâmplat, ia-o ca un compliment pentru tinerețea și puritatea ta... dar și pentru frumusețea ta. Mda. Ești o făptură frumoasă, asta-i neîndoielnic. Părul tău, acum... când îl despletești, cum vei face pentru Thorin, socot, atunci când te vei culca cu el... strălуce ca soarele, n-așa?

Susan nu voia s-o forțeze pe babornită să renunțe la noua sa dispoziție sufletească, însă nici nu voia să încurajeze comentariile acelea nedorite. Nu când încă mai putea să vadă ura în ochii ei urduroși, nu când încă mai putea să simtă atingerea hoaștei pe pielea sa, furnicând-o ca picioarele unor cărăbuși. Nu spuse nimic, ci doar își luă rochia pe ea, și-o potrivi pe umeri și începu să o încheie în față.

Rhea înțelese, poate, șirul gândurilor ei, întrucât zâmbetul i se șterse de pe buze și atitudinea sa redeveni distantă. Susan găsi că asta era o mare ușurare.

– Ei, să lăsăm asta. Te-ai dovedit a fi cinstită; poți să te îmbraci și să pleci. Da' nu sufla o vorbă lui Thorin despre ce am discutat, ai grijă! Discuțiile femeiești nu-i nevoie să tulbure urechile bărbaților, mai ales unele mari ca ale lui. (Totuși, Rhea nu-și putu înfrâna un rânjet nesigur. Susan nu-și dădea seama dacă bătrâna era conștientă de asta sau nu.) Ne-am înțeles?

Orice, orice, numai să pot pleca de aici.

– Ești gata să-mi recunoști cinstea?

– Mda, Susan, fiica lui Patrick. Într-adevăr, sunt. Da' nu ce *spun* eu contează. Acum... așteaptă... undeva pe aici...

Dibui de-a lungul poliței șemineului, împingând în toate părțile farfurioare în care erau lipite cioturi de lumânări, ridicând întâi o lampă cu kerosen și apoi o lanternă cu baterii, uitându-se fix, pentru un moment, la un desen înfățișând un băiat tânăr, și punându-l deoparte.

– Unde... unde... *aaaa*... aici!

Înșfăcă un caiet cu copertă negricioasă (CITGO era imprimat pe ea cu litere aurii străvechi) și un ciot de creion. Dădu paginile aproape până la capătul lui înainte să găsească una goală. Pe ea mâzgăli ceva și rupse foaia de pe spirala de fier din partea de sus a caietului. I-o întinse Susanei, care o luă și o privi. Pe ea era scris un cuvânt pe care, la început, nu-l înțelese:

CESTITĂ

Sub el apărea un simbol:

– Ce-i asta? întrebă ea, atingând cu degetul micul desen.

– Rhea, semnul ei. Cunoscut în șase Baronii din jur, și nu poate fi copiat. Arată-i hârtia asta mătușii tale. Apoi lui Thorin. Dacă mătușă-ta vrea să i-o

ducă ea însăşi lui Thorin – o cunosc, vezi tu, şi-i cunosc trufia – spune-i nu, Rhea zice nu, nu are voie să o ţină la ea.

– Şi dacă o vrea Thorin?

Rhea ridică nepăsătoare din umeri.

– Lasă-l să o ţină sau să-i dea foc sau, la cât mă interesează pe mine, să se şteargă la cur cu ea. Nici pentru tine nu valorează nimic, căci tu ştii c-ai fost cinstită tot timpu', chiar 'şa. Adevărat?

Susan încuviinţă. Odată, întorcându-se acasă după un dans, lăsase un băiat să-i strecoare mâna sub fustă un moment sau două. Dar asta nu conta. Ea era cinstită. Şi-n mai multe feluri decât spunea creatura aceea scârboasă.

– Nu pierde însă hârtia aia. Doar dacă nu vrei să ne mai vedem o dată şi să mai facem o dată ce am făcut acum.

Zeii păzească-mă şi numai de acest gând, îşi spuse Susan şi reuşi să nu se cutremure. Puse hârtia în buzunar, acolo unde ţinuse punguţa cu şiret.

– Acum, vino la uşă, domniţă.

Vrăjitoarea vru parcă să o ia de braţ, dar se răzgândi. Merseră amândouă, umăr la umăr, până la uşă, atente atât de tare să nu se atingă, încât păreau nelalocul lor. Odată ajunse acolo, Rhea o prinse totuşi pe Susan de braţ. Apoi, cu cealaltă mână, arătă spre discul argintiu şi luminos care atârna deasupra dealului Cöos.

– Luna Săruturilor, zise babornița. Aia din mijlocul verii.

– Da.

– Spune-i lui Thorin să nu te cheme-n patul său – ori în fânul din şură, ori pe podeaua spălătorului, sau oriunde altundeva – până când Luna Demonului nu urcă până-n creştetul cerului.

– Până la Seceriş?

Asta însemna trei luni – o viaţă de om, i se părea ei. Susan încercă să nu-şi arate bucuria pe care o simţea conştientizând acest răgaz. Crezuse că Thorin îi va fi luat virginitatea până la răsăritul lunii, a doua zi. Nu era oarbă la felul în care o privea.

Rhea, între timp, se uita la lună, părând să calculeze. Mâna ei se duse la coada lungă a părului fetei şi o mângâie. Susan îndură cât putu de bine, şi tocmai când crezu că nu va mai putea îndura, Rhea îşi lăsă mâna să cadă înapoi pe lângă corp şi încuviinţă din cap.

– Mda, nu doar până la Seceriș, da' chiar pân' la *fin de año* – Noaptea Sărbătorii, spune-i așa. Spune-i că te poate avea după focul de tabără. Ai înțeles?

– Numai la *fin de año*, da.

Abia își putea ascunde bucuria.

– Când focul Inimii Verzi va arde mocnit și ultimii oameni cu mâini roșii se vor fi preschimbat în cenușă, zise Rhea. Atunci și nu *până* atunci. Așa trebuie să-i spui.

– Îi voi spune.

Mâna se ridică și începu să-i mângâie părul din nou. Susan o îndură. După asemenea vești bune, gândi ea, ar fi fost necuvenit să facă altfel.

– Timpul ce se va scurge de acum până la Seceriș îl vei petrece meditând și adunându-ți forțele să aduci pe lume băiatul pe care și-l dorește primarul... sau poate doar călărind pe lângă Povârniș și culegând ultimele flori ale fecioriei tale. Ai înțeles?

– Da. Făcu o reverență. Mulțam-sai.

Rhea descrise un gest discret, ca și când reverența n-ar fi fost de nasul ei.

– Să nu vorbești despre ce am discutat, te previn. Asta nu-i treaba nimănui, decât a noastră.

– Nu voi vorbi. Am terminat ce aveam de făcut?

– Păi... poate ar mai fi un *lucrușor*...

Rhea zâmbi, pentru a-i arăta că era într-adevăr ceva neînsemnat, apoi ridică mâna stângă în fața ochilor fetei, cu trei degete lipite și unul depărtat. În despicătura dintre ele scânteia un medalion de argint, apărut parcă din neant. Ochii tinerei rămaseră imediat lipiți de el. Asta doar până când Rhea rosti un singur cuvânt gutural.

Apoi se închiseră.

5

Rhea o admiră pe tânăra care dormea în picioare pe veranda ei, sub clarul lunii. Când își vârî medalionul înapoi în mânecă (degetele sale erau bătrâne și noduroase, dar se mișcau cu destulă dexteritate atunci când era nevoie, o, da),

expresia distantă îi dispăru de pe chip și fu înlocuită de una de furie. Mîji din ochi. *Voiai să mă arunci în foc, otreapă? Să mă dai în gât lui Thorin?* Amenințările și neobrăzarea ei nu fuseseră însă cele mai grave lucruri. Mai grav fusese să vadă expresia de repulsie de pe chipul fetei atunci când se ferise de atingerea ei.

Era prea bună pentru Rhea, ei! Și se credea prea bună pentru Thorin, fără-ndoială, ea, cu părul ei bălai de fecioară de șaisprezece ani curgându-i pe spate, păr în care Thorin fără doar și poate că visa să-și înfigă mâinile în timp ce-și înfigea altceva, nărăvaș, mai jos.

N-o putea face pe fată să sufere, oricât de mult și-ar fi dorit asta și oricât de mult ar fi meritat-o tânăra; dacă nu altceva, Thorin îi putea lua globul de cristal, iar Rhea n-ar fi putut suporta asta. Nu încă, în orice caz. Așa că n-o putea face pe fată să sufere, dar *putea* face ceva care să-i strice bărbatului plăcerea de o o poseda, măcar pentru o vreme.

Rhea se aplecă spre fată, prinse coada lungă, împletită, ce curgea pe spatele ei și începu să-și plimbe mâna de-a lungul ei, plăcându-i acea netezime mătăsoasă.

– Susan, șopti ea. M-auzi, Susan, fiica lui Patrick?

– Da.

Ochii ei nu se deschiseră.

– Atunci, ascultă.

Lumina Lunii Sărutărilor cădea peste fața lui Rhea, transformând-o într-o tigvă argintie.

– Ascultă-mă bine, și ține mine. Ține minte în hruba adâncă unde mintea ta, când ești trează, nu ajunge niciodată.

Își plimba iar și iar cosița fetei prin palma strânsă. Mătăsoasă și netedă. Ca mugurele mic dintre picioarele ei.

– Țin minte, rosti fata din pragul ușii.

– Mda. Vei face un lucru după ce el îți va lua fecioria. Îl vei face imediat, fără a sta măcar să te gândești la el. Acum, ascultă la mine, Susan, fiica lui Patrick, și auzi-mă foarte bine.

Continuând să mângâie părul fetei, Rhea își apropie buzele zbârcite de ghiocul urechii Susanei și începu să șoptească în bătaia lunii.

III

O ÎNTÂLNIRE PE DRUM

1

Niciodată în viața ei nu mai trăise o noapte atât de ciudată și, probabil, nu era deloc surprinzător că nu auzi călărețul apropiindu-se din spate decât după ce acesta ajunsese aproape în drept cu ea.

Lucrul care o neliniștea cel mai mult, în timp ce își croia drum înapoi spre oraș, era noua lumină în care vedea învoiala pe care o făcuse. Era bine să aibă un răgaz – câteva luni până la momentul când trebuia să-și respecte partea ei de înțelegere – însă un răgaz nu schimba termenii problemei: când Luna Demonului avea să fie plină, ea urma să-și dea virginitatea primarului Thorin, un om deșirat, fără astâmpăr, cu păr cărunt și rar ce-i stătea ca un nor în jurul cheliei din creștetul capului. Un bărbat a cărui soție îl privea cu o anumită tristețe, dureros de evidentă. Hart Thorin era un bărbat care râdea din toți rărunchii atunci când o trupă de actori punea în scenă o piesă în care personajele se băteau cap în cap sau se prefăceau că-și dau pumni sau aruncau în toate părțile cu fructe putrede, dar care nu putea să pară decât debusolat în fața unei povești emoționante sau de-a dreptul tragice. Un om fără maniere, căruia îi plăcea să-și trosnească degetele și să te bată peste spate, un om care

avea obiceiul să se uite temător spre cancelarul său aproape la fiecare două cuvinte, ca pentru a se asigura că nu-l ofensase pe Rimer în cine știe ce fel.

Susan observase toate acestea deseori; tatăl ei fusese ani la rând responsabil cu caii Baroniei și călătorise adesea la Faleză cu afaceri. În multe rânduri o luase cu el pe prea-iubita sa fiică. O, îl văzuse des pe Hart Thorin de-a lungul anilor și el, la rândul lui, o văzuse des pe ea. Prea des, poate! Astfel, cel mai important rămânea faptul că avea cu aproape cincizeci de ani mai mult ca fata ce urma, poate, să-i poarte fiul.

Acceptase târgul cu prea ușoară inimă...

Ba nu, nu cu inimă ușoară, asta era nedrept față de ea însăși... însă nu o tulburase prea tare situația, asta măcar era adevărat. După ce ascultase toate argumentele Tușei Cord, își spusese: *Păi, prețul e mic, de fapt, dacă în schimb vom primi înscrisul de proprietate asupra terenului; să fim în sfârșit proprietarii micii noaste felii de Povârniș atât în fapt, cât și prin tradiție... să avem acte oficiale, unul în casa noastră și unul în dosarele lui Rimer, care să ne ateste dreptul. Da, și să avem cai din nou. Doar trei, adevărat, dar asta-nseamnă cu trei mai mult decât avem acum. Și-n schimb pentru asta? Să mă culc cu el o dată sau de două ori, și să port un prunc, lucru pe care milioane de femei l-au făcut înaintea mea fără a le pricinui vreun rău. În definitiv, nu mi se cere să mă-mpreunez cu un mutant sau un lepros, ci doar un bătrân căruia îi trosnesc oasele. Și nu-i pentru vecie, ci, așa cum zice Tușa Cort, m-aș putea mărita mai târziu, dacă timpul și* ka *vor vrea asta; n-aș fi prima femeie care să ajungă în patul bărbatului ei deja mamă. Și face din mine târfă treaba asta? Legea spune că nu, dar cui îi pasă de ea? Contează doar legea inimii mele, iar inima mea spune că, de-ar fi să obțin în schimb pământul ce i-a aparținut tatei și trei cai cu care să-l cutreier, atunci târfă să fiu.*

Mai era ceva: Tușa Cord se folosise – cam fără inimă, vedea Susan acum – de inocența unei copile. Despre *copil* tot turuise Tușa Cord, *adorabil copilaș* pe care l-ar fi avut ea. Tușa Cord știuse că Susanei, care nu foarte de mult lăsase deoparte păpușile copilăriei, i-ar plăcea ideea de a avea un copil numai al ei, o păpușică însuflețită pe care să o îmbrace, să o hrănească și cu care să doarmă în toropeala după-amiezii.

Ce ignorase Cordelia (*poate e prea candidă ca să fi luat asta în considerare, măcar*, gândea Susan, deși nu credea) era ceea ce cotoroanța îi spusese foarte clar în seara aceea: Thorin voia mai mult decât un copil.

Vrea țâțe și cur în care să nu-i intre degetele și o scorbură care să strângă ce are el de-mpins în ea.

Doar amintirea acelor cuvinte îi făcea fața să zvâcnească în timp ce umbla prin întunericul de după apusul lunii spre oraș (nu mai alerga înviorată, de data asta; și nici nu mai cânta). Avea o vagă idee despre cum se împreunau animalele domestice, care erau lăsate să încerce și iar să încerce până când „sămânța prindea", după care erau despărțite. Dar acum știa că Thorin era posibil să o vrea iar și iar, ba mai mult, că probabil *avea* să o vrea iar și iar, și legea comună, rămasă neschimbată de două sute de generații, spunea că el putea continua să se culce cu ea până când cea care își dovedise consortului cinstea își va dovedi, cu cinste, și capacitatea de a procrea, și că progenitura însăși e cinstită... și nu un monstru mutant. Susan se interesase pe furiș și știa că această a doua probă se va desfășura în a patra lună a sarcinii... cam pe atunci când sarcina se va vedea, chiar și îmbrăcată fiind. Judecata aceasta i-ar fi revenit tot lui Rhea... iar Rhea nu o avea la inimă.

Acum, că era prea târziu – acum, că acceptase învoiala prezentată formal de cancelar; acum, că își demonstrase cinstea în fața cotoroanței aceleia hâde – se căia de alegerea făcută. Gândul îi zbura aproape doar la cum va arăta Thorin cu pantalonii în vine, la picioarele lui albe și slabe, aidoma picioarelor unei berze, și la felul în care, pe când se vor împreuna, îi va auzi oasele trosnind: genunchii, spatele, coatele, gâtul.

Și degetele. Nu uita de degete.

Da. Degete mari și păroase de bătrân. Susan chicoti la acest gând, atât era de comic, dar în același timp o lacrimă caldă i se scurse neobservată de la colțul unui ochi și i se prelinse pe obraz în jos. O șterse fără a-și da seama, așa cum nu fu conștientă nici de bocănitul tot mai apropiat de copite în colbul fin al drumului. Mintea sa era încă departe, întorcându-se la straniul lucru pe care îl văzuse pe fereastra baborniței – lumina blândă, dar cumva neplăcută, împrăștiată de globul roz, felul hipnotic în care hoașca îl studiase...

Când Susan auzi într-un târziu apropierea calului, primul său gând speriat fu că trebuia să se furișeze în pâlcul de copaci prin care trecea și să se ascundă. Posibilitatea ca la ora aceea târzie pe acolo să treacă o persoană de bine i se părea mică, mai cu seamă acum, că peste Lumea de Mijloc se lăsaseră vremuri atât de rele... Însă era prea târziu pentru asta.

Să sară în șanț, atunci, și să stea culcată. Cum luna apusese, avea măcar o șansă ca trecătorul să-și vadă de drum fără...

Înainte însă de a se putea întoarce măcar în acea direcție, călărețul care i se furișase în spate cât timp ea era ocupată cu acele gânduri negre deja o salută.

– Îți dau binețe, tânără domniță, și fie ce zilele tale să fie lungi pe fața pământului.

Ea se întoarse, spunându-și: *Dacă e unul dintre oamenii cei noi care își fac veacul pe la Casa Primarului sau la Popasul Călătorilor? Nu cel mai în vârstă, vocea nu-i tremurată ca a lui, dar poate unul dintre ceilalți... ar putea fi cel cărora-i spun Depape...*

– Îți dau binețe, se auzi ea spunându-i siluetei de pe calul înalt. Fie ca și zilele tale să fie lungi și luminoase.

Vocea ei nu tremură, din câte auzi ea. Nu credea că acela era Depape și nici chiar cel pe nume Reynolds. Singurul lucru pe care îl putea spune despre individ cu certitudine era că purta o pălărie cu boruri drepte, de genul celor pe care le asocia cu oamenii din Baroniile Centrale, în vremurile când călătoriile între est și vest erau ceva mai comun decât acum. Înainte să fi venit John Farson – Omul de Bine – și să fi început vărsarea de sânge.

Când străinul veni în dreptul ei, Susan se iertă puțin pentru că nu-l auzise apropiindu-se – omul nu purta nimic zornăitor, din câte vedea, și totul era legat bine, astfel încât să nu fâlfâie deloc. La cum era echipat, aproape ca-i fi spus că era un proscris sau un bandit (bănuia că Jonas, cel cu voce tremurată, și cei doi prieteni ai săi fuseseră ambele, în alte vremuri și-n alte locuri) ori chiar un pistolar. Omul acela însă nu purta nicio armă, decât dacă nu avea una ascunsă. Un arc pe oblâncul șeii și ceva ce aducea cu o lance într-o teacă, asta era tot. Și pe deasupra, niciodată nu existase, socotea ea, un pistolar atât de tânăr precum acela.

Străinul cloncăni cu limba în obraz, așa cum făcea întotdeauna tatăl ei (și ea însăși, desigur) și calul se opri pe dată. Când își avântă un picior peste șa, ridicându-l mult și cu o grație inconștientă, Susan spuse:

– Ne, ne, nu te deranja, străine, ci du-te pe drumul tău!

Dacă bărbatul auzise panica din vocea ei, nu-i dădu nicio atenție. Coborî de pe cal, eliberându-și piciorul fără probleme din scăriță, și aterizâ sprinten în fața ei, praful drumului ridicându-se în jurul cizmelor sale cu bombeuri

drepte. La lumina stelelor, fata văzu că era într-adevăr tânăr, aproape de vârsta ei. Purta straiele unui muncitor, chiar dacă noi.

– Will Dearborn, la dispoziţia dumneavoastră, rosti el, apoi îşi scoase pălăria, întinse un picior, sprijinindu-l pe călcâi, şi execută o plecăciune aşa cum se făcea în Baroniile Centrale.

O atare absurdă demonstraţie de reverenţă acolo, în mijlocul pustiului, cu mirosul acru al exploatării petroliere de la marginea oraşului deja în nări, îi alungă teama şi-i provocă un hohot de râs. Îşi spuse că asta cel mai probabil îl va ofensa, însă tânărul zâmbi. Un zâmbet sincer şi firesc, dezgolind un şir de dinţi egali.

Îi adresă şi ea o plecăciune, ţinându-şi cu mâna o parte a rochiei.

– Susan Delgado, asemenea.

El îşi atinse gâtul de trei ori cu mâna dreaptă.

– Mulţam-sai, Susan Delgado. Ne-ntâlnim într-un ceas bun, sper. N-am vrut să te sperii...

– M-ai speriat puţin.

– Da, mă gândeam eu. Îmi cer iertare.

Da. Nu mda, ci *da*. Un bărbat tânăr din Baroniile Centrale, după vorbă. Se uită la el cu un nou interes.

– Ne, n-ai de ce să te scuzi, căci eram adâncită în gândurile mele, se explică ea. Am fost în vizită la... o prietenă... şi nu mi-am dat seama de cât timp s-a scurs decât după ce am văzut că luna a coborât. De te-ai oprit de grija mea, tare-ţi mulţumesc, străine, dar îţi poţi vedea de drum, cum şi eu de al meu îmi pot vedea. Doar până la marginea satului mă duc... La Hambry. E aproape, de acum.

– Frumos discurs şi adorabile sentimente, răspunse el cu un surâs larg, dar e târziu, tu eşti singură şi cred că ar fi mai bine să ne ţinem tovărăşie. Ştii să călăreşti, sai?

– Da, dar sincer...

– Hopa sus, fă cunoştinţă cu prietenul meu Rusher, atunci. Te va purta pe ultimii trei kilometri. E un jugan, sai, şi-i tare blând.

Susan îl privi pe Will Dearborn cu un amestec de amuzament şi iritare. Gândul care-i străbătu mintea fu: *Dacă-mi mai spune sai o dată, de parc-aş fi vreo profesoară ori strămătuşa lui ramolită, o să-mi dau jos şorţul ăsta nenorocit şi o să-l bat cu el.*

– Nu m-a deranjat niciodată puțin nărav la un cal destul de blând să poarte șa. Până să moară, tata s-a îngrijit de caii primarului... și-n părțile acestea, primarul este și șeful Gărzii Baroniei. Călăresc de când mă știu.

Crezu că tânărul își va prezenta scuzele, poate chiar se va bâlbâi, însă el doar încuviință, înțelegător și calm, lucru care pe ea o surprinse plăcut.

– Atunci, pune piciorul în scăriță, domnița mea. Eu vin pe lângă și nu te deranjez cu vorbe, dacă așa preferi. E târziu și unii zic că odată ce luna a apus, vorbele amuțesc.

Ea scutură din cap, îndulcindu-și refuzul cu un zâmbet.

– Ne. Mulțumescu-ți pentru a ta bunătate, dar n-ar fi bine, pentru mine, să fiu văzută călărind calul unui tânăr străin la ora unșpe după ceas. Reputația pătată a unei tinere nu se curăță cu zeamă de lămâie, ca o bluză pătată, să știi.

– Nu e nimeni aici ca să te vadă, zise tânărul pe un ton dezarmant de cumpătat. Iar că ești obosită, asta văd bine. Haide, sai...

– Te rog, nu-mi mai spune așa. Mă face să mă simt bătrână ca o...

Ezită o clipă scurtă, reconsiderând cuvântul

(*vrăjitoare*)

care-i venise primul în minte.

– ...ca o babă.

– Domniță Delgado, atunci. Ești sigur că nu vrei să mergi călare?

– Mai sigură nu se poate. În orice caz, nu stau călare în șa îmbrăcată în rochie, domnule Dearborn... nici dacă ai fi frate-meu. N-ar fi adecvat.

Tânărul se urcă el însuși în scăriță, se întinse spre cealaltă parte a șeii (Rusher îndură cu destulă docilitate, scuturându-și doar urechile, pe care și Susanei i-ar fi plăcut să și le scuture, dacă ar fi fost în locul lui Rusher – atât erau de frumoase) și coborî înapoi cu o piesă de îmbrăcăminte rulată în mâini. Era legată cu o sfoară de piele. Susan credea că era un poncho.

– Poți întinde asta peste poală și picioare, ca pe o pătură, spuse el. E destul de mare ca să acopere totul – a fost a tatei și el era mai înalt ca mine.

Se uită pentru o clipă spre dealurile de la vest și ea văzu că era chipeș, într-un fel aspru care contrasta cu tinerețea sa. Susan simți un tremur lăuntric scurt și își dori pentru a mia oară ca bătrâna aceea scârboasă să-și fi ținut

mâinile la locul ei, oricât de tenebros ar fi fost locul acela. Susan nu voia să se uite la acel străin chipeș și să-și amintească atingerea lui Rhea.

– Ne, făcu ea cu duhul blândeții. Mulțam din nou, îți apreciez bunătatea, dar trebuie să refuz.

– Atunci o să merg și eu pe jos, iar Rusher ne va ține companie, zise el voios. Până la marginea orașului, cel puțin, nu vor fi ochi să ne vadă și să gândească de rău despre o tânără femeie întru totul cumsecade și un tânăr bărbat cât de cât cumsecade. Și odată ajunși acolo, îmi voi înclina pălăria și-ți voi ura o noapte foarte bună.

– Mi-aș dori să n-o faci. Sincer, completă ea, trecându-și o mână peste frunte. Ușor pentru tine să spui că nu sunt ochi să vadă, dar uneori sunt ochi chiar și acolo unde n-ar trebui să fie. Și poziția mea este... puțin delicată în momentul de față.

– Te voi însoți, chiar și așa, repetă el, iar acum chipul lui era serios. Acestea nu sunt timpuri ușoare, domniță Delgado. Aici, în Mejis, sunteți departe de marile probleme, dar uneori problemele-și întind brațul.

Ea deschise gura – să se împotrivească din nou, bănuia, poate să-i spună că fiica lui Pat Delgado știa să se apere singură – și apoi se gândi la oamenii cei noi ai primarului și la felul rece în care își plimbaseră ochii peste ea când atenția lui Thorin era în altă parte. Îi văzuse pe cei trei chiar în seara aceea, pe când pleca spre coliba vrăjitoarei. Pe ei *îi auzise* apropiindu-se, și încă destul de repede ca să părăsească drumul și să se așeze îndărătul unui arbore *piñon* (refuza să se gândească la locul acela ca la o ascunzătoare). Înapoi spre oraș se-ndreptau ei, și Susan bănuia că-n clipa aceea beau la Popasul Călătorilor – și acolo aveau să bea până ce Stanley Ruiz urma să închidă barul – însă nu știa asta cu certitudine. Se puteau întoarce.

– Dacă nu te pot face să te răzgândești, prea bine, spuse ea, suspinând cu un aer de resemnare vexată pe care nu-l simțea cu adevărat. Dar numai până la prima cutie poștală – a doamnei Beech. Aceea marchează marginea orașului.

El își atinse iarăși gâtul și mai făcu o plecăciune din aceea absurdă, fermecătoare – cu piciorul întins în față, ca și când ar fi vrut să pună piedică unei persoane, cu călcâiul înfipt în pământ.

– Mulțam, domniță Delgado!

Măcar nu mi-a spus sai, gândi ea. *E și ăsta un început.*

2

Crezuse că tânărul va trăncăni ca o moară stricată, deşi promisese că va păstra tăcerea, întrucât asta făceau băieţii în preajma sa – nu se închipuia extraordinar de frumoasă, dar ştia că *era* frumuşică, fie şi numai fiindcă băieţii nu-şi puteau ţine gura ori nu-şi găseau locul în jurul ei. Iar străinul acela avea să-i pună o mulţime de întrebări la care băieţii din oraş ştiau răspunsul – câţi ani avea, locuia de mică în Hambry, trăiau părinţii ei şi alte cincizeci la fel de plictisitoare – însă toate ar fi dat să se apropie de una singură: avea ea un iubit?

Will Dearborn din Baroniile Centrale n-o întrebă însă despre şcoală sau familie sau prieteni (cel mai banal mod de abordare a subiectului existenţei unui potenţial rival amoros, descoperise ea). Will Dearborn merse doar în pas cu ea, cu o mână înfăşurată pe după frâul lui Rusher, uitându-se în zare către est, către Marea Limpede. Erau îndeajuns de aproape de ea acum, încât mirosul înţepător de sare să se amestece cu izul greu al petrolului, chit că vântul sufla dinspre sud.

Treceau pe lângă Citgo acum şi ea era bucuroasă de prezenţa lui Will Dearborn, chiar dacă tăcerea lui era puţin deranjantă. Întotdeauna i se păruse puţin înfricoşătoare exploatarea petrolieră, cu pădurea ei de schele. Majoritatea acelor turnuri de oţel se opriseră de mult din forat, şi nu mai existau nici piesele, nici nevoia şi nici cunoştinţele necesare pentru repararea lor. Iar cele care încă mai pompau anevoie – nouăsprezece din aproximativ două sute – nu puteau fi oprite. Pur şi simplu pompau şi iar pompau, zăcământul de petrol de sub ei părând inepuizabil. O mică parte era încă utilizată, dar o parte foarte mică – cel mai mult se scurgea înapoi în puţurile de sub staţiile de pompare dezafectate. Lumea mersese mai departe şi locul acela îi amintea de un straniu cimitir mecanic în care unele cadavre nu renunţaseră să...

Ceva rece şi neted îi atinse şalele şi ea nu reuşi să-şi reţină un strigăt mic. Will Dearborn se răsuci spre ea, ducând mâinile la curea. Apoi se relaxă şi surâse.

– Aşa ştie Rusher să spună că se simte ignorat. Îmi pare rău, domniţă Delgado.

Ea se uită la cal. Rusher întoarse spre ea o privire blândă şi lăsă capul în pământ ca pentru a spune că şi lui îi părea rău că o speriase.

Prostii, fată, gândi ea, auzind vocea afectuoasă şi directă a tatălui său. *Vrea să ştie de ce eşti aşa distantă, atâta tot. Şi asta vreau să ştiu şi eu. Nu-ţi stă deloc în fire, dar deloc.*

– Domnule Dearborn, m-am răzgândit, zise ea. Am chef să merg călare.

3

Tânărul se întoarse cu spatele şi se uită spre Citgo cu mâinile în buzunare cât timp Susan aşternu poncho-ul întâi peste rezemătoarea şeii (o şa neagră simplă, de muncitor, fără emblema vreunei Baronii ori a vreunui ranch) şi apoi urcă în scăriţă. Îşi săltă poalele rochiei şi aruncă o privire tăioasă înapoi, convinsă că tânărul va trage cu ochiul, însă acesta era tot cu spatele la ea. Părea fascinat de sondele petroliere ruginite.

Ce-i aşa interesant la ele, amice? se întrebă ea niţel îmbufnată – asta din cauza orei înaintate, bănuia ea, şi a urmelor lăsate de emoţiile răscolite. *Mizeriile alea vechi sunt acolo de şase secole şi mai bine, iar eu le-am suportat putoarea de când mă ştiu pe lume.*

– Stai liniştit, băiete, spuse ea odată ce-şi fixă piciorul în scăriţă.

Cu o mână se ţinea de cornul oblâncului, cu cealaltă ţinea frâiele. Rusher, între timp, scutura din urechi ca şi când ar fi spus că va sta liniştit, sigur că da, dacă asta voia ea.

Se săltă, o coapsă lungă şi goală strălucind în lumina stelelor, şi simţi exaltarea de a se afla pe cal pe care o simţea mereu... doar că în noaptea aceea părea ceva mai puternică, ceva mai dulce, ceva mai precisă. Poate fiindcă bidiviul era atât de mândru, poate fiindcă bidiviul era străin...

Poate fiindcă stăpânul bidiviului e un străin, îşi zise ea. *Un străin frumos.*

Asta era o nerozie, desigur... şi poate o nerozie periculoasă. Era însă adevărat. Tânărul *era* frumos.

Când desfăcu poncho-ul şi şi-l întinse peste picioare, Dearborn începu să fluiere. Şi ea îşi dădu seama, cu un amestec de surprindere şi teamă superstiţioasă, că piesa era „Nesăbuita iubire". Exact cântecul pe care îl cântase ea în drum spre coliba lui Rhea.

Poate-i mâna ka-*ului, fată*, șopti vocea tatălui ei.

Nu există așa ceva, i-o întoarse ea imediat. *Refuz să văd* ka-*ul în fiecare vânt și umbră trecătoare, ca bătrânele care se adună în Inimă Verde în serile de vară. E o piesă veche; toată lumea o știe.*

Poate-i mai bine dacă ai tu dreptate, replică vocea lui Pat Delgado. *Întrucât dacă-i mâna* ka-*ului, va veni ca vântul și planurile tale nu vor rezista în calea lui mai mult decât a rezistat hambarul tatei în calea ciclonului, atunci când a venit.*

Niciun *ka;* nu voia să se lase sedusă de întuneric, de umbre și de siluetele sumbre ale sondelor de petrol să creadă că asta era. Niciun *ka*, ci doar o întâlnire întâmplătoare cu un tânăr simpatic pe drumul solitar înapoi în oraș.

– Gata, sunt prezentabilă, spuse ea cu o voce seacă, ce nu prea semăna cu vocea ei. Poți să te întorci, dacă vrei, domnule Dearborn.

El se întoarse, sigur, și o admiră. Un moment, tânărul nu spuse nimic, dar Susan îi văzu îndeajuns de bine privirea din ochi ca să știe că și el o găsea frumoasă. Și deși asta o neliniștea – poate din pricina piesei pe care o fluierase el – o și bucura. Apoi străinul spuse:

– Îți șade bine acolo sus. Văd că știi să te ții în șa.

– Și nu peste mult timp voi avea caii mei pe care să stau, spuse ea. *Acum va veni întrebarea*, continuă în gând.

El însă doar aprobă din cap, de parcă deja ar fi știut asta despre ea, și reîncepu să meargă spre oraș. Simțindu-se nițel dezamăgită și neștiind de ce, Susan cloncăni cu limba în obraz la Rusher și îl îmboldi cu genunchii. Calul se puse în mișcare, ajungându-și din urmă stăpânul, care îl mângâie camaraderește pe bot.

– Cum i se spune locului de colo? întrebă el, arătând spre sonde.

– Exploatării petroliere? Citgo.

– Unele dintre sonde încă pompează?

– Mda, și n-avem cum să le oprim. Nimeni nu mai știe cum se face.

– Oh, făcu el, și asta fu tot – doar *oh*. Își părăsi însă locul de lângă botul lui Rusher pentru un moment, când ajunseră la cărarea buruienoasă care mergea spre Citgo, ducându-se să se uite la ghereta veche și abandonată a paznicului. În copilăria ei, pe ea fusese un panou anunțând ACCES PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT, dar fusese luată de vânt într-o furtună, cândva. Will

Dearborn studie locul şi se întoarse cu pas legănat la calul său, cu cizmele ridicând în aer praful verii, afişând un aer degajat în straiele lui noi.

Se duseră spre oraş, un tânăr ce purta o pălărie cu boruri drepte mergând pe jos şi o tânără călare, cu un poncho întins în poală şi pe picioare. Lumina stelelor cădea peste ei aşa cum cade peste flăcăi şi fete din prima oră a timpului, şi o dată ea a ridicat privirea şi a văzut un meteorit săgetând pe cer – o dâră portocalie scurtă şi strălucitoare brăzdând bolta. Susan se gândi să-şi pună o dorinţă, dar apoi, cu un fior ca de panică, îşi dădu seama că nu avea idee ce să-şi dorească. Absolut nicio idee.

4

Păstră şi ea tăcerea până când ajunseră cam la doi kilometri de oraş, după care puse întrebarea care-i stăruia în minte. Avusese de gând să-l întrebe şi ea unele lucruri imediat ce ar fi început el să o interogheze, şi o nemulţumea că tocmai ea trebuia să spargă tăcerea, însă în cele din urmă curiozitatea o birui.

– De unde vii tu, domnule Dearborn, şi ce te aduce în părticica noastră din Lumea de Mijloc... de nu te deranjează întrebarea?

– Deloc, spuse tânărul, uitându-se în sus la ea cu un zâmbet pe buze. Îmi face plăcere să vorbesc şi tocmai mă gândeam cum aş putea începe. Dialogul nu-i specialitatea mea.

Şi care ar fi, atunci, Will Dearborn? se întrebă ea. Da, era foarte curioasă, întrucât atunci când se făcuse comodă în şa, pusese mâna pe pătura făcută sul în spate... şi atinsese ceva ascuns înăuntrul acelei pături. Ceva ce părea a fi o armă. Sigur, nu era *musai* să fie asta, însă îşi amintea felul în care mâinile lui se duseseră instinctiv la curea auzind strigătul ei de surprindere.

– Vin din Lumea Dinăuntru. Dar am o bănuială că asta ai ghicit şi singură. Avem noi un fel special de a vorbi.

– Mda. Din ce Baronie eşti de baştină, pot să-ntreb?

– Din Noul Canaan.

Susan simţi un fior de emoţie sinceră, auzind asta. Noul Canaan! Centrul Afiliaţiei! Categoric, asta nu mai însemna ce însemnase odinioară, dar...

– Doar nu din Gilead? întrebă ea, detestând unda de pripă feciorelnică pe care o simți în propria-i voce. Și poate mai mult decât o simplă undă.

– Nu, răspunse el, râzând. Nu vin dintr-un oraș așa de mare ca Gilead. Vin doar din Hemphill, un sat aflat la distanță de aproximativ patruzeci de roți la vest de Gilead. E mai mic decât Hambry, socot.

Roți, gândi ea, minunându-se de acest arhaism. *A spus roți.*

– Și ce vânt te aduce la Hambry, atunci? Poți a-mi spune?

– De ce nu? Am venit însoțit de doi prieteni, domnul Richard Stockwort din Pennilton, Noul Canaan, și domnul Arthur Heath, un tânăr haios care într-adevăr din Gilead se trage. Ne aflăm aici la ordinul Afiliației și am venit în calitate de numărători.

– Și ce numărați?

– Numărăm orice ar putea ajuta Afiliația în anii următori, răspunse el și Susan nu simți nici urmă de degajare în vocea sa acum. Treaba cu Omul de Bine a devenit serioasă.

– Într-adevăr? Noi primim puține vești adevărate atât de departe, la sud-est de centru.

El încuviință.

– Depărtarea Baroniei de centru e și motivul pentru care ne aflăm aici. Mejis a fost întotdeauna loială Afiliației, iar de va fi nevoie să ne luăm provizii din partea asta a Externelor, ele vor fi trimise. Întrebarea care are nevoie de răspuns este pe cât se poate baza Afiliația.

– Pe cât din ce?

– Da, făcu el, de parcă ea ar fi rostit o afirmație, nu o întrebare. Și pe cât din ce.

– Vorbești ca și când Omul de Bine ar fi o amenințare reală. E doar un bandit, cu siguranță, un bandit care-și poleiește hoțiile și crimele cu discursuri despre „democrație" și „egalitate", nu?

Dearborn ridică din umeri și ea crezu pentru o clipă că acesta avea să fie singurul lui comentariu pe marginea chestiunii, dar apoi el spuse, fără tragere de inimă:

– Poate că așa a fost odată. Vremurile s-au schimbat. La un moment dat, banditul a devenit general, iar acum generalul vrea să devină conducător în

numele poporului. Făcu o pauză, după care adăugă pe un ton grav: Baroniile din Nord şi Vest sunt în flăcări, domniţă.

– Astea sunt la mii de kilometri distanţă, sigur!

Discuţia era neliniştitoare şi, curios, în acelaşi timp emoţionantă. Cel mai mult părea *exotică*, după viaţa anostă de zi cu zi din Hambry, unde fântâna secată a cuiva putea fi subiect de discuţii animate trei zile încheiate.

– Da, spuse el. Nu mda, ci *da* – sunetul era deopotrivă străin şi plăcut urechii ei. Dar vântul suflă-n direcţia aceasta. Se întoarse spre ea şi zâmbi. Din nou, zâmbetul îi îndulci trăsăturile dure şi frumoase, făcându-l să semene mai mult cu un copil rămas treaz dincolo de ora de culcare. Nu cred însă că-l vom vedea pe John Farson în noaptea asta, corect?

Ea îi răspunse tot cu un surâs.

– Dacă l-am vedea, domnule Dearborn, m-ai apăra de el?

– Neîndoielnic, răspunse el, încă zâmbind, dar aş face-o cu mai mare plăcere, socot, de mi-ai permite să-ţi spun pe numele pe care ţi l-a dat tatăl tău.

– Atunci, în interesul propriei mele siguranţe, ai permisiunea mea. Şi presupun că, în numele aceluiaşi interes, eu ar trebui să-ţi zic Will.

– Frumos şi înţelept spus, deopotrivă, grăi tânărul, zâmbetul lărgindu-i-se, devenind cuceritor. Eu...

Atunci, umblând aşa, cu chipul întors peste umăr şi-n sus la ea, noul prieten al Susanei se împiedică într-o piatră ieşită din drum şi fu cât pe ce să cadă. Rusher necheză pe nas şi se cabră puţin. Susan râse zglobiu. Poncho-ul se mişcă, expunând un picior gol, şi ea întârzie un moment înainte să-l aranjeze la loc. Îi plăcea de el, mda, chiar aşa. Şi ce putea fi rău în asta? Era doar un băiat, în definitiv. Când zâmbea, Susan vedea că lăsase doar de un an sau doi joaca în hambarul cu fân. (Gândul că ea însăşi abandonase această joacă doar de curând îi zburase cumva din minte.)

– De regulă nu-s împiedicat, se scuză el. Sper că nu te-am speriat.

Câtuşi de puţin, Will; băieţii se lovesc cu piciorul în te miri ce în preajma mea încă de când mi-au crescut sânii.

– Câtuşi de puţin, spuse cu voce tare şi reveni la subiectul dinainte. O interesa foarte tare. Deci tu şi prietenii tăi aţi venit aici la îndemnul Afiliaţiei ca să ne număraţi bunurile, nu-i aşa?

– Da. Motivul pentru care m-am arătat interesat de exploatarea petrolieră de acolo este acela că unul dintre noi va trebui să se întoarcă și să numere sondele funcționale...

– Te pot scuti eu de asta, Will. Sunt nouăsprezece.

El aprobă cu o aplecare a capului.

– Îți rămân dator. Dar va trebui să aflăm – dacă putem – și cât petrol aduc la suprafață alea nouăsprezece sonde.

– Au mai rămas destule mașinării care funcționează cu petrol în Noul Canaan încât să conteze lucrul ăsta? Și stăpâniți procedeul alchimic de transformare a petrolului în combustibilul folosit de mașinăriile acelea?

– În cazul de față, e vorba de rafinare mai mult decât de alchimie – cel puțin așa am impresia – și cred că mai există o rafinărie încă funcțională. Dar nu, nu avem atâtea mașini, deși în Sala Mare din Gilead mai sunt câteva lămpi cu filament.

– Ce frumos! făcu ea, încântată. Văzuse imagini înfățișând lămpi cu filament și torțe electrice, dar niciodată nu le văzuse de-adevăratelea. Ultimele din Hambry (li se spunea „becuri" în partea aceea de lume, însă era convinsă că erau același lucru) se arseseră cu două generații în urmă.

– Spuneai că tatăl tău a îngrijit de caii primarului până la moarte, zise Will Dearborn. Îl chema cumva Patrick Delgado? Așa-l chema, nu-i așa?

Ea se uită în jos la el, speriată și revenind pe dată cu picioarele pe pământ.

– De unde știi asta?

– Numele lui era inclus în instrucțiunile misiunii noastre. Avem datoria să numărăm vitele, oile, porcii, boii... și caii. Dintre toate animalele noastre, caii sunt cei mai importanți. Patrick Delgado era omul cu care trebuia să ne întâlnim pentru treaba asta. Îmi pare rău să aud că a ajuns în poiana de la capătul cărării, Susan. Îmi accepți, te rog, condoleanțele?

– Mda, și îți mulțumesc.

– A avut un accident?

– Mda.

Spera ca vocea ei să transmită ce ar fi vrut să spună, adică *abandonează subiectul, nu mai pune întrebări.*

– Îngăduie-mi să fiu sincer cu tine, rosti el și pentru prima oară ei i se păru că aude o notă falsă. Poate doar își imagina. Indubitabil, experiența ei

în lume era mică (Tuşa Cord îi amintea asta aproape zilnic), însă ceva îi spunea că oamenii care începeau discuţia cu *Îngăduie-mi să fiu sincer cu tine* aveau să *continue* spunându-ţi verde-n faţă că ploaia cade în sus, banii cresc în copaci şi că pruncii sunt aduşi de Marele Păsăroi.

– Mda, Will Dearborn, răspunse ea, pe un ton puţin cam sec. Se spune că sinceritatea-i cea mai bună armă, chiar aşa.

Tânărul se uită la ea cu puţină îndoială, după care zâmbetul îi reapăru pe buze. Zâmbetul acela era periculos, îşi spuse ea – un zâmbet ca nisipul mişcător: uşor să-i cazi victimă, mai greu, poate, să te eliberezi.

– Nu mai e multă Afiliaţie în rândul Afiliaţiei, în zilele astea. În parte, aşa se explică de ce Farson a rezistat atât de mult, asta a permis ca ambiţiile lui să se dezvolte. A ajuns departe faţă de banditul care a început ca jefuitor de diligenţe în Garlan şi Desoy, şi va ajunge şi mai departe dacă Afiliaţia nu e repusă pe picioare. Poate chiar până în Mejis.

Susan nu-şi putea imagina de ce l-ar fi interesat pe Omul de Bine orăşelul ei adormit din Baronia cea mai apropiată de Marea Limpede, dar păstră tăcerea.

– În orice caz, nu Afiliaţia ne-a trimis aici, de fapt, urmă el. Nu aşa departe ca să numărăm vaci, sonde de petrol şi hectare de pământ cultivat.

Pregetă un moment, uitându-se în jos la drum (atent parcă la alte pietre în care s-ar fi putut împiedica) şi mângâind botul lui Rusher cu o tandreţe inconştientă. Susanei i se părea stânjenit, poate chiar ruşinat.

– Am fost trimişi de taţii noştri.

– De ta...

Şi atunci înţelese. Erau băieţi neascultători trimişi într-o expediţie-pedeapsă ce nu se numea tocmai exil. Bănuia că adevărata lor misiune în Hambry era aceea de a-şi curăţa onoarea. *Ei*, gândi ea, *asta explică într-adevăr zâmbetul său ca nisipul mişcător, nu-i aşa? Ai grijă la el, Susan; e genul care arde poduri şi dărâmă cutii poştale, apoi îşi vede vesel de drum fără măcar o privire în urmă. Şi nu de răutate, ci dintr-o simplă nepăsare copilărească.*

Asta o duse iar cu gândul la cântecul acela vechi, cel pe care îl cântase ea, cel pe care îl fluierase el.

– De taţii noştri, da.

Susan Delgado făcuse şi ea o boacănă sau două (sau poate două duzini) la viaţa ei, şi simţea compasiune faţă de Will Dearborn, nu doar prudenţă. Şi

preocupare. Băieții neascultători puteau fi amuzanți... până la un anumit punct. Întrebarea era cât de neascultători fuseseră Will și amicii săi?

– V-ați dat în petic? întrebă ea.

– Ne-am dat în petic, recunoscu el, vorbind tot pe un ton abătut, însă gura și ochii lui începeau parcă să exprime voioșie. Am fost avertizați; da, avertizați bine. Am luat la bord... o anumită cantitate de alcool.

Și ați pipăit câteva fete cu mâna care nu era ocupată să strângă paharul de băutură? Aceasta era o întrebare pe care nicio fată cuminte n-ar fi putut-o rosti fără ocolișuri, era însă totodată o întrebare pe care n-o putea împiedica să-i treacă prin gând.

Acum, zâmbetul care-i apăruse pentru scurt timp pe buze dispăru.

– Am întins prea mult coarda și distracția s-a terminat. Numai nerozii știu să facă asta. Într-o noapte s-a ținut o cursă. O noapte *fără lună*. După miezul nopții. Toți eram beți. Unul dintre cai și-a prins copita într-o gaură de popândău și și-a rupt piciorul din față. A trebuit eutanasiat.

Susan se strâmbă. Nu era cel mai rău lucru la care se putea gândi, însă era destul de rău. Și când tânărul deschise din nou gura, povestea se agravă.

– Calul era un pursânge, unul dintre cei trei pe care-i avea tatăl prietenului meu Richard, care nu e înstărit. Au avut loc scene în casele noastre pe care nu-mi doresc deloc să mi le aduc aminte, darămite să le reproduc. O să scurtez povestea și o să spun că, după lungi parlamentări și multe propuneri de pedepse, am fost trimiși aici, în această misiune. Ideea i-a aparținut tatălui lui Arthur. Cred că babacul lui a fost întotdeauna o țâră îngrozit de fiul său. Fără-ndoială, Arthur nu și-a moștenit năravul din partea de familie a lui George Heath.

Susan surâse în barbă, gândindu-se la Tușa Cordelia care spunea: „Categoric n-a moștenit nimic din partea *noastră* a familiei." Apoi o ezitare calculată, urmată de: „A avut o strămătușă din partea mamei care a luat-o razna... nu știai? Da! Și-a dat singură foc și s-a aruncat de pe Povârniș. În anul cometei, atunci a fost asta."

– În orice caz, reluă Will, domnul Heath ne-a trimis la drum cu o zicală învățată de la tatăl lui: „Când ai de meditat, trebuie să meditezi în purgatoriu." Așa că, uite-ne aici.

– Hambry nu e nici pe departe un purgatoriu.

Tânărul execută din nou plecăciunea aceea emfatică.

– Dacă ar fi, toată lumea și-ar dori să fie atât de rea încât să fie trimisă aici și să le întâlnească pe frumoasele locuitoare.

– Mai ai de lucrat la replica asta, spuse ea cu cel mai distant glas posibil. E încă necizelată, mă tem. Poate...

Tăcu brusc, dându-și seama de ceva uluitor: va trebui să spere că băiatul acela va accepta să participe la o conspirație mică. Altfel, s-ar găsi într-o postură stânjenitoare.

– Susan?

– Mă gândeam doar. Ești deja aici, Will? Oficial, adică?

– Nu, răspunse el, înțelegând imediat la ce se referea ea și, cel mai probabil, intuind deja încotro se îndrepta discuția. Părea destul de isteț, în felul lui. Am ajuns în Baronie doar în această după-amiază, iar tu ești prima persoană cu care a vorbit vreunul dintre noi... doar dacă, sigur, Richard și Arthur n-au întâlnit și ei pe cineva. Nu aveam somn, așa că am plecat să călăresc și să meditez puțin. Ne-am făcut tabără acolo, arătă el cu degetul. Pe taluzul acela lung care coboară către mare.

– Mda, Povârniș îi zice.

Ea înțelese că Will și camarazii lui se putea să fi adăstat chiar pe ceea ce, nu peste mult timp, avea să fie terenul ei, prin lege. Gândul era amuzant și emoționant și puțin surprinzător.

– Mâine vom intra în oraș și ne vom prezenta complimentele lordului primar, Hart Thorin. Potrivit celor ce ni s-au spus înainte să plecăm din Noul Canaan, e un om puțin dus cu pluta.

– Chiar vi s-a spus asta? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

– Da, că-i place să vorbească fără el, că are o slăbiciune pentru băutură și-ncă una, mai mare, pentru fete tinere, explică Will. E adevărat, tu ce spui?

– Cred că trebuie să te convingi singur, răspunse tânăra, reținându-și cu oarecare efort un zâmbet.

– În orice caz, ne vom prezenta și-n fața onorabilului Kimba Rimer, cancelarul lui Thorin, și am înțeles că el e cu capul pe umeri. Și că, pe deasupra, știe cât fac unu și cu unu.

– Thorin vă va primi la cină la Casa Primarului, zise Susan. Poate nu mâine seară, dar cu siguranță în seara de după.

– O cină de stat în Hambry, se fuduli Will, surâzând și încă mângâind botul lui Rusher. Pe toți zeii, cum voi putea oare suporta agonia așteptării?

– Ține-ți gura aia ca o meliță, îl preveni fata, și ascultă doar, dacă vrei să-mi fii prieten. E important.

Zâmbetul său se șterse și ea văzu din nou – cum văzuse pentru un moment sau două înainte – bărbatul care avea el să devină nu peste mulți ani. Chipul dur, ochii scrutători, gura nemiloasă. Era un chip înfricoșător, într-un fel – o *perspectivă* înfricoșătoare – și totuși, locul pe care îl atinsese cotoroanța se încălzise și Susanei îi venea greu să-și dezlipească ochii de la el. Cum era oare, se întreba ea, părul lui sub pălăria aceea caraghioasă pe care o purta?

– Spune-mi, Susan.

– Dacă tu și prietenii tăi veți veni la masă la Thorin, s-ar putea să ne întâlnim acolo. În cazul ăsta, Will, prefă-te că ne vedem pentru prima oară. Întâlnește-o pe domnița Delgado, așa cum și eu îl voi întâlni pe domnul Dearborn. Înțelegi ce spun?

– Întru totul. Se uita la ea căzut pe gânduri. Ești slujnică? Sigur, dacă tatăl tău era șeful îngrijitorilor de cai din Baronie, tu nu...

– Lasă ce sunt sau ce nu sunt eu. Promite-mi doar că dacă ne întâlnim la Faleză, ne întâlnim pentru întâiași dată.

– Promit. Dar...

– Gata cu întrebările. Aproape am ajuns la locul unde drumurile noastre se despart și vreau să îți dau o vorbă de avertizare – răsplata cuvenită pentru că m-ai lăsat să călăresc bidiviul ăsta mândru al tău, poate. De va fi să cinați cu Thorin și cu Rimer, nu veți fi singurii străini de la masă. E foarte probabil să mai fie trei oameni pe care Thorin i-a angajat să-i slujească drept gărzi private în casă.

– Nu ca ajutoare de șerif?

– Ne, aceștia nu răspund decât în fața lui Thorin... sau, s-ar putea, în fața lui Rimer. Numele lor sunt Jonas, Depape și Reynolds. Mie mi se par a fi băieți duri... deși copilăria lui Jonas e atât de departe, încât îmi imaginez c-a și uitat că a trăit-o vreodată.

– Jonas e conducătorul?

– Mda. Șchioapătă, are păr care-i cade până pe umeri, frumos ca părul unei fete, și vocea-i tremurată ca unui moșulică de la țară care-și petrece zilele lustruind cu turul pantalonilor scaunul de lângă vatră... cred însă că e

cel mai periculos dintre toți trei. Am impresia că trioul acela și-a dat în petic de mai multe ori decât veți avea vreodată ocazia să o faceți tu și prietenii tăi.

De ce-i spusese toate acestea, oare? Nu știa prea bine. Din recunoștință, poate. Tânărul promisese că va păstra secretul acelei întâlniri târzii și avea aerul unuia care se ținea de cuvânt, indiferent de cum se înțelegea cu tatăl lui.

– Voi fi cu ochii pe ei. Și-ți mulțumesc pentru sfat.

Urcau acum o pantă lungă și blândă. Deasupra, Mamă Bătrână scăpăra neobosită.

– Gărzi de corp, reflectă el. Gărzi de corp într-un orășel adormit ca Hambry. Ce timpuri ciudate, Susan! Ciudate, într-adevăr.

– Mda.

Se minunase și ea de Jonas, Depape și Reynolds, și nu reușea să găsească niciun motiv temeinic al prezenței lor în oraș. Rimer să fi fost în spatele lor, acestuia să-i fi aparținut decizia? Părea probabil – Thorin nu era genul de om care să se *gândească* măcar la gărzi de corp, ar fi spus ea; șeriful îl mulțumise întotdeauna destul – și totuși... de ce?

Ajunseră pe culmea dealului. De cealaltă parte, jos, se afla un grup de clădiri – satul Hambry. Doar câteva lumini erau încă aprinse. Cea mai mare concentrare marca Popasul Călătorilor. De acolo, pe briza călduroasă, Susan auzea pianul interpretând „Hey Jude" și un cor de voci amețite distrugând cu voioșie refrenul. Nu însă cei trei oameni de care îl prevenise pe Will Dearborn; aceia precis stăteau la bar, scrutând încăperea cu ochii lor goi. Cei trei nu erau genul care să cânte. Fiecare avea câte un mic sicriu albastru tatuat pe mâna dreaptă, în despicătura dintre degetul mare și arătător. Se gândi să-i spună asta lui Will, apoi își dădu seama că tânărul o va vedea cu ochii lui nu peste mult timp. În schimb, arătă ceva mai departe pe pantă în jos, spre un contur întunecat ce atârna peste drum agățat de un lanț.

– Vezi aia?

– Da. Scoase un suspin adânc și comic. Acela e obiectul de care mă tem mai mult decât de orice? Este cumva conturul înspăimântător al cutiei poștale ce-i aparține doamnei Beech?

– Mda. Și acolo trebuie să ne despărțim.

– Dacă tu spui că trebuie, atunci trebuie. Și totuși, eu mi-aș dori...

Chiar atunci vântul își schimbă direcția, așa cum făcea uneori vara, și suflă o pală puternică dinspre vest. Mirosul salin de mare dispăru pe dată, la fel și sunetul vocilor de cântăreți cherchelițti. Le înlocui un sunet infinit mai sinistru, unul care de fiecare dată îi făcea pielea de găină pe spinare: un zgomot jos, atonal, precum urletul unei sirene manuale acționate de cineva care nu mai avea mult de trăit.

Lărgind ochii, Will făcu un pas în spate și Susan observă din nou că mâinile lui coborau spre centură, dând parcă să apuce ceva ce nu era acolo.

– Pe toți zeii, ce e asta?

– E o deșirare, spuse ea pe ton molcom. În Canionul Ochet. N-ai auzit niciodată de așa ceva?

– Am auzit vorbindu-se despre asta, da, dar niciodată n-am *auzit* una. Pentru numele zeilor, cum o suportați? Sună ca și când ar fi *vie!*

Susan nu se gândise niciodată la ea în acești termeni, dar acum, ascultând într-un fel cu urechile lui, credea că tânărul avea dreptate. Era ca și când o parte bolnavă a nopții dobândise voce și se străduia să cânte.

Se cutremură. Rusher simți presiunea genunchilor ei și necheză ușor, întorcând capul să se uite la ea.

– De regulă, nu se aude atât de clar în perioada asta a anului, spuse ea. Toamna, bărbații îi dau foc ca să tacă.

– Nu înțeleg.

Cine înțelegea? Cine mai înțelegea ceva? Pe toți zeii, nu erau în stare nici că oprească cele câteva sonde de petrol de la Citgo care încă funcționau, deși jumătate dintre ele scârțâiau ca niște porci la abator. În zilele acelea, erai de obicei mulțumit să găsești lucruri care mai funcționau cât de cât.

– Vara, când este timp, îngrijitorii de cai și cowboy-ii adună frunze în gura canionului, explică ea. Frunzele uscate sunt bune și ele, însă cele verzi sunt și mai bune, pentru că e nevoie de fum, și cu cât e fumul mai gros, cu atât mai bine. Ochet e o râpă, una foarte scurtă și cu pereți abrupți. Aproape ca un horn întins pe orizontală, înțelegi?

– Da.

– Prin tradiție, focurile se aprind în Dimineața Secerișului – a doua zi după sărbătoare și focul de tabără.

– Prima zi de iarnă.

– Mda, deşi prin părţile astea iarna nu seamănă a iarnă atât de repede. În orice caz, asta nu-i o regulă; frunzele sunt uneori aprinse mai repede, dacă vânturile îşi fac de cap sau dacă zgomotul e deosebit de puternic. Deranjează animalele, vezi tu – vacile dau puţin lapte când sunetul deşirării e puternic – şi îngreunează somnul.

– Cred şi eu.

Will se uita tot spre nord şi o pală şi mai aprigă de vânt îi zbură pălăria de pe cap. Îi căzu pe spate, şiretul din piele strângându-se pe gât. Părul astfel scos la iveală era puţin lung şi negru ca pana corbului. Susan simţi pe dată o dorinţă greu de stăpânit de a-şi prefira degetele prin el, de a le lăsa să-i simtă textura – aspru, neted sau mătăsos? Şi oare cum mirosea? La aceasta, mai simţi un fior de căldură în adâncul pântecelui. Tânărul se întoarse spre ea de parcă i-ar fi citit gândurile şi ea se înroşi, bucurându-se de faptul că Will nu avea cum să-i vadă îmbujorarea din obraji.

– De când e acolo?

– Dinainte să mă nasc eu, răspunse ea, dar nu dinainte să se nască tata. El spunea că pământul s-a cutremurat înainte să apară. Unii spun că acel cutremur a creat-o, alţii susţin că aceasta-i o superstiţie fără noimă. Tot ce ştiu e că a fost întotdeauna acolo. Fumul o reduce la tăcere un timp, aşa cum reduce la tăcere un stup de albine sau viespi, dar sunetul revine mereu. Mormanul de frunze din gura râpei slujeşte şi ca barieră în calea animalelor domestice – uneori, acestea sunt atrase de ea, zeii ştiu de ce. Dar dacă o vacă sau o oaie se întâmplă să intre – după arderea frunzelor şi înainte ca mormanul din anul următor să fi început să crească – nu mai iese. Orice ar fi deşirarea, îi este foame.

Puse poncho-ul lui deoparte, ridică piciorul drept peste şa, fără a atinge măcar oblâncul, şi coborî de pe spinarea lui Rusher – totul dintr-o singură mişcare fluidă. Era o ispravă menită purtătorilor de pantaloni, nu de rochii, şi înţelese după felul în care el căscă ochii că văzuse destul de mult din ea... însă nimic ce trebuia să spele cu uşa de la baie închisă, deci care era problema? Iar felul acela rapid de a descăleca fusese întotdeauna un truc preferat al ei atunci când era într-o dispoziţie acrobatică.

– Frumos! exclamă tânărul.

– Am învățat-o de la tata, zise ea, reacționând mai mult la caracterul inocent al complimentului său. Totuși, zâmbetul ei atunci când îi dădu frâiele sugera că era dispusă să accepte complimentul indiferent de sensul lui intenționat.

– Susan? Tu ai văzut vreodată deșirarea?

– Mda, o dată sau de două ori. De sus.

– Și cum arată?

– Urât, răspunse ea imediat.

Până în noaptea de față, când observase de aproape zâmbetul lui Rhea și îi îndurase degetele iscoditoare, ar fi spus că era cel mai urât lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Seamănă nițel cu un foc de turbă care arde mocnit și nițel cu o mlaștină plină de apă verde scârboasă. De pe suprafața ei se ridică o ceață, care uneori seamănă cu niște brațe lungi și slabe. Cu mâini la capătul lor.

– Și crește?

– Mda, așa se spune, că orice deșirare crește, dar crește încet. Nu va ieși din Canionul Ochet în timpul vieții noastre.

Ridică ochii spre cer și văzu că, în timp ce ei vorbeau, constelațiile continuaseră să-și urmeze cursul. Avea impresia că ar fi putut discuta cu el toată noaptea – despre deșirare, sau despre Citgo, sau despre mătușa ei nesuferită, sau despre aproape orice altceva – și ideea aceasta o dezarma. De ce i se întâmpla așa ceva acum, pentru numele zeilor? După trei ani în care respinsese băieții din Hambry, de ce să întâlnească acum un băiat care să o intereseze într-un chip atât de ciudat? De ce era viața așa nedreaptă?

O vizită din nou gândul dinainte, cel pe care îl auzise rostit de glasul tatălui ei: *Dacă-i mâna* ka-*ului, va veni ca vântul și planurile tale nu vor rezista în calea lui mai mult decât un hambar în calea ciclonului.*

Dar nu. Și nu. Și nu. Se împotrivea, cu toată fermitatea ei considerabilă, acestei idei. Acum nu era vorba de un hambar; acum era vorba de *viața* ei.

Susan întinse mâna și atinse tabla ruginită a cutiei poștale a doamnei Beech, ca pentru a-și regăsi locul în lume. Micile ei speranțe și visuri nu însemnau foarte mult, poate, dar tatăl ei o învățase să-și ia măsura după abilitatea sa de a face lucrurile pe care spunea că le va face, iar ea refuza să nesocotească învățăturile lui doar pentru că întâmplarea făcuse să întâlnească un tânăr arătos într-un moment când corpul și sentimentele ei erau puse pe jar.

– Te las aici să te-ntorci la prietenii tăi sau să-ți vezi mai departe de drum, spuse ea. Gravitatea pe care o auzi în propriul glas o întristă puțin, căci era o gravitate de adult. Dar amintește-ți promisiunea, Will: de mă vei vedea la Faleză – Casa Primarului – și de vrei să-mi fii prieten, vezi-mă acolo pentru-ntâiași oară. Așa cum te voi vedea și eu.

El încuviință și Susan își văzu seriozitatea reflectată acum pe chipul lui. La fel și tristețea, poate.

– N-am întrebat niciodată o fată dacă vrea să călărească cu mine sau dacă acceptă o vizită din partea mea. Te-aș întreba pe tine, Susan, fiica lui Patrick – ți-aș aduce chiar și flori, ca să-mi sporesc șansele – dar cred că n-ar ajuta la nimic.

Ea clătină din cap.

– Ne. N-ar ajuta.

– Ți-a fost promisă mâna? Știu că e o întrebare directă, dar întreb cu sufletul curat.

– Sunt sigură de asta, îns-aș prefera să nu răspund. Poziția mea e delicată-n clipa asta, cum ți-am spus. Pe deasupra, e târziu. Aici drumurile noastre se despart, Will. Dar stai... încă un moment...

Scotoci în buzunarul șorțului și scoase o jumătate de prăjitură înfășurată într-o frunză verde. Cealaltă jumătate o mâncase în drum spre Cöos... în ceea ce acum i se părea a fi cealaltă jumătate a vieții sale. Îi întinse lui Rusher ce mai rămăsese din meschina ei masă de seară. Calul o mirosi, apoi o mâncă și-i mângâie mâna cu nasul. Fata surâse, plăcându-i atingerea lui catifelată în căușul palmei.

– Mda, ești un cal bun, chiar așa.

Se uită la Will Dearborn, care stătea în drum, bătând pasul pe loc în cizmele-i colbuite și privind-o nefericit. Acum, expresia dură îi pierise de pe față; arăta din nou de vârsta ei – sau mai tânăr.

– Ne-am întâlnit cu bine, nu-i așa? întrebă el.

Ea făcu un pas în față și, înainte de a-și îngădui să se gândească la ce face, puse mâinile pe umerii lui, se ridică în vârful degetelor și-l sărută pe gură. Sărutul fu scurt, însă nu frățesc.

– Mda, foarte bine ne-am întâlnit, Will.

Dar când el dădu să se apropie de ea (la fel de natural ca o floare care își întoarce fața către soare), dorindu-și să repete experiența, ea îl împinse un pas înapoi, blând, dar ferm.

– Ne, asta a fost doar de mulțumire, iar un singur gest de mulțumire ar trebui să fie suficient pentru un gentleman. Du-te pe drumul tău în pace, Will.

El luă frâiele ca un om într-un vis, se uită la ele un moment de parcă n-ar fi avut habar ce erau, după care întoarse privirea la ea. Susan vedea bine cât se străduia să-și clarifice gândurile și sentimentele de efectul pe care îl avusese sărutul ei. Îi plăcea de el pentru asta. Și era foarte bucuroasă că o făcuse.

– Și tu pe al tău, răspunse el, sărind în șa. Abia aștept să te întâlnesc pentru întâiași oară.

Îi zâmbi, iar ea văzu deopotrivă dor și dorințe în zâmbetul acela. Apoi el dădu pinteni calului, se întoarse și o luă înapoi pe unde veniseră – ca să mai arunce o privire la exploatarea petrolieră, poate. Ea rămase locului, lângă cutia poștală a doamnei Beech, rugându-se ca el să se întoarcă și să fluture din mână, ca ea să-i vadă chipul încă o dată. Era sigură că o va face... însă tânărul nu o făcu. Apoi, tocmai când ea era pe cale să se răsucească pe călcâie și să pornească pe deal în jos spre oraș, Will *se întoarse* și mâna lui se ridică, fluturând preț de o clipă în întuneric, ca un fluture de noapte.

Susan ridică și ea mâna, după care, simțindu-se fericită și nefericită în același timp, se duse pe drumul ei. Totuși – și acesta era, poate, cel mai important lucru – nu se mai simțea pângărită. Când atinsese buzele băiatului, atingerea lui Rhea păruse să-i părăsească pielea. O magie mică, poate, însă bine-venită.

Merse mai departe, surâzând nițel și uitându-se în sus la stele mai des decât îi stătea în obicei atunci când afară era întuneric.

IV

CU MULT DUPĂ SCĂPĂTATUL LUNII

1

Vreme de două ore, el călări fără odihnă de-a lungul și de-a latul a ceea ce fata numise Povârniș. Îl mână pe Rusher doar la trap, deși ar fi dorit să-l mâne la galop până când i s-ar mai fi răcorit puțin sângele.

O să ți se răcorească destul dacă atragi atenția asupra ta, gândi el, *și s-ar putea chiar să nu fii nevoit tu să-l răcorești. Nerozii sunt singurii oameni de pe fața pământului care pot fi siguri că vor obține ceea ce merită.* Această veche zicală îl duse cu gândul la omul crăcănat și plin de cicatrice care fusese cel mai mare învățător din viața sa, și zâmbi.

În cele din urmă, întoarse calul pe pantă în jos spre firul de apă care curgea acolo și urmă pârâiașul doi kilometri în amonte (pe lângă mai multe grupuri de cai, care îl studiară pe Rusher cu un soi de surpriză molcomă), spre un pâlc de sălcii. Un cal necheză încet din mijlocul lor. Rusher necheză înapoi, lovind dintr-o copită și mișcând sus-jos din cap.

Călărețul lăsă și el capul jos, trecând printre ramurile sălciilor, și deodată se ivi înaintea lui un chip subțire și inuman de alb, cu jumătatea superioară dominată aproape complet de doi ochi negri, fără pupile.

Tânărul duse mâna spre arme – pentru a treia oară în noaptea aceea și, pentru a treia oară, nu găsi nimic. Nu c-ar fi avut vreo importanță; recunoscuse deja ce atârna înaintea sa pe o sfoară: craniul idiotului ăluia fără creier.

Tânărul care acum își spunea Arthur Heath îl dăduse jos de pe șa (îl amuza să spună că tigva aninată acolo era santinela lor, „urâtă ca o gheonoaie, da' foarte ieftină de întreținut") și îl agățase acolo în glumă, ca semn de bun-venit. El și poantele lui! Stăpânul lui Rusher îl dădu la o parte destul de tare încât să rupă sfoara și să proiecteze craniul în beznă.

– Pfoai, Roland! făcu o voce din umbră.

Vorbise pe un ton de reproș, dar dincolo de acesta vibra râsul... ca întotdeauna. Deși Cuthbert era cel mai vechi prieten al său – urmele primilor lor dinți rămăseseră imprimate în multe jucării – Roland nu-l înțelesese niciodată, în unele privințe. Și nu era vorba doar de râsul lui; în îndepărtata zi când Hax, bucătarul de la palat, urma să fie spânzurat ca trădător pe Dealul Spânzurătorii, Cuthbert fusese copleșit de groază și remușcare. Îi spusese lui Roland că nu poate rămâne, nu poate asista... însă-n cele din urmă le făcuse pe amândouă. Întrucât nici glumele idioate și nici sentimentele ușoare nu-l reprezentau pe adevăratul Cuthbert Allgood.

Pe când Roland intra în luminișul din mijlocul crângului, o siluetă întunecată ieși dintre copaci, unde se ascunsese. La jumătatea poienii, căpătă trăsăturile unui băiat deșirat, desculț și cu pieptul gol, purtând doar o pereche de jeanși. Într-o mână ținea un enorm revolver antic – din acelea care erau uneori numite „butoaie de bere", din pricina dimensiunii butoiașului.

– Pfoai, repetă Cuthbert, de parcă i-ar fi plăcut sonoritatea cuvântului, arhaic nu doar în sălbăticiile uitate precum Mejis. Frumos știi să tratezi țeasta santinelei, plesnindu-l pe sărmanul cap de schelet și făcându-l să zboare până aproape de următorul lanț muntos!

– Dacă eram înarmat, praf și pulbere-l făceam, precis, și aș fi trezit din somn jumătate de sat.

– Știam că nu vei pleca înarmat, răspunse Cuthbert pe un ton blând. Ești extraordinar de pocit, Roland, fiul lui Steven, dar prost nu ești, deși te apropii de avansata vârstă de cincisprezece ani.

– Parcă eram de acord să folosim numele sub care călătorim. Chiar și între noi.

Cuthbert întinse piciorul, cu călcâiul gol înfipt în iarbă, şi se înclină cu braţele depărtate şi mâinile îndoite forţat de la încheieturi – o imitaţie reuşită a genului de om pentru care curtea a devenit carieră. Semăna, în acelaşi timp, remarcabil de tare cu un bâtlan stând într-o mlaştină, şi Roland râse pe înfundate, incapabil să se abţină. Apoi îşi atinse fruntea cu încheietura mâinii stângi, pentru a vedea dacă nu are febră. Se simţea destul de înfierbântat înăuntrul craniului, zeii îi erau martori, însă pielea de deasupra ochilor era rece.

– Iartă-mă, rogu-te, pistolare, zise Cuthbert, cu ochii şi mâinile îndreptate în continuare, umil, spre pământ.

Zâmbetul nu se şterse de pe buzele lui Roland.

– Şi nu-mi mai spune aşa, Cuthbert. Te rog. Nici aici şi nici în altă parte. Dacă ţii la mine.

Cuthbert renunţă imediat la poziţie şi veni degrabă la locul unde Roland se oprise călare. Părea sincer afectat.

– Roland... Will... îmi pare rău.

Roland îl lovi peste umăr.

– Nu face nimic. Ţine doar minte de aici înainte. O fi Mejis la capătul lumii... dar este încă *parte* a lumii. Unde-i Alain?

– Dick, vrei să spui? Tu unde crezi?

Cuthbert arătă de cealaltă parte a luminişului, unde o movilă întunecată fie sforăia, fie murea sufocându-se încet.

– Ăla, zise Cuthbert, ar dormi şi-n timpul unui cutremur de pământ.

– Dar tu m-ai auzit venind şi te-ai trezit.

– Da, spuse Cuthbert. Ochii lui erau lipiţi de faţa lui Roland, cercetând-o cu o intensitate care-l stânjenea puţin. Ţi s-a întâmplat ceva? Pari schimbat.

– Da?

– Da. Surescitat. Istovit, într-un fel.

Dacă voia să-i spună lui Cuthbert de Susan, acum era momentul. Se decise fără a sta cu adevărat pe gânduri (majoritatea deciziilor sale, categoric cele mai bune dintre ele, erau luate în acelaşi fel) să nu scoată o vorbă. Dacă urma să o întâlnească la Casa Primarului, avea să fie prima lor întâlnire şi-n ceea ce-i privea pe Cuthbert şi Alain. Ce era rău în asta?

– Sunt într-adevăr istovit, recunoscu el, descălecând şi aplecându-se să dezlege chingile şeii. Am hoinărit şi am văzut lucruri cu adevărat interesante.

– Ah? Vorbește, tovarășul celui mai drag chiriaș al pieptului meu.

– Cred c-o să aștept până mâine, când ursul ăla de hibernează colo se va fi trezit, în sfârșit. Așa va trebui să povestesc doar o dată. Pe deasupra, sunt ostenit. Ți-oi spune însă un lucru: sunt prea mulți cai prin părțile astea, chiar și pentru o Baronie renumită pentru hergheliile ei. Prea mulți, de departe.

Înainte ca amicul lui să mai poată întreba ceva, Roland trase șaua de pe spinarea lui Rusher și o așeză lângă trei cuști mici de nuiele care fuseseră legate laolaltă cu nojițe pentru a putea fi puse pe spatele unui cal. Înăuntru, trei porumbei cu inele albe în jurul gâtului uguiau somnoros. Unul scoase capul de sub aripă, trase cu ochiul la Roland, apoi și-l vârî la loc.

– Băieții ăștia sunt bine? întrebă Roland.

– Foarte bine. Ciugulesc și se cacă într-o veselie pe paiele lor. În ce-i privește, sunt în vacanță. Ce voiai să spui cu...

– Mâine, insistă Roland și Cuthbert, înțelegând că nu va mai scoate nimic de la el, încuviință doar și se duse la santinela sa slabă și osoasă.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce Rusher fusese descărcat și țesălat și pus să mănânce alături de Buckskin și Glue Boy (Cuthbert nu putea nici să-și boteze calul ca un om normal), Roland stătea întins pe spate în sacul lui de dormit, uitându-se în sus la ultimele stele de pe cer. Cuthbert se culcase la loc, adormind la fel de ușor cum se trezise la auzul copitelor lui Rusher, însă Roland nu se mai simțise niciodată în viață atât de treaz.

Mintea sa se întoarse înapoi cu o lună, la odaia prostituatei, la tatăl lui șezând pe patul ei și privindu-l cum se îmbrăca. Vorbele pe care le rostise acesta – *Știu totul de doi ani* – reverberaseră ca un gong în capul lui Roland. Bănuia că asta aveau să continue să facă pentru tot restul vieții sale.

Tatăl lui avusese totuși mult mai multe de spus. Despre Marten. Despre mama lui Roland, care era, poate, mai mult victima păcatului decât cea care păcătuia. Despre bandiți care-și spuneau patrioți. Și despre John Farson, care într-adevăr fusese în Cressia și care acum plecase de acolo – dispăruse cum îi stătea în fire, precum fumul într-un vânt puternic. Înainte să plece, el și oamenii lui incendiaseră Indrie, reședința Baroniei, reducând-o aproape complet la cenușă. Victimele se număraseră cu sutele și, poate, nu era deloc o surpriză că Cressia repudiase de atunci Afiliația și se plecase în fața Omului de Bine. Guvernatorul Baroniei, primarul de Indrie și șeriful sfârșiseră toți

ziua de vară timpurie care încheiase vizita lui Farson cu capetele pe zidul ce păzea intrarea în oraş. Asta era, spusese Steve Deschain, „o mişcare politică destul de convingătoare".

Era un joc al Castelelor în care ambele armii ieşiseră din spatele Movilelor lor şi ultimele mişcări începuseră, spusese tatăl lui Roland, şi cum se întâmpla atât de des în cazul revoluţiilor populare, jocul acela avea să se încheie înainte ca mulţi din Baroniile Lumii de Mijloc să fi înţeles că John Farson reprezenta o gravă ameninţare... sau, dacă erai unul dintre cei care credeau cu tărie în ideea sa de democraţie şi-n ceea ce el numea „sclavagism de masă şi basme străvechi", un grav agent al haosului.

Tatălui său şi restrânsului *ka-tet* de pistolari al lui, Roland aflase cu uimire, puţin le păsa de Farson, orice ar fi reprezentat acesta; îl priveau ca pe o mică scofală. Priveau Afiliaţia însăşi ca pe o mică scofală, dacă tot era vorba de asta.

Te trimit de aici, spusese Steven, şezând acolo pe pat şi privindu-şi grav singurul fiu, singurul care trăise. *N-a mai rămas niciun loc cu adevărat sigur în Lumea de Mijloc, dar Baronia de Mejis de pe malul Mării Limpezi pare a fi cel mai sigur loc în zilele acestea... aşa că acolo te vei duce tu, împreună cu cel puţin doi dintre colegii tăi. Alain, presupun, ar fi unul. Te rog doar ca al doilea să nu fie băiatul ăla hăhăit. Ţi-ar fi mai bine dacă ai lua un câine lătrător.*

Roland, care în orice altă zi a vieţii sale ar fi fost în culmea fericirii la ideea de a vedea o parte din lumea largă, se împotrivise cu înverşunare. Dacă bătăliile finale împotriva Omului de Bine stăteau să înceapă, voia să lupte în ele de-a dreapta tatălui său. La urma urmei, acum era şi el pistolar, chiar dacă numai ucenic, şi...

Tatăl lui clătinase din cap, încet şi apăsat. *Nu, Roland. Nu înţelegi. Dar vei înţelege; vei înţelege cât de bine va fi posibil.*

Mai târziu, se plimbaseră împreună pe meterezele înalte de deasupra ultimului oraş viu din Lumea de Mijloc – Gilead cel verde şi splendid în soarele dimineţii, cu fanioanele lui fâlfâind, şi cu vânzătorii lui ambulanţi pe străzile Vechiului Cartier, şi cu bidiviii lui tropăind pe drumeagurile ce radiau de la palatul care stătea în mijlocul tuturor lucrurilor. Tatăl lui îi mai povestise ceva (nu totul), iar el înţelesese mai mult (nu tot – nici tatăl lui nu înţelegea tot). Turnul Întunecat nu fusese pomenit de niciunul dintre ei, însă acesta plutea deja în mintea lui Roland, o posibilitate ca un nor de furtună departe în zare.

Despre Turn era vorba în toate acestea, de fapt? Nu despre un bandit smintit cu visuri de a conduce Lumea de Mijloc, nu despre vrăjitorul care-i vrăjise mama, nu despre globul de cristal pe care Steven și ai lui speraseră să-l găsească în Cressia... ci despre Turnul Întunecat?

Nu pusese întrebarea.

Nu *îndrăznise* să pună întrebarea.

Acum se răsuci în sacul de dormit și închise ochii. Văzu chipul fetei încă o dată; îi simți buzele apăsând ferm buzele sale și simți mireasma pielii ei. Îl cuprinse pe dată o fierbințeală, din creștetul capului până la baza șirei spinării, și o răceală glacială de la baza șirei spinării până la vârfurile degetelor de la picioare. Apoi se gândi la felul în care picioarele ei străluciseră atunci când sărise de pe spinarea lui Rusher (de asemenea, licărul lenjeriei de sub rochia ce i se ridicase pentru scurt timp) și cele două jumătăți ale corpului său, cea înfierbântată și cea rece ca gheața, făcură rocada.

Târfa îi luase virginitatea, dar refuzase să-l sărute; întorsese capul pe o parte când el încercase să o sărute. Îi permisese să facă orice poftea, dar nu asta. Pe moment fusese foarte dezamăgit. Acum, era bucuros.

Ochiul minții sale adolescentine, deopotrivă neliniștit și limpede, admiră cosița care-i cădea pe spate până la brâu, gropițele moi care se formaseră la colțurile gurii ei când zâmbea, unduirea vocii ei, felul demodat de a spune mda și ne. Se gândi la cum simțise mâinile ei pe umerii săi, atunci când fata se întinsese să-l sărute, și crezu că ar da orice numai să-i mai simtă o dată mâinile, atât de ușoare și atât de ferme. Și gura pe a sa. Era o gură care știa puține despre sărutări, bănuia, însă și asta era mai mult decât știa el însuși.

Ai grijă, Roland – nu permite ca sentimentele tale față de fata asta să dea lucrurile peste cap. Nu e liberă, oricum – a spus-o chiar ea. Nu-i căsătorită, dar e promisă într-un fel sau altul.

Roland era departe de ființa neastâmpărată care avea să devină într-un târziu, dar semințele acelui neastâmpăr erau acolo – mici, tari ca piatra, dar aveau, cu timpul, să se dezvolte, devenind arbori cu rădăcini adânci... și fructe amare. Acum, una dintre acele semințe se desfăcu și scoase prima frunză ascuțită.

Ce-a fost promis se poate lua înapoi, iar ce-a fost făcut poate fi desfăcut. Nimic nu e sigur, dar... O vreau.

Da. Acesta era un lucru pe care îl știa, și îl știa la fel de bine cum știa chipul tatălui său: o voia. Nu așa cum o voise pe târfă atunci când ea zăcea goală pe pat, cu picioarele depărtate și cu ochii întredeschiși uitându-se în sus la el, ci în felul în care voia hrană când îi era foame ori apă când îi era sete. Așa cum bănuia că voia să târască după calul său trupul prăfuit al lui Marten de-a lungul Drumului Mare din Gilead, ca pedeapsă pentru ceea ce vrăjitorul îi făcuse mamei sale.

O voia; o voia pe fata Susan.

Roland se întoarse pe o rână, închise ochii și adormi. Odihna lui fu superficială și luminată de vise schematice și poetice pe care doar adolescenții le au, vise în care atracția sexuală și iubirea romantică se întâlnesc și rezonează mai puternic decât oricând. În acele viziuni ale năzuinței sale, Susan Delgado punea mâinile pe umerii lui iar și iar, îi săruta buzele iar și iar, îi spunea iar și iar să vină la ea pentru prima dată, să fie cu ea pentru prima dată, să o vadă pentru prima dată, să o vadă foarte bine.

2

La aproximativ opt kilometri distanță de locul unde Roland dormea și își visa visele, Susan Delgado stătea întinsă în pat, se uita pe geam și privea cum Stea Bătrână începea să pălească odată cu apropierea zorilor. Somnul nu era mai aproape acum decât fusese atunci când se întinsese, și simțea un zvâcnet între picioare, acolo unde cotoroanța o atinsese. Era deranjant, deși nu mai era neplăcut, întrucât acum îl asocia cu băiatul pe care îl întâlnise pe drum și pe care îl sărutase, dintr-un impuls, sub clar de stele. De fiecare dată când își mișca picioarele, zvâcnetul acela creștea într-o durere scurtă și plăcută.

Când ajunsese acasă, Tușa Cord (care s-ar fi aflat în patul ei deja de o oră într-o seară normală) ședea în balansoarul ei de lângă șemineu – stins și rece și curățat de cenușă în perioada aceea din an – cu poala plină de o dantelă asemănătoare cu spuma mării pe fundalul rochiei sale negre. O lucra cu o viteză care Susanei i se părea aproape supranaturală, și nu ridicase privirea când ușa se deschisese și nepoata ei intrase învăluită într-o pală de vânt.

– Te aşteptam acum o oră, spuse Tuşa Cord. După care adăugă, deşi nu părea: Mi-am făcut griji.

– Mda? întrebă Susan şi altceva nu mai spuse.

Se gândi că în orice altă noapte şi-ar fi prezentat bălmăjit scuzele, care întotdeauna sunau a minciună în propriile sale urechi – acesta era efectul pe care Tuşa Cord îl avusese asupra ei de când se ştia – dar acum nu era o noapte ca oricare alta. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese o noapte ca aceea. Descoperi că nu şi-l putea scoate pe Will Dearborn din minte.

Tuşa Cord ridicase ochii săi apropiaţi, mici ca două mărgele şi iscoditori, deasupra nasului ascuţit ca o lamă. Unele lucruri nu se schimbaseră de când Susan plecase către Cöos; încă putea simţi ochii mătuşii sale plimbându-i-se pe faţă şi pe corp în jos, ca mici periuţe cu peri rigizi.

– Ce ţi-a luat aşa de mult? chestionase Tuşa Cord. Ai avut probleme?

– N-am avut nicio problemă, răspunsese Susan, dar pentru un moment se gândi la felul în care stătuse vrăjitoarea lângă ea în cadrul uşii, trecându-şi cosiţa ei prin tubul noduros format de pumnul strâns lejer. Îşi amintea că-şi dorise să plece şi îşi amintea că o întrebase pe Rhea dacă terminaseră ce aveau de făcut.

Poate ar mai fi un lucruşor, spusese baba... sau aşa credea Susan. Dar care fusese acel lucruşor? Nu-şi putea aminti. Şi, sincer, ce importanţă avea? Terminase cu Rhea până când pântecele avea să-nceapă să i se umfle cu pruncul lui Thorin... şi dacă nu puteau face pruncul până la Noaptea Secerişului, nu avea să se întoarcă la Cöos decât, cel mai curând, spre sfârşitul iernii. Un secol! Şi chiar mai mult, dacă sămânţa urma să se prindă greu...

– Nu m-am grăbit întorcându-mă acasă, Tuşică. Asta-i tot.

– Şi atunci, de ce arăţi aşa? voise să ştie Tuşa Cord, sprâncenele-i rare apropiindu-se de linia verticală care-i brăzda fruntea.

– Aşa cum? întrebase Susan, dându-şi şorţul jos, înnodând bretelele şi agăţându-l în cârligul de pe dosul uşii de la bucătărie.

– Îmbujorată. Spumoasă. Ca laptele proaspăt muls.

Aproape că râsese. Tuşa Cord, care ştia despre bărbaţi la fel de puţine lucruri pe cât ştia Susan despre stele şi planete, o nimerise la fix. Exact îmbujorată şi spumoasă se simţea.

– Doar aerul nopţii, presupun, spusese ea. Am văzut un meteorit, Tuşică. Şi am auzit deşirarea. Vibrează puternic în noaptea asta.

– Mda? făcuse mătuşa dezinteresată, apoi se întoarse la subiectul care o interesa. Te-a durut?

– Puţin.

– Ai plâns?

Susan scutură din cap.

– Bun. E mai bine aşa. Întotdeauna e mai bine. Hoaştei îi place când fetele plâng, am auzit. Acum, Sue... ţi-a dat ceva? Ai primit ceva de la fofoloanca aia bătrână?

– Mda.

Duse mâna în buzunar şi scoase hârtia pe care scria

CESTITĂ

O întinse şi mătuşa ei o înşfăcă pe dată cu o privire lacomă. În ultima lună, Cordelia fusese cu ea dulce ca mierea, dar acum, că avea ce voia (şi acum, că Susan mersese prea departe şi promisese prea multe pentru a se mai putea răzgândi), redevenise femeia acră, trufaşă, deseori suspicioasă cu care crescuse Susan; cea pe care fratele ei flegmatic şi pasiv o făcea săptămânal să aibă accese de furie. Într-un fel, era o uşurare. Fusese de-a dreptul enervant să o vadă pe Tuşa Cord jucând rolul Zânei Bune zi după zi.

– Mda, mda, aiasta-i pecetea ei, într-adevăr, spusese mătuşa sa, urmărind cu degetul partea din jos a paginii. O copită de diavol, asta-nseamnă, zic unii, da' nouă ce ne pasă, eh, Sue? Aşa creatură scârboasă şi oribilă cum e, tot a reuşit să facă posibil ca două femei să mai înainteze c-un pas pe lume. Şi nu va mai trebui s-o vizitezi decât o dată, probabil în jurul Capătului de An, când vei fi prins rod.

– Va fi mai târziu, îi spusese Susan. N-am voie să mă culc cu el decât după ce Luna Demonului va fi plină. După Sărbătoarea Secerişului şi focul de tabără.

Tuşa Cord rămăsese cu ochii larg căscaţi, cu gura deschisă.

– Aşa spus-a ea?

Mă faci mincinoasă, Tuşică? gândise ea într-un fel tăios care nu-i stătea în fire; de regulă, firea ei se asemăna mai mult cu a tatălui.

– Mda.

– Da' de ce? De ce atât de *mult timp?*

Tușa Cord era în mod evident deranjată și dezamăgită. Până atunci, din târgul acesta scosese opt arginți și patru galbeni; erau depozitați în locul secret în care Tușa Cord își dosea banii (și Susan bănuia că aceștia erau destul de mulți, deși Cordeliei îi plăcea să facă pe săraca ori de câte ori avea ocazia), și încă o dată pe atâta rămânea de plătit... dar asta numai după ce cearșaful pătat de sânge avea să ajungă la spălătoreasa Casei Primarului. Aceeași sumă avea să fie achitată din nou după ce Rhea va fi confirmat băiatul și sănătatea lui. Un purcoi de bani, toți laolaltă. Un *mare* purcoi, pentru un locșor ca acela și pentru niște oameni neînsemnați ca ei. Iar acum, ca plata să fie amânată atât de mult...

Apoi Susan comisese un păcat pentru care se rugase (deși fără mare entuziasm) înainte să urce în pat: îi făcuse plăcere să vadă expresia frustrată de om înșelat de pe chipul Tușei Cord – expresia de avar nesatisfăcut.

– De ce atât de *mult timp?* repetase ea.

– Presupun că te-ai putea duce pe Cöos să o întrebi.

Buzele Cordeliei Delgado, și așa subțiri, se strânseseră atât de tare, că aproape dispăruseră cu totul.

– Faci pe deșteapta, domniță? Faci pe deșteapta cu mine?

– Nu. Sunt prea obosită ca să fac pe deșteapta cu oricine. Vreau să mă spăl – încă-i mai simt mâinile pe mine, zău așa – și să merg la culcare.

– Atunci, așa fă. Poate că dimineață vom putea discuta în termeni mai femeiești. Și trebuie, desigur, să mergem în vizită la Hart.

Împături hârtia pe care Rhea i-o dăduse Susanei, părând satisfăcută de gândul unei vizite la Hart Thorin, și duse mâna spre buzunarul rochiei.

– Nu, făcuse Susan și vocea ei fusese neobișnuit de tăioasă – destul ca mâna mătușii ei să încremenească în aer.

Cordelia se uitase la ea, sincer speriată. Susan se simțise puțin stânjenită de acea privire, dar nu-și ferise ochii, iar când întinsese mâna, aceasta fusese îndeajuns de sigură.

– Eu trebuie să păstrez aia, Tușică.

– Cine te-a învățat să vorbești așa? întrebase Tușa Cord, vocea ei aproape scăpărând de furie – era aproape o blasfemie, bănuia Susan, dar pentru un moment vocea Tușei Cord îi amintise de sunetul pe care îl scotea deșirarea. Cine te-a învățat să vorbești așa cu femeia care a crescut o fată fără mamă? Cu sora sărmanului tată mort al acelei fete?

– Știi cine, zisese Susan, cu mâna în continuare întinsă. Eu trebuie să o păstrez și eu trebuie să i-o dau primarului Thorin. A spus că ei nu-i pasă ce se întâmplă cu ea atunci, că primarul se poate șterge la fund cu ea, din cât îi pasă ei. Roșeața care urcă pe fața mătușii sale la aceste cuvinte o bucurase peste poate. Dar că *până* atunci, hârtia trebuie să rămână în seama mea.

– N-am auzit nicicând de așa ceva, pufnise Tușa Cordelia... dar îi dăduse înapoi bucata soioasă de hârtie. Să încredințezi spre păstrare un document așa de important unei mucoase...

Și totuși nu-s destul de mucoasă încât să nu pot fi metresa lui Thorin, nu-i așa? Să zac sub el și să-i ascult oasele cum pârâie și să-i primesc sămânța și, poate, să-i port progenitura.

Când puse hârtia înapoi în buzunar, coborâse ochii într-acolo, nedorindu-și ca Tușa Cord să vadă indignarea din ei.

– Du-te sus, o îndemnase Tușa Cord, înlăturând cu mâna broderia din poală, făcând-o să cadă în coșul de lucru manual. Și când te speli, spală-te mai cu seamă pe gură. Curăț-o de nerușinarea și lipsa de respect față de cei care au renunțat la multe pentru a iubi-o pe cea care o poartă.

Susan plecase tăcută, reținându-și o mie de răspunsuri aspre, urcând scările așa cum o făcuse deseori, fremătând de un amestec de rușine și revoltă.

Iar acum stătea în pat, încă trează, în vreme ce stelele păleau departe și primele nuanțe mai deschise începeau să coloreze cerul. Întâmplările din noaptea care tocmai se încheia îi treceau prin gând cu o viteză fantastică, precum niște cărți de joc amestecate – iar cea care se întorcea cel mai des purta chipul lui Will Dearborn. Se gândi cum putea acel chip să fie dur într-un moment și blând, atât de neașteptat, în următorul. Și era el un chip frumos? Mda, așa credea ea. Pentru ea, știa că așa era.

N-am întrebat niciodată o fată dacă vrea să călărească cu mine sau dacă acceptă o vizită din partea mea. Te-aș întreba pe tine, Susan, fiica lui Patrick.

De ce acum? De ce a trebuit să-l întâlnesc acum, când nimic bun nu poate ieși din asta?

Dacă-i mâna ka-*ului, va veni ca vântul. Ca un ciclon.*

Se întoarse de pe o parte a patului pe cealaltă, apoi în sfârșit se rostogoli înapoi pe spate. Nu avea să poată dormi în cât mai rămăsese din noapte,

credea. Putea la fel de bine să iasă afară, să se plimbe pe Povârniș și să admire răsăritul soarelui.

Și totuși, rămase în continuare în pat, simțindu-se într-un fel rău și bine deopotrivă, uitându-se în umbre și ascultând primele strigăte ale păsărilor de dimineață, gândindu-se la cum simțise gura lui pe a ei, la catifelarea ei și la cum îi simțise dinții în spatele buzelor; la mirosul pielii sale, la textura aspră a cămășii lui sub palmele ei.

Puse acum acele palme peste cămașa de noapte și își prinse sânii cu degetele. Sfârcurile erau tari, asemenea unor pietricele. Și când le atinse, căldura dintre picioarele ei se aprinse deodată.

Ar fi putut dormi, credea. Ar fi putut, dacă s-ar fi ocupat de căldura aceea. Dacă ar fi știut cum.

Și știa. Cotoroanța îi arătase. *Nici chiar o fătucă nepângărită nu trebuie să-și refuze un fior de plăcere din când în când... Ca un mugurel de mătase, chiar așa-i.*

Susan își schimbă poziția în pat și strecură o mână adânc sub plapumă. Își alungă din gând ochii luminoși și obrajii scobiți ai bătrânei – nu era deloc greu de făcut, odată ce-ți puneai mintea la contribuție, descoperi ea – și le înlocui cu chipul băiatului cu juganul cel mare și pălărie caraghioasă, cu boruri teșite. Pentru un moment, viziunea deveni atât de clară și de dulce, încât era reală, iar tot restul vieții ei – doar un crâmpei de vis. În acea viziune, el o săruta iar și iar, gurile lor căscându-se, limbile lor atingându-se; ce expira el inspira ea.

Ardea. Ardea în pat ca o torță. Și când soarele se ridică în sfârșit deasupra orizontului, după o scurtă perioadă, Susan dormea adânc, cu un zâmbet vag pe buze și cu părul despletit acoperindu-i jumătate de față și perna, ca aurul viu.

3

În ultima oră dinaintea zorilor, în sala centrală a Popasului Călătorilor era o liniște deplină. Gazul care transforma lampadarul într-o nestemată luminoasă până la două noaptea, cel mai des, era acum redus la minimum și pâlpâitoarele flăcări albastre aruncau în încăperea lungă și înaltă umbre spectrale.

Într-un colț se vedea un morman de bucăți de lemn – ce mai rămăsese din două scaune zdrobite într-o luptă iscată din pricina unei partide de Fiți atenți la mine (combatanții domiciliau acum în celula pentru bețivi a șerifului). Într-un alt colț se vedea o baltă destul de mare de vomă închegată. Pe platforma elevată din capătul răsăritean al sălii se afla un pian ca vai de el; de băncuța lui era proptită bâta din lemn de fier care-i aparținea lui Barkie, agentul de ordine al tavernei și, în general, durul din localitate. Barkie însuși, cu movila goală a pântecelui plină de cicatrice ridicându-se deasupra beteliei pantalonilor de catifea reiată aidoma unui aluat de pâine dospit, zăcea sub bancă, sforăind. Într-o mână ținea o carte de joc: doiarul de romb.

În capătul apusean al încăperii se aflau mesele de cărți. Doi bețivi stăteau cu capetele culcate pe una dintre acestea, sforăind și salivând pe postavul verde, cu mâinile întinse atingându-li-se. Deasupra lor, pe perete, erau o imagine cu Arthur, Marele Rege de Eld, călare pe armăsarul său alb, și un înscris care zicea (într-un curios amestec de Limbă Nobilă și Limbă de Rând): NU TE-MPOTRIVI MÂINII CE-ȚI FU DATĂ-N CĂRȚI ORI ÎN VIAȚĂ.

În spatele barului, care se întindea cât era sala de lungă, era agățat un trofeu monstruos: un elan bicefal cu niște coarne dese ca o pădurice și patru ochi scăpărători. Bestia era cunoscută localnicilor obișnuiți ai Popasului drept Trofeul. Nimeni n-ar fi putut spune de ce. Peste două ramuri ale coarnelor sale cineva trăsese cu grijă două prezervative făcute din țâțe de scroafă. Chiar pe bar și direct sub privirea dezaprobatoare a trofeului stătea întinsă Micuța Nărăvașă, una dintre dansatoarele și metresele Popasului... deși Micuța nu mai era de mult fată, și-n scurt timp avea să ajungă să-și facă treaba în genunchi în dosul Popasului, nu la etaj, într-unul dintre micile hogeacuri. Picioarele ei durdulii erau depărtate, unul atârna de pe bar pe interior, celălalt pe exterior, iar fusta murdară și boțită era strânsă între ele. Respira cu sforăituri prelungi, picioarele și degetele ei grase zvâcnind din când în când. Singurele sunete care se mai auzeau erau vuietul vântului cald de vară și pocnetul moale și regulat al cărților întoarse una câte una.

În apropierea ușilor batante care dădeau spre Strada Mare din Hambry se afla o mescioară solitară; acolo stătea Coral Thorin, proprietăreasa Popasului Călătorilor (și sora primarului), în nopțile când cobora din apartamentul său „pentru a se alătura companiei". Când cobora, cobora devreme – pe când la

barul vechi și zgâriat încă se serveau mai multe fripturi decât whisky – și se întorcea la etaj cam când Sheb, pianistul, se așeza și începea să-și masacreze hidosul instrument. Primarul nu venea niciodată în persoană, deși toată lumea știa că el deținea cel puțin o jumătate din Popas. Clanului Thorin îi conveneau banii pe care îi aducea localul; nu-i convenea însă felul cum arăta după miezul nopții, când rumegușul împrăștiat pe podea începea să absoarbă berea și sângele vărsate. Și totuși Coral, care cu douăzeci de ani în urmă fusese numită „un copil sălbatic", avea o trăsătură puternică. Era mai tânără decât fratele ei politician, nu la fel de subțire la trup și frumoasă în felul acela ochios, cu capul ei de nevăstuică. Nimeni nu se așeza la masa ei cât timp taverna era deschisă publicului – Barkie ar fi împiedicat pe oricine ar fi încercat s-o facă, și asta cât ai clipi – însă acum era în afara orelor de funcționare, bețivii plecaseră aproape toți sau erau leșinați la etaj, Sheb stătea ghemuit și dormea buștean în colț, în spatele pianului său. Băiatul slab de înger care curăța localul era plecat de la ora două sau așa ceva (pus pe fugă de glume grosolane, insulte și halbe cu bere aruncate prin aer, cum se întâmpla de fiecare dată; Roy Depape, în special, nu-l avea deloc la suflet pe flăcăul acela). Avea să se întoarcă în jurul orei nouă, pentru a începe să pregătească vechiul palat al distracției pentru încă o noapte de veselie, dar până atunci bărbatul care ședea la masa stăpânei Thorin era singur în tavernă.

Înaintea lui, cărțile fuseseră dispuse într-o pasiență: negru pe roșu, roșu pe negru, un careu de figuri deasupra tuturor, exact ca între oameni. În mâna stângă jucătorul ținea restul pachetului. În timp ce întorcea cărțile una câte una, tatuajul de pe mâna sa dreaptă se mișca. Era deconcertant, într-un fel, ca și când sicriul ar fi respirat. Jucătorul de cărți era un ins bătrâior, nu la fel de costeliv ca primarul sau sora acestuia, dar slab. Părul lui lung și alb îi cădea pe spate. Era puternic bronzat, mai puțin pe gât, unde soarele îl ardea întotdeauna; acolo, carnea atârna în pliuri mici. Purta mustață atât de lungă, încât capetele ei cărunte și roase îi atârnau aproape până la barbă – o falsă mustață de pistolar, mulți spuneau, însă nimeni nu folosea cuvântul „fals" în fața lui Eldred Jonas. Purta o cămașă de mătase albă și un revolver cu mâner negru îi atârna la șold, jos. Ochii săi mari și înconjurați de roșeață păreau triști la prima privire. Dacă te mai uitai o dată, mai atent, descopereai că erau doar umezi. În privința expresivității, erau la fel de morți ca ochii Trofeului.

Întoarse cu faţa în sus asul de inimă neagră. Nu se potrivea nicăieri.

– Pfui, fir-ai tu să fii, zise el cu o voce spartă, piţigăiată. Pe deasupra, era tremurată ca vocea unui om în pragul lacrimilor. Se potrivea perfect cu ochii lui umezi şi înroşiţi. Adună cărţile cu mâna.

Înainte să le poată amesteca, o uşă se deschise şi se închise încet la etaj. Jonas puse cărţile deoparte şi duse mâna la patul pistolului. Apoi, recunoscând sunetul cizmelor lui Reynolds apropiindu-se de-a lungul holului, dădu drumul armei şi scoase în loc punga cu tutun de la curea. Apăru tivul pelerinei pe care Reynolds o purta mereu, după care apăru şi el coborând scările, cu faţa proaspăt spălată şi părul roşcat şi cârlionţat căzut peste urechi. Tare mândru de cum arăta era bătrânul domn Reynolds, şi de ce nu? Îşi trimisese mădularul în explorarea mai multor văgăuni umede şi calde decât văzuse Jonas în toată viaţa sa, iar Jonas avea de două ori vârsta lui.

La baza scărilor, Reynolds veni pe lângă bar, oprindu-se doar cât să strângă una dintre coapsele durdulii ale Micuţei, după care traversă spre locul unde Jonas şedea cu tutunul şi pachetul lui de cărţi.

– Sara bună, Eldred.

– Neaţa, Clay.

Jonas desfăcu punguţa, scoase o foiţă de hârtie şi presără tutun pe ea. Vocea îi tremura, însă mâinile-i erau sigure.

– Vrei o ţigară?

– Mi-ar prinde bine una.

Reynolds trase un scaun, îl întoarse şi se aşeză cu braţele încrucişate pe speteaza lui. Când Jonas îi dădu ţigara, Reynolds o făcu să danseze pe dosul degetelor, un vechi truc de pistolar. Marii Vânători ai Coşciugului ştiau multe trucuri ale pistolarilor.

–Unde-i Roy? Cu Maiestatea Sa?

Se aflau în Hambry deja de puţin peste o lună şi-n acest răstimp Depape dezvoltase o pasiune pentru o prostituată de cincisprezece ani pe nume Deborah. Mersul ei crăcănat şi felul în care mijea din ochi când se uita în zare îl făceau pe Jonas să creadă că nu era decât o simplă ţărăncuţă dintr-o lungă descendenţă, dar fata avea maniere alese. Clay era cel care începuse să-i spună Maiestatea Sa sau Prinţesă sau, uneori (când era beat), „Pizda Încoronată a lui Roy".

Reynolds încuviinţă acum.

– Parcă l-ar fi îmbătat tipa.

– O să-i treacă lui. Nu ne dă pe noi deoparte pentru o sclifosită cu pistrui pe ţâţe. Măi să fie, e atât de ignorantă, că nici „pisică" nu ştie cum se scrie. Nu, nici măcar „pisică". Am întrebat-o.

Jonas mai rulă o ţigară, scoase un chibrit cu sulf din punguţă şi-l scăpără cu unghia de la degetul mare. Aprinse mai întâi ţigara lui Reynolds, apoi pe a sa.

O javră mică cu blană galbenă intră pe uşile batante. Bărbaţii o priviră tăcuţi, fumând. Potaia traversă încăperea, adulmecă întâi voma coagulată din colţ şi începu să o înfulece. Ciotul ei de coadă flutura în timp ce îşi punea burta la cale.

Reynolds înclină din cap spre înscrisul de pe perete, cel care vorbea despre mâna de cărţi care-ţi este dată în viaţă.

– Jigodia aia cred că ar înţelege zicala.

– Nici vorbă, nici vorbă, negă Jonas. Nu-i decât un câine, nimic mai mult, un câine mâncător de vomă. Am auzit un cal acu' douăzeci de minute. Înainte venind, apoi plecând. E posibil să fi fost una dintre santinelele pe care le-am năimit?

– Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa?

– Şi nici nu mă sinchisesc, da' chiar deloc. O santinelă a fost?

– Mda. Tipu' care lucrează pentru unul dintre micii răzeşi de pe latura estică a Povârnişului. I-am văzut venind. Trei. Tineri. Copii. (Reynolds pronunţă ultimul cuvânt ca în Baroniile din Nord: *copchii*.) Nimic serios.

– Ei, ei, nu ştim asta, făcu Jonas, vocea lui tremurată făcându-l să pară un bătrân şovăitor. Ochii tineri văd departe, se zice.

– Ochii tineri văd ce li se arată, replică Reynolds.

Câinele trecu pe lângă el, lingându-se pe bot. Reynolds îl ajută să avanseze cu un şut pe care potaia nu izbuti să-l evite. O zbughi înapoi pe sub uşile batante, scoţând scheunături firave care-l făcură pe Barkie să geamă greu din locul lui de odihnă de sub banca pianului. Mâna sa se deschise şi cartea de joc căzu din ea.

– Poate da, poate nu, făcu Jonas. În tot cazul, sunt plozi ai Afiliaţiei, fii ai marilor moşieri din Zonele Centrale, dacă Rimer şi imbecilul ăla pentru care lucrează au înţeles bine. Asta înseamnă că vom fi foarte, foarte grijulii. Vom păşi uşor, ca pe ouă. Păi, mai avem trei luni de stat aici, cel puţin! Şi

tinereii ăia s-ar putea să stea şi ei tot acest timp, numărând în stânga şi-n dreapta şi notând totul pe hârtie. Nu ne prind bine în clipa asta oameni care fac inventare. Nu celor ca noi, însărcinaţi cu aprovizionarea.

– Haide, fii serios! Ce fac copiii ăia nu-i muncă adevărată, ci doar pedeapsă pentru vreo boacănă. Tăticii lor...

– Tăticii lor ştiau că Farson deţine acum controlul întregii Extremităţi Sud-Vestice şi că ocupă o poziţie sus-pusă. Plozii poate cunosc şi ei lucrurile astea – că s-a cam terminat cu joaca pentru Afiliaţie şi scârboasa ei suveranitate. N-ai de unde şti, Clay. Cu oameni ca ei, n-ai de unde şti în ce parte or să sară. În cel mai bun caz, ar putea încerca să facă tot posibilul pentru a reintra în graţia părinţilor lor. O să înţelegem mai bine când i-om vedea, dar îţi spun un lucru: nu putem să le punem pur şi simplu pistoalele la ceafă şi să le facem felul ca unor cai cu picioarele rupte dacă văd ce nu trebuie să vadă. Or fi supăraţi tăticii pe ei în viaţă, da' cred că i-ar copleşi dragostea pentru ei odată morţi – aşa-s făcuţi tăticii, pur şi simplu. Va trebui să fim prudenţi, Clay; cât de prudenţi putem fi.

– Mai bine să nu-l amestecăm şi pe Depape în asta, atunci.

– Roy se va descurca bine, spuse Jonas cu glasul lui tremurat. Aruncă chiştocul ţigării pe podea şi-l strivi cu călcâiul cizmei. Ridică privirea spre ochii sticloşi ai Trofeului şi se uită printre gene, parcă socotind. Astă-noapte, a spus prietenul tău? Au ajuns astă-noapte, plozii ăştia?

– Mda.

– Atunci, se vor duce în faţa lui Avery probabil mâine.

Era vorba de Heck Avery, şeriful de Mejis şi şeful poliţiei din Hambry, un om masiv şi moale ca un morman de rufe.

– Aşa cred, zise Clay Reynolds. Să-şi prezinte hârtiile şi tot restul.

– Da, dom'le, într-adevăr. Încântat de cunoştinţă, încântat de cunoştinţă şi, din nou, încântat de cunoştinţă.

Reynolds nu spuse nimic. Deseori nu-l înţelegea pe Jonas, însă călărea alături de el de la vârsta de cincisprezece ani şi ştia că de regulă era mai bine să nu pui întrebări lămuritoare. Dacă o făceai, te puteai trezi ascultând o predică despre alte lumi pe care vicleanul moşneag le vizitase trecând prin ceea ce el numea „uşi speciale". În ceea ce-l privea pe Reynolds, avea şi aşa destul de furcă cu uşile normale din lumea în care trăia.

– O să discut cu Rimer și Rimer o să discute cu șeriful despre unde ar trebui să stea ei, spuse Jonas. Mă gândesc la căminul vechiului ranch Bar K. Știi unde zic?

Reynolds știa. Într-o Baronie ca Mejis învățai repede care erau puținele locuri importante. Bar K era un domeniu pustiu aflat la nord-vest de oraș, nu foarte departe de canionul ăla ciudat care guița. Oamenii aprindeau focuri în gura canionului în fiecare toamnă și o dată, cu șase sau șapte ani în urmă, vântul își schimbase direcția și suflase spre oraș, arzând aproape complet bună parte din Bar K – hambare, grajduri, casa-reședință. Cruțase totuși căminul și acela avea să fie un loc bun pentru cei trei copilandri din Baroniile Centrale. Era departe de Povârniș; era totodată departe de exploatarea petrolieră.

– Îți place, nu-i așa? întrebă Jonas, adoptând un accent de Hambry forțat. Mda, 'ți place tare mult, se vede cu ochiu' liber, pretinu' mieu. Știi cum se zice-n Cressia? „Dacă vrei să furi argintăria din sala de mese, închide mai întâi cățelul în cămară."

Reynolds încuviință. Era un sfat bun.

– Și camioanele alea? Cum le zice... cisternele alea?

– Stau bine unde sunt, zise Jonas. Nu că le-am putea muta acum fără să atragem o atenție nedorită, eh? Tu și Roy ar fi bine să vă duceți acolo și să le acoperiți cu crengi. Acoperiți-le bine. O să mergeți poimâine.

– Și tu unde o să fii cât timp noi o să ne spetim la Citgo?

– În timpul zilei? O să mă pregătesc pentru cina de la Casa Primarului, tontule – cina pe care Thorin o va organiza pentru a-și prezenta oaspeții din Lumea Largă meschinei societăți a lumii strâmte.

Jonas începu să-și ruleze altă țigară. Se uita mai mult în sus la Trofeu decât la ce făcea și totuși reuși să nu scape decât un fir de tutun.

– O să fac o baie, o să mă bărbieresc, o să-mi tund din buclele astea încâlcite de om bătrân... Poate chiar o să-mi văcsuiesc mustața, Clay, ce zici de asta?

– Să nu te obosești prea tare, Eldred.

Jonas râse, scoțând un sunet destul de ascuțit încât să-l facă pe Barkie să bombăne și pe Micuță să se foiască deranjată în patul ei încropit pe tejgheaua barului.

– Deci eu și Roy nu suntem invitați la chiolhanul ăsta.

– Veți fi invitați, cum nu, veți fi invitați cu toată amabilitatea, îl liniști Jonas și-i dădu lui Reynolds țigara cea nouă. Începu să ruleze și pentru el una.

O să vă prezint eu scuzele. O să vă reprezint cu mândrie, bazați-vă pe mine. Or să le dea lacrimile până și celor mai duri din asistență.

– Și totul numai ca noi să ne putem petrece ziua afară în praf și putoare, acoperind utilajele alea. Ești prea bun, Jonas.

– O să pun și întrebări, continuă Jonas pe un ton visător. O să mă vântur pe acolo... elegant și mirosind a ciumărea... și punând discret întrebări. Am cunoscut oameni din branșa noastră care, pentru a afla ultimele bârfe, abordează tipi grași și volubili – vreun hangiu ori barman, poate vreun țiitor de grajduri sau un individ din aceia grăsulii care-și fac veacul pe lângă închisori ori tribunale, cu degetele agățate în buzunarele de la vestă. Eu însă, Clay, găsesc că o femeie e o alegere mai bună, și cu cât e mai slabă, cu atât mai bine – una cu nas mai proeminent ca țâțele. Caut una care nu-și spoiește buzele și care-și ține părul strâns la spate.

– Te gândești la cineva anume?

– Aha. Cordelia Delgado o cheamă.

– Delgado?

– Cunoști numele, e pe buzele tuturor în orașul ăsta, am impresia. Susan Delgado, viitoarea metresă a stimatului nostru primar. Cordelia e mătușă-sa. Acum, ascultă ce am descoperit despre natura umană: oamenii sunt mai înclinați să-și deșerte sacul uneia ca ea, care-i o persoană rezervată, decât unor gură-spartă ai locului mereu dispuși să-ți facă cinste cu o tărie. Iar doamna noastră-i într-adevăr o persoană rezervată. O să mă strecor lângă ea la masă și o voi complimenta pentru parfumul cu care pun pariu că se va da, și o să am grijă să aibă paharul întotdeauna plin. Ei, cum îți sună planul ăsta?

– Ce-aș vrea eu să știu e la ce folosește planul tău.

– La jocul Castelelor pe care s-ar putea să-l avem de jucat, răspunse Jonas și din vocea sa dispăru complet lejeritatea. Se așteaptă din partea noastră să credem că băieții ăștia au fost trimiși aici mai mult ca pedeapsă decât ca să facă într-adevăr o treabă serioasă. Și e chiar plauzibil. Am cunoscut destui zurlii la viața mea și chiar sună plauzibil. Cred asta zi de zi până pe la trei noaptea, după care mă-ncearcă unele mici îndoieli. Și vrei să știi un lucru, Clay?

Reynolds clătină din cap.

– Am *dreptate* să mă îndoiesc. Exact cum am avut dreptate să merg cu Rimer la bătrânul Thorin și să-l conving că globul de cristal al lui Farson ar fi mai bine să stea în grija vrăjitoarei, pentru moment. Ea-l va ține într-un loc

unde un *pistolar* nu-l va putea găsi, darămite un puşti băgăreţ care încă n-a pus mâna pe o muiere. Trăim vremuri ciudate. Se apropie o furtună. Şi când ştii că va sufla vântul, e mai bine să-ţi ţii lucrurile la adăpost.

Studie ţigara pe care o rulase. O rostogolea pe degete, cum făcuse Reynolds mai devreme. Jonas îşi dădu părul pe spate şi puse ţigara după ureche.

– N-am chef de fumat, zise el, ridicându-se şi întinzându-se. Spatele lui pocni uşor. Nu face bine să fumezi la ora asta a dimineţii. Prea multe ţigări îl pot ţine treaz pe un moş ca mine.

Se duse către scări, oprindu-se doar cât să o strângă pe Micuţă de piciorul gol, imitând tot un gest al lui Reynolds. La baza treptelor, se uită înapoi.

– Nu vreau să-i omor. Şi aşa, situaţia-i destul de delicată. Şi de ar fi să miros ceva suspect la ei, nu voi ridica un deget, nu, nici măcar un deget. Dar... aş vrea să-i fac să înţeleagă care e locul lor în marea schemă a lucrurilor.

– Scutură-i niţel.

Jonas se lumină la faţă.

– Într-adevăr, partenere, poate că fix asta o să fac. Să-i conving să stea de două ori pe gânduri înainte să se amestece în treaba Marilor Vânători ai Coşciugului mai târziu, când ne-ar incomoda. Să-i conving să ne dea ocol pe departe când ne-or vedea în calea lor. Da, dom'le, la asta merită să mă gândesc. Chiar merită.

O luă pe scări în sus, chicotind în barbă, şchiopătând destul de tare – handicapul i se agrava noaptea târziu. Era un şchiopătat pe care Cort, bătrânul învăţător al lui Roland, l-ar fi recunoscut, întrucât Cort fusese martor la lovitura care i-l provocase. Chiar tatăl lui Cort o aplicase cu un ciomag din lemn de fier, rupându-i lui Eldred Jonas piciorul în curtea din spatele Sălii Mari din Gilead înainte să-l dezarmeze şi să-l trimită în exil, în vest.

În cele din urmă, bărbatul care devenise băiatul acela găsise un pistol, desigur; exilaţii întotdeauna găseau, dacă-şi doreau destul de tare. Faptul că acele arme nu puteau fi niciodată la fel de bune precum marile revolvere cu mâner din lemn de santal îi putea bântui tot restul vieţii, însă cei care aveau nevoie de arme tot le puteau găsi, chiar şi-n lumea aceea.

Reynolds îl însoţi cu privirea până ce dispăru, apoi se aşeză la masa lui Coral Thorin, amestecă pachetul de cărţi şi continuă jocul pe care Jonas îl lăsase neterminat.

Afară, soarele urca pe cer.

V

BUN VENIT ÎN ORAŞ

1

La două nopţi după ce sosiseră în Baronia Mejis, Roland, Cuthbert şi Alain trecură călare pe sub o arcadă de chirpici deasupra căreia erau scrise cuvintele VENIŢI ÎN PACE. Dincolo se afla o curte pietruită, luminată de torţe. Răşina cu care acestea erau îmbibate fusese lucrată într-un fel anume, astfel încât torţele străluceau în culori diferite: verde, roşu-portocaliu, un soi de roz scăpărător care-l duse pe Roland cu gândul la focuri de artificii. Auzea sunet de chitare, murmur de glasuri, râset de femei. În aer pluteau miresmele acelea care-ntotdeauna aveau să-i amintească de Mejis: sare marină, petrol şi pin.

– Nu ştiu dacă pot face asta, bâigui Alain.

Era un băiat înalt, cu o chică de păr blond rebel revărsându-i-se de sub pălăria de văcar. Se curăţase bine – toţi o făcuseră – dar Alain care, nici în cele mai bune situaţii nu era foarte sociabil, părea speriat de moarte. Cuthbert se descurca mai bine, însă Roland bănuia că alura de indiferenţă a vechiului său prieten nu avea rădăcini foarte adânci. Dacă se punea problema să conducă cineva, atunci el trebuia să o facă.

– O să poţi, îi spuse lui Alain. Numai...

– O, la cum arată, *sigur* o să poată, rosti Cuthbert cu un râs crispat, pe când traversau curtea. De cealaltă parte a ei se afla Casa Primarului, o *hacienda* de chirpici lăbărțată, cu multe aripi, de pe ferestrele căreia păreau să se reverse lumină și râsete. Alb ca varul, urât ca...

– Taci, îl repezi Roland și surâsul răutăcios dispăru imediat de pe buzele lui Cuthbert. Roland observă aceasta, după care se întoarse la Alain. Numai să nu bei nimic ce conține alcool. Știi ce să spui despre asta. Ține minte și restul poveștii noastre. Zâmbește. Fii plăcut. Folosește-te de puțina ta grație socială. Amintește-ți cum s-a dat șeriful peste cap ca să ne facă să ne simțim bine-veniți.

Alain încuviință, părând nițel mai încrezător.

– Cât despre grația socială, zise Cuthbert, nici ei n-or să aibă prea multă, așa că ar trebui să fim cu un pas înainte.

Roland aprobă din cap, apoi văzu că tigva de pasăre se întorsese pe oblâncul șeii lui Cuthbert.

– Și ia aia de acolo!

Cu un aer vinovat, Cuthbert îndesă degrabă „santinela" în desaga sa. Doi bărbați îmbrăcați în livrele albe, pantaloni albi și sandale se apropiau de ei, făcând plecăciuni și surâzând.

– Păstrați-vă calmul, rosti Roland, lăsând glasul jos. Amândoi. Amintiți-vă de ce sunteți aici. Și amintiți-vă chipurile taților voștri. Îl lovi cu palma peste umăr pe Alain, care încă părea nesigur. Apoi se întoarse spre grăjdari. Sara bună, domnilor, spuse el. Fie ca zilele voastră să fie lungi pe fața pământului.

Amândoi zâmbiră larg, dinții sclipindu-le în lumina puternică a torțelor. Cel mai în vârstă se înclină.

– Și ale voastre, la fel, tineri domni. Bun venit la Casa Primarului.

2

Cu o zi înainte, șeriful îi primise cu la fel de multă bucurie precum grăjdarii.

Până în clipa aceea, *toți* îi primiseră cu bucurie, chiar și căruțașii pe lângă care trecuseră când intrau în oraș, și doar acest fapt, luat singur, îi trezise lui Roland bănuieli și-l făcuse să fie în gardă. Credea că, cel mai probabil, exagera –

sigur că localnicii erau prietenoşi şi săritori, de aceea fuseseră ei trimişi acolo, deoarece Mejis se afla departe şi, totodată, era loial Afiliaţiei – şi probabil că *exagera*, însă considera că era mai bine să stea cu ochii în patru, chiar şi aşa. Să fie niţeluş mai încordat. În definitiv, ei trei nu erau decât nişte copii şi, dacă aveau să dea de bucluc acolo, numai credulitatea lor în faţa aparenţelor ar fi fost de vină.

Combinaţia de birou al şerifului şi închisoare a Baroniei era situată pe Strada Dealului, cu faţa spre golf. Roland nu era sigur, dar bănuia că puţini beţivi mahmuri şi soţi care-şi abuzau soţiile din orice alt loc al Lumii de Mijloc nu se trezeau dând ochii cu privelişti atât de pitoreşti: un şir de case plutitoare multicolore către sud, docurile direct jos, unde băieţi şi bărbaţi bătrâni pescuiau în vreme ce femeile cârpeau năvoadele şi velele; dincolo de ei, mica flotă a Hambry-ului forfotea de colo-colo pe apa albastră-scânteietoare a golfului, întinzându-şi năvoadele dimineaţa, trăgându-le afară după-amiaza.

Majoritatea clădirilor de pe Strada Mare erau din chirpici, dar acolo sus, tronând deasupra cartierului negustoresc din Hambry, erau clădite din cărămidă ca orice casă de pe aleile înguste din Vechiul Cartier al Gileadului. Totodată, erau bine întreţinute, cu porţi din fier forjat în faţa celor mai multe şi alei umbrite de copaci. Acoperişurile erau din olane portocalii, iar obloanele erau închise, pentru a ţine la distanţă soarele verii. Era greu de crezut, mergând călare pe strada aceea şi copitele cailor clămpănind pe macadamul măturat, că partea nord-vestică a Afiliaţiei – străvechiul pământ al Eldului, regatul lui Arthur – se putea afla în flăcări şi-n pericol de prăbuşire.

Închisoarea era doar o versiune mai mare a oficiului poştal şi de cadastru; o versiune mai mică a Sălii Comunale. Desigur, cu excepţia zăbrelelor de la ferestrele ce dădeau spre micul port de jos.

Şeriful Herk Avery era un bărbat pântecos în pantaloni şi cămaşă kaki de ofiţer al legii. Trebuie că-i urmărise pe vizorul din mijlocul uşii legate în fier a închisorii, întrucât uşa fu aruncată în lături înainte ca Roland să apuce măcar să-ntindă mâna spre clopoţel. Şeriful Avery apăru pe verandă, pântecele precedându-l aşa cum un aprod îl precede pe judecător în sala de judecată. Avea braţele deschise în cel mai afabil gest de salut.

Se înclină adânc în faţa lor (Cuthbert spuse mai târziu că se temuse ca omul să nu cumva să-şi piardă echilibrul şi să se dea de-a dura pe scări în jos, să se rostogolească, poate, până la port) şi le ură în mod repetat o dimineaţă

bună, atingându-și tot timpul baza gâtului ca un nebun. Zâmbetul său era atât de larg, încât părea că-i secționa capul în două. Trei adjuncți cu un aer distinct de fermieri, îmbrăcați în kaki precum șeriful, se îngrămădiră în ușă, în spatele lui Avery, belind ochii. Exact asta făcură, da, își beliră ochii; pur și simplu nu exista alt cuvânt pentru genul acela de curiozitate fățișă și priviri de-a dreptul holbate.

Avery strânse mâna fiecărui băiat în parte, continuând să se încline, și nimic din ce spuse Roland nu-l putu face să se oprească până ce nu termină. Apoi îi pofti înăuntru. În birou era o răcoare plăcută, în pofida soarelui necruțător de vară. Acesta era avantajul cărămizilor, desigur. Era o încăpere mare și mai curată decât orice birou de șerif pe care Roland îl văzuse până atunci... și intrase în cel puțin o jumătate de duzină în ultimii trei ani, însoțindu-l pe tatăl său în mai multe drumuri scurte și-ntr-o misiune de patrulare ceva mai lungă.

În mijloc se afla o masă cu tăblie basculantă, în dreapta ușii era un afișier (aceleași foi de hârtie-concept fuseseră mâzgălite iar și iar; hârtia era un lux rar în Lumea de Mijloc) și, în colțul opus, două puști în vitrine închise cu lacăte. Erau niște espingole atât de vechi, că Roland se întreba dacă mai exista muniție pentru ele. Se întreba dacă, la nevoie, ar fi funcționat. În stânga rastelului, o ușă deschisă dădea în închisoarea propriu-zisă – trei celule de o parte și de cealaltă a unui coridor scurt și un iz puternic de săpun cu leșie adiind spre ei.

Au făcut curățenie înaintea venirii noastre, gândi Roland. Era amuzat, mișcat și stânjenit. *Au făcut curățenie ca și când am fi o ceată de soldați călare ai Baroniei Centrale dornici să pună în operă o inspecție zeloasă, și nu doar trei puști care-și ispășesc pedeapsa primită.*

Era însă chiar atât de ciudată grija crispată pe care o demonstrau gazdele lor? În definitiv, ei veneau din Noul Canaan, iar oamenii din acel colț îndepărtat al lumii era foarte posibil să-i vadă ca pe un soi de os domnesc descălecat în vizită.

Șeriful Avery își prezentă adjuncții. Roland le strânse mâna tuturor, fără a se strădui să le rețină numele. Cuthbert era cel care se ocupa de asta și rareori i se întâmpla să aibă un lapsus. Al treilea, un tip chel cu monoclu agățat la gât pe un șnur, chiar se lăsă într-un genunchi înaintea lor.

– Nu face asta, idiotule! se răsti Avery, săltându-l de gulerul hainei. Or să te creadă un tolomac. Pe deasupra, i-ai făcut să se simtă prost, chiar aşa!

– Nu face nimic, rosti Roland, care se simţea, într-adevăr, foarte prost, deşi se străduia să n-o arate. Nu suntem de fapt cu nimic speciali, să ştiţi...

– Cu nimic speciali! zise Avery, râzând. Roland observă că burdihanul lui nu se scutura, cum ai fi putut crede; era mai dur decât părea. Acelaşi lucru putea fi valabil şi în privinţa purtătorului lui. Cu nimic speciali, spune! Opt sute de kilometri, sau mai bine, au făcut din Lumea Dinăuntru, primii noştri vizitatori din partea Afiliaţiei de când un pistolar a trecut pe Drumul Mare acum patru ani, şi totuşi el zice că nu-s cu nimic speciali! Nu staţi jos, băieţi? Avem *graf*, da' asta n-oţi vrea aşa devreme – poate n-oţi vrea deloc, la vârsta voastră (şi nădăjduiesc că mi-oţi ierta curajul de a vă observa tinereţea, căci tinereţea nu-i ceva de care să ne ruşinăm, chiar deloc, toţi am fost tineri odată) şi mai am ceai alb cu gheaţă, pe care vi-l recomand din inimă, căci nevasta lui Dave îl face şi ea-i tare pricepută la majoritatea celor potabile.

Roland se uită la Cuthbert şi la Alain, care încuviinţară şi zâmbiră (şi se străduiră să pară în largul lor), apoi îşi întoarse privirea la şeriful Avery.

– Nişte ceai alb ar curge bine pe un gâtlej colbuit, spuse el.

Unul dintre adjuncţi se duse să-l aducă, fură scoase scaune şi aşezate în şir de-o parte a mesei cu tăblie basculantă a şerifului, şi se trecu la treburile zilei.

– Voi ştiţi cine sunteţi şi de unde veniţi, şi asta ştiu şi eu, făcu şeriful Avery, aşezându-se pe scaun (care scoase un geamăt uşor sub greutatea sa, dar rezistă bine). Aud accentul Lumii Dinăuntru în glasul vostru, dar mai important e că văd trăsăturile specifice pe ale voastre chipuri.

Noi, totuşi, ne păstrăm vechile obiceiuri aici, în Hambry, aşa molatici şi de la ţară cum om fi: mda, ne ţinem drumul şi ne amintim chipurile taţilor noştri cât putem mai bine. Aşadar, deşi n-am de gând să vă reţin mult de la datoria voastră, şi de-mi veţi ierta insolenţa, aş vrea să văd orice documente şi permise de trecere se-ntâmplă s-aveţi la voi, venind în oraş.

Se *întâmpla* că aveau la ei *toate* documentele, iar Roland era sigur că şeriful Avery ştia foarte bine asta. Li le inspectă destul de încet pentru un om care promisese să nu-i reţină de la datoria lor, urmărind foile atent împăturite (conţinutul lor de in era atât mare încât documentele erau poate mai aproape de pânză decât de hârtie) cu un deget durduliu, mişcând din buze. Din când

în când, degetul bătea în retragere, atunci când el recitea câte un rând. Ceilalți doi adjuncți stăteau în spatele lui, uitându-i-se cu un aer înțelept peste umerii mari. Roland se întreba dacă vreunul dintre ei știa măcar să citească.

Wiliam Dearborn. Fiu de îngrijitor de cai.

Richard Stockworth. Fiu de fermier.

Arthur Heath. Fiu de crescător de vite.

Actul de identitate al fiecăruia era semnat de un garant: James Reed (din Hemphill) în cazul lui Dearborn, Piet Ravenhead (din Pennilton) în cazul lui Stockworth, Lucas Rivers (din Gilead) în cazul lui Heath. Totul în ordine, cu descrieri care corespundeau. Documentele le fură înmânate cu mulțumiri profunde. Roland îi dădu apoi lui Avery o scrisoare pe care o scoase din portofel cu grijă. Avery o manevră în același mod, căscând ochii atunci când văzu semnătura din partea de jos.

– Pe sufletu' mieu, băieți! Asta o scris-o un pistolar!

– Mda, întocmai, aprobă Cuthbert, evident minunat. Roland îi trase un șut în gleznă – tare – fără a-și lua privirea respectuoasă de la chipul lui Avery.

Scrisoarea de deasupra semnăturii era din partea unui anume Steven Deschain din Gilead, un pistolar (adică un cavaler, moșier, pacificator și Baron... ultimul titlu neavând aproape nicio semnificație în clipa aceea, în ciuda tuturor vociferărilor lui John Farson) din a douăzeci și noua generație de descendenți ai lui Arthur din Eld, într-o linie laterală (cu alte cuvinte, descendentul îndepărtat al progeniturii uneia dintre multele metrese ale lui Arthur). Primarului Hartwell Thorin, cancelarului Kimba Rimer și șerifului Herkimer Avery le trimitea salutări și li-i recomanda pe cei trei tineri care aduceau documentul prezent, domnișorii Dearborn, Stockworth și Heath. Aceștia fuseseră trimiși cu misiune specială de Afiliație pentru a îndeplini rolul de numărători ai tuturor materialelor ce ar putea servi Afiliației la nevoie (cuvântul *război* era evitat în scrisoare, dar războiul din fiecare rând). Steven Deschain, din partea Afiliației Baroniilor, le solicita domnilor Thorin, Rimer și Avery să le ofere înainte pomeniților numărători tot ajutorul necesar îndeplinirii sarcinii lor, toate proviziile de hrană și toate formele de transport. Dearborn, Stockworth și Heath aveau să se afle în Mejis vreme de cel puțin trei luni, scria Deschain, poate chiar și un an. Documentul se încheia cu invitația adresată oricăruia sau tuturor adresanților oficiali publici de a „ne scrie cu privire la acești tineri și

comportamentul lor, în toate amănuntele ce vă imaginați că ne-ar interesa". Și-i ruga: „Să nu aveți rețineri în această privință, pentru binele nostru."

Spuneți-ne dacă au fost cuminți, cu alte cuvinte. Spuneți-ne dacă și-au învățat lecția.

Adjunctul cu monoclu se întoarse în timp ce șeriful citea documentul. Aducea o tavă cu patru pahare conținând ceai alb și se înclină cu ea ca un valet. Roland mulțumi în șoaptă și împărți paharele celorlalți. Ultimul îl luă pentru sine, îl duse la buze și-l văzu pe Alain că-l scruta, ochii lui albaștri luminând puternic pe chipu-i impasibil.

Alain își scutură paharul – doar cât să facă gheața să zornăie – și Roland răspunse cu o înclinare abia perceptibilă din cap. Se așteptase la ceai rece într-o carafă ținută într-o pivniță din apropiere, însă paharele conțineau gheață adevărată. Gheață în toiul verii. Interesant.

Iar ceaiul era, conform promisiunii, delicios.

Avery termină de citit scrisoarea și i-o dădu înapoi lui Roland cu aerul cuiva care predă o relicvă sfântă.

– Să ții asta mereu la tine, Will Dearborn – mda, ține-o la loc sigur!

– Da, domnule.

Îndesă scrisoarea și actul de identitate înapoi în boccea. Prietenii lui, „Richard" și „Arthur", procedau la fel.

– Excelent ceaiul acesta alb, domnule, zise Alain. N-am băut niciodată unul mai bun.

– Mda, spuse Avery, sorbind din paharul său. Mierea-l face extraordinar. Nu, Dave?

Adjunctul cu monoclu surâse din locul său de lângă afișier.

– Așa cred, deși Judy refuză să-mi spună. Are rețeta de la mama ei.

– Mda, trebuie să ne amintim și chipurile mamelor noastre, chiar trebuie.

Șeriful Avery afișă o clipă un aer sentimental, dar Roland bănuia că fața mamei era cel mai îndepărtat lucru în mintea sa atunci. Se întoarse spre Alain și mina sentimentală fu înlocuită de o surprinzătoare viclenie.

– Ești curios cu privire la gheață, domnișorule Stockworth.

Alain tresări.

– Păi, eu...

– Nu te așteptai la un așa lux într-o văgăună ca Hambry, fac pariu, zise Avery și, deși vocea lui avea o notă zglobie, Roland credea că dincolo de aceasta se mai afla ceva.

Nu-i place de noi. Nu-i place ceea ce el consideră că sunt „manierele noastre de orășeni". Nu ne cunoaște de destul timp ca să știe ce fel de maniere avem, dacă avem, însă deja nu-i plac. Crede că suntem un trio de mucoși; că-l vedem pe el și pe toți ceilalți de aici ca pe niște țărănoi nespălați.

– Nu doar în Hambry, răspunse Alain încet. În zilele astea, gheața e la fel de rară în Arcul Central ca oriunde altundeva, șerifule Avery. Când eram mic, o priveam doar ca pe o delicatesă la petrecerile de aniversare și altele asemenea.

– Întotdeauna aveam gheață de Ziua Strălucirii, completă Cuthbert, vorbind într-un fel foarte necaracteristic, pe un ton cumpănit. Pe lângă focurile de artificii, acesta-i celălalt motiv pentru care ne place sărbătoarea aceea.

– Nu zău, nu zău, făcu șeriful Avery pe un ton uimit, ba chiar mirat.

Poate că lui Avery nu-i plăcea felul în care veniseră, nu-i convenea să-și irosească ceea e probabil că numea „jumătate din dimineața asta nenorocită" cu ei; nu-i plăceau hainele lor, actele de identitate fistichii, accentele sau tinerețea lor. Cel mai puțin dintre toate, tinerețea. Roland putea înțelege asta, dar se întreba dacă asta era tot. Și dacă mai era ceva la mijloc, ce anume era?

– În Sala Comunală sunt un frigider și o mașină de gătit pe bază de gaz, explică Avery. Amândouă funcționează. La Citgo – exploatarea petrolieră la est de oraș, ați trecut pe lângă ea venind încoace, socot – este destul gaz fosil.

Încuviințară toți din cap.

– Mașina de gătit nu mai e decât o curiozitate în zilele astea – o lecție de istorie pentru școlari – dar frigiderul prinde bine, sigur că da. Avery ridică paharul și se uită prin el. Mai ales vara.

Sorbi niște ceai, plescăi din buze și-i zâmbi lui Alain.

– Vezi? Nu-i niciun mister.

– Pentru petrol presupun că n-ați găsit nicio întrebuințare, zise Roland. Nu sunt generatoare în oraș, domnule șerif?

– Ba da, or fi patru sau cinci, spuse Avery. Cel mai mare e la ferma Rocking B a lui Francis Lengyll și mi-amintesc când funcționa. E un HONDA. Auzit-ați numele acesta, băieți? HONDA?

– L-am văzut o dată sau de două ori, răspunse Roland, pe vechi biciclete cu motor.

– Mda? În orice caz, niciun generator nu vrea să funcționeze cu petrol de la exploatarea Citgo. E prea dens. Nu-i decât mâzgă smoloasă. N-avem nicio rafinărie aici.

– Înțeleg, spuse Alain. În orice caz, gheața vara-i o desfătare. Indiferent de modul prin care-ți ajunge în pahar.

Lăsă o bucată de gheață să-i alunece în gură și o scrâșni între dinți.

Avery se mai uită la el un moment, ca pentru a se asigura că subiectul era închis, apoi întoarse privirea la Roland. Chipul lui grăsuliu era mai radiant cu zâmbetul acela larg și pehlivan pe buze.

– Primarele Thorin m-a rugat să vă transmit cele mai bune urări ale sale și regrete că nu este aici astăzi – tare ocupat e al nost' dom' primar, chiar tare ocupat. Da' a pregătit o petrecere la casa lui, mâine seară – ora șapte pentru majoritatea invitaților, ora opt pentru voi, tineri domni... ca să vă faceți intrarea cu efect, îmi imaginez, să fie nițel teatrală, cum ar veni. Și nu mai tre' să spun unora ca voi, care probabil au participat la mai multe petreceri decât câte cine calde am avut eu la viața mea, c-ar fi cel mai bine să ajungeți la fix.

– Ținuta e *obligatorie?* întrebă Cuthbert neliniștit. Pentru că noi am făcut cale lungă, aproape patru sute de roți, și nu ne-am luat, niciunul dintre noi, haine de gală și lavaliere.

Avery chicotea – cu ceva mai multă sinceritate, de data asta, credea Roland, poate deoarece intuia că „Arthur" afișase puțină lipsă de siguranță și sofisticărie.

– Ne, tinere domn, Thorin înțelege c-ați venit aici cu treabă – sunteți aproape ca niște muncitori! Aveți grijă să nu vă pună apoi să trageți și năvoadele-n golf!

Din colț, Dave – adjunctul cu monoclu – scoase pe neașteptate un nechezat de râs. Probabil era genul de glumă pe care doar localnicii o înțelegeau, socotea Roland.

– Îmbrăcați-vă cu ce aveți mai bun și bine o fi. Oricum, nimeni n-o să poarte acolo lavaliere – nu așa se poartă lumea în Hambry.

Din nou, Roland fu uimit de modul constant în care bărbatul, cu zâmbetul pe buze, își denigra orașul și Baronia... și de disprețul lui față de tot ce era străin.

– În orice caz, mâine seară o să vă treziți mai mult muncind decât jucând, îmi închipui. Hart i-a invitat pe toții marii fermieri, crescători și proprietari de vite din partea asta a Baroniei... nu c-ar fi atât de mulți, înțelegeți, dat fiind că Mejis e aproape de deșert, imediat ce treci la vest de Povârniș. Da' acol-or fi toți ăi ale căror bunuri și animale ați fo' trimiși să le numărați, și crez că i-oți găsi pe toți oameni loiali Afiliației dornici să fi de ajutor. Este Francis Legyll de la Rocking B... John Croydon de la Piano Ranch... Henry Wertner, care-i nu doar reproducătorul Baroniei, ci ș-un respectat crescător de cai... Hash Renfrew, proprietarul lui Lazy Susan, cea mai mare fermă de cai din Mejis (nu că asta ar însemna cine știe ce față de standardele cu care sunteți voi obișnuiți, socot)... și vor mai fi și alții. O să vi-i prezinte Rimer și o să vă puteți apuca numaidecât de lucru.

Roland înclină din cap și se întoarse spre Cuthbert.

– Mâine seară va trebui să dai tot ce poți.

Cuthbert aprobă din cap.

– Nu te teme pentru mine, Will, voi fi cu ochii-n patru la toți.

Avery mai sorbi niște ceai, ochindu-i pe deasupra paharului cu o expresie șmecherească atât de falsă, încât îl făcea pe Roland să nu mai aibă astâmpăr.

– Cei mai mulți dintre ei au fiice bune de măritiș, și le vor aduce cu ei. Ați face bine să fiți pe față, băieți.

Roland decise că-i ajunsese cât ceai și ipocrizie înghițise în dimineața aceea. Aprobă din cap, își goli paharul, surâse (sperând să pară mai sincer decât i se părea lui Avery acum) și se ridică în picioare. Cuthbert și Alain îi urmară exemplul.

– Îți mulțumim pentru ceai și pentru buna primire, spuse Roland. Te rog, trimite-i un mesaj primarului Thorin, mulțumindu-i pentru bunătatea sa și spunându-i că ne vom vedea mâine, la ora opt fix.

– Bine. Așa voi face.

Roland se întoarse spre Dave. Adjunctul fu surprins atât de tare că era din nou luat în seamă, încât se trase îndărăt și puțin lipsi să dea cu scăfârlia în afișier.

– Și te rog mulțumește-i soției tale pentru ceai. A fost deosebit.

– Așa voi face. Mulțam-sai.

Ieșiră înapoi, șeriful Avery împingându-i de la spate ca un câine ciobănesc vesel și supraponderal.

– Cât despre unde veţi sta... începu el în vreme ce coborau scările şi păşeau pe alee. Imediat ce ieşiră în bătaia soarelui, şeriful începu să transpire.

– O, fir-ar, am şi uitat să te întreb de asta, zise Roland, lovindu-se cu podul palmei peste frunte. Ne-am făcut tabără pe panta aceea lungă, plină de cai, cred că ştii la care mă refer....

– Mda, la Povârniş.

– ...dar am făcut-o fără a avea permisiunea cuiva, întrucât nu ştim încă de la cine s-o cerem.

– Acela este terenul lui John Croydon şi-s sigur că nu va avea nimic împotrivă, dar aveam în gând ceva mai bun. La nord-vest de aici e un teren mare, Bar K. Înainte aparţinea familiei Garber, însă l-au abandonat şi s-au mutat altundeva după un incendiu. Acum aparţine Asociaţiei Crescătorilor de Cai – asta-i o mică grupare locală formată din fermieri. Am vorbit cu Francis Lengyll despre voi – el e preşedintele actual al ACC – şi a zis: „Să-i cazăm la vechea reşedinţă Garber, de ce nu?"

– De ce nu? aprobă Cuthbert pe un ton blând şi visător.

Roland îl săgetă cu o privire tăioasă, dar Cuthbert se uita în jos spre port, unde micile ambarcaţiuni de pescuit se mişcau în toate direcţiile ca nişte ţânţari de apă.

– Mda, exact asta am spus şi eu: „Chiar aşa, de ce nu?" Casa cea mare a ars din temelii, dar dormitorul e încă-n picioare; la fel şi grajdul şi bucătăria de alături. La ordinele primarului Thorin, mi-am luat libertatea de a aproviziona cămara şi a pune ca dormitorul să fie măturat şi aranjat niţel. S-ar putea să mai daţi peste câte un gândăcel, da' n-o să vedeţi nimic ce muşcă ori înţeapă... şi nici şerpi nu-s, decât de n-or fi câţiva sub podea, şi de sunt, acolo lăsaţi-i să stea. Auziţi, băieţi? Acolo lăsaţi-i să stea!

– Îi lăsăm să stea acolo, sub podea, unde-s fericiţi, aprobă Cuthbert, tot cu privirea spre port, jos, cu braţele împletite pe piept.

Avery îi adresă o privire scurtă, nesigură, zâmbetul lui tremurând puţin la colţurile gurii. Apoi se întoarse spre Roland şi zâmbetul prinse din nou putere.

– Acoperişul n-are nicio spărtură, băiete, şi de o fi să plouă, n-o să vă ude. Ce ziceţi de asta? Vă sună bine?

– Mai bine decât am merita. Cred că ai fost foarte atent şi că primarul Thorin a fost mult prea bun. Şi asta o credea *sincer*. Întrebarea era de ce. Îi apreciem însă grija pe care ne-o poartă. Nu-i aşa, băieţi?

Cuthbert și Alain aprobară cu fermitate.

– Și acceptăm cu mulțumirile de rigoare.

Avery înclină din cap.

– O să-i spun. Duceți-vă în siguranță, băieți.

Ajunseseră la bara de priponire. Avery le strânse din nou mâinile tuturor, de data aceasta păstrându-și privirea cea mai atentă pentru caii lor.

– Pe mâine seară, atunci, tineri domni?

– Pe mâine seară, aprobă Roland.

– Credeți c-oți reuși să găsiți singuri Bar K?

Roland fu atins din nou de disprețul nerostit și condescendența inconștientă ale bărbatului. Și totuși, poate era spre bine. Dacă șeriful îi considera proști, cine știe ce putea ieși din asta?

– Îl găsim noi, zise Cuthbert, sărind în șa.

Avery privea cu îndoială craniul de corb de la oblâncul șeii lui Cuthbert. Băiatul îi observă privirea, însă de data aceasta izbuti să-și țină gura. Roland fu deopotrivă uimit și plăcut surprins de această neașteptată dovadă de stăpânire de sine.

– Rămas-bun, dom' șerif.

– Rămas-bun și ție, băiete.

Încremeni acolo, lângă bara de priponire, un om masiv în cămașă kaki cu pete de sudoare la subsuori și cizme negre mult prea lucioase pentru picioarele unui șerif muncitor. *Și unde o fi calul care să-l țină-n spinare o zi-ntreagă de patrulare?* se întrebă Roland. *Mi-ar plăcea să văd ce statură are.*

Avery le însoți plecarea cu fluturări din mână. Adjuncții veniră pe trotuar, conduși de Dave. Fluturară și ei din mână.

3

Imediat ce plozii Afiliației dădură colțul și o luară pe Strada Mare la vale, călare pe caii scumpi ai taților lor, șeriful și ajutoarele ale nu mai fluturară din mâini. Avery se întoarse spre Dave Hollis, a cărui expresie de mirare oarecum tâmpă fusese înlocuită de una întru câtva mai inteligentă.

– Tu ce crezi, Dave?

Dave duse monoclul la gură şi începu să-i ronţăie agitat montura de alamă, un obicei pentru care şeriful Avery renunţase deja de mult timp să-l mai cicălească. Chiar şi Judy, soţia lui Dave, renunţase la asta, iar Judy Hollis – al cărei nume de fată era Judy Wertner – nu se lăsa cu una, cu două atunci când voia să obţină ceva.

– Moi, zise Dave. Moi ca ouăle tocma' căzute din curu' găinii.

– S-ar putea, făcu Avery, agăţându-şi degetele mari la cingătoare şi clătinându-se masiv în spate şi în faţă, da' ăl' de a vorbit cel mai mult, ăl' cu pălărie turtită, ăla nu *crede* că-i moale.

– Nu contează ce *crede* el, zise Dave, continuând să-şi morfolească monoclul. Acum e-n Hambry şi-aş zice că va trebui să-şi schimbe modul de a gândi dup-al nostru.

În spatele lui, ceilalţi adjuncţi râseră. Chiar şi Avery zâmbi. Aveau să-i lase în pace pe băieţii bogaţi dacă băieţii bogaţi aveau să-i lase în pace pe ei – acestea erau ordinele, direct de la Casa Primarului – însă Avery recunoştea că nu l-ar fi deranjat o mică încleştare cu ei, zău aşa. I-ar fi plăcut să-i tragă un şut în boaşe celui cu craniul ăla idiot de pasăre pe cornul şeii – cum stătea acolo şi-şi râdea de el, spunându-şi tot timpul că Herk Avery era doar un ţărănoi prostovan care nu ştia ce pune el la cale – dar ceea ce i-ar fi plăcut *cu adevărat* ar fi fost să-l bată de să-i zboare ochii din cap puştiului cu pălărie turtită de predicator, să vadă o expresie ardentă de teamă apărând în ei atunci când domnul Will Dearborn din Hemphill îşi dădea seama că Noul Canaan era departe şi că bogătanul de taică-său nu-l poate ajuta.

– Mda, zise el, lovindu-l pe Dave cu palma peste umăr. Putea-s-ar să-şi schimbe modul de a gândi. Zâmbi – un zâmbet foarte diferit de cele pe care le adresase numărătorilor Afiliaţiei. Putea-s-ar ca toţi să şi-l schimbe.

4

Cei trei băieţi merseră în şir indian până ce trecură de Popasul Călătorilor (un bărbat tânăr şi evident retardat, cu păr negru în neorânduială, ridică

privirea de la cărămizile verandei pe care le freca și-i salută din mână; îl salutară și ei în același fel). Apoi începură să urce umăr la umăr, cu Roland în mijloc.

– Cum vi s-a părut noul nostru prieten, șeriful? întrebă Roland.

– Eu n-am nicio părere, zise Cuthbert pe un ton deschis. Nu, absolut niciuna. Părerile țin de politică, iar politica e un rău care i-a trimis pe mulți la streang în floarea vârstei. Se aplecă înainte și lovi craniul de corb cu încheieturile degetelor. Santinelei nu i-a prea fost pe plac, însă. Îmi pare rău să spun că vrednica noastră santinelă a văzut în șeriful Avery un sac gras de mațe fără niciun oscior de demnitate-n el.

Roland se întoarse spre Alain.

– Și tu, tinere domn Stockworth?

Alain stătu pe gânduri o vreme, cum îi era obiceiul, mestecând un fir de iarbă pe care se aplecase din șa să-l culeagă de pe marginea drumului. În cele din urmă, grăi:

– Dacă ne-ar întâlni pe stradă și ar vedea că suntem în flăcări, nu cred că s-ar sinchisi să se pișe pe noi ca să ne stingă.

Cuthbert râse din tot sufletul la aceasta.

– Și tu, Will? Tu ce spui, scumpă căpetenie?

– El, ca om, nu mă interesează cine știe cât... dar ceva ce a spus mi-a stârnit interesul. Ținând cont de faptul că pajiștea cailor căreia ei îi spun Povârniș trebuie să aibă cel puțin treizeci de roți în lungime și să se întindă pe cinci sau mai multe până la praful deșertului, de unde credeți voi că șeriful Avery a știut că noi ne-am stabilit pe acea zonă din ea care face parte din Piano Ranch al lui Croydon?

Se uitară la el, întâi cu surprindere, apoi meditativ. După un moment, Cuthbert se aplecă în față și mai ciocăni o dată în tigva de corb.

– Suntem supravegheați și tu n-ai suflat o vorbă despre asta? În seara asta te culci cu burta goală, dom'le, și de o fi să se mai întâmple, carcera-i a ta!

Înainte să ajungă departe, gândurile lui Roland referitoare la șeriful Avery făcură loc unor gânduri mai plăcute, referitoare la Susan Delgado. În seara următoare avea să o vadă, de lucrul acesta era sigur. Se întreba dacă avea să aibă părul desfăcut pe spate.

Abia aștepta să afle.

5

Acum, iată-i ajunși la Casa Primarului. *Să înceapă jocul*, gândi Roland, neștiind bine ce însemna asta chiar în timp ce cuvintele-i treceau prin gând, în mod evident negândindu-se la Castele... nu atunci.

Grăjdarii le luară caii și, preț de un moment, rămaseră toți trei la baza scărilor – aproape strânși unii în alții, cum fac caii când vremea e neprietenoasă – cu chipurile spâne îmbăiate de lumina torțelor. Dinăuntru, chitarele cântau și vocile urcau într-un nou val de râsete.

– Ciocănim? întrebă Cuthbert. Sau deschidem și intrăm direct?

Roland fu scutit de la a răspunde. Ușa principală a *haciendei* fu aruncată în lături și două femei păși afară, ambele îmbrăcate în rochii lungi cu guler alb care le aminteau celor trei băieți de rochiile pe care le purtau soțiile crescătorilor de vite în partea lor de lume. Aveau părul strâns în plase care, în lumina torțelor, scânteiau precum o spuză de diamante.

Cea mai durdulie dintre ele făcu un pas în față, surâzând, și execută o reverență adâncă. Cerceii ei, semănând cu două focuri-palide pătrate, tresăltară și scăpărară.

– Voi sunteți tinerii din partea Afiliației, chiar așa, și bine sunteți veniți, într-adevăr. Sara bună, domnișorilor, și fie ca zilele voastre să fie lungi pe acest pământ!

Se înclinară la unison, întinzând piciorul, și-i mulțumiră în cor, fără să vrea, lucru care o făcu pe femeie să râdă și să bată din palme. Însoțitoarea ei, mai înaltă, le oferi un zâmbet la fel de firav cum era și al său trup.

– Eu sunt Olive Thorin, rosti femeia corpolentă, soția primarului. Aceasta este cumnata mea, Coral.

Coral Thorin, afișând în continuare surâsul acela îngust (abia de-i zbârcea buzele și ochii nu i-i atingea câtuși de puțin), schiță o reverență. Roland, Cuthbert și Alain se înclinară din nou, fiecare cu un picior întins în față.

– Fiți bine-veniți la Faleză, zise Olive Thorin, a cărei înaltă poziție-n societate era confirmată de surâsul nedisimulat și de sincera emoție pe care o încerca la apariția tinerilor săi vizitatori veniți din Lumea Dinăuntru. Pășiți în casa noastră cu bucurie. Vă urez astfel din tot sufletul, chiar așa.

– Și așa va fi, madam, răspunse Roland, căci urarea ta ne-a bucurat.

Îi luă mâna și, fără a sta deloc pe gânduri, o ridică la buze și o sărută. Râsul ei de încântare îl făcu să zâmbească. Olive Thorin îi merse la suflet din prima clipă, și poate era bine să întâlnească o astfel de persoană din timp, întrucât, cu problematica excepție a Susanei Delgado, toată seara aceea nu mai întâlni pe nimeni care să-i placă, pe nimeni care să-i inspire încredere.

6

În ciuda brizei mării, era destul de cald, iar garderobierul din foaier aproape că stătea cu mâinile-n sân. Roland nu fu surprins să vadă că acesta era adjunctul Dave, cu puținele șuvițe de păr rămase date pe spate cu un soi de pomadă strălucitoare și cu monoclul așezat acum pe pieptul alb ca zăpada al sacoului de serviciu. Roland înclină capul spre el. Dave, cu mâinile strânse la spate, îi răspunse la fel.

Doi bărbați – șeriful Avery și un domn vârstnic lung și slab ca bătrânul doctor Moarte într-un desen animat – veni spre ei. În spate, prin două uși duble acum larg deschise, se vedea o încăpere plină de oameni care stăteau cu cupe cristaline de punci în mână, discutând și ciugulind mâncare de pe tăvile care circulau printre ei.

Roland avu timp doar cât să arunce o privire mijită spre Cuthbert: *Totul. Fiecare nume, fiecare chip... fiecare nuanță. Mai ales astea.*

Cuthbert ridică o sprânceană – versiunea lui discretă a unei aplecări din cap – și apoi Roland fu tras, vrând-nevrând, în dinamica serii, prima lui seară adevărată în serviciu ca pistolar. Și rareori muncise mai din greu.

Bătrânul doctor Moarte se dovedi a fi Kimba Rimer, cancelarul lui Thorin și ministru al Inventarului (Roland bănuia că titlul acesta fusese scornit special pentru vizita lor). Era cu peste zece centimetri mai înalt ca Roland, considerat înalt în Gilead, și avea pielea albă ca varul. Nu avea un aer bolnav; era doar palid. Aripi de păr cenușiu ca fierul i se deschideau de la tâmple, diafane ca pânza de păianjen. Avea creștetul capului complet chel. Pe nasul borcănat avea un pince-nez.

– Băieții mei! zise el, după ce prezentările fuseseră făcute. Avea vocea catifelată și de o sinceritate tristă ca a unui politician ori a unui antreprenor de

pompe funebre. Bun venit în Mejis! În Hambry! Şi la Faleză, umila noastră Casă a Primarului!

– Dacă aceasta este umilă, aş fi curios să văd cum ar arăta palatul pe care l-ar construi oamenii dumneavoastră, zise Roland.

Fusese o remarcă îndeajuns de blândă, mai mult afabilă decât muşcătoare (de regulă, Roland lăsa zeflemeaua pe seama lui Bert), dar cancelarul Rimer râse în hohote. La fel şi şeriful Avery.

– Veniţi, băieţi! îi pofti Rimer, după ce păru mulţumit de amuzamentul afişat. Primarul vă aşteaptă cu nerăbdare, sunt sigur.

– Mda, zise o voce timidă din spatele lor.

Coral, cumnata costelivă, dispăruse, dar Olive Thorin era încă acolo, măsurându-i pe nou-veniţi cu mâinile strânse teatral înaintea acelei zone a corpului său care odinioară era posibil să fi fost mijlocul. Zâmbea în continuare în felul ei plăcut, plin de speranţă.

– Foarte nerăbdător să vă întâlnească, aşa-i Hart, foarte nerăbdător, într-adevăr. Să-i conduc eu, Kimba, sau...

– Ne, ne, nu te obosi, când ai atâţia alţi oaspeţi de întreţinut, spuse Rimer.

– Ai dreptate, presupun.

Făcu o ultimă reverenţă în faţa lui Roland şi a tovarăşilor săi şi, deşi zâmbea în continuare şi zâmbetul ei i se părea sută la sută sincer lui Roland, tânărul gândi: *Ceva totuşi o nemulţumeşte. O deranjează la culme, cred.*

– Domnilor? întrebă Rimer. Dinţii pe care-i scoase la iveală zâmbetul său erau tulburători de mari. Veniţi?

Îi conduse pe lângă şeriful care rânjea şi-i introduse în sala de recepţie.

7

Roland nu se simţi deloc copleşit; în definitiv, fusese în interiorul Sălii Mari din Gilead – Sala Străbunilor, i se spunea uneori – şi chiar trăsese cu ochiul la petrecerea care se ţinea acolo an de an, aşa-numitul Bal de Paşti, care marca sfârşitul Pământului Larg şi începutul Semănării. În Sala Mare erau cinci candelabre, nu doar unul, şi acele candelabre erau luminate cu globuri electrice,

nu cu lămpi pe ulei. Ținuta petrecăreților (mulți dintre ei erau tineri și tinere de bani gata, care niciodată în viața lor nu puseseră mâna pe lucru, un fapt despre care John Farson vorbea cu fiece ocazie) era mai bogată, muzica era mai amplă, compania avea descendențe mai mari și mai nobile, apropiindu-se din ce în ce mai tare, mergând înapoi pe firul timpului, până la Arthur Eld, cel cu bidiviu alb și sabie unificatoare.

Totuși, și aici era însuflețire, și încă destulă. Era o vigoare care lipsea în Gilead, și nu doar cu ocazia Paștelui. Atmosfera care-l învălui atunci când păși în sala de recepție a Casei Primarului era din aceea, reflectă Roland, căreia nu-i duceai deloc dorul odată dispărută, deoarece se sfârșea pe tăcute și pe nesimțite. Precum sângele dintr-o vână tăiată scurgându-se într-o cadă plină cu apă caldă.

Încăperea – aproape, dar nu suficient de mare pentru a fi o sală – era rotundă, iar pereții ei lambrisați erau decorați cu tablouri (majoritatea cam nereușite) înfățișând primari din trecut. Pe un piedestal aflat în dreapta ușilor ce duceau în zona de luat masa, patru chitariști care se hlizeau, îmbrăcați în jachete *tati* și cu sombrero-uri, cântau ceva ce suna a vals condimentat cu piper. În mijlocul podelei era o masă ce susținea două boluri de punci din sticlă șlefuită, unul încăpător și prețios, celălalt mai mic și mai simplu. Individul în livrea albă însărcinat cu umplerea paharelor era unul dintre adjuncții lui Avery.

Contrar celor ce le spusese șeriful cu o zi în urmă, mai mulți bărbați purtau lavaliere de diverse culori, însă Roland nu se simți prea nelalocul lui în cămașa sa de mătase albă, cu șnur negru la gât, și o pereche de pantaloni de gală, cu tăietură dreaptă. Pentru fiecare purtător de lavalieră observă trei purtând genul de sacou demodat și croit după același calapod pe care îl asocia cu crescătorii de vite duși la biserică, și mai văzu alți câțiva (bărbați mai tineri, în cea mai mare parte) care nu purtau deloc sacou. Unele femei aveau bijuterii (deși nimic la fel de costisitor precum cerceii de foc-palid ai lui *sai* Thorin) și câteva arătau ca și când ar fi sărit peste multe mese, dar și ele purtau haine recognoscibile lui Roland: rochii lungi, cu gulere rotunde, de regulă cu dantela vreunui furou colorat ieșind de sub tiv, pantofi închiși la culoare cu tocuri joase, plase de păr (majoritatea scânteind de praf de nestemate, cum fuseseră ale lui Olive și Coral Thorin).

Și atunci văzu una care era foarte diferită.

Era Susan Delgado, desigur, radiind o frumuseţe aproape imposibilă, într-o rochie albastră de mătase cu brâu înalt şi bustieră dreaptă, care-i expunea curbura superioară a sânilor. La gât avea un pandantiv din safir care făcea de ruşine cerceii lui Olive Thorin. Stătea alături de un bărbat ce purta o lavalieră de culoarea cărbunilor într-o vatră încinsă. Acel roşu-portocaliu intens era culoarea Baroniei şi Roland bănuia că bărbatul în cauză era gazda lor, însă pe moment abia îl observă. Privirea lui era acaparată de Susan Delgado: rochia albastră, pielea bronzată, triunghiurile de culoare, prea palide şi perfecte ca să fie machiaj, care-i îmbujorau discret obrajii; cel mai mult, părul ei, care nu era legat în seara aceea şi-i cădea până la mijloc într-o unduire ca de mătase diafană. Dintr-odată şi complet, o dorea; o dorea cu disperare, cu o intensitate vecină cu boala. Tot ce era el şi tot ce venise să facă, aparent, cădea pe al doilea plan, după ea.

În clipa aceea, ea se întoarse şi-l zări. Ochii ei (erau cenuşii, observă el) se lărgiră imperceptibil. Lui i se păru că obrajii ei căpătară o culoare mai aprinsă. Buzele ei – buze care le atinseseră pe ale sale pe când stăteau pe drumul întunecat, se gândi el cu mirare – se depărtară puţin. Atunci, bărbatul care stătea lângă Thorin (înalt şi el, costeliv şi el, cu mustaţă şi păr lung şi alb căzând peste umerii întunecaţi ai sacoului) spuse ceva şi ea se întoarse spre el. Un moment mai târziu, grupul din jurul lui Thorin râse, inclusiv Susan. Bărbatul cu păr alb nu li se alătură, dar zâmbi subţire.

Roland, sperând că faţa sa nu trăda faptul că inima-i bubuia ca un ciocan, fu condus direct la acel grup, care stătea aproape de bolurile cu punci. Ca de departe, simţea mănunchiul de degete osoase ale lui Rimer strângându-i braţul deasupra cotului. Mai clar simţea amestecul de parfumuri, uleiul lămpilor de pe pereţi, aroma oceanului. Şi gândi, fără niciun motiv: *O, sunt pe moarte. Sunt pe moarte.*

Nu te pierde cu firea, Roland din Gilead. Termină cu neroziile astea, pentru numele tatălui tău. Stăpâneşte-te!

Încercă... izbuti într-o anumită măsură... şi ştiu că va fi pierdut data viitoare când ea avea să se uite spre el. Ochii ei erau de vină. Noaptea trecută, în întuneric, nu putuse vedea ochii aceia de culoarea negurii. *Nici nu ştiam cât de norocos eram*, gândi el cu angoasă.

– Primar Thorin? întrebă Rimer. Pot să ţi-i prezint pe oaspeţii noştri din Baroniile Centrale?

Thorin se întoarse cu spatele la bărbatul cu păr lung și alb și la femeia care-i stătea alături, luminându-se la față. Era mai scund decât cancelarul său, însă la fel de deșirat, și constituția lui corporală era ciudată: un trunchi scurt și cu umeri înguști așezat pe două picioare imposibil de lungi și de slabe. Arăta, credea Roland, ca genul acela de pasăre pe care o vezi într-o mlaștină în zori, ciugulindu-și micul dejun.

– Mda, poți! strigă el cu o voce puternică și pițigăiată. Cum să nu poți, așteptam cu nerăbdare, cu *mare* nerăbdare acest moment! Bună-i a noastră-ntâlnire, foarte bună! Bun venit, domnișorilor! Fie ca seara ce-o veți petrece-n astă casă al cărei vremelnic proprietar sunt eu să fie ferice, și fie ca zilele voastre să fie lungi pe fața pământului!

Roland acceptă mâna osoasă pe care i-o întinse, auzi încheieturile ei pârâind sub strânsoarea sa, căută o expresie de disconfort pe chipul primarului și fu ușurat să nu vadă niciuna. Se înclină adânc peste piciorul întins în față.

– William Dearborn, domnule primar Thorin, în slujba dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru primirea oferită și fie ca și zilele domniei voastre să fie lungi pe acest pământ.

„Arthur Heath" făcu prezentarea apoi, urmat de „Richard Stockworth". Zâmbetul lui Thorin se lărgi cu fiecare plecăciune adâncă. Rimer se străduia din răsputeri să surâdă, dar părea neobișnuit cu asta. Bărbatul cu păr lung și alb luă un pahar cu punci, i-l pasă însoțitoarei sale și continuă să zâmbească subțire. Roland era conștient că toți cei aflați în încăpere – oaspeții erau în număr de, poate, cincizeci cu toții – se uitau la ei, dar ceea ce simțea cel mai mult pe pielea sa, atingându-l ca o aripă moale, era privirea *ei*. Vedea mătasea albastră a rochiei sale cu colțul ochiului, însă nu cuteza să se uite la ea direct.

– Ați călătorit greu? tocmai întreba Thorin. Ați avut parte de aventuri și ați trecut prin pericole? Vrem să aflăm toate amănuntele în timpul cinei, zău așa, căci primim puțini oaspeți din Arcul Intern zilele acestea. Surâsul lui zelos și puțin deranjant păli; sprâncenele lui stufoase se apropiară una de cealaltă. Ați întâlnit patrule ale lui Farson?

– Nu, Excelență, spuse Roland. Noi...

– Ne, flăcău, ne... lasă Excelența, nu primesc, și nici de aș primi, pescarii și crescătorii de vite de aici n-ar ști ce-i asta. Zi-mi doar primarul Thorin, de nu ți-e cu supărare.

– Vă mulțumesc. Am văzut multe lucruri ciudate în cursul călătoriei noastre, primare Thorin, dar pe Oamenii de Bine nu i-am întâlnit.

– Oamenii de Bine! pufni Rimer și buza lui superioară se ridică într-un zâmbet care-l făcu să semene cu un câine. Oameni de Bine, într-adevăr!

– Vrem să auzim totul, până la ultimul cuvânt, întări Thorin. Dar înainte să-mi uit manierele, cuprins de curiozitate, tineri domni, îngăduiți-mi să vi-i prezint pe cei din jurul meu. Pe Kimba l-ați întâlnit; acest individ formidabil din stânga mea este Eldred Jonas, șeful noului meu corp de pază. Zâmbetul lui Thorin păru pe moment stânjenit. Nu sunt convins că am nevoie de pază suplimentară, șeriful Avery a fost întotdeauna capabil să păstreze liniștea și ordinea în colțul nostru de lume, dar Kimba insistă. Și când Kimba insistă, primarul trebuie să se înduplece.

– Foarte înțelept, domnule, zise Rimer, înclinându-se.

Râseră toți, mai puțin Jonas, care își păstră doar surâsul subțire.

Jonas încuviință.

– Încântat, domnilor, sunt sigur.

Vocea lui era un tremur mlădios. Le ură apoi zile lungi pe pământ, tuturor, lăsându-l pe Roland la urmă pentru a-i strânge mâna. Strânsoarea sa era uscată și fermă, perfect neatinsă de tremurul vocii. Și atunci Roland observă strania formă albastră tatuată pe dosul mâinii lui drepte, în țesătura dintre degetul mare și arătător. Semăna cu un sicriu.

– Zile lungi, nopți ușoare, rosti Roland aproape fără să se gândească.

Era o urare din copilăria sa și doar mai târziu avea să-și dea seama că era una ce putea fi asociată mai mult cu Gilead decât cu orice altă așezare rurală precum Hemphill. O simplă scăpare mică, însă începea să creadă că marja lor pentru asemenea scăpări era, poate, mult mai mică decât ar fi crezut tatăl lui atunci când îl trimisese acolo ca să-l scape de Marten.

– Și ție, la fel, spuse Jonas.

Ochii lui luminoși îl măsurară pe Roland cu o atenție soră cu insolența, continuând să-l țină de mână. Apoi i-o eliberă și făcu un pas înapoi.

– Cordelia Delgado, rosti primarul Thorin, înclinându-se spre femeia care vorbea cu Jonas. În timp ce și Roland se înclina în direcția sa, văzu asemănarea de familie... doar că ceea ce exprima generozitate și iubire pe chipul lui Susan

arăta țuguiat și stafidit pe fața aflată înaintea lui în clipa aceea. Nu era mama fetei; Roland bănuia că această a doua Delgado era prea tânără pentru asta.

– Și prietena noastră specială, domnișoara Susan Delgado, încheie Thorin, părând tulburat.

Roland presupunea că fata ar fi avut acel efect asupra oricărui bărbat, chiar și asupra unuia în vârstă, ca primarul. Thorin o pofti să vină în față, clătinând din cap și rânjind, cu o mână noduroasă apăsând-o pe șale, și Roland trăi o clipă de gelozie otrăvitoare. Ridicol, dată fiind vârsta bărbatului și prezența durduliei și afabilei sale soții; totuși, sentimentul era prezent, sigur că da, și era înțepător. Înțepător ca acul unei albine, ar fi spus Cort.

Atunci, chipul ei se înclină în sus spre al său, și el o privi din nou în ochi. Auzise într-un poem ori într-o poveste despre înecatul în ochii unei femei și considerase că era ridicol. Încă-l mai considera ridicol, însă înțelegea că era perfect posibil. Și ea o știa. Roland văzu grijă în ochii ei, poate chiar teamă.

Promite-mi că dacă ne întâlnim la Casa Primarului, ne întâlnim pentru întâiași oară.

Amintirea acelor cuvinte avu un efect de aducere la realitate, de clarificare, și parcă-i lărgi puțin câmpul vizual. Destul cât să bage de seamă că femeia de lângă Jonas, cea care avea unele dintre trăsăturile Susanei, se uita la fată cu un amestec de curiozitate și panică.

Se înclină adânc, dar nu făcu decât să atingă mâna ei întinsă, care nu purta niciun inel. Chiar și așa, simți ceva ca o scânteie scăpărând între degetele lor. Judecând după felul în care ochii ei se măriră pentru o clipă, crezu că o simțise și ea.

– Încântat de cunoștință, sai, zise el.

Încercarea sa de a fi nepăsător sună fals în propriile-i urechi. Totuși, începuse, avea senzația că lumea întreagă se uita la el (la *ei*) și nu avea ce altceva să facă decât să meargă mai departe. Își atinse gâtul de trei ori.

– Fie ca zilele tale să fie lungi...

– Mda, și ale tale, domnule Dearborn. Mulțam-sai.

Se întoarse spre Alain cu o rapiditate aproape nesimțită, apoi spre Cuthbert, care se înclină, își atinse gâtul cu mâna, după care spuse pe un ton grav:

– Pot să mă întind puțin la picioarele tale, domniță? Frumusețea ta mi-a slăbit genunchii. Sunt sigur că-mi voi reveni după câteva momente petrecute uitându-mă în sus la profilul tău, cu capul așezat pe lespezile acelea reci.

Râseră toţi – chiar şi Jonas şi domnişoara Cordelia. Susan se îmbujoră adorabil şi îl lovi pe Cuthbert peste dosul mâinii. Roland binecuvântă de data aceasta neobositul comportament prostesc al prietenului său.

Un alt bărbat se alătură grupului de lângă bolul de punci. Nou-venitul era îndesat şi, din fericire, ne-costeliv în fracul său. Obrajii-i ardeau de o culoare ce părea a se datora muşcăturii vântului mai mult decât băuturii, iar ochii săi spălăciţi erau înconjuraţi de reţele de riduri. Un fermier; Roland îl însoţise destul de des pe tatăl său ca să ştie cum arăta unul.

– Fi-vor domniţe multe să vă-ntâlnească astă seară, băieţi, grăi nou-venitul cu un zâmbet prietenos. Şi o să vă-mbătaţi cu parfum, de n-oţi fi cu băgare de seamă. Da' aş vrea să schimb două vorbe cu voi înainte să le-ntâlniţi. Fran Lengyll, în slujba voastră.

Strângerea mâinii lui fu puternică şi grăbită; n-o însoţi nicio plecăciune ori altă bazaconie.

– Al meu e Rocking B... sau eu sunt al lui, în funcţie de cum vrei să priveşti lucrurile. Sunt totodată şeful Asociaţiei Crescătorilor de Cai, asta cel puţin până m-or pune membrii ei pe liber. Bar K a fost ideea mea. Sper că vă veţi simţi bine.

– E perfect, domnule, răspunse Alain. E curat şi uscat şi este loc pentru douăzeci de oameni. Vă mulţumim. Aţi fost prea bun.

– Aiurea, făcu Lengyll, părând totuşi mulţumit când dădu peste cap un pahar cu punci. Suntem toţi de aceeaşi parte, băiete. În zilele astea, John Farson nu-i decât unul dintre multele fire de iarbă rea care au năpădit un câmp întreg al prostiei fudule. Lumea a mers mai departe, zice lumea. Hm! Aşa e, mda, şi a mers bine pe drumul către iad. Datoria noastră e să facem tot posibilul pentru a întârzia cât mai mult momentul în care focul va ajunge la paie. Şi asta în numele copiilor noştri chiar mai mult decât al taţilor noştri.

– Aşa-i, aşa-i, rosti primarul Thorin cu un glas ce încerca să atingă o notă solemnă înaltă şi nu reuşea decât să cadă cu graţie în trufie.

Roland observă că bătrânul deşirat o strângea pe Susan de o mână (fata părea aproape să nu-şi dea seama, fiindcă se uita atentă la Lengyll) şi, deodată, înţelese: primarul era fie unchiul ei, fi un văr de vreun grad anume. Lengyll îi ignora pe amândoi, uitându-se în schimb la cei trei nou-veniţi, măsurându-i pe fiecare din priviri şi încheind cu Roland.

– Cu orice putem fi de ajutor, băiete, noi, ăştia din Mejis, nu trebuie decât să ceri – de la mine, de la John Croydon, de la Hash Renfrew, de la Jake White, de la Hank Wertner, de la oricare sau de la toţi. Vei face cunoştinţă cu ei în seara asta, mda, la fel cu nevestele şi copiii lor, şi nu-i nevoie decât să ceri. Om fi noi cam departe de centrul din Noul Canaan aici, da' suntem, chiar şi aşa, foarte loiali Afiliaţiei. Mda, foarte loiali.

– Bine spus, grăi Rimer pe un ton scăzut.

– Şi acum, zise Lengyll, vom toasta cum se cuvine în cinstea venirii voastre. Şi aşa aşteptaţi de prea mult timp pentru o duşcă de punci. Probabil c-aveţi gâtul uscat ca iasca.

Se întoarse spre bolurile cu punci şi întinse mâna spre polonicul din cel mai mare şi mai ornat, împingându-l pe slujitor în lături, dorindu-şi în mod evident să le facă o onoare, servindu-i el însuşi.

– Domnule Lengyll, rosti Roland pe un ton uşor, deşi în vocea sa se simţea o forţă poruncitoare.

Fran Lengyll o auzi şi se întoarse.

– În bolul cel mic e punci uşor, nu-i aşa?

Lengyll se gândi la aceasta, la început neînţelegând. Apoi ridică sprâncenele. Pentru prima oară păru să-i considere pe Roland şi ceilalţi doi nu ca pe nişte simboluri în viaţă ale Afiliaţiei şi Baroniilor Centrale, ci ca pe nişte fiinţe umane. Din acelea tinere. Simpli băieţi, dacă voiai să fii sincer până la capăt.

– Mda?

– Nouă turnaţi-ne din acela, dacă sunteţi bun.

Acum simţea toţi ochii asupra lor. Ochii *ei*, în special. Pe ai săi îi ţinu îndreptaţi ferm spre fermier, dar stătea bine cu vederea periferică, drept pentru care era perfect conştient că zâmbetul subţire al lui Jonas reapăruse. Jonas ştia deja despre ce era vorba acolo. Roland bănuia că şi Thorin şi Rimer ştiau. Şoarecii aceia de ţară ştiau multe. Mai multe decât ar fi trebuit, iar el trebuia să se gândească bine la aceasta mai târziu. Totuşi, pe moment asta era cea mai mică grijă a sa.

– Am uitat chipurile taţilor noştri într-o chestiune cu o oarecare însemnătate pentru trimiterea noastră la Hambry.

Că-i plăcea sau nu, Roland era conştient că ţinea un discurs. Nu se adresa întregii asistenţe – slavă zeilor pentru micile binecuvântări – însă cercul de

ascultători crescuse, depășind limitele grupului inițial. Și totuși, nu mai putea da înapoi; barca fusese lansată.

– Nu e nevoie să intru în detalii – și nici domniile voastre nu vă așteptați la asta, știu – dar trebuie să spun că am promis să nu ne dedulcim la alcoolice cât timp ne vom afla aici. Ca penitență, înțelegeți.

Privirea ei. Încă o simțea pe piele.

Un moment, grupul restrâns din jurul bolurilor cu punci se cufundă într-o tăcere deplină. Apoi Lengyll spuse:

– Tatăl tău ar fi mândru să te audă vorbind cu atâta sinceritate, Will Dearborn – mda, chiar ar fi. Și ce băiat cât de cât cu capul pe umeri nu s-a lăsat din când în când luat de val?

Îl lovi pe Roland peste umăr și, deși strânsoarea mâinii sale era fermă și zâmbetul lui părea sincer, privirea-i era greu de citit, simple licăriri iscoditoare în rețelele acelea de riduri adânci.

– Pot fi eu mândru în locul său?

– Da, răspunse Roland, zâmbind la rândul lui. Cu toate mulțumirile mele.

– Și ale mele, zise Cuthbert.

– La fel, și ale mele, rosti Alain încet, acceptând cupa de punci slab și înclinându-se în fața lui Lengyll.

Lengyll mai umplu câteva cupe și le împărți iute în jur. Cei care aveau deja cupe în mână se treziră cu ele înlocuite cu unele pline cu punci slab. După ce toți cei din grupul din apropiere aveau cupe, Lengyll se întoarse, intenționând aparent să țină el însuși toastul. Rimer îl atinse pe umăr, clătină ușor din cap și arătă din ochi spre primar. Înaltul funcționar se uita la ei cu ochii bulbucați și cu maxilarul puțin căzut. Lui Roland îi lăsă impresia unui spectator încremenit în scaunul său pe unul dintre ultimele rânduri ale unei săli de teatru; nu-i lipseau decât cojile de portocale care să-i umple poala. Lengyll urmări privirea cancelarului și dădu aprobator din cap.

Rimer prinse apoi privirea chitaristului aflat în mijlocul muzicanților. Acesta se opri din cântat, iar ceilalți îl imitară. Oaspeții se uitară într-acolo, apoi spre centrul încăperii, unde Thorin își începea discursul. Nu era nimic ridicol în privința vocii lui atunci când o folosea ca în clipa aceea – era susținută și captivantă.

– Doamnelor și domnilor, prietenii mei, spuse el. Vă invit să mă ajutați să le urăm bun venit acestor trei *noi* prieteni – bărbați tineri din Baroniile Centrale,

bărbați tineri de calitate care au înfruntat distanțe lungi și multe pericole în numele Afiliației și-n serviciul ordinii și păcii.

Susan Delgado își puse cupa de punci deoparte, își eliberă mâna (cu oarecare dificultate) din strânsoarea unchiului ei și începu să aplaude. I se alăturară și alții. Ropotul care mătură sala fu scurt, dar călduros. Eldred Jonas, observă Roland, nu-și lăsă cupa jos pentru a participa.

Thorin se întoarse spre Roland, surâzând. Săltă cupa în aer.

– Will Dearborn, pot să vă ofer un sfat?

– Mda, sigur că puteți, și vă mulțumesc, zise Roland.

Modul lui de exprimare iscă râsete și noi aplauze.

Thorin săltă cupa și mai sus în aer. Toți cei prezenți în încăpere îi urmară exemplul; cristalul scânteie ca stelele în lumina candelabrului.

– Doamnelor și domnilor, vi-i prezint pe Will Dearborn din Hemphill, Richard Stockworth din Pennilton și Arthur Heath din Gilead.

Gemete și murmure la auzul ultimului nume, de parcă primarul lor l-ar fi prezentat pe Arthur Heath din Rai.

– Primiți-i cum se cuvine, fiți generoși cu ei, îndulciți-le zilele în Mejis și-ndulciți-le și amintirile. Ajutați-i în munca lor și asistați-i în cauzele ce ne sunt atât de dragi tuturor. Fie ca zilele lor să fie lungi pe pământ. Așa grăit-a primarul vostru.

– *AȘA GÂNDIM ȘI NOI!* răspunseră toți, ca un tunet.

Thorin bău; ceilalți îi urmară exemplul. Se auziră noi aplauze. Roland se întoarse, neputându-se controla, și găsi iarăși ochii Susanei. Un moment, ea îl privi fără ocolișuri și-n ochii ei sinceri văzu că fata era la fel de zdruncinată de prezența sa cum era și el de a ei. Apoi femeia mai vârstnică ce-i semăna se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Susan se răsuci, transfigurată la chip... însă el îi văzuse privirea din ochi. Și se gândi din nou că ceea ce fusese făcut putea fi desfăcut, iar ceea ce fusese rostit putea fi retras.

8

Când intrară în sala de mese, în care fuseseră instalate cu acea ocazie patru mese lungi pe capre (atât de aproape încât abia mai era loc de trecere printre

ele), Cordelia o trase pe nepoata sa de mână, desprinzând-o de lângă primar și Jonas, care se luaseră la vorbe cu Fran Lengyll.

– De ce v-ați uitat așa la el, domniță? șușoti Cordelia cu înverșunare. Linia verticală îi apăruse pe frunte. În seara aceea părea adâncă precum un șanț. Ce v-a trecut prin căpșorul ăla frumușel și tont?

V-a. Numai asta și era destul ca Susan să știe că mătușa ei era foarte furioasă.

– La cine m-am uitat? Și cum?

Tonul ei suna bine, considera ea, dar oh, sufletul său...

Mâna care o ținea o strânse tare, făcând-o să o doară.

– Nu face pe proasta cu mine, scumpa mea domniță – oh, atât de tânără și frumușică! L-ai mai văzut undeva pe pehlivanul ăla? Spune-mi adevărul!

– Nu, unde să-l văd? Mă doare, Tușică.

Tușa Cord zâmbi încruntată și o strânse și mai tare.

– Mai bine să te doară puțin acum decât mai mult mai târziu. Ține-ți în frâu nerușinarea. Și ține-ți în frâu ochii dulci.

– Tușică, nu știu despre ce...

– Ba eu cred că știi, zise Cordelia pe un ton sumbru, împingându-și nepoata mai aproape de lambriurile de lemn, pentru a le permite oaspeților să treacă pe lângă ele.

Când le salută fermierul care deținea casa plutitoare de lângă a lor, Tușa Cord îi zâmbi afabil și-i ură o seară bună, înainte de a se întoarce la Susan.

– Fii atentă la mine, domniță... fii tare atentă la mine. Dacă eu te-am văzut făcând ochi dulci, poți fi sigură că jumătate dintre cei prezenți aici te-au văzut. Ei, ce-a fost a fost, dar până aici. Gata cu jocurile astea de fetișcană nubilă. M-ai înțeles?

Susan păstră tăcerea, chipul ei adoptând trăsăturile acelea de încăpățânare care o scoteau cel mai tare din sărite pe Cordelia; era o expresie care o făcea întotdeauna să-i vină s-o plesnească pe nerușinata de nepoată-sa până ce avea să-i dea sângele pe nas și ochii ei mari și cenușii de căprioară aveau să se umple de lacrimi.

– Ai depus un jurământ și ai semnat un contract. Actele au trecut dintr-o mână în alta, vrăjitoarea te-a consultat, banii au fost plătiți. *Și tu ți-ai dat promisiunea.* Dacă asta nu-nseamnă nimic pentru tine, fată, amintește-ți ce ar însemna pentru taică-tău.

Ochii Susanei se umplură iarăşi de lacrimi, iar Cordelia se bucură să le vadă. Fratele ei fusese un nesuferit mână-largă, capabil doar să ajute la aducerea pe lume a fetişcanei ăsteia mult prea frumoase... însă chiar şi mort, iată că putea fi de folos.

– Acum, promite-mi că-ţi vei ţine ochii acasă şi că, de-l vei vedea pe băiatul acela venind, te vei feri din calea lui – mda, te vei feri cât de bine vei putea.

– Promit, Tuşică, şopti Susan. Promit.

Cordelia surâse. Era de fapt destul de arătoasă când surâdea.

– Bine, atunci. Să mergem. Se uită lumea la noi. Ţine-mă de braţ, copilă!

Susan apucă braţul pudrat al mătuşii sale. Intrară în sală umăr la umăr, cu rochiile foşnind, cu pandantivul de safir de pe umflătura pieptului Susanei scânteind, şi mulţi remarcară cât de tare se asemănau şi cât de mândru ar fi fost de ele sărmanul Pat Delgado.

9

Roland stătea lângă capul mesei din centru, între Hash Renfrew (un fermier chiar mai mare şi mai îndesat ca Lengyll) şi Coral, sora cam ursuză a lui Thorin. Renfrew se descurcase bine cu punciul; acum, când supa era adusă la masă, se puse pe treabă, dovedindu-se la fel de priceput cu berea.

Vorbi despre pescuit („nu mai ie ce-a fo' odat', băiete, deşi pe-acum se scot în plase mai puţini mutanţi, ş-asta-i o binecuvântare"), despre agricultură („pe-aci, oamenii pot să cultive aproape orice, atât timp cât cultivă porumb sau fasole") şi-ntr-un final despre acele lucruri care-i erau în mod evident mai aproape de suflet: caii, reproducerea şi creşterea lor.

„Activităţile astea merg 'nainte ca oricând, mda, chiar aşa, deşi n-a fo' uşor în ultimii aproximativ patruj' de ani în Baroniile de păşune şi coastă."

Nu-ncepeau rasele să se cureţe? întrebă Roland. De unde venea el, procesul începuse deja.

Mda, aprobă Renfrew, ignorând supa de cartofi din faţa sa şi înfulecând în schimb fâşii de carne la grătar. Le culegea cu mâna goală şi le ajuta pe gât în jos cu şi mai multă bere. Mda, tinere stăpân, rasele se curăţau binişor,

chiar 'șa, trei mânji din fiecare cinci erau normali – la pursânge ca și la rasele normale, i-auzi – iar al patrulea putea fi păstrat și pus la lucru, nu reprodus. În zilele astea, numa' unu din fiecare cinci se năștea cu picioare sau ochi în plus ori cu măruntaie pe dinafară, iar asta era bine. Da' nașterile scăzuseră mult la număr, chiar 'șa; armăsarii erau la fel de tari în pușcoace, se părea, da' n-aveau la fel de multă pulbere și alice.

– Iertați-mă, doamnă, rogu-vă, zise Renfrew, aplecându-se scurt peste Roland, spre Coral Thorin.

Femeia surâse în felul ei subțire (îi aminti lui Roland de Jonas), își trase lingura prin supă și nu replică. Renfrew își goli cupa de bere, plescăi tare din buze și o întinse iar. În timp ce era reumplută, el se întoarse spre Roland.

Lucrurile nu mergeau bine, nu așa cum merseseră odată, da' se putea și mai rău. *Avea* să fie mai rău, dacă pișăciosul ăla de Farson era lăsat să-și facă de cap. (De data aceasta nu se mai sinchisi să-și ceară scuze de la sai Thorin.) Trebuia să facă toți front comun, asta era soluția salvatoare – bogații și săracii, cei mici și cei mari, și asta cât timp a face front comun încă mai era o idee bună. Și apoi îl secondă pe Lengyll, spunându-i lui Roland că orice-și doreau el și prietenii lui, orice aveau nevoie, nu trebuia decât să le spună.

– Informațiile ar trebui să ajungă, zise Roland. Numărul diverselor lucruri.

– Mda, nu poți fi numărător fără să ai numere, aprobă Renfrew și împroșcă bere, râzând.

În stânga lui Roland, Coral Thorin ciuguli ceva verdețuri (de fâșiile de carne nici nu se atinsese), zâmbi subțire cum știa ea și continuă să-și plimbe lingura prin supă. Roland nu credea că femeia era totuși tare de urechi și bănuia că fratele ei avea să primească un raport complet asupra conversației lor. Ori poate că avea să-l primească Rimer. Întrucât, deși era prea devreme pentru a fi sigur, Roland presupunea că Rimer era adevărata autoritate de acolo. Împreună, poate, cu sai Jonas.

– De pildă, zise Roland, câți cai de călărit crezi că am putea raporta Afiliației că sunt?

– Cu zecimea sau în total?

– În total.

Renfrew puse cupa jos și păru să calculeze. În acest timp, Roland se uită de cealaltă parte a mesei și-i văzu pe Lengyll și pe Henry Wertner, reproducătorul

Baroniei, schimbând o privire rapidă. Auziseră. Și mai văzu un lucru, când își întoarse atenția spre comeseanul său: Hash Renfrew era beat, dar foarte probabil nu atât de beat pe când voia să-l facă pe tânărul Will Dearborn să creadă că era.

– În total, zici... nu doar ce datorăm Afiliației ori ce am putea trimite pe loc.

– Da.

– Păi, să vedem, tinere sai. Fran tre' s-aibă o sută patruj' de capete; John Croydon are aproape o sută. Hank Wertner are patruzeci pe numele lui și tre' că mai are șaizeci pe lângă Povârniș, ai Baroniei. Herghelia conducerii, domnule Dearborn.

Roland zâmbi.

– Cunosc bine rasa. Au copite despicate, capul în pământ, sunt lenți și bagă-n ei ca-ntr-un sac fără fund.

Renfrew râse zdravăn, încuviințând... Roland era însă în dubiu dacă omul chiar se amuza. În Hambry, apele de suprafață și cele de profunzime păreau să curgă în direcții diferite.

– Cât despre mine, am avut zece sau doisprezece ani răi – cataracte, meningită cabalină, scabie. Odată, pe Povârniș alergau două sute de cai, toți cu însemnul Lazy Susan pe ei; acum, nu pot fi mai mulți de optzeci.

Roland dădu afirmativ din cap.

– Deci vorbim despre patru sute douăzeci de capete.

– O, mai mult de atât, zise Renfrew, râzând.

Dădu să ridice cupa cu bere, o lovi cu latul mâinii sale roase de muncă și de vreme, o răsturnă, înjură, o culese de jos, apoi îl înjură de băiatul care veni prea încet să i-o reumple.

– Mai mult de atât? îl iscodi Roland, după ce Renfrew fu în sfârșit satisfăcut și gata să reia acțiunea.

– Tre' să ții minte, domnu' Dearborn, c-aici ne ocupăm mai mult cu creșterea cailor decât cu pescuitul. Ne luăm peste picior reciproc, noi și pescarii, da' mulți zgârie-solzi au îndărătul casei câte un cal, ori în grajdurile baroniei, dacă ei înșiși n-au un acoperiș deasupra capului, care să-i apere de ploaie. Sărmanu' de taică-său a fo' ăl' de se-ngrijea de grajdurile Baroniei.

Renfrew înclină din cap spre Susan, care stătea de cealaltă parte a mesei și la trei scaune distanță de Roland însuși – chiar lângă primar, adică, primar

care şedea, desigur, în capul mesei. Roland găsea aşezarea ei acolo oarecum stranie, mai ales ţinând cont de faptul că doamna primarului fusese aşezată aproape în capătul opus al mesei, cu Cuthbert de o parte şi un fermier căruia nu-i fuseseră încă prezentaţi de cealaltă.

Roland bănuia că unui bătrân ca Thorin îi plăcea să aibă o rudă tânără şi frumoasă aproape, pentru a-l ajuta să atragă atenţia asupra sa, sau pentru a-i bucura ochii, însă tot părea ciudat. Aproape o insultă la adresa soţiei. Dacă omul era sătul să discute cu ea, de ce n-o pusese în capul altei mese?

Au obiceiurile lor aici, asta-i tot, iar obiceiurile pământului nu-s grija ta. Grija ta e năucitorul recensământ cabalin al omului ăstuia.

– Câţi alţi cai de alergare ar mai fi? îl întrebă pe Renfrew. În total.

Renfrew îi aruncă o privire vicleană.

– Dacă-ţi răspund sincer, asta nu se va-ntoarce împotriva mea, nu-i aşa, fiule? Sunt de partea Afiliaţiei... într-adevăr, sunt un afiliat până-n măduva oaselor, pe lespedea mea funerară va sta gravat Excalibur, cel mai probabil... dar nu vreau să văd Hambry şi Mejis golite de toate comorile lor.

– Asta nu se va întâmpla, sai. Cum am putea să vă forţăm să renunţaţi la ceva la ce nu vreţi să renunţaţi? Forţele pe care le avem sunt toate masate în nord şi vest, împotriva Omului de Bine.

Renfrew cumpăni la aceasta, apoi încuviinţă tăcut.

– Şi n-ai putea să-mi spui pe nume?

Renfrew se lumină, aprobă din cap şi întinse mâna pentru a doua oară. Rânji larg când Roland i-o strânse cu ambele mâini, strânsoarea aceea cu o mână deasupra şi una dedesubt, preferată de crescători şi de cowboy.

– Trăim vremuri rele, Will, şi asta a dus la dezvoltarea unor reacţii urâte. Aş spune că mai sunt o sută cincizeci de cai în şi-n jurul Mejisului. Din aceia buni, la asta mă refer.

– Animale de prima mână.

Renfrew aprobă, îl lovi pe Roland peste spate, înghiţi o duşcă serioasă de bere.

– De prima mână, mda.

Din preajma primarului izbucni un hohot de râs. Aparent, Jonas spusese ceva comic. Susan râdea fără rezerve, cu capul dat pe spate şi cu mâinile strânse sub pandantivul de safir. Cordelia, care o avea pe fată în stânga sa şi

pe Jonas în dreapta, râdea și ea. Thorin era de-a dreptul schimonosit, legănându-se înainte și înapoi în scaun, ștergându-se la ochi cu un șervețel.

– Delicioasă fată, zise Renfrew.

Vorbi aproape cu reverență. Roland n-ar fi jurat, dar avu impresia că un sunet slab – un *hmmpf* feminin, poate – se auzi din partea lui. Se uită într-acolo și o văzu pe sai Thorin încă jucându-se cu supa. Întoarse privirea înapoi spre capul mesei.

– Primarul este unchiul sau vărul ei? întrebă Roland.

Ce se întâmplă apoi avu o claritate sporită în memoria sa, de parcă cineva ar fi amplificat toate culorile și sunetele lumii. Podoabele de catifea din spatele Susanei părură deodată a fi de un roșu mai aprins; râsul behăit care ieșea din gura lui Coral Thorin era sunetul unei ramuri care se rupe. Era, credea Roland, fără doar și poate îndeajuns de puternic pentru a-i face pe toți din preajmă să se oprească din discuții și să se uite la ea... Doar că de tăcut tăcură numai Renfrew și cei doi fermieri aflați de cealaltă parte a mesei.

– *Unchiul* ei!

Era prima dată când femeia scotea o vorbă în seara aceea.

– *Unchiul* ei, asta-i bună. Nu, Rennie?

Renfrew nu zise nimic, ci împinse doar cupa cu bere deoparte și se apucă în sfârșit să-și mănânce supa.

– Mă surprinzi, tinere, chiar așa. Oi fi tu Lumea Dinăuntru, da' of, Doamne, cin' s-a ocupat de educația ta în lumea *reală* – aia din afara cărților și hărților – s-a oprit cam repede, aș zice. Ea e...

Și urmă un cuvânt atât de puternic impregnat de dialectul locului, încât Roland habar nu avu ce însemna. Ceva ca *sifin* ori poate *șivin*.

– Îmi pare rău, cum ați spus?

Surâdea, dar simțea surâsul rece și fals pe propriile-i buze. Avea ceva greu în stomac, ca și când punciul și supa și singura fâșie de carne pe care o mâncase doar din politețe i s-ar fi făcut ghem în burtă. *Ești slujnică?* o întrebase el, referindu-se la faptul că se ocupa de casă. Poate că *într-adevăr* slujea, însă cel mai probabil o făcea într-o încăpere separată, nu în toată casa. Deodată, nu mai avea chef să audă nimic din toate astea; nu nutrea nici cel mai mic interes să afle sensul cuvântului folosit de sora primarului.

Un alt hohot de râs zdruncină capul mesei. Susan râse cu capul dat pe spate, cu obrajii aprinși, cu ochii scânteind. O bretea de la rochie îi alunecase

pe braţ în jos, afişându-i scobitura fragedă a umărului. Sub privirea lui, cu inima plină de teamă şi dor, fata o săltă absentă la loc cu palma.

– Asta înseamnă „femeiuşcă tăcută", explică Renfrew, evident incomodat. E un termen vechi, care nu se foloseşte prea des în zilele noastre...

– Termină, Rennie, zise Coral Thorin. Şi, adresându-i-se lui Roland: E doar un cowboy bătrân care nu se poate abţine de la rânit balegă nici atunci când e departe de prea-iubitele lui gloabe. *Şivin* înseamnă concubină. Pe vremea străbunicii mele însemna curvă... da' una de un fel anume. Se uită c-un ochi palid la Susan, care sorbea acum bere, apoi se întoarse la Roland. Era un soi de amuzament posac în privirea sa, o expresie care lui Roland nu-i plăcea. Curvă de felul celor pe care trebuia să le plăteşti în bani peşin, de felul celor prea rafinate pentru oamenii de rând.

– E metresa lui? întrebă Roland, simţindu-şi buzele ca de gheaţă.

– Mda, răspunse Coral. Relaţia nu se va consuma decât după Seceriş – şi-ţi pot zice că frate-miu nu-i prea bucuros de asta – dar fata-i cumpărată şi achitată fix ca-n zilele de demult. Chiar aşa. Coral făcu o pauză şi spuse: Taică-său ar muri de ruşine, dacă ar putea-o vedea.

Vorbi cu un soi de satisfacţie melancolică.

– Nu cred că trebuie să-l judecăm prea aspru pe primar, opină Renfrew cu o voce stânjenită, dar sigură pe sine.

Coral nu-l luă în seamă. Ea studie linia maxilarului Susanei, umflătura blândă a pieptului de deasupra marginii de mătase a corsajului, cascada părului. Trăsătura fină de umor dispăruse de pe chipul femeii. Pe el se citea acum un soi întru câtva înfiorător de dispreţ.

Fără voia sa, Roland se trezi imaginându-şi mâinile noduroase ale primarului trăgând în jos bretelele rochiei Susanei, pipăindu-i umerii goi, plonjând precum doi crabi cenuşii în peştera de sub părul ei. Îşi feri privirea, îndreptând-o spre capătul opus al mesei, şi ceea ce văzu acolo nu-l bucură mai tare. Ochii îi căzură peste Olive Thorin – Olive, care fusese izgonită la capătul mesei, Olive, care se uita lung la oamenii veseli din celălalt capăt. Se uita la soţul ei, care o înlocuise cu o fetişcană frumoasă căreia îi dăduse în dar un pandantiv ce făcea cerceii ei din foc-palid să pară un fleac, prin comparaţie. Pe chipul ei nu era imprimat niciun dram din ura şi dispreţul mânios de pe al lui Coral. Poate c-ar fi fost mai uşor să o privească, dacă era aşa, însă femeia

se uita la soțul ei cu ochi ce exprimau umilire, speranță și nefericire. Acum, Roland înțelegea de ce îi lăsase impresia că era tristă. Avea toate motivele să fie.

Noi râsete din preajma primarului; Rimer se aplecase de la cealaltă masă, pe care o prezida, pentru a contribui cu o vorbă de duh. Trebuie că fusese una bună. De data aceasta, până și Jonas râdea. Susan își duse o mână la piept, apoi luă șervețelul și-l ridică pentru a-și șterge o lacrimă de la colțul ochiului. Thorin îi acoperi cealaltă mână. Ea se uită în direcția lui Roland și îi întâlni privirea, încă râzând. El se gândi la Olive Thorin, stând izgonită în capătul mesei, printre solnițe și boluri cu mirodenii, cu un bol de supă neatinsă în față și zâmbetul acela nefericit pe buze. Ședea acolo unde fata o putea vedea, pe deasupra. Și își spuse că, de ar fi avut armele la el, ar fi scos una și ar fi tras un glonț în inimioara rece de otreapă a Susanei Delgado.

Și gândi: *Pe cine crezi că păcălești?*

Atunci, unul dintre servitori își făcu apariția, așezând o farfurie cu pește în fața sa. Roland credea că niciodată în viață nu avusese mai puțină poftă de mâncare... dar *avea* să mănânce, totuși, și pe deasupra își va întoarce gândurile la întrebările ridicate de conversația cu Hash Renfrew de la ferma Lazy Susan. Își va aminti chipul tatălui său.

Da, mi-l voi aminti foarte bine, își zise. *De l-aș putea numai uita pe cel de deasupra safirului.*

10

Cina se întinse la infinit și, după terminarea ei, nu fu cale de scăpare. Masa din mijlocul sălii de recepție fusese înlăturată și când oaspeții se întoarseră pe acolo – ca un val ajuns la înălțimea sa maximă și care acum scade – formară două cercuri alăturate la îndrumarea unui roșcovan tinerel și sprințar, pe care Cuthbert îl porecli mai târziu Ministrul Animator al primarului Thorin.

Alternanța de băiat-fată, băiat-fată, băiat-fată fu înfăptuită cu mare entuziasm și oarecare dificultate (Roland bănuia că aproximativ trei sferturi dintre invitați erau acum destul de bine abțiguiți), după care chitariștii atacară o *quesa*. Aceasta se dovedi a fi un fel de dans scoțian simplu. Cercurile

se învârtiră în direcții opuse, toți ținându-se de mâini, până ce muzica se opri un moment. Atunci, cuplul creat în locul unde cele două cercuri se atingeau dansă în centrul cercului partenerei, în timp ce toată lumea aplauda și chiuia.

Muzicantul principal duse la capăt această veche și evident îndrăgită tradiție cu un ochi atent la factorul ridicol, oprindu-și ai săi *muchachos* pentru a crea cele mai amuzante cupluri: femeie înaltă-bărbat scund, femeie grasă-bărbat costeliv, femeie bătrână-bărbat tânăr (Cuthbert se trezi făcând echipă cu o femeie la fel de bătrână ca străbunica sa, printre râsetele ei sparte și urletele aprobatoare ale mulțimii).

Apoi, tocmai când Roland se gândea că dansul acela stupid nu se va termina niciodată, muzica se opri și el se trezi față în față cu Susan Delgado.

Preț de o clipă, nu fu în stare să facă altceva decât să se uite fix la ea, având impresia că-i săreau ochii din orbite, părându-i-se că nu-și mai putea mișca picioarele neascultătoare. Atunci, ea ridică brațele, muzica începu, cercul (care îi includea pe primarul Thorin și pe Eldred Jonas, care zâmbea subțire și era numai ochi) aplaudă și el o purtă în dans.

La început, pe când o învârtea într-o figură (picioarele sale, amorțite sau nu, se mișcau cu toată grația și precizia dintotdeauna), se simți ca un om din sticlă. Apoi deveni conștient de corpul ei atingându-l pe al său, de foșnetul rochiei ei, și redeveni din nou mult prea uman.

Fata se apropie doar pentru un moment, și când vorbi, răsuflarea ei îi gâdilă urechea. Se întrebă dacă o femeie te putea duce la nebunie – literalmente, la nebunie. Până în seara aceea n-ar fi crezut că era posibil, dar acum totul se schimbase.

– Îți mulțumesc pentru discreția și buna ta cuviință, șopti Susan.

Se depărtă puțin de ea și, în același timp, o răsuci, punându-i mâna pe șale – palma pe satin rece, degetele atingând piele caldă. Picioarele ei le urmară pe ale sale fără a ezita măcar o clipă; se mișcară cu o grație perfectă, fără a se teme de labele lui mari și încălțate în cizme, deși erau protejate doar de niște pantofiori de mătase subțire.

– Știu să fiu discret, sai, spuse el. Cât despre buna-cuviință... Mă surprinde că știi cuvântul.

Ea ridică privirea spre chipul lui rece, zâmbetul ştergându-i-se de pe buze. Roland văzu că-n locul lui apărea furia, dar înainte de furie apăru durerea, de parcă el ar fi pălmuit-o. Se simţi deopotrivă bucuros şi întristat.

– De ce vorbeşti aşa? şopti ea.

Muzica se opri înainte să apuce el să răspundă... deşi cum ar fi răspuns nu avea habar. Susan făcu o reverenţă şi el se înclină, în vreme ce oamenii din jur aplaudară şi fluierară. Se întoarseră la locurile lor, la cercurile lor, şi chitarele îşi reluară cântul. Roland îşi simţi mâinile strânse de cei de o parte şi de cealaltă a lui şi începu să se întoarcă din nou odată cu cercul.

Râzând. Săltând. Ţinând ritmul. Simţind-o pe ea undeva în spatele lui, făcând acelaşi lucru. Întrebându-se dacă şi ea îşi dorea la fel de tare ca el să plece de acolo, să se afle în întuneric, să fie singură în întuneric, acolo unde putea da deoparte chipul fals înainte ca adevăratul chip de sub el să se încingă atât de tare, încât să-i dea foc.

VI

SHEEMIE

1

În jurul orei zece, trioul de tineri din Baroniile Centrale își luă rămas-bun de la gazde și se furișară afară, în noaptea aromată de vară. Cordelia Delgado, care se întâmpla să stea lângă Henry Wertner, reproducătorul Baroniei, spuse că probabil erau obosiți. Wertner râse și răspunse cu un accent atât de pronunțat, că era aproape comic:

– Ne, doamnă, băieții de vârsta lor îs ca șobolanii explorând o stivă de lemne dup-o ploaie zdravănă, chiar 'șa. Or trece ore bune pân-or să se întindă pe păturile de la Bar K.

Olive Thorin părăsi încăperile publice la scurt timp după băieți, invocând o migrenă. Era destul de palidă la față, încât scuza să fie credibilă.

La unsprezece, primarul, cancelarul său și șeful noului său serviciu de pază și protecție discutau în biroul primarului împreună cu ultimii oaspeți întârziați (toți fermieri, toți membri ai Asociației Crescătorilor de Cai). Discuția dură puțin, dar fu intensă. Mai mulți fermieri își exprimară ușurarea față de faptul că emisarii Afiliației erau atât de tineri. Eldred Jonas nu spuse nimic, ci doar să uită în jos la mâinile-i albe, cu degete lungi, și își arătă surâsul subțire.

La miezul nopții, Susan era acasă și se dezbrăca de culcare. Măcar nu mai trebuia să poarte de grijă safirului; aceea era o bijuterie a Baroniei și fusese pitită înapoi în caseta de siguranță din Casa Primarului înainte de plecarea ei, în pofida a ceea ce Will Dearborn, domnul cu nasul pe sus, credea despre el și ea. Însuși primarul Thorin (nu se putea convinge să-i spună Hart, deși el îi ceruse să o facă – nici măcar în sinea ei nu o putea face) i-l luase. Pe hol, cum ieșeai din sala de recepție, acolo se întâmplase, lângă tapiseria înfățișându-l pe Arthur Eld ieșind cu sabia din piramida în care aceasta fusese îngropată. Și el (Thorin, nu Eld) profitase de ocazie ca să o sărute pe gură și să-i pipăie iute sânii – o parte pe care și-o simțise mult prea despuiată în cursul acelei interminabile seri.

– Ard de nerăbdare să vină Secerișul, îi șușotise el melodramatic în ureche. Respirația îi putea a brandy. Fiecare zi a verii ăsteia pare o veșnicie.

Acum, în camera ei, pe când își peria părul cu mișcări grăbite și dure și se uita la luna care pălea, credea că niciodată în viața ei nu mai fusese așa nervoasă cum era acum: nervoasă pe Thorin, nervoasă pe Tușa Cort, *furioasă* pe nesuferitul ăla îngâmfat de Will Dearborn. Mai mult, însă, era nervoasă pe ea însăși.

„În orice situație poți face trei lucruri, fata mea", îi spusese odată tatăl ei. „Poți decide să faci un lucru, poți decide să *nu* faci un lucru... sau poți decide să nu decizi nimic." Varianta din urmă, deși tatăl ei n-o spusese niciodată verde-n față (nu era nevoie s-o facă), era alegerea celor slabi și a nerozilor. Susan își promisese că ea, una, n-o va alege nicicând... și totuși își îngăduise să alunece în situația aceea urâtă. Acum, toate variantele păreau rele și lipsite de onoare, toate drumurile erau fie blocate de pietre, fie înnămolite până la osii.

În camera ei de la Casa Primarului (nu mai împărțise o cameră cu Hart de zece ani, niciun pat, fie și pentru scurt timp, de cinci), Olive stătea într-o rochie de noapte de bumbac alb nedecorat, uitându-se și ea la luna ce pălea. După ce se închisese în locul acela sigur și intim, plânsese... dar nu pentru mult timp. Acum avea ochii uscați și se simțea goală pe dinăuntru ca un copac mort.

Și ce era mai rău? Că Hart nu înțelegea ce umilitor era, și nu doar pentru ea însăși. Era prea ocupat să se umfle în pene și să se fudulească (dar și prea ocupat să tot încerce să se uite cu fiece ocazie în decolteul rochiei lui sai Delgado) pentru a ști că oamenii – printre care se număra și cancelarul lui –

rădeau de el pe la spate. Chinul putea lua sfârșit când fata se va fi întors la mătușa ei cu burta la gură, însă asta nu avea să se întâmple decât peste luni bune. Vrăjitoarea se ocupase de asta. Avea să dureze chiar mai mult, dacă fetișcana nu putea rămâne grea cât ai clipi. Și care era cel mai umilitor și mai neghiob lucru dintre toate? Că ea, Olive, fiica lui John Haverty, încă-și iubea bărbatul. Hart nu era decât un bădăran arogant, fanfaron și fudul, dar ea încă-l mai iubea.

Și mai era ceva, ceva destul de diferit de faptul că Hart se transformase, spre sfârșitul vârstei sale mijlocii, într-un moș smintit: ea bănuia că se punea la cale o cabală, ceva periculos și foarte probabil dezonorant. Hart știa câte ceva despre asta, dar ea bănuia că știa doar cât Kimba Rimer și șchiopul acela hidos *voiau* ca el să știe.

Fusese un timp, și nu foarte îndepărtat, când Hart nu s-ar fi lăsat dat la o parte într-o așa manieră de unul de teapa lui Rimer, un timp când ar fi aruncat o singură privire la Eldred Jonas și prietenii lui și i-ar fi trimis la vest înainte s-apuce să-și umple burțile fie și numai cu o singură cină caldă. Dar asta era înainte ca lui Hart să i se aprindă călcâiele după sai Delgado și ochii ei cenușii, pieptul zvelt și pântecele plat.

Olive reduse intensitatea lămpii, stinse flacăra și se târî spre pat, unde avea să stea trează până-n zori.

La ora unu, în sălile publice din Casa Primarului nu mai rămaseră decât patru femei de serviciu, care își făceau lucrul în tăcere (și crispare) sub privirea lui Eldred Jonas. Când una dintre ele ridică privirea și văzu că bărbatul plecase de pe scaunul de la geam în care șezuse și fumase până atunci, murmură ceva încet spre prietenele ei și toate se destinseră puțin. Nu se auzea însă niciun cântec, niciun râset. *Il spectra*, bărbatul cu sicriul albastru pe mână, era posibil să se fi retras doar între umbre. Era posibil să le supravegheze în continuare.

La ora două, plecară chiar și femeile de serviciu. Era o oră la care o petrecere în Gilead abia ar fi atins apogeul strălucirii, dar Gilead era departe, nu doar într-o altă Baronie, dar aproape într-o altă lume. Aia era Arcul Exterior, iar în părțile acelea chiar și membrii clasei de sus se culcau devreme.

Totuși, la Popasul Călătorilor nu era niciun membru al nobilimii, iar sub privirea atotcuprinzătoare a Trofeului, noaptea era încă destul de tânără.

2

Într-un capăt al barului, pescari încă încălțați cu cizmele lor rulate în jos beau și jucau Fiți atenți la mine pe mize mici. În dreapta lor era o masă de pocher; în stânga, un grup de bărbați vocali și agitați – văcari, cei mai mulți – stăteau de-a lungul tejghelei și urmăreau saltul zarului pe suprafața înclinată de mătase. În celălalt capăt al încăperii, Sheb McCurdy cânta cu osârdie un boogie sincopat, mâna dreaptă zburându-i pe clape, stânga bătându-le ca un ciocan, sudoarea curgându-i pe gât și pe obrajii palizi. Lângă și mai sus de el, șezând beată pe un taburet, Micuța Nărăvașă își scutura fundul enorm și răcnea versurile cântecului cât o țineau bojocii: *Vino aici, iubire, avem pui în hambar, ce hambar, al cui hambar, hambarul meu! Vino aici, iubire, c-am prins taurul de coarne...*

Sheemie se opri lângă pian, cu găleata de cămilă într-o mână, rânjind în sus spre ea și încercând să o acompanieze. Micuța îl plesni, îndemnându-l să-și vadă de ale lui, fără a se întrerupe din cântat și din zbânțuit, iar Sheemie se îndepărtă cu râsul lui straniu, care era strident, dar nu neplăcut.

Un joc de darts era în desfășurare; într-un separeu aproape de spate, o prostituată care-și spunea Contesa Jillian din Up'ard Killian (os regal exilat din îndepărtatul Garlan, dragii mei, oh, ce speciali suntem noi) reușea să facă două felații manuale în timp ce fuma o pipă. Iar la bar, sub capul dublu al Trofeului, stăteau în șir indian și beau oameni de toate soiurile și meseriile: bătăuși, hoinari, văcari, căruțași, rotari, actori ambulanți, tâmplari, șarlatani, crescători de vite, barcagii și purtători de pistoale.

Singurii *adevărați* purtători de pistoale din local se aflau la capătul barului, doi la număr, și beau singuri. Nimeni nu încerca să li se alăture, și nu doar fiindcă purtau pistoale în tocuri ce le atârnau și erau legate după obiceiul pistolarilor. Armele erau lucruri neobișnuite, dar nu și necunoscute în Mejis la vremea aceea, și nu stârneau neapărat teama, însă cei doi aveau alura posacă a unora care au petrecut o zi lungă făcând ceva ce n-ar fi vrut să facă – alura unora care ar fi sărit la bătaie din nimic și ar fi fost bucuroși să-și încheie ziua expediind acasă soțul unei proaspete văduve cu o căruță de urgență.

Stanley, barmanul, le servea whisky după whisky, fără a face vreo încercare de a intra în vorbă, nici măcar cu: „Caldă zi, domnilor, n'așa?" Bărbații

puteau a transpiraţie şi aveau mâinile negre de răşină. Nu erau însă destul de murdare încât Stanley să nu poată vedea sicriele albastre tatuate pe ele. Măcar prietenul lor, bătrânul acela cu păr de fată şi picior beteag, nu era cu ei. După părerea lui Stanley, Jonas era de departe cel mai periculos dintre Marii Vânători ai Coşciugului, dar şi cei doi de faţă erau destul de ameninţători, iar el n-avea intenţia să-i calce pe bătături, dacă se putea abţine. Cu niţel noroc, nimeni nu avea s-o facă; păreau îndeajuns de osteniţi ca să încheie noaptea devreme.

Reynolds şi Depape erau într-adevăr istoviţi – petrecuseră toată ziua în aer liber la Citgo, ascunzând vederii un şir de rezervoare goale de oţel pe care erau scrise cuvinte fără sens (TEXACO, CITGO, SUNOCO, EXXON), un milion de crengi de pin căraseră acolo – însă nu aveau deloc de gând să termine devreme cu băutul. Poate că Depape ar fi făcut asta dacă Maiestatea Sa ar fi fost disponibilă, dar tinerica aceea frumoasă (Gert Moggins, pe numele ei adevărat) avea treabă la fermă şi nu urma să se întoarcă decât peste două nopţi.

– Şi o să lipsească chiar o săptămână, de i-or oferi destui bani peşin, zise Depape îmbufnat şi îşi împinse ochelarii pe nas în sus.

– S-o fuţi, ricană Reynolds.

– Exact asta aş face, dacă aş putea, da' nu pot.

– Eu mă duc să-mi umplu o farfurie cu haleală de colo, zise Reynolds, arătând spre celălalt capăt al barului, unde fusese aşezată o găleată de tablă plină cu scoici aburinde tocmai aduse din bucătărie. Vrei şi tu?

– Chestiile alea seamănă cu nişte cheaguri de muci şi fix aşa le simţi pe gât în jos. Adu-mi o fâşie de carne uscată.

– Bine, partenere.

Reynolds merse de-a lungul barului. Oamenii îi făcură loc să treacă; făcură loc destul chiar şi mantalei sale căptuşite cu mătase.

Depape, mai ursuz ca oricând acum, că se gândise la Maiestatea Sa smulgând carnea de pe costiţe suculente în compania cowboy-ilor săi la Piano Ranch, îşi dădu băutura peste cap, se strâmbă la izul de răşină de pe mână, după care întinse paharul în direcţia lui Stanley Ruiz.

– Umple-o, potaie! strigă el.

La auzul vocii sale, un văcar care stătea sprijinit de bar cu spatele şi coatele sări în faţă şi doar de atât fu nevoie ca să se pornească scandalul.

Sheemie se grăbea spre culoarul prin care scoicile tocmai își făcuseră apariția, ținând în ambele mâini întinse în față găleata de cămilă. Mai târziu, când localul avea să fi-nceput să se golească, datoria lui era să facă curățenie. Pentru moment, totuși, trebuia doar să se învârtă pe acolo cu găleata și să golească în ea tot ce rămânea prin pahare. Elixirul rezultat ajungea într-o sticlă, în spatele barului. Sticla purta o etichetă potrivită – PIȘAT DE CĂMILĂ – și un pahar dublu putea fi obținut pentru trei penny. Era o băutură doar pentru cei nesăbuiți ori rupți în coate, însă pe sub privirea opacă a Trofeului treceau noapte de noapte destui din ambele categorii; Stanley rareori avea probleme să golească sticla. Iar dacă nu era goală la capătul nopții, ei bine, venea întotdeauna și noaptea următoare. Și odată cu ea veneau, inutil de amintit, regimente noi de neghiobi însetați.

De data aceasta, totuși, Sheemie nici nu ajunse la sticla cu Pișat de Cămilă din spatele barului. Se împiedică în cizma cowboy-ului care sărise în față și căzu în genunchi cu un icnet de surprindere. Conținutul găleții se vărsă și, urmând Prima Lege Satanică a Ghinionului – adică: dacă ce e mai rău se poate întâmpla, de regulă se va întâmpla – Roy Depape se trezi udat ciuciulete de la genunchi în jos într-un amestec de bere, *graf* și fulger-alb.

La bar, discuțiile încetară și asta îi făcu să tacă și pe oamenii strânși în jurul mesei de zaruri. Sheb se întoarse, îl văzu pe Sheemie îngenuncheat în fața unuia dintre oamenii lui Jonas și se opri din cântat. Micuța, cu ochii strânși în timp ce cânta cu tot sufletul, continuă să execute o a capella preț de trei sau patru măsuri înainte să bage de seamă tăcerea care se întindea ca o undă pe apă. Se opri din cântat și deschise ochii. Genul acela de liniște de regulă însemna că cineva urma să fie ucis. Dacă așa era, ea una nu avea de gând să rateze scena.

Depape rămase perfect nemișcat, inspirând valurile de iz acru de alcool care urcau. Nu-l deranja mirosul; măcar acoperea putoarea de rășină. Nu-l deranja nici faptul că pantalonii i se lipiseră de genunchi. Poate că l-ar fi iritat puțin dacă zeama aceea bahică i-ar fi intrat în cizme, dar nu intrase.

Duse mâna la mânerul pistolului. Pe toți zeii și zeițele, iată în sfârșit ceva ce să-i distragă atenția de la mâinile sale lipicioase și de la prostituata plecată din oraș. Pentru puțină distracție mai că merita să se ude nițel.

Acum, localul era învăluit în liniște. Stanley stătea țeapăn ca un soldat în spatele barului, trăgându-se agitat de una dintre bretelele de la cămașă. În

celălalt capăt al tejghelei, Reynolds întoarse capul spre partenerul său, alert şi interesat. Luă o scoică aburindă din găleată şi o lovi de marginea barului ca pe un ou fiert. La picioarele lui Depape, Sheemie se uita în sus cu ochii căscaţi şi temători sub chica rebelă a părului său negru. Se străduia din răsputeri să zâmbească.

– Ei, ei, băiete, făcu Depape. M-ai udat cum scrie la carte.

– Scuze, uriaşule, da' m-am 'piedicat.

Sheemie făcu un gest smucit cu mâna peste umăr; de pe buricele degetelor lui zburară picături mici de pişat de cămilă. Undeva, cineva îşi curăţă ostentativ gâtul: *hăă-haa!* Încăperea era plină de ochi şi liniştea era destul de adâncă încât toţi să poată auzi vântul şuierând pe la streşini şi valurile spărgându-se pe stâncile de la Hambry Point, la trei kilometri depărtare.

– Ba bine că nu, exclamă văcarul care tresărise. Avea în jur de douăzeci de ani şi, deodată, se temea că nu-şi va mai revedea niciodată mama. Nu-ncerca să dai vina pe mine, ţicnitule.

– Nu-mi pasă *cum* s-a întâmplat, spuse Depape.

Era conştient că evolua în faţa unui public şi ştia că dorinţa oricărui public era să fie înveselit. Sai R.B. Depape, actor dintotdeauna, avea de gând să le facă pe plac.

Îşi ciupi pantalonii de cord deasupra genunchilor şi trase de craci în sus, arătându-şi bombeurile cizmelor. Erau ude şi străluceau.

– Uită-te aici. Uite ce mi-ai făcut cu cizmele.

Sheemie se uită în sus la el, surâzând înspăimântat.

Stanley Ruiz ajunse la concluzia că nu putea permite ca lucrurile să degenereze fără a face măcar o încercare de a se împotrivi. O cunoscuse pe Dolores Sheemer, mama băiatului; exista chiar posibilitatea ca el însuşi să fie tatăl băiatului. În orice caz, îi plăcea de Sheemie. Băiatul era netot, dar avea un suflet bun, nu bea niciodată şi mereu îşi făcea treaba. De asemenea, întotdeauna găsea un zâmbet pentru tine, chiar şi-n cea mai friguroasă şi ceţoasă zi de iarnă. Acesta era un talent pe care mulţi oameni mai răsăriţi la minte nu-l aveau.

– Sai Depape, rosti el, făcând un pas în faţă şi vorbind pe un ton scăzut, plin de respect. Îmi pare foarte rău pentru asta. Cu toată bucuria v-aş face cinste tot restul serii, dacă am putea uita acest regretabil...

Mișcarea lui Depape fu atât de iute, încât aproape fu invizibilă. Și totuși, nu asta îi uimi pe oamenii aflați în seara aceea la Popas; ei se așteptau ca un partener al lui Jonas să fie rapid. Ce-i uimi fu faptul că omul *nici nu întoarse capul pentru a-și găsi ținta.* Îl localiză pe Stanley doar după voce.

Depape scoase pistolul și-l îndreptă spre dreapta într-un arc ascendent. Îl lovi pe Stanley Ruiz drept în gură, strivindu-i buzele și spărgându-i trei dinți. Sângele împroșcă oglinda din spatele barului; câteva picături ajunseră să decoreze botul din stânga al Trofeului. Stanley strigă, acoperindu-și fața cu palmele, și se împletici înapoi, lovindu-se de raftul din spate. În liniștea din local, clinchetul sticlelor se auzi foarte tare.

În josul barului, Reynolds mai sparse o scoică și asistă, fascinat. Interesant ca o scenetă, chiar așa era.

Depape își întoarse atenția la băiatul îngenuncheat.

– Curăță-mi cizmele, ordonă el.

Pe chipul lui Sheemie se imprimă o expresie ștearsă de ușurare. Să-i curețe cizmele! Da! Categoric! Imediat! Scoase din buzunarul de la spate o cârpă pe care o avea mereu la el. Nici măcar nu era murdară încă. Nu *foarte* murdară, cel puțin.

– Nu, făcu Depape răbdător. Sheemie ridică ochii spre el, cu gura căscată, nedumerit. Pune zdreanța aia înapoi de unde ai luat-o – nici nu vreau să mă uit la ea.

Sheemie o îndesă înapoi în buzunarul de la spate.

– Linge-le cu limba, zise Depape pe același ton răbdător. Asta vreau să zic. Linge-mi cizmele până-s curate din nou, atât de curate încât să-ți poți vedea în ele fața aia de iepure cretin.

Sheemie ezită, de parcă încă n-ar fi fost sigur ce i se cerea. Sau poate că doar procesa informația.

– În locul tău, băiete, aș face-o, îl sfătui Barkie Callahan de unde se afla, într-un loc pe care-l considera sigur, în spatele pianului lui Sheb. Fă-o fără să stai pe gânduri, de vrei să vezi răsăritul de soare mâine.

Depape hotărâse deja în forul său interior că tolomacul acela nu avea să mai vadă un răsărit de soare, nu în lumea *aceea*, dar își ținu gura. Nimeni nu-i mai linsese vreodată cizmele. Voia să vadă cum era. Dacă avea să-i placă – într-un fel lasciv – poate că urma să-i ceară și Maiestății Sale să o facă.

– Chiar e musai? Ochii lui Sheemie se umpleau cu lacrimi. Nu pot numa' să-mi cer scuze şi să le lustruiesc bine de tot?

– *Linge*, catâr slab de minte, se răsti Depape.

Lui Sheemie îi căzu părul peste frunte. Limba-i ieşi nesigură printre buze şi, când coborî capul spre cizmele lui Depape, prima lacrimă se desprinse şi căzu.

– Stop, stop, stop, grăi o voce.

Avu un efect şocant în acea tăcere – nu fiindcă se făcu auzită din senin şi categoric nu fiindcă era furioasă. Efectul se datoră tonului ei amuzat.

– Pur şi simplu nu pot permite asta. Nu, nu. Aş permite-o de aş putea, dar nu pot. Vezi tu, nu e sănătos. Cine ştie ce boală se va răspândi în felul ăsta. Ţi se sparie mintea! Ţi se *spahrie* de-a dreptul!

Cel care livrare această tiradă nesăbuită şi eventual fatală stătea chiar în faţa uşilor batante: un bărbat tânăr de înălţime medie, cu pălăria turtită înclinată pe spate, pentru a expune o coamă vălurită de păr castaniu. Doar că *bărbat tânăr* nu era descrierea corectă, observă Depape; *bărbat tânăr* era o exagerare flagrantă. Nu era decât un puşti. La gât, zeii ştiau de ce, avea agăţat un craniu de pasăre ca un enorm pandantiv comic. Era agăţat pe un lanţ petrecut prin găvanele ochilor. Iar în mână, băiatul nu ţinea un pistol (*de unde să fi făcut rost de o armă un mucea cu caş la gură ca el?* se întrebă Depape), ci o nenorocită de praştie. Depape izbucni în râs.

Râse şi puştiul, înclinând din cap ca şi când ar fi înţeles cât de ridicolă era situaţia, cât de *teribil* de ridicolă era situaţia. Râsul lui era molipsitor; Micuţa, încă pe taburet, se hlizi şi ea, apoi îşi acoperi iute gura cu palmele.

– Ăsta nu-i un loc pentru un băieţel ca tine, zise Depape.

Avea revolverul, unul vechi cu tambur cu cinci cartuşe, scos; era aşezat pe tejghea şi-l strângea în pumn, iar de pe cătarea lui picura sângele lui Stanley Ruiz. Depape, fără a-l ridica de pe lemnul de fier, îl mişcă uşurel.

– Băieţaşii care vin în locuri d-astea se aleg cu apucături proaste, ţâcă. Una dintre ele ar fi să-ntindă copita. Aşa că-ţi dau o singură şansă. Dispari de aici.

– Mulţumesc, domnule, apreciez această şansă, rosti băiatul.

Vorbi cu mare şi cuceritoare sinceritate... dar nu se clinti din loc. Rămase în continuare lângă uşile batante, cu elasticul lat al praştiei întins. Depape nu reuşea să vadă bine ce se afla în ochiul ei de piele, dar obiectul sclipea în lumina lămpilor cu gaz. O bilă de metal de un fel sau altul.

– Deci? mârâi Depape.

Treaba asta începea să-l enerveze.

– Știu că sunt un ghimpe în coaste, domnule – ca să nu mai zic de un buboi pe cur și o picătură albicioasă pe vârful unei spuze inflamate – dar dacă n-ai nimic împotrivă, dragul meu prieten, aș vrea să-mi cedez șansa tânărului care stă-n genunchi în fața ta. Lasă-l să-și ceară scuze, lasă-l să-ți lustruiască cizmele cu cârpa aia pân-oi fi mulțumit pe deplin și lasă-l să-și vadă mai departe de viață.

Aceasta stârni un vag murmur de aprobare din zona de unde priveau jucătorii de cărți. Lui Depape nu-i plăcu deloc acel sunet și luă brusc o hotărâre. Băiatul avea să moară și el, executat pentru păcatul impertinenței. Tolomacul care vărsase pe el găleata cu poșircă era-n mod evident retardat mintal. Țâncul acela îngâmfat, pe de altă parte, nu avea nici măcar scuza asta. Se credea doar tare și mare.

Cu colțul ochiului, Depape îl văzu pe Reynolds apropiindu-se de băiat cu mișcări alunecoase ca mătasea unsă cu ulei. Depape aprecia gândul, însă nu credea că-i va trebui cine știe ce ajutor în confruntarea cu expertul prăștiaș.

– Băiete, cred că ai făcut o greșeală, rosti el cu o voce blândă. Cred sincer...

Ochiul praștiei coborî puțin... sau lui Depape așa i se păru. Trecu la acțiune.

3

În Hambry, se vorbi despre întâmplare ani la rând; la trei decenii după căderea lui Gilead și sfârșitul Afiliației, oamenii continuau să vorbească. Pe atunci erau mai bine de cinci sute de boșorogi (și câteva babornițe) care susțineau sus și tare că se aflaseră în seara aceea la Popas, bând bere, și că au văzut totul cu ochii lor.

Depape era tânăr și avea agilitatea unui șarpe. Cu toate acestea, nu apucă să tragă nici măcar un glonț spre Cuthbert Allgood. Se auzi un *ZBRANG!* când elasticul fu eliberat, se văzu o rază metalică străbătând fumul din încăpere ca o linie pe o placă de ardezie, după care Depape strigă. Revolverul lui căzu la podea și un picior îl făcu să alunece, învârtindu-se, prin rumegușul de pe jos

nimeni nu recunoscu gestul cât timp Marii Vânători ai Coşciugelor încă se aflau în Hambry; sute îl revendicară după plecarea lor). Continuând să strige – nu putea suporta durerea – Depape ridică mâna însângerată şi o privi cu ochi neîncrezători, agonici. De fapt, avusese noroc. Bila lui Cuthbert îi zdrobise vârful degetului mijlociu şi-i smulsese unghia. Dacă-l nimerea mai jos, Depape şi-ar fi putut sufla rotocoale de fum prin propria palmă.

Cuthbert, între timp, îşi încărcase din nou peticul de piele al praştiei şi întinsese iarăşi elasticul.

– Acum, spuse el, dacă ţi-am reţinut atenţia, bunule domn...

– Nu pot vorbi în locul lui, zise Reynolds din spatele său, dar mie mi-ai reţinut-o, partenere. Nu ştiu dacă eşti expert în mânuirea drăciei ăleia sau dacă n-ai avut cumva doar un noroc chior, dar, oricum ar fi, până aici ţi-a fost. Lasă elasticul şi pune praştia jos. Pe masa aia din faţa ta vreau s-o văd pusă.

– Am fost prins pe picior greşit, zise Cuthbert cu tristeţe. Am fost trădat încă o dată de propria-mi vârstă fragedă.

– Nu ştiu ce-i cu vârsta ta fragedă, frate, da' ştiu sigur c-ai fost prins pe picior greşit, aprobă Reynolds.

Stătea în spatele şi puţin în stânga lui Cuthbert, iar acum împinse arma în faţă până când băiatul îi simţi vârful ţevii lipit de ceafă. Reynolds trase cocoşul cu degetul mare. În insula de tăcere care devenise Popasul Călătorilor, sunetul fu foarte puternic.

– Acum, pune prăştiuţa aia jos.

– Cred, bunule domn, că sunt nevoit să-mi prezint regretele şi să refuz.

– *Cum?*

– Vezi dumneata, vrednica mea praştie e-ndreptată spre capul sincerului tău prieten... începu Cuthbert, şi când Depape se foi lângă bar, vocea lui Cuthbert căpătă un ton poruncitor, câtuşi de puţin fraged. *Stai pe loc! Dacă te mai mişti, eşti mort!*

Depape se supuse, ţinându-şi mâna însângerată lipită de cămaşa plină de răşină. Pentru prima dată, părea înspăimântat şi pentru prima dată-n seara aceea – pentru prima dată de când se înhăitase cu Jonas, de fapt – Reynolds simţi că-ncepe să piardă controlul situaţiei... Cum era însă posibil? Cum era posibil, când reuşise să-i dea târcoale mucosului ăluia impertinent şi să-l ţină sub cătare? Totul trebuia să se fi *terminat*.

Coborând vocea la tonul colocvial – și-n același timp jucăuș – dinainte, Cuthbert spuse:

– Dacă mă împușți, dau drumul la bilă și o să moară și amicul tău.

– Nu te cred, făcu Reynolds, dar nu-i plăcu ce auzi în vocea sa. Părea a fi un ton de îndoială. Nimeni nu poate trage atât de bine.

– Ce-ar fi să-l lăsăm pe prietenul tău să decidă? Cuthbert ridică vocea într-un salut jovial: Hei-ha, domnu' ochelarist! Vrei ca prietenul tău să mă împuște?

– Nu! strigă Depape pițigăiat, în pragul panicii. Nu, Clay! Nu trage!

– Deci e remiză, zise Reynolds, perplex. Și imediat, perplexitatea se transformă în oroare, când simți lama unui cuțit foarte mare atingându-i gâtul. Îi apăsă pielea delicată de deasupra mărului lui Adam.

– Ba nu e, rosti încet Alain. Pune arma jos, prietene, altfel îți tai gâtul.

4

Stând afară, dincolo de ușile batante, ajuns din pură întâmplare la timp pentru a asista la acel spectacol demn de Tandea și Mandea, Jonas privea cu uimire, dispreț și ceva apropiat de groază. Întâi, unul dintre plozii Afiliației îl scoate din joc pe Depape și când Reynolds restabilește echilibrul, puștiul cel mare cu față rotundă și umeri de plugar îi pune lui Reynolds un cuțit la gât. Niciunul dintre mucoși n-are mai mult de cincisprezece ani și niciunul nu poartă armă. Splendid. I s-ar fi părut o reprezentație mai bună ca aceea a unui circ ambulant, de n-ar fi fost problemele ce puteau decurge dacă lucrurile nu erau aduse pe făgașul lor normal. Ce mai puteau ei spera să facă în Hambry dacă începea să umble vorba că zmeii se temeau de copii și nu invers?

Este timpul să intervii înainte să-și piardă cineva viața, dacă vrei. Spune-mi, vrei?

Jonas decise că voia; dacă jucau corect, încă mai puteau ieși învingători. Mai decise și că, în improbabila eventualitate că progeniturile Afiliației ar fi avut un noroc extraordinar, copiii aceia nu aveau să plece vii din Baronia Mejis.

Unde o fi celălalt? Dearborn?

Bună întrebare. O întrebare *importantă*. Rușinea s-ar fi transformat într-o totală umilire, dacă și el avea să cadă în aceeași capcană ca Roy și Clay.

Dearborn nu se afla în bar, asta era sigur. Jonas se întoarse pe călcâie şi scrută Strada Mare de Sus în ambele direcţii. Era lumină aproape ca-n toiul zilei sub Luna Sărutărilor trecută doar de două nopţi de faza ei plină. Nu era nimeni acolo, nu pe stradă, nici de cealaltă parte, unde se găsea magazinul universal din Hambry. Magazinul avea o verandă, dar pe ea nu se afla nimic altceva decât un şir de totemuri cioplite, ilustrându-i pe Gardienii Grinzii: Ursul, Ţestoasa, Peştele, Vulturul, Leul, Liliacul şi Lupul. Şapte din doisprezece, albi ca marmura sub clarul lunii şi fără-ndoială foarte iubiţi de copiii mici. Nici ţipenie de om acolo, însă. Bun. Minunat.

Jonas mijì şi mai tare ochii spre aleea îngustă dintre magazinul universal şi carmangerie, zărind o umbră în spatele unor cutii aruncate la grămadă, se încordă, apoi se relaxă când văzu licărul ochilor verzi ai unei pisici. Încuviinţă din cap şi se întoarse la oile sale, împingând în lături partea stângă a uşii batante şi păşind în Popasul Călătorilor. Alain auzi scârţâitul unei balamale, însă avea deja pistolul lui Jonas lipit de tâmplă înainte să apuce măcar să se întoarcă.

– Flăcăule, de nu cumva eşti vreun bărbier, cred c-ar fi mai bine să pui cuţitul ăla jos. A doua oară nu-ţi mai spun.

– Nu, refuză Alain.

Jonas, care nu se aşteptase decât să i se dea ascultare şi nu se pregătise pentru altceva, rămase înlemnit.

– *Cum?*

– M-ai auzit bine, rosti Alain. Am spus nu.

5

După ce-şi luase rămas-bun şi se scuzase, părăsind Casa Primarului, Roland îşi abandonase prietenii, lăsându-i să se distreze după bunul lor plac – aveau să ajungă până la urmă la Popasul Călătorilor, bănuia el, însă nu aveau să stea mult şi nici în belele n-aveau să intre, dat fiind că nu aveau bani de stricat la cărţi şi că altceva mai tare decât ceai rece nu puteau bea. El intrase în oraş prin altă parte, îşi priponise calul la o bară publică în cea mai de jos dintre cele două pieţe orăşeneşti (Rusher reacţionase cu un singur nechezat perplex la

acest tratament, nimic mai mult) și de atunci hoinărea pe străzile pustii și adormite cu pălăria trasă peste ochi și mâinile strânse tare la spate.

Mintea îi roia de întrebări – erau lucruri care nu mergeau bine în localitatea aceea, lucruri foarte grave. La început crezuse că de vină era doar imaginația sa, partea copilărească din el care găsea probleme imaginare și intrigi de basm, deoarece fusese îndepărtat de miezul adevăratei acțiuni. Dar după discuția sa cu „Rennie" Renfrew, știa că nu era așa. Întrebările erau legitime, existau adevărate mistere, și cel mai insuportabil lucru era că nu se putea concentra asupra lor, darămite să facă un progres, câte de mic, spre descâlcirea lor. De fiecare dată când încerca, îi apărea chipul Susanei Delgado... chipul ei, sau mișcarea părului ei, ori chiar felul frumos și netemător în care picioarele ei încălțate în pantofiori de mătase urmaseră cizmele sale în timpul dansului, neîntârziind și neezitând nicio clipă. Iar și iar, auzea ultimul lucru pe care i-l spusese el, vorbind pe tonul înțepat și superior al unui june predicator. Ar fi renunțat la aproape orice pentru a-și retrage atât tonul, cât și cuvintele. La venirea Secerișului, fata avea să se afle în patul lui Thorin, căruia urma să-i aducă pe lume un copil înainte să cadă prima zăpadă, poate un moștenitor. Și ce era cu asta? Oamenii bogați, oamenii celebri și cei cu sânge albastru își luau metrese încă de la începutul timpului; Arthur Eld însuși avusese mai bine de patruzeci, conform poveștilor. Deci, sincer, ce-l apucase?

Cred că m-am îndrăgostit de ea. Asta m-a apucat.

O idee consternantă, însă nu una de neînchipuit; își cunoștea mult prea bine peisajul propriului suflet. O iubea, foarte probabil să fie așa, dar o parte din el o și ura, și continua să nutrească șocantul gând pe care îl avusese în timpul cinei: că ar fi fost în stare să-i tragă Susanei Delgado un glonț în inimă, dacă ar fi venit înarmat. O parte din aceasta se datora geloziei, dar asta nu era tot; poate nu era nici cea mai mare parte. Făcuse o vagă, dar puternică legătură între Olive Thorin – surâsul ei trist, dar dârz în capătul mesei – și mama sa. Nu văzuse oare aceeași expresie îndurerată și mâhnită în ochii mamei lui în ziua când dăduse peste ea și sfătuitorul tatălui său? Marten cu cămașa descheiată la gât, Gabrielle Deschain cu o bretea căzută de pe umăr, toată odaia puțind de ceea ce făcuseră ei doi în acea dimineață toridă?

Mintea sa, așa oțelită cum era deja, se înfioră de această imagine. Se întoarse în schimb la aceea a Susanei Delgado – ochii ei cenușii și părul strălucitor.

O văzu râzând, cu bărbia ridicată, cu mâinile strânse în fața safirului primit de la Thorin.

Roland bănuia că-i putea ierta treaba cu metresa. Ce nu putea ierta, în ciuda atracției față de Susan, era zâmbetul acela crispat de pe buzele Olivei Thorin în timp ce o privea ocupând ceea ce ar fi trebuit să fie locul ei. Ocupând locul ei și râzând.

Acestea erau lucrurile care îi goneau prin minte în vreme ce se plimba în bătaia lunii. Gândurile acestea nu erau treaba lui, Susan Delgado nu reprezenta motivul pentru care se afla el acolo, cum nu erau nici ridicolul primar căruia-i trosneau încheieturile și sărmana lui soție... Și totuși, nu le putea da deoparte ca să se ocupe de ceea ce *era* treaba lui. Uitase chipul tatălui său și se plimba sub clar de lună, sperând să și-l reamintească.

Astfel ajunse pe adormita și poleita Stradă Mare, mergând de la nord la sud, gândindu-se vag că poate era mai bine să li se alăture lui Cuthbert și Alain la un pahar de ceva și o partidă sau două de zaruri, înainte să se întoarcă la Rusher și să pună capăt nopții. Și așa se făcu că-l zări întâmplător pe Jonas – silueta deșirată a bărbatului și părul lui lung și alb erau imposibil de confundat – stând în fața ușilor batante ale Popasului Călătorilor și trăgând cu ochiul înăuntru. Jonas făcea asta cu o mână pe tocul pistolului și într-o postură încordată, care alungă imediat orice altceva din mintea lui Roland. Se întâmpla ceva, iar dacă Bert și Alain se aflau înăuntru, era posibil să fie implicați. În definitiv, ei erau străinii din oraș și se putea – era probabil – ca nu toți locuitorii din Hambry să iubească Afiliația cu ardoarea afișată la cina din seara aceea. Ori poate că prietenii lui Jonas aveau probleme. *Ceva* se cocea, în orice caz.

Fără a ști prea bine de ce o făcea, Roland urcă încet scările spre veranda magazinului universal. Erau un șir de animale cioplite acolo (și probabil ancorate bine de dușumea, pentru ca bețivii de la barul de vizavi să nu le poată lua și duce, cântând cântece copilărești, progeniturilor lor). Roland păși după ultimul din rând – Ursul – și îndoi genunchii astfel încât să nu i se vadă calota pălăriei. Și rămase nemișcat ca o statuie. Îl văzu pe Jonas când se întoarse, uitându-se peste drum, apoi în stânga, mijind ochii spre ceva...

Foarte slab, un sunet: *Miau! Miau!*

E o pisică. Pe alee.

Jonas mai rămase un moment cu ochii în direcția aceea, după care intră în local. Roland ieși imediat de după ursul cioplit, coborî treptele și ajunse în stradă. Nu avea hipersensibilitatea lui Alain, însă avea intuiții care uneori se dovedeau puternice. Acum, intuiția îi spunea că trebuie să se grăbească.

Pe cer, Luna Sărutărilor intră după un nor.

6

Micuța Nărăvașă stătea și acum pe taburet, dar nu se mai simțea amețită de băutură și ultimul lucru la care se gândea era să cânte. Abia îi venea să-și creadă ochilor: Jonas îl amenința pe un băiat care îl amenința pe Reynolds care îl amenința pe *un alt* băiat (cel din urmă purta la gât, agățat pe lanț, un craniu de pasăre) care, la rândul său, îl amenința pe Roy Depape. Care, de fapt, îl rănise până la sânge pe Roy Depape. Iar când Jonas îi spusese băiatului înalt să pună jos cuțitul pe care îl ținea la gâtul lui Reynolds, *băiatul refuzase.*

Îmi puteți cânta prohodul și să mă trimiteți în poiana de la capătul cărării, gândi Micuța, *căci acum le-am văzut pe toate, chiar așa.* Bănuia c-ar fi trebuit să coboare de pe scaun – din clipă în clipă puteau porni împușcăturile, și încă destule la număr – dar uneori trebuia pur și simplu să-ți asumi riscul.

Pentru că uneori pur și simplu spectacolul era prea bun ca să-l ratezi.

7

– Ne aflăm în acest oraș cu treabă de la Afiliație, spuse Alain.

Avea o mână înfiptă adânc în părul asudat al lui Reynolds; cealaltă menținea presiunea cuțitului la gâtul bărbatului. Nu apăsa destul de tare ca să-i taie pielea.

– Dacă ne faceți ceva, Afiliația va fi informată. La fel și tații noștri. Veți fi vânați ca niște câini și spânzurați cu capul în jos, cel mai probabil, când veți fi prinși.

– Fiule, nu există nicio patrulă a Afiliației la două sute de roți distanță de aici, poate chiar trei sute, zise Jonas, și-n cot m-ar durea de ar exista vreuna chiar și dincolo de dealu' de colea. Și mi se rupe de tații voștri. Pune cuțitul ăla jos, altfel îți împrăștii creierii.

– Nu.

– Modul în care va evolua chestiunea asta nu poate fi decât minunat, zise Cuthbert cu voioșie... deși sub flecăreala lui se auzea acum vibrația încordării. Nu a fricii, poate nici a nervozității, ci doar a încordării. Din aceea bună, cel mai probabil, socotea Jonas cu amărăciune. Îi subestimase mult pe băieții aceia; dacă nimic altceva nu era clar, asta era. Tu-l împuști pe Richard și Richard îi taie gâtul domnului Manta fix în clipa în care domnul Manta mă împușcă pe mine; sărmanele mele degete muribunde eliberează elasticul și trimit o bilă de fier în ceea ce trece drept creier la domnul ochelarist. *Tu*, cel puțin, pleci teafăr și nevătămat, și presupun că asta va fi o chestie confortabilă pentru amicii tăi morți.

– Să declarăm remiză, se adresă Alain bărbatului care-i ținea pistolul la tâmplă. Și toți ne vedem de drum.

– Nu, fiule, zise Jonas.

Glasul său era răbdător și nu credea că furia pe care o simțea se vedea, însă de crescut creștea. Pe toți zeii, să fie încuiat în felul acela, chiar și pentru câteva secunde!

– Nimeni nu le poate face asta Marilor Vânători ai Coșciugului. Asta-i ultima ta șansă de a...

Ceva tare și rece și foarte hotărât se lipi de spatele cămășii sale, fix în mijlocul spațiului dintre omoplați. Știu pe dată ce era și cine-l ținea, înțelese că meciul era pierdut, dar nu putea pricepe cum fusese posibilă o asemenea ridicolă și înnebunitoare întoarcere de situație.

– Pune arma în toc, rosti vocea dindărătul vârfului ascuțit de metal. Era goală, într-un fel – nu doar calmă, ci lipsită de emoție. Fă-o acum, altfel asta îți intră în inimă. Gata cu palavrele. S-a terminat. Fă-o sau mori.

Jonas auzi două lucruri în acea voce: tinerețe și sinceritate. Își puse pistolul în toc.

– Tu, cel cu păr negru. Ia-ți arma din urechea prietenului meu și pune-o înapoi în toc. Acum!

Clay Reynolds nu trebui poftit de două ori și scoase un suspin prelung și tremurat când Alain îi luă lama de la gât și se retrase în spate. Cuthbert nu se uită în jur, ci rămase cu elasticul praștiei întins și cotul ridicat.

– Tu, de la bar, zise Roland. Pistolul în toc.

Depape se execută, făcând o grimasă de durere când se lovi cu degetul rănit de centură. Doar când arma acestuia era la locul ei se relaxă și Cuthbert și lăsă bila să-i cadă în palmă.

În timp ce efectele se derulau, cauza întregii tărășenii fusese dată uitării. Acum, Sheemie se ridică în picioare și străbătu grăbit încăperea, cu obrajii plini de lacrimi. Îl prinse pe Cuthbert de o mână, i-o sărută de mai multe ori (cu țocăituri ce ar fi fost comice în alte împrejurări) și o ținu lipită de obrazul său un moment. Apoi îl dădu pe Reynolds la o parte, împinse aripa dreaptă a ușii batante și nimeri drept în brațele șerifului încă pe jumătate beat și cu ochii cârpiți de somn. Sheb fusese cel care dăduse fuga la închisoare, unde șeriful Baroniei dormea într-una dintre celule, revenindu-și de pe urma cinei ceremoniale a primarului.

8

– Fainâ dandana, nu-i așa?

Avery vorbise. Nimeni nu-i răspunse. Nu se așteptase ca vreunul s-o facă, asta dacă cei din fața lui știau ce era bine pentru ei.

Zona de închisoare dedicată biroului era prea mică pentru trei adulți, trei tineri robuști și un șerif extra-large, așa că Avery îi condusese în Sala Comunală din apropiere, în care răsunau fâlfâitul slab al porumbeilor pe grinzi și ticăitul egal al orologiului din spatele podiumului.

Încăperea era simplă, dar rămânea însă o alegere inspirată. Acolo se reuneau de sute de ani orășenii și moșierii Baroniei pentru a lua decizii, a adopta legi și, uneori, a trimite la vest câte o persoană care călcase pe bec. Întunecimea ei străpunsă de razele lunii emana o impresie de seriozitate și Roland credea că până și bătrânul Jonas simțea ceva din ea. În mod categoric, aceasta îl învestea pe șeriful Herk Avery cu o autoritate pe care altfel n-ar fi putut-o avea.

Sala era plină de ceea ce în locul și la momentul acela se numea „bănci tari" – strane din stejar fără perne pentru fund ori spate. Erau șaizeci cu toatele, câte treizeci de ambele părți ale unui culoar central larg. Jonas, Depape și Reynolds ședeau pe prima bancă de pe rândul din stânga. Roland, Cuthbert și Alain ședeau vizavi de ei, pe dreapta. Reynolds și Depape păreau supărați și rușinați; Jonas părea distant și calm. Mica ceată a lui Will Dearborn păstra tăcerea. Roland îi aruncase lui Cuthbert o privire pe care spera că băiatul știa s-o interpreteze: *O singură remarcă ironică și o să-ți smulg limba din gură.* Credea că mesajul fusese recepționat. Bert își dosise idioata lui de „santinelă" undeva, ceea ce era un semn bun.

– Fainã dandana, repetă Avery și, suspinând greu, suflă spre ei o boare de aer cu iz de alcool.

Ședea pe marginea scenei cu picioarele-i scurte atârnând în gol și se uita la ei cu un soi de mirare dezgustată.

Ușa laterală se deschise și pe ea intră adjunctul Dave. Își dăduse jos sacoul alb de serviciu și avea monoclul vârât în buzunarul cămășii kaki, ceva mai lejere. Într-o mână ținea o cană; în cealaltă, o bucată împăturită de ceea ce lui Roland i se părea că semăna cu scoarța de mesteacăn.

– Ai fiert prima jumătate, David? întrebă Avery, care afișa acum o expresie iscoditoare.

– Mda.

– Ai fiert-o de două ori?

– Mda, de două.

– Căci așa au fost instrucțiunile.

– Mda, repetă Dave cu voce resemnată.

Îi dădu lui Avery cana și, când șeriful o întinse către el, adjunctul aruncă în ea ce mai rămăsese din scoarța de mesteacăn.

Avery amestecă licoarea, se uită în cană cu o privire neîncrezătoare și resemnată, apoi bău. Se strâmbă.

– O, scârbos! strigă el. De ce-o fi așa scârboasă băutura asta?

– Ce-i în ea? întrebă Jonas.

– Praf împotriva durerilor de cap. Praf împotriva *mahmurelii*, s-ar putea spune. De la vrăjitoarea aia bătrână. Aia care trăiește sus pe Cöos. Știi unde zic?

Avery îi aruncă lui Jonas o privire cu subînțeles. Bătrânul mercenar se prefăcu că nu observă, însă Roland credea că observase. Și ce însemna asta? Un nou mister.

Depape ridică privirea auzind cuvântul *Cöos*, și reîncepu să-și sugă degetul rănit. În spatele lui, Reynolds ședea cu mantaua strânsă-n jurul său, uitându-se posac în poală.

– Are efect? întrebă Roland.

– Mda, băiete, da' orice leac de la vrăjitoare are prețul lui. Ține minte asta: întotdeauna plătești un preț. Ăsta te scapă de durerea de cap dac-ai băut prea mult punci d-ăla blestemat acasă la primarul Thorin, da' te strânge de mațe ceva de speriat, chiar așa. Iar bășinile...!

Flutură demonstrativ o palmă în fața nasului, mai sorbi o gură din cană, după care o puse deoparte. Redeveni grav ca înainte, dar atmosfera se degajase nițel în încăpere; toți o simțeau.

– Acum, ce avem de făcut în privința trebii ăsteia?

Herk Avery îi scrută încet cu privirea, pe rând, de la Reynolds, din dreapta sa, până la Alain – „Richard Stockworth" – în stânga.

– Eh, băieți? Avem oamenii primarului de o parte și oamenii... Afiliației... de cealaltă, șase inși gata să se omoare între ei, și pentru ce? Pentru un tăntălău fără creier și o găleată cu poșircă vărsată.

Arătă întâi spre Marii Vânători ai Coșciugului, apoi spre numărătorii Afiliației.

– Iar la mijloc, două butoiașe de pulbere și un șerif gras. Deci ce aveți de zis despre asta? Vorbiți, nu fiți timizi, n-ați fost timizi în bordelul lui Coral din josu' drumului, nu fiți timizi nici aici!

Nimeni nu zise nimic. Avery mai sorbi puțin din băutura sa scârboasă și puse cana jos și se uită la ei cu ochi hotărâți. Ce spuse apoi nu-l surprinse prea tare pe Roland; era exact ce s-ar fi așteptat el să audă din gura unui om ca Avery, până la tonul care sugera că se considera insul în stare să ia decizii grele la nevoie, pe toți zeii.

– Vă spun eu ce-o să facem: o să dăm totul uitării.

Își luă aerul unuia care se așteaptă la împotriviri și este pregătit să le înfrunte. Când nimeni nu vorbi și nici măcar nu se foi, păru încurcat. Și

totuși, avea o datorie de onorat, iar noaptea începea să se lungească. Își sumeți umerii și merse mai departe:

– N-am de gând să pierd următoarele trei sau patru luni așteptând să văd care dintre voi l-a ucis pe care. Ne! Și nici nu accept să fiu pus în postura de a o încurca din cauza disputei voastre prosteşti din pricina tăntălăului de Sheemie.

Fac apel la firile voastre practice, băieți, când subliniez faptul că pot să vă fiu ori prieten, ori dușman pe timpul ședерii voastre aici... dar aș greși dacă n-aș face apel și la firile voastre mai nobile, care nu mă-ndoiesc că sunt deopotrivă generoase și sensibile.

Șeriful încercă apoi să arboreze o expresie exaltată, însă după părerea lui Roland, efortul nu se soldă c-un mare succes. Avery își întoarse atenția spre Jonas.

– Sai, nu-mi vine să cred că ești în stare să faci probleme la trei tineri veniți din partea Afiliației... Afiliația care a fost ca laptele mamei și mâna protectoare a tatălui preț de mai bine de cincizeci de generații; n-ai cum să fii atât de lipsit de respect, nu-i așa?

Jonas clătină din cap, afișându-și zâmbetul subțire.

Avery încuviință din nou. Lucrurile avansau bine, spunea gestul său.

– Aveți fiecare treburile voastre și niciunul dintre voi nu-și dorește ca o boacănă ca asta să vă împiedice să vi le faceți, nu-i așa?

De data aceasta, toți clătinară din cap.

– Așadar, ce vreau să faceți e să vă ridicați în picioare, să stați unul în fața celuilalt, să vă strângeți mâinile și să vă cereți scuze reciproc. Dacă nu faceți asta, în ce mă privește pân' la răsăritul soarelui puteți părăsi toți orașul, pe direcția vest.

Luă cana și sorbi o gură zdravănă. Roland observă că omului îi tremura puțin mâna, și asta nu-l surprinse. Totul era o gargară, desigur. Șeriful trebuia să fi înțeles că Jonas, Reynolds și Depape ieșeau de sub autoritatea sa îndată ce văzuse sicriele mici și albastre tatuate pe mâinile lor; după seara aceasta, același lucru trebuie că-l știa și despre Dearborn, Stockworth și Heath. Nu putea decât să spere că toți vor înțelege care le erau interesele. Roland înțelegea. Aparent, și Jonas înțelegea, întrucât atunci când Roland se ridică în picioare, Jonas îl urmă.

Avery se trase nițel în spate, parcă așteptându-se ca Jonas să ducă mâna la umăr și Dearborn la cuțitul de la curea, cel pe care-l ținea îndreptat spre spinarea lui Jonas atunci când el, Avery, ajunsese gâfâind la bar.

Totuși, nimeni nu scoase nici pistolul, nici cuțitul. Jonas se întoarse spre Roland și întinse mâna.

– Are dreptate, flăcăule, spuse bătrânul cu vocea lui spartă, tremurată.

– Da.

– Vrei să dai mâna cu un moș și să juri c-o luăm de la capăt?

– Da.

Roland întinse mâna.

Jonas i-o luă.

– Iartă-mă, rogu-te.

– Iartă-mă și tu, domnule Jonas, rogu-te.

Roland își atinse gâtul cu mâna stângă, cum cerea eticheta atunci când te adresai astfel unuia mai în vârstă ca tine.

Când cei doi se așezară, se ridicară Alain și Reynolds și o făcură cu precizia unor participanți la o ceremonie exersată. Ultimii se ridicară Cuthbert și Depape. Roland era aproape convins că nerozia jovială a lui Cuthbert va scoate capul la lumină precum o jucărie pe arcuri – nerodul pur și simplu nu se va putea abține, deși fără-ndoială înțelegea că Depape nu era omul cu care să glumești în seara aceea.

– Iartă-mă, rogu-te, rosti Bert în mod admirabil, fără pic de glumă în glas.

– Rogu-te, iartă-mă și tu, bolborosi Depape și întinse mâna pătată de sânge.

Roland avu o viziune de coșmar în care Bert îi strângea acestuia mâna cât putea el de tare, făcându-l pe roșcovan să urle ca o bufniță pusă pe o sobă încinsă, dar strânsoarea lui Bert fu la fel de reținută precum glasul.

Avery stătu pe marginea scenei cu picioarele-i dolofane atârnate în aer și urmări toate acestea cu o veselie paternă. Până și adjunctul Dave zâmbea.

– Acu' propun să vă strâng și eu mâna tuturor, apoi să vă las să vă vedeți de drum, căci ora e târzie, chiar așa, și oamenii ca mine au nevoie să-și facă odihna de frumusețe.

Râse pe înfundate și arătă din nou incomodat când nimeni nu i se alătură. Coborî însă de pe scenă prin alunecare și începu să strângă mâini, făcând asta cu entuziasmul unui preot care a reușit în sfârșit să căsătorească o pereche de iubiți încăpățânați, după o lungă și zvăpăiată perioadă de tatonare.

9

Când ieşiră la aer, luna era jos şi primele fulgere începuseră să se vadă la orizont, deasupra Mării Limpezi.

– S-ar putea să ne reîntâlnim, sai, zise Jonas.

– S-ar putea, răspunse Roland şi urcă în şa.

10

Marii Vânători ai Coşciugului stăteau în casa paznicului, la aproximativ un kilometru şi jumătate sud de Faleză – asta era la distanţă de opt kilometri faţă de oraş.

La jumătatea drumului, Jonas se opri la o cotitură lângă drum. De acolo, terenul cobora într-o pantă bruscă şi pietroasă către marea tot mai luminată.

– Dă-te jos, domnule, spuse el, adresându-i-se lui Depape.

– Jonas... Jonas, eu...

– Dă-te jos.

Muşcându-şi agitat buza, Depape se dădu jos.

– Ia-ţi ochelarii de la ochi.

– Jonas, despre ce-i vorba aici? Eu n-am...

– Sau de vrei să-i vezi sparţi, lasă-i acolo. Mie mi-e totuna.

Muşcându-şi acum şi mai tare buza, Depape îşi luă de pe nas ochelarii cu rame aurii. Nici nu şi-i dădu bine jos, că Jonas îi şi păli una zdravănă peste faţă. Depape strigă şi se împletici spre povârniş. Jonas înaintă, mişcându-se cu aceeaşi iuţeală cu care-l lovise, şi-l prinse de cămaşă cu o secundă înainte ca el să se prăvălească peste margine. Jonas răsuci mâna în materialul cămăşii şi-l trase pe Depape spre sine. Inspiră adânc, inhalând mirosul de răşină şi izul de sudoare al bărbatului.

– Ar trebui să te arunc în gol fără preget, suflă el. Ştii cât rău ai făcut?

– Eu... Jonas, n-am vrut nicio clipă... numai puţină distracţie, nimic altceva... de unde era să ştim noi că ei...

Încet, mâna lui Jonas se relaxă. Ultimele cuvinte bâlbâite îl atinseseră. De unde era să ştie ei, într-adevăr. Şi de n-ar fi fost seara aceea, era posibil ca ei

să nici *nu* știe. Dacă priveai problema astfel, Depape le făcuse chiar un serviciu. Diavolul pe care îl cunoști este întotdeauna preferabil diavolului pe care nu-l cunoști. Totuși, vorba avea să-nceapă să circule și oamenii aveau să râdă. Poate însă că și asta era în regulă. Râsetele aveau să-nceteze până la urmă.

– Jonas, iartă-mă, rogu-te.

– Tacă-ți fleanca, se răsti Jonas.

Înspre est, peste scurt timp soarele avea să iasă deasupra orizontului, aruncându-și primele raze peste o nouă zi în lumea aceea de chin și durere.

– N-o să te azvârl în gol, pentru că ar trebui să-l azvârl și pe Clay și să vă urmez și eu. Ne-au prins pe toți cu garda jos deodată, corect?

Depape voia să aprobe, dar în noaptea aceea putea fi periculos să o facă. Prudent, păstră tăcerea.

– Coboară și tu, Clay.

Clay se dădu jos de pe cal.

– Acum, lăsați-vă pe vine.

Se lăsară toți trei pe vine, ridicând călcâiele. Jonas smulse un fir de iarbă și-l prinse între buze.

– Nouă ni s-a spus că nu-s decât niște copilandri răsfățați ai Afiliației și n-aveam niciun motiv să nu credem asta, spuse el. Băieți neascultători trimiși taman până în Mejis, o Baronie adormită de pe malul Mării Limpezi, însărcinați cu o treabă ușoară care e două părți penitență și trei părți pedeapsă. Nu așa ni s-a spus, oare?

Cei doi aprobară din cap.

– O mai credeți, după noaptea asta?

Depape clătină din cap. La fel făcu și Clay.

– Or fi fiind ei băieți bogați, da' asta nu-i tot ce sunt, rosti Depape. La cum s-au comportat în noaptea asta... erau ca niște...

Lăsă vorba neîncheiată, nedorindu-și s-o ducă până la capăt. Era absurd.

Jonas, în schimb, își dorea:

– S-au comportat ca niște pistolari.

Nici Jonas și nici Reynolds nu răspunseră la început. Apoi Clay Reynolds spuse:

– Da' sunt prea tineri, Eldred. Prea tineri cu *ani întregi*.

– Nu-s prea tineri să fie ucenici, poate. În orice caz, o să aflăm noi. Se întoarse spre Depape: Tu ai de călărit niţel, colega.

– Ooo, Jonas...!

– Niciunul dintre noi nu poate spune că s-a încununat de glorie, dar dintre noi tu eşti tontul care a pus gaz pe foc. Se uită la Depape, dar Depape nu se uita decât în pământ, între ei. Tu te vei duce pe urmele lor, Roy, şi o să pui întrebări până când o să obţii răspunsurile despre care crezi că-mi vor satisface curiozitatea. Eu şi Clay vom aştepta. Şi vom sta în alertă. Vom juca, dacă vreţi, cărţi cu ei. Când voi simţi că s-a scurs destul timp ca să ne putem vârî puţin nasul fără să fim mirosiţi, poate că asta vom face.

Mușcă din firul de iarbă pe care îl avea în gură. Bucata mai mare îi căzu la picioare, între cizme.

– Ştii de ce i-am strâns mâna? Afurisitului ăluia de Dearborn? Pentru că nu ne permitem să facem valuri, băieţi. Nu acum, când ne apropiem de mal. Latigo şi cei pe care-i aşteptăm vor porni spre noi foarte curând. Până să ajungă-n părţile astea, interesul nostru e să menţinem pacea. Da' vă spun următorul lucru: nimeni nu-i pune cuţitul lui Eldred Jonas în spate şi trăieşte. Acum, ascultă, Roy. Nu mă face să repet ceva din toate astea.

Jonas începu să vorbească, aplecându-se în faţă peste genunchi, spre Depape. După o vreme, Depape începu să încline aprobator din cap. Până la urmă, poate că avea să-i placă o mică excursie. După recenta comedie de la Popasul Călătorilor, o schimbare de aer putea să-i prindă bine.

11

Băieţii aproape ajunseseră înapoi la Bar K şi soarele se ridica deasupra orizontului, când Cuthbert rupse tăcerea.

– Ei! A fost o seară amuzantă şi educativă, nu?

Nici Roland şi nici Alain nu răspunseră, aşa încât Cuthbert se aplecă spre craniul de corb pe care-l pusese înapoi la locul lui, pe cornul şeii.

– *Tu* ce spui, vechi prieten? Ne-a plăcut sau nu seara? Cină, dans în cerc şi, colac peste pupăză, puţin a lipsit să fim ucişi. Ţie ţi-a plăcut?

Santinela se holbă în fața calului lui Cuthbert cu ochii ei mari și întunecați.

– Spune că-i prea obosit ca să vorbească, rosti Cuthbert, apoi căscă. La fel și eu, de fapt. Se uită la Roland. După ce a dat mâna cu tine, Will, am apucat să mă uit bine-n ochii domnului Jonas. Vrea să te ucidă.

Roland încuviință.

– Vor să ne ucidă pe toți, spuse Alain.

Roland încuviință din nou.

– O să le îngreunăm misiunea, însă acum știu despre noi mai mult decât știau la cină. N-o să-i mai prindem niciodată cu garda jos ca acum.

Se opri, exact cum se oprise și Jonas la nici cinci kilometri distanță de locul unde se aflau ei acum. Doar că în loc să se uite direct peste Marea Limpede, Roland și prietenii lui se uitau în jos de-a lungul pantei lungi a povârnișului. O herghelie de cai mergea de la vest la est, aproape doar niște umbre în lumina aceea.

– Ce vezi, Roland? întrebă Alain, aproape timid.

– Probleme, răspunse Roland, și încă-n drumul nostru.

Apoi dădu pinteni calului și merse mai departe. Înainte să ajungă la dormitorul de la Bar K, se gândea din nou la Susan. La cinci minute după ce puse capul pe perna turtită și aspră, visa deja la ea.

VII

PE POVÂRNIȘ

1

Trei săptămâni trecuseră de la cina organizată la Casa Primarului în cinstea venirii lor și de la incidentul petrecut la Popasul Călătorilor. Nu mai avuseseră loc încleștări între *ka-tet*-ul lui Roland și cel al lui Jonas. Pe cerul nopții, Luna Sărutărilor pălise și Luna Neguțătorului își făcuse prima apariție. Zilele erau luminoase și călduroase; chiar și bătrânii recunoșteau că era una dintre cele mai frumoase veri de când se știau ei.

Într-o dimineață târzie la fel de frumoasă ca oricare din vara aceea, Susan Delgado călărea în galop un *rosillo* de doi ani pe nume Pylon, mergând spre nord de-a lungul Povârnișului. Vântul îi usca lacrimile pe obraji și îi trăgea în spate părul nelegat. Îl îmboldi pe Pylon să meargă mai repede, lovindu-i ușor coastele cu cizmele sale fără pinteni. Pylon grăbi treptat pasul, zbătând din urechi, lovind din coadă. Susan, îmbrăcată în jeanși și-n cămașa kaki spălăcit prea mare pentru ea (era de-a tatălui ei) care provocase tot necazul, se aplecă peste șaua ușoară de antrenament, ținând cornul cu o mână și cu cealaltă mângâind gâtul vânjos și catifelat al calului.

– Mai mult! șopti ea. Mai mult și mai repede! Haide, băiete!

Pylon mai grăbi puțin pasul. Că putea să accelereze cu încă o treaptă, Susan era sigură; că mai avea una dincolo de aceasta, bănuia.

Goniră de-a lungul muchiei celei mai înalte a Povârnișului și ea abia dacă vedea magnificul versant de sub ea, tot numai verde și auriu, ori felul în care se pierdea în ceața albăstrie a Mării Limpezi. În orice altă zi, priveliștea și briza răcoroasă și mirosind a sare i-ar fi ridicat moralul. Astăzi însă nu voia decât să audă tunetul egal și jos al copitelor lui Pylon și să simtă încordarea mușchilor lui sub ea; astăzi, voia să gonească mai repede decât propriile-i gânduri.

Și totul fiindcă dimineață coborâse echipată de călărie cu una dintre vechile cămăși ale tatălui ei.

2

Tușa Cord era la sobă, înfășurată în halat și cu părul încă prins în plasă. Își pregăti un bol cu ovăz și-l aduse la masă. Susan știuse că ceva nu era bine îndată ce mătușa ei se întorsese către ea, cu bolul în mână; văzuse atunci zvâcnetul de nemulțumire al buzelor Tușei Cord și privirea dezaprobatoare pe care o aruncase portocalei pe care Susan o descojea. Pe mătușa ei încă o râcâia ideea arginților și galbenilor pe care se așteptase să-i aibă deja în mână, monede ce aveau să-i fie refuzate încă o vreme pentru că o vrăjitoare capricioasă decretase că Susan trebuie să se păstreze virgină până la toamnă.

Aceasta nu era însă principala problemă, iar Susan o știa. Cât se poate de simplu spus, se cam săturaseră una de cealaltă. Banii erau doar una dintre sursele dezamăgirilor Tușei Cord; mizase pe faptul că va avea casa de la marginea Povârnișului doar pentru ea în vara aceea... cu excepția, poate, a ocazionalei vizite din partea domnului Eldred Jonas, față de care Cordelia părea să aibă o slăbiciune. În schimb, iată-le acolo, o femeie care se apropie de apusul vieții, cu buze subțiri și dezamăgite pe un chip subțire și dezamăgit, sâni cât niște mere sub rochiile sale cu gât înalt și guler strâmb (Gâtul, îi spunea deseori Susanei, este Primul Lucru Care Te Lasă), părul pierzându-și vechea strălucire castanie și arătând firișoare cărunte; cealaltă tânără, inteligentă, agilă și apropiindu-se de vârful vârstei frumuseții sale fizice. Se zgândăreau

reciproc, fiecare cuvânt părând să producă o scânteie, iar asta nu era surprinzător. Bărbatul care le iubise pe amândouă destul cât să le facă să se iubească reciproc plecase în lumea dreptților.

– Te duci să călărești? spusese Tușa Cord, punând bolul jos și așezându-se într-o rază de soare matinal.

Era un loc nepotrivit, unul în care n-ar fi permis niciodată să fie surprinsă, dacă domnul Jonas ar fi fost de față. Lumina puternică îi făcea chipul să semene cu o mască cioplită. La un colț al gurii i se dezvolta o bubă; întotdeauna pățea așa când nu dormea bine.

– Mda, răspunse Susan.

– Ar trebui să mănânci mai mult de atât, atunci. N-o să-ți țină de foame până la ora nouă, fată.

– Ba o să-mi țină, replicase ea, mâncând mai repede feliile de portocală.

Vedea încotro mergea discuția, vedea expresia de dezgust și dezaprobare din ochii mătușii ei, și voia să plece de la masă înainte să înceapă problemele.

– Lasă-mă să-ți aduc un bol cu d-astea, vrei? întrebă Tușa Cord și își aruncă lingura în terciul de ovăz.

În urechile Susanei sună precum copita unui cal călcând în noroi – sau în rahat – și i se strânse stomacul.

– O să-ți țină de foame până la prânz, dac-ai de gând să călărești până atunci. Presupun c-o domniță fină ca tine nu poate fi deranjată cu treburi casnice...

– Sunt toate făcute.

Și știi și tu asta, nu mai adăugă ea. *Le-am făcut în timp ce tu ședeai în fața oglinzii, zgândărindu-ți buba aia de la gură.*

Tușa Cord lăsă să cadă o bucată de unt în terci – Susan habar nu avea cum de femeia aceea își păstra silueta, sincer nu avea – și o privi cum începea să se topească. Un moment, păru că micul dejun avea totuși să se încheie într-o notă destul de civilizată.

Apoi începu treaba cu cămașa.

– Înainte să ieși din casă, Susan, vreau să-ți dai jos zdreanța aia de pe tine și să-ți iei una dintre noile bluze de călărie pe care ți le-a trimis Thorin acum două săptămâni. Măcar atâta poți face și tu ca să-ți arăți...

Orice ar mai fi spus mătușa ei din acel punct încolo s-ar fi pierdut în izbucnirea de furie chiar dacă Susan n-ar fi întrerupt-o. Își trecu o mână pe mânecă în jos, admirându-i textura – era aproape mătăsoasă, după atâtea spălări.

– *Zdreanța* asta era a tatei!

– Mda, a lu' Pat. Tușa Cord pufni. E prea mare pentru tine și-i prea roasă, și oricum nu se cuvine s-o porți. Când erai mică poate că era-n regulă să porți o cămașă bărbătească cu nasturi în față, da' acuma, că ai bust de femeie...

Bluzele de călărie se aflau pe umerașe în colț; sosiseră cu patru zile în urmă și Susan nu se sinchisise nici măcar să și le ducă sus în cameră. Erau trei, una roșie, una verde, una albastră, toate de mătase, toate fără îndoială valorând o mică avere. Detesta aspectul lor pretențios și croiul prea bufant: mâneci ample care să fluture teatral în vânt, gulere mari și lălâi... și, desigur, decolteul adânc de care cel mai probabil Thorin nu și-ar mai fi dezlipit ochii, dacă ea ar fi apărut în fața lui îmbrăcată cu una dintre ele. Lucru pe care, cu voia zeilor, nu avea să-l facă nicicând.

– „Bustul meu de femeie", cum îi spui, puțin mă interesează pe mine și n-are cum interesa pe nimeni altcineva atât timp cât călăresc, spuse Susan.

– Poate da, poate nu. Dacă unul dintre îngrijitorii de cai ai Baroniei te-ar vedea – chiar Rennie, el se vântură prin părțile alea mai mereu, cum bine știi – nu l-ar durea nimic să-i spună lui Hart că te-a văzut purtând una dintre *camisas* pe care cu atâta generozitate ți le-a dăruit el. Nu zic bine? De ce tre' să fii mereu așa țâfnoasă, fată? De ce ești mereu așa inflexibilă, așa nedreaptă?

– Tu ce bai ai cum sunt eu? întrebase Susan. Tu ai banii, nu? Și o să ai și mai mulți. După ce o să mă fută el.

Tușa Cord, albă la față și afișând o mină șocată și furioasă, se aplecase peste masă și o pălmuise.

– Cum cutezi să rostești cuvântul ăla în casa mea, *malhablada* ce ești? Cum *cutezi?*

În clipa aceea începuseră să-i curgă lacrimile – auzind-o spunând că era casa ei.

– A fost casa *tatălui meu!* A lui și a mea! Tu erai de capul tău, nu aveai unde te duce, decât poate la ospiciu, și el te-a primit sub acoperișul lui! *Ți-a dat un adăpost, Tușică!*

Ultimele două felii de portocale erau încă în mâna ei. Le aruncă în fața mătușii, apoi se împinse de la masă cu atâta violență încât scaunul i se clătină, se înclină și căzu cu ea cu tot la podea. Umbra mătușii ei căzu peste ea. Cu părul atârnându-i, cu obrazul pălmuit pulsând, cu ochii arzând-o de lacrimi

și cu gâtul umflat și încins, Susan se târî cu frenezie de sub ea. Într-un târziu, izbuti să stea în picioare.

– Fată nerecunoscătoare ce ești, zise mătușa ei. Vocea sa era moale și atât de plină de venin, încât era aproape mângâietoare. După toate câte am făcut pentru tine și după toate câte a făcut Hart Thorin pentru tine. Păi, până și gloaba pe care vrei s-o călărești în dimineața asta a fost darul din respect al lui Hart pentru...

– *PYTON A FOST AL NOSTRU!* strigă ea, aproape orbită de furie auzind acea intenționată ascundere a adevărului. *TOATE AU FOST! CAII, PĂMÂNTUL... AU FOST ALE NOASTRE!*

– Lasă vocea mai jos, spuse Tușa Cord.

Susan inspiră adânc și încercă să-și găsească o fărâmă de control. Își îndepărtă părul de pe față, expunând urma roșie lăsată de mâna Tușei Cord pe obrazul său. Cordelia tresări puțin, văzând-o.

– Tata n-ar fi îngăduit niciodată asta, spuse Susan. N-ar fi îngăduit niciodată să devin metresa lui Hart Thorin. Oricare ar fi fost opinia lui despre Hart ca primar... sau ca *patrono*... niciodată n-ar fi îngăduit asta. Și tu o știi. O știi bine.

Tușa Cord își dădu ochii peste cap, apoi răsuci un deget în jurul urechii, ca pentru a sugera că Susan își luase câmpii.

– Tu însăți ai fost de acord cu asta, scumpa mea domniță, oh, atât de tânără și frumușică. Mda, chiar așa. Și dac-acuma sufletelul tău impresionabil de fetiță îți dă ghes să-ți iei cuvântul înapoi...

– Mda, aprobă Susan. Am fost de acord cu târgul, adevărat. După ce m-ai bătut tu la cap zi și noapte, după ce ai venit la mine în lacrimi...

– Asta n-am făcut niciodată! strigă Cordelia, înțepată.

– Așa repede ai uitat, Tușică? Mda, se pare. Așa cum până diseară vei fi uitat că m-ai pălmuit la micul dejun. Ei, eu n-am uitat. Ai plâns, ba bine că nu, ai plâns și mi-ai spus că te temi că vom fi izgonite de pe pământ, cum nu mai deținem drept legal asupra lui, că ne vom afla pe drumuri, ai plâns și ai spus...

– *Ajunge!* țipă Tușa Cord. Nimic n-o deranja mai mult pe lume decât să-i fie întoarse vorbele. N-ai dreptul să-mi vorbești așa cum n-ai nici dreptul să te plângi ca o oaie proastă! Haide! Pleacă de aici!

Susan continuă însă. Furia ei dăduse peste margini și nu mai putea fi controlată.

– Ai plâns și ai spus că vom fi izgonite, alungate la vest, că nu vom mai vedea niciodată casa tatei sau Hambry-ul.. și apoi, când am fost destul de speriată, ai vorbit despre adorabilul copilaș pe care-l voi avea. Despre faptul că ne vom primi înapoi pământul care oricum era al nostru încă de la început. Despre faptul că ne vom primi înapoi caii care oricum erau și ei deja ai noștri. Ca semn de sinceritate din partea primarului, am un cal pe care *eu însămi l-am ajutat să vină pe lume*. Și ce am făcut ca să merit aceste lucruri care oricum ar fi fost ale mele, de nu s-ar fi pierdut o singură foaie de hârtie? Ce am făcut ca el să-ți dea ție bani? Ce am făcut dacă nu să promit că-l voi fute în vreme ce nevastă-sa de patruzeci de ani doarme în camera alăturată?

– Să-nțeleg, atunci, că banii-i vrei? întrebă Tușa Cord, zâmbind crispată. Da, da, chiar așa? Îi vei avea, atunci. Ia-i, ia-i, pierde-i, dă-i de mâncare la porci, puțin îmi pasă!

Se întoarse spre tașca ei, care stătea agățată de un stâlp lângă sobă. Începu să scotocească prin ea, însă mișcările sale pierdură repede din viteză și convingere. În stânga ușii de la bucătărie era atârnată o oglindă ovală și în ea Susan zări chipul mătușii ei. Ce văzu acolo – un amestec de ură, disperare și lăcomie – o făcu să-i stea inima în loc.

– Lasă, Tușică. Văd că-ți vine greu să te desparți de ei, iar eu oricum nu i-aș primi. Sunt bani de curvit.

Tușa Cord se întoarse înapoi la ea, cu chipul șocat, uitând imediat de tașcă.

– Asta nu-i curvăsărie, prostănaco! Păi, unele dintre cele mai mari femei din istorie au fost metrese, iar unii dintre cei mai mari bărbați s-au născut *din* metrese. *Asta nu-i curvăsărie!*

Susan smulse bluza de mătase roșie de unde era agățată și o ridică în aer. Cămașa i se mulă pe sâni de parcă ar fi tânjit dintotdeauna să-i atingă.

– Atunci, el de ce-mi trimite hainele astea de curvă?

– Susan!

Tușa Cord avea lacrimi în ochi.

Susan azvârli bluza spre ea la fel cum făcuse cu feliile de portocală. Aceasta aterizâ la picioarele femeii.

– Ridic-o și trage-o pe tine, dacă asta vrei. Depărtează-ți *tu* picioarele pentru el, dacă asta vrei.

Se răsuci și ieși pe ușă.

Ţipătul semiisteric al mătuşii ei o urmase:

– Să nu cumva să-ţi faci gânduri prosteşti, Susan! Gândurile prosteşti duc la fapte prosteşti, şi-i prea târziu pentru amândouă! Ai fost de acord!

Susan ştia asta. Şi oricât de repede îl călărea pe Pylon de-a lungul Povârnişului, nu avea cum să lase-n urmă ceea ce ştia. Fusese de acord şi indiferent cât de îngrozit ar fi fost Pat Delgado de aranjamentul în care se băgase fiica lui, un singur lucru l-ar fi văzut clar: Susan făcuse o promisiune, iar promisiunile trebuie respectate. Pe cei care n-o făceau îi aştepta iadul.

3

Întoarse uşor calul cât acesta încă mai avea destul suflu. Se uită înapoia ei, văzu că străbătuse aproape un kilometru şi jumătate şi-l mai îndemnă să coboare puţin – în galop mic, la trap, apoi în pas energic. Trase adânc aer în piept şi-l eliberă. Pentru prima oară în acea dimineaţă observă frumuseţea clară a zilei – pescăruşi zburând în cerc în văzduhul ceţos spre vest, ierburi înalte de jur împrejurul ei şi flori în fiecare spărtură umbroasă: albăstrele, cafeluţe, brumărele şi preferatele ei, delicatele flori de mătase albastre. De pretutindeni se auzea zumzetul somnolent al albinelor. Sunetul o calma şi, pe când valul înalt al sentimentelor sale începu să scadă puţin, reuşi să recunoască un lucru în sinea ei... să-l recunoască şi apoi să-i dea glas.

– Will Dearborn, rosti ea şi se cutremură la sunetul numelui pe buzele ei, chiar dacă nu era nimeni acolo să-l audă, decât Pylon şi albinele.

Aşa că-l rosti din nou, iar când cuvintele îi ieşiră pe gură, întoarse brusc încheietura mâinii, ducând-o la buze, şi o sărută acolo unde sângele fremăta cel mai aproape de suprafaţă. Mişcarea o şocă, întrucât nu ştia că urma să o facă, şi o şocă şi mai tare deoarece gustul pielii şi al sudorii sale o excită imediat. Simţi o poftă de a se răcori aşa cum făcuse în pat, după ce-l întâlnise pe băiat. La cum se simţea, nici nu avea să-i ia mult timp.

În schimb, mârâi sudalma preferată a tatălui ei – „O, muşc-o!" – şi scuipă pe lângă cizma sa. Will Dearborn fusese răspunzător pentru prea multe neplăceri în viaţa ei, în ultimele trei săptămâni; Will Dearborn cu tulburătorii lui ochi

albaștri, părul lung închis la culoare și atitudinea sa fermă, moralizatoare. *Știu să fiu discret, doamnă. Cât despre buna-cuviință? Mă surprinde că știi cuvântul.*

Ori de câte ori se gândea la asta, sângele-i cânta cu ură și rușine. Mai mult cu ură. Cum îndrăznea el să o judece? El, care crescuse beneficiind de tot luxul, fără-ndoială cu servitori care-i făceau orice moft și cu atât de mult aur, încât cel mai probabil nu-i trebuia la nimic – i se dădea orice poftea pe gratis, ca favoare. Ce știa un băiat ca el – căci doar asta era, de fapt, doar un băiat – despre grelele alegeri pe care le făcuse ea? La o adică, cum putea cineva precum domnul Will Dearborn din Hemphill să înțeleagă că ea nici măcar nu făcuse alegerile acelea? Că fusese transportată spre ele așa cum o pisică își transportă un pui îndărătnic înapoi în culcuș, ducându-l de pielea gâtului?

Totuși, tânărul nu-i ieșea din gând; ea știa, chiar dacă Tușa Cort nu bănuia nimic, că la cearta lor de dimineață asistase o a treia persoană nevăzută.

Și mai știa un lucru, ceva ce ar fi necăjit-o pe mătușa ei peste poate.

Faptul că nici Will Dearborn nu uitase de ea.

4

La aproximativ o săptămână după cina de bun venit și dezastruos de dureroasa remarcă a lui Dearborn față de ea, retardatul împiedicat de la Popasul Călătorilor – Sheemie îi spuneau oamenii – își făcuse apariția la casa pe care Susan și mătușa ei o împărțeau. Ținea în mâini un buchet mare, compus în principal din flori sălbatice care creșteau pe Povârniș, dar presărat și cu câțiva trandafiri sălbatici de culoare închisă. Semănau cu niște semne de punctuație roz. Când deschise poarta, neașteptând să fie invitat, pe chipul băiatului era imprimat un zâmbet larg, solar.

La momentul acela Susan mătura trotuarul din față; Tușa Cort era în spate, în grădină. Noroc că era așa, deși faptul nu era foarte surprinzător; în ultimele zile, ele se înțelegeau cel mai bine atunci când drumurile li se intersectau cât mai puțin posibil.

Susan îl privise pe Sheemie apropiindu-se pe alee, surâsul lui radiind din spatele buchetului de flori pe care îl ținea ridicat, cu un amestec de fascinație și groază.

– Ziua bună, Susan Delgado, fiica lui Pat, rosti vesel Sheemie. Vin la tine ca trimis şi-ţi cer iertare dacă te deranjez cumva, o mda, căci eu sunt pacoste pentru oameni, şi o ştiu la fel de bine ca ei. Astea-s pentru tine. Poftim.

Întinse florile şi fata văzu un pliculeţ împăturit şi pitit printre ele.

– Susan?

Vocea Tuşei Cord, venind de după casă... şi apropiindu-se.

– Susan, ai auzit poarta?

– Da, mătuşă! strigă ea înapoi.

Blestemate fie urechile ascuţite ale femeii! Susan culese iute plicul dintre brumărele şi margarete. Îl piti în buzunarul rochiei.

– Îs de la al treilea cel mai bun prieten al meu, explică Sheemie. Am trei feluri de prieteni acum. Atâtea.

Ridică două degete, se încruntă, mai adăugă două, după care surâse sincer.

– Arthur Heath e primul meu cel mai bun prieten, Dick Stockworth e al doilea cel mai bun prieten al meu. Al treilea cel mai bun prieten...

– Taci! făcu Susan cu voce joasă şi pripită, care făcu zâmbetul lui Sheemie să pălească. Să nu sufli o vorbă despre cei trei prieteni ai tăi.

Fata se îmbujoră niţel, pielea i se înroşi aproape ca luată de febră – îi coborî, parcă, de la obraji pe gât, apoi până jos de tot, la picioare. În ultima săptămână se vorbise mult în Hambry despre noii prieteni ai lui Sheemie – aveai impresia că despre nimic altceva nu se mai vorbea. Poveştile pe care le auzise ea erau ciudate, însă dacă nu erau adevărate, de ce versiunile povestite de martori atât de diferiţi semănau aşa de tare?

Susan încă se străduia să-şi recapete controlul, când Tuşa Cord veni de după colţ. Văzând-o, Sheemie făcu un pas înapoi, tulburarea sa transformându-se în uimire sinceră. Mătuşa fetei era alergică la înţepătura albinelor şi în momentul acela era înfăşurată din creştetul pălăriei de pai şi până la tivul rochiei verde-şters într-un văl de tifon care o făcea să arate bizar în lumina puternică a soarelui şi de-a dreptul înfricoşătoare la umbră. Ca o tuşă finală, într-o mână vârâtă în mănuşă ţinea o foarfecă de grădină murdară de pământ.

Văzu buchetul şi se năpusti asupra lui, cu foarfeca ridicată. Când ajunse la nepoata sa, vârî foarfeca într-o gaică a curelei (aproape cu reticenţă, i se păru nepoatei) şi îşi ridică vălul de pe faţă.

– Cine ţi-a trimis astea?

– Nu știu, Tușică, răspunse Susan, mult mai calm decât se simțea. Acesta e tânărul de la han...

– Han! pufni Tușa Cord.

– Nu pare să știe cine l-a trimis, urmă Susan.

Numai de-ar fi reușit să-l trimită pe Sheemie de acolo!

– El e... păi, presupun că ai putea spune că e...

– E un prost, da, știu asta.

Tușa Cord îi aruncă Susanei o privire scurtă, iritată, apoi își îndreptă atenția spre Sheemie. Vorbind cu mâinile înmănușate așezate pe genunchi, strigându-i direct în față, femeia întrebă:

– *CINE... A... TRIMIS... FLORILE... ASTEA... TINERE?*

Faldurile voalului ei de față, care fuseseră împinse deoparte, căzură la loc. Sheemie mai făcu un pas îndărăt. Părea speriat.

– *A FOST... POATE... CINEVA DE LA... FALEZĂ?... DE LA... PRIMARELE... THORIN?... SPUNE-MI... ȘI EU... ÎȚI VOI... DA... UN PENNY.*

Susanei îi stătu inima în loc, convinsă că tânărul va vorbi, că nu va avea minte să înțeleagă că-i va provoca ei necazuri. Da, cel mai probabil așa avea să fie.

Sheemie însă clătină doar din cap.

– Nu țiu minte. Am capu' gol, sai, așa-l am. Stanley zice că-s zevzec.

Surâsul îi apăru din nou pe buze, un zâmbet splendid plin de dinți albi, egali. Tușa Cord îi răspunse cu o grimasă.

– O, prostule! Pleacă, atunci. Du-te ață înapoi în oraș – nu tândăli p-aci, sperând să capeți o pană de gâscă. Un băiat care nu-și amintește nu merită nici măcar un penny! Și să nu te mai prind p-aci, indiferent cin' te pune să-i aduci flori tinerei sai. Auzitu-m-ai?

Sheemie încuviință energic din cap. Apoi:

– Sai?

Tușa Cord se încruntă la el. Linia verticală de pe fruntea ei fusese foarte adâncă-n ziua aceea.

– De ce ești înfășurată toată-n pânze de păianjen, sai?

– Dispari de aici, nerușinatule! strigă Tușa Cord.

Avea o voce puternică atunci când voia să o folosească, iar Sheemie sări înapoi din calea ei, panicat.

Când fusese sigură că flăcăul o luase înapoi pe Drumul Mare spre oraş şi că n-avea nicio intenţie să se întoarcă la poarta lor pentru a trage de timp în speranţa unui bacşiş, Tuşa Cord se răsucise spre Susan.

– Pune-le în apă până ce nu se veştejesc, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică, şi să nu te văd cu capu-n nori, întrebându-te cine ar putea fi admiratorul tău secret.

Atunci, Tuşa Cord zâmbise. Un zâmbet *adevărat*. Ce o îndureră cel mai tare pe Susan, ce o tulbură cel mai tare, fu faptul că mătuşa ei nu era un căpcăun dintr-o poveste pentru copilaşi, nu era o vrăjitoare ca Rhea de pe Cöos. În faţa ei nu se afla un monstru, ci doar o fată bătrână cu câteva ambiţii sociale, o pasiune pentru aur şi argint şi nutrind teama de a nu ajunge în mizerie, fără niciun sfanţ.

– Cei ca noi, Susie dragă, zisese ea, vorbind pe un apăsat ton mieros, e mai bine să se dedice treburilor casnice şi să lase visurile celor care şi le permit.

5

Fusese sigură că florile erau din partea lui Will, şi avusese dreptate. Scrisul lui era clar şi destul de elegant:

> Dragă Susan Delgado,
>
> Am vorbit fără mine seara trecută, şi îţi cer iertare. Putem să ne vedem, ca să-ţi vorbesc? Trebuie să fie între patru ochi. *E o chestiune importantă.* Dacă accepţi, transmite-mi mesajul prin băiatul care ţi-a adus florile. E de încredere.
>
> WILL DEARBORN

O chestiune importantă. Subliniat. Simţea o puternică dorinţă de a afla ce era atât de important pentru el şi se puse în gardă să nu facă nimic prosteşte. Poate că băiatul se îndrăgostise de ea... şi dacă era aşa, a cui era vina? Cine vorbise cu el, cine-i călărise calul, cine-i arătase picioarele goale, descălecând ca la carnaval? Cine-i pusese mâinile pe umeri şi-l sărutase?

O ardeau obrajii și fruntea, gândindu-se la asta, și un alt cerc înflăcărat i se părea că-i coboară încet pe corp. Nu era sigură că regreta sărutul, dar fusese o greșeală, cu sau fără regrete. A-l vedea din nou acum ar fi fost o greșeală și mai mare.

Și totuși, își dorea să-l vadă și știa în adâncul sufletului că era pregătită să pună deoparte furia față de el. Făcuse însă o promisiune.

Promisiunea aceea nenorocită.

În noaptea aceea zăcu fără somn, frământându-se în pat, spunându-și întâi că ar fi mai bine, mai demn, să păstreze pur și simplu tăcerea, apoi compunând în gând mesaje de răspuns: unele răutăcioase, altele reci și altele cu o tentă marginală de flirt.

Când auzise clopotul sunând miezul nopții, semn că o zi se încheiase și că începea una nouă, trăsese concluzia că totul are o limită. Sărise din pat, se dusese la ușă, o deschisese și-și ițise capul pe hol. Când auzise sunetele ca de flaut ale Tușei Cord sforăind, închisese ușa la loc, traversase spre pupitrul de lângă fereastră și aprinsese lampa. Luase una dintre foile de pergament din sertarul de sus, o rupsese în jumătate (în Hambry, singura crimă mai mare decât irosirea hârtiei era irosirea animalelor de rasă nobilă), și apoi scrise cu iuțeală, știind intuitiv că cea mai mică ezitare o putea condamna la alte ore de indecizie. Fără nicio formulă de salut și fără a se semna, scrise răspunsul dintr-o suflare:

Nu pot să te văd. N-ar fi cuvenit.

Împăturise mic hârtia, stinsese lampa și se întorsese în pat, unde piti bilețelul la loc sigur, sub pernă. În două minute, dormea. A doua zi, când mersese la oraș cu treburi, își făcuse drum pe la Popasul Călătorilor, care, la ora unsprezece a dimineții, emana tot șarmul unei vietăți care și-a întâlnit crunta moarte pe marginea drumului.

Curtea din față a tavernei era un pătrat de pământ bătut, tăiat la jumătate de o bară lungă pentru priponit sub care se afla un jgheab de adăpat. Sheemie împingea o roabă de-a lungul barei, culegând cu o lopată balegile cailor legați acolo noaptea trecută. Purta un sombrero roz comic și cânta „Golden Slippers". Susan se îndoia că mulți dintre clienții Popasului aveau să se trezească într-o dispoziție la fel de bună ca Sheemie în dimineața aceea... așa că, dacă te gândeai bine, cine era mai zevzec?

Se uită în jur pentru a se asigura că n-o spiona nimeni și se apropie de Sheemie și-l atinse pe umăr. Tânărul păru speriat la început, și Susan nu-l invinui – conform poveștilor pe care le auzise, Depape, prietenul lui Jonas, aproape că-l omorâse pe sărmanul băiat fiindcă vărsase băutură pe cizmele lui.

Apoi Sheemie o recunoscu.

– Bună, Susan Delgado de acolo de la marginea orașului, zise el jovial. O zi bună-ți doresc, sai.

Se înclină – o imitație amuzantă a felului specific Baroniilor Centrale în care se înclinau cei trei noi prieteni ai săi. Zâmbind, fata îi răspunse cu o reverență scurtă (îmbrăcată în jeanși, trebuia să se țină de poalele unei rochii imaginare, însă femeile din Mejis se obișnuiseră să facă asta).

– Vezi florile mele, sai? întrebă el, arătând spre latura nevopsită a Popasului.

Ce văzu acolo o mișcă profund: un șir de flori de mătase asortate, albastre și albe, crescând de-a lungul bazei clădirii. Aveau un aer deopotrivă brav și jalnic, fremătând în adierea slabă a vântului de dimineață, având în față curtea stearpă și plină de balegi, iar în spate scândurile negeluite ale tavernei.

– Tu le-ai cultivat, Sheemie?

– Mda, chiar eu. Și domnul Arthur Heath din Gilead mi-a promis din cele galbene.

– N-am văzut niciodată flori de mătase galbene.

– O, nu, nici eu, da' domnu' Arthur Heath zice că au din acelea în Gilead.

Se uită la Susan cu un aer solemn, ținând lopata în mână așa cum un soldat ar ține o pușcă sau o suliță.

– Domnu' Arthur Heath mi-a salvat viața. Aș face orice pentru el.

– Chiar așa, Sheemie? întrebă ea, mișcată.

– Totodată, el are o santinelă! E un cap de pasăre! Și când el îi vorbește, prefăcându-se, mamă ce mai râd! Mda, să te tăvălești pe jos!

Ea se uită din nou în jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu ochiul (cu excepția totemurilor cioplite de vizavi) și scoase biletul, împăturit mic, din buzunarul jeanșilor.

– Îi poți da asta domnului Dearborn din partea mea? Și el ți-e prieten, așa-i?

– Will? Mda!

Luă biletul și-l puse cu grijă în buzunar.

– Şi nu spune nimănui.

– Şşşş! făcu el aprobator, ducând un deget la buze. Avea ochii amuzant de rotunzi sub acea ridicolă pălărie roz de damă pe care o purta. Ca atunci când ţi-am adus florile. Gura mică!

– Aşa-i, gura mică. Să ne vedem cu bine, Sheemie.

– Aşa să fie, Susan Delgado.

Apoi, tânărul se reapucase de făcut curăţenie. Susan mai rămăsese acolo, uitându-se, un moment, simţindu-se încurcată şi nelalocul ei. Acum, că biletul fusese transmis cu succes, ceva îi dădea ghes să i-l ceară înapoi lui Sheemie, să taie tot ce scrisese şi să promită că-l va întâlni. Fie şi numai ca să-i vadă din nou ochii albaştri, fermi, uitându-se la ea.

Atunci, celălalt prieten al lui Jonas, cel care purta manta, ieşi cu pas ţanţoş din magazinul universal. Susan era sigură că n-o văzuse – bărbatul ţinea capul în pământ şi-şi rula o ţigară – însă nu avea de gând să-şi forţeze norocul. Reynolds discuta cu Jonas, iar Jonas discuta – mult prea mult! – cu Tuşa Cord. Dacă Tuşa Cord afla că nepoata ei stătuse la poveşti cu băiatul care-i adusese flori, cel mai probabil aveau să apară întrebări. Din cele la care ea nu voia să răspundă.

6

Toate astea ţin acum de trecut, Susan – ce-i dus e bun dus. Mai bine să te întorci cu gândul în prezent.

Îl făcu pe Pylon să se oprească şi se uită în josul Povârnişului la caii care se mişcau şi păşteau acolo. Erau într-un număr surprinzător de mare în dimineaţa aceea.

Nu mergea. Mintea i se întorcea întruna la Will Dearborn.

Ce ghinion avusese să-l întâlnească! De n-ar fi fost întâlnirea aceea întâmplătoare pe când se întorcea de pe Cöos, deja poate că s-ar fi împăcat cu situaţia – era o fată practică din fire, la urma urmei, iar o promisiune era o promisiune. Categoric, nu s-ar fi aşteptat niciodată să-şi facă gânduri negre

şi să tremure la gândul că-şi va pierde fecioria, iar perspectiva de a purta şi a aduce pe lume un copil chiar o entuziasmase.

Numai că Will Dearborn schimbase totul; îşi făcuse loc în mintea ea şi acum nu se mai dădea dus, un chiriaş care se împotriva expulzării. Remarca pe care o făcuse în timp ce dansau îi stăruia în gând ca un cântec pe care îl fredonezi fără să vrei, deşi îl deteşti. Fusese necruţătoare şi ipocrită remarca aceea... totuşi, oare nu conţinea ea şi un grăunte de adevăr? Rhea avusese dreptate în privinţa lui Hart Thorin, măcar de acest lucru Susan nu se mai îndoia. Presupunea că vrăjitoarele aveau dreptate în privinţa poftelor bărbaţilor chiar şi atunci când se înşelau în toate celelalte privinţe. Acesta nu era un gând plăcut, însă foarte probabil era unul adevărat.

Inoportuna intruziune a lui Will Dearborn fusese cea care îi îngreunase ei sarcina de a accepta ceea ce trebuia acceptat, el era cel care o împinsese la certuri în care abia-şi mai recunoştea propria voce ascuţită şi disperată, el era cel care o vizita în vise – vise în care o cuprindea cu braţele de mijloc şi o săruta, o săruta, o săruta.

Descălecă şi merse puţin pe deal în jos cu frâiele înfăşurate în pumn. Pylon o urmă ascultător şi, când fata se opri pentru a se uita spre ceaţa albăstrie dinspre sud-vest, lăsă capul în jos şi reîncepu să pască.

Credea că avea nevoie să-l mai vadă o dată pe Will Dearborn, fie şi numai pentru a acorda acelei înnăscute părţi practice din ea o şansă de a se reafirma. Avea nevoie să îl vadă la dimensiunea lui normală şi nu la aceea pe care i-o croise mintea sa în gândurile-i calde şi-n visele şi mai calde. Odată treaba asta îndeplinită, putea să-şi vadă de viaţă şi să facă ce trebuia făcut. Poate de aceea apucase pe cărarea aceasta – aceeaşi pe care o străbătuse şi ieri, şi alaltăieri, şi răsalaltăieri. Tânărul se plimba prin acea parte a Povârnişului; aşa auzise ea în piaţa de la periferie.

Se întoarse cu spatele la Povârniş, ştiind deodată că Will va fi acolo, ca şi când gândul ei l-ar fi chemat – sau *ka*-ul ei.

Văzu doar cerul albastru şi linia joasă a colinelor care se curba blând precum linia coapsei, şoldului şi mijlocului unei femei care stă întinsă în pat, pe o parte. Susan simţi că o umple un sentiment amar de dezamăgire. Aproape îi simţi gustul în gură, ca nişte frunze de ceai ude.

O luă înapoi spre Pylon, intenționând să se întoarcă acasă și să rezolve cu scuzele pe care socotea că trebuia să le prezinte. Cu cât o făcea mai repede, cu atât se rezolva problema mai repede. Întinse mâna spre scărița stângă, care era răsucită puțin, și când făcu asta, un călăreț apăru la orizont, profilându-se pe cer în locul care-n imaginația ei semăna cu un șold de femeie. Omul rămase acolo, o simplă siluetă călare, dar ea știu pe dată cine era.

Fugi! își comandă deodată, cuprinsă de panică. *Suie în șa și ia-o la galop! Pleacă de aici! Repede! Înainte să se întâmple ceva teribil... înainte să fie într-adevăr vorba de* ka, *venit să te ia pe tine și toate planurile tale pe sus, ca vântul, și să te poarte peste întinsul cerului departe, tare departe!*

Nu fugi. Rămase cu frâiele lui Pylon într-o mână și-i murmură ceva când armăsarul *rosillo* ridică privirea și necheză în semn de salut spre juganul cel mare și murg care cobora dealul.

Apoi Will fu acolo, întâi deasupra ei și privind-o de sus, după care descălecă dintr-o singură mișcare lejeră, lichidă, pe care Susan nu credea c-ar fi putut-o egala, cu toți anii ei de echitație. De data aceasta, flăcăul nu întinse piciorul, înfigând călcâiul în pământ, și nici nu descrise o mișcare amplă cu pălăria, însoțind astfel o plecăciune comică în solemnitatea ei; acum, privirea pe care i-o aruncă fu fermă, gravă și tulburător de matură.

Se priviră unul pe altul în liniștea deplină de pe Povârniș, Roland din Gilead și Susan din Mejis, și-n sufletul ei fata simți iscându-se o boare de vânt. Se temea de ea și o primea totodată cu brațele deschise.

7

– 'Neața bună, Susan, zise el. Mă bucur să te revăd.

Ea nu spuse nimic, rămânând atentă în așteptare. Oare-i auzea și el bătăile inimii la fel de clar cum și le auzea ea? Sigur că nu; asta era o bazaconie romantică. Totuși, ei i se părea că oricine se afla pe o rază de cincizeci de metri îi putea auzi inima bubuind.

Will făcu un pas în față. Ea făcu unul în spate, privindu-l cu neîncredere. El lăsă capul în pământ o clipă, apoi îl ridică înapoi, strângând din buze.

– Iartă-mă, rogu-te, spuse el.

– Nu zău!

Vocea ei era rece.

– Ce-am spus în seara aceea a fost neîntemeiat.

La aceasta, Susan simţi o scânteie de furie adevărată.

– Puţin îmi pasă că a fost neîntemeiat; îmi pasă că a fost nedrept. Că m-a rănit.

O lacrimă i se revărsă din ochiul stâng şi curse pe obraz. Se pare că ochii nu-i secaseră, totuşi.

Crezu că ceea ce spusese îl va ruşina, dar, deşi obrajii tânărului se înroşiră puţin, ochii lui rămaseră ferm aţintiţi spre ai ei.

– M-am îndrăgostit de tine, spuse el. De aceea am spus-o. S-a întâmplat încă dinainte să mă săruţi, cred.

Fata râse... dar simplitatea cu care Will rostise cuvintele făcu râsul să-i sune fals în propriile-i urechi. Spart.

– Domnule Dearborn...

– Will. Te rog.

– Domnule Dearborn, insistă ea, răbdătoare ca o învăţătoare care lucrează cu un elev slab la minte, ideea este ridicolă. În urma unei singure întâlniri? A unui singur sărut? Un sărut ca de la o *soră*? Acum ea era cea care roşea, dar continuă fără zăbovire: Astfel de lucruri se întâmplă în poveşti, dar în viaţa reală? Nu cred.

Ochii lui nu se desprinseră însă nicio clipă de ai săi, şi în ei Susan văzu o parte din sinele adevărat al lui Roland: romantismul profund al sufletului său, precum un fabulos filon de metal îngropat în granitul caracterului său practic. Tânărul accepta iubirea mai mult ca fapt al vieţii, iar asta anihila blândul ei dispreţ faţă de ei amândoi.

– Iartă-mă, rogu-te, repetă flăcăul.

Era un soi de încăpăţânare brută în el. Asta o exaspera, o amuza şi o îngrozea pe Susan, toate în acelaşi timp.

– Nu-ţi cer să-mi întorci iubirea, nu de aceea mi-am spus cuvântul. Mi-ai zis că situaţia ta e complicată...

Acum, ochii lui îi slăbiră pe ai ei, şi se uită lung spre Povârniş. Chiar râse puţin.

– L-am făcut până şi prostănac, nu-i aşa? În faţa ta. Deci cine-i prostănacul, până la urmă?

Ea zâmbi; nu se putu abține.

– Ai mai spus și că ți-a ajuns la ureche că-i plac băuturile tari și fetele în floare.

Roland se lovi cu podul palmei peste frunte. Dacă prietenul lui, Arthur Heath, ar fi făcut asta, fata l-ar fi luat drept un gest intenționat, comic. Nu însă și-n cazul lui Will. Ceva îi spunea că tânărul nu prea gusta comedia.

Din nou, tăcere între ei, de data aceasta nu la fel de stânjenitoare. Cei doi cai, Rusher și Pylon, pășteau satisfăcuți unul lângă celălalt. *Dacă am fi cai, totul ar fi mult mai ușor*, gândi ea și aproape râse în barbă.

– Domnule Dearborn, tu înțelegi că eu am fost de acord cu un aranjament?

– Mda.

Roland zâmbi când ea ridică sprâncenele, surprinsă.

– Nu te iau peste picior, dialectul e de vină. Pur și simplu... îl adopți inconștient.

– Cine ți-a vorbit de situația mea?

– Sora primarului.

– Coral.

Susan strâmbă din nas și decise că nu era surprinsă. Și bănuia că erau alții care ar fi putut explica situația ei în termeni chiar mai cruzi. Eldred Jonas, de pildă. Rhea de pe Cöos, la fel. Mai bine să nu pună la suflet.

– Deci dacă înțelegi și dacă nu-mi ceri să-ți întorc... orice ar fi ceea ce crezi că simți... de ce mai stăm de vorbă? De ce mă cauți? Cred că te pune într-o anumită stânjeneală...

– Da, spuse el, după care adăugă, ca enunțând un fapt simplu: Mă stânjenește, sigur că da. Abia mă pot uita la tine fără să-mi pierd capul.

– Atunci poate ar fi mai bine să nu te uiți, să nu vorbești, să nu gândești!

Vocea ei era deopotrivă tăioasă și puțin nesigură. Cum de avusese el curajul să spună asemenea lucruri, să le enunțe pur și simplu așa direct, privind-o în ochi?

– De ce mi-ai trimis buchetul și biletul ăla? Nu știi oare-n ce bucluc aș fi putut intra? De ai cunoaște-o pe mătușă-mea...! Mi-a vorbit deja despre tine și dacă ar ști despre bilet... sau dacă ne-ar vedea împreună aici...

Se uită în jur, verificând dacă încă erau singuri. Erau, cel puțin din câte vedea ea. Tânărul întinse mâna și-i atinse umărul. Ea îl privi și el își retrase degetele, ca și când ar fi atins ceva încins.

– Am spus ce am spus ca tu să înţelegi, rosti el. Asta e tot. Simt ce simt şi tu nu eşti răspunzătoare pentru asta.

Dar sunt, gândi ea. *Te-am sărutat. Cred că sunt responsabilă destul pentru ceea ce simţim amândoi, Will.*

– Ce-am spus în timp ce dansam regret din tot sufletul. Nu vrei să-mi dai iertare?

– Mda, zise ea şi, dacă Will ar fi luat-o în braţe în clipa aceea, l-ar fi lăsat, la naiba cu toate consecinţele. El însă îşi luă doar pălăria de pe cap şi execută o plecăciune scurtă, încântătoare, şi vântul se opri.

– Mulţam-sai.

– Nu-mi spune aşa. Nu-mi place. Mă cheamă Susan.

– Îmi spui şi tu Will?

Ea aprobă din cap.

– Bun. Susan, vreau să te întreb ceva, dar nu în pielea celui care te-a insultat şi te-a făcut să suferi fiindcă era gelos. E cu totul altceva. Pot?

– Mda, presupun, zise ea precaută.

– Eşti de partea Afiliaţiei?

Susan îi aruncă o privire, descumpănită. Era ultima întrebare din lume la care s-ar fi aşteptat... dar el se uita la ea cu seriozitate.

– Mă aşteptam ca tu şi ai tăi prieteni să număraţ' vaci, arme, suliţe, bărci şi cine ştie ce altceva, zise ea, nu mă gândeam însă că veţ' pune la socoteală şi susţinătorii Afiliaţiei.

Văzu expresia lui surprinsă şi zâmbetul mic de la colţul gurii. De data aceasta, zâmbetul îl făcu să arate imposibil de bătrân. Susan îşi reconsideră cuvintele, înţelese ce trebuia să i se fi părut lui comic şi râse scurt, de jenă.

– Mătuşa mea are obiceiul să vorbească aşa. Şi tata-l avea. Provine de la o sectă de Oameni Bătrâni care-şi spuneau Prietenii.

– Ştiu. Avem şi-n partea mea de lume Oameni Prietenoşi.

– Serios?

– Da... sau mda, dacă-ţi place mai mult cum sună aşa; mie începe să-mi placă. Şi-mi place cum vorbesc Prietenii. Limbajul lor are o sonoritate plăcută.

– Nu şi atunci când îl foloseşte mătuşa mea, zise Susan, amintindu-şi cearta stârnită de cămaşă. Ca să-ţi răspund la întrebare, mda... sunt de partea Afiliaţiei, presupun. Pentru că tata era. De mă-ntrebi dacă-s *devotată* Afiliaţiei, presupun

că răspunsul ar fi nu. În zilele astea, vedem și auzim puține lucruri care țin de ea. Majoritatea sunt zvonuri sau povești aduse de văcarii și neguțătorii ambulanți care se aventurează atât de departe. Acum, că nu mai există cale ferată...

Ridică din umeri.

– Majoritatea muncitorilor de rând cu care am vorbit par să fie de aceeași părere. Și totuși, primarul tău Thorin...

– El nu e primarul *meu* Thorin, zise ea, mai tăios decât intenționase.

– Și totuși, primarul *Baroniei* Thorin ne-a oferit tot ajutorul de care avem nevoie, și altul, pe deasupra, de care nu avem nevoie. Trebuie doar să pocnesc din degete și Kimba Rimer se înființează în fața mea.

– Atunci, nu pocni din ele, spuse ea, uitându-se în jur fără să vrea.

Încercă să zâmbească și să-i arate că fusese o glumă, dar nu-i reuși.

– Orășenii, pescarii, fermierii, cowboy-ii... toți vorbesc de bine Afiliația, dar fără implicare. Totuși, primarul, cancelarul și membrii Asociației Crescătorilor de Cai, Lengyll și Garber și toată ceata...

– Îi cunosc, zise ea scurt.

– Ei sunt gata să ajute cu tot entuziasmul. Amintește-i șerifului Avery de Afiliație și mai că nu-ți dansează. În fiecare salon de fermă ni se oferă să bem din cupa comemorativă a lui Eld, am impresia.

– Să beți ce? întrebă ea, nițel cam răutăcioasă. Bere? *Graf*?

– Dar și vin, whisky și *pettibone*, spuse el, nerăspunzând la zâmbetul ei. Aproape aș putea crede că vor să ne încălcăm jurământul. Nu ți se pare ciudat?

– Mda, puțin. Sau e doar un semn al ospitalității din Hambry. În părțile acestea, când cineva – mai ales un tânăr – spune că a făcut un legământ, oamenii au tendința să nu-l ia prea în serios.

– Și vesela susținere a Afiliației în rândul edililor și barosanilor locului? *Asta* cum ți se pare?

– Straniu.

Și așa era. Prin natura muncii, Pat Delgado intrase în contact aproape zilnic cu acei moșieri și crescători de cai, drept pentru care și ea, care se ținea coadă după tatăl ei ori de câte ori acesta o lăsa, îi văzuse deseori. Îi considera o adunătură de țâfnoși, mai mult sau mai puțin. Nu și-l putea imagina pe John Croydon sau pe Jake White ridicând pocalul lui Arthur Eld într-un toast sentimental... mai ales nu în toiul zilei, când aveau animale de îngrijit și vândut.

Will o privea cu ochii larg căscaţi, ca şi când i-ar fi citit acele gânduri.

– Dar tu probabil că nu-i vezi pe barosani la fel de des ca odinioară, zise el. Ca înainte să plece dintre noi tatăl tău, vreau să spun.

– Poate că nu... dar învaţă oare bumblerii să vorbească de-a-ndoaselea?

Nici urmă de zâmbet precaut de data aceasta; acum, tânărul rânji de-a dreptul. Îi lumină întregul chip. Pe toţi zeii, cât era de chipeş!

– Presupun că nu. Nu mai mult decât îşi schimbă pisicile locul, cum spunem noi. Iar primarul Thorin nu-ţi vorbeşte despre cei ca noi – eu şi prietenii mei – atunci când sunteţi doar voi doi? Sau aceasta e o întrebare pe care n-am dreptul s-o pun? Poate am fost indiscret.

– N-am de unde şti, zise ea, scuturând adorabil din cap destul de tare încât să-şi facă părul lung să se legene. Eu nu prea înţeleg cum e cu buna-cuviinţă, după cum cineva a fost destul de bun să sublinieze.

N-o bucură însă atât de tare cât se aşteptase privirea posomorâtă şi ruşinea care-i înroşi tânărului obrajii. Cunoştea fete cărora le plăcea să tachineze în timp ce flirtau, şi încă să tachineze rău, unele dintre ele – ei se părea totuşi că nu-i făcea plăcere. Fără-ndoială, nu avea nicio dorinţă să-şi înfigă ghearele în el, şi când vorbi, vorbi cu duhul blândeţii.

– Nu sunt singură cu el, în orice caz.

O, şi cum ştii să minţi, gândi ea cu tristeţe, amintindu-şi cum Thorin o ruşinase în hol în seara petrecerii, pipăindu-i sânii ca un copil care încearcă să-şi vâre mâna într-un borcan cu bomboane, spunându-i că ardea pentru ea. *O, mare mincinoasă eşti.*

– În orice caz, Will, părerea lui Hart despre tine şi prietenii tăi n-are cum să te preocupe, nu-i aşa? Voi aveţi o treabă de făcut, atâta tot. Dacă el vă ajută, de ce nu acceptaţi de-a dreptul şi să fiţi mulţumiţi?

– Pentru că ceva e putred aici, zise el şi tonul serios, aproape sobru, al vocii sale o sperie puţin.

– Putred? Cu primarul? Cu Asociaţia Crescătorilor de Cai? Despre ce vorbeşti?

Roland o măsură cu privirea, apoi păru să ajungă la o concluzie.

– Voi avea încredere în tine, Susan.

– Nu-s sigur c-a ta încredere-mi trebuie mai mult decât a ta iubire, răspunse ea.

El încuviinţă.

– Și totuși, pentru a face treaba pe care am fost trimis s-o fac, trebuie să mă încred în *cineva*. Poți înțelege asta?

Ea se uită în ochii lui, apoi aprobă mut.

El păși alături de ea, atât de aproape încât ea își imagină că putea simți căldura pielii lui.

– Uită-te acolo jos. Spune-mi ce vezi.

Ea se uită, după care ridică din umeri.

– Povârnișul. Ca întotdeauna. Surâse timid. La fel de frumos. Acesta a fost mereu locul meu preferat din toată lumea.

– Mda, e frumos, fără-ndoială. Ce altceva vezi?

– Cai, desigur.

Zâmbi, ca să arate că asta era o glumă (una veche a tatălui ei, de fapt), dar el nu zâmbi. Plăcut la vedere, și curajos, dacă poveștile care începuseră deja să circule prin oraș erau adevărate – iute atât la gând, cât și la mână, pe deasupra. Nu prea avea însă simțul umorului. Ei, existau cusururi și mai mari. Să apuci o fată de piept atunci când nu se așteaptă putea fi unul dintre ele.

– Cai. Da. Dar ți se pare că *numărul* lor este cel corect? Tu ai văzut cai pe Povârniș de când te știi și nu mă-ndoiesc că nimeni dintre cei care nu fac parte din Asociația Crescătorilor de Cai nu e mai calificat decât tine să ofere o estimare.

– Și în cei din Asociație tu n-ai încredere?

– Ne-au dat tot ce le-am cerut și sunt prietenoși ca niște căței sub masa de cină – și totuși nu, nu cred că am.

– Ai însă în mine.

Roland o scrută fără rușine cu ochii lui frumoși și înfiorători – erau de un albastru mai intens decât acela pe care-l vor avea mai târziu, neafectați încă de soarele a o mie de zile de umblat fără țintă.

– Trebuie să mă încred în cineva, repetă el.

Ea coborî privirea, aproape ca și când tânărul ar fi dojenit-o. El întinse mâna, o atinse tandru cu degetele sub bărbie și-i ridică chipul spre al său.

– Ți se pare că numărul lor e cel corect? Gândește-te bine!

Dar acum, că o făcuse să fie atentă la asta, mai că nici nu trebuia să se gândească. Bănuia că era conștientă de schimbare deja de un timp, dar aceasta se produsese treptat și fusese ușor de trecut cu vederea.

– Nu, răspunse ea într-un târziu. Nu e cel corect.

– Sunt prea puţini sau prea mulţi? Care?

Ea pregetă un moment. Trase aer în piept. Îl eliberă într-un suspin prelung.

– Prea mulţi. Mult prea mulţi.

Will Dearborn ridică pumnii încleştaţi la nivelul umerilor şi îi scutură energic o singură dată. Ochii săi albaştri străluceau aidoma becurilor despre care Susan îşi amintea că-i povestise bunicul.

– Ştiam eu, zise. *Ştiam* eu.

8

– Câţi cai sunt acolo, jos? întrebă el.

– Mai jos de noi? Sau pe tot Povârnişul?

– Doar mai jos de noi.

Se uită atentă, fără a face vreo încercare de a număra. Asta nu dădu roade; o derută doar. Văzu patru grupuri de dimensiuni apreciabile, fiecare cuprinzând aproximativ douăzeci de cai, plimbându-se alene pe verdele ierbii şi imitând aproape la perfecţie mişcarea păsărilor pe albastrul cerului, deasupra lor. Erau poate nouă grupuri mai mici, numărând între opt şi patru membri... mai multe perechi (acestea-i aminteau ei de iubiţi, însă aparent totul îi amintea de asta, în ziua aceea)... şi câţiva care galopau singuri: armăsari tineri, cei mai mulţi...

– O sută şaizeci? propuse el cu voce joasă, aproape ezitantă.

Susan îl privi surprinsă.

– Mda. O sută şaizeci e numărul pe care-l aveam şi eu în gând. La fix.

– Şi cât vedem acum din Povârniş? Un sfert? O treime?

– Mult mai puţin. Îi adresă un surâs mic, înclinând capul. Cum cred că ştii şi tu. O şesime din totalul păşunii, poate.

– Dacă sunt o sută şaizeci de cai care pasc liberi pe fiecare şesime, asta înseamnă că...

Ea aşteptă ca Roland să ajungă la suma de nouă sute şaizeci. Când asta spuse el, ea aprobă din cap. Tânărul mai rămase o clipă cu privirea în jos şi icni a

surprindere când Rusher îl atinse cu botul la baza spatelui. Susan duse o palmă strânsă la gură, pentru a-și înăbuși râsul. După felul supărat în care el împinse botul calului, ea bănui că tânărul încă nu vedea ce era așa comic în asta.

– Câți alții sunt în grajd sau la manej sau la muncă, după tine? întrebă el.

– Unu la fiecare trei dintre cei de acolo. Cu aproximație.

– Deci ar fi vorba de o mie două sute de capete. Toți normali, niciun mutant.

Ea îl privi cu o vagă surprindere.

– Mda. Aproape că nu mai avem niciun mutant aici, în Mejis... în *oricare* dintre Baroniile Externe, la drept vorbind.

– Vi se nasc trei normali la fiecare cinci?

– Ni se nasc *toți* normali! Sigur, din când în când vine pe lume un pui malformat pe care trebuie să-l eliminăm, dar...

– Nu aveți un malformat la fiecare cinci fătări? Unul din cinci născut cu... Cum se exprimase Renfrew? Cu picioare în plus ori cu măruntaie pe dinafară?

Privirea ei șocată era un răspuns suficient.

– Cine ți-a spus povești din astea?

– Renfrew. Tot el mi-a mai zis că în Mejis sunt în jur de cinci sute șaptezeci de animale normale.

– Asta-i de-a dreptul... Fata râse discret, nevenindu-i să creadă. E de-a dreptul incredibil! Dacă tata ar fi aici...

– Dar nu este, spuse Roland și vocea lui sună sec precum o creangă care se rupe. E mort.

Un moment, ea nu păru să sesizeze schimbarea tonului său. Apoi, de parcă o eclipsă ar fi început să se producă undeva înăuntrul minții ei, fața i se întunecă.

– Tata a avut un accident. Înțelegi asta, Will Dearborn? Un *accident*. A fost teribil de trist, dar genul ăsta de lucru se întâmplă uneori. A căzut un cal peste el. Spuma Oceanului. Fran zice că Spuma a văzut un șarpe în iarbă.

– Fran Lengyll?

– Mda.

Avea pielea palidă, cu excepția a doi trandafiri sălbatici – roz, asemenea celor din buchetul pe care îl trimisese el prin Sheemie – care-i împodobeau pomeții.

– Fran a călărit mulți kilometri cu tata. Nu erau foarte buni prieteni – aparțineau unor clase sociale diferite – dar călăreau împreună. Am o scufie

pusă bine undeva, pe care mi-a făcut-o soţia lui Fran pentru botez. Călăreau pe poteci împreună. Nu-mi vine să cred că Fran Lengyll ar minţi despre modul în care a murit tata, darămite că el ar avea... vreo legătură cu asta.

Şi totuşi se uita întrebătoare la caii care alergau mai jos de ei. Atât de mulţi. *Prea* mulţi. Tatăl ei ar fi observat. Şi tatăl ei s-ar fi întrebat ce se întreba ea acum: ce semn era înfierat pe cei în plus?

– Întâmplarea face că Fran Lengyll şi prietenul meu Stockworth au purtat o discuţie despre cai, spuse Will. Deşi vocea lui suna aproape nepăsător, pe chip nu i se citea niciun pic de nepăsare. Pe când beau nişte pahare cu apă de izvor, după ce-i oferise bere şi o refuzase. Au vorbit despre ei la fel cum am făcut-o eu cu Renfrew la cina de bun venit organizată de primarul Thorin. Când Richard i-a cerut lui sai Lengyll să estimeze numărul cailor de călărit, acesta a spus că sunt aproximativ patru sute.

– Copilării.

– Aşa pare, aprobă Will.

– Nu-şi dau seama că atunci când pasc, toţi caii sunt la vedere, deci şi sub ochii voştri?

– Ei ştiu că abia ne-am apucat de treabă, zise el, şi că am început cu pescarii. Va mai trece o lună, sunt sigur că-şi spun ei, până să ajungem la chestiunea cailor. Şi până atunci, atitudinea pe care au adoptat-o ei faţă de noi este de... cum să spun? Ei, nu asta contează. Nu-s eu priceput la cuvinte, dar prietenul meu Arthur îi spune „dispreţ afabil". Lasă caii în faţa ochilor noştri, presupun, deoarece cred că noi nu vom şti la ce ne uităm. Sau deoarece îşi imaginează că nu vom crede ceea ce vedem. Mă bucur tare mult că te-am găsit aici.

Doar ca să-ţi ofer o numărătoare mai precisă a cailor? Ăsta să fie singurul motiv?

– Dar voi *veţi* ajunge să număraţi caii. Până la urmă. Vreau să spun că de aceştia sigur Afiliaţia are mare nevoie.

Roland îi aruncă o privire stranie, de parcă i-ar fi scăpat ceva ce ar fi trebuit să fie evident. Susan se simţi, din cauza aceasta, stânjenită.

– Ce-i? Ce este?

– Poate se aşteaptă ca, până să ajungem noi în faza aceasta a misiunii noastre, caii în plus să se facă nevăzuţi.

– Şi *unde* să dispară?

– Nu ştiu. Dar nu-mi place. Susan, vei păstra secretul acestei discuţii, nu-i aşa?

Ea aprobă cu o mișcare din cap. Ar fi fost o dovadă de nebunie ca tocmai *ea* să spună cuiva că fusese cu Will Dearborn, nesupravegheați, cu excepția lui Rusher și a lui Pylon, sus pe Povârniș.

– Până la urmă, poate nu e nimic, dar dacă e, poate fi periculos să știi.

Ceea ce ducea înapoi la tatăl ei. Lengyll îi spusese ei și Tușei Cord că Pat fusese aruncat și că Spuma Oceanului se rostogolise peste el. Niciuna dintre ele nu avusese vreun motiv să se îndoiască de povestea bărbatului. Fran Lengyll îi mai spusese însă prietenului lui Will că erau doar patru sute de capete de cai în Mejis, iar asta era o minciună sfruntată.

Will se întoarse spre calul său și ea se bucură pentru asta.

O parte din ea voia ca tânărul să rămână – să stea aproape de ea în timp ce norii își trimiteau umbrele lungi în zbor peste pășune – dar erau împreună acolo deja de prea mult timp. Nu avea motiv să creadă că putea veni cineva să-i vadă, dar în loc să o liniștească, ideea aceasta, cine știe de ce, o agita mai mult ca oricând.

Roland îndreptă scărița care atârna lângă teaca lăncii sale (Rusher necheză din adâncul gâtului, ca pentru a spune *Era și timpul să ne punem în mișcare*), după care se întoarse spre ea. Pe Susan o luă de-a dreptul cu leșin când privirea lui căzu asupra ei, iar acum ideea de *ka* era aproape prea puternică pentru a fi negată. Încercă să-și spună că era doar vina retrăirii – acel sentiment că retrăiești un moment anume – dar nu asta era; avea senzația că găsise un drum pe care îl căuta de mult.

– Vreau să mai spun un lucru. Nu-mi place să revin de unde am plecat, dar nu am încotro.

– Nu, zise ea fără vlagă. Am închis subiectul, te rog.

– Ți-am spus că te iubesc și că sunt gelos, rosti el și, pentru prima dată, vocea lui se auzi puțin nesigură, tremurându-i în gât. Fata fu alarmată să vadă că băiatul avea lacrimi în ochi. Mai era ceva. Încă ceva.

– Will, nu vreau să...

Se întoarse orbește după calul ei. Roland o prinse de umăr și o răsuci spre el. Nu o smuci, însă gestul lui avu o inexorabilitate care o sperie. Ridică neputincioasă chipul spre al lui, văzu că era tânăr și departe de casă, și înțelese deodată că n-avea să-l poată ține la distanță mult timp. Îl dorea atât de tare, încât o durea. Și-ar fi dat un an din viață doar ca să-i poată pune palmele pe față și să-i simtă pielea.

– Ţi-e dor de tatăl tău, Susan?

– Mda, şopti ea. Cu toată fiinţa mea.

– Aşa mi-e dor şi mie de mama.

Acum o ţinea de ambii umeri. O lacrimă i se revărsă pe obraz, trasând o linie argintie.

– A murit?

– Nu, dar s-a întâmplat ceva. I s-a întâmplat ei ceva, *cu* ea. *La naiba!* Cum să pot vorbi despre asta când nici măcar nu ştiu cum să *gândesc* lucrurile? Într-un fel, *chiar* a murit. Pentru mine.

– Asta-i teribil, Will.

El aprobă mut.

– Ultima dată când am văzut-o s-a uitat la mine într-un fel care mă va bântui până în mormânt. Ruşine şi iubire şi speranţă, toate laolaltă. Ruşine faţă de ceea ce văzusem şi ştiam despre ea, speranţă, poate, că voi înţelege şi o voi ierta... Inspiră adânc. În seara petrecerii, spre capătul mesei, Rimer a spus ceva comic. Aţi râs cu toţii...

– Dacă am râs şi eu, am făcut-o doar fiindcă ar fi părut ciudat dacă eram singura care nu râdea, explică Susan. Nu-mi place de el. Îl consider un unelttitor şi un prefăcut.

– Aţi râs cu toţii şi eu m-am uitat întâmplător în celălalt capăt al mesei. Spre Olive Thorin. Şi pentru un moment – un singur moment – mi s-a părut că o văd pe mama. Avea aceeaşi expresie pe chip, înţelegi? Aceeaşi pe care am văzut-o în dimineaţa când am deschis uşa greşită în momentul greşit şi am dat peste mama şi al ei...

– Opreşte-te! strigă ea, eliberându-se de mâinile lui.

Înlăuntrul ei, deodată totul era în mişcare, toate odgoanele şi cataramele şi clemele pe care le folosise pentru a se ţine în loc părură să se topească într-o clipită.

– Opreşte-te, termină acum, nu suport să te aud vorbind despre ea!

Dibui după Pylon, dar acum lumea întreagă se transformase într-o mulţime de prisme ude. Începu să plângă în hohote. Simţi mâinile lui pe umeri, întorcând-o din nou, şi nu li se împotrivi.

– Mi-e aşa ruşine, zise ea. Mi-e aşa ruşine şi frică şi-mi pare rău. Am uitat chipul tatălui meu şi... şi...

Și niciodată nu voi mai putea să-l regăsesc, voia să continue, însă nu era nevoie să spună nimic. Roland îi acoperi gura cu sărutări. La început, ea se lăsă pur și simplu sărutată... după care îl sărută și ea, îl sărută aproape cu furie. Cu gesturi mici și tandre, șterse umezeala de sub ochii lui și își lăsă palmele să-i alunece pe obraji în sus, cum tânjea de mult să facă. Senzația fu divină; chiar și asprimea bărbii lui mici fu divină. Își strecură brațele pe după gâtul lui, cu gura deschisă pe a lui, strângându-l și sărutându-l cât putea de tare, sărutându-l acolo, între caii care se uitară doar unul la celălalt, apoi reîncepură să pască iarba.

9

Acelea fură cele mai bune sărutări din viața lui Roland, și nu le uită niciodată: moliciunea fermă a buzelor ei și conturul puternic al dinților de sub ele, urgența golită de orice timiditate; aroma respirației, linia dulce a corpului ei lipit de al său. Își furișă o mână în sus spre sânul ei stâng, îl strânse ușor și-i simți inima cum galopa sub el. Cealaltă mână i se duse la părul ei și-l prefiră printre degete, simțindu-l cât era de mătăsos la tâmple. Nu-i uită niciodată textura.

Apoi ea se îndepărtă, cu chipul arzând de pasiune, ducând o mână la buzele pe care el le sărutase până ce acestea se umflaseră. Un firicel de sânge curgea de la colțul celei de jos. Ochii ei, uitându-se mari într-ai lui. Pieptul ei umflându-se și dezumflându-se, de parcă fata tocmai ar fi alergat într-o cursă. Și între corpurile lor un curent care nu se asemăna cu nimic din ce simțise el de când se știa. Curgea ca un râu și fremăta ca o febră.

– Ajunge, zise ea cu voce tremurată. Ajunge, te rog. Dacă într-adevăr mă iubești, nu mă lăsa să-mi pierd onoarea. Am făcut o promisiune. Mai târziu, după ce-o voi fi respectat-o, se poate întâmpla orice, presupun... dacă încă mă vei dori...

– Aș aștepta la infinit, rosti el calm, și aș face orice pentru tine, mai puțin să stau pe margine și să te văd plecând cu alt bărbat.

– Atunci, dacă mă iubești, pleacă de lângă mine. Te rog, Will!

– Încă un sărut.

Susan făcu imediat un pas în față, ridicându-și încrezătoare chipul spre al său, iar el înțelese că putea face tot ce poftea cu ea. În acel lung moment, ea nu mai era propria ei stăpână; putea fi, prin urmare, a sa. Putea face cu ea orice făcuse Marten cu mama lui, dacă asta își dorea.

Gândul îi spulberă pasiunea, o transformă în tăciuni care se împrăștiară într-o ploaie de lumină, stingându-se unul după altul într-o consternare întunecată. Ucenicul tatălui său

(*știu totul de doi ani*)

era în multe feluri cea mai rea parte a ceea ce i se întâmplase lui anul acela; cum putea să se îndrăgostească de fata aceea – de orice fată – într-o lume în care asemenea răutăți ale sufletului păreau necesare, și puteau chiar să se repete?

Și totuși, o iubea.

În locul sărutului pasional pe care și-l dorea, își așeză buzele ușor pe colțul gurii ei, acolo de unde curgea firicelul de sânge. Sărută, simțind un gust sărat precum al propriilor lui lacrimi. Închise ochii și tremură când mâna ei îi mângâie părul de la ceafă.

– N-aș face-o pe Olive Thorin să sufere pentru nimic în lume, îi șopti ea în ureche. La fel cum nici pe tine nu te-aș face să suferi, Will. N-am înțeles ce înseamnă asta, iar acum e prea târziu să îndrept lucrurile. Dar îți mulțumesc fiindcă nu... nu ai luat ce puteai lua. Și am să te păstrez mereu în gând. Am să-mi amintesc cum a fost să fiu sărutată de tine. E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, așa cred. Ca o îngemănare dintre cer și pământ, mda.

– Și eu am să te păstrez în gând.

O privi când sări în șa și-și aminti cum picioarele ei goale scăpăraseră în bezna nopții când o întâlnise prima oară. Și, deodată, nu putu să o lase să plece. Întinse mâna și îi atinse cizma.

– Susan...

– Nu, făcu ea. Te rog.

El se trase în spate. Într-un fel.

– Ăsta e secretul nostru, spuse ea. Da?

– Mda.

Susan îi surâse... dar surâsul ei era trist.

– Să nu te mai apropii de mine de acum înainte, Will. Te rog. Iar eu n-am să mă mai apropii de tine.

Roland se gândi.

– De vom putea.

– Nu avem de ales, Will. Nu avem de ales.

Fata plecă în galop. Roland rămase lângă scăriţa lui Rusher, însoţind-o cu privirea. Şi când ea dispăru dincolo de linia orizontului, el rămase mai departe cu ochii în zare.

10

Şeriful Avery, adjunctul Dave şi adjunctul George Riggins şedeau pe veranda din faţa biroului şerifului, când domnul Stockworth şi domnul Heath (cel din urmă având şi acum craniul ăla idiot de pasăre montat pe oblâncul şeii) trecură pe dinaintea lor cu pas hotărât. În urmă cu un sfert de oră sunase clopotul de prânz, iar şeriful Avery îşi făcea socoteala că tinerii mergeau să ia masa, poate la Moară sau poate la Popas, unde se mânca destul de bine. Pitunsuri şi altele asemenea. Lui Avery îi plăcea ceva niţel mai săţios; o jumătate de pui sau o pulpă de vită îi ajungea de minune.

Domnul Heath flutură din mână către ei şi le adresă un surâs.

– O zi bună, domnilor! Viaţă lungă! Vânturi blânde! Sieste fericite!

Fluturară şi ei din mână şi surâseră. După ce tinerii se făcură nevăzuţi, Dave spuse:

– Toată dimineaţa şi-au petrecut-o la docuri, numărând năvoade. *Năvoade!* Îţi vine să crezi?

– Da, dom'le, făcu şeriful Avery, săltându-şi o fesă masivă de pe şezutul balansoarului şi trăgând o zgomotoasă băşină. Da, dom'le, îmi vine să cred. Mda.

– De nu s-ar fi luat de băieţii lui Jonas aşa cum au făcut-o, aş fi zis că-s o ceată de neghiobi, opină George.

– Şi nici nu i-ar fi deranjat asta, zise Avery.

Îi aruncă o privire lui Dave, care îşi răsucea monoclul pe şnur şi se uita în direcţia în care o luaseră băieţii. Erau oameni în oraş care începuseră să-i numească pe mucoşii Afiliaţiei Micii Vânători ai Coşciugului. Avery nu era sigur ce să creadă despre asta. Calmase lucrurile între ei şi mercenarii lui

Thorin și, pentru eforturile sale, primise laude și un galben din partea lui Rimer, dar... ce să creadă despre ei?

– În ziua-n care au venit, i se adresă el lui Dave, ai crezut că-s blegi. Acuma ce mai spui?

– Acuma?

Dave își mai răsuci monoclul o dată, apoi și-l puse la ochi și îl scrută pe șerif prin el.

– Acuma cred că totuși s-ar putea să fie ceva mai breji.

Într-adevăr, așa-i, gândi Avery. *Dar cine-i breaz nu-nseamnă că-i și deștept, slavă zeilor. Mda, slavă zeilor pentru asta.*

– Mi-e o foame de taur, zău așa, spuse el, ridicându-se.

Se aplecă, își înfipse mâinile în genunchi și mai trase o bășină zdravănă. Dave și George se uitară unul la celălalt. George își făcu vânt cu o mână în fața nasului. Șeriful Herkimer Avery, șeriful Baroniei, se îndreptă de spate, arătându-se deopotrivă ușurat și nerăbdător.

– Afară-i mai mult loc decât înăuntru, grăi el. Haideți, băieți. Hai să mergem mai încolo și să ne punem burțile la cale.

11

Nici măcar apusul nu reușea să îmbunătățească priveliștea pe care o aveai de pe veranda dormitorului de la Bar K. Clădirea – cu excepția barăcii pentru gătit și a grajdului, singura rămasă în picioare în urma incendiului – avea formă de L, iar veranda fusese construită pe interiorul brațului scurt. Pe ea se aflau doar trei locuri de șezut, exact câte le trebuia lor: două balansoare ciobite și o ladă de lemn căreia îi fusese atașată o scândură instabilă în chip de spetează.

În acea seară, Alain ocupa unul dintre balansoare, iar Cuthbert ședea pe ladă, locul lui preferat, aparent. Pe balustradă, uitându-se peste pământul tasat al curții către corpul ars al casei Garber, stătea santinela.

Lui Alain îi intrase oboseala în oase și, chiar dacă amândoi se îmbăiaseră în pârâul care curgea aproape de capătul vestic al domeniului, încă i se părea că emana miros de pește și alge. Își petrecuseră ziua numărând năvoade. Nu

se dădea înapoi de la munca grea, nici atunci când era monotonă, însă nu-i plăcea să muncească fără rost. Și ei asta făcuseră. Hambry era împărțit în două: partea pescarilor și partea crescătorilor de cai. Ce-i interesa pe ei nu se afla printre pescari și, după trei săptămâni, toți trei știau asta. Răspunsurile se aflau pe Povârniș, pe care până atunci nu făcuseră decât să-l bată cu privirea. La ordinul lui Roland.

Vântul se înteți și, un moment, ei auziră sunetul jos, mormăit și ascuțit al deșirării.

– Urăsc sunetul ăla, spuse Alain.

Cuthbert, neobișnuit de tăcut și de căzut pe gânduri în seara aceea, aprobă din cap și spuse doar: „Mda." Toți adoptaseră deja cuvântul acesta, fără a mai aminti de „chiar așa". Alain bănuia că nu se vor putea descotorosi de limbajul din Hambry mult timp după ce-și vor fi scuturat praful locului de pe cizme.

Din spatele lor, venind din dormitor, se auzi un sunet ceva mai plăcut – uguitul porumbeilor. Și apoi, din lateralul clădirii, un al treilea sunet, unul pe care el și Cuthbert îl așteptau fără să-și dea seama, stând acolo și admirând apusul: copite de cal. Rusher.

Roland veni de după colț, călărind ușor, și atunci se întâmplă ceva ce lui Alain i se păru, cine știe de ce, de rău augur. Se auzi fâlfâit de aripi, în aer apăru o umbră întunecată și, deodată, o pasăre se așeză pe umărul lui Roland.

Colegul lor nu tresări, ci întoarse doar capul. Se apropie de bara de prinonit și rămase acolo, cu mâna întinsă.

– Aici, spuse el ușor și porumbelul i se așeză în palmă.

De un picior al lui era legată o capsulă. Roland o luă, o deschise și scoase din ea o fâșie mică de hârtie, rulată bine. Întinse apoi cealaltă mână, cea pe care stătea porumbelul.

– Aici, zise Alain, întinzând și el mâna.

Porumbelul zbură spre ea. În timp ce Roland descălecă, Alain duse porumbelul în dormitor, unde coliviile fuseseră așezate sub o fereastră deschisă. Trase ușița celei din mijloc și întinse mâna. Porumbelul tocmai sosit țopăi înăuntru; porumbelul din colivie țopăi afară, în palma sa. Alain închise ușița, o legă, traversă încăperea și ridică perna de pe patul lui Bert. Sub ea se afla un plic de pânză în care erau câteva fâșii de hârtie albă și un mic stilou cu rezervor. Luă o fâșie și stiloul cu rezervor de cerneală încorporat. Se înapoie

pe verandă. Roland şi Cuthbert studiau fâşiuţa rulată pe care porumbelul o adusese din Gilead. Pe ea erau desenate mai multe figuri geometrice mici:

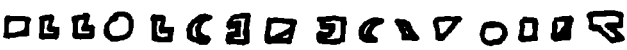

– Ce spune? întrebă Alain.

Codul era relativ simplu, însă el nu reuşise să-l înveţe pe de rost sau să-l interpreteze la prima vedere, precum Roland şi Bert. Talentele lui Alain – abilitatea lui de a găsi urma, uşurinţa cu care aplica hipersensibilitatea – mergeau în alte direcţii.

– „Farson înaintează spre est", citi Cuthbert. „Forţele se împart, una mare, una mică. Vezi ceva ieşit din comun." Se uită la Roland, aproape ofensat. Ceva ieşit din comun, ce înseamnă asta?

Roland clătină din cap. Nu ştia. Se îndoia că măcar oamenii care trimiseseră mesajul – dintre care aproape sigur făcea parte şi tatăl său – ştiau.

Alain îi dădu lui Cuthbert fâşia şi stiloul. Cu un deget, Bert mângâie căpşorul porumbelului care uguia încet. Acesta îşi scutură aripile, nerăbdător parcă să plece spre vest.

– Ce să scriu? întrebă Cuthbert. Acelaşi lucru?

Roland încuviinţă din cap.

– Dar noi *am văzut* lucruri ieşite din comun! protestă Alain. Şi ştim că aici lucrurile sunt în neregulă! Caii... şi ferma aceea mică departe spre sud... Nu-mi amintesc cum îi zice.

Cuthbert îşi amintea.

– Rocking H.

– Mda, Rocking H. Acolo sunt *boi. Boi!* Pe toţi zeii mei, n-am văzut niciodată aşa ceva decât în pozele din cărţi!

Roland afişă un aer alarmat.

– Ştie cineva că i-ai văzut?

Alain ridică imediat din umeri.

– Nu cred. Erau văcari prin preajmă... trei, poate patru...

– Patru, mda, zise Cuthbert încet.

– ...dar nu ne-au dat atenţie. Chiar şi atunci când vedem ceva, ei cred că nu vedem.

– Şi aşa trebuie să rămână lucrurile.

Roland îşi plimbă ochii de la unul la celălalt, dar pe chipul său se citea o absenţă, ca şi când ar fi fost cu gândurile departe. Se întoarse cu privirea spre apus şi Alain văzu ceva pe gulerul cămăşii sale. Îl culese cu degetele, o mişcare prea rapidă şi abilă pentru ca însuşi Roland să o poată simţi. *Bert n-ar fi putut face asta*, gândi Alain cu o urmă de mândrie.

– Mda, dar...

– Acelaşi mesaj, decretă Roland.

Se aşeză pe treapta de sus şi se uită în zare spre cerul roşu de seară.

– Răbdare, domnilor Richard Stockworth şi Artur Heath. Ştim anumite lucruri şi alte lucruri doar le bănuim. Dar ar face John Farson atâta amar de drum doar pentru a se aproviziona cu cai? Nu prea cred. Nu-s sigur, caii sunt valoroşi, mda, chiar aşa... dar nu-s sigur. Aşa că aşteptăm.

– Bine, bine, acelaşi mesaj.

Cuthbert netezi fâşia de hârtie pe balustrada verandei, apoi desenă pe ea o serie scurtă de simboluri. Mesajul acesta îl putu interpreta şi Alain; văzuse aceeaşi combinaţie de mai multe ori de când veniseră în Hambry.

– Mesaj recepţionat. Suntem bine. Nimic de raportat pentru moment.

Mesajul fu introdus în capsulă şi capsula legată de piciorul porumbelului. Alain coborî treptele, se opri lângă Rusher (care încă aştepta docil să fie deşeuat) şi ridică pasărea în aer, spre apusul şters.

– Zboară!

Porumbelul se ridică şi plecă în fâlfâit de aripi. Preţ doar de o clipă îl văzură, o formă întunecată pe fundalul stins al cerului.

Roland rămase cu privirea după el. Expresia aceea visătoare i se citea în continuare pe faţă. Alain se trezi întrebându-se dacă Roland luase decizia corectă în seara aceea. Niciodată în viaţa sa nu mai avusese un astfel de gând. Şi nici nu se aşteptase să aibă.

– Roland?

– Hmmm?

Ca un om trezit pe jumătate dintr-un somn adânc.

– Îl deşeuez eu, dacă vrei. Înclină din cap spre Rusher. Şi-l ţesal.

Niciun răspuns timp îndelungat. Alain se pregătea să întrebe din nou, când Roland spuse:

– Nu. O fac eu. Într-un minut sau două.

Şi se întoarse să contemple apusul.

Alain urcă treptele verandei şi se aşeză în balansoar. Bert îşi reluase locul pe ladă. Erau amândoi în spatele lui Roland acum, iar Cuthbert se uită la Alain cu sprâncenele ridicate. Arătă spre tovarăşul lor, după care se uită din nou la Alain.

Alain îi dădu ceea ce culesese de pe gulerul lui Roland. Deşi era aproape prea subţire ca să poată fi văzut în lumina aceea, ochii lui Cuthbert erau ochi de pistolar, şi-l luă cu delicateţe, fără să-i tremure degetele.

Era un fir lung de păr de culoarea aurului pur. Îşi dădea seama după chipul lui Bert că acesta ştia de la cine provenea. De când sosiseră în Hambry, întâlniseră o singură fată cu păr bălai şi lung. Privirile celor doi băieţi se întâlniră. În ochii lui Bert, Alain văzu părţi egale de consternare şi umor.

Cuthbert Allgood duse degetul arătător la tâmplă şi imită apăsarea unui trăgaci.

Alain aprobă din cap.

Şezând pe scări cu spatele la ei, Roland se uita spre adâncul apus cu ochi visători.

VIII

SUB LUNA NEGUȚĂTORULUI

1

Orașul Ritzy[1], aflat la aproximativ șase sute cincizeci de kilometri vest de Mejis, numai elegant nu putea fi numit. Roy Depape intră în el cu trei nopți înainte ca Luna Neguțătorului – numită de unii Luna Sfârșitului de Vară – să se împlinească și-l părăsi o zi mai târziu.

Ritzy era, la drept vorbind, un mizerabil sătuc minier situat pe panta estică a munților Vi Castis, la aproximativ optzeci de kilometri distanță de trecătoarea omonimă. Localitatea nu avea decât o singură stradă, iar strada aceea era brăzdată de șanțuri săpate de roțile căruțelor în pământul acum tare ca fierul; la trei zile după începutul furtunilor de toamnă, ulița avea să devină un lac de noroi. Acolo se aflau magazinul universal Ursul și Țestoasa, unde Compania Vi Castis le interzicea minerilor să-și facă cumpărăturile, și o dugheană a companiei din care numai săracii *aveau voie* să cumpere; tot acolo mai era clădirea care adăpostea închisoarea și Sala Comunală, iar în fața ei se găsea o moară de vânt care, la nevoie, slujea și ca spânzurătoare;

[1] *Ritzy* – elegant, cu clasă, șic (n. tr.).

erau, totodată, șase taverne zgomotoase, una mai sordidă, mai depravată și mai periculoasă ca alta.

Ritzy se asemăna cu un cap hâd pitit între doi umeri uriași – colinele. Spre sud se aflau barăcile dărăpănate în care Compania își adăpostea minerii; fiecare adiere de vânt aducea cu ea putoarea insalubrelor haznale comune. Către nord erau minele însele: puțuri periculoase și nesecurizate care coborau drept cincisprezece metri sub pământ și de acolo se ramificau în galerii ca niște degete hrăpărețe, dornice să apuce aur, argint, cupru și ocazionalul zăcământ de fac-palid. Din exterior, erau doar niște găuri săpate în pământul sterp și stâncos, găuri aidoma unor ochi holbați, fiecare cu mormanul ei de pământ și deșeuri lângă gura de acces.

Cândva, acolo fuseseră și mine independente, dar dispăruseră toate, înghițite de Compania Vi Castis. Depape cunoștea bine povestea, întrucât Marii Vânători ai Coșciugului jucaseră și ei un rol în piesa aceea. Asta se întâmplase imediat după ce el se aliase cu Jonas și cu Reynolds. Păi, tatuajele acelea cu coșciugele și le făcuseră pe mână la nici optzeci de kilometri de locul acela, într-un oraș numit Wind, o cloacă chiar mai puțin elegantă decât Ritzy. Cât să fi trecut de atunci? Nu știa precis, deși credea că ar fi trebuit să știe. Când venea însă vorba să estimeze timpul scurs, Depape deseori se simțea neputincios. Îi era greu să-și amintească și câți ani avea. Deoarece lumea mersese mai departe, iar timpul curgea altfel acum. Mai *moale*.

Un lucru își amintea totuși foarte bine – memoria-i era împrospătată de fiecare dată când își lovea degetul rănit. Acel lucru era promisiunea pe care si-o făcuse, că-i va vedea pe Dearborn, Stockworth și Heath lungiți în șir la pământ, morți, mână de mână, precum păpușile de hârtie ale unei fetițe. Intenționa să ia în mână acea parte a lui care tânjise atât de tare după Maiestatea Sa în ultimele trei săptămâni și s-o folosească pentru a le face fleașcă fețele moarte. Cea mai mare parte a udului o va păstra pentru Arthur Heath din Gilead, Noul Canaan. Pe jigodia aia glumeață o păștea o baie *cum scrie la carte*.

Depape ieși din Ritzy prin partea răsăriteană a uliței, își îmboldi calul în sus pe costișa primului deal și se opri pe coama lui ca să arunce o ultimă privire în urmă. Noaptea trecută, când discutase cu ticălosul acela bătrân în spatele localului lui Hattigan, Ritzy fremăta de viață. În dimineața aceea avea aspectul fantomatic al Lunii Negustătorului, care încă atârna pe cer deasupra

buzei colinelor secătuite. Auzea totuși *tinc-tonc*-ul minelor. Sigur că-l auzea. Minunățiile alea își vedeau de treabă șapte zile pe săptămână. Netrebnicii nu au odihnă... și bănuia că-n categoria aceea intra și el. Cu obișnuita-i forță brută, își sili calul să se întoarcă, îl lovi cu cizmele în coaste și o luă spre est, gândindu-se în timp ce mergea la nemernicul acela bătrân. Considera că-l tratase destul de bine. Îi promisese o recompensă și-l plătise pentru informațiile date.

– Mdie, făcu Depape, ochelarii scânteindu-i în soarele tânăr (erau rare diminețile în care nu suferea de mahmureală și se simțea îndeajuns de vesel), eu zic că moșneagul ăla nu se poate plânge.

Depape mersese înapoi pe urmele tinerilor fără probleme; aparent, încă din Noul Canaan aceștia o ținuseră mereu pe Drumul Mare, venind spre est, și-n fiecare oraș în care se opriseră fuseseră remarcați. Deseori fuseseră remarcați și dacă nu se opriseră. Și de ce nu? Niște tineri pe cai buni, fără cicatrice pe față, fără tatuaje de mercenari pe mâini, înveșmântați în straie bune, cu capetele acoperite de pălării scumpe. Oamenii și-i aminteau cel mai bine la hanuri și taverne, acolo unde ei se opriseră să se răcorească, dar nu puseseră pic de alcool în gură. Nici bere și nici *graf*. Da, oamenii și-i aminteau. Băieți pe drum, băieți care mai că nu străluceau. Ca și când ar fi venit dintr-un timp anterior, un timp mai bun.

O să mă piș pe fețele lor, gândi Depape în timp ce călărea. *Unul după altul. Pe domnul Arthur „Ha-Ha" Heath îl las la urmă. O să țin destul în mine cât să te-nece, de n-oi fi cumva la capătul cărării și-n poiană deja.*

Fuseseră observați, sigur că da, dar asta nu ajungea – dacă se întorcea la Hambry doar cu atât, Jonas era în stare să-l împuște în nas. Și ar fi meritat-o. *Or fi fiind ei băieți bogați, da' asta nu-i tot ce sunt.* El însuși spusese asta. Ce altceva erau – asta era întrebarea. Și până la urmă, în putoarea de rahat și sulf din Ritzy, Depape aflase. Nu totul, poate, dar suficient cât să poată face cale-ntoarsă înainte să se trezească-n mă-sa hăt, departe în Noul Canaan.

Vizitase două alte taverne, sorbind bere îndoită cu apă în fiecare, înainte să-și facă intrarea în Hattigan's. Mai comandase o bere cu apă și se pregătise să intre în vorbă cu barmanul. Înainte de a apuca măcar să scuture copacul, mărul pe care-l voia îi căzuse drept în mână, fain-frumos.

Era vocea unui bătrân (vocea unui *ticălos* bătrân), stridentă de-ți spărgea timpanele, așa cum numai vocea unor bătrâni ticăloși turmentați putea fi.

Vorbea despre vremurile vechi, cum fac mereu ticăloşii bătrâni, despre cum lumea a mers mai departe, şi despre cum totul era mult mai bine pe când era bunica fată. Apoi spusese ceva care-l făcuse pe Depape să ciulească urechile: ceva cum că vremurile vechi s-ar putea întoarce, întrucât nu văzuse el oare trei domnişori acu' nici două luni, poate mai puţin, şi chiar îl cinstise pe unu' dintre ei c-un pahar, deşi-n paharu' cela nu era decât suc de salcie?

– Tu ai fi-n stare să confuzi un domnişor şi c-o scârnă, îl apostrofase o fetişcană căreia-i rămăseseră, parcă, fix patru dinţi în mândra-i guriţă.

Replica aceasta stârnise râsul tuturor. Bătrânul ticălos se uitase în jur, ofensat.

– Ba ştiu bine ce vorbesc, zisese el. Am uitat la viaţa mea mai multe lucruri decât ai s-apuci tu să ştii vreodată, chiar aşa. Măcar unu' dintre ei era din spiţa lui Eld, căci pe faţa lui l-am văzut pe tat-su... văzutu-l-am aşa bine cum îţ' văd ţie, Jolene, ţâţele lăsate.

Şi atunci bătrânul ticălos făcuse ceva ce trezise admiraţia lui Depape – trăsese de pieptul bluzei uşuraticei aceleia şi-i turnase în sân tot restul berii sale. Nici chiar hohotele de râs şi aplauzele furtunoase care întâmpinaseră gestul nu putuseră acoperi complet urletul disperat al fetei, ori strigătele bătrânului când aceasta începuse să-l pălmuiască şi să-i tragă pumni în cap şi în umeri. Strigătele lui fuseseră doar de indignare la început, dar când fata apucase halba ticălosului bătrân şi i-o spărsese de tâmplă, deveniseră ţipete de durere. Sânge – amestecat cu câteva şiroaie de bere răsuflată – începuse să curgă pe faţa moşneagului.

– Cară-te de aici! urlase ea şi-l îmbrâncise către uşă.

Îl ajutaseră să avanseze şi câteva şuturi voinice din partea minerilor din public (care schimbaseră tabăra la fel de uşor cum vântul îşi schimbă direcţia).

– Şi să nu te mai întorci! Îţi simt iarba-n respiraţie, muist ramolit ce eşti! Dispari şi ia-ţi cu tine poveştile alea afurisite despre vremurile vechi şi domnişori!

Bătrânul ticălos fusese astfel transportat prin încăpere, pe lângă trompetistul afon care-i bine-dispunea pe clienţii tavernei lui Hattigan (tânărul muzicant purtător de gambetă contribui şi el cu un şut în turul pantalonilor prăfuiţi ai bătrânului fără a rata o singură notă a piesei „Play, Ladies, Play") şi pe uşile batante afară, unde se prăbuşise cu faţa înainte în stradă.

Depape grăbise pasul după el şi-l ajutase să se ridice. Făcând asta, simţise un iz acru – nu de bere – în respiraţia bătrânului şi văzuse petele grăitoare verzi-cenuşii de la comisurile buzelor sale. Bătrânul ticălos probabil că abia

se apucase de consumat iarba-diavolului (și încă din motivele obișnuite: iarba creștea în voie pe dealuri și era gratuită, spre deosebire de berea și whisky-ul care se vindeau în oraș), însă odată ce te apucai, sfârșitul venea repede.

– N-au pic de respect, zisese boșorogul pe un ton aspru. Și nici nu înțeleg nimic.

– Mda, asta așa-i, replicase Depape, care nu scăpase încă de accentul de la malul mării și de pe Povârniș.

Moșul rămăsese cu gura căscată, uitându-se la el, ștergându-și în zadar sângele care-i curgea pe obrajii smochiniți de la scalpul rănit.

– Fiule, n-ai cumva bani pentru un pahar? Amintește-ți chipul tatălui tău și dă-i unui suflet bătrân bani pentru un pahar!

– Mila nu prea e de mine, moșule, răspunsese Depape, da' poate că-ți vei câștiga singur banii pentru un pahar. Fă-te încoace, vino-n biroul meu și hai să vedem ce iese.

Îl condusese pe bătrânul ticălos din stradă înapoi pe trotuarul de scânduri, alegând un loc destul de departe în stânga ușilor batante negre, pe deasupra și pe dedesubtul cărora lumina se revărsa în raze aurii. Așteptase ca un grup de trei mineri să treacă mai departe, cântând cât îi ținea bojocii (*Femeia ce-o cunosc... e-naltă și solidă... își mișcă trupul... ca o cărămidă...*), după care, încă ținându-l pe bătrân de cot, îl trăsese pe aleea dintre Hattigan's și oficiul de pompe funebre de vizavi. Pentru unii, gândise Depape melancolic, o vizită în Ritzy putea fi și ultima: bei bine, înghiți un glonț și te culci între patru scânduri vizavi.

– Birou' tău, cârâise bătrânul când Depape îl conduse de-a lungul aleii spre gardul de scânduri și mormanele de gunoi din capătul ei.

Vântul sufla și aducea dinspre mine miasme de sulf și carbolic care-i înțepau lui Depape nasul. În dreapta lor, larma orgiei bahice bubuia prin peretele tavernei lui Hattigan.

– Birou' tău, bună asta.

– Mda, biroul meu.

Bătrânul mijise ochii la el în lumina lunii, care domina felia de cer de deasupra aleii.

– Ești cumva din Mejis? Sau din Tepachi?

– Poate din una, poate din alta, poate din niciuna.

– Te știu cumva?

Bătrânul îl studia acum mai atent, ridicându-se pe vârfuri ca și când ar fi sperat să primească un sărut. Pfua!

Depape îl împinsese în spate.

– Nu așa aproape, tataie.

Se simțise totuși încurajat, într-un fel. El, Jonas și Reynolds mai *fuseseră* acolo, iar dacă bătrânul își amintea chipul lui, cel mai probabil nu spunea brașoave când se referea la oameni pe care îi văzuse de dată mai recentă.

– Vorbește-mi despre cei trei domnișori, bătrâne.

Depape bătuse darabana în peretele tavernei.

– Pe ăia dinăuntru nu-i interesa, da' pe mine mă interesează.

Bătrânul ticălos îl cercetase cu o privire confuză, dar chibzuită.

– O să-mi pice un ban ori doi pentru asta?

– Mdie, făcuse Depape. Dacă-mi spui ce vreau să aud, o să-ți dau bani.

– De aur?

– Spune-mi și o să vedem.

– Nu, domnule. Întâi ne punem de acord, apoi îți spun.

Depape îl prinsese de braț, îl răsucise și-i ridică moșului încheietura firavă a mâinii până la omoplații săi numai piele și os.

– Fă pe deșteptu' cu mine, tataie, și o să-ncepem rupându-ți brațul.

– Dă-mi drumul! strigase fără aer moșul. Dă-mi drumul, mă-ncred în generozitatea ta, fiindc-ai o față de om generos! Da! Zău așa!

Depape îi dăduse drumul. Bătrânul ticălos îl ochise cu teamă, masându-și umărul. În lumina lunii, sângele care i se usca pe obraji părea negru.

– Trei erau la număr, începuse el. Trei flăcăiandri înstăriți.

– Flăcăiandri sau domnișori? Care din două, tataie?

Bătrânul cumpănise bine la întrebare. Sticla spartă-n cap, aerul nopții și mâna răsucită la spate păreau să-l fi trezit din amețeală, măcar pentru o vreme.

– Ambele, aș zice, răspunsese el într-un târziu. Unu' era sigur de viță nobilă, orice ar crede ăia dinăuntru. Fiindcă io l-am văzut pe taică-său, iar taică-său purta pistoale. Nu dintr-astea ieftine cum porți mătăluță – cer iertare, știu că-s cele mai bune în zilele astea – ci pistoale *adevărate*, cum se vedeau pe când era tata băiat. Din alea mari cu mâner din lemn de santal.

Depape căscase ochii la bătrân, simțind un val de emoție... și totodată un soi de mirare reținută. *S-au comportat ca niște pistolari*, spusese Jonas. Când

Reynolds protestate, zicând că erau prea tineri, Jonas argumentase că puteau fi ucenici, iar acum se părea că șefu' avusese dreptate.

– Mânere din lemn de *santal?* întrebase el. De *santal*, tataie?

– Mda.

Bătrânul îi observase emoția și faptul că-l credea. Se umflă vizibil în pene.

– Un pistolar, vrei să zici. Babacul tinerelului purta pistoale mari.

– Mda, un pistolar. Unul dintre ultimii seniori. Stirpea lor se stinge. acum, dar taic-al meu îl cunoștea bine. Steven Deschain, din Gilead. Steven. fiul lui Henry.

– Iar cel pe care l-ai văzut acum nu mult timp...

– Fiul lui. Nepotul lui Henry cel Înalt. Și ceilalți păreau din familii bune. ca și când ar fi fost și ei din descendență seniorială, dar cel pe care l-am văzut se trăgea chiar din Arthur Eld, dintr-o parte a familiei sau alta. Nu mi-am câștigat încă banii?

Depape se gândise să spună da, apoi își dăduse seama că nu știa despre care dintre cei trei mucoși vorbea bătrânul ticălos.

– Trei tineri domni, rostise el visător. Trei tinerei de familie bună. Și erau cumva înarmați?

– Nu le-aveau la vedere, un' să le poată vedea pungașii din orașu' *ăsta*, răspunsese moșul și râsese într-un fel dezagreabil. Da' erau înarmați, sigur că da. Le aveau ascunse probabil în păturile făcute sul. Aș fi gata să-mi pun gâtu' la bătaie pentru treaba asta.

– Mda, făcuse Depape. Sunt sigur c-ai fi gata. Trei tineri domni, dintre care unu' e fiul unui senior. Al unui *pistolar*, crezi tu. Steven din Gilead.

Numele-i era cunoscut, mda, chiar îi era.

– Steven Deschain din Gilead, mai exact.

– Și cu ce nume s-a prezentat domnișorul ăsta?

Bătrânul ticălos se schimonosise la față într-un fel alarmant, încercând să-și amintească.

– Deerfield? Deerstine? Nu țiu minte bine...

– Nu contează, îl știu eu. Iar tu ți-ai câștigat gologanii.

– Serios? Moșneagul se apropiase iarăși, cu respirația lui dulce de-ți venea să verși, din pricina ierbii. Galbeni sau arginți? Care din două, prietene?

– Plumbi, răspunsese Depape, după care scosese pistolul și-l împușcase de două ori în piept. Îi făcuse un serviciu, dacă se gândea mai bine.

Acum călărea înapoi spre Mejis – avea să străbată drumul mai repede, cum nu mai trebuia să se oprească în fiecare orășel jegos și să pună întrebări în stânga și în dreapta.

Deasupra capului său, aproape, se auzi fâlfâit de aripi. Un porumbel – cenușiu-închis era, c-un cerc alb în jurul gâtului – se așeză pe o stâncă în fața lui, ca pentru a se odihni. Interesantă pasăre. Nu era un porumbel sălbatic, își spuse Depape. Să-i fi scăpat cuiva din colivie? Nu-și închipuia că cineva din pustietățile acelea ar fi ținut ca animal de casă orice altceva în afara vreunui câine semisălbăticit care să sfâșie pe oricine ar încerca să se dedea la furtișaguri (deși ce anume ar fi putut avea oamenii de pe acolo care să merite a fi furat era o întrebare la care n-ar fi putut răspunde), bănuia însă că orice era posibil. În orice caz, la căderea serii, când avea să se oprească, un porumbel prăjit i-ar fi prins tare bine.

Depape scoase arma, dar înainte să-i poată trage piedica, porumbelul își luase deja zborul spre răsărit. Depape trase totuși după el. Uneori îți surâdea norocul, dar aparent lui nu-i surâse atunci; porumbelul coborî puțin, apoi își reveni și dispăru în direcția pe care Depape însuși o urma. Rămase în șaua calului un moment, nu tocmai dezamăgit; credea că Jonas va fi foarte mulțumit de ce aflase.

După un timp, își lovi calul în coaste cu cizma și porni în galop mic spre est, de-a lungul Drumului Spre Mare al Baroniei, înapoi spre Mejis, unde băieții care îl făcuseră de rușine așteptau să-și primească pedeapsa cuvenită. Or fi fost ei seniori, or fi fost ei fii de pistolari, dar în zilele din urmă, chiar și cei asemenea lor puteau muri. Așa cum chiar bătrânul ticălos ar fi putut fără-ndoială depune mărturie, lumea mersese mai departe.

2

Într-o după-amiază târzie, la trei zile după ce Roy Depape părăsi Ritzy și își îndreptă calul înapoi spre Hambry, Roland, Cuthbert și Alain călăreau la nord-vest de oraș, luând-o întâi de-a lungul coamei Povârnișului și apoi pe întinderea savanei pe care locuitorii din Hambry o numeau Iarbă Rea, pătrunzând

în cele din urmă în deșerticele ținuturi pustii. Imediat ce ajunseră înapoi în câmp deschis, înaintea lor, perfect vizibile, apărură mai multe faleze erodate și prăbușite. În mijlocul acestora se vedea o despicătură întunecată, aproape vaginală, cu margini atât de imprecise încât părea să fi apărut pe lume sub barda unui zeu furios.

Distanța dintre capătul Povârnișului și faleze era de, poate, zece kilometri. După ce parcurseră trei sferturi din drum, trecură pe lângă singura formă adevărată de relief din acel șes: un afloriment vertical care semăna cu un deget îndoit la prima falangă. La baza lui era o bucată mică de pajiște, sub formă de bumerang, iar când Cuthbert scoase un strigăt prelung, unduitor, pentru a-și auzi vocea reverberată în falezele din față, o ceată de billy-bumbleri sporovăitori se desprinseră din zona verde și o luară la goană înapoi spre sud-est, către Povârniș.

– Aceea e Stânca Suspendată, spuse Roland. E un izvor la baza ei – singurul din părțile astea, se zice.

Alte cuvinte nu mai schimbară între ei cât fu drumul de lung, însă Cuthbert și Alain își aruncară reciproc o inconfundabilă privire de ușurare în spatele lui Roland. În ultimele trei săptămâni, nu făcuseră decât să bată pasul pe loc, în timp ce vara se desfășura în jurul lor. Lui Roland îi era ușor să spună că trebuie să aștepte, că trebuie să fie cât se poate de atenți la lucruri aparent fără însemnătate și să pună la socoteală și acele lucruri zărite cu colțul ochiului, dar niciunul dintre ei nu avea încredere în aerul visător și deconectat pe care Roland îl afișa în ultima vreme, ca și când s-ar fi înfășurat într-o versiune personală a mantalei lui Clay Reynolds. Nu discutau despre aceasta între ei; nu era necesar. Amândoi știau că, dacă Roland începea s-o curteze pe frumușica pe care primarul Thorin și-o dorea de metresă (și cui altcuiva putea să-i aparțină firul acela lung de păr blond?), aveau să dea de mare bucluc. Roland nu dădea însă niciun semn în acest sens, niciunul dintre ei nu mai zărise vreun alt fir de păr pe gulerul cămășilor sale, iar în seara aceea tovarășul lor părea a fi mai în apele sale, ca și când s-ar fi lepădat de mantia care-l izola de lume. Pentru un timp, poate. Pentru totdeauna, dacă aveau noroc. Nu puteau decât să aștepte și să vadă. În cele din urmă, *ka* avea să-și spună cuvântul, așa cum se întâmpla mereu.

La distanță de aproximativ doi kilometri de faleze, puternica briză a mării care îi suflase din spate tot drumul se stinse deodată și ei auziră țipătul slab

și atonal ce venea dinspre despicătura ce purta numele de Canionul Ochet. Alain își opri calul, strâmbându-se ca un om care a mușcat dintr-un fruct exagerat de acru. Nu se putea gândi decât la o mână de pietricele ascuțite, strânse și măcinate una de cealaltă într-o mână vânjoasă. Uliii zburau în cerc deasupra canionului, ca atrași de sunet.

– Santinelei nu-i e pe plac, Will, rosti Cuthbert, lovind cu încheieturile degetelor în țeastă. Nici mie nu-mi place. De ce am venit aici?

– Ca să numărăm, răspunse Roland. Am fost trimiși să numărăm totul și să vedem totul, iar asta e ceva de numărat și de văzut.

– O, mda, făcu Cuthbert. Își ținea calul pe loc cu oarece efort; vaierul jos și scrâșnit al deșirării îl agita. Șase sute paisprezece năvoade, șapte sute zece bărci mici, două sute paisprezece bărci mari, șaptezeci de boi pe care nu-i revendică nimeni și, în partea de nord a orașului, o deșirare. Orice blestemăție ar însemna *asta*.

– Vom afla, spuse Roland.

Intrară în perimetrul de sunet și, deși niciunuia nu-i plăcea, nu propuse nimeni să se întoarcă. Veniseră tot drumul până acolo și Roland avea dreptate – asta era datoria lor. Pe deasupra, erau curioși.

Gura canionului fusese astupată binișor cu crengi, exact așa cum îi spusese Susan lui Roland că se putea întâmpla. La venirea toamnei, majoritatea probabil că aveau să fie uscate, însă acum ramurile puse una peste alta încă purtau frunze și blocau câmpul vizual spre canion. O cărare ducea prin mijlocul mormanului de crengi, dar era prea îngustă pentru cai (care oricum s-ar fi opus trecerii) și-n lumina palidă a înserării, Roland aproape că nu reușea să distingă nimic.

– Vrei să intrăm? întrebă Cuthbert. Rog ca Îngerul Cronicar să consemneze că sunt împotrivă, deși nu mă voi opune în niciun fel.

Roland nu intenționa să-i ducă prin mormanul de crengi spre sursa sunetului. Nu atunci când avea doar o vagă idee a ceea ce era de fapt o deșirare. Pusese câteva întrebări despre acest subiect în ultimele săptămâni, însă răspunsurile nu-l ajutaseră prea tare. „Eu nu m-aș apropia", sunase sfatul primit din partea șerifului Avery. Până în clipa aceea, cea mai bună informație continua să fie tot cea oferită de Susan în noaptea primei lor întâlniri.

– Șezi blând, Bert. Nu mergem înăuntru.

– Bun, rosti Alain încet și Roland zâmbi.

Pe partea vestică a canionului se afla o potecă, abruptă și îngustă, dar practicabilă dacă erau cu băgare de seamă. Merseră în șir indian, oprindu-se o singură dată pentru a elibera drumul de stâncile căzute, aruncând bucăți de marnă și corneană în râpa tânguitoare din dreapta lor. Când terminară și tocmai se pregăteau toți trei să urce înapoi în șa, o pasăre mare de un soi neștiut – poate o găinușă-de-munte, poate un cocoșel-de-prerie – se înălță deasupra buzei canionului într-un freamăt exploziv de pene. Roland duse mâna la pistoale și observă că același lucru îl făcură amândoi prietenii săi. Lucru destul de comic, ținând cont de faptul că armele lor de foc erau înfășurate în mușama protectoare și ascunse în siguranță sub dușumelele de la dormitorul Bar K.

Se uitară unul la celălalt, nu spuseră nimic (comunicară doar din priviri, și acestea erau destul de grăitoare) și își văzură mai departe de drum. Roland descoperi că efectul apropierii de deșirare era cumulativ – nu era un sunet cu care să te poți obișnui. Ba dimpotrivă: cu cât te aflai mai mult în imediata vecinătate a Canionului Ochet, cu atât sunetul te zgâria mai tare pe creier. Îți pătrundea în dinți la fel cum îți pătrundea în urechi; vibra în ghemul de nervi de sub stern și părea să roadă țesutul umed și delicat din spatele ochilor. Mai mult ca orice, totuși, îți intra în cap și-ți spunea că toate lucrurile de care te-ai temut vreodată se află după următoarea curbă a cărării sau sub mormanul de stânci căzute de colea, așteptând să iasă din bârlog și să te prindă.

Odată ce ajunseră pe terenul drept și sterp din culmea cărării și cerul se redeschise deasupra lor, fu nițel mai bine, însă lumina dispăruse aproape cu totul, iar când descălecară și se duseră pe jos până la marginea fragilă a canionului, nu văzură mai mult decât niște umbre.

– Nu-i a bună, zise Cuthbert dezgustat. Trebuia să plecăm mai devreme, Roland... Will, adică. Ce tonți putem fi!

– Îmi poți spune Roland aici, dacă vrei. Și vom vedea ce am venit să vedem și vom număra ce am venit să numărăm – o deșirare, exact cum ai spus tu. Așteaptă numai.

Așteptară și, peste douăzeci de minute, Luna Negustătorului se ridică deasupra orizontului – o lună perfectă de vară, uriașă și portocalie. Se profila pe întinderea violet-închis a cerului ca o planetă distrusă. Pe chipul ei, la fel de clar ca oricând, se vedea Negustătorul. Cel care ieșise din Nones cu sacul plin de suflete urlătoare. O siluetă gârbovită alcătuită din umbre șterse, cu

un sac perfect vizibil peste un umăr chircit. În spatele lui, lumina portocalie părea să scapere ca focul iadului.

– Îgh, făcu Cuthbert. Nu-i plăcut să vezi asta când auzi sunetul ce vine de jos.

Şi totuşi, rămaseră în loc (ţinându-şi în acelaşi timp şi caii, care smuceau periodic de frâie ca pentru a le spune că ar fi trebuit să plece deja din locul acela) şi luna se ridică pe cer, împuţinându-se în timp ce se mişca şi devenind argintie. Până la urmă se ridică destul cât să-şi arunce lumina albicioasă înăuntrul Canionului Ochet. Cei trei băieţi rămaseră cu privirea în jos. Niciunul nu vorbi. Roland nu ştia despre prietenii lui, dar el, unul, nu credea că ar fi putut vorbi, chiar de ar fi fost rugat s-o facă.

O râpă, una foarte scurtă şi cu pereţi abrupţi, spusese Susan, iar descrierea aceea se potrivea perfect. Fata mai spusese şi că Ochet arăta ca un horn întins pe o parte, iar Roland bănuia că şi acest lucru era adevărat, dacă admiteai că un horn s-ar rupe puţin, în cădere, la momentul impactului, şi ar rămâne întins la pământ uşor îndoit de la mijloc.

Până la cotul acela, solul canionului părea cât se poate de normal; nici chiar oasele împrăştiate ici-colo, pe care le evidenţia luna, nu erau ieşite din comun. Multe animale care intrau în râpe ca aceea nu mai ştiau să găsească drumul de întoarcere, iar în cazul Canionului Ochet posibilitatea de evadare era şi mai redusă de crengile care-i astupau intrarea. Pereţii laterali erau mult prea abrupţi pentru a putea fi urcaţi, poate cu excepţia unui singur loc, cu puţin înainte de cotul acela mic. Apoi Roland observă un soi de făgaş care brăzda în sus peretele canionului, iar în acel făgaş se vedeau aflorimente într-un număr – poate! – suficient pentru a oferi prizele necesare. Nu avea niciun motiv aparte pentru care să observe acest lucru; îl observă instinctiv, aşa cum avea să continue tot restul vieţii să observe potenţiale căi de scăpare.

Dincolo de cot, pe podeaua canionului era ceva ce niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată... şi când ajunseră înapoi la dormitor, câteva ore mai târziu, se arătară toţi de acord că nu ştiau exact *ce* anume văzuseră. Partea din spate a Canionului Ochet era acoperită de o materie lichidă argintie din care se ridicau şerpişori de fum ori ceaţă. Lichidul părea să se mişte greoi, lovind pereţii care îl ţineau închis. Mai târziu, aveau să descopere că deopotrivă acel lichid şi ceaţa erau de un verde-deschis şi că numai lumina lunii le făcuse să pară argintii.

Sub privirea lor, o întunecată formă zburătoare – poate aceeași care îi speriase înainte – plonjă spre suprafața deșirării. Înșfăcă ceva din aer – o insectă? o altă pasăre mai mică? – și începu să urce din nou. Înainte să apuce, un braț argintiu de lichid se ridică de pe solul canionului. Pentru un moment, huruitul acela scrâșnit urcă o treaptă și deveni aproape o voce. Brațul culese pasărea din aer și o trase în jos. O lumină verzuie, scurtă și nefocalizată, scăpără peste suprafața deșirării ca un curent electric, apoi dispăru.

Cei trei băieți holbară ochii unul la celălalt, speriați.

Sari, pistolarule, strigă deodată o voce. Era vocea deșirării; era vocea tatălui său; era totodată vocea lui Marten vrăjitorul, Marten seducătorul. Și mai teribil, era propria sa voce.

Sari și abandonează toate grijile. Nu e iubire de fete care să te chinuiască aici jos și nici doliu după mame pierdute care să-ți apese sufletul de copil. E doar murmurul cavității în creștere din centrul universului; doar dulceața coaptă a cărnii putrede.

Vino, pistolarule. Devino parte din deșirare.

Cu o expresie visătoare și ochii goi, Alain începu să meargă de-a lungul marginii prăpastiei, cu cizma dreaptă atât de aproape de ea, încât călcâiul ridică norișori de praf deasupra hăului și aruncă în el pietricele. Înainte să poată face mai mult de cinci pași, Roland îl prinse de curea și-l smuci cu forță în spate.

– Unde crezi că te duci?

Alain îl privi cu ochi de somnambul. Începeau să i se limpezească însă, încet.

– Nu... știu, Roland.

Mai jos de ei, deșirarea murmura și mormăia și cânta. Și mai era un sunet: un bolborosit noroios.

– Știu, spuse Cuthbert. Știu unde ne ducem toți. Înapoi la Bar K. Hai s-o ștergem de aici.

Se uită rugător la Roland.

– Te rog. E îngrozitor.

– Bine.

Dar înainte să-i conducă înapoi la cărare, se apropie de margine și se uită în jos la vâscozitatea argintie și fumegândă de acolo.

– Număr o dește irare, zise el pe un ton sincer sfidător. Una singură.

Apoi, coborând vocea:

– Și a dracului să fii.

3

Pe drumul de întoarcere le mai veni sufletul la loc – briza mării care-i lovea în față avea un minunat efect fortifiant după mirosul de mortăciune și cumva de *copt* al canionului și deșirării.

În timp ce urcau călare Povârnișul (pe o diagonală lungă, ca să-și menajeze puțin caii), Alain spuse:

– Și acum ce facem, Roland? Ai idee?

– Nu. Chiar nu știu.

– Am putea începe cu masa de seară, propuse Cuthbert jovial și lovi cu subînțeles țeasta goală a santinelei.

– Știi la ce mă refer.

– Da, aprobă Cuthbert. Și-ți spun un lucru, Roland...

– Will, te rog. Acum, că ne-am întors pe Povârniș, dă-mi voie să fiu Will.

– Mda, bine. Îți spun un lucru, Will: nu putem continua să numărăm năvoade, bărci, războaie de țesut și cercuri de roți. Începe să se împuțineze lucrurile fără importanță. Cred că ne va fi mult mai greu să facem figură de proști odată ce vom începe să ne dedicăm creșterii cailor, ținând cont de importanța acestei activități aici, în Hambry.

– Mda, făcu și Roland.

Îl opri pe Rusher și se uită înapoi de unde veniseră. Pe moment, rămase fermecat de vederea cailor, afectați aparent de un soi de nebunie a lunii, spumegând și alergând pe iarba argintie.

– Dar vă spun amândurora din nou, *aici nu e vorba doar de cai.* Are Farson nevoie de ei? Mda, tot ce se poate. La fel, și Afiliația are nevoie de ei. Și de boi. Dar cai sunt peste tot – poate nu la fel de buni ca aceștia, recunosc, dar orice port e bun pe timp de furtună, cum se spune. Atunci, dacă nu e vorba

despre cai, despre ce e? Până să știm, sau până să ne convingem că nu vom ști *niciodată*, mergem înainte ca până acum.

O parte a răspunsului îi aștepta înapoi la Bar K. Stătea cocoțat pe bara de priponire și scutura impertinent din coadă. Când porumbelul sări în mâna lui Roland, tânărul văzu că pasărea avea o aripă zburlită. Vreun animal – probabil o pisică – se apropiase destul de mult de el încât să-l atace, socotea Roland.

Mesajul purtat de biletul legat la piciorușul porumbelului era scurt, dar explica în bună măsură ceea ce ei nu înțeleseseră.

Va trebui să o văd din nou, gândi Roland după ce-l citi și simți un val de bucurie. Pulsul i se acceleră și în lumina rece și argintie a Lunii Negustătorului, zâmbi.

IX

CITGO

1

Luna Negustătorului începu să pălească; la plecare, avea să ducă cu ea partea cea mai caldă și mai frumoasă a verii. Într-o după-amiază la patru zile după faza ei plină, bătrânul *mozo* de la Casa Primarului (Miguel se afla acolo cu mult înaintea timpului lui Hart Thorin și cel mai probabil acolo avea să fie și mult după ce Thorin se va fi întors la ferma sa) se înființă la casa pe care Susan o împărțea cu mătușa ei. Ducea de căpăstru o minunată iapă castanie. Era al doilea dintre cei trei cai promiși, iar Susan o recunoscu numaidecât pe Felicia. Iapa fusese una dintre preferatele ei, în copilărie.

Susan îl îmbrățișă pe Miguel și-i acoperi obrajii bărboși cu sărutări. Surâsul larg al bătrânului ar fi expus toți dinții din gură, de i-ar mai fi rămas vreunul pe care să-l arate.

– *Gracias, gracias,* mulțumesc de o mie de ori, tată bătrân, îi spuse ea.

– *De nada*, replică el și-i dădu căpăstrul. E cel mai sincer dar al primarului.

Când bătrânul plecă, ea îl însoți cu privirea, zâmbetul ștergându-i-se încet de pe buze. Felicia rămase docilă lângă ea, pielea ei brun-închis strălucind ca un vis în lumina soarelui de vară. Acela nu era însă un vis. La început așa

păruse – senzația acea de irealitate fusese o iluzie menită să o atragă în capcană, acum știa asta – dar nu era un vis. Cinstea-i fusese dovedită; acum se trezea primind „daruri sincere" din partea unui om bogat. Expresia era pur convențională, desigur... sau o glumă amară, în funcție de dispoziția sau poziția din care priveai lucrurile. La fel ca Pylon, nici Felicia nu era un dar – erau în schimb respectări pas cu pas ale contractului cu care se legase. Tușa Cord se putea arăta șocată, dar Susan știa adevărul: avea să devină o târfă, pur și simplu.

Tușa Cord stătea în geamul de la bucătărie când Susan își duse darul (care, din punctul ei de vedere, era doar un bun redat proprietarului de drept) la grajd. Îi strigă ceva vesel, cum că-i prindea bine un cal, că îngrijindu-se de el va avea mai puțin timp pentru gândurile negre. Susan simți pe buze un răspuns înflăcărat, dar și-l reținu. Între ele două se încheiase un precar armistițiu, de când cu cearta despre cămașă, iar Susan nu voia să fie cea care îl încălca. Avea prea multe în gând și pe suflet. Credea că o nouă ceartă cu mătușa ei ar fi făcut-o doar să plesnească precum un vreasc uscat sub o cizmă. *Pentru că deseori tăcerea e cea mai bună alegere*, îi spusese tatăl ei când, la vârsta de aproximativ zece ani, ea îl întrebase de ce era mereu atât de tăcut. Răspunsul o nedumerise atunci, dar acum îl înțelegea mai bine.

O așeză pe Felicia lângă Pylon, o țesălă și o hrăni. În vreme ce iapa mânca ovăz, Susan îi examină copitele. Nu-i plăceau potcoavele pe care le avea – așa știau să se îngrijească de cai la Faleză – așa că luă din cuiul de lângă ușa grajdului traista cu potcoave a tatălui ei, își petrecu breteaua peste cap și umăr, astfel încât traista să-i atârne la șold, și făcu cei trei kilometri până la fierăria lui Hookey. Simțind traista de piele cum i se lovea de șold, își aminti de tatăl ei într-un fel atât de viu și clar, încât durerea o străpunse din nou și o aduse în pragul lacrimilor. Credea că el ar fi fost îngrozit de situația ei actuală, poate chiar dezgustat. Și i-ar fi plăcut de Will Dearborn, de lucrul acesta era sigură – i-ar fi plăcut de el și ar fi acceptat ca el să-i curteze fiica. Aceasta fu picătura care umplu paharul amărăciunii sale.

2

Învățase cum se potcovește de mică, și chiar îi plăcea să o facă, atunci când era în dispoziția potrivită; era o muncă mizerabilă, prozaică, prezentând mereu posibilitatea de a încasa o copită sănătoasă în coaste, de să te lecuiască de plictiseală și să te aducă înapoi cu picioarele pe pământ. Despre *făcutul* potcoavelor nu știa însă nimic, și nici nu-și dorea să știe. Le lucra Brian Hookey la forja sa din spatele hambarului și hanului său; Susan alese cu ușurință patru noi de mărimea trebuincioasă, bucurându-se totodată de mirosul cailor și al fânului proaspăt. Și de acela al vopselei proaspete. Fierăria lui Hookey arăta într-adevăr foarte bine. Ridicând privirea, nu văzu nici măcar o singură gaură în acoperișul hambarului. După toate aparențele, lui Hookey îi mergea afacerea bine.

Încă purtând șorțul de fierar și mijind tare dintr-un ochi la propriile-i cifre, Hookey notă cele patru potcoave noi pe o grindă. Când Susan începu să-i vorbească șovăielnic despre plată, el râse, îi spuse că știa că-și va achita datoria îndată ce va putea, zeii binecuvânteze-o, da. Pe deasupra, niciunul dintre ei nu pleca nicăieri, n'așa? Nop, nop. Și-n tot acest timp o împingea cu blândețe prin aromele înmiresmate de fân și cai către ușă. În urmă cu un an n-ar fi tratat cu atâta delicatețe o chestiune chiar și așa măruntă cum erau patru potcoave de fier, dar acum ea era buna prietenă a primarului Thorin, și lucrurile se schimbaseră.

Lumina soarelui de după-amiază era orbitoare după întunecimea din hambarul lui Hookey și ea rămase pe moment fără vedere, înaintând pe dibuite către stradă cu traista de piele lovindu-i-se de șold și cu potcoavele zăngănind înăuntrul ei. Avu doar un moment la dispoziție pentru a observa o siluetă profilându-se în lumină, apoi silueta se lovi de ea suficient de tare să-i facă dinții să clănțănească și noile potcoave ale Feliciei să zornăie. Ar fi căzut la pământ dacă n-ar fi fost mâinile puternice care se întinseră cu rapiditate, apucând-o de umeri. Dar ochii i se adaptau deja și văzu cu uimire și amuzament că tânărul care aproape o lungise în țărână era unul dintre prietenii lui Will – Richard Stockworth.

– O, sai, cer iertare! spuse el, scuturându-i mânecile rochiei ca și când *chiar* ar fi doborât-o din picioare. Te simți bine? Ai pățit ceva?

– N-am pățit nimic, îl liniști ea, zâmbind. Te rog să nu te scuzi.

Simți deodată un impuls sălbatic de a se ridica pe vârfuri și a-l săruta pe gură, spunându-i: *Dă-i asta lui Will și spune-i să uite ce i-am zis! Spune-i că mai am încă o mie ca aceasta! Spune-i să vină și să le primească pe toate, pe rând!*

În schimb, se fixă asupra unei imagini comice: acel Richard Stockworth trăgându-i lui Will un mozol pe cinste și spunându-i că era din partea Susanei Delgado. Începu să râdă pe înfundate. Duse mâinile la gură, dar asta nu o ajută. Sai Stockworth îi surâse... nesigur, precaut. *Probabil mă crede nebună... și chiar sunt! Chiar sunt!*

– Ziua bună, domnule Stockworth, zise ea și trecu mai departe înainte să se poată face de rușine și mai tare.

– Ziua bună, Susan Delgado, răspunse el.

Ea se uită înapoi o dată, când era cam la cincizeci de metri distanță pe stradă, dar băiatul plecase deja. Nu intrase la Hookey, însă; de lucrul acesta era cât se poate de sigură. Se întreba ce o fi putut căuta domnul Stockworth în acel capăt de oraș.

O jumătate de oră mai târziu, când scoase noile potcoave din traista tatălui ei, află. Între primele două potcoave de sus era pitită o bucată de hârtie împăturită, și chiar înainte de a o desface, înțelese că ciocnirea ei cu domnul Stockworth nu fusese un accident.

Recunoscu imediat scrisul lui Will după biletul din buchet.

> Susan,
>
> Poți veni la Citgo în seara asta sau mâine seară, ca să ne întâlnim? Foarte important. Are legătură cu ce am discutat înainte. Te rog.
>
> W.
>
> P.S. Ar fi mai bine să arzi biletul ăsta.

Îl arse fără întârziere și în timp ce privea flăcările întețindu-se și apoi stingându-se, murmură iar și iar cuvintele din mesaj care o mișcaseră cel mai tare: *Te rog.*

3

Ea și Tușa Cord luară o masă de seară tăcută și simplă – pâine și supă – si când terminară, Susan o luă pe Felicia și călări până pe Povârniș, unde urmări apusul soarelui. Nu avea să se întâlnească cu el în seara aceea, nu. Datora deja prea multă durere comportamentului său impulsiv și nesocotit. Dar mâine?

De ce Citgo?

Are legătură cu ce am discutat înainte.

Da, probabil. Nu se îndoia de onoarea lui, deși ajunsese să se îndoiască puternic că el și prietenii lui erau cine spuneau ei că sunt. Probabil că el voia să o vadă dintr-un motiv ce avea legătură cu misiunea sa (cu toate că Susan nu reușea să priceapă ce legătură putea fi între exploatarea petrolieră și caii prea mulți de pe Povârniș), dar exista ceva între ei acum, ceva dulce și periculos. Poate că aveau să înceapă vorbind, dar până la urmă aveau să ajungă să se sărute... și săruturile aveau să fie abia începutul. Faptul că știa asta nu schimba totuși ceea ce simțea; voia să îl vadă. Avea *nevoie* să îl vadă.

Așa că rămase călare pe noul ei cal – o altă plată în avans din partea lui Hart Thorin pentru virginitatea ei – și urmări cum soarele se umfla și se înroșea spre vest. Ascultă bolborositul vag al deșirării și pentru prima dată în șaisprezece ani se simți sfâșiată cu adevărat de o indecizie. Tot ce-și dorea era contrar tuturor credințelor sale despre onoare, iar mintea ei vuia cuprinsă de conflict. În jurul tuturor, precum un vânt întețit în jurul unei case instabile, simțea cum creștea ideea de *ka*. Și totuși, era prea ușor să renunțe la onoare din acel motiv, nu? Să scuze căderea în dizgrație invocând atotputernicul *ka*. Era o lașitate.

Susan se simțea la fel de orbită ca atunci când părăsise întunericul hambarului lui Brian Hookey și ieșise în lumina străzii. La un moment dat, plânse pe tăcute de frustrare, fără a fi măcar conștientă de acest lucru. Fiecare încercare a sa de a gândi clar și rațional era străbătută de dorința de a-l săruta din nou și de a-i simți mâna pe sânul ei.

Nu fusese niciodată religioasă, avea puțină credință în neștiuții zei ai Lumii de Mijloc, așa încât, în timp ce soarele cobora și cerul deasupra punctului de

apus se transforma din roșu în purpuriu, încercă să se roage tatălui ei. Și răspunsul veni, deși ea nu știa dacă de la el sau din propriu-i suflet.

Lasă ka-*ul să-și urmeze cursul,* spuse vocea din mintea ei. *Oricum va face asta; întotdeauna o face. Dacă va fi ca onoarea să-ți fie luată de* ka, *așa să fie; până atunci, Susan, doar tu o poți apăra. Lasă* ka-*ul în pace și vezi de-ți respectă promisiunea, așa grea cum o fi ea.*

– Bine, spuse ea cu voce tare.

În starea în care se afla, descoperi că orice decizie – chiar și una care ar costa-o o nouă ocazie de a-l vedea pe Will – era o ușurare.

– Îmi voi onora promisiunea. *Ka*-ul să-și urmeze cursul.

În umbrele tot mai adânci, cloncăni cu limba spre Felicia și porni înapoi spre casă.

4

A doua zi era duminică, ziua tradițională a odihnei pentru cowboy. Și micul grup al lui Roland își luă această zi liberă.

– Mi se pare corect, spuse Cuthbert, ținând cont de faptul că oricum habar nu avem cu ce ne umplem timpul.

În acea duminică – a șasea de la venirea lor în Hambry – Cuthbert se afla în piața de sus (piața de jos era mai ieftină, cât de cât, însă mirosea prea tare a pește), admira niște poncho-uri viu colorate și se străduia să nu plângă. Întrucât mama lui avea un poncho, ținea mult la el și, gândindu-se la cum călărea ea uneori cu el fluturându-i în spate de la umeri, dorul de casă îl prinsese cu gheare sălbatice. „Arthur Hearth", *ka-mai*-ul lui Roland, ducând dorul mămucii sale atât de tare, că i se umeziseră ochii! Era o glumă demnă de... ei bine, demnă de Cuthbert Allgood.

Cum stătea el așa, uitându-se la poncho-uri și la un șir de pături *dolia* agățate pe un rastel, cu mâinile strânse la spate ca un client într-o galerie de artă (și clipind tot timpul, ca să-și reprime lacrimile), simți o atingere ușoară pe umăr. Se întoarse și o văzu pe fata cu păr blond.

Nu-l mira deloc faptul că lui Roland îi sfârâiau călcâiele după ea. Îți tăia pur și simplu răsuflarea, chiar și îmbrăcată în jeanși și cămașă de lucru. Părul ii era strâns la spate cu niște șireturi de piele aspră și avea cei mai luminoși ochi gri pe care-i văzuse el vreodată. Cuthbert se minuna și numai că Roland reușise să se concentreze la celelalte aspecte ale vieții sale, până și la spălatul dinților. Categoric, apariția ei fu ca un leac pentru el; dorul amarnic după mama lui dispăru cât ai zice pește.

– Sai, rosti el.

Altceva nu fu în stare să spună, cel puțin la început.

Fata înclină din cap și întinse ceea ce oamenii din Mejis numeau *corvette* – „pachețel" era definiția literală; „poșetuță" era cea practică. Accesoriile acelea mici de piele, în care încăpeau câteva monede, dar nimic mai mult, erau purtate mai des de doamne decât de domni, deși aceasta nu era o regulă bătută în cuie.

– Ți-a scăpat asta, prietene, spuse ea.

– Ne, mulțam-sai.

Aceea putea foarte bine să fie proprietatea unui bărbat – era din piele neagră simplă, fără zorzoane – însă n-o mai văzuse niciodată. Niciodată nu purtase o *corvette*, la drept vorbind.

– E a ta, insistă fata, iar privirea ei era acum atât de intensă, încât Cuthbert simțea că-i ardea pielea.

Băiatul ar fi înțeles imediat, dacă n-ar fi fost orbit de apariția ei neașteptată. Dar și de istețimea ei, recunoscu el. Cine știe de ce, nu te aștepți la istețime din partea fetei aceleia frumoase; fetele frumoase, ca regulă, nu trebuie să fie istețe. Din câte-și dădea el seama, tot ce trebuia să facă fetele frumoase era să se trezească dimineața.

– *Chiar* este, întări ea.

– O, mda, făcu el, aproape smulgându-i poșetuța. Simțea cum i se lățea pe față un rânjet prostesc. Acum, că spui așa, sai...

– Susan. Chipul ei era grav și prevăzător deasupra buzelor zâmbitoare. Îngăduie-mi, rogu-te, să fiu Susan pentru tine.

– Cu plăcere. Iartă-mă, rogu-te, Susan, doar că mintea și memoria mea, înțelegând că e duminică, s-au luat de mână și au plecat împreună în vacanță – au fugit ca doi amorezi, s-ar putea spune – și m-au lăsat pe moment fără creier în cap.

Ar fi putut continua să dea din gură o oră întreagă (o mai făcuse înainte; pentru aceasta, atât Roland, cât și Alain puteau depune mărturie), dar fata îl opri cu iuțeala degajată a unei surori mai mari.

– Poți înțelege fără probleme că nu ai niciun control asupra minții tale, domnule Heath – sau a limbii din gură – dar poate că pe viitor vei avea mai mare grijă de poșeta ta. O zi bună.

Plecă înainte ca el să mai poată scoate un cuvânt.

5

Bert îl găsi pe Roland acolo unde acesta se afla atât de des în ultimele zile: în acea parte a Povârnișului pe care mulți localnici o numeau Belvedere. Oferea o priveliște frumoasă asupra orașului, care-și petrecea duminica visând într-o ceață albastră, însă Cuthbert se cam îndoia că imaginea Hambry-ului era ceea ce-l atrăgea pe vechiul său prieten acolo, iar și iar. Considera că un motiv mai credibil era faptul că de acolo se vedea bine reședința Delgado.

În ziua aceea, Roland era împreună cu Alain și niciunul dintre ei nu scotea o vorbă. Lui Cuthbert nu-i venea greu să *accepte* ideea că unii oameni puteau petrece lungi perioade fără a-și vorbi, dar nu credea că o va *înțelege* vreodată.

Se apropie de ei în galop, duse mâna sub cămașă și scoase poșetuța.

– De la Susan Delgado. Mi-a dat-o în piața de sus. E frumoasă și e, totodată, vicleană ca un șarpe. Spun asta cu maximă admirație.

Chipul lui Roland se umplu de lumină și viață. Când Cuthbert îi aruncă obiectul, el îl prinse cu o mână și trase de șiretul lui cu dinții. Înăuntru, unde un călător și-ar fi ținut puținii bani, se afla o singură bucată de hârtie împăturită. Roland o citi fără zăbavă și lumina i se stinse din ochi, iar zâmbetul i se șterse de pe buze.

– Ce spune? întrebă Alain.

Roland îi dădu biletul și se întoarse cu privirea în lungul Povârnișului. Doar când văzu foarte reala pustiire din ochii lui înțelese Cuthbert pe deplin cât de tare afectase Susan Delgado viața lui Roland – și, prin asta, viața lor, a tuturor.

Alain îi dădu și lui biletul. Conținea un singur rând, două fraze:

E mai bine să nu ne întâlnim. Îmi pare rău.

Cuthbert îl citi de două ori, ca și când asta ar fi putut schimba mesajul, apoi îi dădu hârtia înapoi lui Roland, care o puse la loc în *corvette*, legă șiretul, după care strecură poșetuța sub cămașa sa.

Cuthbert ura tăcerea mai mult decât pericolul (tăcerea *era* un pericol, în mintea sa), dar orice început de discuție părea nedemn și insensibil, dată fiind expresia de pe chipul prietenului său. Era ca și când Roland ar fi fost otrăvit. Pe Cuthbert îl dezgusta gândul la acea adorabilă fată dându-se în bărci cu lunganul și costelivul primar din Hambry, însă expresia afișată de Roland îi trezea acum emoții mai puternice. Pentru asta o putea urî.

În cele din urmă, Alain sparse tăcerea, aproape timid.

– Și acum, Roland? Mergem să explorăm locul ăla fără ea?

Cuthbert admira asta la el. Când îl întâlneau prima oară, mulți oameni rămâneau cu impresia că Alain Johns era cam nătâng. Lucrul acesta era departe de adevăr. Acum, într-un fel diplomatic pe care Cuthbert nu l-ar fi putut stăpâni niciodată, tânărul arătase că nefericita primă experiență amoroasă a lui Roland nu le afecta responsabilitățile.

Și Roland răspunse, trăgându-se în șa și îndreptându-se de spate. Puternica lumină aurie a acelei după-amiezi de vară îi lumina fața în tonuri aspre, contrastante, și preț de un moment chipul lui fu bântuit de fantoma omului care avea să devină. Cuthbert văzu fantoma aceea și se cutremură – neștiind ce vedea, dar știind că era îngrozitor.

– Marii Vânători ai Coșciugului, rosti el. I-ai văzut cumva în oraș?

– Doar pe Jonas și pe Reynolds, răspunse Cuthbert. De Depape nu e încă nici urmă. Cred că Jonas l-a sugrumat și l-a aruncat în mare, de pe faleză, orbit de furie, după ce s-a întâmplat în noaptea aia la bar.

Roland clătină din cap.

– Jonas are prea mare nevoie de oamenii săi de încredere ca să se poată lipsi de ei – a întins coarda la fel de mult ca noi. Nu, Depape a fost doar trimis din localitate pentru o vreme.

– Unde? întrebă Alain.

– Acolo unde va trebui să-și facă nevoile în tufișuri și să doarmă în ploaie, dacă se înrăutățește vremea. Roland râse scurt, fără mult umor. Cel mai probabil, Jonas l-a pus pe Depape să meargă înapoi pe urmele noastre.

Alain icni încet, nu întru totul surprins. Roland ședea lejer în spinarea lui Rusher, privind în zare peste profunzimile visătoare ale terenului, la caii care păsteau. Cu o mână dezmierda inconștient *corvette*-ul pe care îl pusese sub cămașă. Într-un târziu, își întoarse privirea spre ei.

– Vom mai aștepta puțin, spuse. Poate că fata se va răzgândi.

– Roland..., începu Alain, iar blândețea din tonul lui era ultimativă.

Roland ridică mâinile înainte ca Alain să poată continua.

– Nu te îndoi de mine, Alain... vorbesc ca fiu al tatălui meu.

– Prea bine.

Alain întinse mâna și-l strânse scurt pe Roland de umăr. Cuthbert însă avea rezervele sale. Roland putea sau nu să acționeze ca fiu al tatălui său; Cuthbert credea totuși că în momentul acela prietenul lui nu mai era stăpân pe propria-i minte.

– Ți-amintești care spunea Cort că este principala slăbiciune a viermilor ca noi? întrebă Roland cu urma unui zâmbet.

– „Fugiți fără să vă gândiți și cădeți într-o groapă", cită Alain, oferind o imitație apăsată a învățătorului lor, care-l făcu pe Cuthbert să râdă cu voce tare.

Zâmbetul lui Roland se lărgi puțin.

– Mda. Astea-s vorbe pe care am de gând să le țin minte, băieți. Nu vreau să tulbur apele ca să văd ce-i în ele... decât dacă nu am altă variantă. Încă se mai poate ca Susan să se răzgândească, dacă-i lăsăm un răgaz de gândire. Cred că ar fi fost deja de acord să ne întâlnim, dacă... n-ar fi existat alte probleme între noi.

Făcu o pauză și, preț de un scurt răstimp, între ei se lăsă tăcerea.

– Îmi doresc ca tații noștri să nu ne fi trimis, rosti Alain până la urmă... deși doar tatăl lui *Roland* fusese cel care-i trimisese, și toți trei știau asta. Suntem prea tineri pentru astfel de chestiuni. Cu mulți ani prea tineri.

– Ne-am descurcat onorabil în noaptea aia, la Popas, replică Cuthbert.

– Acolo și-a spus cuvântul antrenamentul, nu șiretenia – iar ei nu ne-au luat în serios. Asta nu se va repeta.

– Nu ne-ar fi trimis – nici tatăl meu și nici al tău – dacă ar fi știut ce vom găsi, zise Roland. Dar acum, că am găsit ceva, trebuie să ne facem datoria. Da?

Alain și Cuthbert încuviințară. Trebuiau să-și facă datoria, sigur că da – în privința asta nu mai părea să existe nicio îndoială.

– În orice caz, e prea târziu să ne mai facem griji acum. Vom aştepta şi vom spera în cooperarea Susanei. N-aş vrea să ne apropiem de Citgo neînsoţiţi de cineva din Hambry care cunoaşte zona... dar dacă Depape se întoarce, va trebui să ne asumăm riscul. Numai Dumnezeu ştie ce ar putea afla, sau ce poveşti ar putea născoci pentru a-i face pe plac lui Jonas, sau de ce ar fi în stare Jonas după ce vor sta la palavre. Ar putea avea loc schimburi de focuri.

– După atâta tatonare, aproape că mi-aş dori să se întâmple asta, zise Cuthbert.

– Vrei să-i mai trimiţi un mesaj, Will Dearborn? întrebă Alain.

Roland cumpăni la aceasta. Cuthbert puse pariu cu sine însuşi în ce direcţie va înclina Roland balanţa. Şi pierdu.

– Nu, răspunse el până la urmă. Va trebui să-i dăm timp, oricât ne-ar fi de greu. Şi să sperăm că o va împinge curiozitatea să se răzgândească.

Cu acestea, îl întoarse pe Rusher spre dormitorul abandonat care le slujea acum drept casă. Cuthbert şi Alain îl urmară.

6

Susan munci din greu restul acelei duminici, curăţând grajdurile, ducând apă, spălând toate scările. Tuşa Cord o privi tot timpul în linişte, cu o expresie de îndoială amestecată cu uimire. Pe Susan puţin o interesa cum o privea mătuşa ei – voia doar să obosească şi astfel să evite încă o noapte nedormită. Se terminase. Acum avea s-o ştie şi Will, iar asta era spre bine. Ce era făcut era bun făcut.

– Te-ai scrântit, fată? doar atât o întrebă Tuşa Cort în timp ce Susan arunca ultima vadră de apă murdară în spatele bucătăriei. E duminică!

– Nu m-am scrântit deloc, răspunse ea tăios, fără a întoarce privirea.

Prima jumătate a obiectivului şi-o atinse, ducându-se la culcare după răsăritul lunii cu braţele ostenite, durând-o picioarele şi simţind că-i pulsează spatele – somnul însă tot refuză să vină. Zăcu în pat cu ochii larg deschişi şi nefericită. Orele trecură, luna apuse, şi Susan tot nu reuşea să doarmă. Se uita în întuneric şi se întreba dacă exista vreo posibilitate, fie ea cât de măruntă, ca tatăl său să fi fost ucis. Pentru a i se închide gura şi ochii.

În cele din urmă ajunse la concluzia la care Roland ajunsese deja: dacă n-ar fi fost niciun pic de atracție în ochii lui, sau în atingerea mâinilor și buzelor lui, ar fi fost de acord cât ai clipi cu întâlnirea râvnită de el. Fie și numai pentru a-și liniști mintea zbuciumată.

Înțelegând asta, o cuprinse ușurarea și reuși să doarmă.

7

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce Roland și prietenii lui luau masa la Popasul Călătorilor (sendvișuri cu friptură de vită rece și litri de ceai alb cu gheață – nu la fel de bun ca acela făcut de soția adjunctului Dave, dar nici rău), Sheemie intră de afară, unde udase florile. Purta sombrero-ul lui roz și un rânjet larg. Într-o mână ținea un pachețel.

– Sal'tare, Mici Vânători ai Coșciugului! strigă el cu veselie și execută o plecăciune amuzantă care imita bine felul lor de a se înclina. Lui Cuthbert îi făcu deosebită plăcere să vadă acel gest de reverență executat în sandale de grădină. Ce mai faceți? Bine, sper, chiar așa!

– Mai bine nu se poate, zise Cuthbert, dar niciunuia dintre noi nu-i place să fim numiți Mici Vânători ai Coșciugului, așa că poate renunți la partea asta, da?

– Mda, făcu Sheemie, cât se poate de vesel. Mda, domnule Arthur Heath, bunul domn care mi-a salvat viața!

Pregetă și păru tulburat un moment, ca și când nu și-ar fi putut aminti de ce li se adresase. Apoi ochii i se limpeziră, surâsul răzbătu la lumină și întinse pachetul spre Roland.

– Pentru tine, Will Dearborn!

– Serios? Ce este?

– Semințe! Chiar așa!

– Din partea ta, Sheemie?

– O, nu.

Roland luă pachețelul – un simplu plic împăturit o dată și sigilat. Nici pe fața și nici pe spatele lui nu scria nimic, iar buricele degetelor sale nu simțeau nicio sămânță înăuntru.

– Din partea cui, atunci?

– Nu-mi aduc aminte, spuse Sheemie, care-și aruncă apoi privirea într-o parte.

Tânărul avea mintea destul de deranjată, reflectă Roland, încât să nu poată niciodată rămâne nefericit mult timp și să nu poată minți câtuși de puțin. După aceea, ochii lui, plini de speranță și timizi, se întoarseră la ai lui Roland.

– Mi-aduc aminte totuși ce trebuie să-ți spun.

– Mda? Atunci spune, Sheemie.

Vorbind ca și când ar fi recitat o replică memorată cu mare chin, deopotrivă mândru și crispat, zise:

– Astea-s semințele pe care le-ai împrăștiat pe Povârniș.

Ochii lui Roland scăpărară atât de tare, încât Sheemie se împletici un pas în spate. Își trase iute de șombrero, se întoarse și se grăbi înapoi la adăpostul norilor lui. Îi plăcea de Will Dearborn și de prietenii lui (mai ales de domnul Arthur Heath, care spunea uneori lucruri care-l făceau pe Sheemie să rână până ce-l durea burta), dar în clipa aceea văzu ceva în ochii lui Will-sai care-l înspăimântă teribil de tare. În momentul acela înțelese că Will era un ucigaș pe măsura celui în manta, sau a celui care voise ca Sheemie să-i lingă cizmele, sau a bătrânului cărunt Jonas cu voce tremurată.

La fel de rău ca ei, sau chiar mai rău.

8

Roland strecură „pachețelul cu semințe" în sân și nu-l deschise decât după ce toți trei erau înapoi pe veranda de la Bar K. În depărtare, deșirarea bolborosea, făcându-le caii să scuture agitați din urechi.

– Ei? întrebă Cuthbert într-un sfârșit, nemaiputându-se abține.

Roland luă plicul din cămașă și-l rupse, deschizându-l. Făcând asta, reflectă la faptul că Susan își alesese bine cuvintele. La perfecție.

Când despături bucățica de hârtie dinăuntru, ceilalți se aplecară spre el, Alain în stânga și Cuthbert în dreapta. Roland observă din nou scrisul simplu și ordonat, mesajul nu mai lung ca anteriorul. Conținutul era, totuși, foarte diferit.

La un kilometru și jumătate de oraș, pe drumul către Citgo, este un crâng de portocali. Ne vedem acolo la răsăritul lunii. Vino singur. S.

Și sub aceste cuvinte, cu litere mici, stăruitoare: *ARDE BILETUL ĂSTA.*

– Noi vom sta de pază, spuse Alain.

Roland aprobă din cap.

– Mda. Dar de la distanță.

Apoi arse biletul.

9

Crângul de portocali era un dreptunghi bine îngrijit conținând aproximativ o duzină de șiruri la capătul unui drum de căruțe parțial acoperit de ierburi. Roland ajunse acolo după căderea întunericului, însă cu o jumătate de oră bună înainte ca Luna Negustătorului, din ce în ce mai subțire acum, să se ivească din nou deasupra orizontului.

În vreme ce băiatul se plimba fără țintă de-a lungul unuia dintre șiruri, ascultând sunetele întru câtva scheletice venind dinspre exploatarea petrolieră de la nord (scârțâit de pistoane, scrâșnet de roți dințate, bubuit de arbori de transmisie), îl lovi un dor cumplit de casă. Sursa acestuia era aroma fragilă a florilor de portocal – o panglică luminoasă așezată peste negreala izului de petrol. Crângul acela mic nici nu se compara cu marile livezi de mere din Noul Canaan... doar că, într-un fel, se compara. Domnea acolo același sentiment de demnitate și civilizație, a unui timp îndelungat dedicat unui lucru ce nu era strict necesar. Iar în acel caz, bănuia el, a unui lucru care nu era nici foarte folositor. Portocalele cultivate atât de departe la nord de latitudinile calde erau probabil acre ca lămâile. Totuși, când briza mișca arbuștii, mirosul îl făcea să se gândească la Gilead cu amarnic dor, și pentru prima dată luă în calcul posibilitatea că nu-și va mai revedea niciodată casa – că devenise un rătăcitor pe lume la fel cum era pe cer bătrâna Lună a Negustătorului.

O auzi apropiindu-se, dar numai când ajunse lângă el – dacă ar fi fost un dușman, iar nu prieten, poate că totuși ar mai fi avut timp să scoată arma și

să tragă, dar s-ar fi expus unui mare pericol. Îl umplu admirația pentru ea și, văzându-i chipul în lumina stelelor, simți că-i surâdea sufletul.

Când se întoarse spre ea, fata se opri și rămase privindu-l, cu mâinile împreunate înaintea sa, la mijloc, într-un fel copilăresc, dulce și inconștient. Roland făcu un pas spre ea și fata ridică mâinile într-un gest pe care el îl interpretă ca fiind de alarmă. Se opri, confuz. Se înșelase însă, din pricina luminii precare. Susan s-ar fi putut opri atunci, dar alese să n-o facă. Păși hotărâtă către el, o femeie tânără, înaltă, îmbrăcată într-o rochie despicată, de călărie, și cizme simple, negre. Sombrero-ul îi era lăsat pe spate, pe funia împletită a părului.

– Will Dearborn, ne întâlnim cu bine și-n același timp cu rău, zise ea cu glas tremurat, și-n clipa următoare Roland o sărută.

Fremătară de ardoare, îmbrățișați, în timp ce Luna Negustătorului răsărea în ultimul ei pătrar famelic.

10

Înăuntrul colibei sale solitare cocoțate sus pe Cöos, Rhea ședea la masa din bucătărie, aplecată deasupra globului de cristal pe care Marii Vânători ai Coșciugului i-l aduseseră în urmă cu o lună și jumătate. Avea chipul îmbăiat în lumina lui roz, și nimeni nu l-ar mai fi confundat acum cu chipul unei fete. Avea o extraordinară vitalitate care o însoțise mulți ani (doar cei mai vârstnici locuitori din Hambry aveau o idee despre vârsta adevărată a lui Rhea de pe Cöos, și aceea doar vagă), dar globul de cristal i-o absorbea – o golea de ea așa cum un vampir golește un corp de sânge. În spatele ei, odaia cea mare a colibei era mai murdară și mai aglomerată ca de obicei. În ultimele zile nu avusese timp să pună la loc nici măcar un ac; globul de cristal i-l ocupa pe tot. Când nu se uita în el, se *gândea* să se uite în el... și oh, ce lucruri văzuse!

Ermot se încolăci pe un picior descărnat al ei, șuierând agitat, însă ea nici nu-l băgă în seamă. În schimb, se aplecă și mai aproape de otrăvitoarea strălucire roz a globului, fermecată de ceea ce vedea acolo.

Era fata care venise la ea pentru a-i fi dovedită cinstea și tânărul pe care-l văzuse întâia dată când se uitase în globul de cristal. Cel pe care îl confundase cu un pistolar, până când îi remarcase tinerețea.

Nesăbuita fată care venise la Rhea cântând și plecase cufundată într-o tăcere mai cuvenită se dovedise cinstită și se prea putea să-și fi păstrat cinstea până acum (categoric îl săruta și-l atingea pe băiat cu amestecul de lăcomie și timiditate al unei virgine), dar nu avea să rămână cinstită mult timp, dacă între ei lucrurile evoluau așa cum începuseră. Iar pe Hart Thorin nu avea oare să-l aștepte o surpriză atunci când urma să-și ducă în pat tânăra metresă presupus castă? Existau moduri de a-i păcăli pe bărbați în legătura cu asta (bărbații *implorau* de-a dreptul să fie păcăliți în privința asta), un păhărel cu sânge de porc ar fi chiar suficient, însă *ea* nu avea cum să știe asta. O, dar ce distracție bună! Să poată asista la dezonorarea domniței Înțepate, privind în acel magnific glob de cristal! O, era prea frumos! De-a dreptul delicios!

Se apropie și mai tare, găvanele adânci ale ochilor săi umplându-se de foc roz. Ermot, simțind că babornița rămânea imună la gudurările sale, se târî neconsolat pe podea în căutare de insecte. Musty se feri țanțoș de el, scuipându-i înjurături feline, umbra lui cu șase picioare profilându-se uriașă și deformată pe peretele luminat de foc.

11

Roland simți că era pe cale să-i fure momentul. Reuși cumva să facă un pas în spate. Făcu și ea la fel, cu ochii larg deschiși și obrajii îmbujorați – Roland vedea acea îmbujorare chiar și în lumina lunii proaspăt răsărite. Îi pulsau testiculele. Își simțea vintrele pline de plumb lichid.

Fata se întoarse din profil și Roland observă că sombrero-ul i se mișcase pe spate. Întinse o mână tremurândă și-l așeză la loc. Ea îi prinse degetele într-o strânsoare scurtă, dar puternică, apoi se aplecă să-și ia mănușile de călărie, pe care și le dăduse jos din dorința de a-i atinge pielea cu pielea ei. Când se ridică, sângele i se scurse brusc din față și se clătină. De n-ar fi fost mâinile lui pe umerii ei, echilibrând-o, probabil că ar fi căzut. Se întoarse spre el, cu privirea îndurerată.

– Ce ne facem? O, Will, ce ne facem?

– Facem tot ce putem, spuse el. Cum am făcut până acum. Aşa cum ne-au învăţat taţii noştri.

– E o nebunie.

Roland, care nu simţise niciodată în viaţă ceva mai raţional – până şi durerea surdă din vintre i se părea raţională şi corectă – nu spuse nimic.

– Ştii oare cât de periculos e? întrebă ea şi continuă înainte ca el să poată răspunde. Mda, ştii. Văd că ştii. Şi numa' de am fi zăriţi împreună ar fi un lucru grav. Darămite să fim văzuţi ca mai-nainte...

Fata se cutremură. El se întinse spre ea şi Susan păşi în spate.

– Mai bine nu, Will. Dacă mă atingi, vom petrece tot restul nopţii schimbând sărutări şi mângâieri. Sau asta era intenţia ta?

– Ştii că nu e aşa.

Ea încuviinţă.

– Ţi-ai pus prietenii să stea de veghe?

– Mda, recunoscu el şi chipul îi fu luminat de acel zâmbet neaşteptat pe care-l adora ea. Dar nu acolo de unde să ne poată vedea.

– Slavă zeilor pentru asta, zise ea şi râse cam distrasă. Apoi se apropie de el, veni atât de aproape încât el cu greu se putu abţine să nu o cuprindă din nou în braţe. Fata îi scrută curioasă chipul. Cine eşti cu adevărat, Will?

– Aproape cine spun că sunt. Exact asta-i ironia situaţiei, Susan. Eu şi prietenii mei n-am fost trimişi aici fiindcă ne-am fi îmbătat şi am fi făcut nefăcute, însă n-am fost trimişi nici să dăm în vileag vreun complot sau o conspiraţie secretă. Suntem doar nişte băieţi trimişi de acasă pentru a fi feriţi de pericol. Tot ce s-a întâmplat de atunci...

Clătină din cap pentru a-şi arăta deznădejdea, iar Susan se gândi din nou la spusele tatălui ei: *ka* este ca vântul – când vine îţi ia pe sus găinile, casa, hambarul. Ba chiar şi viaţa.

– Şi este Will Dearborn numele tău adevărat?

El ridică din umeri.

– Un nume-i la fel de bun ca oricare, socot, dacă sufletul care răspunde la el este sincer. Susan, astăzi ai fost la Casa Primarului, întrucât prietenul meu Richard te-a văzut mergând călare...

– Mda, la probe, spuse ea. Căci eu am fost aleasă să-i fiu Fata Secerișului anul ăsta. A fost ideea lui Hart, să fie clar că eu m-aș fi lipsit de asta cu dragă inimă. Nu-i decât o mare pacoste și o durere în plus pentru Olive.

– Vei fi cea mai frumoasă Fată a Secerișului care a existat vreodată, zise el și sinceritatea debordantă din vocea lui o făcu să vibreze de plăcere; i se înfierbântară din nou obrajii.

Între festinul de prânz și focul în aer liber de la apus, Fata Secerișului avea de schimbat cinci costume, fiecare mai elaborat decât celălalt (în Gilead erau nouă la număr; pentru asta, Susan nici nu știa cât de norocoasă era) și le-ar fi purtat pe toate cu bucurie pentru Will, dacă el ar fi fost Băiatul Secerișului. (Anul acela, Băiatul era Jamie McCann, un înlocuitor palid și tras la față al lui Hart Thorin, care depășea cu aproximativ patruzeci de ani vârsta necesară rolului și era prea pământiu.) Cu și mai mare bucurie ar fi purtat al șaselea costum – unul argintiu cu bretele subțirele și tiv care se oprea deasupra coapselor. Acela era un costum pe care nimeni în afară de Maria, slujnica sa, Conchetta, croitoreasa ei, și Hart Thorin nu avea să-l vadă. Era cel pe care urma să-l poarte atunci când avea să se ducă pe divanul bătrânului ca metresă a lui, după sărbătoare.

– Când ai fost acolo, i-ai văzut cumva pe cei care-și spun Marii Vânători ai Coșciugului?

– I-am văzut pe Jonas și pe cel cu manta, stăteau împreună în curte și vorbeau, răspunse ea.

– Și pe Depape nu? Pe roșcovan?

Ea neagă din cap.

– Cunoști jocul numit Castele, Susan?

– Mda. Mi l-a arătat tata când eram mică.

– Atunci știi că piesele roșii stau într-o parte a tablei și cele albe în cealaltă. Știi că vin pe după Movilă și se apropie pe furiș unele de celelalte, creând paravane de apărare. Ce se întâmplă aici, în Hambry, seamănă mult cu asta. Și, ca în joc, totul s-a redus acum la cine va ieși primul din ascunzătoare. Înțelegi?

Ea înclină afirmativ din cap, o dată.

– În joc, primul care iese de după Movilă e vulnerabil.

– La fel și-n viață. Întotdeauna. Dar uneori e dificil să stai ascuns. Eu și prietenii mei am numărat aproape tot ce am cutezat să numărăm. Pentru a număra restul...

– Caii de pe Povârniș, de pildă.

– Mda, exact. Pentru că a-i număra pe aceia ar însemna să ieșim din ascunzătoare. Sau boii despre care am aflat...

Ea ridică imediat din sprâncene.

– Nu este niciun bou în Hambry. Trebuie că te înșeli despre asta.

– Nu mă înșel deloc.

– Unde?

– La Rocking H.

Acum, fata coborî sprâncenele într-o încruntare meditativă.

– Aceea-i ferma lui Laslo Rimer.

– Mda... fratele lui Kimba. Și acelea nici nu-s singurele comori ascunse în Hambry, în zilele din urmă. Mai sunt și căruțe cu coviltir, furaje suplimentare ascunse în hambarele aparținând membrilor Asociației Crescătorilor de Cai, provizii suplimentare de hrană...

– Will, *nu!*

– Ba da. Toate astea și altele pe deasupra. Dar a le număra – a fi *văzuți* numărându-le – înseamnă să ieșim din ascunzătoare. Să riscăm a fi prinși în Castele. Ultimele zile au fost pentru noi destul de urâte – ne străduim să lăsăm impresia că suntem ocupați fără a trece Povârnișul de partea Hambry-ului, unde așteaptă pericolul cel mai mare. Asta e din ce în ce mai greu de făcut. Apoi am primit un mesaj...

– Un mesaj? Cum? De la cine?

– Cred că e mai bine să nu știi lucrurile astea. Dar ne-a făcut să credem că unele dintre răspunsurile pe care le căutăm s-ar putea afla la Citgo.

– Will, crezi că ceea ce se află aici te-ar putea ajuta să afli mai multe despre ce s-a întâmplat cu tata?

– Nu știu. E posibil, presupun, dar nu probabil. Tot ce știu sigur este că am în sfârșit șansa să număr ceva ce contează și să nu fiu văzut făcând-o.

Sângele i se răcorise destul cât să poată întinde mâna spre ea. Și al Susanei se răcorise destul cât să i-o accepte cu încredere. Își pusese mănușa la loc, totuși. Mai bine să nu riște nimic.

– Vino, zise ea. Cunosc eu o cărare.

12

În lumina spectrală a lunii, Susan îl conduse afară din crângul de portocali, spre bubuitul și scârțâitul exploatării petroliere. Sunetele acelea îi făceau lui Roland pielea de găină pe spate; îl făceau să-și dorească una dintre armele ascunse sub dușumelele dormitorului de la Bar K.

– Poți avea încredere în mine, Will, dar asta nu înseamnă că-ți voi fi de mare ajutor, rosti ea pe un ton puțin mai tare ca o șoaptă. Toată viața m-am aflat la mică distanță de Citgo, însă aș putea număra pe degetele de la ambele mâini dățile când am fost într-adevăr acolo, chiar așa. Primele două sau trei dăți am făcut-o la provocarea prietenilor.

– Și apoi?

– Apoi cu tata. Mereu am fost interesați de Oamenii Vechi, iar mătușa mea mereu spunea că pe tata îl paște un sfârșit nefericit, dacă își mai bagă nasul în treburile lor. Înghiți greu. Și într-adevăr a avut un sfârșit nefericit, deși mă îndoiesc că răspunzători pentru asta sunt Oamenii Vechi. Sărmanul tata.

Ajunseseră la un gard de sârmă. Dincolo de el, sondele de petrol se profilau pe cer ca niște santinele înalte cât Lord Perth. Câte spusese ea că erau încă în stare de funcționare? Nouăsprezece, credea. Sunetul lor era fantomatic – sunetul unor monștri sugrumați. Sigur că era genul de loc în care copiii se provocau reciproc să intre; un soi de casă bântuită sub cerul liber.

Depărtă două sârme astfel încât să se poată strecura printre ele. La fel procedă și ea, odată ajunsă dincolo. În timp ce trecea, Roland observă un șir de cilindri albi de porțelan dispuși de-a lungul stâlpului din apropierea sa. O sârmă a gardului trecea prin fiecare.

– Știi cumva ce sunt astea? Ce erau? o întrebă pe Susan, atingând unul dintre cilindri.

– Mda. Pe aici trecea electricitatea, atunci când mai exista așa ceva. Se opri, apoi adăugă timid: Așa mă simt și eu când mă atingi.

El îi sărută obrazul imediat sub ureche. Ea se cutremură și își lipi o clipă mâna de obrazul său, înainte să se îndepărteze.

– Sper că prietenii tăi sunt cu ochii în patru.

– Sunt.

– Aveți vreun semnal?

– Trilul unui caprimulg. Să sperăm că nu-l vom auzi.

– Mda, aşa să fie.

Susan îl luă de mână şi-l trase în perimetrul exploatării petroliere.

13

Prima dată când jetul de gaz se aprinse înaintea lor, Will scuipă o înjurătură in barbă (una obscenă şi vârtoasă pe care fata n-o mai auzise de la moartea tatălui ei) şi duse la centură mâna care n-o ţinea pe a ei.

– Stai liniştit! E doar candela! Conducta de gaz!

El se relaxă încet.

– Pe aceea o folosesc, nu-i aşa?

– Mda. Pentru funcţionarea unor aparate – aproape doar nişte jucării. Pentru a face gheaţă, în principal.

– Mi-au pus nişte gheaţă în pahar când m-am întâlnit cu şeriful.

Când flacăra se aprinse din nou – galben-intens cu miez albăstrui – Roland nu mai tresări. Aruncă o privire nepăsătoare spre cele trei rezervoare de gaz aflate în spatele a ceea ce locuitorii din Hambry numeau „candelă". În apropiere era o stivă de canistre ruginite în care gazul putea fi îmbuteliat şi transportat.

– Ai mai văzut aşa ceva înainte? întrebă ea.

El neagă din cap.

– Baroniile Centrale trebuie că sunt foarte ciudate şi minunate, făcu Susan.

– Încep să cred că nu sunt mai ciudate ca acelea din Arcul Extern, zise el, întorcându-se încet şi arătând cu degetul. Ce-i clădirea de acolo? A rămas de la Oamenii Vechi?

– Mda.

La est de Citgo, terenul cobora brusc pe o pantă bogat împădurită, străbătută pe mijloc de o potecă. Aceasta se vedea clar în lumina lunii ca o cărare pieptănată în păr. Nu departe de baza costişei se afla o clădire năruită, înconjurată de moloz. Acesta din urmă era ceea ce mai rămăsese din multele hornuri prăbuşite – asta se putea intui după singurul horn rămas încă în picioare. Indiferent ce altceva ar mai fi făcut Oamenii Vechi, făcuseră categoric mult fum.

– Când tata era copil, aici se găseau multe lucruri folositoare, spuse ea. Hârtie și altele asemenea – chiar și câteva obiecte de scris cu cerneală care încă funcționau... pentru puțin timp, măcar. Dacă le scuturai tare de tot.

Arătă spre stânga clădirii, unde se aflau un pătrat mare de pavaj crăpat și câteva epave ruginite care fuseseră ciudatul mijloc de transport fără cai al Oamenilor Vechi.

– Cândva, acolo erau lucruri care semănau cu rezervoarele de gaz, doar că mult, mult mai mari. Ca niște uriașe cutii argintii, așa erau. Nu rugineau ca acela din stânga. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu ele, doar dacă nu și le-a însușit careva pentru a ține provizii de apă. Eu n-aș fi făcut asta nici în ruptul capului. Chiar dacă nu erau contaminate, puteau aduce ghinion.

Își întoarse chipul spre al tânărului și el o sărută pe gură sub clarul lunii.

– O, Will. Ce păcat trebuie să fie pentru tine.

– Ce păcat e pentru amândoi, o corectă el și atunci schimbară o privire din aceea lungă și îndurerată, de care doar adolescenții sunt capabili.

Într-un târziu, își feriră privirile și porniră mai departe, mână în mână.

Susan nu se putea decide ce o speria mai tare: cele câteva sonde care continuau să pompeze sau duzinile care căzuseră în amorțire. Un lucru pe care-l știa sigur era că nicio putere de pe fața pământului n-ar fi putut-o convinge să treacă dincolo de gardul acela, fără a avea aproape un prieten. Pompele cârâiau; din când în când, câte un cilindru țipa ca o persoană înjunghiată; la intervale periodice, „candela" scuipa foc cu un sunet ca o răsuflare de dragon, proiectându-le umbrele lungi în față. Susan stătea cu urechile ciulite după trilul strident, pe două note, al caprimulgului, dar nu auzea nimic.

Ajunseră la un drum larg – care, fără-ndoială, odinioară fusese un drum de întreținere – care tăia exploatarea petrolieră pe din două. Pe mijlocul lui era fixată o conductă de oțel cu îmbinări ruginite. Fusese așezată într-un făgaș adânc de beton, cu arcul superior al circumferinței sale corodate ieșind deasupra pământului.

– Asta ce-i? întrebă el.

– Conducta care transporta țițeiul la clădirea de colo, presupun. Nu e bună la nimic, e uscată de ani de zile.

Roland se lăsă într-un genunchi, strecură cu grijă mâna în spațiul dintre făgașul de beton și peretele ruginit al conductei. Ea îl privi crispată, mușcându-și buza ca să nu spună ceva ce ar fi sunat cu siguranță specific femeiesc: Dacă

erau acolo, în bezna aia uitată de lume, păianjeni care mușcau? Sau dacă-i rămânea mâna înțepenită? Ce ar face ei atunci?

Cel din urmă pericol imaginat ieșea din discuție, observă ea când el își scoase mâna: era unsă și înnegrită de petrol.

– Uscată de ani de zile? întrebă el cu un zâmbet mic.

Ea nu putut decât să scuture din cap, confuză.

14

Merseră după conductă spre un loc unde o poartă roasă de rugină bara drumul. Conducta (Susan vedea acum petrolul curgând pe la îmbinările ei vechi, chiar și la lumina slabă a lunii) intra pe sub poartă; ei merseră pe deasupra ei. Fata consideră mâinile băiatului puțin prea curajoase, ajutând-o să treacă, și se bucură de fiecare atingere a lor. *Dacă nu încetează, o să-mi explodeze creștetul capului ca o „candelă"*, gândi ea și râse.

– Susan?

– Nu-i nimic, Will, doar stresul.

Stând de cealaltă parte a porții, mai schimbară o privire grăitoare, după care coborâră împreună dealul. În timp ce mergeau, ea observă un lucru ciudat: mulți dintre pini fuseseră goliți de ramurile de jos. Urmele de secure și lacrimile de rășină se vedeau clar în lumina lunii, și păreau noi. Îi arătă lui Will, care încuviință din cap, fără însă a spune ceva.

La poalele dealului, conducta ieșea din pământ și, susținută de o serie de jgheaburi din oțel, străbătea o distanță de aproximativ șaptezeci de metri spre clădirea abandonată înainte să se oprească brusc, secționată brutal, ca un braț amputat pe câmpul de luptă. Acolo, jos, se afla ceva ce aducea cu un lac mic de petrol lipicios, aproape uscat. Că acesta se afla acolo deja de o vreme bună, Susan deducea după numeroasele leșuri de păsări pe care le vedea împrăștiate pe suprafața lui – coborâseră din zbor ca să cerceteze locul, rămăseseră lipite și muriseră într-un chip fără îndoială cumplit.

Privi cu ochii larg deschiși, nevenindu-i să creadă, până când Will o atinse pe picior. Se lăsă și ea în genunchi și, tot mai confuză, urmă mișcarea largă a degetului său. Erau urme. Foarte mari. Puteau fi lăsate doar de...

– Boi, spuse ea.

– Mda. Au venit de acolo. Arătă spre locul unde se termina conducta. Și au mers...

Se întoarse pe tălpile cizmelor, în continuare stând pe vine, și arătă înapoi spre panta unde începea pădurea. Acum, că i le arătase, Susan vedea cu ușurință ceea ce ar fi trebuit să vadă imediat ea, fiica unui crescător de cai. Cineva încercase fără mare râvnă să ascundă urmele și porțiunea răscolită de pământ pe unde târâse sau rostogolise ceva greu. Trecerea timpului mai netezise și ea terenul, însă urmele erau vizibile. Susan credea chiar că știa ce trăseseră boii și vedea că și Will știa.

Urmele se despărțeau de la capătul conductei în două arce. Susan și Will Dearborn merseră pe direcția celui din dreapta. Fata nu fu surprinsă să vadă printre urmele boilor și urme de roți. Erau superficiale – fusese o vară secetoasă, în bună parte, și pământul era tare ca betonul – însă erau prezente. Că încă puteau fi văzute cât de cât era dovada faptului că obiectul târât fusese foarte greu. Mda, sigur că așa era; altfel de ce ar fi fost nevoie de boi?

– Uite, spuse Will pe când se apropiau de liziera pădurii, la poalele pantei.

Până la urmă văzu și ea ce-i reținuse lui atenția, dar trebuia să se lase pe mâini și genunchi pentru asta – ce ochi ageri avea! Aproape supranatural de ageri. Acolo erau urme de cizme. Deși nu proaspete, erau mult mai noi decât urmele lăsate de boi și de roți.

– Astea-s ale celui cu manta, spuse el, indicând două urme evidente. Ale lui Reynolds.

– Will! N-ai de unde ști asta!

El păru surprins și râse.

– Ba sigur că am. Omul pășește cu un picior întors puțin pe o parte – piciorul stâng. Uite aici.

Agită deasupra urmelor buricul unui deget, după care râse iarăși văzând cum se uita fata la el.

– Asta nu-i vrăjitorie, Susan, fiica lui Patrick; e doar rodul bunei instruiri în găsirea urmelor.

– De unde știi atâtea, la o vârstă așa de fragedă? întrebă ea. Cine ești tu, Will?

Roland se ridică în picioare și se uită în jos, în ochii fetei. Nu trebuia să se uite departe; Susan era înaltă pentru o fată.

– Numele meu nu este Will, ci Roland, mărturisi el. Iar acum mi-am pus viața în mâinile tale. Asta nu are importanță, dar s-ar putea să-ți fi pus și ție viața în pericol. Trebuie să păstrezi secretul până la moarte.

– Roland, rosti ea cu mirare, gustând numele.

– Mda. Care-ți place mai mult?

– Cel adevărat, zise ea fără preget. E un nume nobil, chiar așa.

El surâse, ușurat, și acela era surâsul care-l făcea să arate din nou tânăr.

Fata se ridică pe vârfuri și își lipi buzele de ale lui. Sărutul, care la început fu cast, cu gura închisă, înflori pur și simplu: se deschise, deveni lent și umed. Ea îi simți limba atingându-i buza de jos și îi veni în întâmpinare, timid la început, cu propria-i limbă. Mâinile lui îi acoperiră spatele, apoi alunecară spre față. Îi atinse sânii, tot timid la început, după care își lăsă palmele să urce încet pe curbura lor, spre sfârcuri. Fata scoase un suspin mic, ca un geamăt, direct în gura lui. Și atunci când el o trase mai aproape și începu să o sărute pe gât în jos, Susan simți mădularul tare ca piatra sub catarama curelei lui, zvelt și cald, numai potrivit pentru senzația de topire pe care o avea și ea tot acolo; cele două locuri erau menite unul pentru celălalt, întocmai cum ea era pentru el și el pentru ea. Era *ka*, la urma urmei – *ka* precum vântul, și ea avea să se lase purtată de el fără împotrivire, dând uitării orice onoare și toate promisiunile.

Deschise gura pentru a-i spune lui Roland aceasta și atunci o învălui o senzație stranie, dar extrem de puternică: erau urmăriți. Ridicol, dar așa era; simțea chiar că știa cine îi urmărea. Făcu un pas în spate, cu tocurile cizmelor sale nesigure pe urmele parțial șterse ale boilor.

– Cară-te de aici, jigodie bătrână, expiră ea. De ne spionezi cumva, nu știu cum, *dispari acum!*

15

Pe dealul Cöos, Rhea se îndepărtă de globul de cristal, scuipând înjurături cu o voce atât de joasă și de aspră, încât semăna cu propriu-i șarpe. Nu știa ce spusese Susan – globul nu oferea decât imagini, nu și sunet – însă știa că fata o simțise. Și în clipa aceea, vederea îi fusese blocată. Globul de cristal se

luminase într-un roz-deschis, apoi se întunecase, şi nicio incantaţie pe care o rostise deasupra lui nu-l luminase la loc.

– Mda, bine, fie cum vrei, zise ea într-un târziu, renunţând.

Şi-o aminti pe nesuferita fată, înţepată cum era (deşi cu tânărul acela nu mai era aşa înţepată, nu?), stând hipnotizată în pragul casei sale, îşi aminti ce-i spusese fetei să facă după ce-şi va fi pierdut fecioria, şi începu să rânjească, recăpătându-şi buna dispoziţie. Întrucât, dacă-şi pierdea fecioria cu băiatul acela rătăcitor şi nu cu Hart Thorin, primarul din Mejis, situaţia avea să fie cu atât mai comică, nu?

Rhea şezu în umbrele colibei sale puturoase şi începu să râdă pe înfundate.

16

Roland se uită năuc la ea, cu ochii larg deschişi, şi în timp ce Susan îi povesti în amănunt despre Rhea (lăsă deoparte ultimele examinări umilitoare care presupuneau „dovedirea cinstei" sale), dorinţa lui se potoli destul cât să-şi poată recăpăta controlul de sine. Aceasta nu avea nicio legătură cu periclitarea poziţiei pe care el şi prietenii lui încercau să o menţină în Hambry (sau aşa îşi spunea el), ci numai şi numai cu protejarea Susanei – importantă era poziţia, însă şi mai importantă era onoarea ei.

– Îmi închipui că doar ţi-ai imaginat, spuse când ea termină.

– Nu cred, rosti fata pe un ton rece.

– Atunci, vreun proces de conştiinţă?

La aceasta, fata lăsă ochii în pământ şi nu spuse nimic.

– Susan, nu te-aş răni pentru nimic în lume.

– Şi mă iubeşti?

– Mda, te iubesc.

– Atunci, e mai bine să nu mă mai săruţi şi nici să mă atingi. Nu-n seara aceasta. N-aş rezista.

Roland încuviinţă fără alte cuvinte şi întinse mâna. Ea o acceptă şi porniră amândoi în direcţia pe care mergeau înainte să se întrerupă într-un mod atât de plăcut.

Pe când mai aveau încă zece metri până la liziera pădurii, văzură amândoi licărul metalului, în ciuda frunzişului des. *Prea des*, îşi spuse ea. *Mult prea des.*

Acelea erau ramurile de pin, desigur; cele care fuseseră rupte din copacii de pe costişă. Fuseseră aşezate una peste alta pentru a camufla canistrele mari, argintii, care lipseau acum de pe zona pavată. Canistrele portocalii de depozitare fuseseră târâte până acolo – cu ajutorul boilor, cel mai probabil – şi apoi ascunse. Dar de ce?

Roland inspectă linia de crengi de pin încâlcite, apoi se opri şi îndepărtă câteva. Creă astfel o deschizătură ca o uşă. Îi făcu semn fetei să intre.

– Fii cu ochii-n patru, îi spuse. Mă îndoiesc că s-au deranjat să monteze capcane, dar nu strică niciodată să fii atent.

Îndărătul ramurilor de camuflaj, rezervoarele fuseseră aliniate ordonat ca nişte soldaţi de jucărie şi Susan văzu pe dată un motiv pentru care fuseseră ascunse: erau prevăzute cu roţi, din cele solide, din lemn de stejar, înalte până la pieptul ei. Fiecare fusese bătută cu câte o bandă subţire de fier. Roţile erau noi, la fel şi benzile, iar osiile fuseseră făcute la comandă. Susan cunoştea un singur fierar în Baronie capabil de o asemenea muncă: Brian Hookey, la care se dusese ea după potcoave noi pentru Felicia. Brian Hookey, care zâmbise şi o lovise peste umăr ca un *compadre*, atunci când ea intrase cu traista tatălui ei atârnându-i la şold. Brian Hookey, care fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Pat Delgado.

Îşi amintea că se uitase în jur şi-şi spusese că lui sai Hookey îi mergeau bine afacerile, şi sigur că avusese dreptate. Meseria de fierar fusese foarte solicitată. Hookey fabricase multe roţi şi benzi de roţi, iar cineva trebuie să-l fi plătit pentru asta. Eldred Jonas era o posibilitate; Kimba Rimer era una şi mai bună. Hart? Pur şi simplu nu-i venea să creadă asta. Lui Hart îi stătea mintea – aşa puţină câtă avea – la alte lucruri în vara aceea.

În spatele rezervoarelor era un soi de cărare puţin bătută. Roland merse încet de-a lungul ei, păşind ca un predicator cu mâinile împreunate la şale, citind cuvintele de neînţeles scrise pe spatele canistrelor: CITGO, SUNOCO, EXXON, CONOCO. Se opri o singură dată şi citi cu voce tare, şovăitor:

– Combustibil mai curat pentru o zi de mâine mai bună. Pufni încet. Aiurea! *Azi* e ziua de mâine.

– Roland... Will, adică... la ce folosesc astea?

El nu răspunse la început, dar se întoarse și merse înapoi de-a lungul liniei de canistre lucioase de oțel. Paisprezece la număr de partea aceea a misterios reactivatei conducte de alimentare cu petrol și, bănuia ea, tot cam atâtea de partea cealaltă. În timp ce mergea, Roland lovi cu pumnul în peretele fiecărui recipient. Sunetul era sec și spart. Erau pline de țiței extras de pe exploatarea petrolieră Citgo.

– Îmi închipui că au fost aduse aici de un timp destul de lung, spuse el. Mă îndoiesc că Marii Vânători ai Coșciugului au făcut totul ei înșiși, însă e evident că au supravegheat lucrarea... întâi potrivirea noilor roți în locul vechilor rotițe de cauciuc, care putreziseră, apoi umplerea canistrelor. S-au folosit de boi pentru a le alinia aici, la baza dealului, fiindcă era convenabil. Așa cum e convenabil să lase caii în plus să alerge liberi pe Povârniș. Apoi, când am apărut noi, li s-a părut necesar să ia măsuri de precauție și să le acopere. Om fi fost noi niște copii zevzeci, dar poate aveam destulă minte să ne punem întrebări în legătură cu douăzeci și opt de rezervoare de petrol pline, prevăzute cu roți noi. Așa că au venit aici și le-au acoperit.

– Jonas, Reynolds și Depape.

– Mda.

– Dar de ce?

Susan îl luă de braț și îi mai puse o dată întrebarea:

– La ce folosesc?

– Sunt pentru Farson, răspunse Roland cu un calm pe care nu-l simțea. Pentru Omul de Bine. Afiliația știe că a găsit un număr de mașini de război; provin fie de la Oamenii Vechi, fie dintr-un alt *unde*. Și totuși, Afiliația nu se teme de el, deoarece nu funcționează. Sunt tăcute. Unii îl cred pe Farson nebun să-și pună încrederea în asemenea lucruri stricate, dar...

– Dar poate că nu sunt stricate. Poate că au doar nevoie de combustibil. Și poate că Farson știe asta.

Roland încuviință din cap.

Susan atinse peretele unui rezervor. Degetele îi rămaseră uleioase. Frecă buricele unul de altul, mirosi, apoi se aplecă și smulse un smoc de iarbă cu care să se șteargă.

– Treaba asta nu e bună pentru mașinile noastre. Am încercat. Le înfundă.

Roland dădu iar din cap.

– Și ta... și oamenii mei din Baroniile Centrale știu asta. Și se bazează pe ea. Dar dacă Farson s-a obosit atât de tare – *și* a detașat câțiva oșteni pentru a veni să ia rezervoarele astea, cum avem vorbă că a făcut – fie cunoaște o metodă de subțiere a combustibilului astfel încât să poată fi folosit, fie crede asta. Dacă reușește să atragă forțele Afiliației într-o bătălie într-un loc închis unde retragerea rapidă e imposibilă, și dacă poate folosi mașini de război asemenea celor care merg pe șenile, ar putea câștiga mai mult decât o bătălie. Ar putea măcelări zeci de mii de luptători călare și ar câștiga războiul.

– Dar tații voștri știu fără-ndoială asta...

Roland clătină din cap, frustrat. Cât de mult știau tații lor era o chestiune. Ce înțelegeau din ceea ce știau era alta. Ce forțe îi împingeau – nevoia, teama, mândria fantastică ce fusese în același timp transmisă din tată în fiu, în descendența lui Arthur Eld – era o a treia. Nu putea decât să-i spună decât bănuiala sa cea mai puternică.

– Cred că nu cutează să mai aștepte mult pentru a-i aplica lui Farson o lovitură mortală. În caz contrar, Afiliația va fi roasă pur și simplu din interior. Și dacă se întâmplă asta, o bună parte din Lumea de Mijloc va dispărea odată cu ea.

– Dar...

Ea se opri, mușcându-și buza, clătinând din cap.

– Cu siguranță, chiar și Farson trebuie să știe... să înțeleagă...

Ridică spre el ochii ei mari.

– Căile Oamenilor Vechi sunt căile morții. Toată lumea știe asta, chiar așa.

Roland de Gilead fu surprins să-și amintească de un bucătar pe nume Hax, atârnând la capătul unei frânghii în vreme ce corbii ciuguleau firimiturile de pâine împrăștiase sub picioarele mortului. Hax murise pentru Farson. Înainte de asta însă, otrăvise copii pentru Farson.

– Moartea, spuse el, este însuși spiritul lui John Farson.

17

Din nou în livadă.

Deși iubiților (căci asta erau acum, în toate sensurile, mai puțin cel strict fizic) li se părea că trecuseră ore întregi, nu se scurseseră de fapt mai mult de

patruzeci și cinci de minute. Ultima lună a verii, împuținată, dar încă luminoasă, continua să strălucească deasupra lor.

Susan deschise drumul pe una dintre alei, spre locul unde își legase calul. Pylon înclină din cap și necheză încet la Roland. Pistolarul observă că armăsarul fusese pregătit să nu facă zgomot: fiecare cataramă era înfășurată în cârpe, iar scările erau înfășurate în pâslă.

Apoi se întoarse spre Susan.

Cine își mai amintește chinurile și dulceața acelor ani ai tinereții? Nu ne aducem aminte prima iubire adevărată mai clar decât ne aducem aminte iluziile care ne-au făcut să aiurăm în timpul unei febre mari. În noaptea aceea și sub luna împuținată, Roland Deschain și Susan Delgado erau aproape rupți în două de dorința lor unul pentru celălalt; se străduiau să facă ce era corect și fremătau munciți de sentimente deopotrivă disperate și profunde.

Asta înseamnă că făcură un pas unul spre celălalt, făcură altul în spate, se priviră reciproc în ochi cu un soi de fascinație neputincioasă, se apropiară iarăși un pas și se opriră. Ea își aminti cu oarecare oroare ce spusese băiatul: că ar face orice pentru ea, numai să nu o împartă cu alt bărbat. Ea nu voia – sau nu *putea* – să-și încalce promisiunea făcută primarului Thorin, și se părea că Roland nu voia (sau nu *putea*) să o încalce în locul ei. Și acesta era cel mai oribil dintre toate lucrurile: așa puternic precum vântul cum poate era *ka*, se părea totuși că onoarea și promisiunile făcute aveau să se dovedească mai puternice.

– Ce vei face acum? întrebă ea printre buzele uscate.

– Nu știu. Trebuie să mă gândesc și trebuie să discut cu prietenii mei. Vei avea probleme cu mătușa ta când te vei întoarce acasă? Va vrea să știe unde ai fost și ce ai făcut?

– Pentru mine îți faci probleme sau pentru tine și planurile tale, Willy?

El nu răspunse, ci doar se uită la ea. După un moment, Susan lăsă ochii în pământ.

– Îmi pare rău, am fost nemiloasă. Nu, nu mă va dojeni. Deseori ies să călăresc noaptea, deși nu așa departe de casă.

– Doar nu va ști cât de departe ai fost!

– Ne. Plus că-n ultimele zile ne cam ocolim. E ca și cum ai avea în aceeași casă două camere de muniție.

Întinse mâinile. Își prinsese mănușile la curea și degetele care apucară degetele lui erau reci.

– Asta n-o să se sfârșească bine, șopti ea.

– Nu spune asta, Susan.

– Ba da, o spun. Trebuie. Dar orice va fi, eu te iubesc, Roland.

El o luă în brațe și o sărută. Când îi eliberă buzele, fata le duse la urechea sa și șopti:

– Dacă mă iubești, atunci iubește-mă. Fă-mă să-mi încalc promisiunea.

Preț de un moment prelung, în care inima ei nu bătu, băiatul nu dădu niciun răspuns și ea își permise să spere. Apoi el clătină din cap – doar o dată, însă ferm.

– Susan, nu pot.

– Onoarea ți-e, deci, mult mai mare decât iubirea ce spui c-o simți pentru mine? Atunci așa să fie.

Se retrase din brațele lui, începu să plângă, ignorându-i mâna pe cizmă atunci când sări în șa. Îi ignoră și strigătul slab de a aștepta. Desfăcu dintr-o mișcare nodul cu care Pylon fusese priponit și întoarse calul cu un picior fără pinteni. Roland continua să o strige, mai tare acum, dar ea îl îndemnă pe Pylon la galop și plecă de lângă el înainte ca scurtu-i acces de furie să se poată manifesta. El nu avea s-o primească începutã, iar promisiunea ei față de Thorin fusese făcută înainte ca ea să știe măcar de existența lui Roland. Așa stând lucrurile, cum îndrăznea el să insiste că pierderea onoarei și rușinea ce decurgea din asta să fie doar ale ei? Mai târziu, zăcând fără somn în pat, avea să-și dea seama că tânărul nici nu insistase. Și nici măcar nu ieșise din pâlcul de portocali, când ridică mâna stângă la obraz, simțind umezeala de acolo, și înțelese că și el plânsese.

18

Roland călări pe drumurile din afara orașului până târziu după apusul lunii, încercând să-și țină sub control sentimentele zbuciumate. O bucată de timp se întrebă ce va face după ceea ce descoperiseră la Citgo, apoi gândurile

i se întoarseră la Susan. Greșise oare fiindcă n-o primise atunci când ea voise să fie primită? Fiindcă nu împărțise ceea ce ea voise să împartă? *Dacă mă iubești, atunci iubește-mă.* Cuvintele acelea aproape îl frânseseră în două. Și totuși, în încăperile adânci ale sufletului său, încăperi unde cea mai clară voce era aceea a tatălui său, simțea că nu greșise. Și nici nu era doar o chestiune de onoare, indiferent ce ar fi crezut ea. Dar mai bine să creadă ea asta, mai bine să-l urască puțin, poate, decât să înțeleagă cât de mare era pericolul care-i păștea pe amândoi.

În jurul orei trei, pe când se pregătea să se întoarcă spre Bar K, auzi ropot rapid de copite pe drumul principal, apropiindu-se dinspre vest. Fără a se gândi de ce părea atât de important să o facă, Roland se întoarse în direcția aceea, după care îl opri pe Rusher în spatele unor tufișuri înalte, sălbăticite. Vreme de aproape zece minute, sunetul copitelor continuă să crească – orice sunet se auzea de departe în liniștea profundă a dimineții timpurii – și asta-i ajunse ca să fie convins că știe cine se întorcea în Hambry, într-un galop nebun, cu doar două ore înaintea zorilor. Și nu se înșela. Luna era jos, însă el nu avu nicio problemă, chiar și prin desișul sălbatic al tufișului, să-l recunoască pe Roy Depape. Până la ivirea zorilor, Marii Vânători ai Coșciugului aveau să fie iarăși trei.

Roland îl întoarse pe Rusher înapoi pe direcția inițială și porni spre a se realătura prietenilor săi.

X

PASĂRE ȘI URS, IEPURE ȘI PEȘTE

1

Cea mai importantă zi din viața Susanei Delgado – ziua pe care viața ei se rotea precum o lespede pe un pivot – sosi la aproximativ două săptămâni după expediția sub clar de lună la exploatarea petrolieră în tovărășia lui Roland. De atunci, îl mai văzuse doar de vreo șase ori, mereu de la distanță, și ridicaseră mâna așa cum fac două cunoștințe oarecare atunci când căile li se intersectează. De fiecare dată când se întâmpla asta, ea simțea o durere ascuțită ca un cuțit răsucindu-se în ea... și chiar dacă era fără-ndoială o dovadă de cruzime, spera ca și Roland să simtă aceeași răsucire de cuțit. Dacă existase un lucru bun în legătură cu acele două săptămâni chinuitoare, era că marea ei teamă – că vor începe bârfele despre ea și tânărul care își spunea Will Dearborn – scăzuse, iar ea fu chiar surprinsă că-i părea rău să o simtă dispărând. Bârfă? Nu exista niciun *motiv* de bârfă.

Apoi, într-o zi între dispariția Lunii Negustătorului și apariția Lunii Vânătoresei, în sfârșit *ka* veni și o luă pe sus – cu tot cu casă și hambar și toate cele. Începu cu venirea cuiva la ușa sa.

2

Când se auzi ciocănitul, ea tocmai termina cu spălatul, o treabă destul de ușoară când nu aveai de spălat decât după două femei.

– Dacă e peticarul, trimite-l de aici, fă bine! strigă Tușa Cord din cealaltă cameră, unde schimba așternuturile de pat.

Însă nu era peticarul, ci Maria, slujnica ei de la Faleză. Părea pierdută cu firea. A doua rochie pe care Susan trebuia să o poarte în Ziua Secerișului – cea de mătase pentru prânzul la Casa Primarului și recepția de după – era distrusă, spuse Maria, și ea era de vină. Avea să fie trimisă înapoi la Onnie's Ford, dacă nu avea noroc, și ea era singurul sprijin pe care-l aveau părinții săi – o, ce greu era, mult prea greu, chiar așa. Nu putea Susan să vină? O ruga frumos.

Susan venea cu bucurie – în zilele din urmă, întotdeauna era bucuroasă să plece din casă și să scape de vocea cicălitoare a viclenei sale mătuși. Cu cât se apropia Secerișul, cu atât păreau ele să se înțeleagă mai puțin.

Îl luară pe Pylon, care fu fericit să ducă două fete în spinare prin răcoarea dimineții, și Maria își spuse repede povestea. Susan înțelese aproape imediat că poziția Mariei la Faleză nu era de fapt periclitată; micuța slujnică oacheșă se folosise doar de înnăscuta (și destul de fermecătoarea) ei înclinație spre melodramă, exagerând ceva ce nu era deloc dramatic.

A doua rochie de Seceriș (pe care Susan o numea în gând Rochia Albastră cu Mărgeluțe; prima, rochia de mic dejun, era Rochia Albă cu Brâu Înalt și Mâneci Bufante) fusese ținută separată de celelalte – încă mai necesita puțin lucru – și o vietate intrase în camera de cusut de la parter și o rosese, făcând-o ferfeniță. Dacă acela ar fi fost costumul pe care ea urma să-l poarte la focul în aer liber, sau cel pe care avea să-l poarte la dansul de după aprinderea focului în aer liber, ar fi fost într-adevăr o problemă serioasă. Dar Rochia Albastră cu Mărgeluțe nu era în esență decât o rochie de zi ceva mai împodobită și putea fi ușor înlocuită în cele două luni care mai rămăseseră între momentul prezent și Seceriș. Doar două! Cândva – în noaptea când cotoroanța îi oferise un răgaz – i se păruse că vor trece ere până să-și înceapă datoria de metresă a primarului Thorin. Iar acum mai erau doar două luni! Acest gând o făcu să tresară într-un fel de protest involuntar.

– Mami? întrebă Maria.

Susan nu-i permitea fetei să-i spună sai, iar Maria, care nu părea să fie în stare să-i spună stăpânei sale pe numele de botez, apelase la acest compromis. Susan găsea termenul amuzant, dat fiind faptul că nu avea decât șaisprezece ani și Maria era cu doi sau trei mai mare decât ea.

– Mami, ți-e bine?

– Doar un junghi la spate, Maria, nimic altceva.

– Mda, mi se pun și mie din astea. Rele-s, zău așa. Am avut trei mătuși care au murit de boala care te topește și, de fiecare dată când mi se pun junghiuri, mă tem să nu...

– Ce fel de animal a ros Rochia Albastră? Ai idee?

Maria se lăsă în față ca să poată vorbi fără frică în urechea stăpânei sale, ca și când s-ar fi aflat pe o alee de piață aglomerată și nu pe drumul spre Faleză.

– Se zice că un raton a pătruns pe o fereastră ce a fost deschisă în timpul caniculei de peste zi și a fost apoi uitată așa, peste noapte, dar eu am adulmecat bine prin camera aceea, și a adulmecat și Kimba Rimer, când a venit să inspecteze. Chiar înainte să mă trimită după tine, atunci a fost.

– Ce miros ai simțit?

Maria se apropie din nou și de data aceasta chiar șopti, deși nu era nimeni pe drum care să o audă:

– Bășini de câine.

Urmă un moment de tăcere năucă, apoi Susan începu să râdă. Râse până când o duru stomacul și pe obraji începură să-i șiroiască lacrimi.

– Vrei să spui că L-L-Lupu... chiar *câinele* primarului... a intrat în șifonierul de la parter al croitoresei și mi-a ros rochia pentru Recep...

Însă nu reuși să termine. Râdea pur și simplu prea tare.

– Mda, rosti Maria cu vigoare.

Nu părea să găsească nimic nelalocul lui în râsul Susanei... și acesta era unul dintre lucrurile pe care Susan le iubea la ea.

– Dar nu el e de vină, spun eu, întrucât câinii își urmează instinctele naturale, dacă le este deschisă calea spre a face asta. Slujnicele de la parter... Presupun că nu-i vei spune primarului sau lui Kimba Rimer asta, nu, mami?

– Maria, mă surprinde că mă întrebi... Așa proastă părere ai despre mine?

– Nu, mami, am o părere foarte bună, chiar așa, dar nu strică niciodată să fii sigur. Voiam să spun doar că, în zilele caniculare, slujnicele de la parter

intră uneori în odaia aceea ca să mănânce. E direct în umbra turnului de veghe, știi, și e cea mai răcoroasă odaie din casă... chiar mai răcoroasă decât încăperile principale de primire.

– O să țin minte asta, zise Susan.

Se gândi la cum ar fi să țină Prânzul și Recepția în camera croitoresei din spatele bucătăriei, atunci când avea să vină ziua cea mare, și începu din nou să chicotească.

– Spune mai departe.

– Nu mai am ce să spun, mami, zise Maria, ca și când tot restul ar fi fost prea evident pentru a mai fi rostit. Slujnicele își mănâncă prăjiturelele și lasă firimituri. Presupun că Lupu a simțit mirosul și de data asta ușa era deschisă. După ce a terminat firimiturile, a încercat rochia. Ca pe felul doi, cum ar veni.

Acum râseră amândouă.

3

Când ajunse acasă însă, nu mai râdea.

Cordelia Delgado, care credea că cea mai fericită zi din viața ei avea să fie aceea când o va vedea pe sâcâitoarea de nepoată-sa ieșită pe ușă și enervanta treabă a deflorării ei în sfârșit înfăptuită, sări din scaun și se duse degrabă la geamul de la bucătărie când auzi tropot de copite apropiindu-se în galop, la aproximativ două ore după ce Susan plecase împreună cu slujnica aceea mititică la o probă pentru a-i fi refăcută una dintre rochii. Nicio clipă nu se îndoi de faptul că era Susan întorcându-se, și nicio clipă nu se îndoi de faptul că era de rău. În împrejurări normale, scrântita aceea n-ar fi mers niciodată cu calul în galop într-o zi toridă.

Frângându-și mâinile, se uită cum Susan îl opri pe Pylon într-un fel necaracteristic, apoi descălecă, sărind ca un bărbat. Cosița i se despletise pe jumătate, împrăștiindu-i afurisitul de păr blond, care-i era deopotrivă dar și blestem, în toate direcțiile. Era albă la față, cu excepția a două pete de culoare care-i ardeau pe umerii obrajilor. Cordeliei nu-i plăcea deloc ce vedea. Pat se îmbujora mereu în același loc atunci când era speriat sau mânios.

Rămase la chiuvetă, mușcându-și acum și buzele, nu doar frângându-și mâinile. O, ce bine avea să fie s-o vadă dusă pe sâcâitoarea aia mică.

– N-ai făcut vreo boacănă, sper, șopti ea în timp ce Susan trase șaua de pe spinarea lui Pylon și apoi duse calul către hambar. Sper că nu, scumpa mea domniță, oh, atât de tânără și frumușică. Nu într-un moment atât de înaintat. Sper că nu.

4

Când Susan intră douăzeci de minute mai târziu, nu se mai vedea nici urmă de încordare și furie în atitudinea mătușii sale; Cordelia le pusese deoparte așa cum ai pune o armă periculoasă – un pistol, să spunem – pe raftul de sus al dulapului. Se așezase din nou în balansoar, croșeta, și chipul pe care îl întoarse spre Susan afișa o seninătate de suprafață. O urmări pe fată când aceasta se duse la chiuvetă, pompă apă rece în lavoar și apoi se stropi cu ea pe față. În loc să întindă mâna după un prosop cu care să se usuce, Susan rămase cu ochii pe geam, cu o expresie care o înspăimântă pe Cordelia. În mod sigur, fata credea că expresia aceea era bântuită și disperată; Cordeliei îi părea doar una de o încăpățânare copilărească.

– Prea bine, Susan, zise ea cu voce calmă, modulată.

Fata nu avea să știe niciodată de câtă voință avusese ea nevoie pentru a atinge acel ton, darămite pentru a-l menține. Doar dacă, sigur, într-o bună zi nu avea și ea să fie pusă în fața unei adolescente încăpățânate.

– Ce te-a făcut să te burzuluiești așa?

Susan se întoarse spre ea – Cordelia Delgado, șezând acolo în balansoarul ei, calmă ca o lespede de piatră. În clipa aceea, Susan simți că ar fi putut zbura la mătușa ei și să-i facă fâșii cu ghearele fața subțire și superioară, strigând: *Asta-i vina ta! A ta! Numai a ta!* Se simțea pângărită – nu, acesta nu era un cuvânt destul de puternic; se simțea *murdărită*, deși nu se întâmplase cu adevărat nimic. Într-un fel, asta era partea oribilă. Nimic nu se întâmplase cu adevărat *încă*.

– Se vede? Doar atât izbuti ea să spună.

– Sigur că da, replică mătușa ei. Acum, spune-mi, fată. S-a dat el la tine?

– Da... nu... nu.

Tușa Cord rămase în scaun, cu andrelele în poală, cu sprâncenele ridicate, așteptând mai mult.

În cele din urmă, Susan îi povesti ce se întâmplase, vorbind pe un ton în cea mai mare parte egal – spre sfârșit se făcu simțit un tremur, însă asta era tot. Tușa Cord începu, precaută, să se simtă puțin ușurată. Poate că, la urma urmei, nu era vorba decât de agitația unei fete neștiutoare!

Rochia înlocuitoare, precum toate rochiile înlocuitoare, nu fusese terminată; erau prea multe altele de făcut. Maria o lăsase deci pe Susan pe mâna Conchettei Morgenstern cea cu față ascuțită, cusătoreasa-șefă, care o dusese în odaia de cusut de la parter fără a-i spune nimic – dacă vorbele nerostite ar fi fost aur, Susan reflectase uneori, Conchetta trebuia să fie deja la fel de bogată cum se spunea că era sora primarului.

Rochia Albastră cu Mărgeluțe era trasă peste un manechin fără cap înghesuit sub o streașină joasă și, deși Susan vedea locuri roase de-a lungul tivului și o gaură mică în spate, nu era deloc haina numai franjuri la care se așteptase.

– Nu poate fi salvată? întrebă ea, cam cu fereală.

– Nu, zise Conchetta tăios. Dă-ți jos pantalonii, fată. Și cămașa.

Susan făcu ce i se ceruse, rămânând în picioarele goale în cămăruța răcoroasă, cu brațele încrucișate peste piept... nu că femeia ar fi manifestat vreodată cel mai mic interes pentru felul în care arăta ea, din spate ori din față, de sus sau de jos.

Rochia Albastră cu Mărgeluțe urma, aparent, să fie înlocuită cu Rochia Roz cu Dantele. Susan intră în ea, ridică bretelele și așteptă răbdătoare în timp ce Conchetta se aplecă și măsură, bolborosind, uneori folosind o bucată de cretă pentru a scrie numere pe o lespede de piatră, alteori apucând un pliu de material și strângându-l mai tare la șoldul sau la mijlocul Susanei, uitându-se tot timpul în oglinda de pe peretele opus, în mărime naturală, pentru a vedea cum îi venea. Ca întotdeauna când făcea asta, Susan evadă cu gândul, lăsându-și mintea să se ducă acolo unde voia. În zilele acelea, cel mai des voia să se ducă într-o reverie în care ea se vedea călărind pe Povârniș cu Roland, unul lângă celălalt, și-n cele din urmă oprindu-se într-un crâng de sălcii pe care-l știa ea pe malul Pârâului Hambry.

– Stai acolo cât poți de nemișcată, zise Conchetta tăios. Vin imediat.

Susan aproape nici nu băgă de seamă că femeia plecă; aproape nici nu băgă de seamă că se afla în Casa Primarului. Acea parte din ea care conta cu adevărat *nu era* acolo. Acea parte era în crângul de sălcii împreună cu Roland. Simţea parcă parfumul vag, jumătate dulce şi jumătate înţepător, al copacilor şi simţea zvonul molcom al pârâului în timp ce ei stăteau întinşi la pământ, laolaltă, frunte la frunte. El îi urmărea forma feţei cu palma sa dreaptă, apoi o lua în braţe...

Visarea aceasta era atât de puternică, încât, la început, Susan răspunse braţelor care o cuprinseră pe după mijloc din spate, arcuindu-şi spinarea în vreme ce ele îi mângâiară întâi stomacul şi apoi urcară spre a-i cuprinde sânii. Atunci auzi în ureche o respiraţie căznită, sforăitoare, mirosind a tutun şi înţelese ce se întâmpla. Nu Roland îi atingea sânii, ci degetele lungi şi osoase ale lui Hart Thorin. Se uită în oglindă şi-l văzu profilându-se peste umărul ei stâng. Ochii îi erau ieşiţi din orbite, pe frunte avea broboane mari de transpiraţie, în ciuda răcorii din odaie, şi limba-i atârna de-a dreptul din gură, ca unui câine într-o zi toropitoare. Scârba i se ridică în gât ca gustul de mâncare stricată. Încercă să se dea în lături şi mâinile bărbatului strânseră mai tare, trăgând-o către el. Încheieturile degetelor sale trosniră obscen, şi-n clipa aceea fata simţi umflătura tare de la mijlocul corpului lui.

Uneori, în cursul ultimelor săptămâni, Susan îşi permisese să spere că, atunci când timpul avea să vină, Thorin va fi incapabil... că nu va reuşi să-şi întărească fierul la forjă. Auzise că asta li se întâmpla deseori bărbaţilor când îmbătrâneau. Mădularul dur şi fremătător care o împungea în fese îi alungă imediat gândul acesta frumos.

Reuşise să dea dovadă măcar de un dram de diplomaţie punând pur şi simplu mâinile peste ale lui şi încercând să i le tragă de pe sâni în loc să se ferească de el din nou (Cordelia, senină, nu-şi arătă marea uşurare pe care o simţi auzind aceasta).

– Primare Thorin... Hart... nu trebuie... acesta nu e locul şi nici momentul să... Rhea a spus...

– Ducă-se dracului ea şi toate vrăjitoarele!

Cultivatul lui ton de politician fusese înlocuit de un accent la fel de apăsat ca acela din vocea oricărui ţărănoi din Onnie's Ford.

– Trebuie să primesc ceva, o bombonică, mda, chiar trebuie. Ducă-se dracului vrăjitoarea, zic! Mânca-o-ar jăraticul!

Izul de tutun forma un halou dens în jurul capului ei. Avea impresia că urma să vomite dacă mai trebuia să-l simtă în nas mult timp.

– Numa' nu te mişca, fată. Nu te mişca, ispita mea. Ascultă la mine!

Reuşi cumva să nu se mişte. Exista însă chiar o parte îndepărtată a minţii sale, o parte dedicată total autoconservării, care spera că bătrânul va confunda tremurul ei de repulsie cu excitarea feciorelnică. O trăsese aproape lângă el, masându-i energic sânii, respirându-i în ureche onctuos, ca o locomotivă cu abur. Ea stătu cu spatele la el, cu ochii închişi, lacrimile ieşindu-i de sub pleoape şi trecându-i prin genele suave.

Nu-i luă mult moşului. Se legănă înainte şi înapoi lipit de ea, gemând ca apucat de crampe la stomac. La un moment dat, îi linse lobul urechii şi Susan crezu că pielea i se va zbârci din cap până-n picioare de scârbă. În cele din urmă, din fericire, îl simţi începând să se convulsioneze lângă ea.

– O, mda, ieşi, otravă afurisită! zise cu o voce aproape ca un guiţat.

Împinse atât de tare, încât ea trebui să se sprijine de perete ca să nu fie proiectată cu capul înainte în el. După care, în sfârşit, bărbatul făcu un pas în spate.

Un moment, Susan rămase unde se găsea, cu palmele pe piatra aspră şi rece a peretelui din odaia de cusut. Îl vedea pe Thorin în oglindă şi-n imaginea lui zări soarta comună apropiindu-se în goană de ea, soarta comună pe care întâmplarea aceea doar o prevestea: sfârşitul fecioriei, sfârşitul romantismului, sfârşitul visurilor în care ea şi Roland stăteau împreună în crângul de sălcii, cu frunţile lipite. Omul din oglindă semăna şi el în chip ciudat cu un băiat, unul care a făcut ceva despre care nu ar vorbi niciodată cu mama lui. Doar un flăcăiandru înalt şi deşirat, cu ciudat păr cărunt şi umeri înguşti, tremurători, şi o pată umedă pe partea din faţă a pantalonilor. Hart Thorin arăta ca şi când n-ar fi ştiut prea bine unde se afla. În acel moment, pofta trupească îi dispăru de pe chip, însă ceea ce o înlocui nu fu cu nimic mai bun – o confuzie goală. Era ca şi când ar fi fost o găleată cu fundul găurit: indiferent ce ai fi pus în ea, sau cât de mult, în scurt timp tot goală rămânea.

O va face din nou, îşi spuse ea şi se simţi copleşită de o nemărginită oboseală. *Acum, că a făcut-o o dată, o va face cel mai probabil de fiecare dată când va prinde ocazia. De acum înainte, a veni aici va fi ca... ei bine...*

Ca jocul numit Castele.

Thorin o mai studie un moment cu privirea. Încet, ca un om într-un vis, își scoase poalele cămășii albe din pantaloni și le lăsă să-i cadă peste șolduri ca o fustă, acoperind pata umedă. Bărbia îi lucea; surescitat, salivase. Parcă simți asta și se șterse cu podul palmei, uitându-se la ea tot timpul cu ochii aceia goi. Apoi, o urmă de expresivitate pătrunse în sfârșit în ei și, fără un cuvânt, se întoarse și plecă din cameră.

În hol se auzi un bufnet scurt când bătrânul se ciocni de cineva. Susan îl auzi bâiguind „Scuze! Scuze!" în barbă (ceea ce nu considerase necesar să-i spună și ei, bâiguit ori nu), după care Conchetta se întoarse în odaie. Bucata de pânză după care se dusese era petrecută peste umerii săi ca un patrafir. Observă imediat fața palidă și obrajii udați de lacrimi ai Susanei. *Nu va spune nimic*, gândi fata. *Nimeni nu va spune, așa cum nimeni nu va ridica un deget ca să mă ajute să ies din încurcătura asta în care singură m-am băgat. „Ți-ai făcut-o cu mâna ta, fetiță", vor spune dacă le voi cere ajutorul, și asta va fi scuza lor pentru a mă lăsa să mă zbat.*

Concheta însă o luase prin surprindere.

– Viața e grea, domniță, chiar așa. Cel mai bine e să te obișnuiești cu asta.

5

Vocea Susanei – uscată, golită aproape complet de sentiment – într-un final cedă. Tușa Cord își puse deoparte lucrul de mână, se ridică și așeză ceainicul pe foc.

– Faci din țânțar armăsar, Susan.

Rosti cuvintele cu o voce care se străduia să fie deopotrivă blândă și înțeleaptă, fără însă a reuși.

– Asta-i o trăsătură pe care ai moștenit-o de la Manchesteri, din partea mamei – jumătate dintre ei se credeau poeți, cealaltă jumătate se credeau pictori și aproape toți își petreceau nopțile prea beți ca să mai poată dansa step. Ei și, te-a prins de țâțișoare și te-a călărit pe uscat, atâta tot. N-ai de ce să fii așa supărată. Cu siguranță, nu-i un motiv pentru care să nu poți dormi.

– Tu de unde știi? întrebă Susan.

Era o lipsă de respect, dar ei nu-i mai păsa de acum. Credea că ajunsese la un punct în care ar fi putut îndura orice din partea mătușii sale, mai puțin tonul acela superior. O înțepa ca o zgârietură proaspătă.

Cordelia ridică o sprânceană și vorbi fără ranchiună.

– Ce mult îți place să-mi arunci asta-n față! Tușa Cord, bătrâna secătură Tușa Cord, fata bătrână. Tușa Cord, virgina căruntă. Mda? Ei bine, scumpa mea domniță, oh, atât de tânără și frumușică, *oi fi* eu virgină, dar am avut un amant sau doi în tinerețe... înainte ca lumea să meargă mai departe, ai putea spune. S-ar putea ca unul să fi fost marele Fran Lengyll.

Și s-ar putea să nu fi fost, gândi Susan; Fran Lengyll era mai mare decât mătușa ei cu cel puțin cincisprezece ani, poate chiar cu douăzeci și cinci.

– Am simțit și eu în spate cornul țapului Tom o dată sau de două ori, Susan. Mda, și l-am simțit și-n față.

– A fost cumva vreunul dintre amanții ăștia un bătrân de șaizeci de ani, cu respirație puturoasă și degete cărora să le pocnească încheieturile atunci când îți strângeau țâțișoarele, Tușică? A-ncercat vreunul dintre ei să te împingă prin zidul din față atunci când bătrânul Tom a început să scuture din cap și să facă *bee-bee-bee?*

Furia la care se aștepta nu veni. Veni însă ceva mai rău – o expresie aproape de privirea goală pe care o văzuse pe chipul lui Thorin în oglindă.

– Ce-i făcut e făcut, Susan.

Un zâmbet, efemer și oribil, atinse fața îngustă a mătușii ei ca o pleoapă clipind.

– Ce-i făcut e făcut, chiar așa.

Exprimând un fel de teroare, Susan strigă:

– Tata ar fi urât asta! Ar fi *urât-o!* Și te-ar fi urât pe tine fiindcă permiți să se întâmple! Fiindcă o *încurajezi!*

– Tot ce se poate, zise Tușa Cord și zâmbetul oribil clipi din nou la ea. Tot ce se poate, da. Și vrei să știi care e singurul lucru pe care l-ar urî cel mai tare? Dezonoarea unei promisiuni încălcate, rușinea unei copile fără cuvânt. Ar vrea să mergi mai departe cu asta, Susan. Dacă tu-ți amintești chipul lui, atunci *trebuie* să mergi mai departe.

Susan se uită la ea, cu gura trasă în jos într-un arc tremurând, cu ochii plini din nou de lacrimi. *Am întâlnit o persoană pe care o iubesc!* Asta i-ar fi

spus dacă ar fi putut. *Nu înțelegi că asta schimbă lucrurile? Am întâlnit o persoană pe care o iubesc!* Dar dacă Tușa Cord ar fi fost genul de om căruia să-i poată mărturisi un astfel de lucru, cel mai probabil Susan nu ar fi ajuns în situația aceea. Așa că se întoarse și ieși împleticit din casă fără a mai spune ceva, ochii înlăcrimați începețoșându-i vederea și umplând lumea acelei veri târzii de culori sumbre.

6

Călărea fără a ști încotro se ducea. Totuși, o parte din ea trebuie să fi avut o destinație foarte clară în minte, întrucât la patruzeci de minute după ce ieșise din casă, se văzu apropiindu-se de crângul de sălcii la care visase cu ochii deschiși atunci când Thorin se furișase în spatele ei, precum un spiriduș malefic dintr-o poveste pentru copii.

Între sălcii era o răcoare plăcută. Susan o priponi pe Felicia (pe care o luase neînșeuată) de o ramură, apoi străbătu încet luminișul mic aflat în mijlocul crângului. Pe acolo trecea pârâul și acolo se așeză ea, pe mușchiul moale care acoperea poienița. Sigur că venise acolo; acela era locul unde-și adusese toate suferințele și bucuriile secrete încă de când descoperise luminișul, la vârsta de opt sau nouă ani. Acolo venise, iar și iar, în zilele aproape fără sfârșit de după moartea tatălui său, când trăise impresia că lumea însăși – versiunea ei, cel puțin – se sfârșise odată cu Pat Delgado. Doar acea poieniță auzise măsura întreagă și dureroasă a suferinței sale; pârâului i-o descrisese, iar pârâul o purtase departe.

Acum o podidiră din nou lacrimile. Își sprijini capul de genunchi și plânse zbuciumat – suspine zgomotoase, necaracteristice unei domnițe, asemănătoare cu croncănitul unor ciori ciorovăitoare. În acel moment credea că ar fi dat orice – *orice* – ca să-l aibă înapoi pe tatăl ei pentru un moment, ca să-l întrebe dacă trebuia să meargă mai departe cu promisiunea făcută.

Lăcrimă deasupra pârâului și, când auzi trosnet de ramuri rupte, tresări și se uită înapoi peste umăr, speriată și mâhnită. Acela era locul ei secret și nu voia să fie găsită acolo, mai ales atunci când se smiorcăia ca un copilaș

care a căzut și s-a lovit la cap. O altă ramură trosni. Cineva era acolo, categoric, îi invada locul secret în cel mai prost moment posibil.

– Pleacă! strigă ea cu o voce înnodată de lacrimi, pe care abia și-o recunoscu. Pleacă, oricine ai fi, ai decența de a mă lăsa în pace!

Dar silueta – acum o putea zări – continua să se apropie. Când văzu cine era crezu la început că Will Dearborn (*Roland*, gândi, *numele lui real este Roland*) trebuia să fie o plăsmuire a imaginației sale încordate. Nu fu întru totul convinsă că era aievea decât când băiatul îngenunche și o cuprinse cu brațele. Atunci, ea îl îmbrățișă cu panică, strângându-l tare.

– De unde ai știut că sunt...

– Te-am văzut călărind pe Povârniș. Eram în locul unde mă duc uneori să meditez și te-am văzut. Nu te-aș fi urmărit, dar am văzut că mergeai fără șa. M-am gândit că ceva trebuie să nu fie în ordine.

– Nimic nu e în ordine.

Perfect conștient, cu ochii larg deschiși și serioși, el începu să-i sărute obrajii. O făcuse de mai multe ori pe ambele părți înainte ca ea să-și dea seama că-i săruta de fapt lacrimile. Apoi Roland o prinse de umeri și o ținu la distanță de el, ca să i se poată uita în ochi.

– Spune-o din nou și am să te ascult, Susan. Nu știu dacă asta-i o promisiune sau un avertisment, sau ambele în același timp, dar... spune-o din nou și am să te ascult.

Nu era nevoie să-l întrebe la ce se referea. Susanei i se părea că pământul i se mișca sub picioare, iar mai târziu avea să-și spună că pentru prima și singura oară în viața ei chiar simțise *ka*-ul, un vânt care venea nu din înaltul cerului, ci din pământ. *A venit totuși după mine*, își spuse ea. *Ka-ul meu, că e bine sau e rău.*

– Roland!

– Da, Susan.

Lăsă mâna să-i cadă sub catarama centurii lui și prinse ce se afla acolo, nedesprinzându-și nicio clipă ochii de ai lui.

– Dacă mă iubești, atunci iubește-mă.

– Mda, dulce domniță. Așa voi face.

Roland își descheie cămașa, fabricată într-o parte a Lumii de Mijloc pe care ea nu avea s-o vadă nicicând, și o luă pe fată în brațe.

7

Ka:

Se ajutară reciproc cu hainele; se întinseră îmbrăţişaţi şi goi pe muşchi vărătici mai catifelaţi ca orice saltea din pene de gâscă. Se întinseră cu frunţile lipite, ca în reveria ei, şi când băiatul îşi găsi drumul în ea, fata simţi durerea topindu-se în dulceaţă precum o plantă sălbatică şi exotică pe care o poţi gusta doar o singură dată în viaţă. Ţinu de gust cât de mult putu, până când în sfârşit dulceaţa îl copleşi, iar ea cedă în calea ei, gemând în adâncul gâtului şi frecându-şi antebraţele de lateralele gâtului lui. Făcură dragoste în crângul de sălcii, lăsând deoparte chestiunea onoarei, încălcând promisiuni fără a se uita o clipă înapoi, şi-n cele din urmă Susan descoperi că dulceaţa nu era totul; mai era un soi de încordare delirantă a nervilor care începu în partea ei care se deschisese ca o floare înaintea lui; începu acolo şi îi umplu tot corpul. Strigă de plăcere iar şi iar, spunându-şi că nu putea exista atâta plăcere în lumea muritorilor; avea să moară din pricina ei. Roland îşi alătură şi el vocea, şi sunetul apei rostogolindu-se peste pietre le învălui pe amândouă. Când ea îl trase mai aproape, împreunându-şi gleznele în spatele genunchilor lui şi acoperindu-i faţa cu sărutări aprige, el îşi lăsă pasiunea să explodeze, încercând parcă să o prindă pe a ei din urmă. Astfel se împreunară amanţii în Baronia Mejis, aproape de sfârşitul ultimei mari epoci, şi muşchiul verde de sub locul unde coapsele ei se întâlneau se făcu de un roşu viu, când ea îşi pierdu virginitatea; astfel se împreunară şi astfel îşi pecetluiră soarta.

Ka.

8

Rămaseră îmbrăţişaţi, dându-şi sărutări molcome sub privirea calmă a Feliciei, şi Roland se simţi furat de somn. Un lucru de înţeles: în vara aceea fusese supus unei presiuni enorme şi dormise pe sponci. Deşi nu ştia asta atunci, tot restul vieţii avea să doarmă aşa.

– Roland?

Vocea ei, îndepărtată. Dar și dulce.

– Da?

– Vei avea grijă de mine?

– Da.

– Nu mă pot duce la el când va veni sorocul. Îi pot îndura atingerile și-i pot îndura micile furtișaguri – dacă te am pe tine, pot – dar nu mă pot duce la el în Noaptea Secerișului. Nu știu dacă am uitat chipul tatălui meu sau nu, dar nu pot urca în patul lui Hart Thorin. Există, cred, moduri prin care se poate ascunde lipsa virginității unei fete, însă eu nu le voi folosi. Pur și simplu nu pot merge în patul lui.

– Foarte bine, spuse el, bun.

Și apoi, când ea făcu ochii mari de uimire, el se uită în jur. Nu era nimeni acolo. Întoarse privirea spre Susan, complet treaz acum.

– Ce? Ce este?

– S-ar putea să port deja copilul tău, spuse fata. Te-ai gândit la asta?

Nu se gândise. Dar acum se gândea. Un copil. O altă verigă în lanțul care se întindea înapoi în negura timpului, până la momentul când Arthur Eld își condusese pistolarii în bătălie cu marea sabie Excalibur ridicată deasupra capului încununat cu coroana Lumii Întregi. Dar asta nu conta; ce avea să creadă însă tatăl lui? Sau Gabrielle, să afle că a devenit bunică?

Un zâmbet mic se formase la colțurile gurii sale, dar gândul la mama lui i-l alungă. Se gândi la urma de pe gâtul ei. Când își amintea de ea în zilele acelea, *întotdeauna* se gândea la urma pe care i-o văzuse pe gât atunci când intrase pe neașteptate în apartamentul ei. Și la surâsul firav și mâhnit de pe chipul ei.

– Dacă-mi porți copilul, norocul mi-a surâs, spuse el.

– Și mie.

Acum era rândul ei să zâmbească. Avu totuși ceva trist în el, zâmbetul acela.

– Suntem prea tineri, presupun. Aproape că noi înșine suntem doar niște copii.

Roland se rostogoli pe spate și scrută cerul albastru. Ce spusese ea poate că era adevărat, însă nu avea importanță. Adevărul nu era întotdeauna egal cu realitatea – aceasta era una dintre certitudinile aflate în locul gol și cavernos din miezul naturii sale divizate. Faptul că se putea ridica deasupra amândurora și că putea îmbrățișa nebunia romantismului era un dar din partea mamei lui. Tot restul naturii sale era dominat de rațiune și luciditate... și,

poate mai important, era privat de metafore. Că erau prea tineri pentru a fi părinți? Ce conta asta? Dacă-și lăsase sămânța, aceasta avea să crească.

– Orice se va întâmpla, vom face ce trebuie făcut. Și eu te voi iubi mereu, indiferent ce se va întâmpla.

Ea zâmbi. O spusese ca pe un adevăr universal valabil: cerul este sus, pământul este jos, apa curge spre sud.

– Roland, tu *câți* ani ai?

O neliniștea uneori ideea că, așa tânără cum era ea, Roland era chiar mai tânăr. Atunci când se concentra la ceva, putea căpăta un aspect atât de dur, încât o speria. Dar atunci când surâdea, arăta nu ca un amant, ci ca un frate mai mic.

– Sunt mai matur ca atunci când am venit aici, răspunse el. Mult mai matur. Și dacă va trebui să mai stau în preajma lui Jonas și a oamenilor lui încă șase luni, voi umbla anevoie și-mi va trebui un șut în fund ca să pot urca pe cal.

Fata surâse și-l sărută pe nas.

– Și vei avea grijă de mine?

– Mda, făcu el și-i întoarse surâsul.

Susan încuviință din cap, apoi se întoarse și ea pe spate. Rămaseră în felul acela, șold la șold, uitându-se în sus la cer. Ea îi luă o mână și i-o așeză pe pieptul ei. Când Roland îi dezmierdă sfârcul cu degetul mare, acesta își sumeți capul, se întări și începu să o furnice. Senzația aceea i se transmise repede prin corp în jos spre locul care încă îi pulsa între picioare. Strânse coapsele și fu deopotrivă încântată și îngrozită să descopere că, făcând asta, mai tare agrava lucrurile.

– *Trebuie* să ai grijă de mine, rosti ea cu voce joasă. Am pariat totul pe tine. Nimic altceva nu mai contează.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri, zise el. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Dar pentru moment, Susan, trebuie să mergi mai departe ca până acum. Trebuie să mai treacă ceva timp; știu asta pentru că Depape s-a întors și-și va fi spus povestea, însă ei n-au făcut până acum nicio mișcare împotriva noastră. Orice ar fi aflat el, Jonas încă mai crede că e-n interesul lui să aștepte. Asta îl poate face și mai periculos atunci când *chiar* va acționa, dar pe moment încă jucăm Castele.

– Dar după Focul Secerișului... Thorin...

– Nu vei ajunge în patul lui. Pe asta te poți bizui. Ia-o ca pe o promisiune solemnă.

Niţel şocată de propria sa îndrăzneală, Susan duse mâna la vintrele lui.

– Asta e o promisiune pe care o iau cu dragă inimă, dacă vrei să mi-o dai, spuse ea.

El voia. Putea. Şi i-o dădu.

Când terminară (pentru Roland fu chiar mai dulce decât prima dată, dacă aşa ceva era posibil), el o întrebă:

– Sentimentul acela pe care l-ai avut la Citgo, Susan... că suntem observaţi. L-ai avut şi de data asta?

Ea îl privi prelung, cu un aer meditativ.

– Nu ştiu. Mi-a stat mintea la altele, aş zice.

Îl atinse cu blândeţe, apoi râse când el tresări – nervii din locul jumătate tare şi jumătate moale pe care palma ei îl masa erau, aparent, încă foarte activi.

Susan îşi retrase mâna şi ridică privirea spre porţiunea rotundă de cer aflată deasupra crângului.

– Ce frumos e aici, murmură şi ochii i se închiseră.

Roland simţi şi el toropeala. Era ironic, gândi. De data aceasta ea nu avusese senzaţia că erau observaţi... dar o avusese el. Şi totuşi ar fi putut jura că nu era nimeni în apropierea crângului.

Nu avea importanţă. Sentimentul, închipuit sau real, dispăruse acum. Luă mâna Susanei şi-i simţi degetele strecurându-se natural printre ale sale, împletindu-se.

Închise ochii.

9

Toate acestea Rhea le văzu în globul de cristal, şi ce spectacol foarte interesant era, mda, foarte interesant, într-adevăr. Ea însă mai văzuse partide de dat în bărci – uneori cu trei, patru sau chiar mai mulţi participanţi simultan (şi uneori cu parteneri nu întru totul vii) – şi toată hârjoneala aceea nu era foarte interesantă pentru ea, la vârsta ei înaintată. Ce o interesa era ceea ce avea să urmeze *după* hârjoneală.

Am terminat ce aveam de făcut? întrebase fata.

Poate ar mai fi un lucruşor, răspunsese Rhea, şi apoi îi spusese obraznicei otrepe ce să facă.

Mda, îi oferise fetei instrucţiuni foarte clare pe când stăteau amândouă în pragul colibei, Luna Sărutărilor strălucind peste ele, Susan Delgado cufundată în somnul acela straniu şi Rhea mângâindu-i cosiţa şi şoptindu-i instrucţiuni în ureche. Acum avea să vină împlinirea acelui interludiu... şi asta era ceea ce voia ea să vadă, nu doi copii trăgându-şi-o ca şi când ar ei fi fost primii doi oameni de pe pământ care descopereau cum se făcea treaba aia.

De două ori o făcură, luând o scurtă pauză de taclale între reprize (şi ea ar fi dat mult ca să audă acele taclale). Rhea nu era surprinsă; la vârsta lui fragedă, bănuia că tinerelul avea destulă sămânţă în desagă ca să-i poată oferi fetişcanei o săptămână întreagă numai de reprezentanţii duble, şi după cum se comporta curviştina, poate că asta ar fi fost pe gustul ei. Unele dintre ele o descopereau şi niciodată nu mai voiau altceva; ea era una dintre ele, credea Rhea.

Dar să vedem cât de sexy o să te simţi peste câteva minute, târfă ţâfnoasă ce eşti, îşi spuse ea şi se apropie mai tare de lumina roz fremătătoare împrăştiată de glob. Simţea uneori lumina aceea producându-i durere chiar în oasele feţei... dar era o durere *bună*. Mda, foarte bună, într-adevăr.

În sfârşit, cei doi terminară... pentru moment, cel puţin. Se luară de mână şi adormiră.

– Acum, murmură Rhea. Acum, mititico. Fii fată cuminte şi fă cum ţi s-a spus.

Parcă auzind-o, ochii Susanei se deschiseră – însă nu era nimic în ei. Erau treji şi în acelaşi timp dormeau. Rhea o văzu luându-şi uşor mâna din mâna băiatului. Se ridică în şezut, strângându-şi coapsele goale la pieptul gol, şi se uită în jur. Se opinti în picioare...

Şi atunci se întâmplă că Musty, motanul cu şase picioare, sări în poala lui Rhea, mieunând fie după hrană, fie după afecţiune. Bătrâna ţipă de surprindere şi globul vrăjitoresc se întunecă pe dată – se stinse ca flacăra unei lumânări într-o pală de vânt.

Rhea ţipă din nou, de data aceasta de furie, şi apucă pisica înainte să poată fugi. O azvârli de cealaltă parte a încăperii, în vatră. Aceea era o văgăună stinsă cum numai o vatră în timpul verii putea să fie, totuşi când Rhea întinse o mână osoasă şi deformată spre ea, o limbă galbenă de foc se ridică din singurul

buștean pe jumătate ars aflat acolo. Musty chiui și fugi din vatră cu ochii bulbucați și coada despicată fumegând ca un trabuc neglijent stins.

– Fugi, mda! scuipă Rhea după ea. Dispari, spurcătură!

Se întoarse înapoi la globul de cristal și deschise palmele deasupra lui, cu degetele mari atingându-se. Dar deși se concentră cu toată puterea, deși se sforță până ce inima-i bătu cu furie bolnăvicioasă în piept, nu reuși altceva decât să readucă naturala strălucire roz a globului. Nu apăru nicio imagine. Mare dezamăgire, însă nu putea face nimic. Și cu timpul avea să vadă rezultatele cu propriii ei ochi, dacă se îndura să iasă în oraș pentru asta.

Toți aveau să vadă.

Din nou bine-dispusă, Rhea așeză globul de cristal înapoi în ascunzătoarea sa.

10

Cu doar câteva clipe înainte să se afunde prea tare în somn pentru a mai putea auzi ceva, un clopoțel de avertizare se declanșă în mintea lui Roland. Asta se datoră poate vagii realizări că degetele ei nu mai erau împletite cu ale sale, poate unei intuiții primare. Ar fi putut ignora acel clopoțel slab, și aproape îl ignoră, dar până la urmă antrenamentele sale se dovediră prea puternice. Se ridică din pragul somnului adevărat, luptându-se să ajungă înapoi la lumină așa cum un scufundător s-ar lupta să ajută la suprafața unui lac. Îi fu greu la început, dar deveni mai ușor; apropiindu-se de starea de trezie, panica sa crescu.

Deschise ochii și se uită în stânga. Susan nu mai era acolo. Se ridică în șezut, se uită în dreapta și nu văzu nimic dincolo de albia pârâului... și totuși, simțea că ea era în acea direcție.

– Susan?

Niciun răspuns. Se ridică, își luă pantalonii și Cort – un vizitator la care nu s-ar fi așteptat niciodată într-un locșor romantic ca acela – se făcu auzit în mintea sa. *Nu ai timp, vierme*, spuse acesta cu severitate.

Se duse gol până la mal și se uită în jos. Susan era acolo, într-adevăr, goală și ea, cu spatele la el. Își despletise părul, care-i atârna acum, aur prefirat,

aproape până la lira şoldurilor. Aerul răcoros care se ridica de pe suprafaţa pârâiaşului îi făcea vârfurile să tremure, creând iluzia unui fuior de ceaţă.

Stătea într-un genunchi la marginea apei curgătoare. Un braţ era vârât în apă aproape până la cot; după toate aparenţele, căuta ceva.

– Susan!

Niciun răspuns. Atunci, Roland avu un gând care-l îngheţă: *A fost infectată de un demon. În timp ce eu dormeam, neatent, alături de ea, Susan a fost infestată de un demon.* Şi totuşi, nu era convins că într-adevăr credea asta. Dacă s-ar fi aflat un demon în apropierea poieniţei, el i-ar fi simţit prezenţa. Cel mai probabil, amândoi i-ar fi simţit prezenţa; la fel şi caii. Însă *ceva* nu era în ordine cu ea.

Fata ridică de pe fundul apei un obiect şi îl ţinu în faţa ochilor, în mâna udă. O piatră. O examină, apoi o aruncă înapoi – *pleosc.* Vârî iar mâna, cu capul aplecat, două şuviţe de păr plutind acum pe apă, pârâul trăgându-le în joacă în direcţia în care curgea.

– *Susan!*

Niciun răspuns. Fata mai scoase o piatră din albie. Aceasta era o bucată cuarţ alb, triunghiulară, cizelată într-o formă asemănătoare cu un vârf de suliţă. Susan lăsă capul pe stânga şi luă o şuviţă de păr în mână, ca o femeie care intenţionează să îşi descâlcească firele. Dar ea nu avea niciun pieptene, ci doar piatra cu margine tăioasă şi, preţ de încă o clipă, Roland rămase pe mal, încremenit de oroare, convins că ea voia să-şi taie gâtul de ruşine, simţindu-se vinovată de ceea ce făcuseră. În săptămânile ce aveau să urmeze, Roland fu bântuit de un lucru de care era absolut sigur: dacă fata *ar fi vrut* să-şi taie gâtul, el n-ar fi ajuns la timp să o împiedice.

Apoi paralizia se risipi şi el coborî malul, nepăsându-i de pietrele ascuţite care îl înţepau în tălpi. Înainte să ajungă la ea, fata folosise deja muchia cuarţului pentru a tăia o porţiune din şuviţa aurie din mână.

Roland o prinse de încheietura mâinii şi o trase în spate. Acum îi vedea clar faţa. Ceea ce de sus, de pe mal, putea trece drept seninătate îşi revelă atunci adevărata identitate: absenţă, gol.

Când o apucă, netezimea chipului ei fu înlocuită de un zâmbet slab şi crispat; buzele îi tremurară ca şi când fata ar fi simţit o durere vagă, şi un sunet aproape amorf de negaţie îi ieşi pe gură:

– *Nnnnnn...*

Câteva fire din părul pe care îl tăiase îi ajunseseră pe coapsă, ca niște sârmulițe de aur; cele mai multe căzuseră în pârâu și fuseseră purtate de apă. Susan i se împotrivi lui Roland, încercând să ducă muchia ascuțită înapoi la păr, vrând să-și continue tunsoarea nebunească. Se luptară unul cu altul ca doi clienți ai unui bar. Și Susan era în câștig. Din punct de vedere fizic, el era mai puternic, însă nu era mai puternic decât vraja care pusese stăpânire pe ea. Puțin câte puțin, triunghiul alb de cuarț se apropia iar de păr. Sunetul acela înfricoșător – *Nnnnnnn* – continua să-i iasă pe gură.

– Susan! Încetează! Trezește-te!

– *Nnnnnn...*

Brațul ei gol tremura vizibil în aer, cu mușchii strânși la un loc aidoma unor pietricele tari. Și cuarțul se apropia din ce în ce mai tare de păr, de obraz, de orbita ochiului ei.

Fără a sta pe gânduri – așa acționa el când avea cei mai mari sorți de izbândă – Roland își apropie fața de tâmpla ei, mai cedând pentru asta zece centimetri pumnului care ținea piatra. Își apropie buzele de ghiocul urechii ei și apoi cloncăni cu limba, lovind-o de cerul gurii. Cloncăni cu o parte a gurii, de fapt.

Susan tresări la acel sunet, care trebuie să-i fi trecut prin cap ca o suliță. Pleoapele i se mișcară cu rapiditate și presiunea pe care o aplica strânsorii lui Roland slăbi puțin. El profită de ocazie și-i răsuci încheietura mâinii.

– *Au! Auuuu!*

Piatra îi zbură din palma deschisă și ateriză plescăind în apă. Susan se uită spre el, acum perfect trează, cu ochii plini de lacrimi, uluiți. Își masa încheietura mâinii... Roland credea că cel mai probabil avea să i se umfle.

– M-ai rănit, Roland! De ce m-ai ră...

Lăsă fraza neîncheiată, uitându-se în jur. Acum, nu doar chipul, ci întreaga postură a corpului ei exprima uluire. Dădu să se acopere cu mâinile, apoi înțelese că erau în continuare singuri și le lăsă să-i cadă pe lângă șolduri. Aruncă o privire peste umăr la urmele de pași – toate de picioare goale – care coborau malul.

– Cum am ajuns aici jos? întrebă ea. M-ai adus tu pe sus, după ce am adormit? Și de ce m-ai rănit? O, Roland, te iubesc... de ce m-ai rănit?

El ridică firele de păr care încă se mai aflau pe coapsa ei şi le ţinu în faţă.

– Aveai o piatră cu muchie ascuţită. Încercai să te tai cu ea şi nu voiai să te opreşti. Te-am rănit deoarece eram speriat. Mă bucur doar că nu ţi-am rupt mâna... cel puţin, nu cred că ţi-am rupt-o.

Roland o luă şi o răsuci uşor în ambele direcţii, atent la orice sunet care ar fi prevestit o fractură.

Nu auzi nimic şi încheietura mâinii se răsucea fără oprelişti. Sub privirea năucă şi confuză a Susanei, o duse la buze şi o sărută pe partea interioară, deasupra reţelei delicate de vene.

11

Roland îl legase pe Rusher destul de departe între sălcii încât juganul cel mare să nu poată fi văzut de nimeni care s-ar fi întâmplat să aibă drum pe Povârniş.

– Uşurel, zise Roland, apropiindu-se. Mai fii cuminte încă puţin, dragule.

Rusher lovi din copite şi necheză, parcă spunând că putea fi cuminte până la capătul erei, dacă asta era necesar.

Roland deschise desaga şi scoase o ustensilă de oţel care servea fie ca oală, fie ca tigaie, în funcţie de necesităţi. Dădu să plece, apoi se întoarse. În spatele şeii era legat sacul său de dormit – plănuise să petreacă noaptea pe Povârniş, meditând. Dacă atunci avea multe lucruri la care să mediteze, acum avea şi mai multe.

Trase de una dintre nojiţele de piele, vârî mâna înăuntrul păturilor şi scoase o cutiuţă metalică. Pe aceasta o deschise cu o cheiţă pe care şi-o scoase de la gât. În cutie se afla un medalion mic şi pătrat pe un lănţişor argintiu (înăuntrul medalionului era un desen înfăţişând-o pe mama lui) şi un pumn de gloanţe – aproape o duzină. Luă unul, îl strânse în pumn şi se înapoie la Susan. Ea îl privi cu ochi mari, speriaţi.

– Nu-mi aduc aminte nimic după ce am făcut dragoste a doua oară, mărturisi ea. Doar că mă uitam spre cer, spunându-mi cât de bine mă simţeam, după care am adormit. O, Roland, cât de grav pare a fi?

– Nu-i grav, aş zice, dar tu vei şti mai bine decât mine. Poftim.

Își umplu vasul cu apă și-l puse pe mal. Susan se aplecă deasupra lui cu teamă, lăsând părul de pe partea stângă a capului să-i cadă peste antebraț, apoi mișcând brațul încet în sus, întinzând cosița într-un evantai auriu-deschis. Văzu imediat tăietura inegală. O examină cu atenție, apoi lăsă părul să cadă cu un suspin mai mult de ușurare decât de tristețe.

– Îl pot ascunde, spuse ea. Când e împletit, nimeni nu-și va da seama. Și-n definitiv, e doar păr – nimic mai mult decât febleţea femeii. Mătușa mea mi-a spus asta de destule ori. Dar Roland, *de ce?* De ce am făcut-o?

Roland avea o bănuială. Dacă părul era febleţea unei femei, atunci ciopârțirea părului era cel mai probabil dovada răutății unei femei – un bărbat mai că nu s-ar fi gândit deloc la asta. Soția primarului, oare ea să fi fost de vină? Nu credea. I se părea mai posibil ca Rhea, acolo sus pe colina care privea la nord spre Iarbă Rea, Stânca Suspendată și Canionul Ochet, pregătise acea capcană urâtă. Primarul Thorin trebuia să se trezească în dimineața de după Seceriș mahmur și cu o metresă cheală.

– Susan, pot să încerc ceva?

Ea îi oferi un zâmbet.

– Ceva ce n-ai încercat deja? Mda, fă cum poftești.

– Nimic de felul ăla.

Deschise palma pe care o ținuse strânsă, arătând cartușul.

– Vreau să încerc să aflu cine ți-a făcut asta și de ce.

Și alte lucruri, de asemenea. Doar că încă nu știau care erau acelea.

Fata se uită la cartuș. Roland începu să-l miște pe dosul palmei, făcându-l să danseze înainte și înapoi într-o vălurire abilă. Încheieturile sale se ridicau și coborau precum cocleții unui război de țesut. Ea urmări fascinată și încântată ca un copil.

– De unde ai învățat asta?

– Acasă. Nu are importanță.

– Vrei să mă hipnotizezi?

– Mda... și nu cred că ar fi pentru prima dată.

Făcu glonțul să danseze puțin mai repede – când la dreapta de-a lungul încheieturilor sale unduitoare, când la stânga.

– Îmi dai voie?

– Mda, spuse ea. Dacă poți.

12

Putea, sigur că da; rapiditatea cu care Susan căzu în transă confirma faptul că asta i se mai întâmplase înainte, şi încă de curând. Şi totuşi, el nu reuşi să obţină ce voia de la ea. Fata fu perfect cooperantă (*unii au somnul generos*, ar fi spus Cort), însă refuza să treacă dincolo de un punct anume. Şi asta nu se datora etichetei sau modestiei – în timp ce dormea cu ochii deschişi lângă pârâu, îi spuse cu o voce distantă, dar calmă, despre examinarea bătrânei şi despre felul în care Rhea încercase să „se joace cu ea". (La aceasta, Roland strânse pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră în palme.) Ajungea totuşi la un punct de unde nu-şi mai putea aminti nimic.

Ea şi Rhea merseseră în uşa colibei, spunea Susan, şi acolo stătuseră cu Luna Sărutărilor luminându-le feţele. Bătrâna îi atinsese părul, asta îşi amintea. Atingerea o revoltase, mai ales după atingerile anterioare ale vrăjitoarei, dar Susan nu putuse face nimic ca să o împiedice. Îşi simţise braţele prea grele pentru a le ridica şi limba prea grea pentru a vorbi. Nu putuse decât să stea acolo în timp ce vrăjitoarea îi susura în ureche.

– Ce? întrebă Roland. Ce ţi-a şoptit?

– NU ştiu, spuse Susan. Restul e roz.

– *Roz?* Cum adică?

– Roz, repetă ea.

Părea aproape amuzată, de parcă ar fi crezut că Roland se făcea în mod intenţionat că nu înţelege.

– Mi-a spus: „Mda, scumpo, uite aşa, ce fată cuminte eşti tu", apoi totul era roz. Roz şi luminos.

– Luminos.

– Mda, ca luna. Şi apoi... Apoi cred că a *devenit* luna. Luna Sărutărilor, poate. O Lună a Sărutărilor roz şi luminoasă, rotundă şi plină ca un grepfrut.

Încercă alte metode de a-i accesa memoria fără niciun succes – fiecare drum pe care îl încerca sfârşea în luminozitatea aceea roz, care-i ascundea întâi amintirile, după care se preschimba într-o lună plină. Nu însemna nimic pentru Roland; auzise de luni albastre, însă niciodată de cele roz. Singurul lucru de care era sigur era acela că babornița îi dăduse Susanei o comandă puternică de a uita.

Se gândi să o ducă mai adânc – fata putea asta – dar nu îndrăzni. Experiența sa se baza în principal pe hipnotizarea prietenilor – exerciții de manual neserioase și uneori bizare. Întotdeauna fusese prezent Cort sau Vannay ca să îndrepte lucrurile dacă o luau razna. Acum nu era niciun profesor ca să intervină; la bine sau la rău, elevii fuseseră lăsați să se descurce singuri. Dacă o ducea prea adânc și n-o mai putea aduce înapoi? Pe deasupra, i se spusese că existau demoni și-n străfundurile minții. Dacă mergeai până jos, unde sălășluiau ei, demonii ieșeau uneori din bârlog ca să-ți vină în întâmpinare...

Dincolo de toate acestea, începea să se facă târziu. Nu era prudent să mai stea mult timp acolo.

– Susan, mă auzi?

– Mda, Roland, te aud foarte bine.

– Bun. Acum am să-ți recit o poezioară și tu te vei trezi. Când voi termina, vei fi perfect trează și-ți vei aminti tot ce am spus. Înțelegi?

– Mda.

– Ascultă: Pasăre și urs, iepure și pește, dă-i iubirea mea celei ce mă iubește.

Surâsul ei pe când își recăpăta cunoștința fu unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse el vreodată. Fata se întinse, apoi își petrecu brațele pe după gâtul lui și-i acoperi fața cu sărutări.

– Tu, tu, tu, tu, spuse ea. Tu ești iubirea mea, Roland. Tu ești *singura* mea iubire. Tu și numai tu, în vecii vecilor.

Făcură din nou dragoste acolo, pe mal, lângă pârâul șopotitor, strângându-se în brațe cât de tare putură, răsuflând unul în gura celuilalt și trăind din aceeași respirație. *Tu, tu, tu, tu.*

13

Douăzeci de minute mai târziu, el o sălta în spinarea Feliciei. Susan se aplecă, îi prinse fața în palme și-l sărută zgomotos.

– Când te voi vedea din nou? întrebă ea.

– Curând. Dar trebuie să fim foarte atenți.

– Mda. La fel de atenți cum au fost dintotdeauna doi iubiți, cred. Slavă Domnului că ești deștept.

– Ne putem folosi de Sheemie, dacă nu apelăm la el prea des.

– Mda. Și, Roland... știi pavilionul din Inimă Verde? Aproape de locul unde se servesc ceai și prăjituri și alte lucruri atunci când vremea e frumoasă?

Roland știa. La aproximativ cincizeci de metri pe Strada Dealului în sus de la închisoare și de la Sala Comunală, Inimă Verde era unul dintre cele mai plăcute locuri din oraș, cu potecile lui frumoase, mesele cu umbrele, pavilionul de dans cu iarbă și cu menajeria lui.

– E un zid de piatră în spate, spuse ea. Între pavilion și menajerie. Dacă nu mai poți fără mine...

– Nu pot nicio clipă fără tine, zise el.

Seriozitatea tonului lui o făcu să zâmbească.

– Dacă te uiți jos, între pietrele zidului este una roșcată. O vei vedea. Eu și prietena mea Amy obișnuiam să ne lăsăm reciproc mesaje acolo când eram mici. Mă voi uita acolo când voi putea. Fă și tu la fel.

– Bine.

Sheemie avea să le fie de folos o vreme, dacă erau atenți. Piatra roșie putea să le fie și ea de folos o vreme, dacă erau atenți. Însă indiferent cât erau ei de atenți, până la urmă aveau să facă un pas greșit, deoarece Marii Vânători ai Coșciugului probabil știau acum mai multe despre Roland și prietenii lui decât și-ar fi dorit Roland vreodată să știe. Trebuia totuși să o vadă, indiferent la ce riscuri se expunea. Dacă n-o vedea, simțea că avea să moară. Și nu trebuia decât să se uite la ea ca să știe că Susan îi împărtășea sentimentul.

– Fii atentă mai ales la Jonas și la ceilalți doi, o sfătui el.

– Voi fi. Încă un sărut, de nu ți-e cu bănat.

El o sărută bucuros și la fel de bucuros ar fi tras-o jos din spinarea iepei pentru o a patra partidă... dar era timpul să nu mai fie nesăbuit și să fie atent.

– Să ne vedem cu bine, Susan. Te iub...

Se opri, apoi zâmbi.

– Te iubesc.

– Și eu pe tine, Roland. Inima mea e a ta, toată.

Și avea o inimă mare, gândi el în timp ce fata pleca printre sălcii, și deja îi simțea povara pe inima sa. Așteptă până când fu sigur că ea făcuse o bună

bucată de drum, apoi se duse la Rusher și plecă în direcția opusă, știind că începuse o fază nouă și periculoasă a jocului.

14

Nu la mult timp după ce Susan și Roland se despărțiră, Cordelia Delgado ieși din magazinul universal al orașului cu o cutie de cumpărături și mintea îngrijorată. Aceasta din urmă se datora Susanei, desigur, întotdeauna Susanei, iar teama Cordeliei că fata va face o prostie înainte de Seceriș fu până la urmă confirmată.

Aceste gânduri îi fură smulse din minte exact când două mâini – mâini puternice – îi smulseră cutia de cumpărături din brațe. Cordelia strigă de surpriză, umbrindu-și ochii în calea soarelui, și-l văzu pe Eldred Jonas stând între totemurile Ursului și Țestoasei și surâzându-i. Părul lui, lung și alb (și frumos, după părerea ei), îi curgea pe umeri. Cordelia simți că inima începe să-i bată mai repede. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru bărbații ca Jonas, capabili să zâmbească și să facă băşcălie până la limitele suportabilului... dar care știau să păstreze tot timpul o ținută marțială.

– Te-am speriat. Îmi cer iertare, Cordelia.

– Ne, făcu ea, auzind bine că avea răsuflarea tăiată. E doar soarele... atât de puternic la ora asta a zilei...

– Te ajut o bucată de drum, dacă-mi dai permisiunea. Mă duc pe Principală doar până la colț, apoi o iau pe Dealului în sus, dar pot să te ajut până acolo?

– Cu mulțumirile mele, acceptă ea.

Coborâră treptele și porniră pe trotuarul de scânduri, Cordelia aruncând în jur priviri furișe ca să vadă cine-i observa – ea lângă chipeșul sai Jonas, care întâmplător îi ducea cumpărăturile. Numărul de privitori era mulțumitor. O zări pe Millicent Ortega, de pildă, uitându-se din buticul Rochiile lui Ann cu un satisfăcător O de surpriză pe moaca ei de vacă proastă.

– Sper că nu te deranjează că-ți spun Cordelia.

Jonas luă la subsuoară, fără dificultate, cutia pe care ea fusese nevoită să o țină în ambele mâini.

– De la cina de bun venit organizată la casa primarului Thorin, am senzația că te cunosc.

– E-n regulă Cordelia.

– Poți să-mi spui și tu Eldred?

– Cred că „domnul Jonas" va fi bine încă un timp, zise ea, apoi îi adresă zeea ce speră că era un zâmbet cochet. Inima îi bătea acum și mai tare. (Nu-i trecu totuși prin gând că Susan poate că nu era singura gâsculiță toantă din familia Delgado.)

– Așa să fie, rosti Jonas cu o expresie de dezamăgire atât de comică, încât ea râse. Și nepoata ta? E bine?

– Destul de bine, mersi de întrebare. E nițel mai greu cu ea uneori...

– A existat vreodată o fată de șaisprezece ani cu care să nu fie?

– Presupun că nu.

– Și totuși, toamna asta ai poveri în plus în privința ei. Mă îndoiesc că *ea* înțelege asta, însă.

Cordelia nu spuse nimic – n-ar fi fost convenabil – dar îi aruncă o privire cu subînțeles, care spuse destule.

– Transmite-i tot binele meu, te rog.

– Așa voi face.

Totuși, nu avea s-o facă. Susan dezvoltase un mare (și irațional, după părerea Cordeliei) dispreț față de gărzile personale ale primarului Thorin. A încerca să o convingă să renunțe la sentimentul acela probabil că n-ar fi ajutat la nimic; fetele tinere credeau că le știu pe toate. Trase o ocheadă la steaua care se zărea ușor de sub aripa vestei lui Jonas.

– Înțeleg că ai preluat responsabilități sporite în orășelul nostru meschin, sai Jonas.

– Mda, îi dau o mână de ajutor șerifului Avery, aprobă el. Vocea lui avea un tremur ușor care Cordeliei i se părea, cumva, șarmant. Unul dintre adjuncții lui... Claypool îl cheamă...

– Frank Claypool, mda.

– ... a căzut din barcă și și-a rupt piciorul. Cum să cazi dintr-o barcă și să-ți rupi piciorul, Cordelia?

Femeia râse cu veselie (ideea că toți locuitorii din Hambry stăteau cu ochii pe ei era cu siguranță greșită... însă ea chiar asta simțea, iar sentimentul nu era neplăcut) și spuse că nu știa.

Bărbatul se opri la colțul Principalei cu Camino Vega, afișând o mină plină de regret.

– Aici ne despărțim. Îi dădu cutia înapoi. Ești sigură că o poți duce? Presupun că te-aș putea însoți până la tine acasă...

– Nu e nevoie, nu e nevoie. Mulțumesc. Mulțumesc, *Eldred*.

Simțea că roșeața care-i cuprinse gâtul și obrajii o ardea ca focul, dar zâmbetul lui merita fiecare grad de temperatură. El îi adresă un salut scurt cu două degete și o luă pe deal în sus, cu pas sprințar, spre oficiul șerifului.

Cordelia merse mai departe spre casă. Cutia, care i se păruse o mare povară când ieșise din magazinul universal, nu mai cântărea acum aproape nimic. Sentimentul acesta dură cale de aproximativ un kilometru, însă pe când casa ei apăru în câmpul vizual, ea deveni din nou conștientă de sudoarea care-i șiroia pe coaste și de durerea din brațe. Slavă zeilor că vara era pe sfârșite... și nu era oare Susan aceea, tocmai ducându-și iapa de căpăstru pe poartă?

– Susan! strigă ea, revenită acum destul cu picioarele pe pământ încât vechea ei iritare față de fată să i se audă clar în voce. Vino să mă ajuți, înainte să scap totul pe jos și să sparg ouăle!

Susan veni, lăsând-o pe Felicia să pască în curtea din față. Cu zece minute mai devreme, Cordelia n-ar fi observat nimic la aspectul fetei – gândurile ei se concentrau prea tare asupra lui Eldred Jonas pentru a mai face loc altor chestiuni. Numai că soarele toropitor îi mai răpise din romantism și o readusese la realitate. Așa că, atunci când Susan luă cutia de la ea (manevrând-o aproape la fel de ușor ca Jonas), Cordelia își spuse că nu-i plăcea atitudinea fetei. Pentru început, își schimbase dispoziția sufletească – de la confuzia semiisterică în care plecase trecuse la un calm plăcut și ferice. Aceea era Susan din anii trecuți, picătură de apă... nu însă adolescenta rebelă și melancolică din ultimul an. Nu era nimic pe care Cordelia să poată pune degetul, decât...

Era, totuși. Un singur lucru. Întinse mâna și prinse cosița fetei, care părea necaracteristic de răvășită în după-amiaza aceea. Sigur că Susan călărise; asta

putea explica neorânduiala. Nu explica însă cât de închis la culoare era părul ei, ca și când mănunchiul acela auriu-deschis ar fi început să-și piardă luciul. Și fata tresări, aproape vinovată, atunci când simți atingerea sa. De ce, mă rog frumos, făcuse asta?

– Ai părut umed, Susan, zise ea. Ai fost să înoți pe undeva?

– Ne! M-am oprit și mi-am băgat capul sub pompa din fața hambarului lui Hookey. Pe el nu-l deranjează – are un puț adânc. E așa de cald! Poate o să cadă o ploaie mai târziu. Sper că o să cadă. Am adăpat-o și pe Felicia.

Ochii fetei erau la fel de direcți și de candizi ca oricând, dar Cordeliei totuși i se părea că ceva nu era în regulă cu ei. Nu știa ce. Ideea că Susan putea ascunde ceva important și grav nu-i trecu imediat prin minte; ar fi spus că nepoata ei era incapabilă să păstreze un secret mai mare decât un cadou de aniversare sau o petrecere-surpriză... și nici măcar astfel de secrete nu le putea ține mai mult de o zi sau două. Și totuși, ceva *era* în neregulă cu ea. Cordelia lăsă degetele să-i cadă pe gulerul cămășii de călărie a fetei.

– Și ăsta e murdar.

– Am avut grijă, spuse ea, privind-o pe mătușă-sa cu ochi nedumeriți. Mizeria se lipește și mai tare de o cămașă udă. Chiar tu m-ai învățat asta, mătușă.

– Ai tresărit când ți-am atins părul, Susan.

– Mda, spuse fata, așa e. Exact așa mi l-a atins și cotoroanța aia. De atunci nu-mi mai place. Acum, pot duce cumpărăturile înăuntru și să-mi adăpostesc calul de arșița soarelui?

– Nu face pe deșteapta cu mine, Susan.

Totuși, încordarea din vocea nepoatei sale chiar o liniștea într-un fel ciudat. Sentimentul că Susan se schimbase, cine știe cum – sentimentul acela de *detașare* – începea să scadă în intensitate.

– Atunci, nu fi nesuferită.

– Susan! Cere-mi scuze imediat!

Susan inspiră adânc, ținu aerul în plămâni, apoi îl eliberă.

– Da, Tușică. Scuze. Dar e cald.

– Mda. Pune alea în cămară. Și-ți mulțumesc.

Susan se duse spre casă cu cutia în brațe. Când fata avansă destul cât să nu fie nevoie să meargă împreună, Cordelia porni după ea. Era o nerozie din partea sa, fără îndoială – suspiciuni trezise de propriul ei flirt cu Eldred – însă

fata era la o vârstă periculoasă, și multe depindeau de bunul ei comportament în următoarele șapte săptămâni. După aceea avea să devină problema lui Thorin, dar până atunci era a mătușii ei. Cordelia credea că, până la urmă, Susan avea să-și respecte promisiunea; chiar și așa, până la Sărbătoarea Secerișului avea de gând să stea cu ochii pe ea. Când la mijloc se afla virginitatea unei fete, era mai bine să fii vigilent.

INTERLUDIU

KANSAS, UNDEVA, CÂNDVA

Eddie se foi. În jurul lor, deșirarea continua să se vaite ca o soacră sâcâitoare; deasupra lor, stelele scăpărau luminoase ca niște noi speranțe... sau niște intenții rele. Tânărul se uită la Susannah, care ședea cu cioturile picioarelor adunate sub ea; se uită la Jake, care mânca un burrito; se uită la Ete, al cărui bot se odihnea pe glezna lui Jake și care se uita în sus la băiat cu o expresie de calmă adorație.

Focul era mic, dar încă ardea. Același lucru era adevărat și despre Luna Demonului, departe spre vest.

– Roland.

Își auzi propria voce bătrână și ruginită.

Pistolarul, care se oprise pentru a sorbi o gură de apă, se uită la el cu sprâncenele ridicate.

– Cum se face de cunoști fiecare ungher al poveștii ăsteia?

Roland se arătă amuzat.

– Nu cred că asta vrei de fapt să știi, Eddie.

Avea dreptate în privința asta – lunganul aprig și urât își făcuse un obicei din a avea dreptate. Aceasta era, în ceea ce-l privea pe Eddie, una dintre cele mai enervante caracteristici ale sale.

– Prea bine. De când vorbești? *Asta* vreau de fapt să știu.

– Ți-e incomod? Vrei să mergi la culcare?

Mă ia peste picior, gândi Eddie... dar chiar când îi veni această idee, știu că nu era adevărată. Și nu, *nu* îi era incomod. Nu-i înțepeniseră deloc încheieturile, deși stătea cu picioarele încrucișate de când Roland începuse să le povestească despre Rhea și globul de cristal, și nu simțea nevoia să meargă la toaletă. Nu-i era nici foame. Jake mesteca ultimul *burrito* rămas, însă probabil din același motiv pentru care oamenii urcau pe Muntele Everest... fiindcă era acolo. Și de ce *ar fi trebuit* să-i fie foame sau somn sau să fie înțepenit? De ce, când focul încă ardea și luna nici nu apusese încă?

Se uită la ochii amuzați ai lui Roland și văzu că pistolarul îi citea gândurile.

– Nu, nu vreau să mă duc la culcare. Știu că nu vreau. Dar, Roland... vorbești de *mult* timp. Făcu o pauză, se uită în jos la mâinile sale, apoi ridică iar privirea, surâzând stânjenit. De câteva zile, aș putea să spun.

– Dar timpul este altfel aici. Ți-am spus asta; acum o simți tu însuți. În ultima vreme nu toate nopțile au aceeași durată. Nici zilele... numai că observăm trecerea timpului mai bine noaptea, nu? Da, eu așa cred.

– Deșirarea întinde timpul?

Acum, că amintise de ea, Eddie o auzi în toată gloria ei sinistră – un sunet ca de metal vibrând, sau poate precum cel mai mare țânțar din lume.

– Probabil că ajută și asta, dar în principal așa sunt pur și simplu lucrurile în lumea mea.

Susannah se foi ca o femeie care se trezește parțial dintr-un vis care o ține captivă ca un nisip mișcător ademenitor. Îi aruncă lui Eddie o privire deopotrivă distantă și nerăbdătoare.

– Lasă omul să vorbească, Eddie.

– Da, făcu Jake. Lasă omul să vorbească.

Și Ete, fără a-și ridica botul de pe glezna băiatului:

– Mul. Ască.

– Foarte bine, ceda Eddie. Nicio problemă.

Roland îi privi.

– Sunteți siguri? Restul este...

Nu păru capabil să încheie, și Eddie înțelese că Roland era speriat.

– Zi mai departe, îl îndemnă tânărul imediat. Fie restul cum o fi. Cum a fost.

Se uită în jur. Kansas, se aflau în Kansas. Undeva, cândva. Doar că simțea că Mejis și oamenii aceia pe care nu-i văzuse niciodată – Cordelia și Jonas,

Brian Hookey și Sheemie, Micuța Nărăvașă și Cuthbert Allgood – erau toți foarte aproape acum. Că Susan, iubita pierdută a lui Roland, era foarte aproape și ea. Întrucât realitatea era subțire acolo – la fel de subțire ca turul unei vechi perechi de jeanși – și întunericul o să dureze atât timp cât avea Roland nevoie să dureze. Eddie se îndoia că pistolarul observa măcar întunericul, în mod special. De ce ar fi făcut-o? Eddie bănuia că-n mintea lui Roland era noapte de mult, mult timp... și că zorii nu erau în continuare foarte departe.

Se întinse spre el și-i atinse mâna bătătorită de criminal. I-o atinse cu blândețe și cu afecțiune.

– Spune mai departe, Roland. Spune-ți povestea. Spune-o până la capăt.

– Până la capăt, rosti Susannah ca prin vis. Deșartă-ți sacul.

Ochii ei erau plini de lumina lunii.

– Până la capăt, repetă și Jake.

– Apăt, șopti Ete.

Roland ținu mâna lui Eddie un moment, apoi îi dădu drumul. Se uită în focul mic fără a spune imediat ceva, și Eddie îl simți cum încerca să-și găsească drumul. Încerca uși, una după cealaltă, până când găsi una care se deschise. Ce văzu dincolo de ea îl făcu să zâmbească și să ridice ochii către Eddie.

– Iubirea adevărată e plictisitoare, rosti el.

– *Poftim?*

– Iubirea adevărată e plictisitoare, repetă Roland. La fel de plictisitoare ca orice alt drog puternic care dă dependență. Și, ca în cazul oricărui alt drog...

PARTEA A TREIA

SĂ ÎNCEAPĂ SECERIȘUL

I

SUB LUNA VÂNĂTORESEI

1

Iubirea adevărată, ca orice alt drog puternic care dă dependență, este plictisitoare – odată ce povestea întâlnirii și descoperirii este spusă, sărutările devin iute neinteresante și mângâierile obositoare... mai puțin, desigur, pentru cei care împart sărutările, pentru cei care dau și primesc mângâierile în timp ce fiecare sunet și fiecare culoare a lumii par să se aprofundeze și să se lumineze în jurul lor. Ca în cazul oricărui alt drog puternic, iubirea adevărată este interesantă doar pentru cei care i-au căzut prizonieri.

Și, cum se întâmplă în cazul oricărui drog puternic care dă dependență, prima iubire adevărată este periculoasă.

2

Pentru unii, Luna Vânătoresei era ultima lună din vară; pentru alții, era prima din toamnă. Oricum ar fi fost, aceasta anunța o schimbare a vieții în

Baronie. Pe când vânturile începeau să sufle din ce în ce mai zdravăn pe direcția autumnală est-vest, și făcând asta începeau să fie tot mai tăioase, oamenii care ieșeau în golf îmbrăcau svetere pe sub impermeabilele de ploaie. În marile livezi ale Baroniei la nord de Hambry (și în cele mai mici deținute de John Croydon, Henry Wertner, Jake White și taciturna, dar bogata, Coral Thorin), culegătorii începeau să apară încolonați, purtându-și straniile scări deșelate; erau urmați de căruțe trase de cai pline cu butoaie goale. Când vântul sufla dinspre fabricile de cidru – mai ales dinspre marele stabiliment baronial aflat la un kilometru și jumătate nord de Faleză – aerul era plin de aroma dulce a fructelor strivite în cantități considerabile. Departe de malul Mării Limpezi, zilele rămâneau calde în vreme ce Vânătoreasa creștea pe un cer senin zi și noapte, însă adevărata căldură a verii plecase odată cu Luna Negustătorului. Ultima cosire a fânului începea și se termina în decurs de o săptămână – ultima recoltă era întotdeauna săracă, iar fermierii și proprietarii liberi o blestemau deopotrivă, scărpinându-se în cap și întrebându-se de ce se mai sinchisiseră... dar odată cu venirea bătrânului martie ploios și vântos, când fânăriile și silozurile lor se goleau cu repeziciune, găseau întotdeauna răspunsul. În grădinile Baroniei – cele mari ale fermelor, cele mici ale proprietarilor liberi și grădinițele localnicilor – bărbații, femeile și copiii apăreau în hainele lor vechi și în cizme, cu capetele acoperite de sombreros și *sombreras*. Veneau cu cracii pantalonilor legați bine la glezne, întrucât în timpul Vânătoresei, șerpii și scorpionii soseau în număr mare dinspre deșert. Pe când bătrâna Lună a Demonului începea să se îngrașe, un șir de crotali aveau să atârne pe barele de priponire atât din fața Popasului Călătorilor, cât și a magazinului universal de vizavi. Și alți comercianți aveau să-și împodobească în chip asemănător barele de priponire, însă când se acorda premiul pentru cele mai multe piei adunate în Ziua Secerișului, întotdeauna câștiga fie hanul, fie magazinul. Pe ogoare și în grădini, coșurile de cules erau împinse de-a lungul șirurilor de femei cu părul strâns în năframe, cu amulete ascunse în sân. Ultimele roșii erau culese, la fel și ultimii castraveți, ultimul porumb, ultimele *parey* și *mingo*. După acestea, pe măsură ce zilele se înăspreau și furtunile de toamnă începeau să-și facă simțită prezența, avea să vină rândul dovlecilor, napilor iuți și cartofilor. În Mejis, era timpul recoltei, iar pe cer, din ce în ce mai vizibilă printre stelele nopții, Luna Vânătoresei își încorda arcul și se uita la

răsărit peste misterioasele întinderi de apă pe care niciun om din Lumea de Mijloc nu le văzuse vreodată.

3

Cei aflați în stăpânirea unui drog puternic – heroină, iarba-diavolului, iubirea adevărată – deseori se surprind încercând să mențină un echilibru precar între tăinuire și extaz, în timp ce umblă pe sârma întinsă a vieții lor. A-ți ține echilibrul pe sârmă e dificil și-n cele mai lucide împrejurări; a face asta când ești în stare de delir este aproape imposibil. *Întru totul* imposibil, pe termen lung.

Roland și Susan erau în delir, însă aveau măcar slabul avantaj că știau lucrul acesta. Iar secretul nu trebuia ținut pentru totdeauna, ci doar până la Ziua Sărbătorii Secerișului, cel mai târziu. Lucrurile se puteau sfârși chiar mai devreme de atât, dacă Marii Vânători ai Coșciugului ieșeau din ascunzătoare. Prima mișcare putea fi făcută de fapt de unul dintre ceilalți jucători, socotea Roland, dar indiferent cine mișca primul, Jonas și oamenii lui aveau să fie acolo, parte integrantă. Partea ce se putea dovedi a fi cea mai periculoasă pentru cei trei băieți.

Roland și Susan erau atenți – atât de atenți cât pot fi oamenii în delir, în orice caz. Nu se întâlneau niciodată în același loc de două ori la rând, nu se întâlneau niciodată în același moment al zilei de două ori la rând, nu se furișau niciodată atunci când mergeau la locul de întâlnire. În Hambry, călăreții erau la ordinea zilei, însă oamenii care se furișau erau degrabă observați. Susan nu încercă nicio clipă să-și acopere „plimbările călare" solicitând ajutorului vreunui prieten (deși avea prieteni care i-ar fi făcut serviciul acesta); oamenii care aveau nevoie de alibiuri erau oameni care păstrau secrete. Simțise că Tușa Cord era tot mai îngrijorată de plimbările sale – mai ales de cele pe care le făcea la primele ore ale serii – însă până atunci acceptase scuza pe care Susan o găsea deseori: că avea nevoie de timp să fie singură, să mediteze asupra promisiunii făcute și să-și accepte responsabilitatea. Ironic era că aceste sugestii veniseră din partea vrăjitoarei de pe Cöos.

Se întâlniră în crângul de sălcii, în mai multe case plutitoare abandonate năruirii în partea nordică a golfului, în coliba unui cioban departe în pustietatea de la Cöos, în baraca părăsită a unui pustnic, pitită într-un loc uitat din Iarbă Rea. Decorurile erau, în linii mari, la fel de sordide precum acelea în care dependenții se reunesc pentru a-și practica viciul, numai că Susan și Roland nu vedeau pereții coșcoviți ai barăcii sau găurile din acoperișul colibei, nu simțeau mirosul năvoadelor care putrezeau în colțurile vechilor case plutitoare igrasioase. Ei erau drogați, amorezați până peste cap, și pentru ei, fiecare cicatrice de pe fața lumii era un semn de frumusețe.

În două rânduri, la începutul acelor săptămâni de delir, folosiră piatra roșcată din zidul din spatele pavilionului pentru a-și stabili întâlnirile, după care o voce se făcu auzită în adâncul minții lui Roland, spunându-i că trebuie să termine cu asta – piatra o fi fost ea numai bună pentru copiii care se joacă de-a secretele, însă el și iubita lui nu mai erau copii; dacă-i descoperea cineva, izgonirea avea să fie cea mai ușoară pedeapsă la care puteau spera. Piatra roșcată era prea evidentă, iar scrierea unor mesaje anonime și intenționat vagi constituia un pericol inacceptabil.

Amândurora li se părea mai sigur să se folosească de Sheemie. Superficialitatea sa surâzătoare ascundea o surprinzătoare profunzime de... ei bine, discreție. Roland stătuse mult pe gânduri înainte să se decidă asupra acestui cuvânt, și era cuvântul corect: o abilitate de a păstra tăcerea mai demnă ca simpla viclenie. Viclenia oricum nu era de nasul lui Sheemie, și așa avea să fie mereu – un om care putea spune o minciună fără să-și ferească ochii de ai tăi era un om care nu putea fi niciodată considerat viclean.

Se folosiră de Sheemie de vreo șase ori în cursul celor cinci săptămâni în care se iubiră fizic cu cea mai mare ardoare – de trei ori o făcură pentru a-și stabili întâlniri, de două pentru a schimba locul întâlnirii și o dată pentru a anula o întâlnire când Susan zărise călăreți de la Piano căutând animale rătăcite în apropierea barăcii din Iarbă Rea.

Vocea acea profundă nu-l preveni niciodată pe Roland în legătură cu Sheemie așa cum o făcuse în legătură cu pericolele reprezentate de piatra roșcată... îi vorbi în schimb conștiința, și când îi pomeni până la urmă Susanei de aceasta (pe când stăteau îmbrățișați goi, înfășurați în pătura șeii), descoperi că și pe ea o apăsa conștiința. Nu era corect să-l pună pe băiat în calea posibilelor lor

probleme. După ce ajunseră la această concluzie, Roland și Susan își aranjară întâlnirile fără niciun intermediar. Dacă ea nu putea veni, propusese Susan, avea să agațe o cămașă roșie la pervazul ferestrei sale, ca pentru a se usca. Dacă nu putea veni el, trebuia să lase o piatră albă în colțul nordic al curții, peste drum de Grajdul lui Hookey, unde se găsea pompa orașului. Ca ultimă soluție, aveau să folosească piatra roșcată din pavilion, așa riscant cum era, mai bine decât să-l amestece din nou pe Sheemie în treburile lor – în *aventura* lor.

Cuthbert și Alain urmăriră procesul prin care Roland devenea tot mai tare victima dependenței, întâi cu neîncredere, invidie și amuzament crispat, apoi cu un soi de oroare mută. Fuseseră trimiși într-o loc care ar fi trebuit să însemne siguranță pentru ei și descoperiseră în schimb un loc al conspirației; veniseră să facă recensământul într-o Baronie unde majoritatea oamenilor de vază își dăduseră aparent loialitatea celui mai înverșunat dușman al Afiliației; își făcuseră inamici personali trei oameni duri, care probabil uciseseră destule persoane cât să umple un cimitir măricel. Și totuși, se simțiseră la înălțimea situației, întrucât veniseră acolo sub conducerea prietenului lor, care dobândise un statut semimitic în mințile lor biruindu-l pe Cort – cu un șoim în chip de armă! – și devenise pistolar la nemaiauzita vârstă de paisprezece ani. Faptul că primiseră ei înșiși arme în misiunea cu care fuseseră însărcinați însemnase mult pentru ei atunci când plecaseră din Gilead și absolut nimic când ajunseseră să înțeleagă dimensiunea lucrurilor care se petreceau în Hambry și în Baronia din care orașul făcea parte. La momentul când pricepuseră acest lucru, Roland era arma pe care se bazau ei. Iar acum...

– E ca un revolver aruncat în apă! exclamă Cuthbert într-o seară, nu la mult timp după ce Roland plecase la întâlnire cu Susan. Deasupra verandei dormitorului, Luna Vânătoresei răsărea în primul ei pătrar. Numai zeii știu dacă va mai funcționa vreodată, chiar dacă e recuperat și pus la uscat.

– Taci, așteaptă, spuse Alain și se uită spre balustrada verandei. Sperând să-i redea lui Cuthbert buna dispoziție (lucru destul de ușor de făcut în împrejurări normale), Alain urmă: Unde-i santinela? S-a dus în sfârșit la culcare odată cu găinile?

Asta nu reuși decât să-l irite și mai tare pe Cuthbert. Nu mai văzuse craniul de corb de câteva zile bune – nu știa precis de câte – și lua pierderea lui ca pe un semn rău.

– S-a dus, dar nu la culcare, replică el, apoi se uită încruntat spre apus, unde Roland dispăruse în spinarea armăsarului său mare. S-a pierdut, presupun. Asemenea minților, sufletului și bunei judecăți a unui cunoscut al nostru.

– Totul va fi bine, rosti Alain cu jumătate de gură. Îl cunoști la fel de bine ca mine, Bert – îl știm de când lumea. Totul va fi bine.

Molcom, fără cea mai mică urmă a umorului său congenital, Cuthbert spuse:

– Acum nu mai simt că-l cunosc.

Încercaseră amândoi în toate felurile să stea de vorbă cu Roland și amândoi primiseră cam același răspuns. Adică nu primiseră cu adevărat niciun răspuns. În timpul acelor monologuri, expresia abstractă de visare (și poate de tulburare) din ochii lui Roland i-ar fi fost cunoscută oricui încercase vreodată să-i bage mințile în cap unui dependent de droguri. Era o expresie care spunea că mintea lui Roland era ocupată exclusiv de chipul Susanei, de mireasma pielii ei, de senzația atingerii corpului ei. Iar *ocupată* era un cuvânt prea cuminte, unul care nu exprima lucrurile până la capăt. Nu era vorba de o ocupare, ci de o obsesie.

– O urăsc puțin pentru ce a făcut, mărturisi Cuthbert și-n glasul lui era o notă pe care Alain n-o mai auzise până atunci – un amestec de invidie, frustrare și teamă. Poate mai mult decât puțin.

– Nu trebuie! Alain se străduia să nu pară șocat, dar nu se putu abține. Ea nu e răspunzătoare pentru...

– Nu e? S-a dus la Citgo împreună cu el. A văzut și ea ce a văzut el. Numai Dumnezeu știe câte i-a povestit el după ce au terminat cu datul în bărci. Și numai proastă nu poți spune că este. Ajunge doar să vezi abilitatea cu care și-a jucat rolul în aventura lor, ca să știi asta.

Bert se gândea, bănuia Alain, la trucul cu acel *corvette* pe care fata îl jucase la perfecție.

– Nu se poate să nu știe că a devenit ea însăși o parte a problemei. Nu are *cum* să nu știe asta!

Acum, amărăciunea lui era înfiorător de evidentă. *E invidios pe ea fiindcă i-a furat cel mai bun prieten*, gândi Alain, *dar asta nu e totul. E invidios și pe cel mai bun prieten al său, deoarece acesta a cucerit-o pe cea mai frumoasă fată pe care ne-au căzut tuturor ochii de când ne știm.*

Alain se aplecă în față și-l prinse pe Cuthbert de umăr. Când Bert se întoarse, renunțând la încruntata examinare a curții, pentru a se uita la prietenul său, îl sperie îndârjirea de pe chipul lui Alain.

– Ăsta e *ka*, spuse Alain.

Cuthbert aproape pufni.

– Dacă aș fi avut câte o cină caldă de fiecare dată când cineva a dat vina unui furt sau a unei pofte trupești sau a oricărei alte stupizenii pe *ka*...

Mâna lui Alain strânse până ce provocă durere. Cuthbert s-ar fi putut feri, dar n-o făcu. Îl privi pe Alain îndeaproape. Umorul, măcar pentru moment, dispăruse.

– Exact cu atribuirea vinii nu ne putem permite noi doi să pierdem vremea, spuse Alain. Nu pricepi asta? Și dacă e mâna *ka*-ului cea care i-a răpit, nu avem voie să-i învinuim. Nu *putem* să-i învinuim. Trebuie să ne ridicăm deasupra situației. Avem nevoie de el. Și s-ar putea să avem nevoie și de ea.

Cuthbert se uită în ochii lui Alain un timp care păru foarte lung. Alain văzu furia lui Bert luptându-se cu înțelepciunea sa practică. În cele din urmă (și poate doar pentru moment), înțelepciunea ieși învingătoare.

– Prea bine. *Ka* să fie, calul de bătaie preferat de toți. În definitiv, la asta e bună și marea lume nevăzută, nu? Ca să nu fim nevoiți să ne recunoaștem vina pentru faptele noastre nesăbuite. Acum, dă-mi drumul, Al, înainte să-mi sfărâmi umărul.

Alain îi dădu drumul și se lăsă pe speteaza scaunului, ușurat.

– Acum, de am ști măcar ce să facem în legătură cu Povârnișul. Dacă nu începem numărătoarea acolo curând...

– Sincer să fiu, mi-a venit o idee în privința asta, rosti Cuthbert. Mai trebuie doar elaborată puțin. Sunt sigur că Roland ar putea ajuta... asta, desigur, dacă vreunul dintre noi reușește să-i atragă atenția pentru câteva minute.

Șezură un timp fără să vorbească, uitându-se în gol spre curte. Înăuntrul dormitorului, porumbeii – un alt măr al discordiei între Roland și Bert în ultimele zile – uguiau. Alain își rulă o țigară. O făcu încet și produsul final arăta puțin comic, dar nu se desfăcu atunci când o aprinse.

– Taică-tău te-ai jupui de viu dacă ar vedea ce ai în mână, remarcă Bert, însă vorbi cu o anumită admirație.

Până când Luna Vânătoresei avea să răsară din nou anul următor, toți trei aveau să fie fumători convinși, bărbați tineri arși de soare, în ochii cărora expresia copilăriei va fi rămas o simplă amintire.

Alain încuviință. Tutunul puternic din regiunea aceea îi dădea o senzație de amețeală și o usturime în gât, însă țigara întotdeauna îi calma nervii, iar în clipa aceea nervilor săi le prindea bine puțin calm. Nu știa dacă și Bert o simțea, dar de câteva zile el sesiza miros de sânge în aer. Poate unele picături aveau să curgă din venele lor. Deși nu era tocmai înfricoșat – nu încă, cel puțin – era foarte, foarte îngrijorat.

4

Cu toate că de mici fuseseră pregătiți pentru a deveni pistolari, Cuthbert și Alain încă mai întrețineau o enormă credință comună multor băieți de vârsta lor, și anume că cei mai în vârstă erau totodată mai buni ca ei, cel puțin în privința istețimii și a unor chestiuni precum întocmirea planurilor; ei chiar credeau că oamenii mari știau ce făceau. Roland știa că altfel stăteau lucrurile, chiar și așa îmbolnăvit de amor cum era, însă prietenii lui uitaseră că la jocul Castelelor, *ambele* tabere erau legate la ochi. Ar fi fost surprinși să afle că cel puțin doi dintre Marii Vânători ai Coșciugului deveniseră extrem de agitați din pricina celor trei tineri din Lumea Dinăuntru și sătui până peste cap de jocul așteptării pe care ambele tabere îl jucau.

La primele ore ale dimineții, pe când Luna Vânătoresei se apropia de zenit, Reynolds și Depape coborâră împreună la parter de la primul etaj al Popasului Călătorilor. În sala principală era liniște, cu excepția câtorva sforăituri și a unor șuierături flegmatice. În cel mai frecventat bar din Hambry, petrecerea se încheiase pentru încă o noapte.

La masa lui Coral din stânga ușilor batante, Jonas, acompaniat de un oaspete tăcut, era ocupat cu împărțirea cărților la un joc de Solitaire al Cancelarilor. În seara aceea își luase pe el halatul și respirația sa împrăștia deasupra cărților norișori de aburi. Nu era destul de frig pentru îngheț – nu încă – dar înghețul avea să vină curând. Răcoarea din aer prevestea asta fără putință de tăgadă.

Și respirația oaspetelui său aburea. Corpul scheletic al lui Kimba Rimer era aproape complet îngropat într-un poncho gri împodobit cu panglici de un portocaliu-palid. Cei doi tocmai se pregăteau să treacă la treabă, când Roy

şi Clay (*Tandea şi Mandea*, îşi spuse Rimer) îşi făcură apariţia. Aparent, isprăviseră şi ei cu tăvăleala în hogeacurile de la etaj.

– Eldred, rosti Reynolds, apoi: Sai Rimer.

Rimer înclină din cap în semn de salut, uitându-se de la Reynolds la Depape uşor scârbit.

– Zile lungi şi nopţi uşoare, domnilor.

Sigur că lumea mersese mai departe, gândi el. O dovedea faptul că puteai găsi doi nătărăi precum aceia în poziţii atât de însemnate. Jonas însuşi nu era cu mult mai răsărit.

– Putem schimba o vorbă cu tine, Eldred? întrebă Clay Reynolds. Am discutat, eu şi cu Roy...

– Riscant lucru, remarcă Jonas în felul său tremurat.

Rimer n-ar fi fost surprins să afle, la capătul vieţii sale, că vocea Îngerului Morţii semăna cu vocea lui Jonas.

– Când discuţi, poţi ajunge să gândeşti, iar asta e periculos pentru nişte băieţi ca voi. E ca şi cum te-ai scobi în nas cu vârful unui glonţ.

Depape râse în felul lui afurisit, ca un măgar, de parcă n-ar fi înţeles că el era ţinta glumei.

– Jonas, ascultă, începu Reynolds, apoi se uită nesigur la Rimer.

– Poţi vorbi în faţa lui sai Rimer, zise Jonas, împărţind o mână nouă de cărţi. În definitiv, el este angajatorul nostru şef. Joc Solitaire-ul Cancelarilor în cinstea sa, zău aşa.

Reynolds păru surprins.

– Mă gândeam... voiam să zic, credeam că primarul Thorin este...

– Hart Thorin nu vrea să audă amănuntele aranjamentului nostru cu Omul de Bine, explică Rimer. Nu-l interesează decât o parte din profit în treaba asta, domnule Reynolds. Principala grijă a primarului în clipa de faţă este ca Ziua Sărbătorii Secerişului să decurgă bine şi ca aranjamentul său cu tânăra domniţă să... se consume fără probleme.

– Mda, eşti diplomat, la cum ai întors cuvintele, observă Jonas cu un apăsat accent de Mejis. Dar cum Roy pare puţin perplex, îţi traduc eu. În ultimele zile, primarul Thorin îşi petrece cea mai mare parte a timpului în privată, trăgându-se de cocoşel şi visând că pumnul său e scorbura Susanei Delgado. Fac pariu că atunci când în sfârşit se va afla-n faţa păsăricii ei, nu

va fi în stare să-i facă nimic – îi va exploda inima de excitare și va cădea lat peste ea, chiar așa. Mdie!

Depape necheză din nou ca un măgar. Îi trase un cot lui Reynolds.

– Că bine a zis-o, nu, Clay? Parcă-i și văd!

Reynolds tânji, însă ochii săi nu păreau îngrijorați. Rimer izbuti să schițeze un zâmbet subțire ca o pojghiță de gheață în noiembrie și arătă spre șeptarul care tocmai ieșise din pachet.

– Roșu pe negru, dragul meu Jonas.

– Eu nu-s dragul nimănui, protestă Jonas, punând șeptarul de romb peste un optar de treflă, și ai face bine să ții minte asta. Apoi, către Reynolds și Depape: Acum, voi ce vreți, băieți? Eu și cu Rimer tocmai voiam să stăm nițel la palavre.

– Poate ne punem *toți* capul la contribuție, zise Reynolds, așezând mâna pe spătarul unui scaun. Să vedem dacă se potrivește ce gândim fiecare.

– Nu cred, făcu Jonas, strângându-și cărțile. Părea iritat, iar Clay Reynolds își luă degrabă mâna de pe spătarul scaunului. Spuneți ce aveți de spus și terminați odată. E târziu.

– Ne gândeam că e timpul să mergem la Bar K, rosti Depape. Să aruncăm o privire. Să vedem dacă nu găsim ceva care să confirme cele spuse de bătrânul din Ritzy.

– Și să vedem ce mai au ei pe acolo, interveni Reynolds. Momentul se apropie, Eldred, și nu ne permitem să ne asumăm niciun risc. Ar putea să aibă...

– Mda? Pistoale? Becuri electrice? Zâne în sticluțe? Cine știe? O să mă gândesc la asta, Clay.

– Dar...

– Am spus c-o să mă gândesc la asta. Acuma întoarceți-vă amândoi la etaj, la zânele voastre.

Reynolds și Depape se uitară la el, se uitară unul la celălalt, apoi se îndepărtară de masă. Rimer îi urmări cu zâmbetul său subțire pe buze.

La baza scărilor, Reynolds se întoarse. Jonas se opri din amestecatul cărților și se uită la el, cu stufoasele-i sprâncene ridicate.

– I-am subestimat o dată și ne-au făcut să părem niște maimuțe. Nu vreau să se mai repete. Asta-i tot.

– Încă îți mai țâțâie curul după treaba aia, nu-i așa? Ei, și mie la fel. Și-ți repet că vor plăti pentru ce au făcut. Am pregătit deja factura și, când va veni

momentul, le-o voi prezenta, cu toată dobânda de rigoare. Până atunci, n-au să mă convingă să fac prima mişcare. Timpul e de partea *noastră*, nu a lor. Înţelegi asta?

– Da.

– O să-ncerci să ţii minte?

– Da, repetă Reynolds.

Părea satisfăcut.

– Roy? Ai încredere în mine?

– Mda, Eldred. Până la capăt.

Jonas îl lăudase pentru ceea ce făcuse în Ritzy şi Depape se bucurase pentru asta aşa cum se bucură un căţel când simte miros de căţea.

– Atunci, duceţi-vă sus amândoi şi lăsaţi-mă să schimb palavre cu şeful, ca să putem termina treaba. Sunt prea bătrân pentru nopţi din astea albe.

După ce plecară, Jonas împărţi o nouă mână de cărţi, apoi se uită de jur împrejur prin încăpere. Erau poate o duzină de oameni, inclusiv Sheb pianistul şi Barkie bodyguardul, care trăgea la aghioase. Nimeni nu se afla destul de aproape încât să poată auzi conversaţia şoptită a celor doi bărbaţi de lângă uşă, chiar dacă vreunul dintre beţivii sforăitori doar s-ar fi prefăcut că dormea, din cine ştie ce motiv. Jonas puse o regină de roşu peste un valet de negru, apoi ridică privirea spre Rimer.

– Spune ce ai de spus.

– Au spus-o cei doi în locul meu, de fapt. Sai Depape nu va avea niciodată de suferit din cauza surplusului de inteligenţă, însă Reynolds e destul de deştept pentru un mercenar, nu crezi?

– Clay e ascuţit la minte când toate planetele se aliniază, aprobă Jonas. Vrei să spui că ai venit taman de la Faleză ca să-mi comunici că plozii ăia trei trebuie inspectaţi mai îndeaproape?

Rimer ridică din umeri.

– Poate că aşa este, iar eu sunt omul care să facă asta, aici m-ai nimerit. Dar ce aş putea afla?

– Asta rămâne de văzut, răspunse Rimer şi lovi cu degetul într-o carte a lui Jonas. Acela-i un Cancelar.

– Mda. Aproape la fel de hâd ca ăla alături de care şed.

Jonas puse Cancelarul – era Pavel – deasupra mâinii sale de cărți. Următoarea mână îl scoase la iveală pe Luca, pe care el îl puse alături de Pavel. Asta însemna că mai rămâneau să iasă din tufiș Petru și Matei. Jonas îl privi pe Rimer cu șiretenie.

– Te ascunzi mai bine ca amicii mei, însă ești la fel de încordat ca ei. Vrei să afli ce se găsește în dormitorul lor? Îți spun eu: cizme de schimb, poze cu mămicile lor, șosete care put până-n slava cerului, cearșafuri tari ale unor băieți care au fost învățați că doar țărănoii și-o trag cu oile... și arme ascunse undeva. Sub dușumele, cel mai probabil.

– Chiar crezi că au arme?

– Mda, Roy a intuit bine asta. Copiii sunt din Gilead, cel mai probabil din descendența lui Eld sau din a unora cărora le place să creadă că se trag din el, și cel mai probabil sunt ucenici pistolari trimiși la drum înarmați cu arme pe care nu și-au câștigat încă dreptul să le poarte. Mă intrigă puțin cel înalt cu privire sfidătoare. El *s-ar putea* să fie deja pistolar... dar este asta posibil? Nu prea cred. Și chiar dacă este, l-aș putea răpune în luptă dreaptă. Eu știu asta și o știe și el.

– Atunci, de ce au fost trimiși aici?

– Nu fiindcă cei din Baroniile Centrale te-ar bănui de trădare, sai Rimer... fii liniștit în privința asta.

Capul lui Rimer ieși de sub poncho când se îndreptă de spate și se înnegură la față.

– Cum cutezi să mă faci trădător? Cum *cutezi?*

Eldred Jonas îl învrednici pe ministrul Inventarului din Hambry cu un zâmbet neplăcut. Acesta îl făcu pe bărbatul cu păr alb să semene cu un jder.

– De când mă știu spun lucrurilor pe nume și n-am să mă opresc acum. Tot ce trebuie să te intereseze pe tine este că niciodată nu mi-am înjunghiat pe la spate un angajator.

– Dacă n-aș crede în cauza...

– La naiba cu ce crezi tu! E târziu și vreau să mă duc la culcare. Oamenii din Noul Canaan și Gilead n-au nici cea mai palidă idee despre ce se întâmplă sau nu se întâmplă în capătul ăsta de lume. Sunt gata să pariez că nu sunt mulți printre ei cei care au fost vreodată aici. Sunt prea ocupați, în zilele astea, să facă tot ce le stă în puteri ca lumea să nu se prăbușească în jurul lor,

ca să mai și călătorească. Nu, tot ce știu știu din cărțile ilustrate din care li s-a citit când ei înșiși erau copii: cowboy fericiți galopând după vite, pescari veseli trăgând pești uriași în bărci, oameni bulucindu-se la serbări câmpenești și bând carafe mari de *graf* în pavilionul Inimă Verde. Pentru numele lui Iisus Omul, Rimer, nu face și tu pe prostul cu mine – am parte de asta cât să-mi ajungă o mie de ani.

– Ei văd Mejisul ca pe un loc liniștit și sigur.

– Mda, splendoare bucolică, fix așa, nu încape îndoială. Ei știu că întregul lor mod de viață – cu spiritul lor nobil, cavaleresc, cultul strămbunilor și toate alea – a intrat în criză. Bătălia finală o fi având ea loc la distanță de chiar și două sute de roți nord-vest de granițele lor, însă când Farson își va folosi caleștile de foc și roboții pentru a le spulbera armata, dezastrul se va propaga spre sud cu mare iuțeală. În Baroniile Centrale sunt oameni care au mirosit încă de acum douăzeci de ani sau mai mult că se va întâmpla asta. Nu i-au trimis pe țâncii ăia aici ca să-ți dea secretele în vileag, Rimer; oamenii de soiul lor nu-și trimit copiii în calea pericolului în mod intenționat. I-au trimis aici ca să-i pună în siguranță, atâta tot. Asta nu înseamnă că ei ar fi orbi sau proști, dar pentru numele tuturor zeilor, hai să fim serioși. Sunt doar niște *mucoși.*

– Ce altceva ai putea afla, dacă ar fi să te duci acolo?

– Vreun mod de a transmite mesaje, poate. Un heliograf, cel mai probabil. Și dincolo de Ochet, vreun păstor sau poate un proprietar liber ușor de mituit – un om pe care ei l-au învățat să preia mesajul și să-l transmită mai departe sau să-l ducă personal la destinație. Însă nu peste mult timp, va fi prea târziu pentru ca mesajele să mai ajute la ceva, nu?

– Poate, dar încă nu e prea târziu. Și ai dreptate. Mucoși sau nu, cei trei mă îngrijorează.

– N-ai niciun motiv, îți spun. În curând, eu voi fi bogat și tu vei fi de-a dreptul putred de bogat. Te vei putea numi singur primar, dacă vei dori. Cine să te oprească? Thorin? El e o glumă. Coral? Ea te-ar ajuta să-l dai de-oparte, socot. Sau poate ți-ar plăcea să fii baron, în eventualitatea că aceste titluri ar fi reinstituite?

Văzu un licăr trecător în ochii lui Rimer și râse. Matei ieși din pachetul de cărți și Jonas îl puse lângă ceilalți Cancelari.

– Mdie, observ că asta-ți dorește sufletul. Luxul și bogățiile îți aduc satisfacții, dar nimic nu se compară cu imaginea oamenilor înclinându-se și zdrelindu-și genunchii înaintea ta, zic bine?

Rimer răspunse:

– Ar fi trebuit să înceapă deja cu vitele.

Mâinile lui Jonas se opriră deasupra cărților împărțite. Acesta era un gând pe care-l avusese și el nu o singură dată, mai ales în ultimele două săptămâni.

– Cât timp crezi că ia să numeri năvoade și bărci și să întocmești un grafic al capturilor de pește? întrebă Rimer. Acum ar trebui să se afle pe Povârniș, numărând vaci și cai, cercetând grajdurile, studiind registrele nașterilor. Ar fi trebuit, de fapt, să se afle acolo de două săptămâni. Doar dacă nu știu deja ce ar găsi.

Jonas înțelese ce sugera Rimer, dar nu-i venea să creadă. Nu *voia* să creadă. Un așa avansat grad de viclenie din partea unor băieți care se bărbiereau doar o dată pe săptămână?

– Nu, spuse el. Astea-s lucruri pe care ți le șoptește sufletu-ți vinovat. Doar că sunt hotărâți să facă totul ca la carte și nu se grăbesc, merg înainte ca niște moși cu vederea stricată. Voi ajunge pe Povârniș în scurt timp și vor număra cu atâta râvnă, încât să le sară inima din piept.

– Și dacă nu?

Bună întrebare. Vom scăpa de ei cumva, bănuia Jonas. O ambuscadă, poate. Trei gloanțe dintr-un loc ferit și gata cu copilașii. Va fi rumoare după aceea – băieții le căzuseră cu tronc localnicilor – dar Rimer putea rezolva asta până la Ziua Sărbătorii, iar după Seceriș nu avea să mai conteze. Totuși...

– O să arunc o privire la Bar K, promise Jonas până la urmă. De unul singur... N-am de gând să-i iau pe Clay și pe Roy cu mine, să mă dea de gol.

– Îmi sună bine.

– Poate vrei tu să vii și să-mi dai o mână de ajutor.

Kimba Rimer își declanșă surâsul lui glacial.

– Nu prea cred.

Jonas încuviință și începu să împartă din nou cărțile. Dacă se ducea la Bar K risca mult, însă nu se aștepta la vreo problemă reală – mai ales dacă mergea singur. Erau doar niște *băieți*, la urma urmei, și bună parte din zi erau oricum plecați.

– Când să aștept un raport, sai Jonas?

– Când voi fi pregătit să ți-l dau. Nu mă grăbi.

Rimer ridică mâinile sale subțiri, arătându-și palmele.

– Iartă-mă, rogu-te, sai, zise el.

Jonas dădu afirmativ din cap, ceva mai îmbunat. Întoarse altă carte. Era Petru, Cancelarul Cheilor. Așeză cartea pe rândul de sus și apoi rămase cu privirea fix asupra ei, în același timp prefirându-și degetele prin părul alb. Se uită de la carte la Rimer, care îi întoarse privirea, ridicând din sprâncene.

– Zâmbești, observă Rimer.

– Mdie! făcu Jonas și reîncepu să împartă cărțile. Sunt bucuros! Au ieșit toți Cancelarii. Cred că am să câștig partida asta.

5

Pentru Rhea, perioada Vânătoresei fusese una dominată de frustrare și de pofte neostoite. Planurile ei o luaseră razna și grație saltului inoportun al hidoasei sale pisici, nu știa nici de ce și nici cum. Mocofanul care-i luase fecioria Susanei Delgado probabil că o împiedicase să-și ciopârțească părul... dar cum? Și cine era el de fapt? Se întreba asta din ce în ce mai des, însă curiozitatea-i era depășită de furie. Rhea de pe Cöos nu era obișnuită să-i fie puse bețe în roate.

Se uită spre celălalt colț al odăii, unde Musty stătea ghemuit și o privea cu atenție. În mod normal s-ar fi relaxat în vatră (părea să-i placă boarea răcoroasă care cobora pe horn), dar de când cotoroanța îi pârlise blana, motanul prefera grămada de lemne. Dată fiind dispoziția ei, probabil că era o alegere înțeleaptă.

– Ai noroc că te-am lăsat să trăiești, spurcăciune, bolborosi bătrâna.

Se întoarse la globul de cristal și începu să miște din mâini pe deasupra lui. Globul însă continuă să emane lumină roz – nu apăru nici măcar o singură imagine în el. Rhea se ridică până la urmă, se duse la ușă, o deschise dintr-o smucitură și se uită spre cerul nopții. Luna se împlinise ceva mai mult, trecând de jumătate, și pe chipul ei luminos se deslușea mai bine Vânătoreasa. Rhea aruncă spre femeia din lună șuvoiul de imprecații pe care nu îndrăznise să-l arunce spre globul de cristal (cine știa ce entitate putea sălășlui în el,

așteptând să se înfurie la asemenea cuvinte?). De două ori izbi cu pumnul ei osos și bătrân în buiandrugul ușii în timp ce înjura, scoțând pe gură toate cuvintele murdare la care se putea gândi, chiar și vorbele de ocară pe care copiii și le aruncă unii altora când se joacă în praful curții. Niciodată nu fusese mai furioasă. Îi dăduse fetei o comandă, iar fata, din cine știe ce motiv, n-o ascultase. Pentru că i se împotrivise lui Rhea de pe Cöos, târfa merita să moară.

– Dar nu imediat, șopti babornița. Întâi trebuie rostogolită în țărână, apoi udată cu pișat până ce țărâna se face noroi care să-i umple părul bălai. Umilită... rănită... scuipată...

Lovi din nou cu pumnul în canatul ușii și de data aceasta îi sări sângele de la încheieturile degetelor. Nu era vorba doar de faptul că fata nu-i ascultase comanda hipnotică. Mai era o chestiune, înrudită, dar mult mai serioasă: Rhea însăși era acum prea tulburată ca să mai poată folosi globul, decât pentru perioade scurte și imprevizibile. Mișcările pe care le făcea cu mâinile pe deasupra lui și incantațiile pe care le rostea erau zadarnice, știa bine; vorbele și gesturile erau doar modul prin care ea se concentra. La asta reacționa globul: la forța voinței și la gândurile sale concentrate. Acum, din vina fetei ăleia nerușinate și a iubitului ei, Rhea era prea furioasă pentru a se mai putea concentra cât era nevoie ca să risipească ceața roz care se învolbura înăuntrul globului de cristal. Era, de fapt, prea furioasă ca să vadă.

– Cum pot face să fie ca înainte? întrebă ea femeia întrezărită în lună. Spune-mi! *Spune-mi!*

Vânătoreasa nu-i spuse însă nimic, și-n cele din urmă Rhea se întoarse în colibă, sugându-și încheieturile însângerate ale degetelor.

Musty o văzu venind și se ghemui în spațiul plin de pânze de păianjen dintre grămada de lemne și horn.

II

FATA DE LA FEREASTRĂ

1

Acum, Vânătoreasa își „umfla pântecele", cum spuneau bătrânii – chiar și la prânz putea fi zărită pe cer, o palidă femeie-vampir surprinsă de lumina puternică a soarelui autumnal. În fața localurilor precum Popasul Călătorilor și pe veranda unor case mari precum Rocking B a lui Lengyll și Lazy Susan a lui Renfrew, începură să apară păpuși de paie îmbrăcate în salopete vechi. Fiecare purta câte un sombrero; fiecare ținea în brațe câte un coș cu produse agricole; fiecare scruta lumea tot mai goală cu ochi cusuți cu ață albă în formă de cruce.

Drumurile erau aglomerate de căruțe pline cu dovleci; pe lângă pereții hambarelor erau clădite mormane întregi de dovleci portocalii și napi iuți purpuriu-deschis. Pe ogoare, căruțele de cartofi mergeau în față, urmate de culegători. În fața magazinului universal apărură ca prin farmec amulete de seceriș, atârnate de Gardienii ciopliți asemenea unor clopoței de vânt.

Pe tot cuprinsul Mejisului, fetele își coseau costumele pentru Noaptea Secerișului (și uneori plângeau din cauza lor, dacă munca nu mergea bine) în timp ce visau la băieții cu care aveau să danseze în pavilionul Inimă Verde.

Frăţiorii lor începeau să nu mai aibă somn, tot gândindu-se la jocurile şi la premiile pe care le puteau câştiga la carnaval. Chiar şi cei mai vârstnici rămâneau treji, în ciuda mâinilor inflamate şi a durerilor de spate, gândindu-se la plăcerile Secerişului.

Vara plecase cu o reverenţă, expunându-şi pentru ultima dată rochia de verdeaţă; venise timpul recoltei.

2

Lui Rhea puţin îi păsa de dansurile şi jocurile carnavaleşti de Seceriş şi totuşi, asemenea celor cărora le păsa, nici ea nu avea somn. În majoritatea nopţilor stătea întinsă pe priciul ei urât mirositor până în zori, capul vâjâindu-i de furie. Într-o noapte, nu la mult timp după discuţia lui Jonas cu Cancelarul Rimer, se hotărî să bea până ce nu avea să mai ştie de ea. Nu-i pică însă deloc bine când descoperi că butelca de *graf* era aproape goală; înjurăturile ei spurcară aerul.

Trăgea aer în plămâni pentru a mai elibera un şuvoi, când îi veni o idee. O minunată idee. Una *sclipitoare*. Voise ca Susan Delgado să-şi taie părul. Asta nu funcţionase şi nu ştia de ce... însă ştia *ceva* despre fată, nu? Ceva interesant, mda, chiar aşa, foarte interesant, într-adevăr.

Rhea nu simţea nicio dorinţă de a se duce la Thorin cu ceea ce ştia; nutrea o dulce (şi neghioabă, cel mai probabil) speranţă că primarul uitase de minunatul său glob de cristal. Mătuşa fetei, totuşi, ei bine... Dacă apriga Cordelia Delgado ar fi descoperit nu doar că nepoata sa îşi pierduse virginitatea, dar şi că fata apucase pe calea devenirii unei stricate experimentate? Rhea credea că nici Tuşa Cord nu avea să se ducă la primar – femeia aceea era o fudulă, dar nu era proastă – şi totuşi avea să pună pisica între porumbei, nu?

– *Miau!*

Că tot se gândise la pisici, Musty era acolo, stătea pe verandă în lumina lunii şi se uita la ea cu un amestec de speranţă şi neîncredere. Rhea, rânjind hidos, deschise braţele.

– Vino la mine, preţiosul meu! Vino, dulcele meu!

Musty, înțelegând că totul fusese dat iertării, se grăbi în brațele stăpânei lui și începu să toarcă zgomotos, în timp ce Rhea îi lingea blana cu limba sa bătrână și îngălbenită. În noaptea aceea, bătrâna de pe Cöos dormi bușteau pentru prima oară într-o săptămână, iar când luă globul de cristal în brațe a doua zi dimineață, negura din el se limpezi pe dată. Petrecu toată ziua vrăjită de el, spionând oameni pe care-i detesta, bând puțin și nemâncând nimic. În preajma apusului, ieși din transă destul cât să-și dea seama că nu făcuse încă nimic în privința impertinentei aceleia mici. Dar asta nu era o problemă; știa cum *putea* să procedeze... și putea urmări rezultatele în glob! Toate protestele, toate strigătele și acuzațiile! Avea să vadă lacrimile Susanei. Asta avea să fie cel mai bine, să-i vadă lacrimile.

– O mică recoltă proprie și personală, îi spuse ea lui Ermot, care-i urcă pe picior spre locul unde-i plăcea ei cel mai mult să-l simtă. Nu erau mulți bărbați care știau să facă ceea ce făcea Ermot, zău așa. Stând acolo cu șarpele în poală, Rhea începu să râdă.

3

– Ține-ți minte promisiunea, spuse Alain crispat, când auziră apropiindu-se tropotul copitelor lui Rusher. Ține-te cu firea.

– Bine, zise Cuthbert, deși avea unele îndoieli.

Când Roland veni de după aripa lungă a dormitorului și ajunse în curte, umbra urmându-l în lumina apusului, Cuthbert strânse pumnii, încordat. Îi îndemnă să se deschidă și aceștia se deschiseră. Apoi, în timp ce-l urmărea pe Roland cum descăleca, se strânseră la loc, unghiile înfigându-i-se în palme.

Încă o ceartă, gândi Cuthbert. *Pe toți zeii, sunt așa sătul de ele. Sătul până peste cap.*

Cea din noaptea trecută fusese despre porumbei – din nou. Cuthbert voia să folosească unul pentru a trimite un mesaj înapoi în vest despre rezervoarele de petrol; Roland încă se împotrivea. Așa că se certaseră. Doar că (iar acesta era un alt lucru care-l înfuria la el, care îl călca pe nervi precum sunetul deșirării) Roland nu participă la ceartă. În ultimele zile, Roland nu se

preta la certuri. Ochii lui mențineau mereu expresia aceea distantă, ca și când doar cu corpul ar fi fost acolo. Restul ființei sale – mintea, sufletul, spiritul, *ka*-ul – era cu Susan Delgado.

– Nu, spusese el simplu. E prea târziu pentru asta.

– N-ai de unde să știi asta, ripostase Cuthbert. Și chiar dacă e prea târziu să primim *ajutor* din Gilead, nu e prea târziu să primim *sfaturi* de acolo. Chiar așa orb ești încât să nu vezi asta?

– Ce sfaturi ne-ar putea trimite ei?

Roland nu părea să fi auzit asprimea din vocea lui Cuthbert. Vocea sa era calmă. Rezonabilă. Și perfect deconectată, i se păruse lui Cuthbert, de urgența situației.

– Dacă am ști asta, replicase el, n-ar mai trebui să le cerem, Roland, nu crezi?

– Nu putem decât să așteptăm și să-i oprim atunci când vor face o mișcare. Ce-ți dorești tu, Cuthbert, e confort, nu sfaturi.

Adică să așteptăm cât timp tu i-o tragi fetei în toate felurile și-n toate locurile la care te poate duce mintea, gândise Cuthbert. *Pe dinăuntru, pe dinafară, de sus în jos și de jos în sus.*

– Nu gândești limpede despre treaba asta, rostise Cuthbert cu răceală. Îl auzise pe Alain că icnise. Niciunul dintre ei nu-i spusese un astfel de lucru lui Roland de când se știau, și odată vorbele ieșite pe gură, așteptase înfrigurat explozia ce avea să urmeze.

Nu urmase nimic.

– Ba da, replicase Roland, gândesc limpede.

Și plecase în dormitor fără alt cuvânt.

Acum, privindu-l pe Roland cum desfăcea chingile lui Rusher și-i lua șaua din spinare, Cuthbert își spuse: *Dar nu e așa, să știi. Și ar fi mai bine să gândești clar la treaba asta. Pe toți zeii, ar fi bine să faci așa.*

– Salve, zise el când Roland aduse șaua pe verandă și o așeză pe treaptă. Ai avut o după-amiază plină?

Simți un șut în gleznă din partea lui Alain și îl ignoră.

– Am fost cu Susan, spuse Roland.

Fără a se apăra, fără a protesta, fără a se scuza. Și pentru un moment Cuthbert avu o viziune de o claritate șocantă: îi văzu pe cei doi într-o colibă de undeva. soarele de după-amiază târzie pătrunzând prin găurile din acoperiș și luminându-le

corpurile. Ea era deasupra, îl călărea. Cuthbert îi văzu genunchii pe scândurile vechi și poroase ale podelei, și încordarea coapselor ei lungi. Văzu ce bronzate-i erau brațele, ce alb pântecele. Văzu cum mâinile lui Roland îi cuprindeau globii sânilor, strângându-i în timp ce ea se legăna înainte și înapoi deasupra lui, și văzu cum soarele îi aprindea părul, transformându-l într-o broderie țesută din fir diafan.

De ce trebuie tu să fii întotdeauna primul? strigă la Roland în forul său interior. *De ce trebuie mereu să fii tu? Zeii să te afurisească, Roland! Zeii să te afurisească!*

– Noi am fost la docuri, zise Cuthbert, pe un ton care imita fals obișnuita sa deschidere. Am numărat cizme și ustensile marinărești și ceea ce oamenii numesc plase-de-moluște. Și ce bine ne-am mai distrat, nu, Al?

– Ați fi avut nevoie de ajutorul meu pentru asta? întrebă Roland. Se întoarse la Rusher și luă de pe el pătura șeii. De aceea vorbești cu atâta țâfnă?

– Dacă ți se pare că vorbesc cu țâfnă e fiindcă majoritatea pescarilor râd de noi pe la spate. Ne tot văd venind la ei. Roland, ne cred niște prostovani.

Roland încuviință.

– Mai bine așa, spuse el.

– Poate, rosti Alain încet, dar Rimer nu ne crede niște proști – asta se vede în felul cum ne privește când trecem pe lângă el. La fel și Jonas. Și dacă nu ne cred proști, *ce* cred oare despre noi?

Roland rămase pe a doua treaptă, cu pătura șeii uitată pe brat. Măcar o dată păreau să-i fi atras atenția, gândi Cuthbert. Aleluia, miracolele nu se termină niciodată.

– Ei cred că ocolim Povârnișul pentru că știm deja ce se află acolo, zise Roland. Și dacă nu asta cred, o vor crede curând.

– Cuthbert are un plan.

Privirea lui Roland – blândă, interesată, începând deja să pară absentă – se mută la Cuthbert. Cuthbert glumețul. Cuthbert ucenicul, care nu făcuse absolut nimic pentru a-și câștiga arma cu care venise la est, în Arcul Extern. Cuthbert virginul și eternul ocupant al locului doi. *Pe zeii mei, nu vreau să-l urăsc. Nu vreau, dar acum e atât de ușor.*

– Noi doi ar trebui să mergem mâine să-i facem o vizită șerifului Avery, spuse Cuthbert. Ne vom prezenta sub auspiciile unei vizite de curtoazie. Doar ne-am câștigat deja statutul de tineri afabili, chiar dacă niței tonți, nu?

– Întocmai, aprobă Roland, zâmbind.

– Îi vom spune că în sfârşit am terminat cu partea dinspre mare a Hambry-ului şi că nutrim speranţa că vom fi la fel de meticuloşi în partea cu fermele şi crescătoriile de animale. Numai că ultimul lucru pe care ni-l dorim e să provocăm neplăceri sau să stânjenim pe cineva. La urma urmei, acum e partea cea mai ocupată din an – pentru fermieri deopotrivă – şi chiar nişte tonţi de la oraş cum suntem noi ştiu asta. Aşa că-i vom da bunului şerif o listă...

Ochii lui Roland se luminară. Aruncă pătura peste balustrada verandei, îl prinse pe Cuthbert pe după umeri şi-i oferi o îmbrăţişare puternică. Cuthbert simţi o mireasmă de liliac la gulerul prietenului său şi îl încercă o nebunească, dar puternică dorinţă de a-l apuca de gât şi a încerca să-l sugrume. În schimb, îl lovi încet cu palma peste spate.

Roland se retrase, surâzând larg.

– O listă a fermelor pe care le vom vizita, spuse el. Mda! Având un preaviz, proprietarii îşi vor putea muta toate animalele pe care nu vor să le vedem la ferma următoare, sau la ultima de pe listă. Acelaşi lucru îl pot face cu furajele, hrana, echipamentul... Ce idee deşteaptă, Cuthbert! Eşti un geniu!

– Departe de asta, grăi Cuthbert. Mi-am luat doar puţin timp ca să mă gândesc la o problemă care ne priveşte pe toţi. Una care priveşte întreaga Afiliaţie, poate. Aveam *nevoie* să gândim. Nu eşti de acord?

Alain se crispă, dar Roland nu păru să observe. El încă surâdea. Chiar şi la paisprezece ani, o asemenea expresie pe chipul său era îngrijorătoare. Adevărul era că atunci când Roland zâmbea, părea uşor dement.

– Mai ştii, ar putea să aducă chiar şi câteva animale mutante pentru ochii noştri, doar ca să continuăm să credem minciunile pe care le-au spus despre impuritatea raselor. Făcu o pauză, păru dus pe gânduri, apoi continuă: Ce zici, Bert, ca tu şi Alain să mergeţi să-l vedeţi pe şerif? Cred că asta ar fi o mişcare foarte bună.

În clipa aceea, Cuthbert aproape se aruncă asupra lui Roland, vrând să strige: *Da, de ce nu? Aşa tu vei putea petrece nu numai dimineaţa de mâine dându-i fetei la buci, ci şi după-amiaza! Idiotule! Eşti un idiot fără minte, orbit de iubire!*

Al fu cel care îl salvă – cel care îi salvă, poate, pe toţi trei.

– Nu fi nerod, zise el tăios şi Roland se răsuci spre el, aparent surprins. Nu era obişnuit cu un asemenea ton din partea lui. Tu eşti conducătorul nostru, Roland – aşa te văd Thorin, Avery şi toţi localnicii. Aşa te vedem şi noi.

– Nu m-a numit nimeni în funcţia asta...

– Nici nu era nevoie s-o facă! strigă Cuthbert. Tu ţi-ai câştigat dreptul la arme! Poate că celor de aici le-ar veni greu să creadă asta – abia-mi vine şi mie s-o cred, în ultima vreme – dar *tu eşti un pistolar*. Tu trebuie să te duci! Simplu ca bună ziua! Nu are importanţă care dintre noi te va însoţi, dar tu trebuie să te duci!

Ar fi putut continua, dar dacă o făcea, oare unde s-ar fi ajuns? Cel mai probabil, prietenia lor avea să sufere o ruptură ireparabilă. Aşa că strânse din dinţi – acum nu mai fu nevoie ca Alain să-i dea un ghiont – şi aşteptă din nou explozia. Nici acum aceasta nu se produse.

– Foarte bine, zise Roland în noua sa manieră – felul acela calm şi indiferent care-l făcea pe Cuthbert să-i vină să-l muşte pentru a-l trezi la realitate. Mâine dimineaţă. Tu şi cu mine, Bert. La opt e bine?

– Mai bine nu se poate, răspunse Cuthbert.

Acum, că discuţia se încheiase şi decizia fusese luată, lui Bert îi bătea inima cu sălbăticie şi îşi simţea muşchii coapselor ca de gumă. Aşa se simţise şi după confruntarea lor cu Marii Vânători ai Coşciugului.

– Vom fi mai amabili ca oricând, spuse Roland. Doi băieţi simpatici din Baroniile Centrale, plini de bune intenţii, dar fără prea mult creier în cap. Perfect.

Şi plecă înăuntru, abandonându-şi rânjetul acela larg (asta era o uşurare), dar adoptând un surâs blând.

Cuthbert şi Alain se priviră reciproc şi expirară în acelaşi timp. Bert înclină din cap spre curte şi coborî treptele. Alain îl urmă şi cei doi băieţi se opriră în mijlocul perimetrului, cu spatele la dormitor. Către est, luna plină care răsărea era ascunsă de o perdea de nori.

– Fata l-a vrăjit, spuse Cuthbert. Intenţionat sau nu, până la urmă ne va duce la moarte. Stai să vezi dacă nu va fi aşa.

– N-ar trebui să spui asta nici măcar în glumă.

– Bine, să zicem atunci că ne va încorona cu giuvaierele lui Eld şi că vom trăi pentru totdeauna.

– Trebuie să termini cu furia asta a ta faţă de el, Bert. *Trebuie.*

Cuthbert îi aruncă o privire înnegurată.

– Nu pot.

4

Până la sosirea aprigelor furtuni ale toamnei mai era încă o lună sau mai mult, dar dimineața zilei următoare aduse burniță și cer închis. Roland și Cuthbert se înfășurată în poncho-uri și o luară spre oraș, lăsându-l pe Alain să se ocupe de puținele treburi ale casei. La curea, Roland avea programul fermelor – începând cu cele trei parcele mici deținute de Baronie – pe care îl stabiliseră toți trei cu o seară în urmă. Ritmul propus de acel grafic era aproape ridicol de lent – avea să-i țină ocupați pe Povârniș și în livezi aproape până la Serbarea Capătului de An – dar era în acord cu ritmul pe care îl avuseseră deja la docuri.

Acum călăreau amândoi spre oraș, pierduți în propriile lor gânduri. Drumul îi purtă pe lângă casa Delgado. Roland ridică privirea și o văzu pe Susan la fereastră, o apariție solară în lumina cenușie a acelei dimineți de toamnă. Îi tresări inima și deși nu știu atunci, așa avea să și-o amintească cel mai clar pentru totdeauna – adorabila Susan, fata de la fereastră. Astfel trecem pe lângă fantomele care mai târziu ne vor bântui viața; stau aproape nebăgate în seamă pe marginea drumului ca niște sărmani cerșetori, iar noi le zărim doar cu colțul ochiului. Uneori nu le zărim deloc. Ideea că ele ne așteaptă acolo rareori ne trece prin gând. Și uneori nu ne trece deloc. Și totuși ele așteaptă, iar după ce noi am trecut, își adună desaga cu amintiri și vin după noi, călcându-ne pe urmele pașilor și prinzându-ne din spate, puțin câte puțin.

Roland ridică o mână spre ea. La început o duse către gură, dorind să-i trimită un sărut, dar asta ar fi fost o nebunie. Continuă mișcarea mâinii înainte ca aceasta să poată atinge buzele și își atinse în schimb fruntea într-un salut scurt.

Susan zâmbi și-i răspunse la fel. Nimeni nu o văzu pe Cordelia, care ieșise în burniță ca să verifice câți dovleci și napi iuți îi mai rămăseseră. Femeia rămase în loc, cu sombrero-ul îndesat pe cap aproape până la linia ochilor, pe jumătate ascunsă după momâia de paie care străjuia șirurile de bostani. Îi urmări cu privirea pe Roland și pe Cuthbert (pe acesta abia îl observă; pe ea o interesa celălalt). De la băiatul călare ridică ochii spre Susan, care stătea acolo la fereastră, fredonând veselă ca o pasăre într-o colivie aurită.

O ascuțită așchie de suspiciune se înfipse încet în inima Cordeliei. Schimbarea de temperament a Susanei – de la accese de tristețe și furie temătoare

la un soi de acceptare năucă, dar în general veselă – fusese atât de bruscă. Poate că de fapt nu era vorba de o acceptare.

– Ești neroadă, își șopti ea, dar continuă să strângă mâna pe coada macetei pe care o avea cu ea. Se lăsă într-un genunchi în noroiul grădinii și începu deodată să taie tulpini de napi iuți, azvârlind rădăcinile spre lateralul casei cu iuțeală și precizie. Nu e nimic între ei. Aș ști. Copiii de vârsta lor nu pot fi mai discreți decât... decât bețivii de la Popas.

Dar felul în care își zâmbiseră... Felul în care își zâmbiseră *reciproc.*

– Absolut normal, șopti ea, tăind și azvârlind. Tăie un nap iute aproape în jumătate, distrugându-l, fără să observe. Treaba cu șoptitul începuse să o practice doar de curând, pe măsură ce Ziua Secerișului se apropia și stresul conviețuirii cu dificila fiică a fratelui ei creștea. Oamenii deseori își zâmbesc unii altora, asta e tot.

La fel cu salutul și fluturatul din mână cu care Susan răspunsese. Jos, chipeșul cavaler îi face o reverență frumoasei domnițe; sus, domnița însăși se arată încântată să primească reverența unuia ca el. Doi tineri care rezonează, atâta tot. Și totuși...

Expresia din ochii lui... și expresia din ai ei.

Absurd, desigur. Dar...

Dar tu ai văzut ceva.

Da, poate. Pentru un moment i se păruse că tânărul avea să-i trimită Susanei un sărut... apoi își luase seama în ultima clipă și transformase gestul într-un salut.

Chiar dacă ai văzut asta, nu înseamnă nimic. Tinerii cavaleri sunt impertinenți, mai ales când scapă de sub observația taților lor. Iar ăștia trei au deja precedente, cum bine știi.

Totul cât se poate de adevărat, însă nimic nu reușea să-i scoată aschia aceea de gheață din inimă.

5

Când Roland bătu la ușa oficiului șerifului, cel care le deschise fu Jonas. Purta pe cămașă steaua de ajutor de șerif și se uita la ei cu ochi inexpresivi.

– Băieți, spuse el. Intrați la loc uscat.

Păși înapoi pentru a-i lăsa să intre. Șchiopăta mai tare decât îl văzuse Roland vreodată; umezeala din aer îi dădea de furcă, bănuia el.

Roland și Cuthbert păşiră înăuntru. În colț era un calorifer pe gaz – extras din „candela" de la Citgo, fără îndoială – și-n odaia cea mare, în care era răcoare în ziua când fuseseră prima oară acolo, era o căldură moleșitoare. În cele trei celule se găseau cinci beţivi care afișau mine năpăstuite, doi bărbați și o femeie singură în celula din mijloc, care ședea pe prici cu picioarele larg depărtate, expunând o pereche mare de chiloți roșii. Roland se temea că dacă avea să-și vâre și mai tare degetul în nas, nu și-l va mai putea scoate niciodată. Clay Reynolds stătea sprijinit de avizier și se scobea între dinți cu un pai de mătură. La masa cu tăblie basculantă stătea adjunctul Dave; își mângâia bărbia și se uita încruntat prin monoclu la tabla care fusese așezată acolo. Roland nu fu deloc surprins să observe că el și Bert întrerupseseră un joc de Castele.

– Ei, uite aici, Eldred! rosti Reynolds. Sunt doi dintre băieții din Lumea Dinăuntru! Știu mămicile voastre că ați plecat de acasă, copilași?

– Știu, răspunse Cuthbert pe un ton vesel. Și tu arăți foarte bine, sai Reynolds. Umezeala din aer ți-a ascuns puțin vărsatul-de-vânt, nu-i așa?

Fără a se uita la Bert sau a-și reprima micul zâmbet afabil, Roland trase un cot în umărul prietenului său.

– Iartă-l pe amicul meu, sai. Glumele lui depășesc de regulă granițele bunului-gust; se pare că-i e imposibil să se abțină. N-are niciun rost să ne zgândărim reciproc – doar am fost de acord să uităm trecutul, nu?

– Mda, categoric, a fost doar o neînțelegere, spuse Jonas.

Se întoarse șchiopătând la masă și la tabla de joc. Când se așeză de partea lui, zâmbetul i se transformă într-o mică grimasă de durere.

– Sunt mai rău ca un câine bătrân, spuse el. Cineva ar trebui să-mi facă felul zău așa. O fi rece-n pământ, da' măcar nu mai simți durere, nu, băieți?

Se uită înapoi la tabla de joc și mută un pion de o parte a Movilei sale. Începuse manevra de Castel și astfel era vulnerabil... dar oricum nu foarte tare, își spuse Roland; adjunctul Dave nu lăsa impresia că ar fi fost un adversar redutabil.

– Văd că acum lucrezi pentru binele Baroniei, zise Roland, înclinând din cap spre steaua de pe cămașa lui Jonas.

– Exact despre binele comun e vorba, spuse Jonas îndeajuns de bonom. Un tip și-a rupt piciorul. Eu dau o mână de ajutor, atâta tot.

– Și sai Reynolds? Sai Depape? Dau și ei o mână de ajutor?

– Mdie, aș zice, răspunse Jonas. Cum vă merge treaba printre pescari? Încet, am auzit.

– E gata, în sfârșit. Munca n-a mers încet, ci noi. Dar ne-a fost suficient să venim aici în dizgrație – nu aveam nicio intenție să și plecăm așa. Cine nu se grăbește nu greșește, cum se spune.

– Într-adevăr, aprobă Jonas. Așa se zice.

De undeva din adâncul clădirii se auzi clipocitul apei trase la un scaun de toaletă. *Oficiul șerifului din Hambry beneficiază de tot luxul unui cămin decent*, gândi Roland. Clipocitul fu urmat curând de pași grei coborând o scară și, câteva clipe mai târziu, Herk Avery apăru. Cu o mână se încheia la cataramă; cu cealaltă își ștergea fruntea lată și asudată. Roland admiră dexteritatea omului.

– Pfiu! exclamă șeriful. Fasolea aia ce-am mâncat-o aseară a luat-o pe scurtătură, vă spun.

Se uită de la Roland la Cuthbert și înapoi la Roland.

– Ei, băieți! E prea umed afară pentru numărat năvoade, nu-i așa?

– Sai Dearborn tocmai ne spunea că zilele lor de numărat năvoade s-au încheiat, îl informă Jonas.

Își pieptănă părul lung pe spate cu vârfurile degetelor. În spatele lui, Clay Reynolds își reluase poziția leneșă, rezemat de avizier, și se uita la Roland și la Cuthbert cu o dezaprobare fățișă.

– Mdie? Ei, asta-i bine, asta-i bine. Ce urmează, tinerilor? Și vă putem ajuta în vreun fel noi, cei de aici? Căci asta ne-am dori cel mai mult să facem, să dăm o mână de ajutor acolo unde este nevoie. Chiar așa.

– La drept vorbind, *chiar* ne-ați putea ajuta, spuse Roland. Duse mâna la curea și scoase lista. Trebuie să ne mutăm cu treaba pe Povârniș, dar nu vrem să încurcăm pe nimeni.

Rânjind, adjunctul Dave își mută Valetul taman până în fața Movilei sale. Jonas îi dădu imediat Castel, deschizându-l pe Dave cu totul pe flancul stâng. Rânjetul dispăru de pe fața ajutorului de șerif, lăsând în loc o expresie goală de nedumerire.

– Cum ai făcut asta?

– Uşor.

Jonas zâmbi, apoi se împinse de lângă masă pentru a-i cuprinde şi pe ceilalţi cu privirea.

– Să nu uiţi niciodată, Dave, că eu joc ca să câştig. Nu mă pot abţine; asta e firea mea, pur şi simplu.

Îşi îndreptă toată atenţia spre Roland. Zâmbetul i se lărgi.

– Cum i-a spus scorpionul domniţei în timp ce ea trăgea să moară: „Ştiai că-s veninos când m-ai luat de jos."

6

Când Susan intră în casă după ce termină de hrănit animalele, se duse direct la cămară după suc, aşa cum îi era obiceiul. N-o văzu pe mătuşa ei stând în colţul hornului şi urmărind-o, iar când Cordelia vorbi, fata se sperie cumplit. Asta nu doar fiindcă nu se aştepta să-i audă vocea, ci şi din pricina răcelii din ea.

– Îl cunoşti?

Sticla de suc îi alunecă pe degete şi Susan puse cealaltă mână sub ea ca să nu o scape. Sucul de portocale era prea preţios pentru a fi risipit, mai ales atât de târziu în an. Se întoarse şi o văzu pe mătuşa ei lângă lada cu lemne. Cordelia îşi agăţase sombrero-ul într-un cui din antreu, însă avea în continuare poncho-ul pe ea şi cizmele înnoroite în picioare. *Cuchillo*-ul ei zăcea peste mormanul de lemne, cu frunze verzi de nap iute încă agăţate de margine. Tonul ei era rece, dar ochii îi ardeau de suspiciune.

Mintea şi toate simţurile Susanei se iluminară brusc. *Dacă spui „Nu", ţi-ai pecetluit soarta*, gândi ea. *O păţeşti şi numai dacă întrebi la cine se referă. Trebuie să spui...*

– Îi cunosc pe amândoi, răspunse ea într-un chip neinteresat. I-am întâlnit la petrecere. Şi tu la fel. M-ai speriat, Tuşică.

– De ce te-a salutat aşa?

– De unde să ştiu? Poate că aşa i-a venit.

Mătușa ei sări înainte, alunecă pe cizmele pline de noroi, își redobândi echilibrul și o prinse pe Susan de brațe. Acum ochii îi scăpărau.

– Nu fi obraznică cu mine, fată! Nu face pe deșteapta cu mine, scumpa mea domniță, oh, atât de tânără și frumușică...

Susan se trase înapoi atât de tare, încât Cordelia se dezechilibră și fu cât pe ce să cadă din nou, însă masa era aproape și se agăță de ea. În spatele ei, urmele de noroi murdăreau acuzator podeaua curată a bucătăriei.

– Dacă-mi mai spui o dată așa te... te plesnesc! strigă Susan. Jur că așa am să fac!

Buzele Cordeliei dezvelirăă dinții într-un zâmbet sec și feroce.

– Ai fi tu în stare s-o plesnești pe singura rudă de sânge încă în viață a tatălui tău? Ai fi tu așa rea?

– De ce nu? Tu nu o faci, Tușică?

O parte din înflăcărare se stinse în ochii mătușii și zâmbetul i se șterse de pe buze.

– Susan! N-am făcut-o aproape niciodată! Nici de șase ori de când erai un copilaș care trăgea de orice lucru la care ajungea cu mâinile, chiar și de o oală cu apă fiartă pe...

– Tu mă lovești mai mult cu gura în ultima vreme, se plânse Susan. Am înghițit-o până acum – neroada de mine – dar mi-a ajuns. Nu mai suport. Dacă sunt destul de mare ca să fiu trimisă în patul unui bărbat în schimbul banilor înseamnă că sunt destul de mare ca tu să-mi vorbești civilizat.

Cordelia deschise gura pentru a se apăra – mânia fetei o speriase, la fel și acuzațiile ei – și atunci își dădu seama cu câtă abilitate era îndepărtată de subiectul băieților. Al *băiatului*.

– Îl știi doar de la petrecere, Susan? La Dearborn mă refer.

Cum cred că știi bine.

– L-am văzut și prin oraș, spuse Susan.

Întâlni ochii mătușii ei fără teamă, deși avu nevoie de mare putere; minciunile veneau după jumătățile de adevăr la fel cum întunericul vine după apus.

– I-am văzut pe toți trei prin oraș. Ești mulțumită?

Nu, observă Susan cu disperare crescândă, nu era.

– Îmi juri, Susan... pe numele tatălui tău, îmi juri că nu te-ai întâlnit cu Dearborn ăsta?

Toate plimbările cu calul la primele ore ale serii, gândi Susan. *Toate scuzele. Toată grija ca nimeni să nu vadă. Și totul se năruie din cauza unui salut oarecare într-o dimineață ploioasă. Ce ușor e să risti totul. Credeam noi oare că poate fi altfel? Chiar atât de nesăbuiți am fost?*

Da... și nu. Adevărul era că fuseseră nechibzuiți. Și încă erau. Susan continua să-și amintească privirea din ochii tatălui ei în cele câteva ocazii când o prinsese cu minciuna. Privirea aceea de dezamăgire îmbinată de curiozitate. Sentimentul că minciunile ei, așa nevinovate cum fuseseră, îl răniseră ca zgârietura unui spin.

– N-am să jur nimic, spuse ea. N-ai niciun drept să-mi ceri asta.

– Jură! țipă Cordelia.

Dibui iar după masă și se prinse de ea, ca pentru a avea echilibru.

– Jură! Jură! Ăsta nu-i un joc sau glumă! Tu nu mai ești un copil! Jură-mi! Jură-mi că ești încă pură!

– Nu, spuse Susan și se întoarse ca să plece.

Inima îi bătea nebunește, însă claritatea aceea înfiorătoare încă-i domina percepția asupra lumii. Roland ar fi știut ce era: vedea cu ochi de pistolar. Bucătăria avea o fereastră de sticlă care dădea spre Povârniș și-n aceasta Susan văzu reflexia fantomatică a Tușii Cord venind spre ea, cu un braț ridicat, cu mâna de la capătul lui strânsă în pumn. Fără a se întoarse, Susan ridică și ea mâna într-un gest de oprire.

– Nu ridica pumnul la mine, spuse ea. Nu-l ridica, târâtură.

Văzu ochii-fantomă ai reflexiei căscându-se șocați și îngroziți. Văzu pumnul-fantomă relaxându-se, redevenind o mână, căzând pe lângă corpul femeii-fantomă.

– Susan, rosti Cordelia cu glas pierit, îndurerat. Cum poți să-mi spui așa? Ce ți-a înăsprit atât tare limba și felul în care mă privești?

Susan ieși din casă fără a răspunde. Traversă curtea și intră în grajd. Acolo, mirosurile pe care le știa din pruncie – cai, cherestea, fân – îi umplură mintea și alungară claritatea aceea înfiorătoare. Fu împinsă înapoi spre copilărie, se pierdu din nou în umbrele confuziei. Pylon se întoarse cu ochii spre ea și necheză. Susan își lipi capul de grumazul lui și plânse.

7

– Poftim! spuse șeriful Avery după ce sai Dearborn și sai Heath plecaseră. E așa cum ai spus – au lucrat încet, atâta tot, au avut grijă mare.

Ridică la lumină lista scrisă cu atenție, o studie un moment, apoi râse în barbă, fericit.

– Și uită-te la asta! Ce frumusețe! Ah! Putem muta cu zile bune înainte orice nu vrem ca ei să vadă, zău așa.

– Sunt niște tolomaci, opină Reynolds... care fremăta totuși de dorința de a le aplica o lecție. Dacă Dearborn chiar credea că încheiaseră conturile în privința întâmplării de la Popasul Călătorilor, era mai mult decât prost, era de-a dreptul idiot.

Adjunctul Dave nu spuse nimic. El se uita nefericit prin monoclu la tabla de Castele, unde armata lui albă fusese spulberată din șase mișcări iuți. Forțele lui Jonas se revărsaseră pe după Movila Roșie ca apa și speranțele lui Dave fuseseră luate pe sus de viitură.

– Mă tentează să mă încotoșmănez bine și să merg la Faleză cu treaba asta, spuse Avery.

Încă hohotea cu hârtia în față, cu lista ei ordonată de ferme și date propuse pentru inspecție. Până la Capătul Anului și dincolo de acesta se întindea. Pe toți zeii!

– Și de ce nu faci asta? întrebă Jonas și se ridică în picioare. Durerea îi săgetă piciorul ca un fulger aprig.

– Încă o partidă, sai Jonas? întrebă Dave, începând să rearanjeze piesele.

– Mai degrabă joc împotriva unui câine erbivor, spuse Jonas și-l bucură nespus roșeața care-i apăru lui Dave pe gât și-i mânji fața inocentă de prostănac.

Se duse șchiopătând până la ușă, o deschise și ieși pe verandă. Burnița se transformase într-o ploaie ușoară, egală. Strada Dealului era pustie, iar pietrele de pavaj luceau ude.

Reynolds venise după el.

– Eldred...

– Pleacă de aici, spuse Jonas fără a se întoarce.

Clay ezită un moment, apoi se întoarse înăuntru și închise ușa după el.

Ce naiba te-a apucat? se întrebă Jonas.

Ar fi trebuit să-l bucure cei doi cățeluși și lista lor – să fie la fel de bucuros ca Avery, așa cum avea să fie și Rimer auzind de acea vizită matinală. La urma urmei, nu el îi spusese lui Rimer cu nici trei zile în urmă că băieții vor ajunge în curând pe Povârniș, numărând de mama focului? Ba da. Atunci, de ce se simțea așa neliniștit? Așa de al naibii de irascibil? Pentru că încă nu primiseră nicio veste de la Latigo, omul lui Farson? Pentru că Reynolds se întorsese cu mâna goală de la Stânca Suspendată într-o zi și Depape venise la fel în următoarea? Cu siguranță nu. Latigo avea să vină, aducând cu el un detașament măricel de oameni, însă era prea devreme pentru ei, iar Jonas știa asta. Până la Seceriș mai era aproape o lună.

Și atunci, să fie doar vremea rea care îți afectează piciorul, răscolindu-ți rana cea veche și punându-te într-o proastă dispoziție?

Nu. Durerea era mare, dar fusese și mai mare înainte. Problema era în mintea sa. Jonas se sprijini de un stâlp al acoperișului, ascultând cum bătea ploaia în țigle, și se gândi la felul în care, uneori în jocul Castelelor, un jucător isteț putea arunca o ocheadă pe după Movila lui doar pentru o clipă, pentru ca după aceea să se tragă înapoi. Așa avea senzația acum – lucrurile mergeau atât de bine, încât mirosea a rău. O idee prostească, însă într-un fel perfect logică.

– Încerci să joci Castele cu mine, mucosule? murmură Jonas. Dacă da, în scurt timp îți vei dori să fi rămas acasă la mămica ta. Zău așa.

8

Roland și Cuthbert porniră înapoi spre Bar K de-a lungul Povârnișului – în ziua aceea nu aveau să facă nicio numărătoare. La început, în ciuda ploii și a cerului cenușiu, Cuthbert își recăpătă aproape complet buna dispoziție.

– I-ai văzut? întrebă el, râzând. I-ai văzut, Roland... Will, adică? Au mușcat-o, nu crezi? Au înghițit momeala întreagă, chiar așa!

– Da.

– Ce facem mai departe? Care e următoarea noastră mișcare?

Roland se uită la el inexpresiv preț de o clipă, ca trezit dintr-o visare.

– Următoarea mișcare le aparține. Noi numărăm. Și așteptăm.

Veselia lui Cuthbert se prăbuși dintr-odată și tânărul se trezi din nou pus în fața nevoii de a-și reprima un șuvoi de acuzații, toate gravitând în jurul a două idei elementare: aceea că Roland își neglija datoria ca să se poată bălăci în continuare în grațiile inconfundabile ale unei anumite tinere domnițe și – mai important – că Roland își pierduse mințile atunci când întreaga Lume de Mijloc avea mai mare nevoie de ele.

Dar ce datorie își neglija de fapt Roland? Și ce-l făcea pe el să fie așa de sigur că Roland greșea? Logica? Intuiția? Sau doar vechea și jalnica lui invidie? Cuthbert se pomeni gândindu-se la felul lejer în care Jonas decimase armata adjunctului Dave atunci când acesta ieșise prea repede din ascunzătoare. Numai că viața nu era ca un joc de Castele... nu? Nu știa. Simțea totuși că intuia cel puțin un lucru valid: Roland se îndrepta spre dezastru. Și îi lua și pe ei cu el.

Trezește-te, își zise Cuthbert. *Te rog, Roland, trezește-te înainte să fie prea târziu.*

III

O PARTIDĂ DE CASTELE

1

Urmă o săptămână cu vreme din aceea care-i face pe oameni să-şi dorească să se târască înapoi în pat după masa de prânz, să tragă un pui de somn lung, pentru a se trezi apoi năuci şi dezorientaţi. Ameninţarea de viitură era departe, însă condiţiile meteo făceau ca faza finală a culesului de mere să fie periculoasă (se înregistrară mai multe picioare rupte, iar în Livada Unsprezece Kilometri o tânără femeie căzu din vârful scării, frângându-şi spatele) şi culturile de cartofi deveniră greu de lucrat; aproape la fel de mult timp fu consumat cu scoaterea căruţelor din noroiul câmpului ca şi cu recoltatul propriu-zis. În Inimă Verde, puţinele decoraţiuni pregătite pentru Sărbătoarea Secerişului se udară fleaşcă, fiind apoi strânse. Voluntarii aşteptau într-o stare tot mai pronunţată de nervozitate ca vremea să se îmbuneze şi ei să-şi poată relua munca.

Era o vreme nefavorabilă şi pentru tinerii a căror treabă era să întocmească inventarul, cu toate că reuşiră în sfârşit să-şi înceapă vizitele la grajduri şi să numere vitele. Era însă o vreme favorabilă pentru un tânăr şi o tânără care descoperiseră plăcerile iubirii fizice, se putea spune, numai că Roland şi Susan

se întâlniră doar de două ori în acea perioadă cenușie. Pericolul iscat de ceea ce făceau ei era aproape palpabil acum.

Prima dată se întâlniră într-o casă plutitoare abandonată de pe Drumul Spre Mare. A doua oară în fundul clădirii părăginite aflate la est de Citgo – făcură dragoste cu o intensitate furioasă pe una dintre păturile de șa ale lui Roland. Întinseseră pătura pe podeaua a ceea ce cândva fusese cantina rafinăriei. Când Susan atinse orgasmul, îi strigă numele iar și iar. Speriați, porumbeii umplură încăperile bătrâne și umbroase și coridoarele năruite cu uguitul lor moale.

2

Tocmai când părea că burnița nu se va mai opri nicicând și că scrâșnetul deșirării răsunând în aerul nemișcat îi va împinge la nebunie pe toți locuitorii din Hambry, un vânt puternic – aproape o vijelie – suflă dinspre ocean și împrăștie norii. Orașul se trezi într-o zi și cerul era senin ca oțelul albastru. Soarele transformă golful în aur dimineața și-n foc alb după-amiaza. Senzația aceea de letargie dispăruse. Pe câmpurile cu cartofi, căruțele se mișcară cu mai multă energie. În Inimă Verde, o armată de femei reîncepu să decoreze cu flori podiumul unde Jamie McCann și Susan Delgado aveau să fie încununați Băiatul și Fata Secerișului din acel an.

Pe Povârniș, pe partea dinspre Casa Primarului, Roland, Cuthbert și Alain își reluară cu forțe noi expedițiile, numărând caii marcați cu semnul Baroniei pe crupă. Cerul luminos și vântul sprinten îi umplea de energie și voie bună, și preț de câteva zile – trei sau poate patru – galopară împreună, în șir indian, chiuind, strigând, râzând, simțind din nou vechea prietenie care-i lega unul de celălalt.

Într-una dintre acele zile însorite, Eldred Jonas ieși din oficiul șerifului și porni pe Strada Dealului către Inimă Verde. În dimineața aceea, scăpase deopotrivă de Depape și de Reynolds – care plecaseră la Stânca Suspendată împreună, să se uite după soliile lui Latigo, care ar fi trebuit de acum să vină – și planul lui Jonas era simplu: să bea un pahar de bere în pavilion și să urmărească pregătirile care se desfășurau acolo – săparea gropilor pentru fript

carne, așezarea vreascurilor pentru focul de tabără, discuțiile aprinse despre cum să fie aranjate mortierele care aveau să lanseze focurile de artificii, femeile care împodobeau cu flori scena pe care Băiatul și Fata din acel an urmau să fie prezentați spre admirația orașului. Poate, gândi Jonas, că-și va lua una dintre organizatoarele frumușele pentru o oră sau două de recreere. Pe curvele rodate de la tavernă le lăsa doar în seama lui Roy și Clay, însă o fetișcană proaspătă de aproximativ șaptesprezece ani era altă poveste.

Odată cu vremea ploioasă se dusese și durerea pe care o simțise la șold; felul chinuit și șontâcăit în care se mișcase în ultima săptămână redevenise un simplu șchiopătat. Poate că doar o bere sau două în aer liber aveau să fie de ajuns, dar gândul la o fată nu părea să-i dea pace. Tânără, albă la piele, cu piept mare. Respirație proaspătă și dulce. Buze proaspete și dulci...

– Domnule Jonas? Eldred?

Se întoarse, surâzător, spre persoana care vorbise. Acolo nu se afla o fecioară bălaie cu ochi mari și umezi, cu buzele întredeschise, ci o femeie costelivă apropiindu-se de capătul vârstei de mijloc – cu pieptul plat, cu fundul plat, cu buzele palide strânse, cu părul lipit atât de tare pe craniu, încât aproape striga de durere. Doar ochii ei mari corespundeau viziunii sale feerice. *Am impresia că am făcut o cucerire*, își spuse Jonas cu sarcasm.

– Salut, Cordelia! spuse el, întinzând mâinile și cuprinzând în ele mâinile femeii. Ce minunat arăți în dimineața aceasta!

În obrajii ei apăru o ușoară roșeață și Cordelia râse puțin. Pentru un moment, păru să aibă patruzeci și cinci de ani, nu șaizeci. *Și nici nu are șaizeci*, gândi Jonas. *Ridurile din jurul gurii și umbrele de sub ochi... sunt noi.*

– Ești foarte amabil, răspunse ea, dar știu că nu e așa. N-am dormit bine în ultima vreme, iar când femeile de vârsta mea nu dorm, îmbătrânesc repede.

– Regret să aud că ai somnul tulburat, zise el. Dar acum, că s-a schimbat vremea, poate...

– Nu vremea e de vină. Pot să vorbesc cu tine, Eldred? M-am tot gândit, și tu ești singurul către care îndrăznesc să mă întorc pentru un sfat.

Zâmbetul ei se lărgi. Eldred îi așeză mâna pe brațul său, apoi i-o acoperi cu palma. Atunci, roșeața femeii se aprinse ca focul. Așa înflăcărată cum era, probabil că avea să vorbească ore în șir. Și Jonas nutrea o bănuială că fiecare vorbă avea să fie interesantă.

3

În cazul femeilor de o anumită vârstă și cu un anumit temperament, ceaiul era mai eficient decât vinul atunci când se punea problema descâlcirii limbii. Jonas își abandonă planurile de a bea bere (și, poate, de a se dedulci la o fecioară) fără a sta măcar pe gânduri. O pofti pe sai Delgado să se așeze într-un colț însorit al pavilionului Inimă Verde (era departe de piatra roșcată pe care Roland și Susan o știau bine) și comandă o carafă mare de ceai. Și prăjituri, pe deasupra. Cât așteptară mâncarea și băutura, urmăriră pregătirile pentru Sărbătoarea Secerișului. Parcul îmbăiat în soare vibra de ciocănituri și hârșâit de fierăstraie, de strigăte și hohote de râs.

– Toate Zilele de Sărbătoare sunt frumoase, dar Secerișul ne face pe toți din nou copii, nu crezi? întrebă Cordelia.

– Da, într-adevăr, admise Jonas, care nu se simțise copil nici atunci când asta fusese.

– Totuși, ce-mi place mie cel mai mult e focul în aer liber, mărturisi ea, uitându-se spre stiva mare de crengi și scânduri care se clădea în celălalt capăt al parcului, vizavi de scenă. Semăna cu o uriașă colibă indiană din lemn. Îmi place mult când localnicii își aduc momâile de paie și le aruncă în flăcări. E un obicei barbar, însă mie îmi dă întotdeauna un fior de plăcere *atât* de puternic.

– Mda, făcu Jonas și se întrebă dacă ar mai simți un fior de plăcere asemănător dacă ar ști că trei dintre momâile de paie aruncate în focul din Noaptea Secerișului din acel an aveau să miroasă a porc și să strige ca niște harpii în timp ce ardeau. Dacă norocul era de partea lui, cel care avea să strige cel mai mult timp urma să fie mucosul cu ochi de un albastru-deschis.

Ceaiul și prăjiturile sosiră, și Jonas nu aruncă nici măcar o ocheadă pieptului voluptuos al fetei când aceasta se aplecă să-i servească. Avea ochi doar pentru fascinanta sai Delgado, cu mișcările ei scurte și agitate și privirea stranie, disperată.

După ce fata plecă, el turnă în cești, puse ceainicul înapoi pe trepiedul lui, apoi îi acoperi mâinile cu ale sale.

– Acum, Cordelia, rosti el pe cel mai cald ton de care era în stare. Îmi dau bine seama că te chinuiește ceva. Eliberează-te. Mărturisește-i prietenului tău, Eldred.

Femeia strânse atât de tare din buze, încât acestea aproape se făcură nevăzute, dar nici chiar efortul acela nu le putu reprima tremurul. Ochii i se umplură de lacrimi, care în câteva clipe i se și revărsară pe obraji. Eldred luă șervetul și, aplecându-se peste masă, i le șterse.

– Spune-mi, o îndemnă el cu gingășie.

– Îți spun. Trebuie să-i spun cuiva, altfel înnebunesc. Dar trebuie să-mi faci o promisiune, Eldred.

– Sigur, scumpo.

Văzu că femeia se îmbujoră și mai tare auzind acel cuvânt și o strânse de mână.

– Orice.

– Nu trebuie să-i spui lui Hart. Și nici păianjenului ăluia dezgustător de Cancelar, dar mai ales primarului. Dacă bănuiala mea se dovedește adevărată și el află, ar putea-o trimite la vest!

Aproape că gemu, ca și când ar fi înțeles pentru prima oară inevitabilitatea consecințelor.

– Ne-ar putea trimite *pe amândouă* la vest!

Menținându-și zâmbetul înțelegător, Eldred spuse:

– Nu voi sufla o vorbă primarului Thorin și nici lui Kimba Rimer. Promit.

Pentru un moment avu impresia că femeia nu va mai dori să se confeseze... sau poate nu va mai putea. Apoi, cu voce joasă, fără suflu, ca sunetul unei pânze sfâșiate, Cordelia rosti un singur cuvânt.

– Dearborn.

Când auzi ieșind de pe buzele ei numele care-i stăruia și lui în gând de o vreme, Jonas simți că-i tresare inima și, deși continuă să zâmbească, nu se putu înfrâna să n-o strângă o dată tare de degete, făcând-o să se crispeze de durere.

– Îmi pare rău, zise el. Doar că m-ai luat puțin pe nepregătite. Dearborn... un flăcău destul de cumsecade, însă nu știu în ce măsură e demn de încredere.

– Mă tem că a fost cu Susan a mea.

Acum fu rândul ei să strângă, dar pe Jonas nu-l deranjă. Abia simți, de fapt. El zâmbea mai departe, sperând că nu lăsa să transpară uluirea care pusese stăpânire pe el.

– Mă tem că a fost cu ea... ca un bărbat cu o femeie. O, ce lucru oribil!

Plânse în tăcere, cu amăreală, aruncând ocheade scurte în jur ca să se asigure că nu erau observați. Jonas văzuse coioți și câini sălbatici aruncând asemenea ocheade în timp ce-și consumau prada putredă. O lăsă să se descarce cât de mult putu – voia ca ea să fie calmă; incoerențele nu aveau să-l ajute – și când văzu că lacrimile începeau să-i secе, îi întinse o cană de ceai.

– Bea asta.

– Da. Mulțumesc.

Licoarea era încă destul de caldă încât să aburească, dar ea o bău cu lăcomie. *Probabil că are gâtlejul uscat ca iasca*, își spuse Jonas. Femeia puse cana jos și, cât timp el i-o reumplu, își folosi *panuelo*-ul dantelat ca să-și șteargă lacrimile aproape cu furie de pe față.

– Nu-mi place de el, spuse ea. Nu-mi place, nu am încredere în niciunul dintre ei, cu cochetele lor plecăciuni din Lumea Dinăuntru și cu privirile insolente, cu modul lor ciudat de a vorbi. Dar de el în mod special. Și totuși, dacă s-a întâmplat ceva între ei doi (și mă tem că așa este), urmările le va îndura ea, nu? În definitiv, femeia e cea care trebuie să-și reprime instinctele animalice.

Bărbatul se aplecă peste masă, privind-o cu caldă compasiune.

– Povestește-mi totul, Cordelia.

Ea îi povesti.

4

Rhea adora totul la globul de cristal, dar ce-i plăcea în mod special era felul în care îi arăta fără greș pe oameni în momentele lor cele mai cumplite. Niciodată în profunzimile lui rozalii nu văzuse un copil mângâindu-l pe altul după o căzătură în timpul jocului, sau un soț obosit stând cu capul în poala soției, sau bătrâni cinând liniștiți împreună la capătul zilei; aparent, lucrurile acestea nu erau de interes pentru globul de cristal, cum nu erau nici pentru ea.

În schimb, văzuse acte de incest, mame bătându-și copiii, soți bătându-și soțiile. Văzuse o gașcă de băieți la periferia orașului (ar fi amuzat-o pe Rhea să știe că țâncii aceia fuduli de opt ani își spuneau Marii Vânători ai Coșciugului) ademenind câini vagabonzi cu un os și apoi retezându-le cozile, doar pentru propriul lor amuzament. Văzuse jefuitori și, într-un final, un ucigaș: un hoinar care-și înjunghiase tovarășul cu o furcă după o ceartă stârnită din te miri ce. Asta se întâmplase în prima noapte cu burniță. Cadavrul încă zăcea, adunând putregai, într-un șanț de pe marginea Drumul Mare de la Vest, acoperit de un strat de paie și ierburi. Poate că avea să fie descoperit înainte ca furtunile de toamnă să se abată asupra orașului; poate însă că nu.

Îi zărise totodată pe Cordelia Delgado și pe mercenarul acela, Jonas, stând în Inimă Verde la una dintre mesele de afară și vorbind despre... ei bine, sigur că nu știa despre ce. Văzuse însă privirea din ochii târâturii ăleia bătrâne. Înnebunită după el, așa era, toată rumenă la față. În limbă după un om fără scrupule și un pistolar ratat. Era comic, mdie, și Rhea se gândea să-i țină sub observare, din timp în timp. Foarte interesant avea să fie.

După ce îi arătă pe Cordelia și pe Jonas, globul de cristal se închise din nou. Rhea îl puse înapoi în cutia cu ochi pe încuietoare. Văzând-o pe Cordelia în glob, cotoroanța își amintise că avea o treabă de dus la capăt în privința nepoatei ușuratice a femeii ăleia. Faptul că Rhea încă nu trecuse la acțiune era ironic, dar de înțeles –îndată ce găsise un mod de a-i pune bețe în roate tinerei sai, mintea și emoțiile sale își regăsiseră pacea, imaginile reapăruseră pe globul de cristal și, fascinată de ele, Rhea uitase pe moment de existența Susanei Delgado. Acum însă, își aminti planul dintâi. Să arunce pisica între porumbei. Și apropo de pisici...

– Musty! Iu-hu, Musty, unde ești?

Pisica se prelinse din lada cu lemne, ochii ei strălucind în întunecimea mizeră a colibei (când se îmbunase vremea, Rhea trăsese obloanele), fluturând din coada despicată. Îi sări în poală.

– Am o treabă pentru tine, îi spuse ea, aplecându-se să lingă pisica.

Gustul amețitor al blănii lui Musty îi umplu gura și gâtul.

Musty toarse și își arcui spatele sub buzele ei. Pentru o pisică mutantă cu șase picioare, n-ar fi putut cere mai mult de la viață.

5

Jonas se descotorosi de Cordelia cât de repede putu – deși nu la fel de repede pe când i-ar fi plăcut, întrucât trebuia să-și protejeze bunele rapoarte cu slăbănoaga aceea. Putea să-i fie de folos pe viitor. În cele din urmă, o sărutase pe colțul gurii (lucru care o făcuse să se înroșească atât de tare, încât el se temuse că va suferi o comoție cerebrală) și-i promisese că va investiga el chestiunea care o apăsa pe inimă.

– Dar cu discreție! zisese ea, alarmată.

Da, o liniștise el, conducând-o spre casă, va fi discret; el și discreția erau rude bune. Știa că femeia nu avea – nu *putea* – să fie liniștită până ce nu primea informații sigure, însă bănuia că totul nu avea să se dovedească doar o impresie. Adolescenților le plăcea să dramatizeze, nu? Iar dacă tânăra domnișoară vedea că mătușa ei se temea de ceva, putea foarte bine să-i alimenteze temerile în loc să i le aplaneze.

Cordelia se oprise lângă gărduleț alb care separa grădina sa de drum, pe chip apărându-i o expresie de sublimă ușurare. Lui Jonas i se părea că arăta ca un catâr scărpinat pe spate cu o perie aspră.

– Păi, nu m-am gândit niciodată la asta... dar e probabil, nu?

– Destul de probabil, admisese Jonas, da' eu tot am să verific cu maximă atenție. Nu strică să fim siguri. O sărutase din nou pe colțul gurii. Și nu voi sufla o vorbă celor de la Faleză. Nici măcar o aluzie.

– Mulțam, Eldred! O, mulțam!

Și-l îmbrățișase înainte să fugă în casă, sânii ei mici împungându-l ca două pietre în piept.

– S-ar putea să-mi vină totuși somnul la noapte!

Ei poate că da, însă-n privința lui, Jonas se îndoia.

Porni spre grajdul lui Hookey, unde își ținea el calul, cu capul în pământ și mâinile împreunate la spate. Un grup de băieți veni în fugă pe cealaltă parte a străzii; doi dintre ei fluturau în mâini cozi de câine cu cheaguri de sânge la un capăt.

– Vânători ai Coșciugului! Suntem Marii Vânători ai Coșciugului, exact ca tine! îi strigă unul cu impertinență.

Jonas scoase pistolul și-l îndreptă spre ei – o făcu într-o clipită și, preț de un moment, băieții îngroziți îl văzură așa cum era cu adevărat; cu ochii

scăpărând și buzele întinse peste dinți, Jonas arăta ca un lup cu blana albă în haine de om.

– Valea de aici, jigodii mici! mârâi el. Cărați-vă până ce nu vă spulber din papuci și nu le dau taților voștri prilej de sărbătoare!

Înghețară pe moment, după care o luară la fugă deodată, strigând. Unul își lăsase trofeul în urmă; coada de cățel zăcea pe trotuarul de scânduri ca un evantai sinistru. Jonas se strâmbă, văzând-o, își puse pistolul în toc, își prinse mâinile la spate și porni mai departe cu aerul cuiva care meditează la natura zeilor. Și, pentru numele tuturor zeilor, ce fusese în capul lui să scoată pistolul la o ceată de copii împielițați?

Fiindcă sunt neliniștit, își spuse el. *Fiindcă sunt îngrijorat.*

Și era îngrijorat, într-adevăr. Bănuielile hoaștei ăleia fără țâțe îl neliniștiseră. Nu din pricina lui Thorin – dacă era după el, Dearborn o putea călări pe față și-n piața orașului la ora prânzului în Ziua Sărbătorii Secerișului – ci fiindcă povestea aceea sugera că Dearborn l-ar fi putut păcăli și cu alte lucruri.

Ți s-a mai furișat o dată pe la spate și ai jurat că n-o va mai face nicicând. Dar dacă s-a dat în bărci cu fata aia înseamnă că a făcut-o *deja. Nu?*

Mda, cum se spunea prin părțile acelea. Dacă băiatul avusese impertinența să înceapă o aventură cu viitoarea metresă a primarului și incredibila șiretenie de a scăpa basma curată, cum rămânea cu imaginea pe care Jonas și-o formase despre cei trei mucoși din Lumea Dinăuntru ca fiind niște tănțălăi care nu erau în stare să-și nici să-și găsească fundul cu ajutorul ambelor mâini și al unei lumânări?

I-am subestimat o dată și ne-au făcut să părem niște maimuțe, spusese Clay. *Nu vreau să se mai repete.*

Se repetase, oare? Cât de mult știau, de fapt, Dearborn și prietenii lui? Cât de multe aflaseră? Și cu cine vorbiseră despre asta? Dacă Dearborn reușise să-și ascundă aventura cu aleasa primarului... să facă un lucru *așa* de important să treacă neobservat pentru Eldred Jonas... și pentru toată lumea...

– Ziua bună, sai Jonas, zise Brian Hookey.

Omul surâdea larg, aproape ploconindu-se înaintea lui Jonas, cu sombrero-ul strâns la pieptul mare de fierar.

– Nu doriți un *graf* proaspăt, sai? Tocmai mi-a venit de la teasc și...

– Nu doresc decât calul meu, rosti Jonas scurt. Adu-l repede și termină cu trăncăneala.

– Mda, imediat, bucuros, mulțam-sai.

Se grăbi să-i dea ascultare, aruncând o singură privire speriată peste umăr, rânjind, pentru a fi sigur că nu va fi împușcat pe la spate.

Zece minute mai târziu, Jonas mergea spre vest pe Drumul Mare. Simțea o ridicolă, dar puternică dorință de a da pinteni calului în galop și a lăsa în urmă toate neroziile acelea: Thorin, amorezul tomnatic și cărunt, Roland și Susan cu iubirea lor adolescentină categoric siropoasă, Roy și Clay cu mâinile lor iuți și mințile lente, Rimer cu ambițiile sale, Cordelia Delgado cu incredibilele ei viziuni cu ei doi într-o vâlcea umbroasă, el cel mai probabil recitând poezii în timp ce ea împletea o coroană de flori pentru fruntea lui.

I se mai întâmplase să lase totul baltă, atunci când intuiția îi șoptea s-o facă; de multe ori. Acum însă nu se punea problema să fugă. Jurase că se va răzbuna pe mucoși, și chiar dacă față de alții își încălcase o droaie de promisiuni, niciodată nu încălcase una pe care și-o făcuse lui însuși.

Plus că trebuia să se gândească și la John Farson. Jonas nu vorbise niciodată cu Omul de Bine în persoană (și nici nu voia s-o facă; se zvonea că Farson avea toane, că suferea de o nebunie periculoasă), însă mai făcuse afaceri cu George Latigo, cel care probabil că avea să conducă detașamentul oamenilor lui Farson, care urma să sosească din zi în zi. Latigo era cel care-i angajase pe Marii Vânători ai Coșciugului, plătind o sumă uriașă în avans (pe care Jonas încă n-o împărțise cu Reynolds și Depape) și promițând un și mai mare procent din prada de război în cazul în care principalele forțe ale Afiliației erau spulberate în sau în preajma Munților Pleșuvi.

Latigo nu era un om pe care să-l iei peste picior, sigur, dar nici nu se compara cu dementul care venea după el. Și pe deasupra, niciodată nu primeai o recompensă mare fără să ai de înfruntat riscuri. Dacă aveau să livreze caii, boii, căruțele cu legume proaspete, furajele, petrolul, globul de cristal – mai ales acesta – totul avea să fie bine. Dacă nu, cel mai probabil Farson și locotenenții lui aveau să le folosească scăfârliile pe post de minge la partidele lor nocturne de polo. Era posibil și Jonas știa asta. Fără-ndoială, într-o zi *avea* să se întâmple. Însă când capul avea să-i fie luat de pe umeri, cu reușita nu aveau să se fălească niște jigodii ca Dearborn și amicii lui, indiferent din stirpea *cui* se trăgeau.

Dar dacă are o aventură cu bucățica promisă lui Thorin... dacă a reușit să păstreze un asemenea secret, oare ce alte secrete a mai ținut? Poate că într-adevăr *se joacă de-a Castelele cu tine.*

Dacă era așa, jocul nu avea să țină mult. Cu prima ocazie când tânărul domn Dearborn avea să scoată nasul de după Movila sa, Jonas avea să fie acolo ca să i-l spulbere cu un glonț.

Întrebarea pentru moment era unde să se ducă înainte. La Bar K, să arunce o îndelung amânată privire la domiciliul temporar al băieților? Ar fi putut: ei erau plecați să numere caii Baroniei pe Povârniș, toți trei. Totuși, nu din pricina cailor își putea el pierde capul, nu-i așa? Nu, caii erau doar o mică atracție suplimentară, după cât îl interesau pe Omul de Bine.

Jonas porni în schimb spre Citgo.

6

Întâi verifică rezervoarele. Erau exact cum fuseseră și cum trebuia să fie – aliniate într-un șir ordonat, cu noile lor roți pregătite să se învârtă la venirea sorocului și ascunse în spatele noului baraj de camuflaj. Unele dintre crengile de pin din baraj începeau să se îngălbenească la vârfuri, însă recenta perioadă ploioasă le păstrase pe cele mai multe foarte proaspete. Din câte vedea el, nu fuseseră deranjate.

Apoi urcă dealul, mergând pe lângă conductă și oprindu-se din ce în ce mai des ca să-și tragă sufletul; când ajunse la poarta ruginită dintre pantă și exploatarea petrolieră, piciorul beteag îl durea îngrozitor. Studie poarta, încruntându-se la urmele pe care le văzu pe bara de sus. Poate că nu însemnau nimic, dar Jonas credea că un intrus ar fi preferat să se cațere peste poartă decât să riște a o deschide și a se trezi cu ea căzând din balamale.

Petrecu ora următoare plimbându-se încet printre sonde, iscodindu-le cu mare atenție pe cele încă funcționale, căutând semne. Găsi multe urme, dar era imposibil (mai ales după o săptămână de vreme ploioasă) să le interpreteze cu o cât de mică precizie. Era posibil că băieții din Lumea Dinăuntru să fi fost acolo, însă era posibil să fi fost și ceata aceea de copii obraznici din oraș,

la fel cum puteau să fi fost şi Arthur Eld cu întreaga lui liotă de cavaleri. Incertitudinea aceasta îl indispunea, aşa cum întotdeauna îl indispunea orice incertitudine (mai puţin aceea dintr-o partidă de Castele).

O luă înapoi pe unde venise, intenţionând să coboare panta până la calul său şi să se înapoieze în oraş. Îl durea piciorul ceva de speriat şi simţea nevoia unei tării care să i-l amorţească. Dormitorul de la Bar K putea să aştepte până a doua zi.

Ajunsese până la jumătatea distanţei către poartă, când văzu porţiunea de drumeag buruienos care lega Citgo de Drumul Mare şi suspină. Nu avea rost să spere că va găsi ceva interesant acolo, dar acum, că bătuse atâta cale, măcar să ducă treaba până la capăt.

Ducă-se dracului treaba, eu am chef de o băutură.

Însă Roland nu era singura persoană care se trezea uneori că dorinţele-i erau nesocotite de simţul datoriei. Jonas suspină, îşi masă piciorul, apoi se întoarse la drumeagul plin de ierburi, cu cele două urme de roţi ale lui. Unde, după câte se părea, era totuşi ceva de găsit.

Se afla între buruienile din şanţ, cam la doisprezece paşi de locul unde vechiul drum se intersecta cu Drumul Mare. La început, el văzu doar o formă albă şi netedă în ierburi şi crezu că era o piatră. Apoi văzu ceva rotund şi negru ce nu putea fi decât un găvan. Nu era o piatră, deci, ci un craniu.

Icnind, Jonas îngenunche şi-l culese în timp ce puţinele sonde funcţionale continuau să scârţâie şi să bufnească în spatele său. Un craniu de corb. Îl mai văzuse înainte. La naiba, presupunea că aproape tot oraşul îl văzuse. Îi aparţinea clovnului aceluia, Arthur Heath... care, ca toţi clovnii, avea nevoie de unele mici accesorii de scenă.

– El îi spunea santinelă, murmură Jonas. Îl punea pe cornul şeii uneori, nu? Şi alteori îl purta la gât ca pe un pandantiv.

Da. Tinerelul îl purta aşa în noaptea aceea la Popasul Călătorilor, când...

Jonas întoarse craniul de pasăre. Ceva zornăi înăuntru ca un ultim gând singuratic. Jonas îl înclină, îl scutură deasupra palmei sale deschise şi o bucată de lănţişor din aur căzu. Pe acela îl purta băiatul. Într-un moment, lănţişorul se rupsese, craniul căzuse în şanţ şi sai Heath nu se deranjase nicio clipă să se ducă să-l caute. Gândul că cineva îl putea găsi probabil nici nu-i trecuse prin cap. Băieţii erau neatenţi. Era de mirare dacă ajungeau până la urmă să devină bărbaţi.

Chipul lui Jonas rămăsese calm în timp ce stătea acolo îngenuncheat și examina craniul de pasăre, însă în spatele frunții sale netede furia vuia cum nu mai vuise niciodată. Băieții fuseseră acolo, indubitabil – iată încă un lucru pe care l-ar fi considerat aiuristic doar cu o zi în urmă. Era de presupus că văzuseră rezervoarele, cu sau fără camuflaj, și dacă el n-ar fi găsit din întâmplare craniul, n-ar fi știut asta niciodată.

– Când o să termin cu ei, găvanele or să le fie la fel de goale ca ale tale, domnule corb. O să le scobesc cu mâna mea.

Dădu să arunce craniul, dar se răzgândi. Îi putea fi de folos. Ducându-l într-o mână, porni înapoi spre locul unde-și lăsase calul.

7

Coral Thorin mergea pe Strada Mare spre Popasul Călătorilor. Îi vâjâia capul și o durea inima în piept. Era trează doar de o oră și totuși suferea de o migrenă atât de cruntă, încât deja avea impresia că trecuse o zi. Bea prea mult în ultima vreme și era conștientă de lucrul acesta – aproape seară de seară – dar avea mare grijă să nu dea pe gât mai mult de unul sau două pahare (și întotdeauna din cele mici) în văzul lumii. Până acum, credea că nimeni nu intrase la idei. Și atâta vreme cât nimeni nu intra la idei, bănuia că putea continua așa. Cum altfel să-l poată îndura pe idiotul de frate-său? Sau tot orașul acela idiot? Și, desigur, știința faptului că toți fermierii din Asociația Crescătorilor de Cai și cel puțin jumătate dintre marii proprietari de terenuri erau trădători?

– S-o ia dracu' de Afiliație, șopti ea. Mai bine pasărea din mână.

Avea însă într-adevăr o pasăre în mână? Avea vreunul dintre ei? Avea Farson să-și respecte promisiunile – promisiuni făcute de un om pe nume Latigo și transmise mai departe de inimitabilul lor Kimba Rimer? Coral avea dubiile ei; despoții aveau convenabila tendință de a-și uita promisiunile, iar păsările din mână enervanta apucătură de a-ți ciuguli degetele, a ți se găinăța în palmă și apoi a-și lua zborul. Nu că acum ar mai fi contat; Coral își așternuse deja patul. Pe deasupra, oamenii vor căuta întotdeauna să bea, să joace

la noroc şi să se împerecheze, indiferent în faţa cui s-ar fi ploconit sau în numele cui le-ar fi fost luate birurile.

Totuşi, atunci când vocea bătrânului demon al conştiinţei şoptea, câteva pahare ajutau la pecetluirea buzelor lui.

Se opri în faţa oficiului de pompe funebre al lui Craven, uitându-se de-a lungul străzii spre băieţii care râdeau cocoţaţi pe scări. Agăţau lampioane pe stâlpi şi pe streşinile clădirii. Lampioanele acelea colorate aveau să fie aprinse în noaptea Sărbătorii Secerişului, umplând strada principală a oraşului într-o sută de tonuri de lumini calde, contrastante.

Pentru un moment, Coral îşi aminti de copilul care fusese, admirând lampioanele de hârtie colorată, ascultând strigătele şi pocnetul focurilor de artificii, auzind muzica de dans care venea dinspre Inimă Verde în timp ce tatăl ei o ţinea de mână... şi, de cealaltă parte a lui, îl ţinea de mână pe Hart, fratele mai mare. În acea amintire, Hart purta mândru prima lui pereche de pantaloni lungi.

Un val de nostalgie o cuprinse, dulce la început, apoi amar. Copilul devenise o femeie pământie care deţinea o tavernă şi un lupanar (dar şi o bucată mare de pământ pe Povârniş), o femeie al cărei singur partener sexual în ultima vreme era Cancelarul fratelui său, o femeie al cărei principal scop când se trezea, în ultimele zile, era să-şi anestezieze mahmureala cu alcool cât mai repede posibil. Cum de ajunsese aşa, mai exact? Femeia aceea ai cărei ochi îi folosea era ultima femeie în care copilul care fusese s-ar fi aşteptat să se transforme.

– Unde am greşit? se întrebă ea şi râse. O, preamărite Iisus-Omul, unde a greşit copilul acesta păcătos? Poţi spune aleluia.

Semăna atât de mult cu predicatoarea rătăcitoare care trecuse prin oraşul lor în urmă cu un an – Pittston, o chema, Sylvia Pittston – încât râse din nou, acum aproape natural. Porni mai departe spre Popas ceva mai binedispusă.

Sheemie era afară, se îngrijea de florile-de-mătase rămase. Băiatul flutură din mână spre ea şi o salută. Flutură şi ea din mână şi-l salută. Băiat bun, Sheemie, şi chiar dacă ar fi putut găsi altul destul de uşor, era bucuroasă că Depape nu-l ucisese.

Barul era aproape gol, însă puternic luminat, toate lămpile cu gaz ardeau. Era şi curat. Deşi Sheemie trebuie că golise scuipătorile, Coral bănuia că femeia durdulie din spatele tejghelei se ocupase de tot restul. Machiajul nu îi putea ascunde paloarea obrajilor, goliciunea ochilor sau felul în care gâtul începuse

să i se zbârcească (când vedea pielea aceea ca de șopârlă pe gâtul unei femei, Coral întotdeauna se cutremura pe dinăuntru).

De bar se ocupa Micuța Nărăvașă, sub privirea severă a Trofeului, și dacă ar fi fost lăsată, ar fi continuat s-o facă până când Stanley apărea s-o alunge. Micuța nu-i spusese nimic cu voce tare lui Coral – știa ce era bine pentru ea – dar își exprimase și așa destul de clar dorințele. Zilele ei de preacurvie erau aproape la sfârșit. Își dorea cu ardoare să înceapă să se ocupe de bar. Exista un precedent pentru asta, Coral știa – la Copacii Pădurii din Trecerea Fluviului era o barmaniță, și mai fusese una la Glencove, pe coastă în sus, în Tavares, până când murise de sifilis. Ceea ce Micuța refuza să vadă era că Stanley Ruiz era mai tânăr cu cincisprezece ani și că avea o sănătate mult mai bună decât ea. El avea să toarne de băut sub Trofeu mult timp după ce Micuța ar fi putrezit (nemaifiind nărăvașă) într-un cimitir al săracilor.

– Sara bună, sai Thorin, zise Micuța.

Și înainte ca femeia să apuce să deschidă măcar gura, prostituata puse un pahar pe bar și îl umplu până la buză cu whisky. Coral se uită uluită la el. Chiar știau toți?

– Nu-mi trebuie, se răsti ea. De ce mi-ar trebui, pentru numele lui Eld? Nici n-a apus soarele! Toartă-l înapoi în sticlă, fie-ți tatăl lăudat, și apoi dispari de aici. Pe cine crezi că servești la ora cinci? Fantomele?

Micuței îi căzu fața; stratul gros de machiaj păru să i se crape. Luă pâlnia de sub tejghea, o înfipse în gâtul sticlei și turnă whisky-ul înapoi. Câteva picături ajunseră pe tejghea, cu tot cu pâlnia aceea; mâinile ei durdulii (acum fără inele, pe care le dăduse de mult la schimb pentru mâncare la magazinul de peste drum) tremurau.

– Îmi pare rău, sai. Chiar așa. Voiam doar...

– Nu-mi pasă ce voiai doar, zise Coral, apoi întoarse un ochi injectat spre Sheb, care ședea pe banca pianului și frunzărea partituri vechi. Acum se uita țintă către bar, cu gura larg deschisă. Și *tu*, broscoiule, la ce te uiți?

– La nimic, sai Thorin. Eu...

– Atunci, du-te și uită-te în altă parte. Ia-o cu tine și pe scroafa asta. Trage-i și un futai bun, nu vrei? O să-i facă bine la ten. Poate o să-ți facă bine și ție.

– Eu...

– Afară! Sunteți surzi amândoi?

Micuţa şi Sheb plecară nu spre hogeacurile de sus, ci spre bucătărie, însă lui Coral îi era totuna. Se puteau duce şi dracului, la cât o interesa pe ea. Oriunde, numai în faţa ochilor ei să nu fie.

Se duse în spatele barului şi se uită în jur. În colţul opus, doi bărbaţi jucau cărţi. Încruntatul acela de Reynolds îi privea şi sorbea bere. În celălalt capăt al barului mai era un bărbat, dar acesta se uita în gol, pierdut în lumea lui. Nimeni nu-i acorda atenţie lui sai Coral Thorin, şi ce ar fi însemnat dacă-i acordau? Dacă Micuţa ştia, ştiau toţi.

Îşi plimbă degetul prin whisky-ul scurs pe tejgheaua barului, şi-l supse, îl mai plimbă o dată, îl supse din nou. Apucă sticla, dar înainte să poată turna, o monstruozitate ca un păianjen cu ochi gri-verzui sări, şuierând, pe bar. Coral urlă şi se dădu în spate, scăpând sticla de whisky între picioare... unde, minune, nu se sparse. Pentru o clipă avu impresia că i se va sparge în schimb capul – că tigva îi va fi crăpată ca o coajă de ou putred de creierul său înfierbântat, aflat în continuă creştere. Se auzi un bufnet când jucătorii de cărţi îşi răsturnară masa, ridicându-se. Reynolds scosese arma.

– Ne, făcu ea cu voce tremurată, pe care abia şi-o recunoştea.

Globii oculari îi pulsau şi inima i-o luase la galop. Se *putea* muri de spaimă, îşi dădu ea seama atunci.

– Ne, domnilor, totul e bine.

Hidoşenia cu şase picioare cocoţată pe bar deschise gura, îşi dezgoli colţii ascuţiţi şi şuieră din nou.

Coral se aplecă (şi când capul îi ajunse mai jos de nivelul mijlocului, avu din nou convingerea că va exploda), culese sticla, văzu că era încă pe un sfert plină şi bău direct din ea, nemaideranjând-o cine o vedea făcând asta sau ce credeau oamenii despre ea.

Ca auzindu-i gândurile, Musty şuieră din nou. În acea după-amiază purta o zgardă roşie care, la gâtul lui, îi dădea mai mult un aer trist decât jucăuş. Sub ea era prinsă o bucată albă de hârtie.

– Vrei să trag în arătare? zise tărăgănat o voce. Trag, dacă vrei. Un glonţ şi nu mai rămâne nimic, decât gheare.

Era Jonas, la un pas de uşile batante, înăuntru, şi chiar dacă după cum arăta n-ai fi zis că-i era mai bine decât ei, Coral nu se îndoia că era în stare să facă ceea ce promisese.

– Ne. Cotoroanța aia ne-ar transforma pe toți în lăcuste sau altceva, dacă i-am ucide animalul.

– Ce cotoroanță? întrebă Jonas, traversând odaia.

– Rhea Dubativo. Rhea de pe Cöos, cum i se spune.

– Ah! Vrăjitoarea.

– Exact.

Jonas mângâie pisica pe spinare. Animalul se lăsă mângâiat, ba chiar se arcui sub palma lui, însă Jonas îl mângâie doar o dată. Blana era neplăcută la atingere, udă.

– N-ai vrea să împarți aia? întrebă el, înclinând din cap spre sticlă. E devreme, dar mă doare piciorul ca un diavol scârbit de păcate.

– Piciorul tău, capul meu, devreme sau târziu. Din partea casei.

Jonas ridică din sprâncenele-i albe.

– Fie-ți binecuvântat numele, bună doamnă.

Coral se întinse spre Musty. Pisoiul șuieră din nou, dar o lăsă să-i scoată biletul de sub zgardă. Femeia îl deschise și citi cuvintele scrise pe el:

ÎS PE SEC, TRIMITE BĂIATU

– Pot să văd? întrebă Jonas.

Acum, că dăduse pe gât prima dușcă și simțea alcoolul încălzindu-i pântecele, totul arăta mai bine.

– De ce nu?

Femeia îi dădu biletul. Jonas se uită și i-l dădu înapoi. Aproape uitase de Rhea, iar asta nu era deloc bine. A, dar era greu să-și amintească fiecare lucru, nu? În ultima vreme, Jonas se simțea tot mai puțin ca un mercenar și tot mai mult ca un bucătar care se străduiește să prepare toate cele nouă feluri ale unei cine oficiale și să fie gata la timp. Din fericire, hoașca aceea bătrână își reamintise ea însăși de prezența lui. Zeii binecuvânteze-i setea. Dar și pe a lui, întrucât asta-l adusese acolo la momentul potrivit.

– Sheemie! urlă Coral.

Simțea și ea efectul whisky-ului; se simțea din nou aproape om. Se întrebă chiar dacă pe Eldred Jonas nu l-ar interesa o seară de dezmăț cu sora primarului... cine știe ce putea grăbi trecerea orelor?

Sheemie intră pe uşile batante, murdar pe mâini, cu sombrero-ul roz săltându-i pe spate la capătul şnurului.

– Mda, Coral Thorin! Aicea mi-s!

Femeia se uită pe după el la cer, cu o privire apreciativă. Nu în seara aceea, nici măcar pentru Rhea; refuza să-l trimită pe Sheemie acolo sus după căderea întunericului, asta era decizia ei finală.

– Nimic, spuse ea cu o voce mai blândă ca de obicei. Întoarce-te la florile tale şi ai grijă să le acoperi bine. Nu rezistă la îngheţ.

Întoarse pe dos biletul de la Rhea şi mâzgăli un singur cuvânt pe el:

mâine

Îl împături şi i-l dădu lui Jonas.

– Bagă-l sub zgarda puturoşeniei ăleia, bine? Nu vreau s-o ating.

Jonas făcu ce i se ceru. Pisica le mai aruncă o ultimă privire verde sălbatică, apoi sări de pe bar şi dispăru pe sub uşile batante.

– Timpul e scurt, rosti Coral.

Habar nu avea ce voia să spună, însă Jonas încuviinţă, părând că înţelegea perfect.

– N-ai chef să vii la etaj cu o beţivă care se ascunde? N-oi fi cine ştie ce frumuseţe, dar încă mai pot depărta tare picioarele şi nu stau ca o momâie-n loc.

El se gândi o clipă, apoi aprobă din cap. Îi scânteiau ochii. Femeia din faţa lui era slabă precum Cordelia Delgado... dar ce diferenţă, eh? Ce diferenţă!

– Foarte bine.

– Mi s-a spus că am gura spurcată... ca să ştii de pe-acum.

– Scumpă doamnă, voi fi numai urechi.

Ea zâmbi. Îi trecuse migrena.

– Mda. Fac pariu că vei fi.

– Dă-mi un minut. Nu te mişca un pas.

Se duse spre locul unde şedea Reynolds.

– Trage-ţi un scaun, Eldred.

– Nu, mersi. Mă aşteaptă o doamnă.

Privirea lui Reynolds se îndreptă iute către bar.

– Glumeşti.

– N-am glumit niciodată despre femei, Clay. Acum, fii atent la mine.

Reynolds se aplecă în față, căscând ochii. Jonas era bucuros că-naintea lui nu se afla Depape. Roy făcea ceea ce-i cereai, și de regulă destul de bine, dar numai după ce-i explicai de vreo șase ori.

– Du-te la Lengyll, spuse el. Spune-i că vrem să punem cam doisprezece oameni – nu mai puțin de zece – de pază la exploatarea petrolieră. Oameni pricepuți care știu și să-și țină capul la cutie ca să nu se dea de gol, dacă e nevoie de o ambuscadă. Spune-i că Brian Hookey va fi șeful. El e cu capul pe umeri, lucru pe care nu-l pot spune despre majoritatea nevolnicilor de aici.

Ochii lui Reynolds erau înflăcărați și fericiți.

– Îi aștepți pe mucoși?

– Au fost acolo o dată, s-ar putea să meargă din nou. În cazul ăsta, vor trebui prinși în foc încrucișat și culcați la pământ. Imediat și fără avertizare. Ai înțeles?

– Mdie! Și ce spunem după?

– Păi, că pe ei îi interesau de fapt petrolul și rezervoarele, zise Jonas cu un zâmbet strâmb. Să fie duse la Farson, la comanda lor și de complici anonimi. Până la Seceriș, localnicii ne vor purta pe umeri pe străzile orașului. Vom fi aclamați drept oamenii care i-au deconspirat pe trădători. Unde-i Roy?

– S-a dus înapoi la Stânca Suspendată. L-am văzut la prânz. Spune că oamenii se apropie, Eldred; spune că atunci când vântul suflă dinspre est, aude tropot de cai apropiindu-se.

– Poate că aude doar ceea ce vrea să audă.

Bănuia însă că Depape avea dreptate. Dispoziția sufletească a lui Jonas, foarte proastă atunci când păși în Popasul Călătorilor, începuse acum să se îmbunătățească.

– Vom începe să mutăm rezervoarele curând, fie că mucoșii vor veni, fie că nu. Noaptea, și două câte două, ca animalele urcând la bordul Arcei Tataiei. Râse. Dar vom lăsa câteva, eh? Ca brânza într-o cursă de șoareci.

– Și dacă șoarecii nu vor veni?

Jonas ridică din umeri.

– Dacă nu într-un fel, atunci în altul. Am de gând să-i mai presez puțin mâine. Vreau să fie nervoși și vreau să fie confuzi. Acum, du-te și fă ce ți-am spus. Pe mine mă așteaptă doamna.

– Mai bine tu decât eu, Eldred.

Jonas încuviință. Bănuia că de atunci într-o jumătate de oră va fi uitat complet de durerile de picior.

– Aşa-i, zise el. Pe tine te-ar mânca de viu.

Se înapoie la bar, unde Coral stătea cu braţele împletite. Acum şi le despleti şi-i luă mâinile. Pe cea dreaptă i-o aşeză pe sânul ei stâng. Sfârcul era tare şi erect sub degetele lui. Arătătorul mâinii sale stângi femeia îl vârî în gură şi-l muşcă uşor.

– Luăm sticla cu noi? întrebă Jonas.

– De ce nu? zise Coral Thorin.

8

Dacă s-ar fi culcat la fel de beată cum îşi făcuse un obicei să se culce în ultimele luni, scârţâitul patului n-ar fi trezit-o – n-ar fi trezit-o nici chiar o explozie. Dar deşi duseseră sticla cu ei, aceasta încă stătea pe noptiera din dormitorul pe care îl păstra la Popas (era mare cât toate celei trei hogeacuri ale prostituatelor puse laolaltă), iar nivelul whisky-ului era neschimbat. Simţea că o doare tot corpul, însă mintea îi era limpede; măcar la atâta era bun şi sexul.

Jonas era la fereastră, se uita afară la primele raze cenuşii ale soarelui şi îşi trăgea pantalonii pe el. Spinarea sa goală era plină de cicatrice încrucişate. Se gândi să-l întrebe cine îl biciuise într-un mod atât de brutal şi cum de supravieţuise, apoi decise că era mai bine să-şi ţină gura.

– Unde pleci? îl întrebă.

– Cred c-am să încep căutând nişte vopsea – e bună de orice culoare – şi o potaie vagaboandă care încă să aibă coada întreagă. După aceea, sai, nu cred că vrei să ştii ce am să fac.

– Prea bine.

Se întinse pe spate şi trase cuvertura până sub bărbie. Avea impresia că ar putea dormi o săptămână neîntreruptă.

Jonas îşi trase cizmele în picioare şi se duse la uşă, încheindu-şi cureaua. Se opri cu mâna pe clanţă. Femeia se uită la el, cu ochii cenuşii aproape toropiţi din nou de somn.

– A fost cea mai bună partidă din viaţa mea, rosti el.

Coral surâse.

– Aşa-i, frumosule, zise ea. Şi din a mea.

IV

ROLAND ŞI CUTHBERT

1

Roland, Cuthbert şi Alain ieşiră pe veranda dormitorului lor de la Bar K aproape la două ore după ce Jonas plecase din odaia lui Coral de la Popasul Călătorilor. Pe atunci soarele se ridicase mult deasupra orizontului. Nu le stătea în fire să se trezească târziu, însă cum spunea Cuthbert: „Avem de păstrat o anumită imagine de locuitori ai Lumii Dinăuntru. Nu ne caracterizează lenevia, ci *relaşul*."

Roland se întinse, ridicând braţele spre cer într-un Y larg, apoi se aplecă şi se prinse de bombeurile cizmelor. Asta-i făcu spatele să trosnească.

– Urăsc sunetul ăla, se plânse Alain.

Părea morocănos şi adormit. De fapt, toată noaptea fusese chinuit de vise stranii şi premoniţii – lucruri la care, dintre ei trei, doar el era predispus. Datorită hipersensibilităţii, poate – în cazul lui, aceasta fusese întotdeauna puternică.

– De aia o şi face, explică Cuthbert şi îl lovi pe Alain peste umăr. Înveseleşte-te, bătrâne. Eşti prea chipeş ca să fii posomorât.

Roland se îndreptă şi porniră toţi trei prin curtea prăfoasă spre grajduri. La jumătatea distanţei, Roland se opri atât de brusc, încât Alain fu cât pe ce să dea peste el. Tovarăşul lor se uita spre est.

– Oh, făcu el cu o voce ciudată, năucă. Ba chiar zâmbi puţin.

– Oh? îl imită Cuthbert. Ce oh, mare conducător? Oh, ce bucurie, la prânz o voi vedea pe-nmiresmata domniţă, sau oh, la naiba, am de lucrat cu amicii mei puturoşi cât e ziua de lungă?

Alain coborî ochii spre cizmele sale, noi şi comode atunci când plecaseră din Gilead, acum scâlciate, roase, puţin coborâte la călcâie şi comode doar atât cât pot fi nişte cizme de lucru. Era mai bine să se uite la ele decât la prietenii lui, pentru moment. În ultimele zile, Cuthbert era cam răios; vechiul lui simţ al umorului fusese înlocuit de o răutate neplăcută. Alain se tot aştepta ca Roland să răbufnească la una dintre balivernele lui Cuthbert, ca bucata de fier lovită de cremenea ascuţită, şi să-l trântească lat pe Bert la pământ. Într-un fel, Alain aproape că-şi dorea asta. Se putea detensiona atmosfera.

Nu se întâmplă însă în dimineaţa aceea.

– Doar oh şi atât, făcu Roland încet şi merse mai departe.

– Iartă-mă, rogu-te, căci ştiu că nu vei vrea să auzi, dar ţin s-aduc din nou vorba despre porumbei, zise Cuthbert în timp ce-şi înşeuau caii. Încă mai cred că mesajul acela...

– Îţi fac o promisiune, rosti Roland, surâzând.

Cuthbert îi aruncă o privire cam neîncrezătoare.

– Mda?

– Dacă mâine dimineaţă încă vei mai dori să trimitem mesaj pe calea aerului, asta o să facem. Alegi chiar tu porumbelul pe care-l vom trimite la vest spre Gilead cu un mesaj compus de tine legat de picior. Ce spui, Arthur Heath? Ţi se pare corect?

Cuthbert se uită la el un moment cu o neîncredere care-i răni sufletul lui Alain. Apoi surâse şi el.

– Corect, spuse. Mulţumesc.

Şi atunci Roland zise ceva ce lui Alain i se păru straniu şi care făcu acea parte hipersensibilă a fiinţei sale să tremure de nelinişte.

– Nu-mi mulţumi încă.

2

– Nu vreau să merg acolo, sai Thorin, se smiorcăi Sheemie.

O expresie neobișnuită îi schimonosise chipul neted – o încruntare adusă de grijă și teamă.

– Doamna aia mă sperie. Mă sperie tare. Are un neg pe nas, chiar aici.

Își atinse cu degetul mare vârful nasului, care era mic și neted și bine modelat.

Coral, care cu doar o zi în urmă l-ar fi făcut troacă de porci, era neobișnuit de răbdătoare în ziua aceea.

– Așa e, acceptă ea. Dar, Sheemie, te-a cerut special tine, și femeia dă bacșiș. Știi că-i așa, și încă gras.

– N-o să m-ajute dacă mă transformă într-un gândac, zise Sheemie bosumflat. Gândacii nu pot cheltui bani.

Chiar și așa, se lăsă condus spre locul unde era legat Caprichoso, catârul hanului. Barkie încărcase două butelcuțe pe spinarea animalului. Una, plină cu nisip, era doar pentru echilibru. Cealaltă conținea *graf* proaspăt stors, din cel pe gustul lui Rhea.

– Ziua Sărbătorii se apropie, zise Coral bucuroasă. Nu mai sunt nici trei săptămâni de acum.

– Mda.

Sheemie păru mai îmbunat. Îi plăceau tare mult Zilele de Sărbătoare – luminile, artificiile, dansurile, jocurile, râsetele. Când venea Ziua Sărbătorii, toți erau fericiți și nimeni nu vorbea urât.

– Un tânăr domn cu bănuți în buzunar are distracția asigurată la Sărbătoare, îl îmbrobodi Coral.

– Asta-i sigur, sai Thorin.

Sheemie făcu figura unuia care tocmai a descoperit marile principii ale vieții.

– Mda, sigur-sigur, chiar așa.

Coral puse în palma flăcăului căpăstrul lui Caprichoso și-i strânse degetele pe el.

– Să călătorești bine, băiete. Fii politicos cu baba, înclină-te cum știi tu mai bine... și ai grijă să te întorci înainte de întuneric.

– Cu mult înainte, mda, făcu Sheemie, cutremurându-se numai la gândul de a se afla sus pe Cöos după căderea nopţii. Cu mult înainte, nici nu mă gândesc altfel.

– Bravo, băiete.

Coral îl însoţi cu privirea. Sheemie îşi pusese pe cap sombrero-ul roz şi ducea catârul bătrân şi îndărătnic de căpăstru. Şi, când dispăru după coama primului deluşor, ea spuse din nou:

– Bravo, băiete.

3

Jonas aşteptă pe marginea unei creste, culcat pe burtă în iarba înaltă, până ce mucoşii lipseau deja de o oră de la Bar K. Merse apoi călare până pe culme şi-i zări, trei puncte la peste şase kilometri distanţă, pe panta brună. Ducându-se să-şi facă treaba pe ziua aceea. Niciun semn că ar fi bănuit ceva. Erau mai deştepţi decât îi crezuse el la început... însă nici pe departe la fel de deştepţi pe cât se credeau ei.

Se apropie până la jumătate de kilometru de Bar K – cu excepţia dormitorului şi grajdului, acesta era o epavă arsă în lumina puternică a acelei dimineţi de toamnă – şi îşi priponi calul într-un crâng de plopi care creşteau în jurul sursei de alimentare cu apă a fermei. Acolo, băieţii îşi lăsaseră la uscat nişte rufe. Jonas trase pantalonii şi cămăşile de pe crengile de jos pe care fuseseră agăţate, le adună grămadă, urină pe ele, după care se întoarse la calul său.

Când Jonas scoase coada de căţel dintr-o desagă, animalul lovi energic cu copita în pământ, vrând parcă să spună că se bucura să scape de ea. Şi Jonas avea să fie bucuros să scape de ea. Începuse să emane o aromă inconfundabilă. Din cealaltă desagă scoase un borcan mic de sticlă cu vopsea roşie şi o pensulă. Pe acestea le procurase de la fiul cel mare al lui Brian Hookey, care se îngrijea de grajdurile hanului în ziua aceea. Sai Hookey probabil că deja ajunsese la Citgo.

Jonas se apropie de dormitor pe jos, fără a încerca să se ascundă... nu că ar fi avut după ce să se ascundă pe acolo. Şi oricum nu avea de cine să se ascundă, acum, că băieţii plecaseră.

Unul dintre ei lăsase o carte veritabilă – *Omilii și meditații*, de Mercer – pe un balansoar de pe verandă. Cărțile erau adevărate rarități în Lumea de Mijloc, mai ales pe măsură ce te îndepărtai de centru. Aceasta era prima, cu excepția celor câtorva ținute la Faleză, pe care Jonas o vedea de când venise în Mejis. O deschise. Citi un scris ferm de femeie: *Scumpului meu fiu, din partea MAMEI lui iubitoare.* Jonas rupse pagina, deschise borcanul cu vopsea și-și înmuie în lichid vârfurile a două degete. Acoperi complet cuvântul MAMEI cu buricul inelarului și, folosind unghia degetului mic în chip de creion, scrise PIZDEI deasupra lui. Agăță foaia într-un cui ruginit la loc vizibil, apoi făcu ferfeniță cartea și călcă foile în picioare. Oare a cărui băiat era? Spera să fie a lui Dearborn, însă asta nu prea conta.

Primul lucru pe care îl observă când intră fură porumbeii care uguiau în colivii. El credea că mucoșii foloseau un helio pentru a-și trimite mesajele, nu porumbei! Măi, să fie! Asta era o șmecherie și mai dihai!

– Mă întorc la voi în câteva minute, le promise. Aveți răbdare, scumpilor; ciuguliți și găinățați-vă cât încă mai puteți.

Se uită în jur cu un dram de curiozitate, uguitul blând al porumbeilor picurându-i ca un calmant în urechi. Flăcăiandri sau domnișori? îl întrebase Roy pe bătrânul din Ritzy. Bătrânul spusese că, poate, ambele. Niște flăcăiandri ordonați, cel puțin, judecând după cum își păstrau locul de dormit, gândi Jonas. Bine antrenați. Trei paturi, toate trei aranjate. Trei grămezi cu mâncare la picioarele fiecăruia, clădite la fel de ordonat. În fiecare grămadă găsi câte o poză cu o mamă – o, ce copii cuminți erau – și câte o poză cu ambii părinții. Sperase să găsească nume, sau documente de un fel sau altul (chiar scrisorele de amor din partea fetei, poate), însă nu era nimic de felul acesta. Flăcăiandri sau domnișori, erau destul de atenți. Jonas scoase pozele din rame și le făcu bucăți. Mâncarea o împrăștie în toate colțurile încăperii, distrugând cât putu de mult în timpul limitat pe care-l avea la dispoziție. Când găsi o batistă de olandă în buzunarul unei perechi de pantaloni de gală, își suflă nasul în ea și apoi o întinse bine pe bombeurile cizmelor de gală ale băiatului, astfel încât mucii lui verzi să fie expuși. Ce putea fi mai enervant – mai *deranjant* – decât să te întorci acasă după o zi de muncă grea, făcând recensământul animalelor, și să găsești mucii unui străin pe unul dintre lucrurile tale personale?

Porumbeii erau agitaţi acum; nu ştiau să se răstească precum gaiţele sau corbii, dar încercară să zboare din calea lui atunci când el deschise coliviile. Nu-i ajută cu nimic, desigur. Jonas îi prinse unul câte unul şi le răsuci capetele. Odată treaba asta înfăptuită, piti câte o pasăre sub perna de paie a fiecărui băiat.

Sub una dintre perne găsi un mic bonus: fâşii de hârtie şi un stilou cu rezervor, fără-ndoială păstrate cu scopul compunerii de mesaje. Frânse stiloul şi-l azvârli prin cameră. Fâşiile şi le băgă în buzunar. Hârtia era întotdeauna folositoare.

Cum îi rezolvase pe porumbei, putea să audă mai bine. Începu să se plimbe încoace şi încolo pe duşumele, cu capul pe o parte, ciulind urechile.

4

Când Alain se apropie de el în galop, Roland ignoră chipul alb şi ochii arzători, speriaţi, ai băiatului.

– Am numărat treizeci şi unu pe partea mea, spuse el, toţi cu însemnul Baroniei, coroana şi scutul. Tu?

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Alain. Ceva nu e bine. Mi-o spune instinctul. N-am simţit niciodată mai clar asta.

– Tu câţi ai numărat? întrebă Roland din nou.

Erau momente, ca acum, când găsea abilitatea lui Alain de a-şi folosi hipersensibilitatea mai mult enervantă decât utilă.

– Patruzeci. Sau patruzeci şi unu, am uitat. Şi ce importanţă are? Au mutat ce nu voiau să numărăm. Roland, nu m-ai auzit? Trebuie să ne întoarcem! Ceva nu e bine! *Ceva nu e bine la dormitorul nostru!*

Roland aruncă o privire spre Bert, care călărea liniştit cam la cinci sute de metri de ei. Apoi se uită la Alain, cu sprâncenele ridicate într-o întrebare mută.

– Bert? Instinctul lui e atrofiat complet şi aşa a fost mereu – ştii bine. Al meu nu. Ştii că e aşa! Roland, te rog! Oricine ar fi, va vedea porumbeii! Poate ne va găsi *armele!*

Alain cel flegmatic din fire era aproape în pragul lacrimilor, surescitat şi tulburat.

– Dacă nu vrei să te întorci cu mine, dă-mi voie să mă întorc singur! Dă-mi voie, Roland, pentru numele tatălui tău!

– Pentru numele tatălui *tău*, nu-ți dau, zise Roland. Numărătoarea mea e treizeci și doi. A ta e patruzeci. Da, să zicem patruzeci. Patruzeci e un număr bun – la fel de bun ca oricare, socot. Acum vom schimba locurile și vom număra din nou.

– Ce e cu tine? aproape șopti Alain.

Se uita la Roland ca și când prietenul lui ar fi înnebunit.

– Nimic.

– Tu *știai!* Știai când am plecat azi-dimineață!

– O, poate că am văzut ceva, zise Roland. O reflexie, poate, dar... ai încredere în mine, Al? Cred că asta contează. Ai încredere în mine sau crezi că mi-am pierdut și mințile odată cu inima? Așa cum crede el?

Mișcă din cap în direcția lui Cuthbert. Roland îl privea pe Alain cu un zâmbet palid pe buze, însă ochii lui erau nemiloși și distanți – aceea era privirea sa care trecea dincolo de orizont. Alain se întrebă dacă Susan Delgado văzuse până atunci expresia aceea, și dacă da, ce părere avea despre ea.

– Am încredere în tine.

De acum Alain era atât de confuz, încât nu mai știa sigur dacă asta era o minciună sau adevărul.

– Bun. Atunci, schimbă locul cu mine. Numărătoarea mea e treizeci și unu, repet.

– Treizeci și unu, aprobă Alain.

Ridică mâinile, apoi le lăsă să-i cadă pe coapse cu un pocnet atât de puternic, încât calul său de regulă apatic dădu urechile pe spate și se scuturâ puțin sub el.

– Treizeci și unu.

– Cred că astăzi ne putem întoarce mai devreme acasă, dacă asta te face fericit, rosti Roland și se îndepărtă.

Alain se uită după el. Mereu se întrebase ce se întâmpla în capul lui Roland, dar niciodată mai mult ca în clipa aceea.

5

Scârț. Scârț-scârț.

Asta aștepta el să audă și Jonas auzi tocmai când se gândea să abandoneze. S-ar fi așteptat să găsească ascunzătoarea ceva mai aproape de paturi, dar băieții erau șmecheri, într-adevăr.

Se lăsă într-un genunchi și folosi lama cuțitului ca să desprindă scândura care scârțâise. Sub ea erau trei obiecte învelite în panglici de bumbac închis la culoare, umede la atingere și mirosind plăcut a ulei de armă. Jonas scoase obiectele și le dezveli, curios să vadă ce calibre își cumpăraseră tinereii. Răspunsul se dovedi banal, dar funcțional. Două erau revolvere simple cu cinci gloanțe, un model căruia atunci i se spunea (dintr-un motiv necunoscut de mine) „cioplitor". A treia legătură conținea două arme cu șase gloanțe de calitate superioară. De fapt, îi stătu inima în loc un moment când crezu că dăduse peste două revolvere mari de pistolar – mânere din lemn de santal și țevi din oțel albastru veritabil cu găuri mari cât gurile unor puțuri de mină. Niște arme precum acelea n-ar fi putut lăsa în urmă, indiferent cum s-ar fi repercutat lucrul acesta asupra planurilor sale. Prin urmare, când le văzu mânerele simți un soi de ușurare. Niciodată nu-ți doreai să fii dezamăgit, însă în clipa aceea dezamăgirea îi limpezi mintea într-un fel minunat.

Înfășură pistoalele la loc și le puse înapoi de unde le luase, apoi fixă și scândura în podea. O șleahtă de mucoși pușI pe rele din oraș era posibil să vină acolo și era posibil să vandalizeze dormitorul rămas nesupravegheat, împrăștiind tot ceea ce nu distrugeau, dar să găsească o ascunzătoare ca aceea? Nici vorbă, fiule. Puțin probabil.

Tu chiar crezi că ei vor da vina pentru asta pe niște huligani din oraș?

Era posibil; doar fiindcă îi subestimase la început nu însemna că de acum înainte trebuia să se întoarcă la o sută optzeci de grade și să-i supraestimeze. Pe deasupra, el beneficia de luxul de a nu fi nevoit să-i pese. Oricum, mucoșii aveau să se înfurie. Aveau să fie îndeajuns de furioși încât, cine știe, să dea buzna afară de după Movila lor. Să arunce precauția pe apa sâmbetei... și să se lase duși de val.

Jonas prinse un capăt al cozii de câine între zăbrelele unei colivii, în așa fel încât să semene cu o uriașă pană zeflemitoare. Folosindu-se de vopsea, scrise pe pereți dulci sloganuri copilărești precum

MUE VOO!

și

MARȘ ACAS BOGATANI DRAGULUI

Apoi plecă, oprindu-se un moment pe verandă pentru a se asigura că era în continuare singur la Bar K. Sigur că era. Și totuși, o clipă sau două, spre sfârșit, se simțise agitat – aproape ca și când ar fi fost mirosit. Printr-un fel de telepatie din Lumea Dinăuntru, poate.

Există așa ceva; știi bine. Hipersensibilitate i se spune.

Mda, dar asta era unealta pistolarilor, artiștilor și lunaticilor. Nu a băieților, fie ei domnișori ori doar flăcăiandri.

Jonas se întoarse totuși la calul său aproape alergând, urcă în șa și porni la trap spre oraș. Lucrurile începeau să se încingă și mai erau încă multe de făcut înainte ca Luna Demonului să urce plină pe bolta cerească.

6

Coliba lui Rhea, cu pereții ei de piatră și plăcile crăpate de *guijarros* de pe acoperiș, pline de licheni, stătea ghemuită pe ultima ridicătură a colinei Cöos. În spatele ei se întindea magnifica panoramă a nord-vestului – Iarbă Rea, deșertul, Stânca Suspendată, Canionul Ochet – însă lui Sheemie numai la admirat priveliști frumoase nu-i stătea mintea pe când îl trăgea pe Caprichoso în curtea cotoroanței, nu la mult timp după prânz. Cam de o oră îl rodea foamea, dar acum senzația dispăruse. Ura locul acela mai mult ca pe oricare alt loc din Baronie, mai mult chiar decât Citgo, cu turnurile lui înalte care făceau încontinuu scârța-scârț și tronca-tronc.

– Sai! strigă el, trăgând catârul în curte.

Apropiindu-se de colibă, Capi se împotrivi, înfigându-și copitele în pământ si lăsând capul jos, dar când băiatul trase de căpăstru, se lăsă din nou. Lui Sheemie aproape că-i părea rău pentru asta.

– Doamnă? Bătrânică simpatică și bună care n-ai face rău nici unei muște? Ești acasă? Sunt Sheemie cel de treabă, am venit cu *graf*-ul.

Zâmbi și întinse mâna liberă, cu palma în sus, pentru a-și demonstra candid inofensivitatea, însă nu primi niciun răspuns dinspre colibă. Sheemie își simți stomacul întâi strângându-se, apoi întorcându-se pe dos. Un moment, crezu că va face în pantaloni ca un țânc, după care trase un vânt și se simți ceva mai bine. La intestine, măcar.

Merse mai departe, displăcându-i situația tot mai tare cu fiecare pas. Curtea era plină de pietre și buruieni vânoase și gălbui, ca și când stăpâna colibei ar fi pustiit pământul însuși cu atingerea sa. Era și o grădină, iar Sheemie văzu că legumele din ea – dovleci și napi iuți, în principal – erau mutante. Apoi observă momâia de paie din grădină. Și ea era mutantă, o arătare oribilă cu două capete în loc de unul și ceva ce aducea cu o mână de femeie îmbrăcată într-o mănușă de satin ieșindu-i din zona pieptului.

Sai Thorin nu mă va mai convinge niciodată să vin aici, își spuse. *Nici pentru toți bănuții din lume.*

Ușa colibei era deschisă. Lui Sheemie i se părea că semăna cu o gură căscată. Pe ea ieșea o putoare râncedă și revoltătoare.

Sheemie se opri la aproximativ cincisprezece pași de casă, iar când Capi îi atinse fundul cu botul (ca pentru a-l întreba ce-i ținea în loc), băiatul scoase un chiot scurt. Sunetul aproape îl puse pe fugă și reuși să stea locului doar printr-un imens efort de voință. Era o zi luminoasă, dar acolo sus, pe deal, soarele părea neînsemnat. Nu era pentru prima dată când venea acolo, iar pe dealul lui Rhea niciodată nu era plăcut să fii, însă acum era cumva și mai rău. Îl făcea să se simtă ca atunci când se trezea în toiul nopții și auzea sunetul deșirării. Ca și când ceva înfiorător s-ar fi apropiat lin spre el – ceva cu ochi dementi și gheare roșii, hrăpărețe.

– S-S-Sai? E cineva aici? E...

– Vino mai aproape.

Vocea ieși pe ușa deschisă.

– Vino unde te pot vedea, băiat idiot.

Străduindu-se să nu geamă sau să strige, Sheemie făcu ce-i ceruse vocea. Ceva îi spunea că nu avea să mai coboare nicicând dealul acela. Caprichoso, poate că da, dar el nu. Sărmanul de Sheemie avea să ajungă în oala de mâncare – o masă caldă diseară, mâine supă, gustări reci până la Capătul Anului. Asta se va alege de el.

Fără tragere de inimă, mergând pe picioare ca de gumă, își croi drum spre veranda cotoroanței – dacă ar fi ținut genunchii mai aproape unul de altul, ar fi pocnit ca niște castaniete. Nici măcar *vocea* baborniței nu semăna cu cea obișnuită.

– S-Sai? Mi-e frică. Chiar a-a-așa.

– Așa și trebuie, spuse vocea.

Venea din colibă ca adusă de vânt, ieșea la lumina soarelui ca un fuior de fum înecăcios.

– Da' nu te gândi la asta... fă doar ce-ți spun. Vino mai aproape, Sheemie, fiul lui Stanley.

Sheemie se supuse, deși teroarea îi îngreuna fiecare pas. Catârul veni după el, cu capul în pământ. Capi gâgâise ca o gâscă tot drumul până acolo – gâgâise neîncetat – dar acum tăcea mâlc.

– Uită-te aici, deci, șopti vocea îngropată în umbrele acelea. Uită-te aici, într-adevăr.

Bătrâna păși în lumina care cădea prin ușa deschisă, strâmbându-se o clipă, orbită de ea. În mâini strângea butelca de *graf* goală. În jurul gâtului, încolăcit ca un colier, era Ermot.

Sheemie mai văzuse șarpele până atunci și de fiecare dată se întrebase ce chinuri ar fi îndurat înainte să moară, dacă târâtoarea aia l-ar fi mușcat. În ziua aceea nu avu astfel de gânduri. În comparație cu Rhea, Ermot părea normal. Obrajii hoaștei se uscaseră, făcându-i capul să semene cu un craniu. Puncte maronii îi mișunau în părul rar și pe fruntea bombată ca o armată de insecte invadatoare. Sub ochiul stâng avea o pustulă deschisă și rânjetul ei lăsa să i se vadă puținii dinți rămași în gură.

– Nu-ți place cum arăt, nu-i așa? întrebă ea. Îți face inima de gheață, nu?

– N-nu, făcu Sheemie, după care adăugă, fiindcă răspunsul nu i se păru cel potrivit: Adică da!

Dar, pe toți zeii, acesta părea și mai rău.

– Ești frumoasă, sai! bolborosi el.

Femeia râse aproape inaudibil și aruncă butelca goală în brațele lui destul de tare cât aproape să-l doboare în fund. Atingerea degetelor ei fu scurtă, însă el tot simți că i se încrețește pielea.

– Ei, lasă. Frumos nu-i ceea ce-i frumos, ci ceea ce ne place, nu așa se zice? Și mie-mi convine. Mda, îmi convine de minune. Adă-mi *graf*-ul, copil idiot.

– Da-da, sai! Imediat, sai!

Duse butelca goală la catâr, o așeză bine, apoi dezlegă corzile cu care era legată butelca plină. Era perfect conștient de ochii ei și asta-l făcea neîndemânatic, dar până la urmă reuși să o dezlege. Fu cât pe ce să-i alunece din mâini, și trăi un moment de coșmar când crezu că aceasta va cădea pe pământul pietros și se va sparge. O prinse totuși în ultima clipă. I-o duse bătrânei, îi trebui doar o secundă să-și dea seama că nu mai avea șarpele la gât, apoi îl simți târându-i-se peste cizme. Ermot ridică ochii spre el, șuierând și dezgolindu-și colții într-un rânjet teribil.

– Nu te mișca prea repede, băiete. N-ar fi înțelept... Ermot e indispus astăzi. Pune butoiașul după prag, aici. E prea greu pentru mine. Am sărit peste niște mese-n ultima vreme, zău așa.

Sheemie se îndoi de la mijloc (*înclină-te cum știi tu mai bine*, spusese Sai Thorin, și uite că exact asta făcea), schițând o grimasă și neîndrăznind să reducă tensiunea spinării mișcându-și picioarele, întrucât șarpele încă stătea pe ele. Când se ridică, Rhea ținea întins un plic vechi și pătat. Clapeta fusese sigilată cu o picătură de ceară roșie. Sheemie era îngrozit să se gândească ce putea să fi fost prelucrat pentru a obține o asemenea ceară.

– Ia ăsta și dă-i-l Cordeliei Delgado. O cunoști?

– M-mda, reuși să bâiguie Sheemie. Mătușa Susanei-sai.

– Așa-i.

Sheemie se întinse cu fereală după plic, dar vrăjitoarea îl trase înapoi pentru o clipă.

– Nu știi să citești, nu-i așa, băiat idiot?

– Ne. Cuvintele și literele nu se lipesc de mine.

– Bun. Ai grijă să n-arăți asta nimănui care știe, altfel o să-l găsești pe Ermot într-o noapte așteptându-te sub pernă. Eu văd departe, Sheemie, înțelegi ce spun? *Eu văd departe.*

Nu era decât un plic, însă părea greu și cumva scârbos între degetele lui Sheemie, de parcă ar fi fost făcut din piele de om, nu din hârtie. Pe deasupra, ce fel de scrisoare îi putea trimite Rhea Cordeliei Delgado? Sheemie își aminti ziua când văzuse fața lui sai Delgado acoperită toată cu pânze de păianjen, și se cutremură. Oribila creatură care se afla în pragul colibei, în fața lui, putea fi chiar creatura care țesuse acele pânze.

– Dacă-l pierzi, o să știu, șopti Rhea. Dacă-l arăți cui nu trebuie, o să știu. Ține minte, fiu al lui Stanley, eu văd departe.

– Voi avea grijă, sai.

Poate era mai bine dacă *într-adevăr* avea să piardă plicul, dar asta nu avea să se întâmple. Sheemie era slab la minte, toți o știau, dar nu atât de slab încât să nu priceapă de ce fusese chemat acolo: nu să ducă o butelcă cu *graf*, ci să primească scrisoarea aceea și să o ducă destinatarului.

– N-ai vrea să intri puțin? șopti ea, apoi arătă cu degetul spre prohabul băiatului. Dacă-ți dau să mănânci o bucățică de ciupercă – una specială – pot arăta ca oricine vrei tu.

– O, nu pot, se scuză el, strângându-se de pantaloni și afișând un zâmbet larg pe care-l simți precum un strigăt ce încerca să-i iasă prin piele. Trebușoara aia enervantă mi-a căzut săptămâna trecută, zău așa.

Pentru un moment, Rhea rămase gură-cască, sincer surprinsă, cum doar de puține ori în viață mai fusese, după care izbucni din nou într-un hohot de râs surd. Își ținu stomacul cu mâinile-i precum ceara și se clătină înainte și-napoi, amuzată peste poate. Ermot, speriat, se furișă în casă târându-se pe pântecele lui lung și galben. De undeva din adâncul colibei, pisica șuieră la el.

– Du-te, zise Rhea, încă râzând.

Se aplecă în față și-i lăsă să cadă în buzunarul cămășii trei sau patru monede.

– Pleacă de aici, hoțomanule! Și să nu pierzi vremea aiurea, holbându-te la flori!

– Nu, sai...

Înainte să poată continua, ușa se trânti atât de tare, încât printre scândurile ei ieșiră norișori de praf.

7

La ora două, Roland îl surprinse pe Cuthbert cu propunerea de a se întoarce la Bar K. Când Bert întrebă de ce, Roland doar ridică din umeri şi nu mai spuse altceva. Bert se uită la Alain şi văzu pe chipul lui o stranie expresie visătoare.

Pe măsură ce se apropiau de dormitor, un sentiment rău-prevestitor îl cuprinse pe Cuthbert. Ajunseră pe o culme şi se uitară în jos la Bar K. Uşa dormitorului era deschisă.

– Roland! strigă Alain.

Arătă spre crângul de plopi unde se afla sursa de alimentare cu apă a fermei. Hainele lor, agăţate ordonat la uscat când plecaseră, erau acum împrăştiate care pe unde.

Cuthbert descălecă şi alergă într-acolo. Luă de jos o cămaşă, o mirosi, o azvârli cât acolo.

– S-au pişat pe ea! urlă el, indignat.

– Haide, spuse Roland. Să vedem care sunt pagubele.

8

Pagubele erau multe. *Cum te şi aşteptai*, gândi Cuthbert, scrutându-l pe Roland. Apoi se întoarse spre Alain, care părea posomorât, dar nu întru totul surprins. *Cum vă aşteptaţi* amândoi, *de fapt.*

Roland se aplecă spre unul dintre porumbeii morţi şi culese ceva atât de mic, încât la început Cuthbert nici nu deslusi ce anume era. Apoi se îndreptă de spate şi întinse obiectul spre prietenii lui. Un singur fir de păr. Unul foarte lung şi foarte alb. Depărtă degetul mare de arătător şi-l lăsă să plutească spre podea, unde rămase printre bucăţile fotografiei cu părinţii lui Cuthbert Allgood.

– Dacă ştiai că şchiopul ăla bătrân e aici, de ce nu te-ai întors ca să-i pui capăt zilelor? se auzi Cuthbert întrebând.

– Pentru că nu era momentul, răspunse Roland pe un ton blând.

– *El* ar fi făcut-o, dacă era vreunul dintre noi în locul lui, distrugându-i lucrurile.

– Noi nu suntem ca el, zise Roland pe același ton.

– O să-l găsesc și o să-i spulber dinții cu cap cu tot.

– Nici vorbă, făcu Roland, la fel de blând ca înainte.

Dacă Bert avea să mai audă un singur cuvânt rostit în felul acela de Roland, avea s-o ia razna. Îi pieri orice gând legat de prietenie și *ka-tet*, și peste mintea sa se lăsă o cortină roșie ca furia. Jonas fusese acolo. Jonas urinase pe hainele lor, o făcuse pizdă pe mama lui Alain, le rupsese cele mai prețioase fotografii, scrisese cu vopsea obscenități copilărești pe pereți, le omorâse porumbeii. Roland știuse... nu făcuse nimic... și *intenționa* să continue să nu facă nimic. Decât să i-o tragă iubitei lui. Asta avea s-o facă de multe ori, mda, pentru că acum doar de asta îi mai păsa.

Dar fetei n-o să-i mai placă moaca ta data viitoare când o să urci în șa, gândi Cuthbert. *Am să mă ocup eu de asta.*

Trase pumnul în spate. Alain îl prinse de încheietura mâinii. Roland se întoarse cu spatele și începu să culeagă de pe jos păturile împrăștiate, de parcă fața furioasă a lui Cuthbert și pumnul lui pregătit să lovească pur și simplu nu l-ar fi impresionat.

Cuthbert strânse celălalt pumn, având de gând să-l facă pe Alain să îi dea drumul, într-un fel sau altul, însă văzând chipul rotund și sincer al prietenului său, inocent și uluit, furia îi scăzu puțin. Disputa lui nu era cu Alain. Cuthbert era sigur că și el știuse că ceva rău se petrecea acolo, dar era la fel de sigur și că Roland insistase ca Alain să nu facă nimic până după plecarea lui Jonas.

– Vino cu mine, murmură Alain, petrecându-și un braț pe după umerii lui Bert. Afară. Pentru numele tatălui tău, haide. Trebuie să te răcorești. Nu-i momentul să ne batem între noi.

– Nu-i momentul nici ca acela ce ne conduce să judece cu puța, făcu Cuthbert, fără a se sinchisi să vorbească în șoaptă.

Dar când Alain îl trase a doua oară, Bert se lăsă purtat spre ușă.

Îmi reprim furia față de el pentru ultima oară, gândi, *dar cred* – știu – *că până aici mi-a fost. Îi voi cere lui Alain să-i spună asta.*

Ideea de a-l folosi pe Alain ca om legătură între el și cel mai bun prieten al său – recunoașterea faptului că lucrurile ajunseseră până acolo – îl umplea pe Cuthbert de o furie oarbă și, la ușa spre verandă, se întoarse spre Roland.

– *Ea a făcut din tine un laș*, spuse în Limba Nobilă.

Lângă el, Alain inspiră brusc.

Roland încremeni pe dată ca o stană de piatră, cu spatele la ei, cu brațele pline de pături. În acel moment, Cuthbert fu sigur că Roland se va întoarce și va sări la el. Aveau să se bată, cel mai probabil până când unul dintre ei avea să moară sau să orbească sau să rămână inconștient. Cel mai probabil, acela avea să fie el, însă nu-i mai păsa de asta.

Roland nici nu se întoarse. În schimb, vorbind aceeași limbă, rosti:

– *A venit să ne fure avantajul și precauția. În cazul tău, a și reușit.*

– Ba nu, sări Cuthbert, vorbind din nou în limba de rând. Știu că o parte din tine chiar crede asta, dar nu e așa. Adevărul e că tu ți-ai pierdut busola. I-ai spus iubire neglijenței tale și ai făcut din iresponsabilitate o virtute. Eu...

– Pe toți zeii, vino! aproape mârâi Alain și-l trase pe ușă afară.

9

Nemaiavându-l pe Roland în fața ochilor, Cuthbert își simți furia îndreptându-se fără voia sa spre Alain; se întoarse ca o giruetă atunci când vântul își schimbă direcția. Rămaseră amândoi față în față în curtea îmbăiată în soare, Alain părând nefericit și distras, Cuthbert cu mâinile strânse atât de tare în pumni, încât îi tremurau pe lângă corp.

– De ce-i găsești mereu o scuză? De ce?

– Când eram pe Povârniș, m-a întrebat dacă am încredere în el. Am spus că am. Și într-adevăr am.

– Atunci ești un prost.

– Iar el e un pistolar. Dacă el spune că trebuie să mai așteptăm, atunci asta trebuie să facem.

– E pistolar doar din întâmplare! E un bătut în cap! Un mutant!

Rămas fără replică din cauza șocului, Alain îl fixă cu privirea.

– Vino cu mine, Alain. E timpul să punem capăt jocului ăstuia nebunesc. Îl vom găsi pe Jonas și-l vom ucide. *Ka-tet*-ul nostru s-a destrămat. Vom face unul nou, tu și cu mine.

– Nu s-a destrămat. Dacă asta totuși se va întâmpla, va fi doar din cauza ta. Și nu te voi ierta niciodată.

Acum veni rândul lui Cuthbert să rămână fără replică.

– Du-te la plimbare cu calul, bine? Una lungă. Așteaptă să te răcorești. Prea multe depind de prietenia noastră...

– Asta să i-o spui *lui!*

– Ba nu, îți spun *ție*. Jonas a scris un cuvânt scârbos despre mama. Crezi că nu m-aș duce cu tine doar ca să-i plătesc asta, dacă n-aș crede că Roland are dreptate? Că asta-i ceea ce vrea Jonas? Ca noi să ne pierdem mințile și să ieșim ca orbii de după Movilă?

– Ai dreptate, dar în același timp nu ai, zise Cuthbert.

Și totuși, pumnii i se descleștau încet și degetele i se depărtau.

– Tu nu vezi și eu n-am cuvintele necesare să-ți explic. Dacă spun că Susan a otrăvit izvorul *ka-tet*-ului nostru, vei zice că sunt gelos. Totuși, eu asta cred că a făcut, fără să știe și fără să vrea. I-a otrăvit mintea și ușa iadului s-a deschis. Roland simte căldura care iese pe ușa aceea și crede că o emană sentimentele lui pentru ea... dar noi trebuie să fim mai presus, Al. Trebuie să *gândim* mai limpede. Pentru el ca și pentru noi înșine și pentru tații noștri.

– Vrei să spui că ea e dușmanul nostru?

– Nu! Într-adevăr, ar fi mai ușor așa.

Inspiră adânc, scoase aerul din plămâni, mai inspiră o dată, îl mai scoase o dată, inspiră a treia oară și-l scoase iar. Cu fiecare nouă respirație se simțea puțin mai normal, puțin mai stăpân pe sine.

– N-are importanță. Nu e nimic de spus despre asta pe moment. Sfatul tău e bun... cred că am să merg să fac o plimbare. Una lungă.

Bert porni spre calul său, apoi se întoarse.

– Spune-i că greșește. Spune-i asta: chiar dacă are dreptate cu așteptatul, are dreptate din motive greșite, iar asta-l face să greșească în toate cele. Ezită. Spune-i ce ți-am zis despre ușa iadului. Spune-i că asta-mi zice *mie* intuiția. Îi spui asta?

– Da. Nu te apropia de Jonas, Bert.

Cuthbert urcă în șa.

– Nu promit nimic.

– Nu ești bărbat.

Alain părea dezolat; în pragul lacrimilor, de fapt.

– Niciunul dintre noi nu este bărbat.

– Sper că greşeşti în privinţa asta, zise Cuthbert, pentru că ne aşteaptă o muncă de bărbaţi.

Întoarse calul şi plecă în galop.

10

Merse departe pe Drumul Spre Mare, la început străduindu-se să nu se gândească la nimic. Descoperise că uneori lucruri neaşteptate îţi intrau în cap dacă lăsai uşa deschisă. Lucruri folositoare, de cele mai multe ori.

În acea după-amiază, nu se întâmplă aşa. Confuz, trist şi fără nicio idee mai răsărită în minte (sau măcar speranţa de a avea vreuna), Bert o luă într-un sfârşit înapoi spre Hambry. Străbătu Strada Mare de la un capăt la celălalt, fluturând din mână sau vorbind cu oamenii care-l salutară. Întâlniseră toţi trei mulţi oameni buni prin părţile acelea. Pe unii îi socotea prieteni şi simţea că locuitorii de rând din oraş îi adoptaseră – nişte tineri aflaţi departe de căminul şi familiile lor. Şi cu cât cunoştea mai mulţi şi se vedea mai des cu oamenii aceia, cu atât mai puţin îi bănuia Bert că făceau parte din urâtul joc al lui Rimer şi Jonas. De ce să fi ales Omul de Bine Hambry-ul, dacă nu fiindcă îi oferea o acoperire atât de bună?

Mulţi locuitori ieşiseră din case în ziua aceea. Piaţa de legume fremăta, dughenele erau aglomerate, copiii râdeau la un spectacol cu Tandea şi Mandea (Mandea îl fugărea în momentul acela pe Tandea şi-l lovea pe sărmanul bătrân cu o mătură), iar decoraţiunile de Sărbătoarea Secerişului avansau cu mare rapiditate. Şi totuşi, Cuthbert simţea puţină bucurie şi nerăbdare, gândindu-se la Sărbătoare. Oare fiindcă nu era a lui, fiindcă nu era Secerişul din Gilead? Poate... dar în principal doar fiindcă avea mintea şi sufletul atât de încărcate. Dacă asta însemna să te maturizezi, îşi spunea că ar fi preferat să evite experienţa.

Ieşi călare din oraş, lăsând oceanul în urmă, mergând cu soarele direct în faţă, umbra alungindu-i-se şi mai mult în spate. Se gândea că în scurt timp va ieşi de pe Drumul Mare şi va trece peste Povârniş, îndreptându-se spre Bar K. Dar înainte să poată face asta, îl întâlni pe vechiul său prieten Sheemie, care ducea un măgar de căpăstru. Sheemie stătea cu capul în pământ, cu umerii

lăsați, cu sombrero-ul său roz pe o rână, cu cizmele pline de praf. Lui Cuthbert îi lăsa impresia că venea pe jos taman de la capătul pământului.

– Sheemie! strigă el, anticipând deja surâsul vesel și vorba zglobie a băiatului. Zile lungi și nopți ușoare! Ce mai fa...

Sheemie ridică fruntea și când chipul lui apăru de sub borul sombrero-ului. Cuthbert tăcu brusc. Văzu pe dată spaima imprimată pe fața băiatului – obrajii palizi, ochii bântuiți, tremurul gurii.

11

Sheemie ar fi putut ajunge la reședința Delgado deja de două ore, dacă ar fi vrut, dar mersese cu lentoarea unei țestoase, scrisoarea din sânul lui părând să-i apese fiecare pas. Era îngrozitor, atât de îngrozitor! Nici nu se putea gândi la asta, întrucât mecanismul gândirii sale era stricat, zău așa.

Cuthbert coborî de pe cal într-o clipită și dădu fuga la Sheemie. Puse mâinile pe umerii băiatului.

– Care e problema? Spune-i vechiului tău amic. Nu voi râde, chiar deloc.

Auzind vocea blândă a lui Arthur Heath și văzându-i expresia îngrijorată, Sheemie începu să plângă. Porunca lui Rhea de a nu vorbi cu nimeni îi zbură imediat din cap. Încă suspinând, povesti tot ce se întâmplase din dimineața aceea încoace. De două ori Cuthbert trebui să-i ceară să vorbească mai încet, iar când Bert îl conduse pe băiat la un copac la umbra căruia se așezară împreună, Sheemie reuși în sfârșit să-i dea ascultare. Cuthbert ascultă tot mai neliniștit. La sfârșitul poveștii, Sheemie scoase un plic de sub cămașă.

Cuthbert rupse sigiliul și citi ce se afla înăuntru, făcând ochii tot mai mari.

12

Când Jonas se întoarse binedispus din expediția sa la Bar K, Roy Depape îl aștepta la Popasul Călătorilor. În sfârșit sosise un emisar, îl anunță Depape,

ar dispoziția lui Jonas se îmbunătăți și mai tare. Doar că Roy nu arăta la fel de bucuros cum s-ar fi așteptat Jonas. Nu era bucuros deloc.

– Individul s-a dus la Faleză, unde presupun că e așteptat, zise Depape. Vrea să te vadă numaidecât. În locul tău n-aș zăbovi aici să mănânc – nici măcar un pituns. Nici la un pahar n-aș sta. Vei vrea să ai mintea limpede când vei discuta cu omul ăsta.

– Azi ești generos cu sfaturile, nu-i așa, Roy? întrebă Jonas.

Vorbi pe un ton sarcastic, dar când Micuța îi aduse un pahar de whisky, îl trimise înapoi și ceru apă în schimb. Roy nu arăta prea bine, decise Jonas. Mult prea palid, chiar așa era bătrânul Roy. Iar când Sheb se așeză la pian și atinse o clapă, Depape sări în direcția aceea, ducând o mână la mânerul pistolului. Interesant. Și puțin neliniștitor.

– Varsă sacul, fiule: ce te-a făcut să te burzuluiești așa?

Roy clătină posac din cap.

– Nici nu știu bine.

– Cum îl cheamă pe omul ăsta?

– N-am întrebat și el nu s-a prezentat. Mi-a arătat însă *sigulul* lui Farson. Știi tu. Depape coborî puțin glasul. Ochiul.

Jonas știa, sigur că da. Ura ochiul acela holbat, nu-și putea imagina ce-l apucase pe Farson să-l aleagă. De ce nu un pumn îmbrăcat în mănușă de zale? Două săbii încrucișate? Sau o pasăre? Un șoim, de pildă – un șoim ar fi fost un *sigul* bun. Dar *ochiul* acela...

– Prea bine, zise el, luând paharul de apă.

Îl unse pe gât mai bine decât ar fi făcut-o whisky-ul, asta era sigur – uscat ca iasca îi era gâtul, zău așa.

– Restul voi afla singur, bine?

Când ajunse la ușile batante și le dădu deoparte, Depape îl strigă pe nume. Jonas se întoarse.

– Pare normal, spuse Depape.

– Cum adică?

– Nici nu știu.

Depape părea stânjenit și mirat... dar și îndârjit. Ferm pe poziție.

– Am vorbit doar cinci minute, dar imediat ce mi-au căzut ochii pe el am crezut că-i ticălosul ăla bătrân din Ritzy – ăla pe care l-am împușcat. Ceva

mai târziu i-am aruncat o ocheadă și mi-am spus: „Pe flăcările iadului, zici că-i bătrânul de taică-meu." Apoi impresia a dispărut și individul mi s-a părut din nou normal.

– Și asta cum vine?

– O să vezi cu ochii tăi, presupun. Nu știu totuși dac-o să-ți placă de el.

Jonas rămase cu o aripă a ușii deschisă, căzut pe gânduri.

– Roy, nu e Farson în persoană, nu? Omul de Bine deghizat în vreun fel?

Depape ezită, încruntându-se, apoi clătină din cap.

– Nu.

– Ești sigur? L-am văzut doar o dată, ține minte, și nu de aproape.

Li-l arătase Latigo. Asta fusese cu șaisprezece luni în urmă, mai mult sau mai puțin.

– Sunt sigur. Ți-amintești ce mare era?

Jonas încuviință. Farson nu era Lord Perth, dar avea aproape doi metri înălțime și era lat cam cât un dulap sau chiar mai bine.

– Omul ăsta e de-nălțimea lui Clay, sau mai mic. Și rămâne la fel de înalt indiferent cu cine seamănă.

Depape pregetă un moment, după care adăugă:

– Râde ca un mort. Abia am putut îndura să-l aud râzând.

– Cum adică râde ca un mort?

Roy Depape clătină din cap.

– Nu știu cum să-l descriu altfel.

13

Douăzeci de minute mai târziu, Eldred Jonas trecea pe sub pancarta pe care scria VENIȚI ÎN PACE și intra în curtea reședinței Faleză, neliniștit din cauza faptului că se așteptase la Latigo... și, dacă Roy nu greșea flagrant, nu pe Latigo îl primise.

Miguel se apropie cu pași târșâiți, rânjind în felul lui gomos, și luă frâiele calului lui Jonas.

– *Reconocimiento.*

– *Por nada, jefe.*

Jonas intră, o văzu pe Olive Thorin şezând în salonul din faţă ca o stafie uitată şi înclină din cap spre ea. Femeia îi răspunse cu acelaşi gest şi reuşi să schiţeze un zâmbet palid.

– Sai Jonas, ce bine arăţi. Dacă-l vezi pe Hart...

– Cer iertare, doamna mea, dar eu pe Cancelar am venit să-l văd, o întrerupse Jonas.

Urcă repede scările spre apartamentul Cancelarului, apoi de-a lungul unui hol de piatră îngust, luminat (deşi nu prea bine) de lămpi cu gaz.

Când ajunse la capătul coridorului, ciocăni în uşa masivă de stejar şi alamă încastrată în arcada de acolo. Pe Rimer nu-l interesau aventurile cu fetişcane precum Susan Delgado, însă adora atributele puterii; asta-i ridica lui moralul şi nu numai. Jonas ciocăni.

– Intră, prietene, strigă o voce, dar nu a lui Rimer.

Fu urmată de un râs piţigăiat care-i încreţi lui Jonas carnea pe oase. *Râde ca un mort*, spusese Roy.

Jonas împinse uşa şi păşi înăuntru. Lui Rimer îi plăcea tămâia nu mai mult decât îi plăceau nurii femeilor, dar atunci în cameră ardea tămâie – emana un miros lemnos care-l duse pe Jonas cu gândul la curtea din Gilead şi la marile recepţii din Sala Mare. Lămpile ardeau cu flacără mare. Draperiile – catifea purpurie, culoarea regalităţii, preferata absolută a lui Rimer – tremurau aproape imperceptibil în bătaia brizei marine care intra pe ferestrele deschise. Nu era nici urmă de Rimer. Sau de oricine altcineva, la o adică. Era şi un balconaş, însă uşile care dădeau spre el erau deschise şi nu se vedea nimeni acolo.

Jonas mai făcu câţiva paşi în încăpere, trăgând cu ochiul într-o oglindă cu ramă poleită de pe peretele opus pentru a vedea în spatele său fără să întoarcă privirea. Nici acolo nu era nimeni. Înainte şi în stânga se afla o masă cu tacâmuri aşezate pentru două persoane, dar niciunul dintre scaune nu era ocupat. Şi totuşi, cineva îi vorbise. Cineva care se afla direct de cealaltă parte a uşii, judecând după sunet. Jonas scoase pistolul.

– Hai să nu, zise vocea care-l poftise să intre. Se auzi direct din spatele umărului său stâng. Nu-i nevoie de asta, suntem toţi prieteni aici. Toţi de aceeaşi parte, ştii tu.

Jonas se întoarse pe călcâie, simțindu-se deodată bătrân și lent. Acolo stătea un bărbat de înălțime medie, vânjos după cum arăta, cu ochi albaștri luminoși și obraji rumeni fie datorită sănătății bune, fie a vinului bun. Buzele lui depărtate, surâzătoare, expuneau dinți mici atât de ascuțiți, încât probabil erau pilițI – o asemenea ascuțime nu putea fi naturală. Purta o robă neagră, precum a unui călugăr, cu gluga dată pe spate. Primul gând al lui Jonas, acela că individul era chel, fusese greșit, observa acum. Părul lui era pur și simplu atât de scurt tuns, încât nu mai era decât un puf.

– Pune pistolul la loc, îl invită omul în negru. Suntem prieteni aici, ți-am spus – de-a dreptul la cataramă. Vom rupe pâine și vom discuta despre multe lucruri – despre boi și rezervoare de petrol și dacă Frank Sinatra a fost *cu adevărat* un interpret mai bun ca Der Bingle.

– Cine? Un *ce* mai bun?

– Nu-l știi și oricum nu contează.

Omul în negru se hlizi din nou. Era genul de sunet, își spuse Jonas, pe care te aștepți să-l auzi ieșind pe geamurile zăbrelite ale unui ospiciu.

Se întoarse. Se uită în oglindă din nou. De data aceasta îl văzu pe omul în negru stând acolo și zâmbindu-i, în carne și oase. Pe toți zeii, să fi fost acolo de la început?

Da, dar tu nu l-ai putut vedea decât când el a fost pregătit să fie văzut. Nu știu dacă e magician, dar știu că-i un om aparte. Poate chiar vrăjitorul lui Farson.

Se întoarse. Omul în rasă continua să zâmbească. Acum nu mai avea dinți ascuțiți. Însă *fuseseră* ascuțiți. Jonas ar fi jurat pe orice.

– Unde-i Rimer?

– L-am trimis să lucreze cu tânăra sai Delgado la catehismele ei de Ziua Secerișului, spuse omul în negru.

Își petrecu un braț, camaraderește, pe după umerii lui Jonas și începu să-l ducă spre masă.

– E mai bine să schimbăm palavre singuri, cred.

Jonas nu voia să-l ofenseze pe omul lui Farson, dar nu putea să suporte atingerea acelui braț. Nu știa sigur de ce, dar era insuportabilă. Pestilențială. Se scutură de el și se duse la unul dintre scaune, străduindu-se să nu tremure. Nu era de mirare că Depape se întorsese de la Stânca Suspendată așa tras la față. Chiar nu era de mirare.

În loc să fie ofensat, omul în negru se hlizi din nou. (*Da*, gândi Jonas, *chiar că râde ca un mort, exact ca un mort, zău așa.*) Preț de o clipă, Jonas avu impresia că era în aceeași încăpere cu Fardo, tatăl lui Cort, cel care îl trimisese în vest cu atâția ani în urmă, și duse iarăși mâna la pistol. Apoi în fața lui era doar omul în negru, zâmbindu-i într-un fel neplăcut de știutor, ochii aceia albaștri dansând ca două flăcări de lămpi cu gaz.

– Ai văzut ceva interesant, sai Jonas?

– Mda, zise Jonas, așezându-se. Potol.

Luă o bucată de pâine și și-o azvârli în gură. Pâinea i se lipi de limba uscată, însă el mestecă cu hotărâre.

– Cuminte băiat.

Se așeză și celălalt și turnă vin, umplând întâi paharul lui Jonas.

– Acum, prietene, spune-mi tot ce ai făcut de când au sosit cei trei băieți, și tot ce știi, și tot ce ai plănuit. Te sfătuiesc să nu lași deoparte nimic.

– Întâi arată-mi *sigilul*.

– Desigur. Ce prudent ești!

Omul în negru vârî mâna sub robă și scoase un pătrat de metal – argint, bănuia Jonas. Îl aruncă pe masă și acesta zornăi până la farfuria lui Jonas. Pe el era gravat ceea ce se așteptase el – hidosul acela de ochi holbat.

– Mulțumit?

Jonas aprobă din cap.

– Aruncă-mi-l înapoi.

Jonas se întinse spre el, dar de data aceasta mâna lui, destul de sigură de obicei, semănă cu vocea lui spartă, nesigură. Își privi tremurul degetelor un moment, apoi lăsă repede mâna pe masă.

– Nu... nu vreau.

Nu. Nu voia. Deodată știu că dacă avea să-l atingă, ochiul gravat în argint se va întoarce... și se va uita direct la el.

Omul în negru se hlizi și făcu un gest de chemare cu degetele de la mâna dreaptă. Catarama de argint (căci cu așa ceva i se părea lui Jonas că semăna) alunecă spre el... și-i urcă pe mâneca robei.

– Abracadabra! Bul! Sfârșit! Acum, continuă omul în negru, sorbind delicat din vin, dacă am terminat cu formalitățile astea obositoare...

– Încă una, spuse Jonas. Tu-mi știi numele; aș vrea să-l știu și eu pe al tău.

– Spune-mi Walter, îl pofti omul în negru și zâmbetul îi dispăru brusc de pe buze. Bunul și bătrânul Walter, eu sunt acesta. Acum să vedem unde ne aflăm și încotro ne îndreptăm. Pe scurt, hai să schimbăm palavre.

14

Când Cuthbert intră înapoi în dormitor, căzuse deja noaptea. Roland și Alain jucau cărți. Făcuseră curățenie și totul arăta aproape ca înainte (grație terebentinei găsite într-un dulap din biroul fostului șef de echipă, chiar și sloganurile scrise pe pereți erau doar niște fantome rozalii), iar acum erau adânciți într-un joc de *Casa Fuerte*, sau Cataplasmă, cum i se spunea în partea lor de lume. Oricum s-ar fi numit, în esență era o versiune pentru doi jucători a Fiți atenți la mine, jocul de cărți care era jucat în baruri, dormitoare și-n jurul focurilor de tabără de când lumea era tânără.

Roland ridică imediat privirea, încercând să interpreteze temperatura emoțională a lui Bert. Pe dinafară, Roland era la fel impasibil ca oricând, ajunsese chiar la remiză cu Alain în patru partide diferite, însă pe dinăuntru era frământat de durere și indecizie. Alain îi transmisese ce avusese Cuthbert de spus pe când ei doi fuseseră în curte, și erau lucruri teribile de auzit din partea unui prieten, chiar și atunci când le auzeai prin intermediar. Și totuși, ce-l neliniștea mai tare era ceea ce Bert spusese înainte de a pleca: *I-ai spus iubire neglijenței tale și ai făcut din iresponsabilitate o virtute.* Exista oare chiar și numai o *șansă* ca el să fi făcut asta? Iar și iar își spunea că nu – că traseul pe care le ordonase să-l urmeze era greu, dar logic, singurul traseu firesc. Strigătele lui Cuthbert izvorau doar din mânie, erau rezultatul nervilor... și al furiei fiindcă le fusese răvășit dormitorul într-un mod atât de scandalos. Totuși...

Spune-i că are dreptate din motivele greșite, iar asta-l face să greșească în toate cele.

Asta era imposibil.

Nu?

Cuthbert surâdea și era îmbujorat, de parcă ar fi galopat tot drumul. Părea tânăr, frumos și energic. Părea fericit, de fapt, aproape ca în zilele lui bune –

acel Cuthbert capabil să turuie verzi și uscate unui craniu de corb până când îl *implora* cineva să tacă.

Roland însă nu avea încredere în ceea ce vedea. Era ceva nelalocul lui la zâmbetul acela, culoarea din obrajii prietenului său putea fi un semn de furie și nu de înviorare, iar scânteia din ochii lui aducea a febră, în loc de umor. Roland nu lăsă nimic să i se citească pe față, dar inima i se strânse. Sperase că furtuna se va opri de la sine în scurt timp, dar nu credea că așa se întâmplase. Aruncă o privire spre Alain și văzu că și acesta simțea la fel.

Cuthbert, se va termina totul în trei săptămâni. De aș putea măcar să-ți spun asta.

Gândul care îi răspunse fu uimitor în simplitatea lui: *Și de ce nu poți?*

Își dădu seama că nu știa. De ce păstrase taina? Cu ce *scop?* Fusese *într-adevăr* orb? Pe toți zeii, *fusese?*

– Salut, Bert, îl întâmpină el, ți-a prins bine plim...

– Da, foarte bine, a fost o plimbare foarte plăcută, una *instructivă.* Vino afară. Vreau să-ți arăt ceva.

Lui Roland îi plăcea pojghița de ilaritate din ochii prietenului său din ce în ce mai puțin, însă puse cărțile pe masă, cu fața în jos, în evantai, și se ridică.

Alain îl trase de mânecă.

– Nu!

Vocea lui era joasă și plină de panică.

– Nu vezi cum arată?

– Văd, spuse Roland.

Și simți că i se strânge inima.

Pentru prima dată, apropiindu-se de prietenul care nu mai arăta ca un prieten, lui Roland îi trecu prin gând că luase decizii într-o stare vecină cu beția. Dar luase măcar decizii? Nu mai era sigur.

– Ce vrei să-mi arăți, Bert?

– Ceva minunat, zise Bert și râse.

Se simțea ură în acel sunet. Poate chiar crimă.

– Vei vrea să te uiți bine la asta. Știu că vei vrea.

– Bert, ce e cu tine? întrebă Alain.

– Cu mine? Nu e nimic cu *mine,* Al... sunt fericit ca un liliac la răsăritul soarelui, ca o albină pe o floare, ca un pește în ocean.

Și întorcându-se pentru a ieși pe ușă, râse din nou.

– Nu te duce afară, spuse Alain. Și-a pierdut mințile.

– Dacă prietenia noastră s-a rupt, orice șansă de a pleca din Mejis teferi și nevătămați este spulberată, spuse Roland. Așa stând lucrurile, prefer să mor de mâna unui prieten decât de a unui dușman.

Și ieși. După un moment de ezitare, Alain îl urmă. Pe chipul lui se citea cea mai sinceră disperare.

15

Luna Vânătoresei plecase și Luna Demonului nu începuse încă să se arate la față, însă cerul era spuzit de stele, iar acestea aruncau suficientă lumină asupra pământului. Calul lui Cuthbert, încă înșeuat, era legat de bara de priponire. În spatele lui, curtea colbuită și pătrată strălucea ca o boltă de argint înnegrit.

– Ce este? întrebă Roland.

Niciunul dintre ei nu purta arme. Măcar ăsta era un lucru bun.

– Ce vrei să-mi arăți?

– E aici.

Cuthbert se opri la jumătatea distanței dintre dormitor și rămășițele carbonizate ale casei principale. Arătă cu mare siguranță, însă Roland nu reuși să vadă nimic ieșit din comun. Se apropie de Cuthbert și se uită în jos.

– Nu văd...

O lumină puternică – precum a stelelor înmulțită cu o mie – îi explodă în cap când pumnul lui Cuthbert îl izbi în vârful bărbiei. Era pentru prima dată când Bert îl lovea, cu excepția acelor dăți când se jucau, iar asta se întâmplase când erau foarte mici. Roland nu-și pierdu cunoștința, dar *își pierdu* controlul asupra brațelor și picioarelor. Deși le simțea, parcă s-ar fi aflat într-o altă țară, zbătându-se asemenea membrelor unei păpuși din cârpe. Căzu pe spate. În jurul lui se ridică praful. Ciudat, stelele părură să se miște, să descrie arcuri și să lase în urma lor dâre lăptoase. Auzea un țiuit puternic în urechi.

De la mare depărtare îl auzi pe Alain strigând:

– O, idiotule! Idiotul dracului!

Printr-un efort incredibil, Roland izbuti să întoarcă privirea. Îl văzu pe Alain pornind spre el şi îl văzu pe Cuthbert, nemaisurâzând, împingându-l deoparte.

– Asta-i între noi doi, Al. Tu nu te amesteca.

– L-ai lovit fără avertizare, ticălosule!

Alain, încet la mânie, era cuprins acum de o furie pe care Cuthbert avea poate să o regrete.

Trebuie să mă ridic, gândi Roland. *Trebuie să intervin între ei până când nu se întâmplă ceva şi mai rău.* Braţele şi picioarele sale începură să înoate fără vlagă în praf.

– Da... aşa s-a jucat şi el cu noi, spuse Cuthbert. N-am făcut decât să-i întorc favoarea.

Se uită în jos.

– Asta voiam să-ţi arăt, Roland. Bucata asta de pământ. Praful în care zaci acum. Gustă-l bine. Poate o să te trezească la realitate.

Acum furia începea să crească şi în Roland. Simţi răceala scurgându-i-se în gânduri, i se împotrivi şi înţelese că pierdea. Jonas încetă să mai conteze; rezervoarele de la Citgo încetară să mai conteze; conspiraţia aprovizionării pe care o descoperiseră încetă să mai conteze. În scurt timp, Afiliaţia şi *ka-tet*-ul pe care se străduise atât de tare să-l menţină unit aveau să înceteze şi ele să mai conteze.

Amorţeala de suprafaţă îi părăsea picioarele şi el se opinti în şezut. Sprijinindu-se cu mâinile în pământ, se uită cu calm în sus la Bert cu o expresie serioasă. În ochi îi înota lumina stelelor.

– Te iubesc, Cuthbert, dar mi-au ajuns insubordonarea şi accesele tale de invidie. Dacă ar fi să te pedepsesc pentru toate, presupun că vei ajunge fărâme, aşa că am să te pedepsesc doar fiindcă m-ai lovit fără avertizare.

– Nu mă îndoiesc că poţi asta, colega, zise Cuthbert, apelând fără efort la graiul din Hambry. Da' înainte poate vrei să arunci un ochi la asta.

Aproape cu dispreţ, aruncă spre el o foaie de hârtie împăturită, care îl lovi pe Roland în piept şi-i căzu în poală.

Roland o culese, simţind furia care-l stăpânea începând să scadă.

– Ce e asta?

– Desfă-o şi vezi. Stelele aruncă destulă lumină ca să poţi citi.

Încet, cu degete împleticite, Roland despături foaia de hârtie și citi ce era scris pe ea.

NU MAI E PURĂ! WILL DEARBORN I-A TRAS-O ÎN TOATE GĂURILE! EȘTI MULȚUMITĂ?

O reciti. A doua oară îi fu chiar mai greu, întrucât mâinile începuseră să-i tremure. Văzu fiecare loc în care el și Susan se întâlniseră – casa plutitoare, coliba, baraca – și acum le văzu într-o lumină nouă, știind că și altcineva le văzuse. Și el care crezuse că erau abili. Câtă încredere avuseseră în discreția și în secretul lor! Și totuși, cineva stătuse cu ochii pe ei tot timpul. Susan avusese dreptate. Cineva văzuse.

Am riscat totul. Viața ei și viețile noastre, deopotrivă.

Spune-i ce ți-am zis despre ușa iadului.

Dar și vocea Susanei: Ka *este ca vântul... dacă mă iubești, atunci iubește-mă.*

Și așa făcuse, crezând în trufia tinereții sale că totul va fi bine din simplul motiv – da, în adâncul sufletului crezuse asta – că *el* era *el*, iar *ka* trebuia să slujească iubirii sale.

– Am fost o unealtă, spuse el.

Vocea îi tremura ca mâinile.

– Da, într-adevăr, spuse Cuthbert. Asta ai fost.

Căzu în genunchi în praf, cu fața la Roland.

– Acum, dacă vrei să mă lovești, lovește-mă. Cât de tare vrei și de câte ori ești în stare. N-am să ripostez. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-ți reamintesc ce responsabilități ai. Dacă tu încă ești cu capul în nori, așa să fie. Oricum însă, eu tot te iubesc.

Bert puse mâinile pe umerii lui Roland și sărută scurt obrazul prietenului său.

Roland începu să plângă. Erau în parte lacrimi de gratitudine, dar mai mult de un amestec de rușine și confuzie; exista chiar și o parte mică și întunecată din el care îl ura pe Cuthbert și avea să-l urască mereu. Acea parte îl ura pe Cuthbert mai mult din cauza sărutului decât a pumnului aplicat din senin în maxilarul său; mai mult din cauză că-l iertase decât fiindcă îl trezise la realitate.

Se ridică în picioare, încă ținând scrisoarea într-o mână plină de praf, iar cu cealaltă curățându-se inutil pe obraji și lăsând urme umede pe ei. Când se clătină și Cuthbert întinse o mână să-l echilibreze, Roland îl împinse atât de tare, încât Cuthbert însuși ar fi căzut, dacă Alain nu l-ar fi ținut de umeri.

Apoi, încet, Roland căzu la loc – de data aceasta în fața lui Cuthbert, cu mâinile ridicate și capul plecat.

– Roland, nu! strigă Cuthbert.

– Ba da, zise Roland. Am uitat chipul tatălui meu și-ți cer iertare.

– Da, bine, pentru numele zeilor, *da!*

Cuthbert părea acum că plânge și el.

– Numai... te rog, ridică-te! Mi se rupe sufletul să te văd așa!

Și mie mi se frânge inima să fiu așa, gândi Roland. *Să fiu umilit așa. Dar mi-am făcut-o cu mâna mea, nu? Curtea asta întunecată, capul care-mi pulsează și inima plină de rușine și teamă. Astea sunt ale mele, le merit cu vârf și îndesat.*

Îl ajutară să se ridice și Roland se lăsă ajutat.

– Ai o stângă zdravănă, Bert, zise el cu o voce care aproape trecu drept normală.

– Doar când se îndreaptă spre cineva care nu știe ce-l așteaptă, replică Cuthbert.

– Scrisoarea asta... cum ai dat peste ea?

Cuthbert îi povesti despre Sheemie, pe care îl chinuia propria disperare, așteptând parcă intervenția *ka*-ului... și, în persoana lui Arthur Heath, *ka* intervenise.

– De la vrăjitoare, rosti Roland meditativ. Da, dar *ea* de unde știa? Căci ea nu pleacă niciodată de pe Cöos, sau așa mi-a spus Susan.

– Nu-mi dau seama. Și nici nu-mi pasă. Ce mă interesează în momentul de față e să mă asigur că Sheemie n-a pățit nimic din cauza a ceea ce mi-a spus și mi-a dat. După asta, mă interesează ca vrăjitoarea aia bătrână de Rhea să nu încerce să comunice din nou ceea ce a încercat să comunice o dată.

– Am făcut cel puțin o greșeală teribilă, spuse Roland, însă nu socotesc că iubirea mea pentru Susan e o greșeală. Asta n-a depins de mine. Și n-a depins nici de ea. Crezi asta?

– Da, spuse Alain imediat.

După un moment, aproape fără tragere de inimă, Cuthbert spuse și el:

– Mda, Roland.

– Am fost arogant și prost. Dacă biletul acesta ar fi ajuns la mătușa ei, Susan putea fi trimisă în exil.

– Iar noi diavolului, atârnați în streang, adăugă Cuthbert sec. Deși știu că asta-i o chestiune minoră pentru tine în comparație cu cealaltă.

– Și cu vrăjitoarea? întrebă Alain. Ce facem cu ea?

Roland schiță un zâmbet firav și se întoarse spre nord-vest.

– Rhea, zise el. Orice altceva ar mai fi, sigur e o pacoste de primă mână, nu? Iar cei de soiul acesta trebuie puși la respect.

O luă înapoi spre dormitor, pășind apăsat, cu capul în pământ. Cuthbert se uită la Alain și văzu că și acesta avea lacrimi în ochi. Bert întinse mâna. Pentru o clipă, Alain doar se uită la ea. Apoi încuviință – parcă pentru sine mai mult decât pentru Cuthbert – și i-o strânse.

– Ai făcut ce a trebuit să faci, zise Alain. La început am avut unele îndoieli, dar acum nu le mai am.

Cuthbert expiră prelung.

– Și am procedat așa cum trebuia să procedez. Dacă nu l-aș fi luat pe nepregătite...

– ...te-ar fi învinețit cu totul.

– M-ar fi făcut în toate culorile, spuse Cuthbert. Aș fi arătat ca un curcubeu.

– Ba chiar precum Curcubeul Vrăjitorului, completă Alain. Într-o infinitate de nuanțe.

Asta îl făcu pe Cuthbert să râdă. Porniră amândoi spre dormitor, unde Roland punea șaua pe calul lui Bert.

Cuthbert se întoarse într-acolo pentru a da o mână de ajutor, dar Alain îl ținu în spate.

– Lasă-l singur pentru o vreme, îi spuse. E mai bine așa.

Merseră mai departe și când Roland intră, zece minute mai târziu, îl găsi pe Cuthbert jucându-i mâna de cărți. Și câștigând.

– Bert, îl strigă el.

Cuthbert ridică privirea.

– Mâine, tu și cu mine avem o treabă de făcut. Sus pe Cöos.

– Vrei să o omorâm?

Roland căzu pe gânduri și rămase așa îndelung. Într-un târziu, ridică privirea, mușcându-și buza.

– Așa ar trebui.

– Mda. Așa ar trebui. Dar asta vom face?

– Numai dacă nu avem încotro, presupun.

Mai târziu avea să regrete amarnic această decizie – dacă era într-adevăr o decizie – însă nicio clipă nu avea să n-o înțeleagă. În toamna aceea în Mejis, fusese un băiat nu mai în vârstă decât Jake Chambers, iar decizia de a ucide nu le vine ușor sau normal celor mai mulți băieți.

– Numai dacă nu ne lasă de ales.

– Poate ar fi mai bine să nu ne lase, spuse Cuthbert.

Deși aceasta era o afirmație dură de pistolar, chipul lui exprima doar îndoială.

– Da. Poate ar fi mai bine. Puțin probabil, totuși, nu din partea unei persoane viclene ca ea. Pregătește-te să te trezești devreme.

– Prea bine. Vrei să reluăm jocul?

– Când mai ai puțin ca să-l faci arșice? Nici poveste.

Roland trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre patul său. Acolo, se așeză cu privirea la mâinile împreunate în poală. Poate că se ruga; poate însă că doar medita adânc. Cuthbert se uită la el un moment, apoi se întoarse la cărțile sale.

16

Soarele abia răsărise când Roland și Cuthbert porniră la drum în dimineața zilei următoare. Povârnișul, încă acoperit de roua dimineții, parcă ardea cu flăcări portocalii în prima lumină a zilei. Respirația lor și a cailor lor scotea abur în aerul rece. Era o dimineață pe care niciunul dintre ei nu avea s-o uite vreodată. Pentru prima dată în viața lor porneau la drum cu revolverele în toc; pentru prima dată în viața lor plecau în lume ca doi pistolari.

Cuthbert nu scoase o vorbă – știa că dacă ar fi început, n-ar fi făcut decât să debiteze obișnuitele sale baliverne – iar Roland era tăcut din fire. Doar o singură dată dialogară, și atunci pentru scurt timp.

– Am spus că am făcut cel puțin o greșeală gravă, îi spuse Roland. Una pe care biletul acesta – își atinse buzunarul de la piept – m-a făcut să o înțeleg. Știi care e greșeala?

– Nu că o iubești – asta nu, zise Cuthbert. Ai spus că asta e *ka*, iar eu spun la fel.

Era o ușurare să poată spune asta, una cu atât mai mare cu cât credea sincer ce spunea. Cuthbert credea chiar că ar putea-o accepta pe Susan – nu ca pe iubita celui mai bun prieten al său, o fată pe care și-o dorise el însuși de când o văzuse prima oară, ci ca parte a destinului lor comun.

– Nu, spuse Roland. Nu că o iubesc, ci că am crezut că iubirea poate fi separată de toate celelalte. Că aș putea duce două vieți – una cu tine și Al și datoria noastră aici, una cu ea. Am crezut că iubirea mă poate ridica deasupra *ka*-ului, așa cum aripile pot purta o pasăre pe deasupra tuturor vietăților care ar putea-o ucide și mânca. Înțelegi ce spun?

– Te-a orbit.

Cuthbert vorbi cu o blândețe străină tânărului care avusese de suferit în ultimele două luni.

– Da, rosti Roland cu tristețe. M-a orbit... dar acum văd. Hai nițel mai repede, te rog. Vreau să terminăm odată treaba asta.

17

Merseră pe drumeagul de căruțe desfundat pe care venise Susan (o Susan mult mai inocentă întru cele lumești) cântând „Nesăbuita iubire" sub clarul Lunii Sărutărilor. Acolo unde drumeagul se deschidea în curtea lui Rhea, se opriră.

– Minunată priveliște, murmură Roland. De aici poți vedea tot deșertul.

– Nu același lucru îl pot spune și despre priveliștea din fața noastră.

Asta așa era. Grădina era plină de legume mutante neculese, iar momâia de paie care domnea asupra lor era fie o glumă proastă, fie un semn rău. În curte se afla un singur copac, care își scutura frunzele urâte de toamnă asemenea unui vultur bătrân care își schimbă penele. Dincolo de copac era coliba însăși –

făcută din piatră necioplită și pe acoperiș cu un horn înnegrit de funingine, pe care era desenat un semn de deochi într-un galben țipător. În colțul din spate, în spatele unei ferestre acoperite de tufișuri, era o stivă de lemne.

Roland văzuse multe colibe ca aceea – trecuseră toți trei pe lângă destule venind din Gilead – însă niciodată nu-i căzuseră ochi pe una care să-i inspire un sentiment atât de *negativ*. Nu zărea nimic anormal și totuși avea senzația, prea puternică pentru a fi negată, unei prezențe. Una care privea și aștepta.

Și Cuthbert o simțea.

– Chiar trebuie să ne apropiem? Înghiți în sec. Chiar trebuie să intrăm? Pentru că... Roland, ușa e deschisă. Vezi?

Vedea. De parcă babornița i-ar fi așteptat. De parcă i-ar fi invitat să intre, așteptându-i să ia împreună un mic dejun scârbos.

– Rămâi aici.

Roland îl îmboldi pe Rusher să meargă.

– Ba nu! Vin și eu!

– Nu, acoperă-mi spatele. Dacă va trebui să intru, te voi striga să vii cu mine... dar dacă va trebui să intru, bătrâna care locuiește aici nu va mai răsufla. Cum spuneai, asta ar putea fi numai spre bine.

Cu fiecare pas mic pe care îl făcea Rusher, acel presentiment negativ se adâncea în inima și mintea lui Roland. Locul acela emana o miasmă, un iz ca de carne putredă și roșii stricate. Venea dinspre colibă, bănuia el, însă părea totodată că se ridica chiar din pământ. Și cu fiecare pas, tânguitul deșirării părea mai puternic, ca și când atmosfera locului l-ar fi amplificat.

Susan a venit aici singură și pe întuneric, își spuse el. *Pe toți zeii, eu nu-s sigur că aș fi putut veni aici pe întuneric nici măcar însoțit de prieteni.*

Se opri sub copac, uitându-se pe ușa deschisă, la douăzeci de pași distanță. Văzu ceea ce putea fi o bucătărie; picioarele unei mese, spătarul unui scaun, vatra mizerabilă. Nici urmă de stăpâna casei. Dar ea era acolo. Roland îi simțea ochii plimbându-i-se pe corp ca niște insecte scârboase.

N-o pot vedea pentru că și-a folosit puterile ca să se facă străvezie... dar e acolo.

Și poate că totuși *o vedea*. Aerul tremura într-un fel ciudat dincolo de prag, în dreapta ușii, de parcă ar fi fost încălzit. Lui Roland i se spusese că poți vedea pe cineva care s-a făcut *străveziu* întorcând capul și uitându-te cu colțul ochiului. Asta făcu și el în clipa aceea.

– Roland? îl strigă Cuthbert din spate.

– Până acum totul e bine, Bert.

Aproape că nici nu era atent la cuvintele pe care le rostea, întrucât... da! Tremurul acela era clar acum, și aproape că avea forma unei femei. Sigur, putea fi doar imaginația lui, dar...

Dar în acel moment, ca și când ar fi înțeles că îl văzuse, tremurul se retrase mai tare între umbre. Roland zări mișcarea legănată a tivului unei rochii negre și vechi. Apoi dispăru.

Nu conta. Nu venise să o vadă, ci doar să-i dea un unic avertisment.

– Rhea!

Vocea lui avu tonul imperios al unui adult sigur pe sine. Două frunze galbene căzură din copac, parcă scuturate de glasul lui, și una ateriză pe părul său negru. Dinspre colibă se auzi doar o tăcere grea... apoi chirăitul discordant și zeflemitor al unei pisici.

– Rhea, fiica nimănui! Ți-am adus ceva înapoi, femeie! Ceva ce trebuie că ai pierdut!

Scoase din sânul cămășii plicul împăturit și-l aruncă pe pământul desțelenit.

– Astăzi ți-am fost prieten, Rhea... Dacă ăsta ar fi ajuns la destinație, ai fi plătit cu viața.

Făcu o pauză. Din copac mai căzu o frunză. Aceasta ateriză pe coama lui Rusher.

– Ascultă-mă bine, Rhea, fiica nimănui, și înțelege-mă bine. Am venit aici sub numele de Will Dearborn, dar Dearborn nu este numele meu și Afiliația o slujesc. Asta nu e tot, reprezint tot ce se află în spatele Afiliației – reprezint puterea Albului. Te-ai pus în calea *ka*-ului nostru și te avertizez o singură dată: *Să nu te mai pui.* Ai înțeles?

Doar tăcerea aceea grea.

– Să nu te atingi de un singur fir de păr din capul băiatului care ți-a dus misiva veninoasă, altfel vei muri. Să nu mai sufli o vorbă nimănui – nici Cordeliei Delgado, nici lui Jonas, nici lui Rimer, nici lui Thorin – despre lucrurile alea pe care le știi sau pe care *crezi* că le știi, altfel vei muri. Vezi-ți de lucrurile tale și noi ne vom vedea de ale noastre. Dacă nu, te vom reduce pe veci la tăcere. Ai înțeles?

Tot tăcere. Geamuri murdare holbându-se la el ca niște ochi. O adiere de vânt mai stârni o ploaie de frunze în jurul său și făcu momâia de paie să scârțâie oribil pe stâlpul ei. Roland se gândi în treacăt la bucătarul Hax, răsucindu-se la capătul frânghiei.

– Ai înțeles?

Niciun răspuns. Acum nu mai vedea nici măcar un tremur pe ușa deschisă.

– Foarte bine, spuse Roland. Tăcerea înseamnă aprobare.

Își îndemnă calul să se întoarcă. În momentul acela ridică puțin capul și văzu ceva verde mișcându-se deasupra lui, printre frunzele galbene. Se auzi un sâsâit slab.

– *Roland, păzea! Șarpe!* strigă Cuthbert, dar înainte să-i iasă al doilea cuvânt din gură, Roland își scosese arma.

Se lăsă pe o parte în șa, ținându-se cu piciorul stâng când Rusher se cabră. Trase trei gloanțe, tunetul uriașului pistol străpungând aerul nemișcat și apoi întorcându-se dintre dealurile din apropiere. Cu fiecare împușcătură, șarpele mai sări puțin în sus, sângele lui împrăștiind picături roșii pe fundalul cerului albastru și al frunzelor galbene. Ultimul glonț îi reteză capul, iar când șarpele căzu, aterizâ pe pământ în două bucăți. Dinăuntrul colibei se auzi un vaier de durere și furie atât de crunt, încât lui Roland îi înghețâ șira spinării.

– *Ticălosule!* urlă o voce de femeie dintre umbre. *O, jigodie criminală! Prietenul meu! Prietenul meu!*

– Dacă-ți era prieten, nu trebuia să-l asmuți asupra mea, spuse Roland. Ține minte, Rhea, fiica nimănui.

Vocea mai scoase un țipăt și tăcu. Roland se întoarse la Cuthbert, punându-și pistolul în toc. Bert avea ochii căscați de uimire.

– Ce țintă, Roland! Pe toți zeii, ce țintă!

– Hai să plecăm de aici.

– Dar încă n-am aflat de unde știa!

– Crezi că ne va spune?

În vocea lui Roland se simțea un tremur ușor. Felul în care șarpele ieșise din copac, atacându-l... încă nu-i venea să creadă că nu era mort. Slavă zeilor pentru mâna sa, care preluase comanda.

– Am putea-o constrânge să vorbească, zise Cuthbert, dar Roland își dădea seama după vocea lui că Bert nu avea chef de asta. Poate mai târziu, poate după

ani de bătut drumurile călare, ca un adevărat pistolar, dar în clipa aceea nu avea stomac pentru tortură mai mult decât avea pentru o crimă cu sânge rece.

– Chiar dacă am reușit, n-am putea-o face să spună adevărul. Cei de teapa ei mint așa cum alții respiră. Dacă am convins-o să-și țină gura, am făcut destul pe ziua de azi. Haide. Locul ăsta îmi dă fiori.

18

În timp ce se întorceau spre oraș, Roland spuse:

– Trebuie să ne întâlnim.

– Toți patru. La asta te referi, nu?

– Da. Vreau să vă spun tuturor ce știu și ce cred. Vreau să vă comunic planul meu, atât cât este. *Motivul* pentru care am așteptat atât.

– Ăsta ar fi într-adevăr un lucru bine-venit.

– Susan ne poate ajuta.

Roland vorbea parcă pentru sine. Cuthbert fu amuzat să vadă că încă mai avea în păr frunza aceea palmată.

– Era *menit* ca Susan să ne ajute. Oare de ce n-am văzut asta?

– Pentru că dragostea e oarbă, zise Cuthbert.

Râse pe înfundate și-l lovi pe Roland peste umăr.

– Dragostea este oarbă, bătrâne.

19

Când fu sigură că băieții plecaseră, Rhea se târî pe ușă afară și ieși în odioasa lumină a soarelui. Se duse șontâcăind spre copac și se prăbuși în genunchi lângă corpul sfârtecat al șarpelui, plângând zgomotos.

– Ermot, Ermot! plânse ea. Vezi ce s-a ales de tine?!

Capul căzuse din copac cu fălcile desfăcute și colții dubli încă picurând venin – lichid transparent care împrăștia în prisme lumina tot mai puternică

a zilei. Ochii opaci stăteau holbaţi. Îl culese pe Ermot de jos, îi sărută gura solzoasă, linse ultimul venin de pe colţii expuşi, văicărindu-se şi plângând tot timpul.

Apoi luă de jos, cu cealaltă mână, corpul lung şi zdrenţuit, gemând la vederea găurilor din pielea lucioasă a lui Ermot, la vederea găurilor şi a cărnii roşii sfâşiate de dedesubt. De două ori puse capul lângă corp şi rosti incantaţii, dar nimic nu se întâmplă. Sigur că nu. Ermot nu mai putea fi ajutat de nicio vrajă. Sărmanul Ermot.

Strânse capul lui la un sân bătrân şi turtit, iar corpul la celălalt. După aceea, în timp ce ultimele picături de sânge ale şarpelui îi udau corsetul rochiei, se uită în direcţia în care plecaseră odioşii aceia de băieţi.

– O să mi-o plătiţi, şopti ea. Pe toţi zeii care au existat vreodată, o să mi-o plătiţi. Când o să vă aşteptaţi mai puţin, Rhea o să vi-o plătească şi urletele or să vă spargă gâtul. Mă auziţi? *Urletele or să vă spargă gâtul!*

Mai rămase un moment îngenuncheată, apoi se ridică şi se întoarse şontâcăind spre coliba sa, ţinându-l pe Ermot la piept.

V

CURCUBEUL VRĂJITORULUI

1

Într-o după-amiază, la trei zile după vizita lui Roland și a lui Cuthbert pe Cöos, Roy Depape și Clay Reynolds mergeau de-a lungul coridorului de la etajul Popasului Călătorilor spre dormitorul spațios pe care Coral Thorin îl avea acolo. Clay ciocăni. Jonas le răspunse să intre, că era deschis.

Primul lucru pe care îl văzu Depape când intră fu sai Thorin însăși, într-un balansoar lângă fereastră. Purta o cămașă de noapte diafană, din mătase albă, și o *bufanda* roșie pe cap. În poală ținea materialul de croșetat. Depape o privi surprins. Femeia le oferi lui și lui Reynolds un zâmbet enigmatic, spuse „Bună, domnilor" și se întoarse la lucrul său de mână. Afară se auzea răpăit de focuri de artificii (tinerii nu puteau aștepta niciodată până la ziua cea mare; dacă le stătea capul la pocnitori, musai era să le dea foc), nechezatul agitat al unui cal și râsetele aspre ale unor băieți.

Depape se întoarse către Reynolds, care ridică din umeri și apoi își încrucișă brațele pentru a-și ține reverele mantalei. În felul acela își exprima îndoiala sau dezaprobarea sau pe amândouă.

– Vreo problemă?

Jonas stătea în cadrul ușii de la baie, își ștergea spuma de ras de pe față cu capătul unui prosop așezat pe umăr. Era gol până la mijloc. Depape îl mai văzuse așa de multe ori, însă cicatricele vechi și albe, încrucișate, întotdeauna îi întorceau puțin stomacul pe dos.

– Păi... știam că vom folosi camera doamnei, nu știam totuși că va fi și doamna de față.

– Este.

Jonas aruncă prosopul în baie, traversă până la pat și își luă cămașa agățată pe un stâlp al patului. În spatele lui, Coral ridică ochii, aruncă o singură privire lacomă la spatele lui gol, după care se întoarse din nou la munca sa. Jonas își luă cămașa pe el.

– Cum stau lucrurile la Citgo, Clay?

– E liniște. Dar va fi gălăgie dacă unii *vagabondos* tineri își vâră nasul în oală.

– Câți sunt acolo și cum sunt dispuși?

– Zece pe timp de zi. Doisprezece noaptea. Eu sau Roy suntem prezenți la fiecare schimb, dar cum spuneam, a fost liniște până acum.

Jonas aprobă din cap, deși nu era bucuros. Sperase că-i va atrage deja pe băieți la Citgo, așa cum sperase că-i va atrage într-o confruntare vandalizându-le dormitorul și ucigându-le porumbeii. Și totuși, aceștia încă stăteau ascunși după Movila lor blestemată. Se simțea ca un om pe un câmp cu trei tauri tineri. Avea capa roșie la el, acest *torero* de strânsură, și o scutura de o luau toți dracii, și totuși cei trei *toros* refuzau să atace. De ce?

– Cum avansează operațiunea de mutare?

– Ca pe apă, spuse Reynolds. Patru rezervoare pe noapte, în perechi, în ultimele patru nopți. Renfrew e responsabil, proprietarul fermei Lazy Susan. Mai vrei să lași șase ca momeală?

– Mdie, făcu Jonas și se auzi un ciocănit la ușă.

Depape tresări.

– E tipul...

– Nu, îl calmă Jonas. Prietenul nostru în robă neagră a ridicat ancora. Se duce poate să le ridice moralul soldaților Omului de Bine înaintea bătăliei.

La aceasta, Depape râse ca un câine care latră. Lângă fereastră, femeia în cămașă de noapte se uită la andrelele sale și nu spuse nimic.

– E deschis! strigă Jonas.

Cel care păşi înăuntru era îmbrăcat ca un fermier sau *vaguero* – sombrero, poncho şi sandalis – însă era alb la faţă şi şuviţa de păr care-i ieşea de sub borul sombrero-ului era blondă. Era Latigo. Un dur cu care întotdeauna era mai bine să nu glumeşti, dar chiar şi aşa era un vizitator de o mie de ori mai bine-venit decât omul în negru, cu râsul lui ciudat.

– Mă bucur să vă văd, domnilor, zise el, intrând şi închizând uşa.

Chipul lui – înnegurat, încruntat – era al unuia care nu s-a mai bucurat de ceva de ani mulţi. Poate de la naştere.

– Jonas? Eşti bine? Merg lucrurile?

– Sunt şi merg, răspunse Jonas.

Îi întinse mâna. Latigo o strânse iute, fără sentiment. Nu făcu la fel cu Depape sau Reynolds, deşi lui Coral îi aruncă o ocheadă.

– Zile lungi şi nopţi uşoare, doamnă.

– Fie ca tu să ai de două ori mai multe, sai Latigo, spuse ea fără a ridica privirea din poală.

Latigo se aşeză pe capătul patului, scoase o pungă cu tutun de sub poncho şi începu să-şi ruleze o ţigară.

– Nu stau mult, spuse el.

Vorbea pe tonurile pripite şi frânte din nordul Lumii Dinăuntru, unde – sau aşa auzise Depape – sportul principal încă era considerat fututul renilor. Asta dacă erai mai împiedicat la fugă decât soră-ta.

– N-ar fi înţelept. Nu mă potrivesc cu peisajul, dacă e să te uiţi atent.

– Aşa-i, spuse Reynolds, părând amuzat. Nu te potriveşti.

Latigo îl săgetă cu o privire tăioasă, apoi îşi întoarse atenţia la Jonas.

– Majoritatea oamenilor mei sunt campaţi la treizeci de roţi de aici, în pădurea de la vest de Canionul Ochet... Apropo, *ce*-i zgomotul ăla nesuferit din canion? Sperie caii.

– O deşirare, spuse Jonas.

– Sperie şi oamenii, dacă se apropie prea tare, completă Reynolds. Mai bine să nu te apropii, căpitane.

– Câţi sunteţi? întrebă Jonas.

– O sută. Şi bine înarmaţi.

– Aşa s-a spus şi despre oamenii lui Lord Perth.

– Nu vorbi prostii.

– Au participat la vreo luptă?

– La destule ca să ştie cu ce se mănâncă, răspunse Latigo şi Jonas ştiu că mintea.

Farson îşi ţinuse veteranii în văgăunile lor din munţi. Acesta era un mic detaşament expediţionar din care fără-ndoială doar sergenţii erau în stare să-şi folosească mădularele şi la altceva decât la golirea vezicii.

– La Stânca Suspendată am o duzină, păzesc rezervoarele pe care le-au adus până acum oamenii tăi, spuse Latigo.

– Mai mult decât suficient, probabil.

– N-am riscat să vin în oraşul ăsta de rahat ca să discut aranjamentele mele cu tine, Jonas.

– Cer iertăciune, rogu-te, sai, replică Jonas, dar fără sinceritate.

Se aşeză pe podea lângă balansoarul lui Coral şi începu să-şi ruleze şi el o ţigară. Femeia puse lucrul de mână deoparte şi începu să-l mângâie pe păr. Depape habar nu avea ce găsea Eldred aşa fascinant la ea – el însuşi nu vedea decât o curvă bătrână cu nas mare şi ţâţe cât nişte alune.

– Cât despre cei trei tinerei, zise Latigo cu aerul unui individ care trece direct la subiect. Omul de Bine s-a arătat tulburat când a aflat că sunt vizitatori din Lumea Dinăuntru în Mejis. Iar acum tu-mi spui că nu sunt cei care susţin ei că sunt. Deci, *ce* sunt, de fapt?

Jonas îşi înlătură mâna lui Coral din păr ca şi când ar fi fost o insectă sâcâitoare. Nederanjată, ea se întoarse la croşetatul ei.

– Nu sunt tinerei, ci nişte simpli băieţi, iar dacă venirea lor aici se datorează *ka*-ului – care ştiu că pe Farson îl preocupă intens – atunci poate e vorba de *ka*-ul nostru şi nu al Afiliaţiei.

– Din păcate, va trebui să ne abţinem de la a-l ilumina pe Omul de Bine cu aceste concluzii teologice ale tale, rosti Latigo. Am adus radiouri, dar sunt fie stricate, fie nu acţionează la aşa mare distanţă. Nimeni nu ştie care anume. Oricum, eu urăsc toate jucăriile de felul ăsta. Zeii îşi râd de ele. Suntem pe cont propriu, prietene. La bine şi la rău.

– Nu-i nevoie ca Farson să-şi facă griji inutile, zise Jonas. Omul de Bine vrea ca flăcăiandrii ăştia să fie trataţi ca o ameninţare la adresa planurilor sale. Presupun că şi Walter ţi-a spus acelaşi lucru.

– Mda. Şi n-am uitat o iotă. Sai Walter e un om de neuitat.

– Da, aprobă Latigo. E indicatorul Omului de Bine. Principalul motiv pentru care a venit la tine este ca să-i indice pe băieții ăștia.

– Și asta a și făcut. Roy, spune-i lui sai Latigo despre vizita ta la șerif de alaltăieri.

Depape își drese glasul, crispat.

– Șeriful... Avery...

– Îl cunosc, un grăsan ca un porc de Pământul Plin, chiar așa, zise Latigo. Zi mai departe.

– Unul dintre adjuncții lui Avery le-a dus un mesaj celor trei băieți pe când aceștia numărau cai pe Povârniș.

– Ce mesaj?

– Să nu vină în oraș de Ziua Secerișului; să nu vină pe Povârniș de Ziua Secerișului; cel mai bine, să stea aproape de dormitorul lor în Ziua Secerișului, întrucât locuitorilor Baroniei nu le place să vadă străini, nici chiar pe cei pe care-i stimează, atunci când își țin festivalurile.

– Și ei cum au reacționat?

– Au fost de acord imediat să-și vadă de ale lor de Seceriș, spuse Depape. De când au venit se comportă așa, acceptă cu brațele deschise tot ce li se cere. Ei știu cum stau lucrurile, fără îndoială – nu există un obicei aici împotriva străinilor cum nu există în nicio altă parte. De fapt, e un lucru normal să-i faci pe străini să participe la distracție, și sunt sigur că băieții știu asta. Ideea...

– ...este să-i facem să creadă că plănuim să ne mișcăm chiar de Ziua Sărbătorii, da, da, încheie Latigo nerăbdător. Ce vreau să știu e dacă *sunt* convinși de asta? Sunteți în stare să-i prindeți cu o zi *înainte* de Seceriș, cum ați promis, sau vor fi pe poziție, așteptând?

Depape și Reynolds se uitară la Jonas, care se întinse în spate și puse mâna pe coapsa subțire, dar nu neinteresantă, a lui Coral. Acum e acum, își spuse. Avea să răspundă pentru ceea ce spunea mai departe, și încă cum. Dacă avea dreptate, Marii Vânători ai Coșciugului urmau să primească mulțumiri și răsplată... poate și un bonus. Dacă greșea, cel mai probabil aveau să fie aruncați în streang la așa mare înălțime, încât aveau să fie descăpățânați de lat.

– Îi vom sălta un-doi, ca pe niște păsări de pe pământ, zise Jonas. Acuzați de trădare. Trei tinerei, toți de viță nobilă, în slujba lui John Farson. Șocant. Ce ar putea fi mai elocvent pentru zilele sumbre pe care le trăim?

– Strigi o dată trădare și lumea se adună?

Jonas îi oferi lui Latigo un zâmbet glacial.

– Drept concept, trădarea ar putea să nu fie la îndemâna oamenilor de rând, chiar și atunci când sunt beți și pileala a fost adusă și plătită de Asociația Crescătorilor de Cai. Uciderea însă... mai ales a unui preaiubit primar...

Ochii speriați ai lui Depape zburară la sora primarului.

– Ce tragedie, rosti femeia și suspină. Suferința m-ar putea împinge să conduc eu însămi ceata de linșatori.

Depape își spuse că în sfârșit înțelegea atracția lui Eldred: aceea era o femeie cu sânge la fel de rece ca al lui Jonas însuși.

– Încă o chestiune, spuse Latigo. Un obiect ce-i aparține Omului de Bine v-a fost trimis spre păstrare. Un anumit glob de cristal.

Jonas încuviință.

– Da, într-adevăr. Frumos bibelou.

– Înțeleg că l-ați lăsat în grija unei *bruja* a locului.

– Da.

– Trebuie să-l recuperezi. Curând.

– Nu-l învăța pe un bătrân cum se soarbe un ou, rosti Jonas, puțin ciufut. Aștept întâi ca băieții să o muște.

Reynolds murmură, curios:

– Tu l-ai văzut, sai Latigo?

– Nu de aproape, dar am văzut oameni care l-au văzut. Latigo făcu o pauză. Unul dintre ei a luat-o razna și a trebuit împușcat. Singura dată când am mai văzut pe cineva într-o asemenea stare a fost acum treizeci de ani, la marginea marelui deșert. Era un bordeian care fusese mușcat de un coiot turbat.

– Binecuvântată fie Țestoasa, bolborosi Reynolds și își atinse de trei ori gâtul.

Era îngrozit de turbare.

– Nu vei mai binecuvânta nimic dacă intri sub vraja Curcubeului Vrăjitorului, rosti Latigo pe un ton sumbru și își întoarse atenția spre Jonas. Să ai și mai mare grijă când îl vei recupera decât atunci când i l-ai dat. Cotoroanța probabil că de acum e subjugată de splendoarea lui.

– Am de gând să-i trimit pe Rimer și pe Avery. Avery nu-i foarte zdravăn la cap, dar Rimer e băiat isteț.

– Mă tem că nu e bine, spuse Latigo.

– Nu? întrebă Jonas.

Mâna i se strânse pe piciorul lui Coral și schiță un zâmbet neplăcut spre Latigo.

– Poate îi spui și umilului tăi serv *de ce* nu e bine?

Îi răspunse însă Coral:

– Pentru că, atunci când bucata din Curcubeul Vrăjitorului pe care o ține Rhea va fi recuperată, Cancelarul va fi ocupat să-l însoțească pe fratele meu spre ultimul lui loc de odihnă.

– Despre ce vorbește ea, Eldred? întrebă Depape.

– Că și Rimer va muri, zise Jonas. Începu să rânjească. Încă o crimă odioasă de pus în cârca mucoșilor veniți să spioneze treburile lui John Farson.

Coral aprobă fericită cu un zâmbet, își puse mâinile peste mâna lui Jonas, i-o mută mai sus pe coapsă, după care se reapucă de croșetat.

2

Fata, deși tânără, era căsătorită.

Băiatul, deși frumos, era instabil.

Fata îl întâlni într-o noapte într-un loc izolat pentru a-i spune că aventura lor, așa dulce cum fusese, trebuia să se încheie. El răspunse că nu se va încheia nicicând, că așa era scris în stele. Ea admise că putea fi așa, dar spuse că la un moment dat constelațiile se schimbaseră. Poate că el începu să lăcrimeze. Poate că ea râse – de nervozitate, cel mai probabil. Oricare ar fi fost cauza, râsul acela se auzi în cel mai nepotrivit moment. El luă o piatră de jos și sfărâmă capul fetei cu ea. Apoi, venindu-și în fire și dându-și seama ce făcuse, se așeză cu spatele lipit de stânca de granit, trase căpșorul ei strivit în poală și își tăie singur gâtul în timp ce o bufniță privea dintr-un copac din apropiere. Muri acoperindu-i chipul cu sărutări, și când fură găsiți, buzele lor erau pecetluite cu sângele lui și al ei.

O veche poveste. Fiecare oraș are o versiune a ei. Decorul e de obicei ascunzătoarea amorezilor din zonă, sau o porțiune izolată pe malul râului, sau cimitirul localității. Odată ce amănuntele celor ce se întâmplaseră cu adevărat au fost deformate destul cât să-i satisfacă pe romanticii înveterați, apar cântecele. Acestea

sunt de obicei cântate de virgine fremătând de dor, care nu ştiu să strunească o chitară sau mandolină şi nici să păstreze linia melodică. În refren apar deseori expresii lacrimogene precum: *Aoleu şi văleleu, Împreun-au murit, vă spui eu.*

În versiunea din Hambry a acestei povestioare trăsnite apar iubiţi pe nume Robert şi Francesca, iar cele povestite se întâmplaseră demult, tare demult, înainte ca lumea să meargă mai departe. Locul presupusei crime-sinucideri era cimitirul din Hambry, piatra cu care fusese sfărâmată ţeasta Francescăi era o lespede funerară, iar zidul de granit de care se sprijinise Robert atunci când îşi retezase gâtlejul era mausoleul Thorin. (Puţin probabil să fi existat vreun Thorin în Hambry sau Mejis cu cinci generaţii în urmă, însă poveştile din popor sunt, în cel mai bun caz, nişte simple minciuni puse pe rime.)

Adevărat sau fals, cimitirul era considerat bântuit de fantomele amorezilor, care puteau fi văzuţi (se spunea) plimbându-se mână în mână printre pietrele de mormânt, plini de sânge şi cu un aer melancolic. Astfel, era rareori vizitat la ceas de noapte, ceea ce făcea din el locul potrivit unde Roland, Cuthbert, Alain şi Susan să se întâlnească.

Până când avu loc întâlnirea, Roland începuse să se simtă tot mai îngrijorat... chiar disperat. Susan era problema - sau, mai exact, mătuşa Susanei. Chiar şi fără ajutorul otrăvitoarei scrisori a lui Rhea, bănuielile Cordeliei legate de Susan şi Roland se transformaseră aproape în certitudini. Într-o zi cu mai puţin de o săptămână înaintea întâlnirii din cimitir, Cordelia începuse să ţipe la Susan aproape îndată ce fata intrase pe uşa casei cu coşul pe braţ.

- Ai fost cu el! Ai fost, fată rea, ţi se citeşte pe toată faţa!

Susan, care în ziua aceea nici nu se apropiase de Roland, nu putu decât să se uite mirată la mătuşa ei.

- Cu cine am fost?

- O, nu face pe deşteapta cu mine, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică! Nu face pe deşteapta, ai grijă! Cine-i cel ce mai că flutură din limbă la tine atunci când trece pe lângă uşa noastră? Dearborn, uite cine! Dearborn! Dearborn! O spun de o mie de ori! O, ruşine să-ţi fie! Uită-te la pantalonii tăi! Verzi de la iarba în care v-aţi rostogolit amândoi, zău aşa! Mă miră că nu ţi-s şi rupţi între picioare!

Deja, Tuşa Cord aproape urla. Venele de la gât i se vedeau ca nişte funii.

Susan, năucă, se uitase în jos la vechii pantaloni kaki pe care îi purta.

– Tușică, e vopsea – nu vezi că asta e? Eu și Chetta ne-am ocupat de decorațiunile pentru Ziua Sărbătorii la Casa Primarului. Pe fund m-am murdărit când Hart Thorin – nu Dearborn, ci *Thorin* – s-a dat la mine în magazia în care sunt ținute decorațiunile și artificiile. S-a decis că erau locul și timpul potrivite să mai dea o dată din fund. S-a urcat pe mine, s-a descărcat iarăși în pantaloni și a plecat fericit. Fredona, chiar.

Își zbârci nasul, deși în zilele acelea nu simțea pentru Thorin decât, cel mult, un trist dezgust. Teama de el îi trecuse.

Tușa Cord, între timp, o privise cu ochi înflăcărați. Pentru prima dată, Susan se întrebă dacă mătușa ei era sănătoasă la cap.

– Plauzibilă poveste, șopti ea într-un sfârșit.

Deasupra sprâncenelor se vedeau broboane mici de sudoare și rețelele de vinișoare albastre de la tâmple ticăiau ca niște ceasuri. În ultimele zile, femeia emana chiar și un miros aparte, indiferent dacă se spăla sau nu – un iz rânced, acru.

– Ați scornit-o împreună, tu și el, în timp ce stăteați îmbrățișați după?

Susan făcuse un pas în față, prinsese încheietura osoasă a mâinii mătușii sale și-i lipise palma de pata de pe un genunchi. Cordelia strigă și încercă să se tragă înapoi, dar Susan o ținu bine. Îi ridică apoi palma la nas, ținând-o acolo până ce fu sigură că mirosise ce era de fapt pe ea.

– Nu simți, Tușică? Vopsea! Am aplicat-o pe hârtia de orez pentru lampioanele colorate!

Încordarea dispăruse încet din încheietura mâinii pe care o strângea Susan. Ochii care se uitau într-ai ei își recăpătară un dram de claritate.

– Mda, spusese ea până la urmă. Vopsea. Urmă o pauză, după care adăugă: De data asta.

De atunci, Susan întorsese de multe ori capul și văzuse o siluetă îngustă în șolduri venind după ea pe stradă sau una dintre multele prietene ale mătușii sale urmărind-o cu ochi bănuitori. Când călărea pe Povârniș, avea mereu senzația că e privită. De două ori înainte ca ei patru să se reunească în cimitir, fusese de acord să-i întâlnească pe Roland și pe prietenii lui. De ambele dăți fusese nevoită să-și încalce promisiunea, a doua oară chiar în ultimul moment. Cu acea ocazie, îl văzuse pe fiul cel mare al lui Brian Hookey uitându-se la ea cu o intensitate stranie. Fusese doar o intuiție... însă una *puternică*.

Ce agrava mai tare lucrurile pentru ea era faptul că-și dorea o întâlnire la fel de tare ca Roland însuși, și nu doar pentru palavre. Simțea nevoia să-i vadă chipul și să-i strângă mâna în palme. Restul, oricât era de dulce, putea să aștepte, dar avea nevoie să-l vadă și să-l atingă; avea nevoie să se asigure că nu era doar un vis țesut de o fată singură și speriată pentru a-și aduce alinare.

În cele din urmă o ajutase Maria – zeii binecuvânteze-o pe slujnica micuță, care înțelegea poate mai mult decât ar fi putut bănui vreodată Susan. Maria fusese cea care se înființase la Cordelia cu un bilet care spunea că Susan avea să-și petreacă noaptea în aripa pentru oaspeți de la Faleză. Biletul era din partea lui Olive Thorin și, în ciuda tuturor bănuielilor ei, Cordelia nu putea crede că era un fals. Și nici nu era. Olive îl scrisese, cu indiferență și fără a pune întrebări, la solicitarea Susanei.

– Ce are nepoata mea? se răstise Cordelia.

– E obosită, sai. Și suferă de *dolor de garganta.*

– O doare gâtul? Așa aproape de Ziua Sărbătorii? Ridicol! Nu cred! Susan nu se îmbolnăvește niciodată!

– *Dolor de garganta*, repetase Maria, impasibilă cum numai o țărancă poate fi în fața neîncrederii, și cu aceasta Cordelia fusese mulțumită.

Maria însăși nu avea nicio idee ce plănuia Susan, iar asta era exact ce își dorea Susan.

Coborâse cu agilitate de la balcon pe cârceii împletiți ai viței-de-vie care creștea pe peretele nordic al clădirii, coborâse cale de aproape cinci metri și ieșise din curte pe ușa slujitorilor. Acolo o aștepta Roland și, după două minute pasionale despre care nu e nevoie să spunem mai multe, plecaseră amândoi călare pe Rusher către cimitir, unde așteptau Cuthbert și Alain, plini de nerăbdare și speranță.

3

Susan se uită întâi la blondul placid cu față rotundă, al cărui nume nu era Richard Stockworth, ci Alain Johns. Apoi la celălalt – cel din partea căruia simțise atâta îndoială față de ea și poate chiar furie. Cuthbert Allgood îl chema.

Stăteau umăr lângă umăr pe o lespede funerară prăbușită și năpădită de iederă, cu picioarele într-un pârâiaș de ceață. Susan coborî ușor de pe spinarea lui Rusher și se apropie de ei încet. Băieții se ridicară în picioare. Alain făcu o plecăciune ca în Lumea Dinăuntru, cu piciorul în față, genunchiul întins, călcâiul înfipt în pământ.

– Doamnă, spuse el. Zile lungi...

Atunci veni și celălalt lângă el – subțire și tuciuriu, cu un chip ce ar fi fost atrăgător dacă nu era atât de crispat. Ochii lui negri erau de fapt chiar frumoși.

– ...și nopți ușoare, încheie Cuthbert, imitând plecăciunea lui Alain.

Amândoi semănau atât de bine cu niște curteni dintr-o caricatură de Ziua Sărbătorii, încât Susan râse. Nu se putu abține. După care se înclină înaintea lor adânc, depărtând brațele pentru a imita ridicarea tivului rochiei pe care n-o purta.

– Și fie ca voi să aveți de două ori mai multe, domnilor.

Apoi rămaseră pur și simplu privindu-se unul pe altul, trei tineri care nu știau prea bine cum să continue. Roland nu îi ajută; el ședea călare pe Rusher și doar se uita cu atenție.

Susan făcu un pas mic în față, nemairâzând acum. Încă avea gropițe la colțurile buzelor, însă în ochi îi apăruse o privire îngrijorată.

– Sper că nu mă urâți, spuse ea. Aș înțelege dacă ar fi așa – am intervenit în planurile voastre... și între voi trei – dar n-a fost alegerea mea.

Mâinile îi stăteau nemișcate pe lângă corp. Acum le ridică spre Alain și Cuthbert, cu palmele în sus.

– Îl iubesc.

– Nu te urâm, spuse Alain. Așa-i, Bert?

Pentru un moment teribil, Cuthbert rămase tăcut, uitându-se peste umărul Susanei, părând să studieze fața palidă a Lunii Demonului. Fata simți că-i stă inima în loc. Apoi privirea lui se întoarse la ea și îi oferi un zâmbet atât de adorabil, încât un gând confuz, dar precis (*Dacă l-aș fi întâlnit pe el primul...*, așa începea), îi trecu prin minte ca o cometă.

– Ce iubește Roland iubesc și eu, spuse Cuthbert.

Se întinse, îi luă mâinile și o trase în față astfel încât fata ajunse să stea între el și Alain, ca o soră alături de cei doi frați ai săi.

– Întrucât suntem prieteni de când purtam scutece şi vom continua să fim prieteni până când unul dintre noi va părăsi cărarea şi va intra în poiană.

După care rânji ca un copil.

– S-ar putea să găsim toţi capătul cărării împreună, la felul în care merg lucrurile.

– Şi asta curând, completă Alain.

– Nu mă deranjează, încheie Susan Delgado, atât timp cât mătuşa mea Cordelia nu vine cu noi ca bonă.

4

– Noi suntem *ka-tet*, spuse Roland. Suntem o singură fiinţă formată din mai mulţi.

Se uită pe rând la fiecare şi nu văzu în ochii lor nici urmă de dezaprobare. Se regrupaseră la mausoleu. Scoteau aburi pe gură şi pe nas, respirând. Roland stătea pe vine, uitându-se la ceilalţi trei, sare şedeau în linie pe o bancă de piatră pentru meditaţie, flancată de buchete scheletice în vaze de piatră. Pe jos erau împrăştiate petale de trandafiri ofiliţi. Cuthbert şi Alain, de o parte şi de cealaltă a Susanei, o cuprinseseră cu braţele într-un gest aproape inconştient. Din nou Roland se gândi la o soră şi doi fraţi protectori.

– Suntem mai puternici decât înainte, zise Alain. Simt asta.

– Şi eu o simt, rosti Cuthbert şi se uită în jur. Bun loc de întâlnire ne-am găsit. Mai ales pentru un *ka-tet* ca al nostru.

Roland nu zâmbi; replicile spirituale nu erau punctul lui forte.

– Să discutăm despre ce se întâmplă în Hambry, propuse el, şi apoi vom vorbi despre viitorul imediat.

– N-am fost trimişi aici în misiune, să ştii, se adresă Alain Susanei. Am fost trimişi de taţii noştri ca să nu fim acolo, asta e tot. Roland a trezit duşmănia unui om care, cel mai probabil, face parte din suita lui John Farson...

– „A trezit duşmănia", cită Cuthbert. Frumos spus. Ţi se rostogoleşte pe limbă. Am de gând s-o ţin minte şi să folosesc expresia cu fiecare ocazie.

– Controlează-te, îl admonestă Roland. N-am de gând să stau aici toată noaptea.

– Îți cer iertăciune, o, preamărite, spuse Cuthbert, dar ochii i se mișcau zglobii într-un fel care nu trăda pic de căință.

– Am venit cu porumbei călători pentru a putea trimite și primi mesaje, continuă Alain, dar cred că aceștia ne-au fost dați doar ca părinții noștri să se poată asigura că suntem bine.

– Da, spuse Cuthbert. Ce încearcă Alain să spună e că am fost luați prin surprindere. Eu și Roland am avut... păreri diferite... despre cum să procedăm mai departe. El a vrut să așteptăm. Eu nu. Acum sunt încredințat că a avut dreptate.

– Dar din motivele greșite, completă Roland pe un ton sec. În orice caz, ne-am rezolvat diferendele.

Susan se uita când la unul, când la celălalt, cu un aer destul de alarmat. Până la urmă, privirea îi rămase la vânătaia de pe maxilarul lui Roland, în stânga, perfect vizibilă chiar și în lumina slabă care pătrundea prin ușa întredeschisă a *sepulturei*.

– Le-ați rezolvat?

– Nu are importanță, spuse Roland. Farson pune la cale o bătălie, sau poate mai multe, în Munții Pleșuvi, la nord-vest de Gilead. Pentru forțele Afiliației care vor avansa spre el, va părea că este prins în cursă. Dacă lucrurile ar fi evoluat într-un mod firesc, probabil chiar așa s-ar fi întâmplat. Farson are de gând să-i angajeze în luptă, să-i prindă la strânsoare și să-i distrugă cu armele Oamenilor Vechi, pe care le va face să funcționeze cu petrol de la Citgo. Petrolul din rezervoarele pe care le-am văzut noi, Susan.

– Și unde va fi el rafinat pentru ca Farson să-l poată folosi?

– Într-un loc la vest de aici, de-a lungul drumului, spuse Cuthbert. Noi credem că cel mai probabil în Vi Castis. Ai auzit de el? E un ținut minier.

– Am auzit de el, dar n-am ieșit niciodată din Hambry.

Îl privi pe Roland drept în ochi.

– Cred că asta se va schimba curând.

– În munții de acolo au rămas multe mașinării din zilele Oamenilor Vechi, urmă Alain. Cele mai multe în râpe și canioane, se spune. Roboți și lumini ucigașe – raze-lame, li se spune, pentru că te pot tăia perfect în jumătate dacă

treci prin ele. Numai zeii ştiu ce altceva mai e acolo. Unele sunt indubitabil simple legende, însă nu iese fum fără foc. În orice caz, acela pare cel mai probabil loc pentru rafinare.

– Şi apoi vor duce combustibilul acolo unde aşteaptă Farson, zise Cuthbert. Nu că partea asta ar conta pentru noi; avem destule pe cap aici, în Mejis.

– Am aşteptat să aflu tot, interveni Roland. Fiecare detaliu al planului ăstuia nenorocit.

– În caz că nu ai observat, prietenul nostru e puţintel ambiţios, zise Cuthbert şi făcu un semn cu ochiul.

Roland nu-i dădu atenţie. El se uita spre Canionului Ochet. În noaptea aceea, dintr-acolo nu se auzea niciun zgomot; vântul îşi schimbase direcţia, cum făcea toamna, lăsând oraşul în spate.

– Dacă reuşim să dăm foc petrolului, restul se va rezolva de la sine... şi oricum, petrolul e cel mai important lucru. Vreau să-l distrug şi vreau să ne cărăm naibii de aici. Toţi patru.

– Au de gând să acţioneze în Ziua Secerişului, nu-i aşa? întrebă Susan.

– O, da, aşa se pare, răspunse Cuthbert şi râse.

Fu un sunet amplu, molipsitor – râsul unui copil – şi-n timp ce râdea, se clătină înainte şi înapoi şi se ţinu de stomac aşa cum ar fi făcut un copil.

Susan păru nedumerită.

– Ce? Ce este?

– Nu pot spune, răspunse el, bufnind. E prea tare pentru mine. Aş râde continuu şi Roland se va supăra. Spune tu, Al. Povesteşte-i Susanei despre vizita pe care ne-a făcut-o adjunctul Dave.

– A venit la noi la Bar K, spuse Alain, zâmbind şi el. Ne-a vorbit ca un unchi. Ne-a spus că locuitorilor din Hambry nu le plac străinii la Sărbătorile lor şi că ar fi mai bine să rămânem acasă în ziua lunii pline.

– Asta e o nebunie!

Susan vorbi cu indignare, aşa cum vorbeşte oricine atunci când îşi aude oraşul natal denigrat pe nedrept.

– Noi îi primim pe străini *cu braţele deschise* la serbările noastre, sincer, şi aşa a fost mereu! Nu suntem o gloată de... de sălbatici!

– Uşor, uşor, făcu Cuthbert, chicotind. Ştim asta, dar adjunctul Dave nu ştia că noi ştim, nu-i aşa? El ştie că nevastă-sa face cel mai bun ceai alb pe o distanţă

de un kilometru și jumătate, dar în afară de asta Dave e cam în ceață. Șeriful Herk știe *puțin* mai mult, aș zice, dar nu foarte mult.

– Încercarea lor de a ne descuraja să participăm înseamnă două lucruri, luă Roland cuvântul. Primul e acela că au de gând să acționeze în ziua Sărbătorii Secerișului, exact cum ai spus tu, Susan. Al doilea e că se cred în stare să fure bunurile lui Farson direct de sub nasul nostru.

– Și apoi poate să dea vina pe noi, completă Alain.

Fata se uită curioasă de la unul la celălalt, după care spuse:

– Și voi ce ați plănuit, atunci?

– Să distrugem ce au lăsat la Citgo ca momeală pentru noi și apoi să-i lovim acolo unde se adună laolaltă, rosti Roland pe un ton scăzut. Adică la Stânca Suspendată. Cel puțin jumătate din rezervoarele pe care vor să le ducă la vest deja sunt acolo. Vor avea un detașament acolo. Până la două sute de oameni, poate, deși cred că vor fi mai puțini. Am de gând ca toți oamenii aceia să moară.

– Dacă nu mor ei, murim noi, spuse Alain.

– Cum putem noi patru să ucidem două sute de soldați?

– Nu putem. Dar dacă reușim să dăm foc la unul sau la două dintre rezervoarele strânse acolo, credem că va avea loc o explozie – poate una uriașă. Soldații care vor supraviețui vor fi îngroziți, iar conducătorii rămași în viață vor fi roșii de furie. Ne vor vedea, pentru că ne vom lăsa văzuți...

Alain și Cuthbert îl priveau fără să respire. Prima parte a planului fie le fusese povestită, fie o bănuiseră singuri, însă partea aceasta era cea pe care Roland o ținuse până atunci doar pentru sine.

– Și atunci? întrebă ea, înspăimântată. *Și atunci?*

– Atunci cred că-i vom putea atrage în Canionul Ochet, spuse Roland. Cred că-i putem atrage în deșirare.

5

Vorbele acestea fură întâmpinate cu o tăcere absolută. Apoi, nu fără respect, Susan spuse:

– Ești nebun de legat.

– Nu, zise Cuthbert cu un aer meditativ. Nu este. Te gândeşti la spărtura aceea din peretele canionului, nu-i aşa, Roland? Cea dinaintea cotului de pe fundul lui.

Roland încuviinţă tăcut.

– Patru oameni s-ar putea căţăra pe acolo fără mari probleme. Sus vom pregăti un morman măricel de pietre. Destule cât să antreneze în mişcare alte pietre, care să cadă peste cei care ar încerca să ne urmărească.

– Ce oribil! exclamă Susan.

– E o chestiune de supravieţuire, replică Alain. Dacă li se permite să ia petrolul şi să-l folosească, vor ucide toţi oamenii Afiliaţiei care se vor afla în bătaia armelor lor. Omul de Bine nu ia prizonieri.

– N-am spus că e greşit, ci doar oribil.

Păstrară tăcerea un moment, patru copii contemplând uciderea a două sute de oameni mari. Doar că nu toţi aveau să fie oameni în toată firea; mulţi (poate chiar cei mai mulţi) aveau să fie băieţi cam de vârsta lor.

Într-un sfârşit, ea spuse:

– Cei care nu vor fi prinşi de alunecarea de pietre vor ieşi pur şi simplu din canion pe unde au intrat.

– Ba n-o vor face.

Alain văzuse geografia locului şi înţelegea acum problema mai bine. Roland aproba din cap, iar pe buzele lui se vedea urma unui zâmbet.

– De ce nu?

– Crengile din gura canionului. Le vom da foc, nu-i aşa, Roland? Şi dacă vânturile vor fi năprasnice în ziua aceea... fumul...

– Îi va împinge până în capăt, aprobă Roland. Până în deşirare.

– Cum vei da foc barajului de crengi? întrebă Susan. Ştiu că sunt uscate, dar cu siguranţă nu vei avea timp să foloseşti un chibrit cu sulf sau amnarul tău.

– La asta ne poţi ajuta tu, explică Roland, la fel cum ne poţi ajuta să dăm foc rezervoarelor. Nu ne putem bizui să aprindem petrolul doar folosindu-ne armele, ştii bine; petrolul nerafinat e mult mai puţin volatil decât cred oamenii. Şi sper că te va ajuta şi Sheemie.

– Spune-mi ce vrei.

6

Mai discutară aproape douăzeci de minute, perfectând planul cu surprinzător de puține detalii – toți păreau să înțeleagă că dacă plănuiau prea mult și lucrurile se schimbau brusc, puteau rămâne blocați. *Ka* îi împinsese la aceasta; cel mai bine poate că era să se bazeze pe *ka* – și pe propriul lor curaj – ca să-i aducă înapoi.

Lui Cuthbert nu-i plăcea ideea de a-l implica pe Sheemie, dar până la urmă cedă – rolul băiatului avea să fie marginal, deși nu tocmai lipsit de riscuri, iar Roland era de acord că-l puteau lua cu ei atunci când aveau să părăsească Mejis definitiv. O echipă de cinci era la fel de bună ca o echipă de patru, spuse el.

– Foarte bine, rosti Cuthbert în cele din urmă, după care se întoarse spre Susan. Ar trebui să vorbim cu el ori tu, ori eu.

– Vorbesc eu.

– Asigură-te că înțelege să nu-i sufle lui Coral Thorin nici măcar un cuvințel, o puse Cuthbert în gardă. Și nu doar fiindcă primarul este fratele ei; pur și simplu n-am încredere în târâtura aia.

– Îți pot da eu un motiv mai bun decât Hart pentru care să nu te încrezi în ea, spuse Susan. Mătușa mea spune că s-a amorezat de Eldred Jonas. Sărmana Tușă Cord! A avut cea mai proastă vară din viața ei. Și nici toamna nu va fi mai bună, socot. Oamenii o vor numi mătușa unei trădătoare.

– Unii vor ști să înțeleagă, spuse Alain. Întotdeauna sunt unii care înțeleg.

– Poate, dar Tușa Cordelia e genul de femeie la urechile căreia nu ajung niciodată bârfe bune. Și altele nici ea nu răspândește. I-a căzut și ei cu tronc Jonas, dacă-ți vine se crezi.

Cuthbert rămase mut de uimire.

– I-a căzut cu tronc Jonas? Pe toți zeii parșivi! Ca să vezi! Păi, dacă oamenii ar fi spânzurați pentru prost-gust în dragoste, mătușa ta ar fi prima la eșafod, nu crezi?

Susan chicoti, își strânse genunchii la piept și încuviință din cap.

– E timpul să plecăm, spuse Roland. Dacă Susan va trebui informată despre ceva fără întârziere, vom folosi piatra roșie din peretele de la Inimă Verde.

– Bun, spuse Cuthbert. Să plecăm. Frigul de aici îți intră în oase.

Roland se ridică și își întinse picioarele amorțite.

– Important e că s-au decis să ne lase liberi cât timp își strâng lucrurile și fug. Ăsta-i avantajul nostru și e unul bun. Iar acum...

Vocea calmă a lui Alain îl făcu să se oprească.

– Mai este ceva. Un lucru foarte important.

Roland se lăsă înapoi pe vine, uitându-se curios la prietenul său.

– Vrăjitoarea.

Susan tresări, însă Roland scoase doar un singur hohot de râs.

– Ea nu are niciun rol în treaba asta, Al... nu văd cum ar putea avea. Nu cred că e implicată în conspirația lui Jonas...

– Nici eu, spuse Alain.

– ...iar eu și Cuthbert am convins-o să-și țină gura despre Susan și despre mine. Dacă n-o făceam, mătușa ei ar fi pornit deja scandalul.

– Dar nu înțelegi? întrebă Alain. Adevărata problemă nu e cui i-ar fi putut spune Rhea asta. Problema e *cum a reușit să afle.*

– E roz, zise Susan dintr-odată.

Ținea mâna în păr, atingea cu degetele șuvițele tăiate care începuseră să crească la loc.

– Ce este roz? întrebă Alain.

– Luna, spuse ea, apoi clătină din cap. Nu știu. Nu știu despre ce vorbesc. N-am minte ca Tandea și Mandea, chiar așa... Roland? Ce este? Ce te tulbură?

Roland nu mai stătea pe vine; se prăbușise în fund pe podeaua de piatră presărată cu petale. Arăta ca un om care se străduiește să nu leșine. În afara mausoleului se auzi un răpăit osos de frunze căzătoare și strigătul unui caprimulg.

– Zei atotputernici, rosti el pe voce joasă. Nu se poate. *Nu poate fi adevărat.*

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Cuthbert.

Tot umorul se scursese de pe chipul celui din urmă, lăsând în urmă o expresie crudă și serioasă pe care nici propria lui mamă n-ar fi recunoscut-o... sau n-ar fi vrut să o recunoască.

– Roz, grăi Cuthbert. Ce interesant – același cuvânt pe care tatăl tău s-a întâmplat să-l pomenească înainte să plecăm, Roland, nu-i așa? Ne-a avertizat în legătură cu cel roz. Noi am crezut că era o glumă. *Aproape.*

– O! zise Alain, căscând larg ochii. O, *futu-i!* îi scăpă.

Își dădu seama ce spusese când stătea picior la picior cu iubita celui mai bun prieten al său și își acoperi iute gura cu mâinile. Obrajii îi ardeau, roșii.

Susan aproape că nu băgă de seamă. Ea se uita țintă la Roland, tot mai speriată și mai confuză.

– Ce? întrebă ea. Ce știți voi? Spune-mi! *Spune-mi!*

– Aș vrea să te hipnotizez din nou, cum am făcut în ziua aceea în crângul de sălcii, zise Roland. Vreau să o fac chiar acum, înainte să mai vorbim despre asta și să acoperim cu nimicuri ceea ce îți amintești.

În timp ce vorbea, Roland vârâse mâna în buzunar. Acum scoase un glonț, care începu să-i danseze încă o dată pe dosul palmei. Ochii ei se duseră numaidecât la el, atrași ca fierul de un magnet.

– Pot? întrebă el. Cu permisiunea ta, draga mea.

– Mda, poți.

Ochii ei deja se căscau și căpătau un luciu sticlos.

– Nu știu de ce crezi că de data aceasta va fi altfel, dar...

Se opri din vorbit, ochii săi continuând să urmărească dansul glonțului pe mâna lui Roland. Când el îl făcu să stea și îl strânse în pumn, fata închise ochii. Respira ușor și regulat.

– Pe toți zeii, a căzut ca o piatră, șopti Cuthbert, uimit.

– A mai fost hipnotizată înainte. De Rhea, cred. Roland tăcu. Apoi: Susan, mă auzi?

– Mda, Roland, te aud foarte bine.

– Vreau să mai auzi o voce.

– A cui?

Roland îi făcu semn lui Alain să se apropie. Dacă exista o persoană capabilă să spargă blocajul din mintea Susanei (sau să găsească un mod de a-l ocoli), acela era el.

– A mea, Susan, rosti Alain, venind alături de Roland. O recunoști?

Fata surâse cu ochii închiși.

– Mda, ești Alain. Richard Stockworth îți spuneai.

– Așa e.

Băiatul se uită la Roland cu ochi agitați, întrebători – *Ce să o întreb?* – dar pentru o clipă Roland nu răspunse. El era în două alte locuri, ambele în același timp, și auzea două voci diferite.

Susan, lângă pârâul din crângul de sălcii: *Mi-a spus: „Mda, scumpo, uite așa, ce fată cuminte ești tu", apoi totul roz.*

Tatăl lui, în curtea din spatele Sălii Mari: *E grepfrutul. Și prin asta vreau să spun cel roz.*

Cel roz.

7

Caii lor erau înșeuați și încărcați; cei trei băieți stăteau înaintea lor, afișând un aer impasibil, însă în forul lor interior abia așteptând să plece. Drumul – și misterele presărate de-a lungul lui – nu ispitește pe nimeni cum îi ispitește pe cei tineri.

Se aflau în curtea de la est de Sala Mare, nu departe de locul unde Roland îl biruise pe Cort, punând toate aceste lucruri în mișcare. Era dimineața devreme, soarele nu răsărise încă, ceața întinzându-se peste câmpiile verzi în fuioare cenușii. La distanță de aproximativ treizeci de pași, tații lui Cuthbert și Alain stăteau de pază cu picioarele depărtate și cu mâinile pe tocurile pistoalelor. Era puțin probabil că Marten (care lipsea pe moment din palat și, din câte știau toți, chiar și din Gilead) va porni vreun atac împotriva lor – nu acolo – dar posibilitatea nici nu putea fi scoasă din calcul.

Astfel, doar tatăl lui Roland le vorbi în timp ce ei urcau în șa pentru a-și începe drumul spre est, către Mejis și Arcul Extern.

– Un ultim lucru, spuse el pe când băieții potriveau chingile șeilor. Mă îndoiesc că veți vedea ceva ce să ne intereseze – nu în Mejis – dar trebuie să vă previn să fiți mereu cu ochii în patru la o culoare a curcubeului. Mă refer la Curcubeul Vrăjitorului.

Râse în barbă și continuă:

– E grepfrutul. Și prin asta vreau să spun cel roz.

– Curcubeul Vrăjitorului e doar un basm, spuse Cuthbert, zâmbind ca răspuns la zâmbetul lui Steve.

Apoi – poate văzuse ceva în ochii lui Steven Deschain – zâmbetul lui Cuthbert șovăi.

– Nu-i așa?

– Nu toate poveștile vechi sunt adevărate, dar cred că aceea a Curcubeului lui Maerlyn este adevărată, răspunse Steve. Se spune că odinioară au existat treisprezece globuri de cristal în el – câte unul pentru fiecare dintre cei Doisprezece Gardieni și unul reprezentând punctul de întâlnire a Grinzilor.

– Unul pentru Turn, rosti Roland cu voce joasă, simțindu-și pielea de găină. Unul pentru Turnul Întunecat.

– Mda, i se spunea Treisprezece pe când eram eu copil. Uneori depănam povești despre globul negru de cristal în jurul focului și ne speriam îngrozitor... dacă nu ne prindeau tații noștri. Tatăl meu spunea că nu e înțelept să vorbești despre Treisprezece, căci acesta și-ar putea auzi numele și s-ar putea rostogoli spre tine. Însă Treisprezece Negru nu are importanță pentru voi trei... nu acum, cel puțin. Nu, voi trebuie să fiți atenți la cel roz. Grepfrutul lui Maerlyn.

Imposibil de spus cât de serios vorbea... sau dacă nu vorbea deloc serios.

– Dacă celelalte globuri din Curcubeul Vrăjitorului *au existat*, majoritatea sunt sparte acum. Lucrurile de felul acesta nu stau niciodată mult timp într-un singur loc sau în mâinile unei singure persoane, știți, și chiar cristalul fermecat se poate sparge. Totuși, se poate ca trei sau patru arcuri ale Curcubeului să se mai rostogolească încă pe lumea asta tristă a noastră. Cel albastru, aproape sigur. Acum mai puțin de cincizeci de ani se afla în posesia unui trib de mutanți leneși din deșert – Purceii Totali, își spuneau ei – deși de atunci i s-a pierdut din nou urma. Despre cel verde și cel portocaliu se spunea că ar fi în Lud și, respectiv, Dis. Și, în fine, se mai zvonește despre cel roz.

– La ce folosesc ele, mai exact? întrebă Roland. La ce sunt bune?

– La văzut. Unele culori ale Curcubeului Vrăjitorului se spune că privesc în viitor. Altele privesc în alte lumi – acelea unde locuiesc demonii, acelea unde se presupune că s-au dus Oamenii Vechi atunci când au părăsit lumea noastră. Ele pot totodată să arate locul ușilor secrete care asigură trecerea în lumi. Alte culori, se spune, pot privi departe în lumea noastră și pot vedea lucruri pe care oamenii ar prefera să le treacă sub tăcere. Nu văd niciodată binele, ci doar răul. Cât din toate acestea este adevărat și cât e mit nimeni nu știe cu certitudine.

Se uită la ei, zâmbetul ștergându-i-se de pe chip.

– Ştim însă un lucru: se spune că John Farson are un talisman, ceva ce străluceşte în cortul său noaptea târziu... uneori înaintea bătăliilor, alteori înaintea unor mişcări mari de trupe şi cai, uneori înaintea anunţării deciziilor importante. Şi străluceşte roz.

– Poate are o lumină electrică şi pune o eşarfă roz peste ea când se roagă, sugeră Cuthbert.

Se uită în jur la prietenii săi, puţin cam defensiv.

– Nu glumesc; sunt oameni care fac asta.

– Tot ce se poate, grăi tatăl lui Roland. Poate doar asta este, sau ceva asemănător. Dar poate e mult mai mult de atât. Tot ce pot spune din ceea ce ştiu e că ne înfrânge mereu, ne scapă mereu şi îşi face mereu apariţia unde te aştepţi mai puţin. Dacă magia e în el şi nu în vreun talisman pe care îl deţine, atunci zeii să ajute Afiliaţia.

– Vom fi cu ochii în patru, dacă asta vrei, spuse Roland, dar Farson e la nord sau vest. Noi mergem la est.

De parcă tatăl lui n-ar fi ştiut asta.

– Dacă e un arc al Curcubeului, replică Steve, ar putea fi oriunde – estul sau sudul sunt la fel de probabile ca vestul. Vedeţi voi, nu-l poate ţine cu el tot timpul. Oricât de tare i-ar uşura mintea şi sufletul. Nimeni nu poate.

– De ce?

– Pentru că sunt vii şi înfometate, zise Steven. Începi folosindu-te de ele şi sfârşeşti fiind folosit de ele. Dacă Farson are o bucată de Curcubeu, probabil că o trimite de la el şi o cheamă înapoi atunci când are nevoie de ea. El înţelege riscul de a-l pierde, dar în acelaşi timp înţelege riscul de a-l ţine prea mult timp la el.

Exista o întrebare pe care ceilalţi doi, constrânşi de politeţe, n-o puteau pune. Roland putea şi o făcu:

– Vorbeşti serios despre asta, tată? Nu ne iei doar peste picior, nu-i aşa?

– Vă trimit de acasă la o vârstă la care mulţi băieţi încă nu pot dormi bine dacă mama nu-i sărută de noapte bună, spuse Steven. Mă aştept să vă revăd pe toţi trei teferi şi nevătămaţi – Mejis e un loc minunat şi liniştit, sau aşa era în copilăria mea – dar nu pot fi sigur de asta. La felul în care sunt lucrurile în zilele astea, nimeni nu poate fi sigur de nimic. Nu v-aş putea trimite de lângă mine cu o glumă şi un hohot de râs. Mă surprinde că crezi asta.

– Iartă-mă, rogu-te, spuse Roland.

Între el și tatăl lui se lăsase o pace fragilă pe care Roland nu voia să o rupă. Totuși, ardea de nerăbdare să plece la drum. Rusher nu avea stare sub el, parcă aprobându-l.

– Nu mă aștept ca voi să vedeți globul lui Maerlyn... în același timp nu mă așteptam nici să vă văd plecând la paisprezece ani cu revolvere înfășurate în păturile de dormit. Aici e mâna *ka*-ului, iar atunci când *ka*-ul acționează, orice e posibil.

Încet, foarte încet, Steven își dădu jos pălăria, păși în spate și se înclină în fața lor.

– Mergeți în pace, băieți. Și întoarceți-vă sănătoși.

– Zile lungi și nopți ușoare, sai, spuse Alain.

– Noroc bun, spuse Cuthbert.

– Te iubesc, spuse Roland.

Steven încuviință.

– Mulțam-sai, și eu te iubesc. Aveți binecuvântarea mea, băieți.

Spuse aceste ultime cuvinte cu voce tare, iar ceilalți doi bărbați – Robert Allgood și Christopher Johns, căruia i se spunea Înflăcăratul Chris în zilele năbădăioasei sale tinereți – își oferiră și ei binecuvântarea.

Astfel, cei trei băieți porniră spre Drumul Mare, în timp ce vara se întindea în toate direcțiile, liniștită ca un suspin. Roland ridică ochii spre cer și văzu ceva care îl făcu să uite complet de Curcubeul Vrăjitorului. Era mama lui, aplecată pe fereastra dormitorului ei: ovalul chipului său era înconjurat de piatra gri fără vârstă a aripii de vest a castelului. Pe obraji îi șiroiau lacrimile, dar zâmbea și ridică o mână într-un gest larg de rămas-bun. Dintre toți trei, doar Roland o văzu.

Și nu-i răspunse la salut.

8

– *Roland!*

Un cot îl lovi în coaste destul de tare încât să risipească aceste amintiri, așa puternice cum erau, și să-l aducă înapoi în prezent. Era Cuthbert.

– Fă ceva, dacă vrei să faci! Scoate-ne din cavoul ăsta înainte să tremur de să-mi cadă pielea de pe oase!

Roland își apropie buzele de urechea lui Alain.

– Fii pregătit să mă ajuți.

Alain aprobă din cap.

Roland se întoarse la Susan.

– După prima dată când am fost împreună, tu te-ai dus la pârâul din crâng.

– Mda.

– Ți-ai tăiat câteva șuvițe de păr.

– Mda. Aceeași voce visătoare. Așa am făcut.

– Ți l-ai fi tăiat pe tot?

– Mda, până la ultima șuviță.

– Știi cine ți-a spus să-l tai?

O pauză lungă. Roland era gata să se întoarcă spre Alain, când fata spuse:

– Rhea.

Și o nouă pauză.

– A vrut să-mi spurce corpul.

– Da, dar ce s-a întâmplat mai târziu? Ce s-a întâmplat pe când stăteai în pragul ușii?

– O, și s-a mai întâmplat ceva înainte.

– Ce?

– I-am adus lemne, spuse ea și tăcu.

Roland se uită la Cuthbert, care ridică din umeri. Alain depărtă brațele. Roland se gândi să-i ceară acestuia din urmă să facă un pas în față, dar socoti că nu era încă momentul.

– Lasă lemnele acum, spuse el, sau tot ce a fost înainte. Vom vorbi despre asta mai târziu, poate, nu acum. Ce s-a întâmplat când te pregăteai să pleci? Ce ți-a spus vrăjitoarea despre păr?

– Mi-a șoptit în ureche. Și avea un Iisus-Omul.

– Ce ți-a șoptit?

– Nu știu. Partea asta e roz.

Acum era momentul. Roland înclină din cap spre Alain, care își mușcă buza și păși în față. Părea speriat, dar când luă mâinile Susanei în mâinile sale și îi vorbi, vocea lui era calmă și liniștitoare.

– Susan? Sunt Alain Johns. Mă cunoști?

– Mda... Richard Stockworth îți spuneai.

– Ce ți-a șoptit Rhea la ureche?

O încruntare, vagă precum o umbră într-o zi mohorâtă, îi încreți fruntea.

– Nu pot să văd. E roz.

– Nu e nevoie să vezi, spuse Alain. Nu să vezi vrem noi acum. Închide ochii, ca să nu mai vezi deloc.

– Dar *sunt* închiși, zise ea, puțin bosumflată.

E speriată, gândi Roland. Simți dorința de a-i spune lui Alain să se oprească, să o trezească, dar și-o înfrână.

– Cei lăuntrici, spuse Alain. Cei care se uită dinăuntrul amintirii. Închide-i pe aceia, Susan. Închide-i, pentru numele tatălui tău, și spune-mi nu ce vezi, ci ce *auzi*. Spune-mi ce a *spus* vrăjitoarea.

Pe neașteptate, cu un aer înfiorător, fata deschise ochii în clipa în care închise ochii minții. Se uită țintă la și prin Roland, cu ochii unei statui străvechi. Roland își reprimă un strigăt.

– Era în cadrul ușii, Susan? întrebă Alain.

– Mda. Amândouă eram.

– Fii iar acolo.

– Mda

O voce din vis. Pierită, dar clară.

– Chiar și cu ochii închiși pot să văd lumina lunii. E mare ca un grepfrut.

E grepfrutul, își spuse Roland. *Și prin asta vreau să spun că e cel roz.*

– Și ce auzi? Ce spune ea?

– Nu, *eu* spun.

Vocea ușor capricioasă a unei fetițe.

– La început spun eu, Alain. Spun: „Am terminat ce aveam de făcut?" și ea spune „Poate ar mai fi un lucrușor", și apoi... apoi...

Alain o strânse ușor de mâini, folosind forța pe care o deținea, hipersensibilitatea, trimițând-o în ea. Fata încercă fără mare efort de voință să se ferească, dar el nu o lăsă.

– Apoi ce? Ce a urmat?

– Are o medalie mică de argint.

– Da?

– Se apleacă spre mine şi mă întreabă dacă o aud. Simt mirosul respiraţiei ei. Pute a usturoi. Şi a alte lucruri, chiar mai rele.

Susan se strâmbă, dezgustată.

– Îi spun că o aud. Acum pot să văd. Văd medalia pe care o are.

– Foarte bine, Susan, rosti Alain. Ce altceva mai vezi?

– Rhea. Arată ca un craniu în lumina lunii. Un craniu cu păr.

– Pe toţi zeii, murmură Cuthbert şi îşi încrucişă braţele pe piept.

– Spune că trebuie să ascult. Eu spun că voi asculta. Spune că trebuie să mă supun. Eu spun că mă voi supune. Ea spune: „Mda, scumpo, uite aşa, ce fată cuminte eşti tu." Mă mângâie pe păr. Continuu.

Ca prin vis, Susan ridică o mână nesigură, palidă în umbrele criptei, spre părul său blond.

– Şi apoi spune că trebuie să fac ceva când se va sfârşi cu virginitatea mea. „Aşteaptă", spune ea, „până ce va adormi lângă tine, apoi taie-ţi părul din cap. Până la ultima şuviţă. Până chiar la scalp."

Băieţii o priviră tot mai îngroziţi pe măsură ce vocea ei *deveni* vocea lui Rhea – ritmurile unduitoare şi mârâite ale bătrânei de pe Cöos. Chiar şi faţa – cu excepţia ochilor reci, visători – devenise faţa unei cotoroanţe.

– „Taie-l tot, fată, fiecare şuviţă de otreapă, mda, şi întoarce-te la el cheală cum te-a făcut maică-ta! Să vedem cum o să-i placă atunci de tine!"

Tăcu brusc. Alain întoarse obrazul palid spre Roland. Îi tremurau buzele, însă tot nu dădea drumul mâinilor fetei.

– De ce e roz luna? întrebă Roland. De e ce roz luna când încerci să-ţi aminteşti?

– E din cauza splendorii ei.

Susan părea aproape surprinsă, aproape veselă. Încrezătoare.

– Îl ţine sub pat, chiar aşa. Nu ştie că l-am văzut.

– Eşti sigură?

– Mda, zise Susan, apoi adăugă simplu: M-ar fi ucis dacă ştia.

Chicoti, şocându-i pe toţi.

– Rhea are luna într-o cutie sub pat.

Rosti aceste cuvinte ca o fetiţă care se răsfaţă.

– O lună roz, zise Roland.

– Mda.

– Sub patul ei.

– Mda.

De data aceasta chiar își eliberă mâinile din palmele lui Alain. Descrise un cerc cu ele în aer și, vorbind în sus spre el, o înspăimântătoare expresie de lăcomie îi străbătu chipul ca un junghi.

– Mi-ar plăcea să o am, Roland. Zău așa. Adorabila lună! Am văzut-o când m-a trimis după lemne. Pe geam. Părea... tânără. Apoi, din nou: Mi-ar plăcea să am și eu un lucru ca acela.

– Ba nu... nu ți-ar plăcea. Și e sub patul ei?

– Mda, într-un loc magic pe care îl face cu vrăji.

– Are o bucată din Curcubeul lui Maerlyn, zise Cuthbert cu mirare în glas. Cotoroanța are lucrul cu privire la care care ne-a pus în gardă tatăl tău – nu-i de mirare că știe atâtea câte știe!

– Mai avem nevoie de ceva? întrebă Alain. I s-au răcit foarte tare mâinile. Nu-mi place să o țin așa adânc în transă. S-a descurcat bine, dar...

– Cred că am terminat.

– Să-i spun să uite?

Roland clătină imediat din cap – erau *ka-tet*, la bine sau la rău. Atinse degetele fetei și da, *erau* reci.

– Susan?

– Mda, dragul meu.

– Am să spun o poezioară. Când termin, îți vei aminti totul, cum ai făcut înainte. Bine?

Fata zâmbi și închise ochii.

– Pasăre și urs, iepure și pește...

Surâzând, Roland încheie:

– Dă-i iubirea mea celei ce mă iubește.

Susan deschise ochii. Și zâmbi.

– Tu, spuse ea din nou și îl sărută. Tot tu, Roland. Tot tu, iubirea mea.

Neputându-se împotrivi, Roland o cuprinse în brațe.

Cuthbert își feri privirea. Alain lăsă ochii în jos, spre cizmele sale, și își drese glasul.

9

Pe când se întorceau spre Faleză, Susan cu brațele pe după mijlocul lui Roland, fata întrebă:

– Vrei să-i iei globul de cristal?

– Mai bine să-l lăsăm unde este, pentru moment. I-a fost încredințat spre păstrare de Jonas, din partea lui Farson, nu am niciun dubiu. Urmează să fie trimis la vest cu restul lucrurilor de aici; nici în privința asta nu am vreun dubiu. Ne vom ocupa de el atunci când ne vom ocupa de rezervoare și de oamenii lui Farson.

– Vrei să-l iei cu noi?

– Să-l iau sau să-l sparg. Presupun că ar trebui să i-l duc tatei, dar asta comportă unele riscuri. Va trebui să avem grijă. E o splendoare puternică.

– Și dacă babornița ne vede planurile? Dacă îl avertizează pe Jonas sau pe Kimba Rimer?

– Dacă nu ne vede venind să-i luăm neprețuita jucărie, nu cred că planurilor noastre le dă mai multă atenție. Cred că i-am băgat spaima în oase, iar dacă globul într-adevăr a subjugat-o, acum probabil că nu vrea decât să se uite în el.

– Și să-l păstreze. Va mai vrea și asta.

– Mda.

Rusher mergea pe o cărare care străbătea pădurea de pe faleza dinspre mare. Printre ramurile desfrunzite întrezăreau peretele cenușiu și îmbrăcat în iederă care înconjura Casa Primarului și auzeau vuietul ritmic al valurilor care se spărgeau jos, pe pietre.

– Poți intra în siguranță, Susan?

– Nu te teme.

– Și știi ce aveți de făcut tu și Sheemie?

– Mda. Mă simt mai bine decât m-am simțit de mult timp. Am impresia că în sfârșit mi s-a ridicat o umbră veche de pe minte.

– Dacă e așa, lui Alain trebuie să-i mulțumești. Singur n-aș fi reușit.

– Are ceva magic în mâini.

– Da.

Ajunseseră la intrarea servitorilor. Susan coborî din șa cu o ușurință fluidă. Coborî și el și rămase lângă ea ținând-o cu un braț pe după mijloc. Fata se uita în sus la lună.

– Uite, s-a împlinit destul cât să poți vedea începutul feței Demonului. O vezi?

Un nas ascuțit, un rânjet de craniu. Nu avea ochi încă, dar da, o vedea.

– Mă îngrozea când eram mică.

Susan șoptea acum, atentă la casa dindărătul zidului.

– Trăgeam oblonul când Luna Demonului era plină. Mă temeam că dacă mă vedea, avea să se întindă după mine și să mă tragă sus la ea și să mă mănânce.

Îi tremurau buzele.

– Copiii sunt naivi, nu?

– Uneori.

În copilărie, lui nu îi fusese teamă de Luna Demonului, însă de aceasta îi era teamă. Viitorul părea atât de întunecat, iar drumul prin lumină atât de îngust.

– Te iubesc, Susan. Din toată inima.

– Știu. Și eu te iubesc pe tine.

Îl sărută pe gură cu buzele-i gingașe deschise. Îi puse mâna pe sân un moment, apoi îi sărută palma caldă. El o îmbrățișă din nou și ea se uită pe după el la luna în creștere.

– O săptămână până la Seceriș, spuse ea. *Fin de año,* cum îi spun *vaqueros* și *labradoros*. Așa i se spune și în țara ta?

– Pe aproape, zise Roland. Noi spunem că e închiderea anului. Femeile se plimbă împărțind conserve și sărutări.

Fata râse ușor la umărul lui.

– Poate că totuși lucrurile nu mi se vor părea atât de diferite.

– Tu trebuie să-ți păstrezi toate sărutările cele mai bune pentru mine.

– Așa voi face.

– Orice se va întâmpla, vom fi împreună, rosti el, dar deasupra lor Luna Demonului rânjea în bezna înstelată de peste Marea Limpede, ca și când ar fi știut o altă față a viitorului.

VI

ÎNCHIDEREA ANULUI

1

Şi astfel vine în Mejis *fin de año*, cunoscut în centrul Lumii de Mijloc ca închiderea anului. Vine aşa cum a făcut-o de o mie de ori înainte... sau de zece mii de ori, sau de o sută de mii de ori. Nimeni nu poate spune cu precizie; lumea a mers mai departe şi timpul s-a schimbat în chip ciudat. În Mejis este o vorbă care spune: „Timpul este un chip pe apă."

Pe ogoare, ultimii cartofi sunt culeşi de bărbaţi şi femei care poartă mănuşi şi poncho-uri de lucru, întrucât acum vântul s-a înăsprit, suflând de la est la vest, suflând tare, iar în aer se simte mereu miros de sare – un miros ca de lacrimi. *Los campesinos* recoltează şirurile cu destulă voioşie, discutând despre ce vor face şi despre şotiile de care se vor ţine la Sărbătoarea Secerişului, dar simt toată vechea tristeţe a toamnei în vânt; plecarea anului. Se scurge de lângă ei precum apa unui pârâu, şi chiar dacă nimeni nu vorbeşte despre asta, toţi o ştiu foarte bine.

În livezi, ultimele şi cele mai de sus mere sunt culese de tineri care râd (pe vânturi aşa puternice, aproape nişte vijelii, tinerii sunt singurii la lucru) şi care ţopăie în vârful copacilor ca nişte ciori în cuib. Deasupra lor, pe ceruri

senine de un albastru sclipitor, stoluri de gâşte zboară spre sud, strigându-şi răguşitul *adieux*.

Micile bărci de pescuit sunt scoase din apă; burţile lor sunt curăţate şi vopsite de proprietarii care cântă şi lucrează, cei mai mulţi, goi până la brâu în aerul muşcător. Lucrând, cântă cântecele vechi...

Sunt un om al mării albăstrii,
Cât văd cu ochii, cât văd cu ochii,
Sunt un om al mândrei Baronii,
Cât văd cu ochii este al meu!

Sunt un om al golfului azuriu,
Tot ce spun, tot ce spun,
S-am năvodul plin e-obligatoriu,
Tot ce spun e meritoriu!

...şi uneori câte o butelcă de *graf* e aruncată de la un doc la altul. Pe apele golfului rămân acum doar bărcile mai mari, dând ocol cercurilor largi care marchează locul unde şi-au aruncat năvoadele aşa cum un câine ciobănesc dă ocol unei turme de oi. La prânz, golful e o cortină vălurită de foc autumnal şi bărbaţii şed în bărci cu picioarele încrucişate, mâncând, şi ştiu că tot cât văd cu ochii este al lor... cel puţin până ce vijeliile cenuşii ale toamnei se vor îngrămădi la orizont, tuşindu-şi palele de lapoviţă şi ninsoare.

Închiderea, închiderea anului.

Pe străzile Hambry-ului, lampioanele de Seceriş ard acum noaptea şi mâinile momâilor de paie sunt vopsite în roşu. Amulete de Seceriş atârnă pretutindeni şi chiar dacă femeile deseori sărută şi sunt sărutate în stradă şi în ambele pieţe – deseori de bărbaţi pe care nu îi cunosc – practicarea actului sexual a luat o pauză aproape generală. Se va relua (cu focuri de artificii, aţi putea spune) în Noaptea Secerişului. Ca urmare, peste un an se va înregistra obişnuita recoltă de copii ai Pământului Plin.

Pe Povârniş, caii galopează energic, înţelegând parcă (şi cel mai probabil chiar înţeleg) că perioada lor de libertate se apropie de sfârşit. Aleargă şi apoi se opresc cu faţa către vest când suflă vântul, întorcând fundul iernii. La

ferme, plasele contra insectelor sunt date jos şi în locul lor sunt puse obloane. În uriaşele bucătării de la ferme şi în cele mai mici de la case, nimeni nu fură sărutări de Seceriş şi nimeni nu se gândeşte măcar la sex. Aceasta e perioada conservelor şi bucătăriile sunt pline de aburi şi duduie de căldură din zori şi până târziu în seară. Se simte miros de mere şi sfeclă şi fasole şi nap iute şi carne afumată. Femeile lucrează neîncetat cât e ziua de lungă şi apoi merg în pat ca teleghidate, unde dorm buştean până când întunericul următoarei dimineţi le cheamă înapoi în bucătărie.

În curţile oraşului se ard frunzele şi, pe măsură ce săptămâna avansează şi chipul Vechiului Demon se arată tot mai clar, momâile de paie cu mâini roşii sunt aruncate pe ruguri din ce în ce mai des. Pe câmpii, pănuşele ard ca torţele şi deseori momâile ard cu ele, mâinile lor roşii şi cruciuliţele albe ale ochilor unduindu-se în căldură. Oamenii stau în jurul acestor focuri fără a scoate o vorbă, cu chipuri solemne. Nimeni nu spune cu voce tare ce teribile obiceiuri şi cumpliţi zei străvechi sunt îmbunaţi prin arderea momâilor, însă toţi ştiu mult prea bine. Din când în când, unul dintre oamenii aceştia rosteşte două cuvinte în barbă: *chartu rug.*

Astfel închid ei anul.

Străzile răsună de pocnitori – şi uneori cu un „big-bang" sănătos care îi face şi pe calmii caii de căruţă să sară în spate – şi reverberează de râsul copiilor. Pe veranda magazinului universal şi vizavi, la Popasul Călătorilor, se schimbă sărutări – uneori lubrice, cu împletiri de limbi – dar prostituatele lui Coral Thorin („metrese de bumbac", cum le place să-şi spună celor mai rafinate precum Gert Moggins) se plictisesc. Săptămâna aceasta vor avea puţini clienţi.

Acesta nu este Capătul Anului, când ard buştenii iernii şi dintr-un capăt în celălalt al Mejisului nu există hambar în care să nu se danseze... şi totuşi asta este. Acesta este *adevăratul* capăt al anului, *chartu rug*, şi toată lumea, de la Stanley Ruiz care stă la bar sub Trofeu până la cel mai îndepărtat dintre *vaguerosii* lui Fran Lengyll aflat pe graniţă la Iarbă Rea, ştie asta. Se simte un soi de ecou în aerul luminos, o tânjire după alte locuri în sânge, o singurătate în inimă care cântă precum vântul.

Anul acesta însă mai este ceva: senzaţia unui lucru rău pe care nimeni nu izbuteşte să o pună în cuvinte. Oameni care niciodată în viaţa lor n-au avut un coşmar se vor trezi strigând din cauza lor în cursul săptămânii de *fin de*

año; bărbați care se consideră liniștiți se vor pomeni nu doar implicați în lupte cu pumnii, ci chiar pornindu-le; băieți nemulțumiți care în alți ani n-ar fi făcut decât să viseze la fuga de acasă anul acesta chiar o vor face, și cei mai mulți nu se vor întoarce după prima noapte dormită sub cerul liber.

În acest anotimp stăruie senzația – nearticulată, dar foarte prezentă – că lucrurile au luat-o pe un făgaș greșit. Este închiderea anului; este în același timp închiderea păcii. Întrucât aici, în somnolenta Baronie Mejis din Lumea Dinafară, este locul unde ultimul mare conflict al Lumii de Mijloc va începe peste scurt timp; din acest loc va începe să curgă sângele. Peste doi ani, nu mai mult, lumea așa cum a fost va dispărea. Aici începe totul. Din câmpul lui de trandafiri, Turnul Întunecat își înalță monstruosul strigăt. Timpul este un chip pe apă.

2

Coral Thorin venea pe Strada Mare dinspre Hotelul Belvedere când îl zări pe Sheemie, ducându-l pe Caprichoso de căpăstru și îndreptându-se în direcția opusă. Băiatul cânta „Nesăbuita iubire" cu o voce deopotrivă înaltă și dulce. Înainta încet; butelcile agățate pe spinarea măgarului erau o dată și jumătate mai mari ca acelea pe care le dusese pe Cöos nu acum mult timp.

Coral îl salută veselă pe băiatul bun la toate. Avea motive să fie veselă; Eldred Jonas nu era înclinat să respecte abstinența de *fin de año*. Și pentru un bărbat cu un picior beteag, știa să fie foarte inventiv.

– Sheemie! strigă ea. Un' te duci? La Faleză?

– Mda, răspunse băiatul. Am *graf*-ul pe care l-au cerut. Toți dau petreceri de Sărbătoarea Secerișului, mda, cu zecile. Dansează mult, se încing mult, beau *graf* ca să se răcorească mult! Ce frumos arăți, sai Thorin, toată roșie-n obraji, chiar așa.

– Vai, măi! Ce amabil ești, Sheemie!

Femeia îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Du-te, acum, lingușitorule, nu zăbovi.

– O, nu, plec, plec.

Coral rămase cu privirea după el, zâmbind. *Dansează mult, se încing mult*, spusese Sheemie. Coral nu știa cum era cu dansurile, dar era sigură că Secerișul de anul acela avea să fie încins, sigur că da. Foarte încins, chiar.

3

Miguel îl întâmpină pe Sheemie sub arcada de la Faleză. Îi aruncă privirea disprețuitoare pe care o rezerva celor de rang inferior, după care scoase cepul unui butoi și apoi pe al celuilalt. În cazul primului, mirosi doar cepul; la al doilea, vârî degetul în lichid și îl supse bine de tot. Cu obrajii lui ridați trași înăuntru și morfolind cu gingiile de bătrân știrb, semăna cu un bebeluș bărbos de o vârstă imemorială.

– Gustos, nu-i așa? întrebă Sheemie. Gustos și apetisant, zic bine, bătrânul și bunul meu Miguel, servitor de o mie de ani?

Miguel, încă sugându-și degetul mare, îi aruncă lui Sheemie o privire aspră.

– *Andale. Andale, simplon.*

Sheemie își conduse catârul pe după casă, spre bucătărie. Acolo, briza oceanului era tăioasă și mușcătoare. Flutură din mână spre femeile din bucătărie, dar niciuna nu-i răspunse la salut; cel mai probabil nici nu-l observaseră. Pe fiecare ochi al uriașei sobe fierbea câte o oală și femeile – care lucrau îmbrăcate în straie largi de bumbac, cu mâneci lungi, asemănătoare cu niște robe, și cu părul strâns în năframe viu colorate – se mișcau precum niște fantome zărite în ceață.

Sheemie luă butelcile pe rând de pe spinarea lui Capi. Icnind, le duse la butoiul uriaș de stejar de lângă ușa din spate. Luă capacul de pe butoiul mare, se aplecă peste el, după care se trase înapoi, simțind izul puternic, care îți făcea ochii să lăcrimeze, al *graf*-ului maturat.

– Pfiu! făcu el, săltând prima butelcă. Te poți îmbăta numa' cu mirosul ăsta!

Goli *graf*-ul proaspăt, având grijă să nu verse nicio picătură. Când termină, butoiul era plin aproape până la buză. Asta era bine, întrucât în Noaptea Secerișului berea de mere avea să curgă la robinetele bucătăriei ca apa.

Puse butelcile goale în suporturile lor, se mai uită o dată în bucătărie pentru a fi sigur că nu-l vedea nimeni (nu-l vedea; numai la băiatul bun la toate al lui Coral nu-i stătea nimănui mintea în dimineața aceea), apoi îl conduse pe Capi nu înapoi pe unde veniseră, ci de-a lungul cărării care ducea la hambarele pentru depozitare de la Faleză.

Erau trei, dispuse în șir, și în fața fiecăruia era instalată câte o momâie de paie cu mâini roșii. Ochii acestora păreau să-l urmărească și asta îi dădu fiori lui Sheemie. Atunci își aminti drumul pe care îl făcuse la casa baborniței nebune de Rhea. De *ea* chiar se speriase, pe când acelea nu erau decât niște cârpe vechi umplute cu paie.

– Susan? spuse el pe un ton scăzut. Ești aici?

Ușa magaziei din mijloc era întredeschisă și în clipa aceea se mai deschise puțin.

– Intră! strigă ea, tot pe un ton scăzut. Adu și catârul! Grăbește-te!

Băiatul îl conduse pe Capi într-o magazie în care mirosea a paie, fasole și furaje... și a altceva. Ceva mai înțepător. *Artificii*, își spuse el. *Dar și praf de pușcă.*

Susan, care toată dimineața aceea îndurase ultimele probe, era îmbrăcată într-un capot subțire de mătase și avea în picioare cizme mari de piele. Părul îi era împodobit cu panglici albastre și roșii de hârtie ondulată.

Sheemie râse pe înfundate.

– Ești comică, Susan, fiica lui Pat. Mă faci să râd.

– Da, aș putea poza pentru un pictor, sigur că da, spuse Susan, aparent tulburată. Trebuie să ne grăbim. Am douăzeci de minute înainte să-mi fie simțită lipsa. Îmi va fi simțită chiar mai repede, dacă țapul ăla bătrân vine să mă caute... Așa că, să ne grăbim!

Coborâră butelcile de pe spinarea lui Capi. Susan scoase din buzunarul capotului o zăbală de cal ruptă și folosi capătul ei ascuțit pentru a desprinde capacul uneia. Îi aruncă zăbala lui Sheemie, care îl desprinse pe celălalt. Mirosul de măr al *graf*-ului umplu magazia.

– Ține! zise ea și-i aruncă o cârpă moale. Usucă-l cât poți de bine. Nu trebuie să fie perfect, pentru că sunt împachetate, dar e mai bine să fim siguri.

Șterseră interiorul butelcilor, Susan aruncând ocheade nervoase către ușă o dată la câteva secunde.

– Foarte bine, spuse ea. Acum... sunt două feluri. Sunt sigură că nu li se va observa lipsa; sunt destule acolo ca să arunci în aer jumătate din lume.

Se duse în grabă în spate, în întunecimea magaziei, ținând tivul capotului sus cu o mână, cizmele ei bocănind. Când se înapoie, avea brațele pline de pachete.

– Astea sunt cele mai mari, anunță ea.

Sheemie le introduse într-una dintre butelci. O duzină de pachete. Băiatul simțea obiecte rotunde înăuntru, fiecare mare cam cât pumnul unui copil. Bubuitoare. Până să termine el de umplut și de pus înapoi capacul pe butelcă, Susan se întoarse cu brațul plin de pachete mai mici. Pe acestea, băiatul le puse în cealaltă butelcă. Erau din cele mici, judecând după pipăit, din cele care nu doar bubuiau, dar și împrăștiau foc colorat.

Susan îl ajută să urce butelcile înapoi pe spinarea lui Capi, continuând să arunce ocheade spre ușa magaziei. După ce le legară, Susan suspină a ușurare și își șterse transpirația de pe frunte cu dosul mâinilor.

– Slavă zeilor că am terminat cu partea asta, zise ea. Acum, știi unde să le duci?

– Mda, Susan, fiica lui Pat. La Bar K. Prietenul meu Arthur Heath le va pune într-un loc sigur.

– Și dacă te întreabă cineva ce cauți acolo?

– Duc *graf* dulce băieților din Lumea Dinăuntru, pentru că s-au decis să nu vină în oraș la Sărbătoare... De ce nu vor să vină, Susan? Nu le plac Sărbătorile?

– Vei ști în scurt timp. Acum nu te gândi la asta, Sheemie. Du-te... e mai bine să fii pe drum.

El totuși zăbovi.

– Ce este? întrebă ea, încercând să nu pară nerăbdătoare. Sheemie, ce este?

– Aș vrea să primesc un sărut de *fin de año* de la tine, chiar așa.

Sheemie se făcuse alarmant de roșu la față.

Susan râse fără voia sa, apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută la colțul gurii.

Cu aceasta, Sheemie porni spre Bar K, parcă plutind, ducând cu el pachetele cu foc.

4

A doua zi, Reynolds se duse la Citgo, galopând cu o eşarfă înfăşurată în jurul capului în aşa fel încât doar ochii i se mai vedeau. Avea să fie foarte fericit când urma să se vadă plecat din locul acela blestemat, despre care nu se putea decide dacă era teren agricol sau teren de coastă. Temperatura nu era atât de scăzută, dar după ce venea peste apă, vântul tăia ca o lamă. Şi asta nu era tot - pe măsură ce zilele se scurtau spre Seceriş, în Hambry şi pe tot cuprinsul Mejisului plutea un sentiment apăsător, o senzaţie de bântuire care lui nu-i plăcea defel. Şi Roy simţea asta. Reynolds i-o citea în privire.

Nu, îi va conveni de minune să-i ştie pe cei trei pui de cavaleri transformaţi în cenuşă purtată de vând departe de locul acela, să ştie că nu mai erau decât o amintire.

Descălecă în parcarea rafinăriei părăginite, îşi legă calul de bara de protecţie a unei vechi epave ruginite pe spatele căreia abia se mai putea citi misteriosul cuvânt CHEVROLET, apoi o luă la picior spre exploatarea petrolieră. Vântul sufla tare, făcându-l să-i fie frig chiar dacă era înfofolit în haina din piele de oaie, şi de două ori fu nevoit să-şi tragă pălăria peste urechi ca să nu-i fie luată de pe cap. Una peste alta, se bucura că nu se putea vedea, probabil arăta ca un fermier nenorocit.

Locul părea însă în regulă... adică pustiu. Vântul scotea un foşnet solitar suflând printre brazii de pe ambele părţi ale conductei. N-ai fi ghicit că erau o duzină de perechi de ochi care te scrutau în timp ce te plimbai.

- Hai! strigă el. Vino aici, partenere, să stăm la o palavră.

Un moment nu primi niciun răspuns; după care Hiram Quint de la Piano Ranch şi Barkie Callahan de la Popasul Călătorilor veniră printre copaci, aplecându-se. *Fir-ar să fie*, gândi Reynolds, simţind ceva între mirare şi amuzament. *Atâta cărnăraie nici la măcelar nu găseşti.*

La betelia pantalonilor, Quint îşi vârâse un pistol greoi cum Reynolds nu mai văzuse de ani buni. Dacă Quint avea noroc, îşi spunea el, drăcia aceea avea să dea un rateu când îi va apăsa trăgaciul. Dacă nu avea noroc, avea să-i explodeze în faţă şi să-l orbească.

- Peste tot e linişte? întrebă el.

Quint răspunse în graiul din Mejis. Barkie ascultă, apoi spuse:

– Totul e bine, sai. Zice că el și oamenii lui încep să nu mai aibă răbdare.

Surâzând vesel, fără ca fața lui să trădeze sensul cuvintelor, Barkie completă:

– Dacă-n loc de creieri ar avea praf de pușcă, ăsta de aici nici nasul nu și l-ar putea sufla.

– O fi el idiot, dar e de încredere?

Barkie ridică din umeri. Poate în semn de aprobare.

Intrară printre copaci. Acolo unde Roland și Susan văzuseră aproape treizeci de rezervoare, acum nu mai erau decât o jumătate de duzină, iar dintre cele șase, doar două mai conțineau petrol. Oamenii ședeau pe pământ sau moțăiau cu sombrero-urile trase peste față. Majoritatea erau înarmați cu pistoale la fel de zdravene precum cel de la brâul lui Quint. Câțiva dintre *vaguerosii* mai săraci aveau *bolas*. Una peste alta, Reynolds socotea că acelea aveau să fie mai eficiente.

– Spune-i lui Lord Perth aici de față că dacă vin băieții, trebuie prinși în ambuscadă și că nu vor avea decât o singură șansă să facă treaba bine, îi comandă Reynolds lui Barkie.

Barkie îi traduse lui Quint. Buzele acestuia se depărtară într-un rânjet, expunând un șir înfricoșător de colți negri și galbeni. Spuse ceva scurt, apoi ridică mâinile și strânse palmele în pumni uriași brăzdați de cicatrice, unul peste celălalt, ca sucind gâtul unui dușman invizibil. Când Barkie începu să traducă, Clay Reynolds îi făcu semn să tacă. Deslușise un singur cuvânt, însă era suficient: *muerto*.

5

Toată acea săptămână dinaintea Sărbătorii, Rhea stătu în fața globului de cristal, scrutându-i adâncimile. Își răpise din timp doar cât să coasă capul lui Ermot înapoi de corp cu ață neagră și stătea cu șarpele putrezit încolăcit în jurul gâtului în timp ce privea și visa, nebăgând în seamă putoarea pe care reptila începuse să o emane odată cu trecerea timpului. De două ori Musty veni

aproape, mieunând după mâncare, și de fiecare dată Rhea alungă nesuferitul motan fără a-l învrednici nici măcar cu o privire. Ea însăși era din ce în ce mai emaciată. Ochii îi semănau acum cu găvanele craniilor depozitate într-o plasă lângă ușa dormitorului ei. Uneori picotea cu globul în brațe și șarpele duhnitor în jurul gâtului, cu capul în jos, vârful ascuțit al bărbiei înțepându-i pieptul, cu fire de salivă atârnându-i de la buzele stafidite și întredeschise, însă nicio clipă nu dormi cu adevărat. Erau prea multe de văzut, mult prea multe de văzut.

Și pentru ochii ei erau toate. În ultimele zile nici nu mai fusese nevoie să-și plimbe mâinile peste globul de cristal pentru a-i risipi ceturile roz. Toate răutățile din Baronie, toate micile (și nu atât de micile) cruzimi, toate uneltirile și minciunile se deschideau înaintea ei. Cel mai des vedea lucruri mărunte și înjositoare – băieți care se masturbau în timp ce trăgeau cu ochii prin găurile din pereții de lemn la surorile lor care se dezbrăcau, neveste care cotrobăiau prin buzunarele soților, căutând bani sau tutun, Sheb pianistul lingând șezutul scaunului pe care șezuse o vreme prostituata lui preferată, o slujnică de la Faleză scuipând în fața de pernă a lui Kimba Rimer după ce Cancelarul o lovise cu piciorul fiindcă nu se ferise destul de repede din calea lui.

Toate acestea erau lucruri care confirmau părerea ei asupra societății pe care o lăsase în urmă. Uneori râdea cu sălbăticie; alteori li se adresa celor pe care îi vedea în globul de cristal, de parcă ei ar fi putut-o auzi. În a treia zi a săptămânii dinaintea Secerișului, renunțase deja să mai meargă la privată, deși putea duce globul cu ea atunci când se ducea, și miasma acră a urinei începea să se ridice în jurul ei.

În a patra zi, Musty începu să nu se mai apropie de ea. Rhea visa cu ochii în globul de cristal și se pierdea în visele acela, așa cum și alții făcuseră înaintea ei; afundată în plăcerile mărunte ale privitului departe, nu-și dădea seama că globul roz îi fura ultimele fărâme uscate ale *animei*. Dacă ar fi știut, probabil că l-ar fi considerat un târg corect. Vedea tot ceea ce făceau oamenii în umbre și acesta era singurul lucru de care îi păsa, iar pentru asta aproape sigur ar fi considerat că forța ei vitală merita dată la schimb.

6

– Stai așa, spuse băiatul, lasă-mă *pe mine* să ți-o aprind, afurisească-te zeii.

Jonas l-ar fi recunoscut pe cel care vorbise; era cel care fluturase spre el o coadă de câine tăiată, de pe cealaltă parte a drumului, și strigase: *Suntem Marii Vânători ai Coșciugului, exact ca tine!*

Băiatul căruia îi vorbise acel adorabil copil încercă să nu dea drumul bucății de ficat pe care o șterpeliseră din Piața de Jos. Primul băiat îl prinse de ureche și i-o răsuci. Al doilea băiat urlă și întinse bucata de ficat cu degete soioase printre care curgea sânge închis la culoare.

– Așa-i mai bine, zise primul băiat, luând-o. Să nu uiți cine-i *capataz* aici.

Erau în spatele tarabei unei brutării, în Piața de Jos. În apropiere, atras de mirosul cald al pâinii proaspete, era o potaie păduchioasă oarbă de un ochi. Se uita țintă la ei înfometată, plină de speranță.

În bucata de carne crudă era o tăietură. Din ea se ițea fitilul unei pocnitori verzi. Sub fitil, ficatul era umflat ca pântecele unei gravide. Primul băiat luă un chibrit cu sulf, îl prinse între dinții proeminenți din față și îl aprinse.

– N-o să aibă curaj! rosti un al treilea băiat, fremătând de speranță și nerăbdare.

– Așa slab cum e? întrebă primul. O, ba va avea. Pun la bătaie pachetul meu de cărți contra cozii tale de cal.

Al treilea băiat întoarse asta în gând și clătină din cap.

Primul rânji.

– Bravo ție, zise el și aprinse fitilul pocnitorii. Hei, colega! îi strigă cățelului. Vrei ceva bun? Ține aici!

Aruncă bucata de ficat crud. Câinele costeliv nici nu se uită la fitilul sfârâitor; sări asupra ei cu singurul lui ochi bun ațintit spre prima masă ca lumea pe care o vedea de zile întregi. Când prinse ficatul din aer, pocnitoarea pe care băieții o îndesaseră în el explodă. Se auzi un bubuit și se văzu o flamă. Capul cățelului se dezintegră de la maxilare în jos. Un moment, continuă să stea acolo, picurând sânge, uitându-se la ei cu ochiul teafăr, apoi se prăbuși.

– V-am zis eu! făcu primul băiat în culmea extazului. V-am zis eu c-o s-o ia! Seceriș fericit tuturor, eh?

– Ce faceți acolo, băieți? strigă tăios o voce de femeie. Dispăreți de aici, corbilor!

Băieții o rupseră la fugă, hlizindu-se în lumina puternică a după-amiezii. Într-adevăr scoteau sunete de corbi.

7

Cuthbert și Alain stăteau călare în gura Canionului Ochetului. Deși vântul sufla tânguitul deșirării departe de ei, acesta îți intra în cap și bâzâia acolo, făcându-ți dinții să clănțănească.

– Nu-mi place deloc, zise Cuthbert printre dinții încleștați. Pe toți zeii, hai să ne grăbim.

– Mda, aprobă Alain.

Descălecară, încotoșmănați în hainele lor de fermă, și își legară caii de crengile dispuse de-a latul canionului. În mod normal, n-ar fi fost nevoie de asta, dar amândoi vedeau că și caii urau sunetul acela scrâșnit la fel de tare ca ei. Lui Cuthbert i se părea că auzea deșirarea în minte, rostind cuvinte ademenitoare cu o voce groasă, oribil de convingătoare.

Haide, Bert. Lasă prostiile astea: ropotul de tobe, mândria, teama de moarte, singurătatea de care râzi pentru că numai asta te poți gândi să faci. Și fata, las-o și pe ea. O iubești, nu-i așa? Și chiar dacă nu, o dorești. E trist că ea îl iubește pe prietenul tău și nu pe tine, dar dacă vii la mine, toate astea nu te vor mai deranja cât ai zice pește. Vino. Ce mai aștepți?

– Ce mai aștept? murmură el.

– Hă?

– Am spus: ce mai așteptăm? Hai să terminăm odată cu asta și să ne cărăm naibii de aici.

Din desagi scoase fiecare câte o punguță de bumbac. În ele se afla praf de pușcă din artificiile mici pe care le adusese Sheemie cu două zile în urmă. Alain se lăsă în genunchi, scoase cuțitul și începu să se târască în spate, săpând un șanț cât mai departe sub baricada de crengi.

– Sapă-l adânc, spuse Cuthbert. Să nu-l sufle vântul.

Alain îi aruncă o privire oțărâtă.

– Vrei să-l faci tu? Asta ca să fii sigur că e făcut ca lumea?

Deșirarea e de vină, gândi Cuthbert. *Îl influențează și pe el.*

– Nu, Al, rosti el umil. Te descurci bine pentru unul care e în același timp orb și fără minte. Continuă.

Alain îl mai scrută un moment cu privirea sa aprigă, apoi rânji și continuă să sape șanțul sub crengi.

– O să mori tânăr, Bert.

– Mda, probabil.

Cuthbert se lăsă și el în genunchi și începu să se târască după Alain, presărând praf de pușcă în șanț și încercând să ignore vocea zumzăitoare și ademenitoare a deșirării. Nu, praful de pușcă probabil că nu avea să fie suflat de vânt; decât poate dacă vântul se transforma într-o vijelie cum scrie la carte. Dar dacă ploua, nici măcar împletitura de crengi nu avea să ofere multă protecție. Dacă ploua...

Nu te gândi la asta, își spuse. *Este* ka.

În doar zece minute terminară de umplut cu praf de pușcă șanțurile de sub ambele laturi ale barierei de crengi, însă li se păru că trecuse mai mult de atât. Și cailor, aparent; loveau fără stare din copite la capătul frânghiilor de priponire, cu urechile pe spate și mișcând agitați din ochi. Cuthbert și Alain îi dezlegară și urcară în șa. Calul lui Cuthbert chiar se cabră de două ori... doar că lui Cuthbert i se păru mai degrabă că sărmanul animal tremura.

La jumătatea distanței, soarele puternic se reflecta în oțel. Rezervoarele de la Stânca Suspendată. Fuseseră trase cât mai aproape posibil de aflorimentul de calcar, dar când soarele era la zenit, majoritatea umbrelor dispăreau și odată cu ele ieșea la iveală ceea ce ascundeau.

– Sincer, nu-mi vine să cred, spuse Alain când porniră înapoi. Urma să fie un drum lung, incluzând un ocol larg pe după Stânca Suspendată, pentru a fi siguri că nu aveau să fie văzuți. Probabil ne cred orbi.

– Nu, ne cred proști, îl corectă Cuthbert, dar presupun că e același lucru.

Acum, că Ochet rămânea în urma lor, era aproape amețit de ușurare. Chiar aveau să intre acolo peste câteva zile? Chiar *să intre*, să ajungă la câțiva metri de locul unde începea balta aceea blestemată? Nu-i venea să creadă... și se forță să nu se mai gândească la asta până când nu avea să *înceapă* să creadă.

– Alți călăreți merg spre Stânca Suspendată, spuse Alain, arătând spre pădurea din spatele canionului. Îi vezi?

Erau mici ca furnicile de la distanța aceea, dar Bert îi vedea foarte bine.

– Schimbă garda. Important este că ei nu ne văd pe noi... Nu crezi că ar putea, nu-i așa?

– Aici? Puțin probabil.

Așa credea și Cuthbert.

– *Toți* vor fi acolo până la Seceriș, nu? întrebă Alain. Nu ne va ajuta prea mult să prindem doar câțiva.

– Da... sunt aproape sigur că vor fi.

– Jonas și amicii lui?

– Și ei.

Înaintea lor, Iarbă Rea era tot mai aproape. Vântul le sufla năprasnic în față, făcându-le ochii să lăcrimeze, dar pe Cuthbert nu-l deranja. Sunetul deșirării se transformase într-un murmur slab în urma lor și-n scurt timp avea să se stingă complet. Pentru moment, de altceva nu avea nevoie ca să fie fericit.

– Crezi că vom scăpa, Bert?

– Nu știu, răspunse Cuthbert.

Apoi se gândi la șanțurile cu praf de pușcă de sub împletitura de crengi uscate și rânji.

– Își spun totuși un lucru, Al: vor ști că am fost aici.

8

În Mejis, precum în orice altă Baronie din Lumea de Mijloc, săptămâna dinaintea Zilei Sărbătorii era dedicată politicii. Persoane importante veneau din îndepărtate colțuri ale Baroniei și se organizau multe recepții înainte de principala Recepție din Ziua Secerișului. Susan se aștepta să fie prezentă la toate – mai mult ca mărturie decorativă a puterii stăruitoare a primarului. Olive era și ea prezentă și, într-o parodie de un comic crud pe care doar femeile o apreciau la adevărata ei valoare, cele două ședeau de o parte și de cealaltă a bătrânului papagal, Susan turnându-i cafea, Olive dându-i prăjitura, amândouă

acceptând cu grație complimente pentru mâncarea și băutura pentru a căror pregătire nu mișcaseră niciun deget.

Susanei îi era aproape imposibil să se uite la chipul surâzător și nefericit al lui Olive. Soțul ei nu avea niciodată să se culce cu fiica lui Pat Delgado... dar sai Thorin nu știa asta, iar Susan nu-i putea spune. Trebuia doar să o zărească pe soția primarului cu colțul ochiului ca să-și amintească ce spusese Roland în ziua aceea pe Povârniș: *Pentru un moment mi s-a părut că o văd pe mama.* Asta era însă problema, nu? Olive Thorin nu era mama nimănui. Asta stătea de fapt la originea oribilei situații în care se afla ea acum.

Era ceva foarte important ce trebuia să facă și care o chinuia, dar cu freamătul de activitate din Casa Primarului, găsi ocazia potrivită abia când mai erau trei zile până la Seceriș. În cele din urmă, după ce și ultima Recepție se încheie, Susan reuși să dea jos Rochia Roz cu Dantele (ce mult o ura! ce mult le ura pe toate!) și să îmbrace jeanșii, o cămașă simplă de călărit și o haină de fermă. Nu avu timp să-și împletească părul, întrucât era așteptată înapoi la Ceaiul Primarului, dar Maria i-l legă la spate și fata plecă numaidecât spre casa pe care în scurt timp avea să o părăsească pentru totdeauna.

Ce avea de făcut trebuia să facă în încăperea din spate a grajdului – încăperea pe care tatăl ei o folosise ca birou – dar intră în casă mai întâi și auzi ceea ce sperase să audă: sforăiturile discrete și subțiri ale mătușii sale. Perfect.

Susan luă o felie de pâine și miere și le duse în grajd, protejându-le cât de bine putea de norii de praf stârniți de vânt în curte. Momâia de paie a mătușii sale zăngănea înfiptă în stâlpul din grădină.

Aplecându-se, intră în umbrele mirosind a dulce din grajd. Pylon și Felicia nechezară, salutând-o, și fata împărți între ei ceea ce nu mâncase ea. Caii părură foarte mulțumiți de ofertă. Susan fu afectuoasă mai ales cu Felicia, pe care în scurt timp avea să o lase în urmă.

Evita micul birou de la moartea tatălui ei, temându-se de durerea care o lovi când ridică ivărul și intră acum. Ferestrele înguste erau pline de pânze de păianjen, dar lăsau să intre lumina puternică a toamnei, mai mult decât destul pentru ca ea să poată vedea pipa din scrumieră – cea roșie, preferata lui, cea pe care o numea pipa de meditat – și o componentă de șa agățată pe spătarul scaunului de la masă. Probabil că o repara la lumina lămpii cu gaz și o lăsase acolo spunându-și că o va termina a doua zi... apoi

șarpele dansase sub copitele lui Spumă și a doua zi nu mai venise niciodată. Nu pentru Pat Delgado.

– O, tată, spuse ea cu voce frântă. Ce tare mi-e dor de tine!

Se apropie de masă și își plimbă degetele pe suprafața ei, lăsând urme în praf. Se așeză în scaunul lui, auzindu-i scârțâitul sub ea așa cum scârțâia mereu sub el, și asta fu picătura care umplu paharul. În următoarele cinci minute șezu acolo și plânse, frecându-și ochii cu pumnii cum făcea când era mică. Doar că acum, desigur, Marele Pat nu mai era ca să vină la ea și să o îmbuneze, luând-o în poală și sărutând-o în locul acela sensibil de sub bărbie (sensibil mai ales la țepii de deasupra buzelor lui) până când lacrimile ei se transformau în chicote de râs. Timpul era un chip pe apă, iar de data aceasta era chipul tatălui ei.

În cele din urmă, lacrimile ei se transformară în suspine. Deschise sertarele mesei, unul după altul, găsind alte pipe (majoritatea devenite de nefolosit după atâta ros), o pălărie, una dintre păpușelele ei (avea un braț rupt, pe care Pat nu mai apucase să-l pună la loc), pene de scris, o sticluță – goală cu excepția unui vag iz de whisky în jurul gâtului. Singurul obiect interesant se afla în sertarul de jos: o pereche de pinteni. Unul încă mai avea rozeta în formă de stea, însă cealaltă se rupsese. Aceia erau, știa aproape sigur, pintenii pe care îi purta el în ziua în care murise.

Dacă tata ar fi aici, începuse ea în ziua aceea pe Povârniș. *Dar nu este*, spusese Roland. *E mort.*

O pereche de pinteni, o rozetă ruptă.

Îi făcu să-i salte în palmă, văzându-l cu ochiul minții pe Spuma Mării ridicându-se pe picioarele din spate, aruncându-l pe tatăl ei din spinare (un pinten se agață în scăriță; rozeta se rupe), apoi împiedicându-se și căzând peste el. Văzu asta cu claritate, însă nu văzu șarpele despre care le vorbise Fran Lengyll. Pe aceasta nu-l văzu deloc.

Puse pintenii înapoi unde îi găsise, se ridică și se uită la raftul din dreapta mesei, la îndemâna lui Pat Delgado. Acolo era un șir de registre legate în piele, o comoară neprețuită de cărți într-o societate care uitase cum se fabrica hârtia. Tatăl ei fusese omul responsabil cu caii Baroniei vreme de aproape treizeci de ani, iar acolo erau registrele cu evidența animalelor.

Susan îl luă pe ultimul din rând și începu să-l frunzărească. De data aceasta aproape se bucură de durerea care o lovi când văzu caligrafia familiară a tatălui ei – scrisul chinuit, numerele ascuțite și încrezătoare.

Născuți de HENRIETTA, (2) mânji sănătoși amândoi
Avortat de DELIA, un roan (MUTANT)
Născut de YOLANDA, un PURSÂNGE, un MASCUL SĂNĂTOS

Și după fiecare, data. Ce ordonat fusese. Ce meticulos. Ce...

Se opri pe dată, dându-și seama că găsise ce căuta chiar fără a ști bine ce făcea acolo. Ultimele douăsprezece pagini ale celui din urmă registru al tatălui ei fuseseră rupte.

Cine o făcuse? Nu tatăl ei; autodidact în mare parte, el prețuia hârtia așa cum alții prețuiesc zeii sau aurul.

Și de ce o făcuse?

Asta credea că știa: din cauza cailor, desigur. Erau prea mulți pe Povârniș. Iar fermierii – Lengyll, Croydon, Renfrew – mințeau despre calitatea genealogiei lor. La fel și Henry Wertner, cel care preluase slujba tatălui ei.

Dacă tata ar fi aici...

Dar nu este. E mort.

Îi spusese lui Roland că nu putea să creadă că Fran Lengyll ar minți în legătură cu moartea tatălui ei... dar acum putea să creadă.

Zeii s-o ajute, acum putea să creadă.

– Ce faci aici?

Scoase un strigăt mic, scăpă registrul și se întoarse pe călcâie. Cordelia stătea acolo într-una dintre vechile ei rochii negre. Ultimii trei nasturi de sus erau desfăcuți și Susan putea să vadă claviculele mătușii sale ieșind deasupra bumbacului alb și simplu al furoului. Doar când văzu oasele acelea proeminente își dădu seama cât de tare slăbise Tușa Cord în ultimele trei luni de zile. Vedea urma roșie a pernei pe obrazul ei stâng, ca urma unei palme. Ochii îi străluceau în scobiturile întunecate, parcă învinețite, ale orbitelor.

– Tușă Cord! M-ai speriat! M-ai...

– Ce faci aici? repetă femeia.

Susan se aplecă și luă registrul de jos.

– Am venit să-mi amintesc de tata, spuse ea și puse registrul înapoi pe raft.

Cine rupsese oare paginile acelea? Lengyll? Rimer? Se îndoia. Mai probabil i se părea că făptașul era femeia care se afla în fața ei chiar în clipa aceea. Și poate doar în schimbul unui singur ban de aur roșu. *N-a văzut nimeni nimic, nimeni nu știe nimic, așa că totul este bine*, probabil că își spusese ea, vârând moneda în cutia ei cu bani, după ce mai întâi o mușcase pentru a se asigura că era veritabilă.

– Să ți-l amintești? Să-i ceri iertare, asta ar trebui să faci. Căci i-ai uitat chipul, chiar așa. Foarte dureros că l-ai uitat, Sue.

Susan se uită doar la ea.

– Ai fost cu *el* astăzi? întrebă Cordelia cu o voce fragilă, râzând.

Duse mâna la urma roșie a pernei de pe obraz și începu să se maseze. Starea ei se agravase treptat, își dădea seama Susan, dar degenerase și mai tare de când începuseră bârfele despre Jonas și Coral Thorin.

– Ai fost cu sai Dearborn? Ți-e crestătura încă umedă de sămânța lui? Vino aici să mă conving singură!

Mătușa ei se apropie iute – spectrală în rochia neagră, cu corsajul desfăcut, picioarele încălțate în șlapi lipăind – și Susan o împinse înapoi. Speriată și dezgustată, o împinse înapoi. Cordelia se lovi de peretele de lângă fereastra acoperită de pânze de păianjen.

– Ba tu ar trebui să-ți ceri iertare, se răsti Susan. Fiindcă-i vorbești așa fiicei sale în locul ăsta. *În locul ăsta.*

Își lăsă ochii să se întoarcă la raftul cu registre, după care se îndreptară spre mătușa ei. Expresia de spaimă pe care o văzu pe chipul Cordeliei Delgado îi spuse tot ce voia sau avea nevoie să știe. Femeia nu participase la uciderea fratelui ei, asta Susan putea să creadă, dar știuse ceva despre asta. Da, ceva.

– Târâtură neascultătoare, șopti Cordelia.

– Ba nu, spuse Susan, am fost corectă.

Și într-adevăr fusese, înțelese ea. O mare povară i se păru că i se ia de pe umeri la gândul acesta. Se duse la ușa biroului și se întoarse spre mătușa ei.

– Am dormit ultima mea noapte aici, spuse. N-am de gând să mai aud așa ceva. Și nici să te mai văd cum ești acum. Mă doare sufletul și îmi răpește iubirea pe care am păstrat-o pentru tine de când eram mică, de când ai făcut tot ce ai fost în stare ca să-mi fii mamă.

Cordelia îşi lipi palmele de faţă, ca şi când o durea să o privească.

– Pleacă, atunci! strigă ea. *Întoarce-te la Faleză sau unde te-oi mai fi tolănind cu băiatul ăla! De nu-ţi voi mai vedea niciodată faţa de zdreanţă, o să mă consider fericită!*

Susan îl scoase pe Pylon din staul. Când ajunse cu el în curte, plângea aproape prea tare ca să poată urca în şa. Şi totuşi urcă, şi nu putea nega că îşi simţea sufletul deopotrivă uşurat şi îndurerat. Când intră pe Strada Mare şi îl îndemnă pe Pylon la galop, nu se uită înapoi.

9

Într-o oră întunecată, a doua zi dimineaţă, Olive Thorin se furişă din odaia în care dormea acum în cea pe care o împărţise preţ de aproape patruzeci de ani cu soţul ei. Podeaua era rece sub picioarele ei goale şi tremura din tot corpul pe când ajunse la pat... însă nu tremura doar din pricina podelei. Se strecură lângă bărbatul sfrijit care sforăia cu fesul de noapte pe cap şi, când acesta se întoarse cu spatele la ea (genunchii şi spinarea trosnindu-i puternic), femeia se lipi de el şi-l strânse tare în braţe. Nu era pic de pasiune în asta, ci doar nevoia de a împărţi puţin din căldura lui. Pieptul bărbatului – îngust, dar aproape la fel de cunoscut pentru ea cum era propriul ei piept generos – urca şi cobora sub mâinile sale, şi Olive începu să se liniştească puţin. Primarul se mişcă şi ea crezu pe moment că se va trezi şi o va găsi în pat cu el pentru prima dată în foarte mult timp.

Da, trezeşte-te, gândi ea, *chiar te rog.* Nu îndrăznea să-l trezească ea însăşi – îşi consumase tot curajul numai venind acolo, furişându-se prin întuneric după unul dintre cele mai urâte vise pe care le avusese vreodată în viaţă – dar dacă se trezea, avea să-l ia ca un semn şi să-i spună că visase despre o pasăre mare, un roc hrăpăreţ cu ochi de aur care zbura pe deasupra Baroniei fâlfâind din aripi de pe care picura sânge.

Acolo unde cădea umbra lui apărea sânge, i-ar fi spus, *şi umbra lui cădea pretutindeni. Baronia era o baie de sânge, de la Hambry până la Ochet. Şi am simţit miros de foc mare în vânt. Am dat fuga să îţi spun şi tu erai mort în biroul tău, aşezat lângă vatră cu ochii scoşi şi un craniu în poală.*

Dar în loc să se trezească, îi luă mâna, în somn, așa cum obișnuia să facă înainte să înceapă să se uite după fetele tinere – chiar și la slujnice – iar Olive decise că va sta acolo, va sta nemișcată și-l va lăsa să o țină de mână. Să fie ca în zilele de demult, atunci când totul era bine între ei.

Dormi și ea puțin. Când se trezi, prima lumină cenușie a zorilor se furișa pe geamuri. El îi dăduse drumul la mână – se ferise, de fapt, complet de ea, ajungând pe marginea patului. Nu ar fi fost bine ca bărbatul să se trezească și să o găsească acolo, decise ea, și pe deasupra sentimentul urgent al coșmarului o părăsise. Dădu cuvertura deoparte, coborî picioarele din pat, apoi se mai uită o dată la el. Fesul de dormit i se mișcase pe cap. I-l îndreptă, mâinile sale mângâind pânza și fruntea osoasă de sub ea. Bărbatul se mișcă din nou. Olive așteptă să se liniștească, după care plecă. Se furișă înapoi în odaia ei ca o fantomă.

10

Dughenele de pe artera principală se deschiseră în Inimă Verde cu două zile înaintea Sărbătorii Secerișului și primii mușterii veniră să-și încerce norocul la învârtit roata, aruncat sticla sau cercul în coș. Mai era și un trenuleț tras de ponei – o căruță plină-ochi cu copii care râdeau, trasă pe niște șine înguste care descriau cifra opt.

(– Pe ponei îl chema cumva Charlie? îl întrebă Eddie Dean pe Roland.

– Nu cred, răspunse acesta. În Limba Nobilă avem un cuvânt cam urât care semănă cu ăsta.

– Ce cuvânt? întrebă Jake.

– Cel care înseamnă moarte, zise pistolarul.)

Roy Depape se uită cum poneiul făcu vreo două ture, amintindu-și cu oarecare nostalgie cum el însuși se dădea în așa ceva în copilărie. Sigur, fără a plăti biletul, cel mai des.

Când se sătură de privit, Depape porni țanțoș spre oficiul șerifului și intră. Herk Avery, Dave și Frank Claypool curățau arme de o varietate stranie. Avery înclină din cap spre Depape și își reluă munca. Era ceva ciudat la el,

și după un moment sau două Depape își dădu seama ce anume: șeriful nu mânca. Era pentru prima dată când venea acolo și șeriful nu avea la îndemână o farfurie cu haleală.

– Pregătiți pentru mâine? întrebă Depape.

Avery îi aruncă o privire aproape furioasă, zâmbind strâmb.

– Ce întrebarea naibii e și asta?

– Una pe care m-a trimis Jonas să o pun, răspunse Depape și zâmbetul încordat al lui Avery șovăi puțin.

– Mda, suntem pregătiți.

Avery plimbă o mână cărnoasă pe deasupra armelor.

– Nu vezi că suntem?

Depape ar fi putut cita vechea zicală conform căreia nu poți zice hop până când nu sari pârleazul, dar ce sens avea? Lucrurile aveau să meargă bine dacă cei trei băieți erau prostiți așa cum credea Jonas că sunt; iar dacă nu erau, cel mai probabil aveau să-i reteze fundul lui Herk Avery și să-l dea de mâncare primei cete de jderi care le ieșea în cale. Lui Roy Depape nu-i păsa, oricum ar fi fost.

– Jonas m-a mai trimis să vă amintesc că trebuie să fiți acolo din timp.

– Mda, mda, vom fi acolo din timp, aprobă Avery. Ăștia doi și alți șase oameni de ispravă. Fran Lengyll a cerut să vină și el, iar el are o mitralieră.

Avery pronunță ultimul cuvânt cu mare mândrie, de parcă el însuși ar fi inventat mitraliera. Apoi se uită cu viclenie la Depape.

– Dar tu, mână-tatuată? Vrei să vii și tu? Te fac ajutor de șerif cât ai clipi.

– Am altă treabă. Și eu, și Reynolds.

Depape zâmbi.

– Este de lucru destul pentru noi toți, domnule șerif... În definitiv, e Secerișul.

11

În acea după-amiază, Susan și Roland se întâlniră la coliba din Iarbă Rea. Ea îi spuse de registrul cu paginile rupte și Roland îi arătă ce lăsase în colțul de nord al colibei, ascuns sub un morman de piei putrezite.

Fata se uită întâi la obiectele acelea, apoi la el, cu ochi mari, speriați.

– Ce este? Ce *bănuiești* că e în neregulă?

El clătină din cap. *Nimic* nu era în neregulă... cel puțin din câte își dădea el seama. Și totuși simțise o nevoie puternică de a face ceea ce făcuse, să lase ceea ce lăsase. Nu era vorba de hipersensibilitate, nimic de felul acesta, ci doar de intuiție.

– Cred că totul este bine... sau atât de bine cât se poate atunci când șansele sunt cincizeci la sută de partea noastră. Susan, singura noastră soluție este să-i luăm prin surprindere. Nu ne-o vei lua, nu-i așa? Nu ai de gând să te duci la Lengyll și să-i fluturi pe sub nas registrul tatălui tău?

Ea scuturâ din cap. Dacă Lengyll făcuse ce bănuia ea, peste două zile avea să-și primească răsplata. Urma secerișul, într-adevăr. Seceriș din belșug. Dar asta... asta o speria, și îi spuse.

– Ascultă.

Roland îi luase fața în palme și o privise în ochi.

– Încerc doar să fiu atent. Dacă lucrurile merg rău – și ar putea să meargă – tu ești singura cu șanse mari să scape basma curată. Tu și Sheemie. Dacă se întâmplă așa, Susan, tu trebuie să vii aici și să iei armele mele. Du-le la vest, în Gilead. Găsește-l pe tata. El va ști că ești cine spui că ești după ceea ce-i arăți. Povestește-i ce s-a întâmplat aici. Asta e tot.

– Dacă ți se întâmplă ceva, Roland, eu nu voi putea face nimic. Decât să mor.

Mâinile lui erau tot pe fața ei. Acum le folosi pentru a-i face capul să se clatine ușor, dintr-o parte în alta.

– Nu vei muri, spuse el.

În vocea și în ochii lui se simțea o răceală care îi insuflă nu teamă, ci mirare. Se gândi la sângele lui – cât de bătrân trebuia să fie, și cât de rece trebuia să curgă uneori.

– Nu înainte să faci ce ți-am cerut. Promite-mi.

– Îți... îți promit, Roland. Sincer.

– Spune-mi ce promiți.

– Voi veni aici. Voi lua armele tale. Le voi duce tatălui tău. Îi voi spune ce s-a întâmplat.

El încuviință și își luă mâinile de pe fața ei. Urmele palmelor sale rămaseră vag imprimate pe obrajii ei.

– M-ai înspăimântat, zise Susan, apoi clătină din cap. Nu era bine. *Încă* mă înspăimânți.

– Nu pot fi altfel decât sunt.

– Și nici n-aș vrea să fii.

Îl sărută pe obrazul stâng, pe cel drept, pe gură. Își strecură mâna sub cămașa lui și îi mângâie sfârcul. Acesta se întări imediat sub degetul ei.

– Pasăre și urs, iepure și pește, spuse ea, sărutându-l acum pe toată fața. Dă-i iubirea mea celui ce mă iubește.

După, rămaseră întinși sub blana de urs pe care Roland o adusese cu el și ascultară suspinul vântului prin iarbă.

– Ador sunetul ăsta, spuse ea. Mă face mereu să-mi doresc să fiu una cu vântul... să merg unde merge el, să văd ce vede el.

– Anul acesta, cu voia *ka*-ului, vei putea face asta.

– Mda. Alături de tine.

Se întoarse către el, sprijinită într-un cot. Lumina intra prin acoperișul distrus și le arunca picățele peste față.

– Roland, te iubesc.

Îl sărută... și apoi începu să plângă.

El o ținu în brațe, îngrijorat.

– Ce este? Sue, ce te tulbură?

– Nu știu, spuse ea, plângând și mai tare. Știu doar că am o umbră pe suflet.

Se uită la el cu lacrimile încă curgându-i din ochi.

– Nu m-ai părăsi, nu-i așa, dragule? Nu ai pleca fără Sue, nu?

– Nu.

– Căci ți-am dat tot ce am, chiar așa. Și virginitatea e cel din urmă lucru la care mă gândesc, știi bine.

– Nu te-aș părăsi niciodată.

Dar simțea că-i era frig în ciuda pieii de urs, iar vântul de afară – atât de reconfortant cu un moment în urmă – semăna cu respirația unei bestii.

– Niciodată, jur.

– Sunt speriată, totuși. Chiar sunt.

– Nu ai de ce să fii, spuse el, vorbind încet și cu grijă... întrucât deodată toate cuvintele nelalocul lor voiau să-i iasă pe gură. *Vom pleca de aici, Susan* –

nu poimâine, de Seceriș, ci acum, în clipa asta. Îmbracă-te și vom porni cu vântul în față; către sud vom merge și nici nu ne vom uita înapoi. Vom fi...

...bântuiți.

Așa aveau să fie. Bântuiți de chipurile lui Alain și Cuthbert; bântuiți de chipurile tuturor oamenilor care puteau să moară în Munții Pleșuvi, masacrați de arme scoase din criptele-armurărie unde ar fi trebuit lăsate. Bântuiți: mai mult ca de orice de chipurile taților lor, pentru tot restul vieții lor. Nici măcar Polul Sud n-ar fi fost un loc destul de îndepărtat pentru a scăpa de acele chipuri.

– Tot ce trebuie să faci poimâine e să te prefaci indispusă la prânz.

Recapitulaseră toate acestea înainte, dar acum, cuprins deodată de o spaimă fără sens, altceva nu se putea gândi să spună.

– Te duci în camera ta și pleci așa cum ai plecat în noaptea când ne-am întâlnit în cimitir. Stai ascunsă puțin. Apoi, când se face ora trei, vino aici și uită-te sub piei în colțul acela. Dacă armele mele lipsesc – și vor lipsi, jur pentru asta – atunci totul este bine. Vei veni în întâmpinarea noastră. Vino la locul de deasupra canionului, cel despre care ți-am povestit. Vom...

– Mda, știu toate astea, dar ceva nu e bine.

Se uită la el și îi atinse obrazul.

– Mă tem pentru tine și pentru mine, Roland, și nu știu de ce.

– Totul va merge bine, spuse el. *Ka...*

– Nu-mi vorbi mie despre *ka!* strigă ea. O, te rog, nu! *Ka* este ca vântul, spunea tata, ia ce vrea și nu stă să asculte ruga nimănui. *Ka* e un bătrân lacom și-l urăsc peste măsură!

– Susan...

– Nu, nu mai spune nimic.

Se întinse pe spate și împinse blana de urs până la genunchi, expunând un corp pentru care bărbați mult mai mari ca Hart Thorin și-ar fi abandonat regatele. Mărgele de lumină îi curgeau pe pielea goală. Întinse brațele spre el. Niciodată nu arătase mai frumoasă în ochii lui Roland ca în clipa aceea, cu părul răsfirat și expresia aceea bântuită pe chip. Mai târziu el avea să-și spună: *Știa. O parte din ea știa.*

– Gata cu vorbele, spuse ea. Am încheiat cu vorbele. Dacă mă iubești, atunci iubește-mă.

Şi pentru ultima dată, Roland o iubi. Se legănară împreună, piele lângă piele şi răsuflare lângă răsuflare, şi afară vântul vuia înspre vest ca o mare zbuciumată.

12

În seara aceea, pe când Luna Demonului urca rânjind pe cer, Cordelia ieşi din casă şi străbătu încet peluza spre grădină, făcând un ocol pe după mormanul de frunze pe care le greblase în acea după-miază. În braţe avea un maldăr de haine. Le aruncă în faţa stâlpului de care era legată momâia de paie, apoi ridică vrăjită privirea spre lună: licărul viclean al ochiului, rânjetul de vârcolac; albă ca un os calcinat era luna aceea, un nasture alb pe mătase violet.

Rânji la Cordelia; Cordelia rânji înapoi. În cele din urmă, cu aerul unei femei care se trezeşte din transă, păşi în faţă şi trase momâia de paie de pe stâlp. Capul acesteia îi căzu moale pe umăr, precum capul unui om prea beat ca să danseze. Mâinile ei roşii atârnau.

Femeia dezbrăcă momâia de haine, dezvelind o formă umflată, vag umanoidă, într-o pereche de izmene care aparţinuseră fratelui ei mort. Luă unul dintre lucrurile pe care le adusese din casă şi îl ridică la lumina lunii. O cămaşă de călărie din mătase roşie, un cadou din partea primarului Thorin pentru domniţa, oh, atât de tânără şi frumuşică. Una dintre cele pe care fata refuza să le poarte. Haine de curvă, le spusese ea. Ce făcea asta, atunci, din Cordelia Delgado, care se îngrijise de ea chiar şi după ce încăpăţânatul de taică-său se decisese că trebuie să le ţină piept celor precum Fran Lengyll şi John Croydon? Făcea din ea matroană de bordel, bănuia.

Acest gând duse la o imagine a lui Eldred Jonas şi Coral Thorin, călărindu-se goi, în timp ce un pian de tavernă cânta „Red Dirt Boogie" sub ei, şi Cordelia gemu ca un câine.

Trase cămaşa de mătase peste capul momâii. Urmă una dintre fustele despicate de călărie ale Susanei. După fustă, o pereche de saboţi. Şi la sfârşit, înlocuind sombrero-ul, una dintre bonetele de primăvară ale nepoatei sale.

Abracadabra! Momâia de paie devenise acum o femeie de paie.

– Şi ai fost prinsă cu mâinile murdare, şopti ea. Ştiu. O, da, ştiu. Nu m-am născut ieri.

Duse momâia din grădină la mormanul de frunze de pe peluză. O aşeză aproape de morman, apoi culese frunze de jos şi le îndesă în corsetul cămăşii de călărie, încropind un simulacru de sâni. Odată asta făcută, luă un chibrit din buzunar şi-l scăpără.

Vântul, dornic parcă să ajute, scăzu. Cordelia apropie chibritul de frunzele uscate. Imediat, tot mormanul era o torţă. Ridică femeia de paie în braţe şi stătu cu ea în faţa focului. Nu auzi răpăitul pocnitorilor în oraş şi nici şuieratul orgii cu abur din Inimă Verde, sau formaţia de mariachi care cânta în Piaţa de Jos; când o frunză aprinsă se ridică şi pluti pe lângă părul ei, ameninţând să-i dea foc, nu păru să observe. Avea ochii larg deschişi şi goi.

Când focul ardea cel mai vârtos, păşi la marginea lui şi aruncă momâia în el. Flăcările se ridicară în jurul ei cu limbi portocalii; scântei şi frunze aprinse se ridicară către cer sub formă de pâlnie.

– Aşa să fie! strigă Cordelia. Focul îi transforma lacrimile de pe faţă în picături de sânge. *Chartu rug!* Mda, chiar aşa!

Arătarea în straie de echitaţie luă foc, întunecându-se la faţă, mâinile ei roşii arzând, cruciuliţele albe ale ochilor înnegrindu-se. Boneta ei se aprinse; faţa începu să ardă.

Cordelia stătu nemişcată şi privi, încleştând şi descleştând pumnii, nepăsându-i de scânteile care i se aşezau pe piele, nepăsându-i de frunzele aprinse care zburau către casă. De ar fi fost să ia foc casa, probabil că ar fi ignorat şi asta.

Se uită până când din momâia îmbrăcată în hainele nepoatei ei nu mai rămase decât cenuşă împrăştiată peste şi mai multă cenuşă. Apoi, încet ca un robot cu încheieturile ruginite, se întoarse în casă, se întinse pe divan şi dormi ca un mort.

13

Era ora trei şi jumătate în noaptea dinaintea Secerişului şi Stanley Ruiz credea că în sfârşit putea să închidă. Ultimele acorduri muzicale tăcuseră deja de douăzeci de minute – Sheb rezistase cu aproape o oră mai mult decât formaţia

de mariachi, iar acum zăcea sforăind cu faţa în rumeguş. Sai Thorin era la etaj şi nu se văzuse nici urmă din Marii Vânători ai Coşciugului; Stanley avea o bănuială că se aflau la Faleză în noaptea aceea. Mai bănuia şi că munca pentru care fuseseră convocaţi acolo nu era dintre cele mai curate, dar asta nu avea cum să ştie sigur. Se uită în sus spre ochii sticloşi ai Trofeului bicefal.

– Şi nici nu vreau să ştiu, bătrân prieten, spuse el. Nu vreau decât vreo nouă ore de somn – mâine începe adevărata petrecere şi clienţii nu se vor da duşi până în zori. Deci...

De undeva din spatele clădirii se auzi un strigăt ascuţit. Stanley sări în spate, lovindu-se de bar. Lângă pian, Sheb ridică o clipă capul, murmură „Ş-a fo' ata?" şi-l lăsă să cadă la loc, cu un bufnet surd.

Stanley nu avea nicio dorinţă de a cerceta sursa strigătului, dar bănuia că oricum asta va face. Părea a fi vorba de stricata aia bătrână şi tristă de Micuţa Nărăvaşă.

– Mi-ar plăcea mie să m-apuce nărăveala de a te goni din oraş în doi timpi şi trei mişcări, murmură el, apoi se aplecă pentru a se uita sub bar.

Acolo erau două bâte solide din frasin, Calmantul şi Ucigaşul. Calmantul era din lemn neted care garanta două ore de repaus obligatoriu oricând îl aplicai unde trebuia în capul vreunui scandalagiu.

Stanley îşi consultă sentimentele şi luă cealaltă bâtă. Era mai scurtă decât Calmantul şi mai largă în capăt. În partea care conta, Ucigaşul era bătut în cuie.

Stanley se duse spre capătul barului, ieşi pe uşă şi traversă o încăpere de depozitare slab luminată, unde butoaie ce miroseau a *graf* şi whisky erau îngrămădite unul peste altul. În spate era o uşă care dădea în curte. Stanley se apropie de ea, inspiră adânc şi o descuie. Se aştepta ca Micuţa să mai scoată un urlet, însă nu se auzi nimic. Era doar sunetul vântului.

Poate ai noroc şi e moartă, gândi Stanley. Deschise uşa, păşind în spate şi ridicând în acelaşi timp bâta cu ţinte.

Micuţa nu era moartă. Îmbrăcată într-un capot pătat (rochia Micuţei, se putea spune), prostituata stătea pe cărarea care ducea la privata din spate, cu mâinile împreunate deasupra umflăturii pieptului şi sub bărbia dublă. Se uita în sus spre cer.

– Ce este? întrebă Stanley, grăbindu-se spre ea. Era să sară inima din mine, aşa m-ai speriat, zău.

– Luna, Stanley! șopti ea. O, uită-te la lună, uită-te!

Bărbatul ridică privirea și ceea ce văzu îi făcu inima să galopeze. Încercă totuși să vorbească pe un ton calm și rezonabil.

– Haide, Micuțo, e doar praful. Fii serioasă, scumpo, știi cum a suflat vântu-n ultimele zile și n-a fost pic de ploaie ca să ia din aer ce-a adus; e doar praf, atât.

Și totuși nu arăta a praf.

– Eu știu ce văd, șopti Micuța.

Deasupra lor, Luna Demonului râânjea și făcea cu ochiul prin ceea ce părea a fi un văl schimbător de sânge.

VII

RECUPERAREA GLOBULUI DE CRISTAL

1

În timp ce o prostituată și un barman încă se uitau cu gura căscată în sus la luna însângerată, Kimba Rimer se trezi strănutând.

La naiba, o răceală de Seceriș, își spuse. *La cât am de stat afară în următoarele două zile, voi fi norocos dacă nu se va transforma într-o...*

Ceva îi gâdilă vârful nasului și bărbatul strănută din nou. Ieșind din pieptul său îngust și din gura uscată iască, strănutul semănă în odaia întunecată cu pocnetul unui pistol de calibru mic.

– Cine-i acolo? strigă el.

Niciun răspuns. Rimer își imagină imediat o pasăre, ceva urât și rău, care intrase pe lumină și acum zbura pe întuneric, atingându-se de fața lui în timp ce dormea. I se făcu pielea de găină – păsări, insecte, lilieci, le ura pe toate – și dibui cu atâta energie după lampa de gaz de pe măsuța de lângă pat, încât aproape o doborî la podea.

Când o trase către el, simți iarăși fâlfâitul acela. De data aceasta atingându-i obrazul. Rimer strigă și se afundă în perne, strângând lampa la piept. Apăsă butonul de pe o parte, auzi fâsâitul gazului, apoi scăpără aprinzătorul. Lampa

se lumină și în cercul precar pe care îl descrise în întuneric, bărbatul văzu nu o pasăre care fâlfâia din aripi, ci pe Clay Reynolds șezând pe marginea patului. Într-o mână Reynolds ținea o pană cu care îl gâdila pe Cancelarul din Mejis. Pe cealaltă o ținea ascunsă sub mantaua din poală.

Lui Reynolds îi displăcuse Rimer de la prima lor întâlnire în pădurea de la vest de oraș – aceeași pădure din spatele Canionului Ochet, unde Latigo, omul lui Farson, își adunase contingentul principal de soldați. Fusese o noapte vântoasă și-n timp ce el și ceilalți Vânători ai Coșciugului intrau în mica poiană unde Rimer, însoțit de Lengyll și de Croydon, ședeau la un foc mic, mantia fâlfâia în jurul lui Reynolds. *Sai Manto,* spusese Rimer și ceilalți doi râseseră. În intenție, fusese o glumă nevinovată, însă lui Reynolds numai nevinovată nu i se păruse. În multe dintre ținuturile pe care le cutreierase, *manto* însemna nu „manta", ci „pidosnic" sau „curist". Era, de fapt, un termen de argou pentru homosexual. Faptul că Rimer (un provincial pe sub poleiala lui de sofisticărie cinică) nu știa asta nici nu-i trecuse lui Reynolds prin minte. Știa când oamenii îl luau peste picior și, dacă îi putea face să plătească, chiar o făcea.

Pentru Kimba Rimer, ziua plății venise.

– Reynolds? Ce faci? Cum ai int...

– Nu te gândești la cine trebuie, replică omul care ședea pe pat. Aici nu e Reynolds, ci doar *Señor Manto.*

Scoase mâna pe care o ținuse sub manta. În ea se afla un *cuchillo* perfect ascuțit. Reynolds îl cumpărase din Piața de Jos cu treaba aceasta în gând. Îl ridică acum și înfipse lama de douăzeci și cinci de centimetri în pieptul lui Rimer. Intră până la plăsele, țintuindu-l ca pe o insectă. *O ploșniță*, gândi Reynolds.

Lampa căzu din mâinile lui Rimer și se rostogoli din pat. Aterizâ pe covor, dar nu se sparse. Pe peretele opus era proiectată umbra distorsionată a lui Kimba Rimer, care se zvârcolea. Umbra celuilalt bărbat aplecat deasupra lui semăna cu a unui vultur hulpav.

Reynolds ridică mâna în care ținea cuțitul. O întoarse astfel încât micul tatuaj albastru cu coșciugul dintre degetul mare și arătător să se afle în fața ochilor lui Rimer. Voia ca acesta să fie ultimul lucru pe care ticălosul îl vedea în partea aceea a poienii.

– Să te mai aud acum cu faci glume despre mine, îl pofti Reynolds. Și zâmbi. Haide. Să te aud.

2

Cu puțin înaintea orei cinci, primarul Thorin se trezi dintr-un vis îngrozitor. În el, o pasăre cu ochi roz zbura încet pe deasupra Baroniei. Pe unde cădea umbra ei, iarba se ofilea, frunzele picau din copaci și recoltele piereau. Umbra transforma Baronia sa verde și frumoasă într-un ținut pustiu. *O fi Baronia mea, dar și pasărea este a mea*, gândi el cu puțin înainte să se trezească, ghemuit și tremurând din toate încheieturile pe o parte a patului. *Pasărea mea, eu am adus-o aici, eu am eliberat-o din colivie.* Se zisese cu somnul lui în noaptea aceea, iar Thorin era conștient de asta. Își turnă un pahar de apă, îl bău, apoi se duse în birou, scoțându-și absent cămașa de noapte din despicătura fundului său osos. Ciucurele fesului de noapte îi tresălța între omoplați; genunchii îi pocneau la fiecare pas.

Cât despre sentimentul de vinovăție exprimat de vis... ei bine, ce era făcut era bun făcut. Jonas și prietenii lui aveau să primească ceea ce fuseseră trimiși să ia (și ceea ce achitaseră cu vârf și îndesat) peste o zi; o zi mai târziu, aveau să plece. Zboară liberă, pasăre cu ochi roz și umbră pestilențială; zboară de unde oi fi venit și ia-i cu tine pe Marii Băieți ai Coșciugului. Își zicea că până la Capătul Anului avea să fie prea ocupat să-și satisfacă pornirile libidinoase pentru a se mai gândi la astfel de lucruri. Sau a mai avea astfel de vise.

Pe deasupra, visele lipsite de semne vizibile erau doar vise, nu prevestiri.

Semnul vizibil putea să fie cizmele de sub draperiile biroului – doar bombeurile lor scâlciate se vedeau – însă Thorin nici nu se uită în direcția aceea. Ochii lui erau ațintiți asupra sticlei de lângă fotoliul lui preferat. Deși a bea vin roșu la cinci dimineața nu era un obicei bun pe care să-l deprinzi, o dată putea face excepție. Avusese un vis oribil, pe toți zeii, și la urma urmei...

– Mâine e Secerișul, rosti el, așezându-se în fotoliul de lângă vatră. Socot că un om își poate permite un mic capriciu sau două.

Își turnă un pahar, ultimul pe care avea să-l bea în lumea aceasta, și tuși când focul lichid îi ajunse în stomac, după care îi urcă înapoi în gât, încălzindu-l. Mai bine, mda, mult mai bine. Nu mai era nicio pasăre uriașă acum, nicio umbră aducătoare de pustiire. Întinse brațele, împleti degetele lungi și osoase și le trosni cu sete.

– *Urăsc* când faci asta, jigodie scheletică, se auzi o voce direct în urechea stângă a lui Thorin.

Thorin tresări. Inima sa execută un salt uriaș în piept. Paharul gol îi zbură din mână și când căzu nu întâlni niciun covor care să-i amortizeze aterizarea. Se sparse pe marginea vetrei.

Înainte ca Thorin să poată striga, Roy Depape îi înlătură fesul de noapte, îl apucă de chica rară și-i trase capul în spate. Cuțitul pe care îl ținea în cealaltă mână era mult mai banal decât cel pe care îl folosise Reynolds, însă tăie gâtlejul bătrânului cu destulă eficiență. Sângele împroșcă stacojiu odaia cufundată în penumbră. Depape dădu drumul părului lui Thorin, se duse înapoi la draperiile după care se ascunsese și luă ceva de pe podea. Era santinela lui Cuthbert. Depape o aduse înapoi la fotoliu și o așeză în poala primarului din care se scurgea viața.

– Pasăre..., gâlgâi Thorin cu gura plină de sânge. Pasăre!

– Mdie, moșule, și tre' să-ți fac complimente fiindc-ai observat asta într-un asemenea moment.

Depape trase iarăși capul lui Thorin în spate și scoase ochii bătrânului din două mișcări iuți de cuțit. Unul zbură în vatra stinsă; celălalt lovi peretele și alunecă în spatele uneltelor pentru foc. Piciorul drept al lui Thorin zvâcni puțin și rămase nemișcat.

Încă un lucru de făcut.

Depape se uită în jur, zări fesul de noapte al primarului și decise că ciucurele acestuia avea să fie bun. Îl luă de jos, îl înmuie în sângele din poala lui Thorin și desenă *sigilul* Omului de Bine...

...pe perete.

– Poftim, murmură el, dându-se în spate. Dacă asta nu le vine de hac, nu ştiu ce altceva le va veni.

Asta aşa era. Singura întrebare rămasă fără răspuns era dacă Roland şi *ka-tet*-ul lui puteau fi capturaţi în viaţă sau nu.

3

Jonas îi spusese lui Fran Lengyll exact unde să îşi aşeze oamenii, doi înăuntrul grajdului şi alţi şase afară; trei dintre aceştia din urmă aveau să stea ascunşi în spatele vechilor ustensile ruginite, doi în rămăşiţele casei mistuite de foc şi unul – Dave Hollis – ghemuit chiar pe grajd, trăgând cu ochiul peste coama acoperişului. Lengyll era bucuros să vadă că oamenii săi îşi luau munca în serios. Nu erau decât nişte băieţi, adevărat, dar băieţi care într-un rând reuşiseră să-i întreacă pe Marii Vânători ai Coşciugului.

Şeriful Avery lăsă destul de bine impresia că era la conducerea operaţiunii până ce ajunseră la o aruncătură de băţ de Bar K. Apoi Lengyll, cu mitraliera agăţată pe un umăr (şi stând în şa la fel de drept cum stătuse la douăzeci de ani), preluă comanda. Avery, cu un aer agitat şi răsuflarea tăiată, păru mai degrabă uşurat decât ofensat.

– Am să vă spun unde să vă duceţi aşa cum mi s-a spus şi mie, căci e un plan bun şi n-am nimic de comentat despre el, le zisese Lengyll oamenilor săi. Pe întuneric, chipurile lor abia se vedeau. Vă spun de la mine doar un singur lucru. Nu avem nevoie de ei în viaţă, da-i mai bine să-i prindem aşa – Baronia e cea care trebuie să le aplice pedeapsa, oamenii de rând, făcându-i astfel să plătească fărădelegile comise. Să tragă linie, dacă vreţi. Aşa că vă spun: dacă aveţi motiv să trageţi, trageţi. Dar am să-l jupoi pe cel care trage fără motiv. M-aţi înţeles?

Niciun răspuns. După toate aparenţele, înţeleseseră.

– Foarte bine, grăise Lengyll cu chipul de piatră. Vă dau un minut să vă asiguraţi că aveţi echipamentul bine legat ca să nu facă zgomot, după care plecăm. Începând din clipa asta nu vreau să mai aud nicio vorbă.

4

Roland, Cuthbert și Alain ieșiră din dormitor la șase și un sfert în dimineața aceea și rămaseră în șir indian pe verandă. Alain își termina cafeaua. Cuthbert căsca și se întindea. Roland își încheia cămașa și se uita spre sud-vest, către Iarbă Rea. Nu se gândea la ambuscade, ci la Susan. La lacrimile ei. Ka *e un bătrân lacom și-l urăsc peste măsură*, spusese ea.

Instinctele lui nu se treziră; hipersensibilitatea lui Alain, care îl simțise pe Jonas în ziua când acesta le ucisese porumbeii, nici măcar nu tresări. Cât despre Cuthbert...

– Încă o zi de pace! exclamă acesta spre cerul răsăritului. Încă o zi de grație! Încă o zi de liniște, întreruptă doar de suspinul amorezatului și de amprenta copitelor de cal!

– Încă o zi de nerozii, făcu Alain. Haideți.

Porniră de-a curmezișul curții, nesimțind deloc cele opt perechi de ochi asupra lor. Intrară în grajd pe lângă cei doi oameni care flancau ușa, unul în spatele unui discuitor străvechi, celălalt pitit după un balot dezordonat de fân, amândoi cu armele scoase.

Numai Rusher simți că ceva nu era în ordine. El lovi din copite, își rostogoli ochii în cap și, când Roland îl îndemnă cu spatele afară, încercă să se cabreze.

– Ușor, băiete, zise el și se uită în jur. Păianjeni, presupun. Îi urăște.

Afară, Lengyll se ridică în picioare și flutură din ambele mâini. Oamenii se mișcară încet spre partea din față a grajdului. Pe acoperiș, Dave Hollis stătea cu arma scoasă. Monoclul său era pus în siguranță în buzunarul vestei, ca să nu reflecte lumina când îi era lumea mai dragă.

Cuthbert își scoase calul din grajd. Alain îl urmă. Roland veni ultimul, ducându-și din scurt juganul agitat.

– Uite, zise Cuthbert vesel, încă neprinzând de veste că direct în spatele lui și al prietenilor lui se aflau oameni. Arăta spre nord. Un nor în formă de urs! E semn de bun augur pentru...

– Nu vă mișcați, mucoșilor, strigă Fran Lengyll. Să nu vă mișcați picioarele nici măcar cu un centimetru.

Alain *dădu* totuşi să se întoarcă – din cauza sperieturii mai mult decât orice – şi se auzi un val de clicuri asemănător cu o mulţime de rămurele uscate rupându-se toate deodată. Sunetul pistoalelor armate.

– Nu, Al! zise Roland. Nu te mişca! Nu!

Disperarea i se ridica în gât ca o otravă şi lacrimi de furie îi înţepau colţul ochilor... şi totuşi îşi păstră calmul. Cuthbert şi Alain trebuia şi ei să-şi păstreze calmul. Dacă se mişcau, aveau să fie ucişi.

– Nu vă clintiţi! strigă el din nou. Niciunul dintre voi!

– Înţelept, mucea.

Vocea lui Lengyll era mai aproape acum şi o însoţeau mai multe perechi de paşi.

– Puneţi mâinile la spate.

Două umbre îl flancară pe Roland, lungi în prima lumină a zilei. Judecând după grosimea celei din stânga, bănuia că îi aparţinea şerifului Avery. Probabil că nu avea să le mai ofere ceai în ziua aceea. Lengyll trebuia că arunca a doua umbră.

– Grăbeşte-te, Dearborn, sau care o fi numele tău. Pune-le la spate. La şale. Am pistoale îndreptate spre partenerii tăi şi n-o fi aşa mare baiul de s-o întâmpla să luăm cu noi doar doi dintre voi trei.

Nu-şi asumă niciun risc cu noi, gândi Roland şi simţi un moment de mândrie perversă. Odată cu ea veni un gust care aproape că semăna cu amuzamentul. Era însă amar; gustul acela deveni foarte amar.

– Roland!

Era Cuthbert şi se simţea agonie în vocea sa.

– Roland, nu!

Dar nu avea de ales. Roland puse mâinile la spate. Rusher scoase un nechezat mic, dojenitor, ca şi când ar fi spus că toate astea erau *extrem* de inadecvate – şi se îndepărtă până lângă veranda dormitorului.

– Vei simţi metal pe încheieturi, zise Lengyll. *Esposas*.

Două cercuri reci fură strecurate peste mâinile lui Roland. Se auzi un clic şi, deodată, arcurile cătuşelor i se strânseră pe încheieturi.

– Foarte bine, rosti altă voce. Acum tu, fiule.

– Al naibii să fiu dacă o fac!

Glasul lui Cuthbert tremura la graniţă cu isteria.

Se auzi un bufnet și un strigăt înfundat de durere. Roland se întoarse și-l văzu pe Alain într-un genunchi, cu podul palmei stângi apăsându-și fruntea. Pe față îi curgea sânge.

– Vrei să-i mai trag una? întrebă Jake White.

Avea un pistol vechi în mână, întors cu patul în față.

– Pot, să știi; îmi simt brațul dezmorțit, deși e așa devreme.

– Nu!

Cuthbert se zbătea copleșit de oroare și ceva ce aducea cu supărarea. În spatele lui stăteau aliniați trei oameni înarmați.

– Atunci, fii băiat cuminte și pune mâinile la spate.

Cuthbert, încă luptându-se cu lacrimile, făcu ce i se spuse. Adjunctul Bridger îi puse și lui *esposas*. Ceilalți doi oameni îl săltară pe Alain în picioare. Băiatul se clătină puțin, apoi rămase nemișcat în timp ce era încătușat. Întâlni ochii lui Roland și se strădui să zâmbească. Într-un fel, acela fu cel mai cumplit moment din ambuscadă. Roland înclină din cap și își făcu singur o promisiune: niciodată nu va mai fi luat în felul acesta, nici dacă avea să trăiască până la o mie de ani.

În dimineața aceea, Lengyll purta la gât o eșarfă în locul șnurului, însă Roland bănuia că avea pe el același sacou pe care îl purtase la petrecerea de bun venit organizată de primar cu atâtea săptămâni în urmă. Lângă el, gâfâind de emoție, neliniște și importanță de sine, stătea șeriful Avery.

– Băieți, rosti acesta, sunteți arestați pentru periclitarea siguranței Baroniei. Acuzațiile punctuale sunt trădare și omucidere.

– Pe cine am ucis? întrebă Alain cu calm și unul dintre cei prezenți râse șocat sau cinic, Roland nu-și dădea seama bine.

– Pe primar și pe Cancelarul său, cum foarte bine știți, zise Avery. Acum...

– Cum poți să faci asta? întrebă Roland curios. Lui Lengyll i se adresase. Mejis este căminul tău; am văzut linia strămoșilor tăi în cimitir. Cum poți să faci asta căminului tău, sai Lengyll?

– N-am de gând să stau aici și să pălăvrăgesc cu tine, zise Lengyll. Aruncă o privire peste umărul lui Roland. Alvarez! Ia-i calul! Niște băieți pricepuți ca aceștia ar putea călări fără probleme cu mâinile legate la...

– Nu, spune-mi, îl întrerupse Roland. Nu te sfii, sai Lengyll – cei cu care ai venit îți sunt prieteni și nici măcar unul nu e din cercul tău. Cum poți să

faci asta? Ai fi în stare să-ți violezi propria mamă, dacă ai da peste ea dormind cu fusta ridicată?

Buzele lui Lengyll tresăriră – nu de rușine sau stânjeneală, ci de un automat dezgust. Bătrânul fermier se uită la Avery.

– Frumos îi învață să vorbească în Gilead, nu?

Avery avea o pușcă. Acum se apropie de pistolarul încătușat, cu patul ei ridicat.

– Îl învăț eu cum se vorbește unui gentilom, zău așa! Îi împrăștii dinții din gură, numa' să spui asta, Fran!

Cu un aer obosit, Lengyll îl reținu.

– Nu fi prost. Nu vreau să-l aduc prăbușit peste șa decât dacă e mort.

Avery lăsă arma jos. Lengyll se întoarse către Roland.

– N-ai să trăiești destul cât să-ți prindă bine vreun sfat, Dearborn, zise el, da' eu oricum o să-ți dau unul: fii de partea câștigătorilor pe lumea asta. Și află cum bate vântul, ca să știi când își schimbă direcția.

– Ai uitat chipul tatălui tău, vierme prăpădit, zise Cuthbert răspicat.

Asta îl atinse pe Lengyll într-un fel în care remarca lui Roland despre mama sa n-o făcuse – se văzu în roșeața care-i năpădi imediat obrajii bătuți de vreme.

– Urcați-i călare! zise el. Într-o oră vreau să-i știu închiși bine!

5

Roland fu aruncat în șaua lui Rusher atât de tare, încât puțin lipsi să nu cadă pe cealaltă parte – așa s-ar fi și întâmplat, dacă Dave Hollis n-ar fi fost acolo să-l echilibreze și apoi să-i îndese cizma în scăriță. Dave îi oferi pistolarului un zâmbet crispat, pe jumătate rușinat.

– Îmi pare rău că te văd aici, zise Roland pe un ton grav.

– Îmi pare rău că sunt aici, recunoscu ajutorul de șerif. Dacă să omori oameni era treaba ta, mi-aș fi dorit să te apuci mai repede de ea. Iar prietenul tău nu trebuia să fie așa de arogant încât să-și lase cartea de vizită.

Înclină din cap spre Cuthbert.

Roland nu avea nici cea mai palidă idee la ce se referea adjunctul Dave, însă nu conta. Făcea parte din înscenare și niciunul dintre cei de față nu credea cine știe cât în ea, inclusiv Dave, cel mai probabil. Deși Roland bănuia că la bătrânețe aveau să ajungă să creadă și să le-o povestească nepoților ca pe o pildă. Glorioasa zi când se alăturaseră poterii și-i prinseseră pe trădători.

Pistolarul își folosi genunchii pentru a-l întoarce pe Rusher... și acolo, stând lângă poarta dintre curtea Bar K și aleea ce ducea la Drumul Mare, era Jonas în persoană. Ședea călare pe un murg castaniu-închis, cu o pălărie din fetru verde pe cap și îmbrăcat cu o veche manta ponosită. În teaca de lângă genunchiul său drept era o pușcă. Partea stângă a mantalei era trasă în spate pentru a expune mânerul revolverului. Părul lui alb, nelegat astăzi, îi curgea pe umeri.

Își scoase pălăria și o întinse spre Roland în semn de salut.

– Bună partidă, spuse el. Ai jucat foarte bine pentru cineva care nu de mult sugea la țâța mamei.

– Moșule, zise Roland, ai trăit prea mult.

Jonas zâmbi.

– Ai îndrepta tu lucrul ăsta dacă ai putea, nu-i așa? Mdie, așa cred.

Își mută iute ochii la Lengyll.

– Ia-le jucăriile, Fran. Caută mai ales cuțite. Au și pistoale, dar nu asupra lor. Și totuși știu ceva mai multe despre armele alea decât ai crede. Și praștia glumețului. Să nu uităm de asta, pe toți zeii. Acu' nu foarte mult timp i-ar fi plăcut să-i ia capul lui Roy cu ea.

– Vorbești cumva de roșcovan? întrebă Cuthbert.

Calul lui dansa sub el; Bert se clătina înainte și înapoi și de pe o parte pe cealaltă ca un călăreț de circ, ca să nu cadă din șa.

– Nici n-ar fi simțit lipsa capului. A boașelor poate, dar nu a capului.

– Probabil ai dreptate, aprobă Jonas, privind cum sulițele și arcul scurt al lui Roland erau confiscate.

Praștia se afla la spatele centurii lui Cuthbert, îndesată în tocul pe care el însuși îl confecționase. Era foarte bine pentru Roy Depape că nu-l pusese pe Bert la încercare, Roland știa – Bert putea nimeri o pasăre în aripă de la șaizeci de metri. La șoldul stâng al băiatului se afla o pungă ce conținea bile de fier. Bridger o luă și pe aceasta.

În tot acest timp, Jonas îl țintui pe Roland cu un zâmbet afabil.

– Care-i numele tău adevărat, mucea? Mărturisește – acum nu mai contează dacă spui; știi și tu ce soartă te așteaptă.

Roland nu spuse nimic. Lengyll se uită la Jonas cu sprâncenele ridicate. Jonas înălță din umeri, apoi smuci din cap în direcția orașului. Lengyll încuviință și îl înghionti pe Roland cu un deget dur.

– Haide, băiete. Să plecăm.

Roland îl strânse pe Rusher între coapse; calul o luă spre Jonas. Și deodată Roland știu ceva. Ca în cazul tuturor intuițiilor sale cele mai bune, veni de nicăieri și de peste tot – absentă într-o secundă, prezentă în toată măreția ei în următoarea.

– Cine te-a trimis la vest, vierme? întrebă el când trecu pe lângă Jonas. Nu e posibil să fi fost Cort – ești prea bătrân. Te-a trimis tatăl lui?

Expresia de amuzament ușor plictisit părăsi chipul lui Jonas – îi *zbură* de pe chip, ca alungată de o palmă. Preț de un moment incredibil, bărbatul cu păr alb redeveni un copil: șocat, rușinat și rănit.

– Da, tatăl lui Cord – ți-o citesc în ochi. Iar acum ești aici, pe malul Mării Limpezi... doar că ești de fapt în vest. Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul.

Pistolul lui Jonas ieși din toc și fu armat cu o rapiditate pe care doar extraordinarii ochi ai lui Roland fură capabili să o urmărească. Dinspre oamenii din spatele lor se auzi un murmur – în parte șocat, dar cel mai mult uimit.

– Jonas, nu fi prost! mârâi Lengyll. Doar n-ai de gând să-i ucizi după ce ne-am pierdut timpul și am riscat să le punem capișonul pe cap și să le legăm ghearele, nu?

Jonas nu păru să-i dea atenție. Ochii lui erau larg deschiși; colțurile buzelor sale zbârcite tremurau.

– Ai grijă cum vorbești, Will Dearborn, zise el cu voce joasă, aspră. Ai mare grijă.

– Bine, împușcă-mă, spuse Roland.

Ridică privirea și se uită în jos la Jonas.

– Împușcă, exilatule. Împușcă, vierme. Împușcă, ratatule. Tot în exil vei trăi și vei muri așa cum ai trăit.

Un moment fu sigur că Jonas *chiar* va trage, și în acel moment Roland simți că moartea va fi destul, un sfârșit acceptabil după rușinea de a fi fost prins așa de ușor. În acel moment, Susan lipsi din mintea sa. Nimic nu respiră în clipa aceea, nimic nu strigă, nimic nu se clinti. Umbrele oamenilor care urmăreau acea confruntare, atât pe jos, cât și călare, erau imprimate superficial pe țărână.

Apoi Jonas coborî cocoșul armei și o puse înapoi în toc.

– Du-i în oraș și aruncă-i în pușcărie, îi spuse lui Lengyll. Și când vin, nu vreau să văd că v-ați atins nici măcar de un fir de păr din capul lor. Dacă eu mă pot stăpâni să nu-l ucid pe ăsta, te poți înfrâna și tu să nu-i rănești pe ceilalți. Acum, du-te.

– Mișcarea, spuse Lengyll.

Vocea lui pierduse din falsa ei autoritate. Acum era vocea unui om care înțelege (prea târziu) că a venit cu monede la masa unui joc cu mize mult mai mari.

Plecară. Atunci, Roland se întoarse o ultimă dată. Disprețul pe care Jonas îl văzu în acei ochi tineri și reci îl mușcă mai tare decât loviturile de bici care îi umpluseră spatele de cicatrice în Garlan, cu mulți ani în urmă.

6

După ce dispărură din vedere, Jonas intră în dormitor, ridică scândura care ascundea mica armurărie a băieților și găsi doar două pistoale. Setul de revolvere cu mânere închise la culoare – armele lui Dearborn, cu siguranță – lipseau.

Ești în vest. Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul. Vei trăi în exil și vei muri așa cum ai trăit.

Mâinile lui Jonas se apucară de lucru, demontând revolverele pe care Cuthbert și Alain le aduseseră în vest. Al lui Alain nu fusese niciodată folosit, decât la poligonul de tragere. Afară, Jonas aruncă piesele, împrăștiindu-le în toate direcțiile. Azvârli cu toată puterea, încercând să se descotorosească de privirea aceea albastră și rece și de șocul pe care îl simțise când auzise ceea ce credea că nimeni de pe fața pământului nu știa. Roy și Clay bănuiau, însă nici chiar ei nu știau sigur.

Înainte să apună soarele, toți locuitorii din Mejis aveau să știe că Eldred Jonas, justițiarul cu păr alb și coșciug tatuat pe mână, nu era decât un pistolar ratat.

Vei trăi în exil și vei muri așa cum ai trăit.

– Poate, rosti el, uitându-se la rămășițele casei mistuite de foc fără a le vedea cu adevărat. Dar voi trăi mai mult ca tine, tinere Dearborn, și voi muri mult după ce oasele tale vor fi putrezit în pământ.

Urcă în șa și întoarse calul, smucind sălbatic de frâie. Porni spre Citgo, unde Roy și Clay așteptau, și plecă în galop, dar ochii lui Roland îl însoțiră.

7

– Trezește-te! Trezește-te, sai! Trezește-te! Trezește-te!

La început, cuvintele părură să vină de foarte departe, aduse ca prin magie în locul întunecat în care zăcea ea. Chiar și când vocii i se alătură o mână care o scutură fără milă și Susan știu că *trebuia* să se trezească, asta însemnă o luptă lungă și grea.

Trecuseră săptămâni de când nu mai dormise ca lumea noaptea și tot la asta se așteptase și noaptea trecută... *mai ales* noaptea trecută. Stătuse trează în luxoasa cameră de dormit de la Faleză, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă, mintea roindu-i de posibilități – niciuna bună. Cămașa de noapte pe care o purta i se adunase la șolduri și se făcuse ghem la spate. Când se ridicase să folosească toaleta, își dăduse blestemăția aceea jos, o aruncase într-un colț și se vârâse în pat goală.

Faptul că scăpase de cămașa grea de mătase o ajutase. Căzuse în somn aproape pe loc... și în cazul de față, *căzuse* era exact expresia potrivită: mai mult decât s-o fure somnul, avusese impresia că se prăbușea în uitarea tenebroasă a unei crăpături din pământ.

Și acum, vocea aceea nepoftită. Brațul acela nepoftit, scuturând-o atât de tare, încât capul i se rostogolea de pe o parte pe alta pe pernă. Susan încercă să se ferească de el, trăgându-și genunchii la piept și rostind proteste dezarticulate, însă brațul merse după ea. Scuturatul reîncepu; sâcâitoarea voce nu se opri.

– Trezește-te, sai! Trezește-te! În numele Țestoasei și al Ursului, trezește-te!

Vocea Mariei. N-o recunoscuse la început deoarece Maria era foarte tulburată. Susan n-o auzise niciodată așa și nici nu se așteptase s-o audă. Și totuși, *așa* vorbea; slujnica părea în pragul isteriei.

Susan se ridică în capul oaselor. Un moment, lucrurile pe care le observă – toate greșite – o loviră atât de tare, încât nu se putu mișca. Cuvertura sub care dormise îi căzu în poală, expunându-i sânii, și nu izbuti decât să o agațe fără forță cu buricele degetelor.

Primul aspect greșit era lumina. Se revărsa pe geamuri cu mai multă putere ca oricând... întrucât, își dădu ea seama, niciodată până atunci nu se aflase în odaia aceea la un ceas atât de târziu. Pe toți zeii, probabil că era deja ora zece, poate chiar mai târziu de atât.

Al doilea aspect nelalocul lui ținea de sunetele care veneau de la parter. Dimineața, Casa Primarului era de regulă un loc al liniștii; până la prânz, nu-ți ajungea la urechi decât larma *vagueros*-ilor casei, care își scoteau caii la exercițiile de dimineață, foșnetul măturii lui Miguel care curăța curtea și vuietul neîncetat al valurilor care se spărgeau de țărm. În dimineața aceea se auzeau strigăte, înjurături, cai în galop, hohote sporadice de râs aspru. Undeva în afara încăperii sale – poate nu în aripa aceea, dar aproape – Susan auzea bocănitul cizmelor cuiva care alerga.

Cel mai ciudat lucru dintre toate era însă chiar Maria, cu obrajii pământii și cu părul de obicei aranjat încâlcit acum și desfăcut. Susan ar fi spus că doar un cutremur o putea face să arate așa, deși poate nici acesta.

– Ce este, Maria?

– Trebuie să pleci, sai. Acum cred că nu mai ești în siguranță la Faleză. E mai bine poate acasă la tine. Când nu te-am văzut mai devreme, am crezut că ai plecat deja încolo. Nu ți-ai ales bine ziua când să dormi până târziu.

– Să plec? întrebă Susan.

Cu mișcări lente, își trase cuvertura până la nas și se uită la Maria pe deasupra ei cu ochii larg deschiși și umflați.

– Cum adică să plec?

– Prin spate.

Maria smulse cuvertura din mâinile amorțite de somn ale Susanei și de data aceasta fata rămase dezvelită până la glezne.

– Cum ai mai plecat. Acum, domniță, acum! Îmbracă-te și pleacă! Băieții au fost închiși, mda, dar dacă au prieteni? Dacă se întorc și te ucid și pe tine?

Susan se ridica deja. Acum, toată puterea i se scurse din picioare și fata se lăsă înapoi în pat.

– Băieți? șopti ea. Băieții ucis cine? *Băieții ucis cine?*

Deși exprimarea era departe de corectitudinea gramaticală, Maria înțelese ce voia să spună.

– Dearborn și cei doi amici ai săi, spuse ea.

– Pe cine se spune că ar fi ucis?

– Pe primar și pe Cancelar.

Fata îi aruncă Susanei o privire de compasiune îndurerată.

– Acum ridică-te, îți spun. Și pleacă. Locul ăsta a devenit *loco*.

– Dar n-au făcut așa ceva, zise Susan și reuși la timp să-și reprime continuarea: *Nu era în plan.*

– Sai Thorin și sai Rimer tot morți sunt, oricine i-ar fi ucis.

De jos se auziră noi strigăte și o mică explozie care nu părea să provină de la o pocnitoare. Maria se uită în direcția aceea, apoi începu să-i arunce Susanei hainele.

– Ochii primarului... avea ochii scoși din orbite.

– Imposibil! Maria, îi cunosc...

– Eu nu știu nimic despre ei și puțin îmi pasă – dar îmi pasă de tine. Îmbracă-te și pleacă, îți spun. Cât de repede poți.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

Un gând teribil îi veni Susanei și sări îndată în picioare, făcând hainele să cadă în jurul ei. O prinse pe Maria de umeri.

– N-au fost uciși, nu? Spune-mi că n-au fost uciși!

– Nu cred. Umblă o mie de zvonuri, dar cred că doar au fost aruncați în închisoare. Numai că...

Nu mai era nevoie să încheie; fata își feri privirea de Susan și acest gest involuntar (împreună cu strigătele confuze de la parter) exprimă totul. Nu fuseseră uciși încă, dar Hart Thorin fusese un om iubit de mulți și provenea dintr-o familie cu tradiție. Roland, Cuthbert și Alain erau străini.

Nu fuseseră uciși încă... dar a doua zi era Secerișul, iar în seara următoare era Focul de Seceriș.

Susan începu să se îmbrace cât putea de repede.

8

Reynolds, care era alături de Jonas de mai mult timp decât Depape, aruncă o singură privire la silueta ce se apropia încet de ei printre sondele scheletice și se întoarse spre partenerul său.

– Nu-i pune nicio întrebare – nu are chef de întrebări prosteşti în dimineața asta.

– De unde știi?

– N-are importanță. Tu ține-ți fleanca.

Jonas se opri înaintea lor. Stătea tolănit în șa, palid și căzu pe gânduri. Expresia lui trezi o singură întrebare din partea lui Roy Depape, în ciuda avertismentul lui Reynolds.

– Te simți bine, Eldred?

– Cine se simte? răspunse Jonas, apoi recăzu în tăcere.

În spatele lor, cele câteva pompe funcționale de la Citgo scârțâiau obosite.

În cele din urmă, Jonas ieși din stupoare și se îndreptă puțin în șa.

– Mucoșii trebuie că-s puși deja la păstrare. Le-am spus lui Lengyll și lui Avery să tragă două gloanțe dacă ceva merge anapoda și n-am auzit nimic de felul ăsta.

– Nici noi n-am auzit, Eldred, rosti Depape cu înflăcărare. Chiar nimic de felul ăsta.

Jonas făcu o grimasă.

– Nici n-aveați cum, nu? Nu în larma asta. Prostule!

Depape își mușcă buza, observă ceva pe lângă scărița sa stângă ce trebuia ajustat și se aplecă.

– Ați fost văzuți, băieți, în timp ce vă făceați treaba? întrebă Jonas. Azi-dimineață, mă refer, când i-ați lichidat pe Rimer și pe Thorin. Există posibilitatea să vă fi văzut cineva?

Reynolds clătină din cap pentru amândoi.

– A mers totul cât se poate de lin.

Jonas încuviință ca și când subiectul nu l-ar fi interesat foarte mult, apoi se întoarse cu privirea spre exploatarea petrolieră și sondele ruginite.

– Poate că oamenii au dreptate, rosti el cu glas aproape prea scăzut pentru a fi auzit. Poate că Oamenii Vechi *într-adevăr* erau niște diavoli.

Se întoarse iarăși spre ei.

– Ei bine, acum noi suntem diavolii. Nu-i așa, Clay?

– Cum crezi tu, Eldred, răspunse Reynolds.

– Am spus ce cred. *Noi* suntem diavolii acum și, pentru Dumnezeu, așa ne vom comporta. Ce știi despre Quint și oamenii de acolo?

Înclină din cap spre panta împădurită unde fusese pregătită ambuscada.

– Tot acolo sunt, așteaptă ordinul tău, zise Reynolds.

– Nu mai avem nevoie de ei acum.

Îi oferi lui Reynolds o privire întunecată.

– Perfid, Dearborn ăsta. Ce mi-ar plăcea să fiu în Hambry mâine seară numai ca să-i pun o torță între picioare. Puțin a lipsit să-l las lat la Bar K. Și aș fi făcut-o, dacă nu era Lengyll. Un mucos perfid, asta este.

Vorbind, se îndoi tot mai mult de spate și se făcu tot mai întunecat la față, încât aveai impresia că privești nori de furtună care acopereau soarele. Depape, cu scărița reparată, îi aruncă lui Reynolds o privire îngrijorată. Reynolds nu-i răspunse. Ce sens avea? Dacă Eldred o lua razna acum (și Reynolds mai asistase la asta înainte), tot le era imposibil să părăsească zona de pericol la timp.

– Eldred, mai avem un lucru important de făcut.

Reynolds vorbi încet, însă mesajul lui își atinse ținta. Jonas se îndreptă de spate. Își scoase pălăria, o agăță de șa ca și când oblâncul ei ar fi fost un cuier și își prefiră absent degetele prin păr.

– Mdie... un lucru important, într-adevăr. Duceți-vă acolo jos. Spune-i lui Quint să trimită după boi ca să tragă și ultimele două rezervoare pline la Stânca Suspendată. Să țină patru oameni cu el ca să le cupleze și să i le ducă lui Latigo. Ceilalți o pot lua înainte.

Reynolds socotea că acum nu risca nimic dacă punea o întrebare.

– Când ajung acolo și restul oamenilor lui Latigo?

– Oameni? pufni Jonas. Ne-ar conveni nouă, colega! Restul *băieților* lui Latigo vor veni la Stânga Suspendată când luna va fi sus pe cer și fără-ndoială cu flamurile în vânt pentru ca toți coioții și alte soiuri de câini ai deșertului să le vadă și să se sperie. Până mâine la ora zece, cred, vor fi pregătiți să plece în escortă... deși dacă sunt așa cum bănuiesc, boacănele vor fi la ordinea zilei. Vestea bună e că oricum nu mai avem foarte multă nevoie de ei. Situația pare a fi sub control. Acum, duceți-vă acolo, puneți-i la treabă și apoi întoarceți-vă la mine cât de repede puteți.

Jonas se întoarse și își îndreptă privirea spre valurile colțoase ale dealurilor dinspre nord-vest.

– Avem și noi treaba noastră de făcut, spuse. Cu cât începem mai degrabă, băieți, cu atât terminăm mai repede. Vreau să-mi scutur praful fututului ăstuia de Mejis de pe cizme și pălărie cât mai repede posibil. Nu-mi mai place aerul de aici. Dar chiar deloc.

9

Femeia, Theresa Maria Dolores O'Shyven, avea patruzeci de ani, era durdulie și frumoasă, mama a patru copii și soața lui Peter, un *vaquero* cu temperament jovial. Era totodată negustătoare de covoare și draperii în Piața de Sus; prin mâinile ei trecuseră multe dintre cele mai prețioase și delicate întâlniri de la Faleză și familia ei se bucura de îndestulare. Deși soțul ei era văcar, clanul O'Shyven făcea parte din ceea ce într-un alt loc și alt timp s-ar fi numit clasa de mijloc. Fiii ei cei mari crescuseră și plecaseră de acasă, unul chiar părăsise Baronia. Penultimul născut era în floarea vârstei și spera să o ia în căsătorie pe aleasa inimii sale la Capătul Anului. Numai fiica ei cea mică bănuia că era ceva în neregulă cu mama sa, iar aceasta nu avea nicio idee cât de aproape se afla Theresa de marginea prăpastiei nebuniei obsesionale.

Curând, gândi Rhea, privind-o pe Theresa cu ochi avizi în globul de cristal. *O va păți în curând, dar întâi trebuie să mă scape de fata aia nesuferită.*

În ajunul Secerișului nu se țineau cursuri la școală și dughenele se deschideau doar pentru câteva ore după-amiaza, așa că Theresa își trimise mezina cu o plăcintă. Cadou sărbătoresc pentru o vecină, bănuia Rhea, deși nu putea auzi instrucțiunile pe care femeia i le dădu fiicei sale în timp ce trăgea o căciulă croșetată peste urechile fetei. Și nici nu e vorba despre cineva din apropiere; Theresa Maria Dolores O'Shyven își dorea să aibă timp, timp să deretice. Casa era măricică și avea multe unghere ce trebuia curățate.

Rhea chicoti; chicotul se transformă într-un acces de tuse seacă. Din colț, Musty se uită speriat la bătrână. Deși departe de scheletul emaciat care devenise stăpâna sa, Musty nu arăta deloc bine.

Fata fu condusă la ușă cu plăcinta sub braț; se opri cât să-i arunce mamei o privire tulburată, apoi ușa îi fu închisă în nas.

– Acum! croncăni Rhea. Ungherele alea te așteaptă! În genunchi, femeie, și apucă-te de treabă!

Întâi Theresa se duse la fereastră. După ce fu mulțumită de ceea ce văzu – fiica ei ieșind pe poartă și pornind pe Strada Mare, cel mai probabil – se întoarse în bucătărie. Se apropie de masă și rămase acolo, uitându-se în gol cu ochi visători.

– Nu, nu face asta acum! strigă Rhea nervoasă.

Nu-și mai vedea propria colibă mizerabilă, nu mai simțea nici putorile râncede de acolo, nici miasma pe care ea însăși o împrăștia. Intrase în Curcubeul Vrăjitorului. Era împreună cu Theresa O'Shyven, a cărei casă avea cele mai curate unghere din tot Mejisul. Poate chiar din toată Lumea de Mijloc.

– Grăbește-te, femeie! aproape că urlă Rhea. Apucă-te de dereticat!

Parcă auzind-o, Theresa își descheie rochia de casă, ieși din ea și o așeză ordonat pe un scaun. Își trase tivul furoului curat și peticit deasupra genunchilor, se duse în colț și se lăsă în palme și genunchi.

– Asta e, *corazon!* strigă Rhea, râzând și tușind în același timp și înecându-se. Fă-ți treburile, acum, și fă-le cum se cuvine!

Theresa O'Shyvan lungi gâtul la maximum, deschise gura, scoase limba și începu să curețe colțul încăperii. Îl linse așa cum Musty lingea laptele. Rhea privi, lovindu-se peste genunchi și hohotind, făcându-se din ce în ce mai roșie la față în timp ce se legăna de pe o parte pe alta. O, Theresa era preferata ei, mda! Fără doar și poate! Ore întregi de acum înainte femeia avea să se târască pe mâini și genunchi, cu fundul în aer, lingând colțurile, rugându-se la un zeu obscur – nici măcar la Dumnezeu Iisus-Omul – pentru iertarea cine știe cărui păcat, în timp ce își ispășea pedeapsa. Uneori îi intrau așchii în limbă și trebuia să se oprească pentru a scuipa sânge în chiuveta din bucătărie. Până atunci un al șaselea simț o făcuse întotdeauna să se ridice în picioare și să-și ia înapoi rochia pe ea înainte de a se întoarce acasă vreun membru al familiei, însă Rhea știa că mai devreme sau mai târziu obsesia femeii o va duce prea departe, iar ea avea să fie surprinsă. Poate că astăzi avea să fie ziua aceea – fetița urma să se întoarcă mai devreme, poate pentru vreun bănuț de cheltuit în oraș, și să-și descopere mama în genunchi,

lingând prin colțuri. O, ce desfătare! Ce mult își dorea Rhea să vadă asta! Ce mult tânjea să...

Deodată, Theresa O'Shyven dispăru. Interiorul ordonatei căsuțe dispăru. *Totul* dispăru, pierdut în cortinele de lumină roz schimbătoare. Pentru prima oară în săptămâni bune, globul Vrăjitorului se întunecase.

Rhea îl luă cu degetele ei osoase, cu unghii lungi, și îl scutură.

– Ce ai pățit, afurisenie? *Ce ai pățit?*

Globul era greu, iar puterile lui Rhea slăbite. După două sau trei scuturări aprige, obiectul îi scăpă din mâini. Îl strânse, tremurând, la pieptul ei plat.

– Nu, nu, comoara mea, ugui ea. Întoarce-te când ești pregătit, mda. Rhea s-a pierdut puțin cu firea, dar acum și-a revenit, n-a vrut nicio clipă să te scuture și *niciodată* n-ar vrea să te scape, așa că doar...

Se întrerupse și înclină capul, ascultând. Cai apropiindu-se. Nu, nu apropiindu-se; erau deja *acolo*. Trei călăreți, judecând după ce auzea. O luaseră pe nepregătite, pe când ea era atentă în altă parte.

Băieții? Afurisiții ăia de băieți?

Rhea strânse globul la piept, cu ochii holbați, cu buzele ude. Mâinile ei erau acum atât de slabe, încât strălucirea roz a globului le străpungea, iluminând vag spițele întunecate ale oaselor ei.

– Rhea! Rhea de pe Cöos!

Nu, nu erau băieții.

– Ieși aici și adu ce ți s-a dat!

Mai rău.

– Farson vrea înapoi ce este al lui! Am venit să-l luăm!

Nu băieții, ci Marii Vânători ai Coșciugului.

– În veci, javră mizerabilă cu părul alb, șopti ea. Nu-l vei lua niciodată.

Ochii i se mișcau dintr-o parte în alta, agitați. Cu chipul schimonosit și cu buzele tremurând, arăta ca un coiot bolnav împins până pe buza prăpastiei.

Se uită în jos la globul de cristal și din gura ei începu să iasă un vaier prelung. Acum până și strălucirea roz dispăruse. Sfera era oarbă precum ochiul unui cadavru.

10

Din colibă se auzi un urlet.

Depape se întoarse spre Jonas cu ochii mari, simțind că-l furnica pielea. Creatura care scosese țipătul acela nu părea a fi deloc ființă umană.

– Rhea! strigă Jonas din nou. Adu-l aici, femeie, și dă-ni-l! N-am timp să mă joc cu tine!

Ușa colibei se deschise brusc. Depape și Reynolds își scoaseră armele când cotoroanța păși afară, clipind în lumina soarelui ca un animal care și-a petrecut toată viața într-o peșteră. Ținea jucăria preferată a lui John Farson sus, deasupra capului. În curte erau destule pietre în care să-l arunce, și chiar dacă avea o țintă proastă și le rata pe toate, globul tot avea să se spargă.

Asta putea fi de rău, și Jonas o știa – pe unii oameni pur și simplu nu-i puteai amenința. Își concentrase atât de tare atenția asupra mucoșilor (care, ironia sorții, fuseseră săltați cu maximă ușurință), încât nicio clipă nu se gândise să-și facă mari probleme din cauza vrăjitoarei. Iar Kimba Rimer, omul care o propusese pe Rhea drept custodele perfect pentru Curcubeul lui Maerlyn, era mort. Nu putea da vina pe el dacă lucrurile decurgeau prost aici, nu-i așa?

Apoi, pentru ca situația să se agraveze și mai tare atunci când el crezuse că deja fusese împinsă la extrem, auzi un pocnet sec: pistolul lui Depape fusese armat.

– Pune-l deoparte, idiotule! se răsti el.

– Dar uită-te la ea! aproape gemu Depape. *Uită-te* la ea, Eldred!

Asta făcea. Arătarea îmbrăcată în rochie neagră părea că poartă în jurul gâtului, ca pe un colier, cadavrul unui șarpe putred. Era atât de uscată, încât nu mai semăna decât cu un schelet ambulant. Pe țeasta descărnată nu mai avea decât smocuri de păr; restul îi căzuse. Obrajii și fruntea îi erau pline de bășici, iar în partea stângă a gurii avea o urmă ca mușcătura unui păianjen. Jonas bănuia că putea fi un semn de scorbut, deși puțin îl interesa ce era, de fapt. Ce îl interesa era globul ținut în aer de ghearele lungi și tremurânde ale muribundei.

11

Lumina soarelui o orbi pe Rhea într-atât, încât nu văzu arma îndreptată spre ea, iar când i se limpezi vederea, Depape o pusese deja la loc. Se uită la bărbații aliniați în fața ei – ochelaristul roșcat, cel cu mantie pe umeri și Moș Jonas cel Cărunt – și scoase un croncănit de râs. De ei să se fi temut, de acei vajnici Vânători ai Coșciugului? Așa bănuia, dar, pe toți zeii, de ce? Erau niște bărbați, nimic mai mult, numai niște bărbați, iar din aceștia pusese la respect toată viața. O, se credeau mari și tari, sigur că da – nimeni în Lumea de Mijloc nu te acuza că ai uitat chipul *mamei* tale – însă nu erau decât niște momâi cărora le dădeau lacrimile când auzeau un cântec trist, care se pierdeau complet cu firea când vedeau un sân dezgolit și erau cu atât mai ușor de manipulat cu cât se fuduleau că erau mari și tari și deștepți.

Globul de cristal era întunecat și, oricât de tare ura ea lucrul ăsta, reușise să-i limpezească mintea.

– Jonas! strigă ea. Eldred Jonas!

– Aici sunt, mamă bătrână, spuse el. Zile lungi și nopți ușoare.

– Lasă-mă cu lingușelile, nu avem timp de ele.

Înaintă patru pași și se opri cu globul în continuare deasupra capului. Lângă ea, un pietroi gri scotea capul dintre buruieni. Bătrâna se uită la el, și iar la Jonas. Deși nerostită, sugestia era clară.

– Ce dorești? întrebă Jonas.

– Globul s-a stins, zise ea, răspunzând pe ocolite. Tot timpul cât l-am avut în grijă, a fost luminos – mda; chiar și atunci când nu arăta nimic clar, împrăștia o lumină roz, vie – dar s-a stins când te-a auzit pe tine. Nu vrea să meargă cu tine.

– Nu contează, am ordin să-l iau.

Vocea lui Jonas deveni moale și conciliantă. Nu era tonul pe care îl folosea când era în pat cu Coral, dar pe aproape.

– Gândește un minut și o să-mi înțelegi situația. Farson îl vrea și cine sunt eu să mă opun dorinței unui om care va fi cel mai puternic din Lumea de Mijloc odată cu răsăritul Lunii Demonului, anul viitor? Dacă m-aș întoarce fără el și aș spune că Rhea de pe Cöos a refuzat să mi-l dea, mi-aș pierde viața.

– Ți-o vei pierde și dacă te vei întoarce și-i vei spune că l-am spart în fața moacei tale pocite, zise Rhea.

Era destul de aproape încât Jonas să vadă cât de tare o rosese boala. Deasupra smocurilor de păr rămase, odiosul glob de cristal tremura. Babornița nu avea să-l mai poată ține mult timp. Un minut, cel mult. Jonas simți că-i ieșea o boabă de sudoare pe frunte.

– Mda, mamă. Dar să știi că, dacă am de ales cum să mor, aș alege să iau cu mine cauza problemei. Adică pe tine, scumpo.

Vrăjitoarea croncăni din nou – simulacrul acela prăfos al unui râs – și încuviință apreciativ.

– Fără mine, oricum nu-i va fi de niciun folos lui Farson, zise ea. Și-a găsit stăpâna, socot... de aceea s-a stins la sunetul vocii tale.

Jonas se întrebă câți alții crezuseră că globul era doar pentru ei. Voia să-și șteargă transpirația de pe frunte înainte să-i curgă în ochi, dar își ținu mâinile în față, împletite bine pe oblâncul șeii.

Nu îndrăznea să se uite la Reynolds sau la Depape, și putea doar să spere că îl vor lăsa pe el să joace partida. Femeia stătea în echilibru precar atât din punct de vedere fizic, cât și mintal; cea mai mică mișcare avea să o rostogolească într-o direcție sau alta.

– Și-a găsit persoana potrivită, nu-i așa?

Avea impresia că descoperise o cale de ieșire. Dacă era norocos. Dar norocul putea să-i surâdă și hoaștei.

– Ce să facem în privința asta?

– Ia-mă cu tine.

Chipul ei se schimonosi într-o expresie de lăcomie sinistră; arăta ca un cadavru care încerca să strănute. *Nu înțelege că e pe moarte*, gândi Jonas. *Slavă zeilor pentru asta.*

– Ia globul, dar ia-mă și pe mine. Voi merge cu tine la Farson. Voi fi clarvăzătoarea lui și nimic nu va sta în calea noastră, dacă voi fi eu să-i citesc ce spune globul. Ia-mă cu tine!

– Prea bine, acceptă Jonas. Asta și sperase. Dar decizia lui Farson nu mă privește. Știi asta?

– Mda.

– Bun. Acum, dă-mi globul. Ți-l voi da înapoi să-l păstrezi, dacă vrei, dar trebuie să mă asigur că este întreg.

Femeia îl coborî încet. Jonas nu credea că era în deplină siguranță nici adăpostit în brațele ei, însă respiră ceva mai ușurat când îl văzu acolo. Rhea se împletici spre el și Jonas trebui să-și controleze pornirea de a-și da calul înapoi din fața ei.

Se aplecă în șa, întinzând mâinile spre glob. Rhea se uită în sus la el, ochii săi bătrâni încă exprimând viclenie în spatele pleoapelor acoperite de crustă. Ba chiar clipi într-un fel șugubăț.

– Știu la ce-ți stă mintea, Jonas. Gândești: „O să iau globul, apoi o să scot pistolul și o s-o omor, ce mare lucru?" Zic bine? Și totuși *ar fi* mare lucru, pentru tine și ai tăi. Ucide-mă și globul nu va mai străluci niciodată pentru Farson. Pentru altcineva, mda, poate într-o bună zi; dar nu pentru el... și-ți va cruța el viața dacă-i vei aduce jucăria înapoi și el va descoperi că este stricată?

Jonas se gândise deja la asta.

– Am făcut o înțelegere, mamă bătrână. Vii și tu la vest cu globul... doar dacă n-o fi să mori pe drum într-o noapte. Scuză-mă că vorbesc așa, dar nu arăți bine.

Ea râse pe înfundate.

– Mă simt mai bine decât arăt, o, mdie! Mai sunt ani până să-mi bată ceasul!

Cred că te înșeli în privința asta, mamă bătrână, gândi Jonas, dar tăcu și întinse doar mâinile după globul de cristal.

Vrăjitoarea îl mai ținu un moment. Ajunseseră la o înțelegere amândoi. adevărat, însă când veni momentul, femeia descoperi că nu se putea convinge să dea drumul globului. Lăcomia strălucea în ochii ei ca lumina lunii prin ceață.

Jonas rămase răbdător cu mâinile întinse, nespunând nimic, așteptând ca mintea ei să accepte realitatea – dacă îi dădea drumul, exista o șansă. Dacă îl ținea, foarte probabil toți cei din curtea aceea plină de pietre și buruieni aveau să-și tragă ultima suflare nu peste mult timp.

Cu un suspin de regret, Rhea puse în cele din urmă globul în mâinile lui. În clipa în care acesta trecu de la ea la el, un tăciune de lumină roz pulsă în adâncul cristalului. Un zvâcnet de durere străpunse capul lui Jonas... și un tremur de dorință i se încolăci în vintre.

Ca de la mare distanță, îi auzi pe Depape și pe Reynolds armându-și pistoalele.

– Puneți-le la loc, zise el.

– Dar...

Reynolds părea confuz.

– Credeau că o vei trage pe sfoară pe Rhea, zise bătrâna, hlizindu-se. Bine că tu ești șeful și nu ei, Jonas... poate că tu știi ceva ce ei nu știu.

Jonas știa ceva, categoric – ce periculos era obiectul acela neted și sticlos din mâinile sale. Îl putea răpune într-o clipită, dacă voia. Și într-o lună, ar fi ajuns ca vrăjitoarea: uscat, plin de bube și prea obsedat pentru a-și mai da seama de asta sau a-i mai păsa.

– *Puneți-le la loc!* strigă el.

Reynolds și Depape schimbată o privire, apoi își puseră pistoalele în toc.

– Mai era și un săculeț, zise Jonas. Unul cu șiret înăuntrul cutiei. Adu-l.

– Mda, recunoscu Rhea, rânjind scârbos spre el. Dar nu va împiedica globul să te prindă, dacă asta va vrea. Nici să nu te gândești la asta.

Vrăjitoarea îi scrută pe ceilalți doi și ochii îi rămaseră ațintiți spre Reynolds.

– Am o căruță în magazie și doi țapi suri buni, care să o tragă.

I se adresă lui Reynolds, însă ochii ei se întorceau mereu spre globul de cristal, observă Jonas... iar acum și ochii *lui* voiau să meargă într-acolo, fir-ar să fie.

– Nu-mi dai tu ordine, zise Reynolds.

– Nu, dar îți dau eu, interveni Jonas.

Ochii lui coborâră la glob, deopotrivă dorindu-și și temându-se să vadă acea scânteie roz de viață din adâncul lui. Nimic. Rece și întunecat. Își forță privirea să urce înapoi la Reynolds.

– Adu căruța.

12

Reynolds auzi zumzetul muștelor încă înainte să se strecoare pe ușa stricată a magaziei și știu pe dată că țapii vrăjitoarei ajunseseră la capătul zilelor lor de tras căruțe. Erau morți și umflați în țarcul lor, cu picioarele în sus și găvanele ochilor pline de viermi. Imposibil de spus când îi hrănise și adăpase Rhea ultima dată, dar Reynolds bănuia, după miros, că de atunci trecuse cel puțin o săptămână.

A fost prea ocupată să vadă ce se petrecea în globul ăla de cristal ca să se mai sinchisească și de asta, gândi el. *Și de ce naiba poartă șarpele ăla mort în jurul gâtului?*

– Nici nu vreau să știu, murmură el cu bandana trasă peste gură.

Singurul lucru pe care *îl voia* în clipa aceea era să iasă naibii de acolo.

Zări căruța; era vopsită în negru și acoperită cu simboluri cabalistice aurii. I se părea că semăna cu vehiculele pe care le foloseau șarlatanii ca să se deplaseze și să-și vândă unguentele miraculoase; în același timp, semăna puțin și cu un dric. O apucă de margine și o trase afară din magazie cât de repede fu în stare. Pe toți zeii, se putea ocupa Depape de restul. Să-și înhame calul la ea și să tragă oribilul atelaj al cotoroanței... unde? Cine știa? Eldred, poate.

Rhea ieși clătinându-se din colibă cu punguța în care îi fusese adus globul de cristal. Se opri însă cu capul înclinat, ascultându-l pe Reynolds care îi punea o întrebare șefului său.

Jonas cugetă la ea, apoi spuse:

– Întâi la Faleză, cred. Mdie, cred că acolo îi va fi bine și ei, și bibeloului ăstuia până ce se va termina petrecerea de mâine.

– Mdie, la Faleză, n-am fost niciodată acolo, spuse Rhea, reluându-și pasul.

Când ajunse la calul lui Jonas (care încercă să se ferească de ea), deschise punguța. După ce pregetă un moment, Jonas lăsă globul să cadă în ea. Fundul pungii se rotunji, căpătând forma unei lacrimi.

Rhea avea întipărit pe buze un zâmbet viclean.

– Poate o să-l întâlnim pe Thorin. Dacă da, aș avea să-i arăt ceva în jucăria Omului de Bine, care îl va interesa foarte tare.

– Dacă-l vei întâlni, rosti Jonas, coborând pentru a ajuta la înhămarea calului lui Depape la căruța neagră, îl vei întâlni într-un loc unde n-ai nevoie de magie ca să vezi departe.

Baborniță se uită la el, încruntându-se, după care zâmbetul cel viclean reveni la suprafață.

– Ei, am impresia că primarele nostru a suferit un accident!

– Posibil, aprobă Jonas.

Rhea se hlizi și-n scurt timp hlizeala ei se transformă într-un râs gutural. Încă mai râdea când ieșiră din curte, râdea în barbă și stătea în căruța mică și neagră cu decorațiuni cabalistice precum Regina Locurilor Întunecate pe tronul ei.

VIII

CENUȘA

1

Panica e extrem de molipsitoare; mai ales în situații când nimic nu e sigur și lucrurile se schimbă de la o clipă la alta. Atunci când îl văzu pe Miguel, bătrânul *mozo*, o luă Susan pe panta ei alunecoasă în jos. Bărbatul era în mijlocul curții de la Faleză, strângând mătura de nuiele la piept și uitându-se la călăreții care mergeau de colo-colo cu o expresie de suferință perplexă. Sombrero-ul îi stătea răsucit pe spate și Susan observă cu o urmă de oroare că Miguel – de regulă curat și aranjat – își purta poncho-ul pe dos. Avea lacrimi pe obraji și, cum se întorcea în toate direcțiile, urmărindu-i pe călăreți, încercând să-i salute pe cei pe care îi recunoștea, ea se gândi la un copil pe care îl văzuse odată ieșind în fața unei calești în goană. Copilul fusese tras înapoi la timp de tatăl lui; pe Miguel cine avea să-l tragă?

Porni spre el și un *caquero* călare pe un murg pătat cu privire speriată galopă atât de aproape de ea, încât o scăriță o zgârie pe șold și coada calului o lovi peste antebrat. Fata scoase un chicot firav, care sună ciudat. Fusese îngrijorată pentru Miguel și puțin lipsise ca ea însăși să fie călcată! Ciudat!

Se uită în ambele direcții de data aceasta, porni înainte, apoi se trase iar înapoi când o căruță încărcată veni cu viteză de după colț, mergând pentru un timp pe două roți. Nu putea să vadă cu ce anume era încărcată – lucrurile din ea erau acoperite cu o prelată – dar îl văzu pe Miguel ducându-se spre ea, încă strângându-și mătura la piept. Susan se gândi iarăși la copilul din fața caleștii și scoase un strigăt de panică. Miguel se trase înapoi în ultima clipă și căruța zbură pe lângă el, traversă clătinându-se curtea și dispăru dincolo de arcadă.

Miguel își scăpă măturoiul, își lipi ambele palme de obraji, căzu în genunchi și începu să se roage cu voce tare și tristă. Susan îl privi un moment, mișcând din gură, apoi sprintă către grajduri, fără a mai avea grijă să stea pe lângă clădire. Se molipsise de boala care avea să pună stăpânire pe tot Hambry-ul până la prânz și chiar dacă reuși destul de bine să așeze șaua pe Pylon (în orice altă zi ar fi fost trei grăjdari prin preajmă care să sară să o ajute pe frumoasa sai), orice abilitate de a gândi o părăsise când îi dădu ghes cu genunchiul calului speriat, făcându-l să iasă în goană pe ușa grajdului.

Când trecu pe lângă Miguel, încă îngenuncheat și rugându-se cu mâinile ridicate spre cerul luminos, nu-l văzu, așa cum nu-l văzuseră nici ceilalți călăreți înaintea ei.

2

Merse drept pe Strada Mare, lovind cu călcâiele fără pinteni în coastele lui Pylon până când calul mai că nu zbura. Gânduri, întrebări, posibile planuri de acțiune... nimic din toate acestea nu-și avea locul în capul ei în timp ce călărea. Era doar vag conștientă de oamenii care se trăgeau din cale, lăsându-l pe Pylon să-și croiască drum printre ei. Singurul lucru de care era conștientă era numele lui – *Roland, Roland, Roland!* – răsunându-i în cap ca un strigăt. Totul se întorsese cu susul în jos. Bravul și micul *ka-tet* pe care îl formaseră ei în noaptea aceea în cimitir se rupsese, trei dintre membrii lui ajungând în închisoare și având orele numărate (dacă mai erau încă în viață), iar celălalt membru fiind rătăcit și confuz, înnebunit de groază ca o pasăre prinsă într-un hambar.

Dacă panica ar fi persistat, lucrurile poate că s-ar fi rezolvat într-un alt fel. Dar atunci când ea străbătu centrul oraşului şi ieşi din el prin cealaltă parte, drumul o duse către casa pe care o împărţise cu tatăl şi cu mătuşa sa. Şi aceasta din urmă aştepta tocmai persoana care se îndrepta în clipa aceea către ea.

Când Susan se apropie, uşa se deschise brusc şi Cordelia, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, dădu fuga de-a lungul aleii din faţă către stradă, strigându-şi fie groaza, fie buna dispoziţie. Poate amândouă. Imaginea ei străpunse pâcla panicii care acoperea mintea Susanei... dar nu fiindcă o recunoscu pe mătuşa sa.

– *Rhea!* strigă ea şi trase de frâie atât de violent, încât calul alunecă, se cabră şi aproape că se răsturnă cu ea cu tot pe spate.

Asta probabil că ar fi strivit-o pe Susan, omorând-o, însă Pylon izbuti să rămână pe pământ cu picioarele din spate, lovind spre cer cu cele din faţă şi nechezând puternic. Susan îl cuprinse cu braţul pe după grumaz şi se ţinu cu toată forţa.

Cordelia Delgado, îmbrăcată în rochia ei cea mai bună şi o mantilă brodată, stătea în faţa calului ei ca în propriul salon, nepăsându-i de copitele care despicau aerul la mai puţin de jumătate de metru de nasul ei. Într-o mână înmănuşată ţinea o cutie de lemn.

Susan înţelese până la urmă că nu era Rhea, deşi confuzia nu era într-atât de stranie. Tuşa Cord nu era la fel de slabă ca Rhea (nu încă, în orice caz) şi era mai îngrijit îmbrăcată (cu excepţia mănuşilor murdare – Susan nu ştia nici măcar de ce purta mănuşi, darămite de ce acestea erau mânjite), dar aveau amândouă în comun privirea aceea nebună.

– Ziua bună, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică! o întâmpină Tuşa Cord cu o voce săltăreaţă şi spartă care făcu inima Susanei să palpite.

Tuşa Cord făcu o reverenţă cu o mână, ţinând cutiuţa strânsă la piept cu cealaltă.

– Un' te duci tu-n astă mândră zi de toamnă? Un' te duci tu cu aşa mare grabă? Nu-n braţele iubitului, asta-i sigur, fiin'că unu-i mort ş-ălălalt la închisoare!

Cordelia râse din nou, buzele ei subţiri întinzându-se pe dinţii albi şi mari. Dinţi de cal, aproape. Ochii ei străluceau în lumina soarelui.

I s-a stricat ceva în minte, gândi Susan. *Sărmana de ea.*

– Tu l-ai pus pe Dearborn s-o facă? întrebă Tușa Cord.

Se duse de o parte a lui Pylon și se uită în sus la Susan cu ochi luminoși, lichizi.

– Tu l-ai pus, nu-i așa? Mdie! Poate că i-ai dat și cuțitul pe care l-a folosit, după ce ți-ai plimbat buzele peste el ca să-i poarte noroc. Sunteți amestecați amândoi – de ce nu recunoști? Măcar recunoaște că te-ai culcat cu băiatul ăla, fiindcă eu știu că așa este. Am văzut cum s-a uitat el la tine în ziua când stăteai la fereastră și am văzut cum te-ai uitat și tu la el!

– Dacă vrei adevărul, ți-l dau, spuse Susan. Suntem iubiți. Și vom fi soț și soție până la Capătul Anului.

Cordelia ridică o mănușă murdară spre cerul albastru și o flutură ca pentru a-i saluta pe zei. În același timp, strigă cu un amestec de triumf și râs.

– Și or să se *căsătorească*, crede ea! Oooo! Fără-ndoială c-ai să bei sângele victimelor tale pe altarul căsătoriei, zic bine? O, ce necuviință! Mă face să plâng!

Dar în loc să plângă, femeia râse din nou, un chiot de veselie spre chipul orb și albastru al cerului.

– N-am plănuit nicio crimă, zise Susan, trasând – chiar dacă numai în mintea sa – o linie de demarcație între asasinatele de la Casa Primarului și capcana pe care speraseră să o întindă soldaților lui Farson. Și el n-a *făptuit* nicio crimă. Nu, asta-i opera prietenului tău Jonas, socot. Planul lui, opera lui murdară.

Cordelia vârî mâna în cutia pe care o ținea și Susan înțelese imediat de ce erau așa murdare mănușile: umblase în sobă.

– *Te afurisesc cu cenușa!* strigă Cordelia, aruncând un nor negru și înecăcios spre piciorul Susanei și spre mâna cu care fata ținea frâiele lui Pylon. *Vă afurisesc pe amândoi! Să vă-nghită întunericul! Fiți fericiți împreună, necredincioșilor! Ucigașilor! Escrocilor! Mincinoșilor! Desfrânaților! Rătăcitilor și renegaților!*

Cu fiecare strigăt, Cordelia Delgado mai arunca un pumn de cenușă. Și cu fiecare strigăt, mintea Susanei se limpezea și mai tare. Se ținu bine și îi îngădui mătușii sale să-și facă numărul; de fapt, când Pylon, simțind ploaia nisipoasă pe piele, încercă să se tragă în lături, Susan îl îndemnă să stea. Aveau spectatori acum, privitori avizi la acel vechi ritual al repudierii (Sheemie se număra printre ei, cu ochii larg deschiși și gura tremurând), dar Susan abia băgă de

seamă. Îşi recăpătase controlul asupra minţii şi, numai pentru asta, presupunea că-i datora mătuşii vreun fel de mulţumire.

– Te iert, Tuşică, zise ea.

Cutia cu cenuşă din sobă, acum aproape goală, căzu din mâinile Cordeliei ca şi când Susan ar fi pălmuit-o.

– Poftim? şopti ea. Ce ai spus?

– Pentru ce i-ai făcut fratelui tău şi tatălui meu, spuse Susan. Pentru fapta la care ai fost părtaşă.

Îşi frecă o mână pe picior şi se aplecă ţinând palma întinsă. Înainte ca mătuşa să se poată trage înapoi, Susan îi şterse un obraz cu cenuşă. Dâra rămasă semăna cu o cicatrice lată, închisă la culoare.

– Dar poartă asta, spuse ea. Spală-te, dacă vrei, dar cred că o vei purta în suflet încă o vreme.

Făcu o pauză.

– Cred că deja o porţi. Rămas-bun.

– Unde crezi că pleci?

Tuşa Cord îşi ştergea deja urma de funingine de pe faţă cu o mână înmănuşată şi când sări în faţă într-o încercare de a prinde frâiele lui Pylon, se împiedică în cutie şi fu cât pe ce să cadă. Susan fu cea care, încă aplecată spre mătuşa ei, o prinse de umăr şi o ajută să se ridice. Cordelia se trase înapoi ca atinsă de o năpârcă.

– Nu la el! Nu te duci la el acum, gâsculiţă nebună!

Susan întoarse calul.

– Nu-i treaba ta, Tuşică. Aici ne despărţim. Dar ascultă-mi bine cuvintele: până la Capătul Anului vom fi căsătoriţi. Primul nostru născut este deja conceput.

– Vă veţi căsători mâine seară dacă te duci acum la el. Veţi fi uniţi în fum, legaţi în taina focului, împreunaţi în cenuşă! *În cenuşă*, mă auzi?

Nebuna avansă spre ea, împleticindu-se, însă Susan nu mai avea timp să asculte. Ziua zbura. Va avea timp să facă lucrurile ce trebuiau făcute, dar numai dacă se mişca repede.

– Rămas-bun, zise ea din nou şi plecă în galop.

Ultimele cuvinte ale mătuşii sale o însoţiră: *În cenuşă, mă auzi?*

3

În drum spre ieșirea din oraș de-a lungul Străzii Mari, Susan văzu călăreți venind spre ea și ieși de pe artera principală. Acela nu era un moment bun, simțea ea, să întâlnească pelerini. Era un grânar vechi în apropiere; îl îndreptă pe Pylon în spatele lui, mângâindu-i gâtul, șoptindu-i să nu facă gălăgie.

Le luă călăreților mai mult să ajungă în dreptul ei decât s-ar fi așteptat și când în sfârșit ajunseră, Susan văzu de ce. Rhea era cu ei, ședea într-o căruță neagră acoperită cu simboluri magice. Vrăjitoarea fusese costelivă când Susan o văzuse în noaptea Lunii Sărutărilor, dar încă recognoscibil umană; ce văzu fata trecând acum prin fața ei, clătinându-se de pe o parte pe alta în căruța neagră și strângând în poală o pungă, era o creatură asexuată, plină de pustule, care semăna mai mult cu un trol decât cu o ființă umană. Împreună cu ea erau Marii Vânători ai Coșciugului.

– La Faleză! striga arătarea din căruță. Hai, hai, cu toată viteza! Voi dormi în patul lui Thorin la noapte, știu bine asta! Voi dormi în el și mă voi pișa în el, dacă așa-mi va veni! Hai, hai, la Faleză!

Depape – calul lui fusese înhămat la căruță – se întoarse și se uită la ea cu dezgust și frică.

– Tacă-ți melița.

Primi ca răspuns un nou hohot de râs. Femeia se legăna de pe o parte pe alta, ținând punga în poală cu o mână și indicând spre Depape cu arătătorul strâmb, cu unghie lungă, al celeilalte. Uitându-se la ea, Susan se simțea slăbită de teroare și simți că panica îi dădea iar târcoale, precum un lichid negru care i-ar fi înecat bucuros creierul cu prima ocazie.

Se împotrivi acestui sentiment, păstrându-și luciditatea, refuzând să-și lase mintea să se transforme în ceea ce fusese înainte și avea să fie din nou dacă o lăsa – o pasăre descreierată prinsă într-un hambar, izbindu-se de pereți și ignorând geamul deschis prin care intrase.

Chiar și când căruța dispăru după dealul următor și nu mai rămase în urma ei decât praful din aer, Susan încă mai auzea hohotele bezmetice ale cotoroanței.

4

Ajunse la coliba din Iarbă Rea la ora unu. Un moment rămase călare pe Pylon, uitându-se la ea. Era oare posibil ca ea și Roland să fi fost acolo cu abia douăzeci și patru de ore în urmă? Făcând dragoste și croind planuri? Era greu de crezut, dar când descălecă și intră, coșul de nuiele în care adusese atunci de mâncare confirmă toate acestea. Se afla și acum pe masa instabilă.

Uitându-se la coș, își dădu seama că nu mâncase din seara trecută – o cină tristă cu Hart Thorin, la care ea nu făcuse decât să ciugulească, mult prea conștientă de ochii lui pe corpul său. Ei, se terminase cu indiscreția lor, nu-i așa? Și ea niciodată nu avea să mai meargă pe vreun coridor de la Faleză întrebându-se de pe ce ușă va da buzna bătrânul ca o sperietoare cu arc, tot numai mâini puse pe pipăit și cu mădularul erect.

Cenușă, își spuse ea. *Cenușă și cenușă. Dar nu noi, Roland. Jur, iubirea mea, nu noi.*

Era speriată și încordată, încerca să pună în ordine tot ce avea de făcut – un procedeu ce trebuia urmat ca atunci când puneai șaua pe cal – însă în același timp era doar o fată normală de șaisprezece ani. O singură privire aruncată coșulețului și simți foamea care o rodea.

Îl deschise, văzu că sendvișurile cu carne de vită rămase erau pline de furnici, le curăță și le înfulecă. Deși pâinea se cam întărise, ea nici nu băgă de seamă. Mai erau o jumătate de sticlă de cidru dulce și o bucată de prăjitură.

Când termină totul, se duse în colțul dinspre nord și dădu la o parte pieile pe care cineva se apucase să le tăbăcească și apoi își pierduse interesul. Sub ele era o scobitură. În ea, înfășurate în piele moale, erau pistoalele lui Roland.

Dacă lucrurile merg rău, tu trebuie să vii aici și să iei armele mele. Du-le la vest în Gilead. Găsește-l pe tata.

Cu o vagă, dar sinceră curiozitate, Susan se întrebă dacă Roland într-adevăr se așteptase ca ea să plece fără griji spre Gilead cu pruncul lui nenăscut în pântece în timp ce el și prietenii lui erau pârliți, strigând și cu mâinile vopsite în roșu, deasupra focului din Noaptea Secerișului.

Scoase una dintre arme din toc. Avu nevoie de un moment sau două ca să depisteze cum se deschide magazia revolverului, însă butoiașul ieși și ea văzu că toate locașurile lui erau încărcate. Îl împinse la loc și-l verifică pe celălalt.

Le ascunse în păturile făcute sus în spatele șeii, exact cum făcuse Roland, apoi urcă și porni înapoi spre est. Dar nu spre oraș. Nu încă. Mai avea de făcut o oprire înainte de asta.

5

În jurul orei două, vestea că Fran Lengyll va ține un discurs în Sala Comunală începu să circule prin Mejis. Nimeni n-ar fi putut spune de unde pornise această veste (era prea clară pentru a fi un zvon) și oricum nimănui nu-i păsa de asta; o făcură pur și simplu să circule.

La ora trei, Sala Comunală era plină și afară se mai aflau două sau trei sute de oameni, ascultând în timp ce scurta alocuțiune a lui Lengyll le era transmisă în șoaptă. Coral Thorin, care lansase vestea iminentei apariții a lui Lengyll la Popasul Călătorilor, nu era prezentă. Ea știa ce avea Lengyll să spună; de fapt, chiar îl susținuse pe Jonas atunci când îl îndemnase pe fermier să vorbească în cel mai simplu și mai direct mod posibil. Nu era nevoie de instigări elaborate; locuitorii aveau să se transforme într-o ceată până la apus în Ziua Secerișului, o ceată își alegea întotdeauna singură conducătorii, iar aceștia erau întotdeauna cei potriviți.

Lengyll vorbi cu pălăria într-o mână și o amuletă sărbătorească argintie atârnându-i pe pieptul vestei. Vorbi scurt, vorbi tăios și vorbi convingător. Majoritatea orășenilor îl știau de o viață și nu se îndoiau de o vorbă de-a lui.

Hart Thorin și Kimba Rimer fuseseră uciși de Dearborn, Heath și Stockworth, spuse Lengyll mulțimii de bărbați în costume și femei în rochii vărgate. Ceea ce îi incrimina era un obiect – craniul unei păsări – lăsat în poala primarului Thorin.

Această declarație fu întâmpinată cu murmure. Mulți dintre ascultătorii lui Lengyll văzuseră craniul, fie cocoțat pe oblâncul șeii lui Cuthbert, fie purtat țanțoș la gâtul lui. Râseseră la această nerozie. Acum se gândeau la cum râseseră atunci și își dădeau seama că băiatul se hlizise tot timpul din pricina altei glume. Se întunecară la față.

Arma cu care fusese tăiat gâtul Cancelarului, continuă Lengyll, îi aparținuse lui Dearborn. Cei trei tineri fuseseră săltați în dimineața aceea în timp ce se pregăteau să fugă din Mejis. Mobilul faptelor lor nu era întru totul clar, însă cel mai probabil îi interesau caii. Dacă așa era, aceștia l-ar fi avut ca destinatar pe John Farson, care se știa că plătea bine pentru orice armăsar bun, cu banii jos. Erau, cu alte cuvinte, trădători ai propriilor lor ținuturi și ai cauzei Afiliației.

Lengyll îl plasase pe Rufus, fiul lui Brian Hookey, în al treilea rând. Atunci, fix la timp, Rufus Hookey strigă din toți bojocii:

– Au mărturisit?

– Mda, zise Lengyll. Au mărturisit ambele crime și s-au arătat mândri de ele, chiar așa.

Un murmur puternic la această informație, aproape o rumoare. Se propagă spre spate ca un val în larg, din gură în gură: se arătaseră mândri, foarte mândri, uciseseră la întunericul nopții și se arătaseră mândri.

Oamenii strângeau din buze. Încleștau pumnii.

– Dearborn a spus că Jonas și prietenii lui se prinseseră de ce puneau ei la cale și duseseră vorba la Rimer. L-au ucis pe Cancelarul Rimer ca să-i închidă gura, iar pe Thorin – în caz că Rimer îi suflase și lui vreo vorbă.

Asta nu prea avea sens, protestase Latigo. Jonas zâmbise și încuviințase. *Nu*, răspunsese el, *n-are nici cea mai mică logică, dar nu contează.*

Deși Lengyll era pregătit să răspundă la întrebări, nu i se puse niciuna. Persistau doar murmurul, privirile înnegurate, clicul amuletelor de seceriș în timp ce oamenii se foiau pe picioare.

Băieții erau la închisoare. Lengyll nu făcu nicio declarație cu privire la ce avea să li se întâmple mai departe și, din nou, nu i se puse nicio întrebare. Spuse că unele dintre activitățile programate pentru a doua zi – jocurile, cursele cu cai, alergarea curcanilor, concursul de cioplit bostani, adunarea porcilor, concursul de ghicitori și dansul – fuseseră anulate în semn de respect pentru cei dispăruți atât de tragic. Lucrurile cu adevărat importante aveau să continue, desigur, cum se întâmplase întotdeauna și cum trebuia: concursul de bovine și de cai, trasul cailor, tunsul oilor, întâlnirile crescătorilor de cai și licitațiile pentru vaci, oi, porci și cai. Și focul în aer liber de la răsăritul lunii. Focul și arderea momâilor. *Chartu rug* reprezenta închiderea Zilei Sărbătorii de Seceriș și așa era din vremuri imemoriale. Nimic, cu excepția sfârșitului lumii, nu avea să-i pună capăt.

– Focul va arde și momâile de paie vor arde deasupra lui, îi spusese Eldred Jonas lui Lengyll. Altceva nu trebuie să spui. Altceva nu e *nevoie* să spui.

Și avusese dreptate, observă Lengyll. Se citea pe fiecare chip. Nu doar hotărârea de a face dreptate, ci și un soi de nerăbdare obscenă. Existau metode vechi, ritualuri vechi ale căror singure vestigii erau momâile de paie cu mâini roșii. Existau *los ceremoniosos: Chartu rug.* Nu mai erau practicate de generații întregi (decât, din când în când, în locuri secrete între dealuri), însă uneori, atunci când mergea înainte, lumea se întorcea de unde pornise.

Nu te lungi cu vorba, îl sfătuise Jonas și fusese un sfat bun, într-adevăr bun. Jonas nu era omul pe care Lengyll să și-l dorească în preajmă în vremuri de pace, dar se dovedea de folos în momente ca acelea.

– Zeii să vă aducă pace, rosti el acum, pășind în spate și împreunându-și brațele cu palmele pe umeri pentru a arăta că terminase. Zeii să ne aducă pace tuturor.

– Zile lungi și nopți ușoare, îi răspunse imediat un cor cu ton gros.

După care oamenii pur și simplu se întoarseră și plecară, ducându-se acolo unde se duceau oamenii în după-amiaza dinaintea Secerișului. Pentru mulți dintre ei, Lengyll știa, destinația avea să fie Popasul Călătorilor sau Hotelul Belvedere. Ridică o mână și se șterse pe frunte. Nu-i plăcea deloc să se afle în fața oamenilor și niciodată nu-i plăcuse mai puțin ca în ziua aceea, dar credea că se descurcase bine. Foarte bine, de fapt.

6

Mulțimea se împrăștie fără o vorbă. Majoritatea, cum prevăzuse Lengyll, se îndreptară spre taverne. Drumul ducea prin fața închisorii, dar puțini se uitară înăuntru... și aceia se uitară pe furiș. Veranda era goală (cu excepția unei momâi grăsulii cu mâini roșii tolănite în balansoarul șerifului Avery) și ușa era întredeschisă, cum era de obicei în după-amiezile călduroase și însorite. Băieții erau înăuntru, nu încăpea îndoială, totuși nu se vedea niciun semn cum că ar fi fost păziți cu zel.

Dacă oamenii care îşi croiau drum pe deal în jos spre Popas şi Belvedere s-ar fi reunit într-un grup, i-ar fi putut lua pe Roland şi pe prietenii lui fără mari probleme. În schimb, îşi văzură de drum cu capul în pământ, păşind hotărâţi şi fără a întreţine discuţii spre locul unde îi aştepta băutura. Aceea nu era ziua potrivită. Şi nici seara acelei zile.

A doua zi, însă...

7

Nu foarte departe de Bar K, Susan zări pe lunga păşune a Baroniei ceva care o făcu să tragă de frâie şi să rămână în şa cu gura deschisă. Mai jos de ea şi mult către est, la distanţă de cel puţin cinci kilometri, o ceată compusă dintr-o duzină de cowboy adunase cea mai mare turmă de animale de pe Povârniş din câte văzuse ea vreodată: poate patru sute de capete. Animalele mergeau leneşe în direcţia în care *vaquerosii* le mânau fără probleme.

Probabil cred că pleacă pentru iernat, gândi Susan. Nu se îndreptau însă către fermele de pe creasta Povârnişului; turma, atât de mare încât plutea pe păşune ca umbra unui nor, se îndrepta spre vest, către Stânca Suspendată.

Susan crezuse tot ce îi spusese Roland, dar ceea ce vedea o convingea la un nivel personal, unul pe care îl putea lega direct de tatăl ei mort. Cai, desigur.

– Ticăloşilor, murmură ea. Hoţi de cai *ticăloşi*.

Îl întoarse pe Pylon şi galopă spre ferma arsă. În dreapta, umbra ei se alungea. Deasupra, Luna Demonului licărea fantomatic pe cerul zilei.

8

Îşi făcuse griji că Jonas lăsase oameni la Bar K – deşi nu ştia de ce ar fi făcut asta şi teama se dovedi oricum nefondată. Ferma era la fel de pustie cum fusese în cei cinci sau şase ani scurşi între incendiul care îi pecetluise soarta şi sosirea băieţilor din Lumea Dinăuntru. Observă totuşi urme ale

confruntării din acea dimineață, iar când se duse la dormitorul unde dormiseră cei trei, zări pe dată gaura căscată în dușumele. După ce luase armele lui Alain și Cuthbert, Jonas nu se mai deranjase să o acopere la loc.

Străbătu intervalul dintre paturi, se lăsă într-un genunchi și se uită în gaură. Nimic. Se îndoia totuși că ceea ce o interesa s-ar fi aflat acolo – gaura nu era destul de mare.

Stătu în loc, uitându-se la cele trei priciuri. Care era al lui Roland? Bănuia că ar fi putut afla – i-ar fi spus nasul, cunoștea foarte bine mirosul părului și pielii lui – dar socotea că era mai bine să nu se lase pradă unor asemenea impulsuri sentimentale. Acum avea nevoie să fie tare și iute – să se miște fără a pregeta sau a se uita înapoi.

Cenușă, îi șopti Tușa Cord în minte, aproape prea încet ca s-o audă. Susan clătină din cap deranjată, ca pentru a alunga vocea aceea, și ieși prin spate.

Nu era nimic în spatele dormitorului, nimic în spatele privatei ori de o parte și de alta a ei. Dădu ocol până după vechea popotă de alături și acolo găsi ce o interesa, așezate normal, fără a fi ascunse în vreun fel: cele două butelcuțe pe care ultima dată le văzuse agățate pe spinarea lui Caprichoso.

Gândindu-se la catâr, își aminti de Sheemie, cum se uitase în jos la ea cu o expresie de speranță pe chipul lui de băiat. *Aș vrea să primesc un sărut de* fin de año *de la tine, chiar așa.*

Sheemie, căruia „domnul Arthur Heath" îi salvase viața. Sheemie, care riscase mânia vrăjitoarei dându-i lui Cuthbert biletul destinat mătușii ei. Sheemie, care adusese butelcile acelea acolo sus. Fuseseră mânjite cu funingine ca metodă de camuflare parțială și, când le luă capacul, Susan se mânji pe mâini și pe mânecile cămășii – din nou cenușă. Pocnitorile erau însă înăuntru: din cele mari, rotunde, cât pumnul, și din cele mai mici.

Luă destule, îndesându-și-le în buzunare până la refuz și ducând altele în brațe. Le dosi în desagă, apoi ridică ochii spre cer. Trei și jumătate. Voia să se întoarcă în Hambry nu mai devreme de crepuscul, iar asta însemna cel puțin încă o oră de așteptare. Avea totuși puțin timp pentru sentimentalism.

Intră înapoi în dormitor și găsi ușor patul care fusese al lui Roland. Îngenunche lângă el ca un copil spunându-și rugăciunile de culcare, își lipi fața de perna lui și inspiră adânc.

– Roland, spuse ea cu voce înfundată. Ce mult te iubesc! Ce mult te iubesc, scumpul meu!

Se întinse în patul lui şi privi spre geam. Rămase aşa, uitându-se cum se împuţina lumina. La un moment dat, ridică mâinile în faţa ochilor, examinând funinginea de pe degete. Se gândi să se ducă la pompa din faţa popotei şi să se spele, dar hotărî să n-o facă. Aşa să rămână. Ei erau *ka-tet*, o singură fiinţă formată din mai mulţi – puternici în voinţă şi puternici în iubire.

N-avea decât să-i rămână cenuşa pe mâini şi s-o facă să sufere cât de tare putea.

9

O fi având Susie a mea micile ei defecte, da' nu-ntârzie niciodată, obişnuia să spună Pat Delgado. *E de o punctualitate înfiorătoare, fata asta.*

Aşa fu în seara dinaintea Secerişului. Ocoli pe departe casa ei şi se apropie de Popasul Călătorilor la nici zece minute după ce soarele coborâse în sfârşit în spatele dealurilor, umplând Strada Mare cu umbre dese, mov.

Strada era ciudat de pustie, ţinând cont de faptul că era seara dinaintea Secerişului; formaţia care cântase la Inimă Verde seară de seară vreme de o săptămână amuţise; se auzeau sporadice răpăieli de pocnitori, însă niciun copil care să râdă şi să strige; doar câteva dintre multele lampioane colorate fuseseră aprinse.

Momâile de paie păreau să tragă cu ochiul de pe fiecare verandă înecată în umbre. Susan se cutremura când le vedea ochii goi, din cruciuliţe albe.

Şi la Popas lucrurile mergeau la fel de ciudat. Barele de priponit erau pline (caii fuseseră legaţi chiar şi de barele magazinului universal de vizavi) şi lumina strălucea la toate ferestrele – atât de multe ferestre şi atât de multă lumină, încât hanul arăta ca un uriaş vas pe o mare întunecată – dar nu se auzea larma şi vânzoleala obişnuite, totul pe fundalul pieselor săltăreţe cântate de Sheb la pian.

Descoperi că şi-i putea imagina mult prea bine pe clienţii dinăuntru – o sută de bărbaţi, cel mai probabil – stând şi bând. Nevorbind, nerâzând, nearuncând zarul pe Aleea Satanei şi scandând sau mormăind la vederea rezultatului.

Niciun fund nu era mângâiat sau ciupit; niciun sărut de Seceriș nu era furat; nicio ceartă nu pornea din vorbe slobode și se încheia cu pumni bine țintiți. Doar niște oameni care beau la nici trei sute de metri de locul unde iubirea ei și prietenii lui erau încuiați. În seara aceea, bărbații de acolo nu aveau să facă altceva, totuși, decât să bea. Și dacă Susan avea noroc... dacă era curajoasă și avea noroc...

Când îl trase pe Pylon în fața tavernei cu o vorbă murmurată, o siluetă se desprinse dintre umbre. Fata se crispă și apoi prima lumină portocalie a lunii răsărite căzu peste chipul lui Sheemie. Susan se relaxă – ba chiar râse puțin, mai mult pentru sine. Băiatul făcea parte din *ka-tet*-ul lor; știa asta. Ar fi surprins-o oare să afle că și el știa asta?

– Susan, murmură băiatul, dându-și jos sombrero-ul și ținându-l lipit de piept. Te așteptam.

– De ce? întrebă ea.

– Fiindcă știam c-o să vii.

Sheemie se uită peste umăr spre tavernă, o clădire întunecată care împrăștia raze nebunești de lumină în toate direcțiile.

– Îi vom elibera pe Arthur și pe ceilalți, nu-i așa?

– Așa sper, spuse ea.

– Trebuie s-o facem. Oamenii de acolo, ei nu vorbesc, dar nu *e nevoie* să vorbească. Eu știu, Susan, fiica lui Pat. *Eu știu.*

Fata bănuia că așa era.

– E și Coral înăuntru?

Sheemie clătină din cap.

– S-a dus la Casa Primarului. I-a spus lui Stanley că se duce să ajute la pregătirea morților pentru înmormântarea de poimâine, dar eu nu cred că ea va mai fi aici la înmormântare. Cred că Marii Vânători ai Coșciugului vor pleca și o vor lua cu ei.

Băiatul ridică mâna și își șterse lacrimile din ochi.

– Catârul tău, Sheemie...

– E pregătit și am luat căpăstrul cel lung.

Susan se uită la el cu gura deschisă.

– De unde ai știut...

– La fel cum am știut și că vei veni, Susan-sai. Pur și simplu.

Sheemie ridică din umeri, apoi arătă cu mâna.

– Capi e în spate. L-am legat de pompa bucătarului.

– Asta-i bine.

Fata cotrobăi în desaga în care pusese pocnitorile mici.

– Poftim. Ia câteva din astea. Ai un chibrit ori două?

– Mdie.

Nu puse întrebări, ci îşi vârî direct pocnitorile în buzunarul din faţă. Ea, totuşi, care nu intrase niciodată în viaţă pe uşile batante ale Popasului Călătorilor, mai avea o întrebare pentru el.

– Ce fac muşteriii cu hainele, pălăriile şi poncho-urile când intră, Sheemie? Probabil şi le dau jos; băutura îi încălzeşte.

– O, mda. Le pun pe masa cea lungă de lângă uşă. Unii se mai bat, neştiind care a cui e, când se pregătesc să plece la casele lor.

Ea aprobă din cap, gândind intens şi iute. Băiatul rămase în faţa ei, ţinându-şi sombrero-ul la piept, lăsând-o să facă ceea ce el, unul, nu putea face... cel puţin, nu într-un mod socotit normal. În cele din urmă, fata ridică iarăşi privirea.

– Sheemie, dacă mă ajuţi, ai terminat-o cu Hambry-ul... ai terminat-o cu Mejisul... ai terminat-o cu Arcul Exterior. Pleci cu noi, dacă scăpăm. Trebuie să înţelegi asta. Pricepi?

Văzu că pricepea; chipul lui aproape radia de fericire.

– Mda, Susan! Plec cu tine şi Will Dearborn şi Richard Stockworth şi cel mai bun prieten al meu, domnul Arthur Heath! Plec în Lumea Dinăuntru! Vom vedea clădiri şi statui şi femei în rochii ca nişte prinţese din poveşti şi...

– Dacă suntem prinşi, vom fi ucişi.

Băiatul nu mai zâmbi, însă privirea nu-i şovăi.

– Mda, vom fi ucişi dacă ne-or prinde, cel mai probabil.

– Mai vrei să mă ajuţi?

– Capi e gata pregătit, repetă el.

Susan socoti că acesta era răspunsul de care avea nevoie. Luă mâna care ţinea sombrero-ul lipit de pieptul lui Sheemie (calota pălăriei era destul strivită, şi nu pentru prima dată). Se aplecă, ţinând degetele băiatului cu o mână şi cornul şeii cu cealaltă, şi îl sărută pe obraz. Sheemie ridică spre ea un zâmbet.

– Vom face tot ce ne stă în puteri, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– Mda, Susan, fiica lui Pat. Vom face tot ce ne stă în puteri pentru prietenii noştri. Tot ce ne stă în puteri.

– Da. Acum ascultă, Sheemie. Ascultă cu mare atenţie.

Susan începu să vorbească şi băiatul ascultă.

10

Douăzeci de minute mai târziu, pe când umflata lună portocalie se căznea să urce deasupra clădirilor din oraş asemenea unei femei gravide care suie un deal abrupt, un *vaquero* singuratic trăgea un catâr pe Strada Mare în direcţia oficiului şerifului. Capătul acela al străzii era o învălmăşeală de umbre. Puţină lumină strălucea la Inimă Verde, dar chiar şi parcul (care în orice alt an ar fi fremătat de viaţă, zgomot şi lumină) era în mare parte pustiu. Aproape toate dughenele erau închise şi dintre puţinele încă deschise, doar aceea a ghicitoarei de noroc avea clienţi. În seara aceea, nimeni nu avea noroc, însă ei insistau – nu aşa fac oare mereu?

Vaquero purta un poncho greu; dacă omul despre care vorbim avea sâni de femeie, aceştia erau bine ascunşi. *Vaquero* purta un sombrero mare şi pătat de sudoare; dacă omul despre care vorbim avea chip de femeie, acesta era foarte bine ascuns. De sub borul larg al pălăriei se auzea o voce joasă care cânta „Nesăbuita iubire".

Mica şa a catârului era îngropată sub încărcătura legată cu frânghii de ea – pânzeturi sau haine de un fel sau altul, asta trebuia să fie, deşi umbrele tot mai adânci nu-ţi permiteau să deslueşti bine. Cel mai amuzant dintre toate era ceea ce atârna la grumazul catârului aidoma unei stranii amulete de sărbătoare: două sombrero-uri şi o pălărie de văcar trase pe o bucată de sfoară.

Când *vaquero* se apropie de oficiul şerifului, cântecul încetă. Dacă n-ar fi fost lumina care răzbătea pe un singur geam, clădirea putea părea complet pustie. În balansoarul de pe verandă stătea o momâie comică purtând una dintre vestele brodate ale lui Herk Avery şi o stea de tablă. Nu era niciun paznic; absolut niciun semn care să dea de veste că trei dintre cei mai urâţi oameni

din Mejis s-ar fi aflat închişi înăuntru. Iar acum, foarte încet, *vaquero* auzea zdrăngănitul unei chitare.

Fu acoperit imediat de un răpăit slab de pocnitori. *Vaquero* se uită peste un umăr şi văzu o siluetă palidă, care flutură dintr-o mână. *Vaquero* înclină din cap, răspunse cu acelaşi gest, apoi legă catârul de bara de priponire – aceeaşi de care Roland şi prietenii lui îşi legaseră caii atunci când veniseră să se prezinte şerifului, într-o zi de vară nu foarte îndepărtată.

11

Uşa se deschise – nimeni nu se deranjase să o închidă – tocmai când Dave Hollis încerca, pentru aproximativ a suta oară, să interpreteze tema principală din „Căpitanul Mills, ticălosul". În faţa lui, şeriful Avery şedea tolănit pe spate în scaunul de la birou, cu mâinile împreunate pe burdihan. O lampă împrăştia în încăpere o lumină portocalie chioară, pâlpâitoare.

– Dacă o mai ţii aşa, adjunct Dave, nu va mai fi nevoie de nicio execuţie, zise Cuthbert Allgood.

Stătea la uşa uneia dintre celule, cu mâinile strânse pe bare.

– O să ne sinucidem. Ca măsură de autoapărare.

– Taci, vierme, se răsti şeriful Avery.

Moţăia pe jumătate în urma unei cine compuse din patru cotlete, gândindu-se cum îi va spune fratelui său (şi soţiei fratelui său, mortal de frumoasă), care locuia în Baronia vecină, despre ziua aceea eroică. Avea să fie modest, însă tot se va asigura că vor înţelege amândoi că el jucase un rol central; că dacă n-ar fi fost el, cei trei *ladrones* ar fi putut să...

– Numai să nu cânţi, îi spuse Cuthbert lui Dave. Mărturisesc şi că l-am ucis pe Arthur Eld în persoană, numai să nu cânţi.

În stânga lui Bert, Alain şedea cu picioarele încrucişate pe prici. Roland stătea întins cu mâinile sub cap, cu ochii în tavan. Totuşi, în momentul când se auzi clicul ivărului, se ridică iute în şezut. De parcă tocmai asta aştepta.

– Ăsta tre' să fie Bridger, zise adjunctul Dave, punându-şi bucuros chitara deoparte.

Ura ce făcea acolo și abia aștepta să iasă din serviciu. Cel mai tare îl deranjau glumele lui Heath. Faptul că băiatul avea puterea de a continua să glumească în ciuda a ceea ce urma să li se întâmple a doua zi.

– Cred că-i mai degrabă unul dintre *ei*, făcu șeriful Avery, referindu-se la Marii Vânători ai Coșciugului.

De fapt, nu era nici unul, nici altul. Era un cowboy aproape complet îngropat într-un poncho care părea mult prea mare pentru el (capetele chiar măturau podeaua, când individul păși înăuntru și închise ușa după el) și purta o pălărie care-i ajungea până peste ochi. Lui Herk Avery îi lăsă impresia unei momâi de paie care imita un cowboy.

– Sal'tare, străinule! spuse el, dând să zâmbească... întrucât asta era cu siguranță o glumă, iar Herk Avery aprecia o glumă ca oricine altcineva. Mai ales după patru cotlete și un munte de cartofi. Ziua bună! Ce vânt te adu...

Mâna care nu închisese ușa se aflase sub poncho. Când ieși de acolo, ținea cu stângăcie un pistol pe care toți cei trei prizonieri îl recunoscură pe dată. Avery se holbă la el, zâmbetul ștergându-i-se treptat. Mâinile i se depărtară. Picioarele, pe care le ținuse cocoțate pe masă, coborâră pe podea.

– Uha, partenere, făcu el încet. Hai să discutăm despre asta.

– Ia cheile de pe perete și descuie celulele, zise *vaquero* cu o voce aspră, îngroșată forțat.

Afară, nebăgate în seamă de nimeni în afară de Roland, mai multe pocnitori răpăiră într-o înlănțuire de explozii seci.

– Nu pot să fac asta, spuse Avery, deschizând ușurel sertarul mesei cu piciorul. Avea acolo mai multe arme, rămase de dimineață. Acum, nu știu dacă pistolul acela este încărcat, dar nu cred sincer că un văcar ca tine...

Nou-venitul îndreptă arma spre masă și apăsă trăgaciul. Detunătura fu asurzitoare în camera aceea mică, însă Roland credea – spera – că fiind ușa închisă, de afară nu se auzise decât ca o altă pocnitoare. Mai mare decât unele, mai mică decât altele.

Bravo, iubito, gândi el. *O, bravo... dar ai grijă. Pe toți zeii, Sue, ai grijă.*

Toți trei stăteau acum în linie la ușa celulei, cu ochii larg deschiși și buzele strânse.

Glonțul nimeri colțul mesei și desprinse din ea o bucată mare. Avery strigă, se lăsă înapoi pe spătarul scaunului și căzu cât era de lat. Piciorul îi

rămase prins sub tăblia rabatabilă; sertarul sări din locul lui şi se răsturnă, împrăştiind pe podea trei arme de foc antice.

– Susan, ai grijă! strigă Cuthbert, şi apoi: Nu, Dave!

La sfârşitul vieţii sale, datoria şi nu teama de Marii Vânători ai Coşciugului îl împinse de la spate pe Dave Hollis, care sperase să devină şeriful Mejisului atunci când Avery avea să se pensioneze (şi, îi spusese uneori soţiei sale, Judy, avea să fie unul mai bun decât visase vreodată grăsanul acela să fie). Uită că avea îndoieli serioase cu privire la modul în care băieţii fuseseră capturaţi, dar şi despre ceea ce se spunea că făcuseră. În clipa aceea nu-i păsă decât de faptul că erau prizonieri ai Baroniei şi că nu aveau să evadeze decât peste cadavrul său.

Se aruncă spre cowboy-ul în haine prea mari, vrând să-i smulgă arma din mâini. Şi să-l împuşte cu ea, dacă era nevoie.

12

Susan se uita ţintă la porţiunea galbenă de lemn proaspăt despicat de la colţul mesei şerifului, uitând totul de mirare – aşa mare daună provocată de un simplu zvâcnet al unui deget! – când strigătul disperat al lui Cuthbert o trezi la realitate.

Se retrase lângă perete, evitând prima încercare a lui Dave de a o prinde de poncho şi, fără a sta pe gânduri, apăsă iarăşi pe trăgaci. Se auzi încă o explozie puternică şi Dave Hollis – un tânăr doar cu doi ani mai mare decât ea – fu aruncat înapoi cu o gaură fumegândă în cămaşă, între două puncte ale stelei pe care o purta. Avea ochii holbaţi şi increduli. Monoclul lui se legăna la capătul panglicii de mătase neagră, în mâna sa întinsă. Lovi cu un picior chitara şi o doborî la pământ cu un zdrăngănit aproape la fel de melodic precum acordurile pe care încercase să le interpreteze.

– Dave, şopti ea. O, Dave, îmi pare rău. Ce-am făcut?

Dave încercă o dată să se ridice şi apoi se prăbuşi cu faţa înainte. Deşi gaura de pe faţa vestei sale era mică, cea pe care o vedea ea acum, pe spate, era uriaşă şi hidoasă, toată numai stofă ruptă, roşie şi neagră... de parcă l-ar fi străpuns cu un vătrai încins în foc şi nu l-ar fi împuşcat de fapt cu un pistol,

o metodă despre care se spunea că era civilizată și milostivă, deși în mod clar nu era nici una, nici alta.

– Dave, șopti ea. Dave, eu...

– *Susan, ai grijă!* strigă Roland.

Era Avery. Bărbatul se târî pe mâini și genunchi, o apucă de gambe și-i trase picioarele de sub ea. Fata căzu în fund atât de tare, încât îi clănțăniră dinții în gură și se trezi față în față cu el – chipul lui cu ochi de broscoi și pori mari, gaura gurii lui mirosind a usturoi.

– Pe toți zeii, ești o *fată*, șopti el și se întinse după ea.

Susan mai apăsă o dată pe trăgaciul armei lui Roland, dând foc părții din față a poncho-ului ei și făcând o gaură în tavan. Praf de tencuială căzu în ploaie. Mâinile mari cât niște jamboane ale lui Avery o cuprinseră de gât, tăindu-i aerul. Undeva departe, Roland îi strigă numele.

Mai avea o singură șansă.

Poate.

Una e suficientă, Sue, auzi în gând vocea tatălui ei. *Nu ai nevoie decât de una, draga mea.*

Armă pistolul lui Roland cu latul degetului mare, înfipse țeava adânc în faldurile de carne de sub bărbia șerifului Herk Avery și apăsă trăgaciul.

Rezultatul fu extrem de mizerabil.

13

Capul lui Avery îi căzu în poală, greu și ud ca o fleică în sânge. Deasupra lui, Susan simțea căldura crescând. În partea de jos a câmpului ei vizual pâlpâia focul.

– Pe masă! strigă Roland, trăgând atât de tare de ușa celulei încât aceasta se zgudui în canaturi. Susan, carafa cu apă! Pentru numele tatălui tău!

Fata rostogoli capul lui Avery din poală, se ridică în picioare și se împletici spre masă cu partea din față a poncho-ului în flăcări. Îi simțea mirosul de ars și într-un colț îndepărtat al minți se felicită pentru că avusese timp, cât așteptase crepusculul, să-și prindă părul la spate.

Carafa era aproape plină, dar nu cu apă; simţi imediat aroma dulce înţepătoare a *graf*-ului. Se stropi cu el şi se auzi un sfârâit scurt când lichidul atinse flăcările. Îşi dădu jos poncho-ul (sombrero-ul supradimensionat ieşi odată cu el) şi îl aruncă la podea. Se uită iarăşi la Dave, un băiat alături de care crescuse, unul pe care se putea chiar să-l fi sărutat în spatele grajdului lui Hookey, cândva, demult.

– Susan!

Era vocea lui Roland, aspră şi urgentă.

– Cheile! Grăbeşte-te!

Susan luă inelul cu chei de pe cuiul din perete. Se duse întâi la celula lui Roland şi aruncă inelul orbeşte printre bare. În aer duhnea a praf de puşcă, lână arsă, sânge. Stomacul i se strângea instinctiv cu fiecare respiraţie.

Roland luă inelul cu chei, scoase mâinile printre bare şi introduse cheia în broască. Un moment mai târziu era liber şi o îmbrăţişă dur în timp ce ei îi dădeau lacrimile. După un alt moment, Cuthbert şi Alain erau liberi şi ei.

– Eşti un înger! zise Alain, îmbrăţişând-o la rândul lui.

– Nu eu, zise ea şi reîncepu să plângă mai tare.

Aruncă arma spre Roland. O simţea murdară în mână; nu mai voia să atingă niciodată una.

– El şi cu mine ne-am jucat împreună când eram mici. Era unul dintre cei buni – nu m-a tras niciodată de păr şi n-a bătut niciodată pe nimeni – şi bun a rămas când a crescut. Acum i-am curmat viaţa şi cine-i va spune asta soţiei lui?

Roland o trase înapoi în braţe şi o ţinu aşa un moment.

– Ai făcut ceea a trebuit să faci. Dacă nu el, atunci noi. Ştii asta?

Ea încuviinţă la pieptul lui.

– Avery, de el nu-mi pasă cine ştie cât, dar de Dave...

– Haide, zise Roland. Cineva ar putea să recunoască pocniturile ca fiind împuşcături. Sheemie a aruncat cu pocnitori?

Ea aprobă din cap.

– Am haine pentru voi. Pălării şi poncho-uri.

Susan se duse grăbită la uşă, o deschise, se uită iute în ambele direcţii, apoi se furişă în întunericul tot mai adânc.

Cuthbert luă poncho-ul ars şi îl întinse peste faţa adjunctului Dave.

– Ghinion, partenere, zise el. Ai fost prins la mijloc, nu-i așa? Se pare că nu erai om rău.

Susan se întoarse cu hainele furate care fuseseră legate de șaua lui Capi. Sheemie plecase deja să se ocupe de următorul lucru fără a i se spune. Dacă băiatul bun la toate de la han era debil mintal, Susan cunoscuse mulți oameni la viața ei care aveau mai puțină minte decât el.

– De unde ai luat astea? întrebă Alain.

– De la Popasul Călătorilor. Și nu eu le-am luat, ci Sheemie.

Le întinse pălăriile.

– Haideți, grăbiți-vă.

Cuthbert luă pălăriile și le dădu mai departe. Roland și Alain își luaseră deja pe ei poncho-urile; cu capetele și fețele acoperite, putea fi orice *vaqueros* de pe Povârnișul Baroniei.

– Unde mergem? întrebă Alain când ieșiră în verandă.

Strada era în continuare întunecată și pustie în acel capăt; focurile de armă nu atrăseseră atenția nimănui.

– La Hookey, pentru început, răspunse Susan. Acolo sunt caii voștri.

Merseră de-a lungul străzii împreună, unul lângă altul. Capi plecase; Sheemie luase catârul cu el. Susanei îi bătea tare inima și simțea că-i ieșea transpirația pe frunte, însă tot îi era frig. Indiferent dacă ceea ce făcuse era sau nu crimă, curmase două vieți în seara aceea și trecuse o linie ce nu mai putea fi niciodată călcată în direcție inversă. O făcuse pentru Roland, pentru iubirea ei, și simplul fapt că știa că altfel n-ar fi putut îi oferea un dram de consolare.

Fiți fericiți împreună, necredincioșilor, escrocilor, ucigașilor. Te afurisesc cu cenușa.

Susan luă mâna lui Roland și când el o strânse, îl strânse și ea. Și când ridică privirea spre Luna Demonului, fața ei devenind acum din roșu-portocaliu argintie, se gândi că atunci când trăsese în sărmanul Dave Hollis cel onest, plătise pentru iubirea ei cu cea mai scumpă monedă dintre toate – plătise cu sufletul ei. Dacă el avea să o părăsească acum, blestemul mătușii ei avea să se împlinească, întrucât doar cenușa urma să mai rămână.

IX

SECERIŞUL

1

Când intrară în grajdul luminat slab de o singură lampă cu gaz, o umbră ieşi dintr-unul dintre staule. Roland, care îşi prinsese la brâu ambele arme, le scoase acum. Sheemie se uită la el cu un zâmbet nesigur, ţinând o scăriţă într-o mână. Apoi zâmbetul lui se lărgi, ochii scăpărară de fericire şi o rupse la fugă către ei.

Roland îşi vârî pistoalele în toc şi se pregăti să-l îmbrăţişeze pe băiat, însă Sheemie fugi pe lângă el şi se aruncă în braţele lui Cuthbert.

– Uha, uha, făcu Bert, întâi clătinându-se comic în spate şi apoi ridicându-l pe Sheemie de la pământ. Vrei să mă dobori din picioare, băiete?

– V-a scos! strigă Sheemie. Ştiam c-o va face, zău aşa! Bravo lui Susan!

Sheemie se uită înapoi la fata care stătea lângă Roland. Era încă palidă, dar acum părea stăpână pe sine. Sheemie se răsuci spre Cuthbert şi îi aplică un sărut direct în centrul frunţii.

– Uha! făcu iarăşi Bert. Pentru ce-i asta?

– Pentru că te iubesc, bunule Arthur Heath! Mi-ai salvat viaţa!

– Ei, poate că ți-am salvat-o, zise Cuthbert, râzând într-un fel stânjenit (sombrero-ul de împrumut, și așa prea mare, îi stătea acum strâmb pe cap), dar dacă nu ne mișcăm, nu ți-o voi fi salvat pentru mult timp.

– Caii sunt înșeuați, zise Sheemie. Susan mi-a spus să fac asta și eu am făcut-o. Am făcut-o cum trebuie. Mai am doar de pus scărița asta la calul domnului Richard Stockworth, pentru că cea de acum e roasă aproape complet.

– Treaba asta mai poate aștepta, zise Alain, luând scărița. O puse deoparte, după care se întoarse spre Roland. Unde mergem?

Primul gând al lui Roland fu că ar fi trebuit să se întoarcă la mausoleul lui Thorin.

Sheemie reacționă pe dată cu groază.

– La cimitir? Și acum, când Luna Demonului e plină?

Clătină din cap atât de vehement, încât sombrero-ul îi căzu și părul îi zbură dintr-o parte în cealaltă.

– Sunt morți acolo, sai Dearborn, dar dacă-i deranjezi pe timpul Demonului, s-ar putea ridica să umble!

– Nu-i bine, oricum ar fi, spuse Susan. Femeile din oraș probabil că vor împodobi drumul de la Faleză cu flori și vor umple și mausoleul. Olive se va ocupa de asta, dacă va fi în stare, însă mătușa mea și Coral se prea poate să facă parte din echipă. Astea nu-s două persoane pe care să ne dorim să le întâlnim.

– Foarte bine, spuse Roland. Să urcăm pe cai și să plecăm. Gândește-te la asta, Susan. Și tu, Sheemie. Avem nevoie de un loc unde să ne ascundem până în zori, cel puțin, și trebuie să fie un loc la care să putem ajunge în mai puțin de o oră. Ieșind de pe Drumul Mare și în orice direcție dinspre Hambry, mai puțin spre nord-vest.

– De nu spre nord-vest? întrebă Alain.

– Pentru că într-acolo mergem acum. Avem o treabă de făcut... și-o să le dăm de veste că o facem. Lui Eldred Jonas mai mult decât oricui.

Le adresă un zâmbet subțire și tăios.

– Vreau ca el să știe că jocul s-a terminat. Gata cu Castelele. *Adevărații*: pistolari sunt aici. Să vedem dacă e în stare să le facă față.

2

O oră mai târziu, când luna urcase bine deasupra copacilor, *ka-tet*-ul lui Roland ajunse la exploatarea petrolieră Citgo. Pentru a fi în siguranță, veniseră paralel cu Drumul Mare, deși n-ar fi fost nevoie să-și irosească precauția: nu văzură niciun călăreț pe drum, în nicio direcție. *E ca și când Secerișul ar fi fost anulat anul acesta*, își spuse Susan... după care se gândi la momâile cu mâini roșii și se cutremură. În seara zilei următoare i-ar fi vopsit lui Roland mâinile în roșu și, dacă aveau să fie prinși, încă urmau s-o facă. *Și nu doar ale lui, ci și pe ale noastre, ale tuturor.*

Și pe ale lui Sheemie.

Lăsară caii (și pe Caprichoso, care galopase nervos, dar sprinten, în urma lor, legat cu căpăstrul) de un echipament de pompare mort de mult în colțul sud-estic al câmpului petrolier, apoi se apropiară încet de sondele funcționale, care se aflau grupate în aceeași zonă. Vorbeau în șoaptă, atunci când vorbeau. Roland se îndoia că ar fi fost nevoie de asta, însă acolo părea un lucru normal să șoptești. Pentru Roland, Citgo era un loc mult mai înfricoșător decât cimitirul, și deși se îndoia că morții din țintirim se trezeau când Bătrânul Demon era în fază plină, unde se aflau ei atunci existau unele cadavre *foarte* neliniștite, zombi scârțâitori care sclipeau ruginiți în lumina lunii și pompau din pistoane ca niște picioare în cadență de marș.

Roland îi conduse, chiar și așa, în partea activă a exploatării, pe lângă un indicator pe care scria AI CASCĂ DE PROTECȚIE? și un altul pe care scria NOI PRODUCEM PETROL, NOI RAFINĂM SIGURANȚA PERSONALĂ. Se opriră la piciorul unei sonde care scrâșnea atât de tare, încât Roland trebui să strige pentru a se face auzit.

– *Sheemie! Dă-mi două pocnitori din cele mari!*

Sheemie își umpluse buzunarul din desaga Susanei și acum îi înmână două lui Roland, care îl luă pe Bert de braț și-l trase în față. Perimetrul din jurul sondei era protejat de un gard ruginit și când băieții încercară să se cațere peste el, barele orizontale se rupseră ca niște oase bătrâne. Se uitară unii la alții în umbrele mișcătoare proiectate de mașinării în lumina lunii, crispați și amuzați.

Susan atinse brațul lui Roland.

– *Ai grijă!* strigă ea peste larma angrenajului.

Nu părea speriată, observă el, ci doar emoționată și alertă.

Surâse larg, o trase în față și o sărută pe lobul urechii.

– Fii pregătită să fugi, șopti el. Dacă facem asta, va fi o nouă candelă aici, la Citgo. Una a naibii de mare.

El și Cuthbert se aplecară și trecură pe sub traversa de jos a turnului ruginit și rămaseră în picioare lângă utilaj, crispându-se din cauza larmei. Roland se mira că angrenajul nu se dezintegrase deja cu ani în urmă. Cea mai mare parte a mecanismului era ascunsă în blocul metalic ruginit, însă totuși un uriaș ax rotativ, strălucind a ulei ce probabil era furnizat prin jeturi automate. De aproape, se simțea un iz de gaz care îi amintea de jetul ce ardea ritmic de cealaltă parte a exploatării.

– *Bășini de uriaș! strigă Cuthbert.*

– *Poftim?*

– *Am spus că miroase ca... aa, n-are rost! Să facem de avem de făcut dacă putem... putem?*

Roland nu știa. Se apropie de mașinăria care scârțâia sub carenajele metalice vopsite într-un verde palid, oxidat. Bert îl urmă cu oarecare reticență. Se strecurară amândoi în intervalul scurt, urât mirositor și dogoritor, care îi duse direct sub sondă. Înaintea lor, axul de la capătul pistonului se rotea neîncetat, picurând lacrimi uleioase pe laturile lui netede. Alături de el se afla o conductă curbată – aproape sigur o conductă de preaplin, își spuse Roland. De la capătul ei curgeau la intervale mari picături de țiței și pe pământul de sub ea se formase o baltă neagră. Arătă spre ea și Cuthbert încuviință din cap.

Nu i-ar fi ajutat cu nimic să strige acolo; lumea era o cacofonie asurzitoare de bubuituri și scrâșnete. Roland își prinse prietenul cu o mână pe după gât și-i trase urechea la buzele sale; cu cealaltă mână ridică o pocnitoare în fața ochilor lui Bert.

– Aprinde-o și fugi, îi spuse. O țin eu, îți dau cât de mult timp pot. Asta spre binele meu și spre al tău. Vreau să am calea liberă înapoi pe sub utilajul ăsta, înțelegi?

Cuthbert încuviință lângă buzele lui Roland și întoarse capul pistolarului ca să-i poată vorbi în același mod.

– Dacă e destul gaz aici ca să se aprindă atunci când fac o scânteie?

Roland se trase în spate. Ridică palmele într-un gest de neştiinţă. Cuthbert râse şi scoase o cutie de chibrituri cu sulf pe care o şterpelise de pe masa lui Avery înainte să plece. Întrebă din sprâncene dacă Roland era pregătit. Roland aprobă cu o mişcare a capului.

Vântul sufla tare, dar sub sondă era calm, maşinăriile din jur creau un adăpost de vânt, şi flacăra chibritului se ridică drept. Roland întinse pocnitoarea şi pentru un moment îl vizită dureroasa amintire a mamei sale: ce mult urâse ea lucrurile acelea, ce sigură era ea de fiecare dată că fiul ei va rămâne fără un ochi sau un deget din cauza unei petarde.

Cuthbert îşi atinse pieptul deasupra inimii şi îşi sărută palma în gestul universal de noroc-bun. Apoi atinse flacăra de fitil. Acesta începu să ardă cu scântei. Bert se întoarse, dădu glumeţ cu capul de un bloc acoperit al utilajului – acesta era Bert, gândi Roland; era în stare să glumească şi cu laţul de gât – după care străbătu iute coridorul scurt pe care veniseră.

Roland ţinu în mână petarda rotundă cât de mult avu curaj şi o îndesă în conducta de preaplin. Se crispă, întorcându-se cu spatele, aproape aşteptându-se să se producă ceea ce bănuise Bert: să explodeze aerul însuşi. Nu explodă. Alergă pe coridorul scurt, ajunse la câmp deschis şi-l văzu pe Cuthbert stând chiar lângă porţiunea ruptă de gard. Roland flutură ambele mâini spre el – *Du-te, idiotule, du-te!* – şi atunci lumea explodă în urma sa.

Sunetul fu o bufnitură profundă, ca un râgâit, care îi lăsă impresia că-i afundă timpanele şi îi fură aerul din gât. Pământul i se zdruncină sub picioare ca un val sub o barcă şi o mână mare şi caldă i se înfipse în mijlocul spatelui, împingându-l înainte. Reuşi să ţină ritmul cu viteza ei cale de un pas – poate chiar doi sau trei – după care fu ridicat de pe picioare şi aruncat în gardul lângă care Cuthbert nu mai stătea; Cuthbert era lungit şi el pe jos şi se uita ţintă la ceva din spatele lui Roland. Ochii băiatului erau holbaţi şi miraţi; gura îi atârna deschisă. Roland văzu toate acestea foarte bine, întrucât la Citgo era lumină ca în toiul zilei. Aprinseseră propriul lor foc de Seceriş, se părea, cu o seară înainte, un foc mult mai luminos decât ar fi putut spera să fie cel din oraş.

Căzu în genunchi, patinând spre locul unde zăcea Cuthbert, şi îl apucă pe sub un braţ. Din spatele lor se auzi un bubuit uriaş, sfâşietor, şi în clipa aceea începură să cadă în jur bucăţi de metal. Se ridicară şi alergară spre Alain, care stătea în faţa Susanei şi a lui Sheemie, încercând să-i protejeze.

Roland aruncă iute o privire peste umăr și văzu că rămășițele sondei – cam jumătate din ea mai stătea în picioare – străluceau într-un roșu-închis, ca o potcoavă încinsă, în jurul unei torțe galbene care urca spre cer pe o distanță de, poate, patruzeci și cinci de metri. Era un început. Nu știa câte alte sonde puteau incendia înainte de a începe să vină oamenii din oraș, însă era ferm hotărât să pună foc la cât mai multe posibil, indiferent de riscuri. Incendierea rezervoarelor de la Stânca Suspendată era doar jumătate din treabă. Trebuia eliminată și *sursa* lui Farson.

Alte pocnitori înfipte în alte conducte de preaplin se dovediră a nu fi necesare. Sub exploatarea petrolieră exista o rețea de conducte interconectate, majoritatea pline cu gaz natural pătruns înăuntru pe la lipiturile vechi și roase. Roland și Cuthbert ajunseră la ceilalți, când se înregistră o nouă explozie, și un nou turn de foc erupse dintr-o sondă din dreapta celei pe care o incendiaseră ei. Un moment mai târziu, o a treia sondă – aceasta aflată la șaizeci de metri buni de primele două – explodă cu un răcnet ca de dragon. Fierăria ei fu smulsă de pe stâlpii de ancorare din beton ca un dinte dintr-o gingie bolnavă. Se ridică pe o pernă de flăcări albastre și galbene, atinse o înălțime de, poate, douăzeci de metri, apoi se înclină pe o parte și se prăbuși la pământ, împrăștiind scântei în toate direcțiile.

Încă una. Încă una. Și încă una.

Cei cinci tineri stăteau în colțul lor, uluiți, ținând palmele pavăză la ochi în calea luminii. Acum, exploatarea semăna cu un tort de aniversare, iar căldura care dogorea spre ei era uriașă.

– Zeii aibă milă, șopti Alain.

Dacă mai zăboveau mult acolo, înțelese Roland, aveau să pocnească și ei ca floricelele de porumb. Trebuia să se gândească la cai; sigur, erau departe de centrul exploziilor, dar nu exista nicio garanție că centrul avea să rămână unde era; Roland vedea deja două sonde care nici măcar nu funcționaseră, fiind înghițite de flăcări. Caii aveau să fie îngroziți.

La naiba, *el* era îngrozit.

– Haideți! strigă.

Alergară către cai prin strălucirea pâlpâitoare galben-portocalie.

3

La început, Jonas crezu că totul se petrecea în capul său – că exploziile făceau parte din actul lor de amor.

Act de amor, mdie. Al dracu' act de amor. El și Coral făceau dragoste așa cum măgarii făceau socoteli matematice. Era însă *ceva*. O, da, chiar era.

Mai fusese până atunci cu femei pasionale, din cele care te vârau ca într-un furnal și apoi te țineau acolo, uitându-te cu o lacomă intensitate cum ele mișcau din șolduri, dar până la Coral nu fusese niciodată cu o femeie care să atingă în el o coardă atât de puternică și de armonică. În privința sexului, fusese dintotdeauna genul de om care profita de ocazie când aceasta i se ivea și care își scotea cu totul din cap ideea de sex atunci când ocazia întârzia. În tovărășia lui Coral, totuși, își dorea doar să profite la nesfârșit și apoi să mai profite puțin. Când erau împreună făceau dragoste ca pisicile sau copoii în călduri, zvârcolindu-se și gâfâind și îngherându-se; se mușcau reciproc și se înjurau, și până acum nimic nu ajunsese la suficiență. Când era cu ea, Jonas avea uneori impresia că era fript în ulei dulce.

În seara aceea avusese loc o întâlnire a Asociației Crescătorilor de Cai, care în zilele din urmă devenise în linii mari Asociația Farson. Jonas îi informase despre ultimele evenimente, răspunsese la întrebările lor idioate și se asigurase că oamenii înțelegeau ce aveau de făcut a doua zi. Odată isprăvită treaba aceasta, îi făcuse o vizită lui Rhea, care fusese instalată în vechiul apartament al lui Kimba Rimer. Vrăjitoarea nici măcar nu-l observase când trăsese cu ochiul la ea. Stătea în încăperea cu tavan înalt și pereții plini de cărți a lui Rimer – la biroul din lemn de fier al lui Rimer, în fotoliul tapițat al lui Rimer, arătând nelalocul ei mai rău ca perechea de chiloți ai unei prostituate pe altarul dintr-o biserică. Pe masa lui Rimer se afla Curcubeul Vrăjitorului. Femeia își plimba mâinile pe deasupra lui și murmura vorbe grăbite în barbă, însă globul rămânea orb.

Jonas o încuiase acolo și se dusese la Coral. Aceasta îl aștepta în salonul în care urma să se țină Recepția a doua zi. Erau multe dormitoare în aripa aceea, dar femeia îl condusese în cel al fratelui său mort... și asta nu din întâmplare, Jonas era sigur. Acolo făcuseră dragoste în patul cu baldachin pe care Hart Thorin nu avea să-l mai împartă niciodată cu metresa lui.

Fusese aprig, așa cum era întotdeauna, și Jonas se apropia de orgasm, când prima sondă de petrol explodă. *Hristoase, da' bună e,* își spuse el. *Nicăieri pe lumea asta blestemată nu mai există o muiere ca ea...*

Apoi alte două explozii, într-o succesiune rapidă, și Coral încremeni pentru o clipă sub el înainte să reînceapă mișcarea zvâcnită din șolduri.

– Citgo, zise ea cu voce aspră, gâfâind.

– Mdie, mormăi el și începu să se miște în ritm cu ea.

Își pierduse tot apetitul pentru sex, însă ajunseseră la punctul în care le era imposibil să se oprească, fie chiar și sub amenințarea cu moartea sau dezmembrarea.

Două minute mai târziu alerga cu pași mari, gol, spre balconașul lui Thorin, cu penisul semierect bălăngănindu-i-se ca bagheta magică din închipuirea unui dement. Coral era un pas în urma lui, goală ca el.

– De ce acum? izbucni ea în timp ce Jonas dădea de perete ușa balconului. Puteam să mai am încă trei orgasme!

Jonas o ignoră. Înspre nord-vest nu se vedea decât întunericul peste care trona luna... mai puțin acolo unde se afla exploatarea petrolieră. Acolo văzu un miez de lumină galbenă orbitoare. Se extindea și devenea mai puternică sub ochii săi; explozii zguduitoare repetate străbăteau kilometrii care îl despărțeau de locul acela.

Simți că i se lasă o întunecime stranie peste minte, sentimentul care îl încerca încă de când mucosul acela de Dearborn, prin cine știe ce salt al intuiției, îl recunoscuse drept cine și ce era. Făcând dragoste cu Coral cea energică, sentimentul își mai pierduse din putere, dar acum, uitându-se la infernul de foc care mistuia ceea ce cu câteva minute în urmă fuseseră rezervoarele de combustibil ale Omului de Bine, se întoarse cu o intensitate nimicitoare, ca malaria care uneori abandonează carnea, dar rămâne ascunsă în oase și nu te părăsește niciodată cu adevărat. *Ești în vest,* spusese Dearborn. *Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul.* Sigur că era adevărat, și nu avea nevoie ca un papă-lapte ca Will Dearborn să-i spună asta... dar acum, că i-o spusese, era o parte a minții sale care numai la asta se gândea.

Al naibii Will Dearborn. Unde, mai exact, era el acum, el și cei doi amici manierați ai lui? În *calabozo*-ul lui Avery? Jonas avea unele îndoieli.

Noi explozii străpunseră noaptea. Cei care alergaseră urlând în urma asasinatelor de dimineață alergau urlând din nou.

– Astea-s cele mai mari focuri de artificii de Seceriș dintotdeauna, rosti Coral cu voce joasă.

Înainte ca Jonas să poată răspunde, se auzi o bătaie puternică în ușa dormitorului. O clipă mai târziu, ușa fu dată de perete și Clay Reynolds străbătu grăbit odaia, îmbrăcat doar într-o pereche de jeanși și nimic altceva. Avea părul zburlit și o privire sălbatică.

– Vești proaste din oraș, Eldred, spuse el. Dearborn și ceilalți doi mucoși din Lumea Dinăuntru...

Alte trei explozii, aproape suprapuse. La exploatarea petrolieră Citgo, deja cuprinsă de flăcări, o uriașă minge de foc roșu-portocaliu se înălță leneș în bezna nopții, se stinse, dispăru. Reynolds ieși pe balcon și rămase între ei la balustradă, nepăsându-i de goliciunea lor. Se uită la mingea de foc cu ochii larg deschiși, mirat, până când aceasta se făcu nevăzută. Nevăzută ca mucoșii aceia. Jonas simți cum întunericul nimicitor încerca să pună iar stăpânire pe el.

– Cum au scăpat? întrebă el. Ai idee? Avery știe?

– Avery e mort. Mort e și adjunctul care era cu el. I-a găsit alt ajutor de șerif, Todd Bridger... Eldred, ce se petrece acolo? Ce s-a întâmplat?

– O, aceia-s băieții voștri, spuse Coral. Nu le-a luat mult să-și înceapă propria petrecere de Seceriș, nu-i așa?

Cât curaj au, oare? se întrebă Jonas. Bună întrebare – poate singura care conta. Asta era tot ce aveau de gând să facă... sau nu era decât începutul?

Își dorea din nou să se vadă plecat de acolo – de la Faleză, din Hambry, din Mejis. Deodată, mai mult ca orice, voia să fie la kilometri și roți și leghe depărtare. Ieșise de după Movila sa, era prea târziu să bată în retragere și acum se simțea îngrozitor de expus.

– Clay.

– Da, Eldred?

Dar ochii omului – ca și mintea sa – erau îndreptați în continuare spre conflagrația de la Citgo. Jonas îl prinse de umăr și-l întoarse către el. Jonas își simțea și el mintea începând să prindă viteză, bifând puncte și detalii, și primi sentimentul cu brațele deschise. Senzația aceea stranie, întunecată, de fatalism se stinse și dispăru.

– Câți oameni sunt acolo? întrebă el.

Reynolds se încruntă, gândindu-se la asta.

– Treizeci și cinci, răspunse. Poate.

– Câți sunt înarmați?

– Cu pistoale?

– Nu, cu suflătoare de fasole, prostule.

– Probabil... Reynolds se trase de buza de jos, încruntându-se mai tare ca oricând. Probabil o duzină. Cu arme care s-ar putea să funcționeze, vreau să zic.

– Barosanii de la Asociația Crescătorilor de Cai? Încă sunt toți acolo?

– Așa cred.

– Du-te la Lengyll și la Renfrew. Cel puțin nu va trebui să-i trezești din somn; vor fi *toți* treji deja, și majoritatea acolo, jos. Jonas îndreptă degetul mare spre curte. Spune-i lui Renfrew să organizeze o echipă de cercetași. Oameni înarmați. Vreau opt sau zece, dar mă mulțumesc și cu cinci. Pune să fie înhămat la căruța baborniței ăleia cel mai puternic și mai rezistent ponei de aici. Spune-i bășinei bătrâne de Miguel că dacă poneiul pe care îl alege moare până la Stânca Suspendată, o să-și poată folosi boașele stafidite ca dopuri de urechi.

Coral Thorin scoase un hohot scurt de râs. Reynolds îi aruncă o privire, ochii îi căzură o secundă pe sânii ei, apoi se întoarse cu oarecare efort înapoi la Jonas.

– Unde-i Roy? întrebă acesta.

Reynolds se uită în sus.

– La etajul doi. Cu o slujnică.

– Scoate-l în șuturi, zise Jonas. E treaba lui să o pregătească pe cotoroanță de drum.

– Plecăm?

– Cât putem de repede. Tu și cu mine primii, împreună cu băieții lui Renfrew, și Lengyll în urmă, cu restul oamenilor. Tu asigură-te doar că Hash Renfrew e cu noi, Clay; omul ăla are nisipul deșertului în sânge.

– Și caii de pe Povârniș?

– Lasă naibii caii ăia afurisiți.

Se înregistră încă o explozie la Citgo; o nouă minge de foc pluti spre cer. Jonas nu vedea norii negri de fum care probabil urcau cu viteză în aer și nici

nu simţea mirosul de petrol; vântul, suflând de la est la vest, le purta pe amândouă departe de oraş, cel mai probabil.

– Dar...

– Fă ce-ţi spun.

Jonas îşi vedea acum priorităţile într-o ordine clară, ascendentă. Caii se aflau la baza listei – Farson putea găsi cai aproape oriunde. Deasupra lor erau rezervoarele adunate la Stânca Suspendată. Acum, acestea erau mai importante ca oricând, deoarece sursa fusese distrusă. Dacă pierdeau rezervoarele, Marii Vânători ai Coşciugului îşi puteau lua adio de la întorsul acasă.

Totuşi, cel mai important lucru era bucăţica lui Farson din Curcubeul Vrăjitorului. Acela era singurul obiect cu adevărat de neînlocuit. Dacă era să se spargă, n-avea decât să se spargă în grija lui George Latigo, nu a lui Eldred Jonas.

– Mişcarea, îi ordonă lui Reynolds. Depape vine după, împreună cu oamenii lui Lengyll. Tu vii cu mine. Dă-i drumul. Executarea.

– Şi eu? întrebă Coral.

Jonas se întinse şi o trase către sine.

– N-am uitat de tine, scumpo, spuse el.

Coral încuviinţă şi duse mâna între picioarele lui, nepăsându-i de privirea fixă a lui Clay Reynolds.

– Mda, zise ea. Nici eu n-am uitat de tine.

4

Fugiră de la Citgo cu urechile ţiuind şi cu vârfurile firelor de păr niţel arse, însă în rest teferi şi nevătămaţi. Sheemie mergea călare cu Cuthbert, iar Caprichoso tropotea după ei, la capătul căpăstrului său lung.

Susan fu cea care găsi locul în care să se ducă şi, la fel ca majoritatea soluţiilor, păru evident... odată ce se gândi cineva la el. Astfel că, nu la mult timp după ce Ajunul Secerişului se transformase în Dimineaţa Secerişului, ajunseră toţi cinci la coliba din Iarbă Rea unde Susan şi Roland se întâlniseră în mai multe rânduri ca să facă dragoste.

Cuthbert și Alain întinseră păturile și se așezară pe ele ca să examineze armele recuperate de la oficiul șerifului. Găsiseră acolo și praștia lui Bert.

– Astea-s de calibru mare, remarcă Alain, ridicând un pistol cu butoiașul desfăcut și uitându-se cu un ochi prin gaura țevii. Dacă nu sunt prea imprecise, Roland, cred că ne putem folosi de ele.

– Păcat că nu avem mitraliera fermierului ăluia, spuse Cuthbert cu tristețe.

– Știi ce ar spune Cort despre o armă ca aia? întrebă Roland și Cuthbert izbucni în râs.

Râse imediat și Alain.

– Cine este Cort? întrebă Susan.

– Un dur așa cum se crede Eldred Jonas, răspunse Alain. A fost învățătorul nostru.

Roland propuse să doarmă toți o oră sau două – a doua zi se prefigura ca fiind dificilă. Că putea fi totodată ultima zi din viața lor era un lucru pe care nu simțea că trebuie să-l spună cu voce tare.

– Alain, tu asculți?

Alain, care știa foarte bine că Roland nu se referea la urechile sau la atenția sa, încuviință.

– Auzi ceva?

– Nu încă.

– Continuă tot așa.

– Bine... dar nu promit nimic. Hipersensibilitatea e variabilă. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Tu continuă să încerci.

Grijuliu, Sheemie întinsese două pături în colț, alături de cel pe care și-l alesese drept cel mai bun prieten.

– El e Roland... și *el* e Alain... dar tu cine ești, bunule Arthur Heath? Cine ești cu adevărat?

– Cuthbert mă cheamă. Întinse mâna. Cuthbert Allgood. Încântat, încântat și încă o dată încântat.

Sheemie strânse mâna întinsă spre el, apoi începu să chicotească. Era un sunet vesel și neașteptat și-i făcu pe toți să zâmbească. Pe Roland îl duru puțin și bănuia că dacă și-ar fi putut vedea fața, ar fi observat o arsură frumușică pe care o căpătase fiindcă se aflase atât de aproape de sondele care explodau.

– Chi-iuf-bert, rosti Sheemie, chicotind. Măi-măi! Chi-iuf-bert, ce nume comic, nu-i de mirare că eşti un tip aşa hazliu. Chi-iuf-bert, o-aha-ha-ha, e mortal! Chiar mortal!

Cuthbert surâse şi încuviinţă.

– Pot să-l omor acum, Roland, dacă nu mai avem nevoie de el?

– Mai cruţă-l puţin, bine? spuse Roland şi se întoarse spre Susan, zâmbetul ştergându-i-se de pe buze. Ieşi puţin cu mine, Sue? Vreau să-ţi vorbesc.

Fata se uită în sus la el, încercând să-i citească pe chip.

– Sigur, bine.

Îi oferi mâna şi Roland o luă. Ieşiră împreună şi, sub lumina lunii, Susan simţi spaima punându-i stăpânire pe inimă.

5

Se plimbară în linişte prin iarba mirosind a dulce şi plăcută la gust pentru vaci şi cai, chiar în timp ce le dospea în pântece, întâi umflându-i şi apoi ucigându-i. Era înaltă – depăşea cu cel puţin treizeci de centimetri înălţimea lui Roland – şi încă verde ca pe timpul verii. Copiii se rătăceau uneori în Iarbă Rea şi mureau, însă Susan nu se temuse niciodată să fie acolo cu Roland, chiar şi atunci când cerul era perfect senin şi nu aveau repere de direcţie; simţul lui de orientare era de o perfecţiune nepământeană.

– Sue, nu mi-ai dat ascultare în problema armelor, spuse el până la urmă.

Ea se uită la el zâmbind, jumătate amuzată şi jumătate enervată.

– Ţi-ai dori, atunci, să fii şi acum în celula aia? Cu prietenii tăi cu tot?

– Nu, sigur că nu. Ce curaj ai avut!

O trase aproape şi o sărută. Când se dădu înapoi, amândoi respirau greu. O luă de braţe şi o privi în ochi.

– Dar de data asta nu mai trebuie să-mi ieşi din vorbă.

Ea îl privi neabătut, fără a scoate o vorbă.

– Tu ştii, spuse Roland. Tu ştii ce-ţi voi spune.

– Mdie, poate.

– Spune. Poate e mai bine să o spui tu decât eu.

– Eu trebuie să rămân la colibă cât timp tu şi ceilalţi plecaţi. Eu şi cu Sheemie trebuie să rămânem.

El încuviinţă.

– O vei face?

Susan se gândi la cât de nefamiliară şi de murdară i se păruse arma lui Roland ţinând-o în mână pe sub poncho; se gândi la ochii largi ai lui Dave şi la privirea lui incredulă atunci când glonţul pe care i-l trăsese ea în piept îl aruncase în spate; se gândi la felul în care prima dată când încercase să-l împuşte pe şeriful Avery, glonţul nu reuşise decât să dea foc propriei sale haine, deşi bărbatul se afla drept în faţa ei. Băieţii nu aveau o armă pentru ea (doar dacă nu lua una a lui Roland) şi oricum ea nu ştia să folosească una foarte bine... Şi, mai important, nu *voia* să folosească una. În împrejurările date, şi cum trebuia să se gândească şi la Sheemie, era mai bine să rămână deoparte.

Roland aştepta, răbdător. Ea aprobă din cap.

– Eu şi cu Sheemie te vom aştepta. Promit.

El zâmbi, uşurat.

– Acum răsplăteşte-mă cu sinceritate, Roland.

– Numai să pot.

Fata ridică privirea spre lună, se cutremură văzând chipul rău-prevestitor de acolo şi se uită înapoi la Roland.

– Ce şanse sunt să te întorci la mine?

Roland se gândi foarte bine la asta, ţinând-o în continuare în braţe.

– Mult mai mari decât crede Jonas, răspunse el în cele din urmă. Vom aştepta la marginea Ierbii Rele şi ar trebui să-l putem ochi destul de bine când va veni.

– Mda, herghelia de cai pe care am văzut-o...

– Ar putea să vină fără cai, zise Roland, neştiind cât de bine intuise gândirea lui Jonas, dar oamenii lui vor face zgomot chiar dacă vin fără cai. Dacă sunt destul de mulţi, îi vom vedea şi pe ei – vor tăia drum prin iarbă ca o cărare prin păr.

Susan aprobă din cap. Văzuse deseori asta de pe Povârniş – misterioasa despicare a Ierbii Rele când era străbătută de grupuri de oameni.

– Dacă te caută pe tine, Roland? Dacă Jonas trimite iscoade înainte?

– Mă îndoiesc că se va sinchisi. Roland ridică din umeri. Dacă va trimite, le vom ucide. În linişte, dacă putem. Asta am fost învăţaţi să facem, să ucidem; o vom face.

Susan întoarse palmele şi situaţia se inversă: atunci, îi strânse ea braţele. Părea tulburată şi speriată.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce şanse sunt să te revăd?

El cumpăni la răspuns.

– Jumi-juma, spuse el într-un sfârşit.

Ea închise ochii ca lovită, trase aer în piept, îl scoase, redeschise ochii.

– E rău, spuse, şi totuşi nu atât de rău cum credeam. Şi dacă nu te întorci? Eu şi cu Sheemie mergem la vest, cum ai spus înainte?

– Mda, la Gilead. Acolo veţi găsi siguranţă şi respect pentru tine, draga mea, orice ar fi... dar e cu atât mai important să te duci şi dacă *nu* auzi rezervoarele explodând. Ştii asta, nu?

– Ca să-i avertizez pe oamenii tăi... *ka-tet*-ul tău.

Roland încuviinţă din cap.

– Îi voi avertiza, nicio grijă. Şi-l voi proteja pe Sheemie. Lui îi datorăm faptul că am ajuns până aici.

Roland se baza pe Sheemie mai mult decât ştia ea. Dacă el, Bert şi Alain *erau* ucişi, Sheemie avea să fie cel care să-i ofere sprijin fetei, şi un motiv de a merge mai departe.

– Când vei pleca? întrebă Susan. Avem timp să facem dragoste?

– Avem timp, dar poate e mai bine să nu facem, spuse el. Îmi va fi şi aşa greu să te las în urmă. Doar dacă nu vrei tu...

Ochii lui aproape o implorau să spună da.

– Hai doar să ne întoarcem şi să ne întindem puţin, propuse ea şi-l luă de mână.

Un moment, îi stătu pe limbă să-i spună că purta copilul lui, dar în ultima clipă se decise să păstreze tăcerea. Roland avea destule la care să se gândească şi fără asta, poate... plus că nu voia să-i dea o veste atât de fericită sub o lună atât de urâtă. Cu siguranţă ar fi adus ghinion.

Se întoarseră prin iarba înaltă care începuse deja să-şi revină, închizându-le calea. În faţa colibei, Roland o întoarse spre el, îi puse palmele pe obraji şi o sărută tandru din nou.

– Am să te iubesc pentru totdeauna, Susan, declară el. Vie orice furtuni.

Ea zâmbi. Ridicarea pomeţilor făcu să-i curgă două lacrimi gemene din ochi.

– Vie orice furtuni, repetă ea.

Îl sărută din nou şi intrară.

6

Luna începuse să coboare când o ceată de opt călăreți ieși pe sub arcada pe care scria VENIȚI ÎN PACE cu Litere Nobile. Jonas și Reynolds erau în frunte. În urma lor venea căruța neagră a lui Rhea, trasă de un ponei care părea suficient de vânjos să reziste toată noaptea și jumătate din ziua următoare. Jonas voise să-i dea un căruțaș, însă Rhea refuzase: „Niciodată n-a existat animal cu care să nu mă-nțeleg mai bine decât cu orice om", îi spusese ea, și asta părea a fi adevărat. Frâiele stăteau inerte în poala ei; poneiul își vedea foarte bine de drum fără ele. Ceilalți cinci oameni erau Hash Renfrew, Quint și trei dintre cei mai buni *vaqueros* ai lui Renfrew.

Coral insistase să vină și ea, dar Jonas avea altceva în gând.

– Dacă suntem uciși, tu îți poți vedea de viață aproape ca înainte, argumentase el. Nu va fi nimic care să te lege de noi.

– Fără tine, nu știu sigur dacă voi mai avea vreun *motiv* să-mi văd de viață, protestase ea.

– Uf, termină cu rahaturile astea de școlăriță, că nu te prind. Vei găsi o mulțime de motive să te-mpleticești mai departe în viață, dacă ar fi să-ți pui mintea la contribuție. Dacă totul decurge bine – cum mă aștept să se întâmple – și tu încă vei mai vrea să fii cu mine, ia calul și pleacă de aici imediat ce prinzi de veste de reușita noastră. Este un oraș la vest de aici în Munții Vi Castis. Ritzy îi spune. Du-te acolo cu cel mai iute cal pe care te poți urca. Vei ajunge cu câteva zile înaintea noastră, oricât de bine ne-am mișca noi. Găsește un han decent care să primească o femeie singură... dacă există așa ceva în Ritzy. Așteaptă. Când vom ajunge acolo cu rezervoarele, tu te vei strecura pur și simplu în alai în dreapta mea. Ai înțeles?

Înțelesese. O femeie dintr-o mie, Coral Thorin asta – vicleană ca Satana în persoană și bună la pat ca târfa preferată a diavolului. Acum, numai de s-ar fi desfășurat lucrurile la fel de simplu cum le făcuse el să sune...

Jonas rămase în urmă până când ajunse în dreptul căruței negre. Vrăjitoarea scosese globul din pungă și-l pusese în poală.

– Nimic? întrebă el.

Spera și se temea, deopotrivă, să vadă rozul acela intens pulsând din nou înăuntrul globului de cristal.

– Ne. Da' va vorbi când va simți nevoia... fii sigur de asta.

– Și atunci *tu* la ce ești bună, baborniță?

– Vei afla la momentul potrivit, îl asigură Rhea, uitându-se la el cu aroganță (dar și cu oarecare teamă, se bucură el să vadă).

Jonas dădu pinteni calului să ajungă înapoi în fruntea micii coloane. Se hotărâse să ia globul de la Rhea la cel mai mic semn neliniștitor. De fapt, acesta își infiltrase deja dulceața stranie și dătătoare de dependență în mintea lui; se gândea mult prea mult la zvâcnetul acela de lumină roz.

Prostii, își spuse el. *E vorba doar de emoția din preajma bătăliei. Odată ce voi termina cu treaba asta, voi redeveni eu însumi.*

Ar fi fost frumos să fie adevărat, dar...

...dar începuse, sincer să fie, să aibă îndoieli.

Renfrew călărea acum cu Clay. Jonas își îndemnă calul între ei. Îl durea piciorul beteag de nu se mai vedea; alt semn rău.

– Lengyll? îl întrebă el pe Renfrew.

– Adună o ceată măricică, răspunse bărbatul, nu-ți bate capul cu Fran Lengyll. Treizeci de oameni.

– Treizeci! Blestemăția naibii! Ți-am spus că vreau patruzeci! Cel puțin patruzeci!

Renfrew îl măsură cu o privire goală, apoi, când îl lovi o pală puternică de vânt din ce în ce mai rece, se crispă. Își ridică bandana peste gură și nas. *Vaqueros* din spatele lor procedaseră deja la fel.

– Cât de tare te temi de băieții ăștia trei, Jonas?

– Destul pentru amândoi, am impresia, ținând cont de faptul că tu ești prea prost să știi cine sunt sau de ce sunt în stare.

Își ridică și el bandana, apoi se forță să vorbească pe un ton mai rezonabil. Așa era cel mai bine; mai avea puțin nevoie de nerozii ăia. Odată ce globul avea să-i fie predat lui Latigo, situația se putea schimba.

– Poate că totuși nici nu-i vom vedea.

– Probabil sunt deja la cincizeci de kilometri de aici și gonesc spre vest cât de tare îi pot duce caii, aprobă Renfrew. Aș da orice să știu cum au scăpat din închisoare.

Ce importanță are, idiotule? gândi Jonas, dar nu spuse nimic.

– Cât despre oamenii lui Lengyll, vor fi cei mai duri băieți pe care va putea pune el mâna – de se va ajunge la luptă, ăia treizeci vor lupta ca șaizeci.

Ochii lui Jonas îi întâlniră în treacăt pe ai lui Clay. *Cred numai când văd cu ochii mei*, zicea privirea lui Clay și Jonas știu din nou de ce-i plăcuse întotdeauna de el mai mult decât de Roy Depape.

– Câți sunt înarmați?

– Cu pistoale? Poate jumătate. Vor fi la nu mai mult de o oră în urma noastră.

– Bun.

Cel puțin ușa lor din spate era acoperită. Trebuia să fie destul. Și abia aștepta să scape de globul acela afurisit.

Zău? șopti o voce vicleană, aproape nebună, dintr-un loc mult mai adânc decât inima sa. *O, nu zău!*

Jonas ignoră vocea până ce aceasta amuți. O jumătate de oră mai târziu, ieșiră de pe drum și intrară pe Povârniș. La câțiva kilometri înainte, mișcându-se în bătaia vântului ca o mare argintie, era Iarbă Rea.

7

Cam pe când Jonas și ceata lui coborau Povârnișul, Roland, Cuthbert și Alain urcau în șa. Susan și Sheemie stăteau lângă ușa colibei, ținându-se de mână și uitându-se la ei solemn.

– Vei auzi exploziile când vor sări în aer rezervoarele și vei simți miros de fum, spuse Roland. Chiar dacă vântul va bate din direcția greșită, cred că-l vei simți. Apoi, după nu mai mult de o oră, va fi și mai mult fum. Acolo. Arătă cu mâna. Acela va veni de la mormanul de crengi din fața gurii canionului.

– Și dacă nu vedem lucrurile astea?

– Către vest. Le vei vedea, Sue. Jur că le vei vedea.

Fata păși în față, puse mâinile pe coapsele lui și se uită în sus la el în lumina lunii târzie. El se aplecă; puse ușor o mână pe ceafa ei; își atinse buzele de buzele ei.

– Du-te la drum în siguranță, zise Susan, retrăgându-se de lângă el.

– Mdie, adăugă Sheemie deodată. Fiţi fermi şi drepţi, toţi trei.

Făcu şi el un pas în faţă şi atinse timid cizma lui Cuthbert.

Cuthbert se întinse în jos, luă mâna lui Sheemie şi o strânse.

– Ai grijă de ea, bătrâne.

Sheemie aprobă cu seriozitate.

– Voi avea.

– Haideţi, spuse Roland.

Avea impresia că dacă s-ar mai fi uitat o dată la chipul ei solemn, întors în sus, ar fi plâns.

– Să mergem.

Se îndepărtară încet de colibă. Înainte ca iarba să se închidă în urma lor, ascunzând-o, el se uită înapoi o ultimă oară.

– Sue, te iubesc.

Ea surâse. Fu un surâs frumos.

– Pasăre şi urs, iepure şi peşte, rosti ea.

Când o văzu Roland data viitoare, fata era prizonieră în globul de cristal al Vrăjitorului.

8

Ce văzură Roland şi prietenii lui la vest de Iarbă Rea era de o frumuseţe aspră, solitară. Vântul ridica perdele mari de nisip peste întinderea pietroasă a deşertului, perdele pe care lumina lunii le transforma în fantome grăbite. La anumite intervale, Stânca Suspendată era vizibilă la distanţă de aproximativ două roţi, iar gura Canionului Ochet la două roţi în plus. Uneori dispăreau amândouă, ascunse de praf. Înapoia lor, iarba înaltă foşnea melodios.

– Cum vă simţiţi, băieţi? întrebă Roland. Totul e bine?

Ei încuviinţară.

– Vor fi multe împuşcături, cred.

– Ne vom aminti chipurile taţilor noştri, zise Cuthbert.

– Da, aprobă Roland, aproape absent. Ni le vom aminti bine.

Se întinse în şa.

– Vântul e de partea noastră, nu a lor – ăsta-i lucru bun. Îi vom auzi când vin. Trebuie să estimăm mărimea grupului. Bine?

Aprobară amândoi.

– Dacă Jonas încă mai e încrezător, va veni curând, într-o ceată mică – formată din toți mercenarii pe care i-a putut strânge pe fugă – și va avea globul cu el. În cazul ăsta, îi vom prinde în ambuscadă, îi vom ucide pe toți și vom lua Curcubeul Vrăjitorului.

Alain și Cuthbert stăteau liniștiți și ascultau cu atenție. Vântul sufla și Roland duse o mână la pălărie ca să nu-i fie luată de pe cap.

– Dacă se teme de noi probleme din partea noastră, cred că va veni mai târziu și însoțit de o ceată mai mare de călăreți. Dacă va fi așa, îi vom lăsa să treacă... apoi, dacă vântul ne este prieten și o ține tot așa, vom merge după ei.

Cuthbert începu să rânjească.

– O, Roland, spuse el. Taică-tău ar fi mândru. Doar paisprezece ani, dar le știi învârti ca diavolul.

– Fac cincisprezece luna viitoare, zise Roland pe un ton serios. Dacă procedăm în felul ăsta, s-ar putea să fim nevoiți să-i ucidem pe cei din ariergardă. Fiți atenți la semnalele mele, bine?

– Vom traversa spre Stânca Suspendată ca parte din ceata lor? întrebă Alain.

El fusese întotdeauna cu un pas sau doi în urma lui Cuthbert, însă pe Roland nu-l deranja; uneori era mai bine să știi că te poți baza pe un om decât să știi că omul acela are o minte brici.

– Asta vrei să spui?

– Dacă așa vor cădea cărțile, da.

– Dacă au globul roz cu ei, sper din suflet că acesta nu ne va trăda prezența, zise Alain.

Cuthbert păru surprins. Roland își mușcă buza, gândindu-se că uneori Alain era destul de isteț. Fără îndoială, îi venise ideea aceea neplăcută înaintea lui Bert... și înaintea lui Roland, chiar.

– În multe lucruri trebuie să ne punem speranța în dimineața aceasta, însă vom juca partida așa cum ne vin cărțile din pachet.

Descălecară și se așezară lângă cai la marginea ierbii, vorbind puțin. Roland privi norii argintii de praf alergându-se unul pe altul pe întinderea deșertului și se gândi la Susan. Își închipui cum ar fi fă fie căsătoriți, trăind undeva

la sud de Gilead. Pe atunci, Farson ar fi fost înfrânt, ciudatul declin al lumii redresat (copilul din el bănuia pur și simplu că sfârșitul lui John Farson va rezolva cumva și treaba aceasta) și zilele lui ca pistolar s-ar fi terminat. Mai puțin de un an trecuse de când își câștigase dreptul de a purta revolverele pe care le avea acum la șolduri – și de a purta armele mari ale tatălui său atunci când Steven Deschain s-ar fi decis să i le predea – și deja se săturase de ele. Sărutările Susanei îi înmuiaseră inima și, într-un fel, îl dezmorțiseră; făcuse perspectiva unei alte vieți posibilă. Una mai bună, poate. Una cu o casă, copilași și...

– Se apropie, spuse Alain, scoțându-l pe Roland din reverie.

Pistolarul se ridică, ținând frâiele lui Rusher într-un pumn. Cuthbert se ridică și el, încordat.

– O ceată mare sau mică? Vezi... Știi cumva?

Alain stătea cu fața spre sud-est, cu mâinile întinse și palmele în sus. În spatele umărului său, Roland vedea Steaua Bătrână mai având puțin să coboare după linia orizontului. Mai era doar o oră până în zori, deci.

– Nu-mi dau seama, răspunse Alain.

– Îți dai măcar seama dacă globul...

– Nu. Taci, Roland, lasă-mă să ascult!

Roland și Cuthbert rămaseră cu ochii la Alain, nerăbdători și în același timp ciulind urechile să audă tropotul cailor, scârțâitul roților sau murmurul oamenilor pe aripa vântului trecător. Timpul se scurse. Vântul, în loc să scadă când Stea Bătrână dispăru și zorii se apropiară, sufla mai aprig ca oricând. Roland se uită la Cuthbert, care își scosese praștia și se juca fără astâmpăr cu elasticul ei. Bert ridică un umăr a neștiință.

– E o ceată mică, zise Alain deodată. Voi nu-i puteți simți?

Clătinară amândoi din cap.

– Nu mai mult de zece, poate doar șase.

– Pe toți zeii! murmură Roland și ridică pumnul spre cer. Nu se putu abține. Și globul?

– Nu-l pot atinge, spuse Alain. Vorbea aproape ca prin somn. Dar este cu ei, nu crezi?

Roland credea. O ceată mică de șase sau opt oameni, călătorind probabil cu globul de cristal. Era perfect.

– Fiți gata, băieți, spuse el. Îi vom ataca.

9

Ceata lui Jonas înaintă într-un ritm bun pe Povârniș în jos și prin Iarbă Rea. Stelele călăuzitoare luminau puternic cerul de toamnă și Renfrew le cunoștea pe toate. Avea un lat cu noduri pentru a măsura distanța dintre cele două pe care le numea Gemenele și-i oprea pe toți în loc pentru scurt timp, odată la douăzeci de minute, ca să facă asta. Jonas nu avea nici cea mai mică îndoială că bătrânul cowboy îi va scoase din iarba înaltă chiar pe direcția Stâncii Suspendate.

Apoi, cam la o oră după ce intraseră în Iarbă Rea, Quint se apropie călare din spatele lor.

– Cotoroanța vrea să te vadă, sai. Spune că-i important.

– Nu zău, acum? întrebă Jonas.

– Mdie.

Quint coborî glasul.

– Globul ăla din poala ei strălucește de numa-numa'.

– Chiar așa? Uite ce facem. Quint, tu ține-le companie vechilor mei tovarăși de drum cât eu mă duc să văd care e problema.

Rămase în urmă până ce ajunse în dreptul căruței negre. Rhea ridică fața spre el și, preț de un moment, luminată așa de strălucirea roz, el crezu că era fața unei fetițe.

– Deci, spuse ea. Iată-te, barosane. Mă gândeam eu c-ai să vii fuguța.

Se hlizi și, când chipul i se umplu de riduri adânci de la râs, Jonas o văzu din nou așa cum era cu adevărat – secătuită de obiectul din poală. Se inspectă apoi pe sine... și se pierdu. Simțea irizația aceea roz pătrunzând în toate ungherele adânci ale minții sale, luminându-le într-un fel cum nu mai fuseseră niciodată luminate. Nici măcar Coral, în clipele ei cele mai deșănțate, nu-l putea lumina în felul acela.

– Îț' place, așa-i? zise babornița, pe jumătate râzând și pe jumătate uguind. Mda, îț' place, i-ar plăcea oricui, la ce splendoare mândră e! Da' tu ce *vezi*, sai Jonas?

Aplecându-se, ținându-se de cornul șeii cu o mână, părul său lung atârnând mănunchi, Jonas se uită în adâncul globului de cristal. La început văzu doar rozul acela lucios, labial, după care cortina lui începu să se ridice. Văzu atunci

o colibă înconjurată de iarbă înaltă. Genul de colibă pe care doar un pustnic ar fi putut-o iubi. Ușa – era vopsită într-un roșu scorojit, dar încă puternic – stătea deschisă. Și acolo, în pridvorul ei de piatră, cu mâinile în poală, cu păturile la picioare și cu părul desfăcut căzându-i peste umeri, ședea...

– Fir-aș să fiu! șopti Jonas.

Se aplecase deja atât de tare în șa, încât semăna cu un cascador la un spectacol de circ și ochii păreau să-i fi dispărut; în locul lor rămăseseră doar două găvane de lumină roz.

Rhea chicoti a încântare.

– Mda, aia-i metresa pe care Thorin n-a mai apucat să puie mâna! Iubițica lui Dearborn!

Hlizeala ei se opri brusc.

– Iubițica jigodiei care l-a omorât pe Ermot al meu. Și va plăti pentru asta, mda, chiar așa. Uită-te mai atent, sai Jonas! Uită-te mai atent!

El se uită. Totul era clar acum și se mira că nu văzuse mai devreme. Toate temerile mătușii fetei ăleia fuseseră fondate. Rhea știuse, deși Jonas nu știa de ce nu spusese tuturor că fata și-o trăgea cu unul dintre băieții din Lumea Dinăuntru. Iar Susan nu se limitase doar la atât; mai mult, îl ajutase pe Will Dearborn să evadeze, pe el și pe tovarășii lui, și se prea putea să fi ucis și doi oameni ai legii pentru asta.

Silueta din globul de cristal se apropie. Îl ameți puțin să asiste la mișcarea aceea, însă era o amețeală plăcută. În spatele fetei era coliba, slab luminată de o lampă cu fitilul coborât la minimum. La început, Jonas crezu că cineva dormea în colț, dar uitându-se mai bine decise că nu era decât un morman de piei care aveau o formă vag umană.

– Îi vezi pe băieți? întrebă Rhea, parcă de la mare depărtare. Îi vezi, domnu' meu sai?

– Nu, răspunse el și vocea i se păru că venea de la aceeași mare depărtare.

Avea ochii ațintiți la glob. Simțea cum lumina lui îi pătrundea din ce în ce mai adânc în creier. Era un sentiment plăcut, ca un foc cald într-o noapte friguroasă.

– E singură, continuă el. Mi se pare că așteaptă.

– Mda.

Rhea făcu un gest pe deasupra globului – o trecere scurtă a mâinilor – și lumina roz dispăru. Jonas scoase un strigăt gutural de protest, dar nu ajută

la nimic; globul era din nou întunecat. Voia să întindă mâinile și să-i spună să facă lumina să se întoarcă – să o implore, dacă era necesar – și se abținu doar prin forța voinței. Fu recompensat cu recăpătarea lentă a judecății, care îl ajută să-și aducă aminte că gesturile lui Rhea erau la fel de fără noimă ca marionetele dintr-un spectacol cu Tandea și Mandea. Globul făcea ce voia *el*, nu ce voia *ea*.

Între timp, baba cea urâtă se uita la el cu ochi de o viclenie și o limpezime perverse.

– Ce crez' tu că așteaptă? întrebă ea.

Exista un singur lucru pe care ea îl *putea* aștepta, își spuse Jonas tot mai panicat. Pe băieți. Pe ticăloșii ăia spâni din Lumea Dinăuntru. Și dacă nu erau cu ea, aceștia puteau foarte bine să fie în față, așteptând la rândul lor.

Așteptându-l pe el. Așteptând poate chiar și...

– Ascultă la mine, spuse el. Îți spun doar o dată și ai face bine să-mi răspunzi sincer. Știu ei de obiectul ăla? *Știu cei trei băieți despre Curcubeu?*

Femeia își dezlipi ochii de la el. Într-un fel, acesta fu un răspuns destul de clar, însă într-altul, nu. De prea mult timp vrăjitoarea făcea ce voia ea acolo sus pe deal; trebuia să știe cine era șeful aici, jos. Jonas se aplecă din nou și o apucă de umăr. Fu oribil – ca și cum ar fi apucat un os descărnat care, cine știe cum, ar fi fost încă în viață – dar se forță să nu-i dea drumul. Și strânse. Ea gemu și se foi, dar el o ținu.

– Spune-mi, târâtură bătrână! Dă-ți drumul la gură!

– S-ar putea să știe despre el, se tângui ea. Poate că fata a văzut ceva în noaptea când a venit la mine... auu, dă-mi drumu', mă ucizi!

– Dacă aș fi vrut să te ucid, deja erai moartă.

Aruncă încă o privire lungă globului de cristal, apoi se îndreptă în șa, făcu mâinile căuș la gură și strigă:

– Clay! Stai așa!

Pe când Reynolds și Renfrew trăgeau de frâie, Jonas ridică o mână pentru a-i opri pe *vaqueros* din spatele său.

Vântul șoptea prin iarbă, îndoind-o, vălurind-o, ridicând fluxuri de miros dulce. Jonas se uita înainte în bezna nopții, deși știa bine că nu avea niciun rost să se uite după ei. Puteau fi oriunde și lui nu-i plăcea să-și asume riscul într-o ambuscadă. Nu-i plăcea deloc.

Se duse spre Clay și Renfrew, care așteptau. Renfrew părea agitat.

– Care-i problema? Imediat se ivesc zorile. Ar trebui să ne mișcăm mai repede.

– Cunoști colibele din Iarbă Rea?

– Mda, pe cele mai multe. Dar ce...

– Cunoști una cu ușă roșie?

Renfrew încuviință și arătă spre nord.

– Casa lui moș Soony. A suferit o convertire religioasă de un fel sau altul – a avut un vis sau o viziune sau ceva. Atunci și-a vopsit ușa colibei în roșu. A plecat la oamenii-manni acum cinci ani.

Măcar nu întrebase de ce; văzuse ceva pe chipul lui Jonas care îl făcuse să-și înghită întrebarea.

Jonas ridică mâna, se uită o secundă la coșciugul albastru-palid tatuat acolo, după care se întoarse și îl strigă pe Quint.

– Tu ești șeful, îi spuse Jonas.

Quint ridică imediat din sprâncenele lui stufoase.

– *Eu?*

– Mdie. Dar nu vei merge mai departe – s-a schimbat planul.

– Ce...

– Ascultă și nu mai deschide gura decât dacă nu pricepi ceva. Întoarce căruța aia neagră. Încolonează-ți oamenii după ea și ia-o înapoi pe unde am venit. Alătură-te lui Lengyll și oamenilor lui. Spune-le că Jonas le ordonă să aștepte acolo unde-i vei găsi până la venirea lui și a lui Reynolds și Renfrew. Clar?

Quint aprobă. Părea zăpăcit, dar nu spuse nimic.

– Bun. Executarea. Și spune-i vrăjitoarei să-și pună jucăria în pungă.

Jonas își trecu o mână peste frunte. Degetele-i care rareori tremuraseră până atunci arătau acum un mic semn de slăbiciune.

– E deranjant.

Quint dădu să plece, apoi se uită înapoi când Jonas îl strigă pe nume.

– Cred că băieții ăia din Lumea Dinăuntru sunt aici, Quint. Probabil în fața noastră undeva, dar dacă sunt înapoi pe unde am venit, probabil că te vor ataca.

Quint se uită agitat în jur la iarba care creștea mai sus de capul său. Apoi strânse din buze și își întoarse atenția spre Jonas.

– Dacă atacă, vor încerca să ia globul, continuă Jonas. Și, sai, ascultă bine la mine: oricine nu va muri protejându-l își va dori s-o fi făcut.

Ridică bărbia spre *vaqueros* care stăteau călare pe caii lor îndărătul căruței negre.

– Spune-le asta.

– Bine, șefu', zise Quint.

– Când veți întâlni ceata lui Lengyll, veți fi în siguranță.

– Cât să te așteptăm, dacă nu vii?

– Până o să înghețe iadul. Acum, du-te.

Când Quint plecă, Jonas se întoarse spre Reynolds și Renfrew.

– Noi o să facem un mic ocol, băieți, zise el.

10

– Roland.

Vocea lui Alain era joasă și urgentă.

– S-au întors din drum.

– Ești sigur?

– Da. Mai vine un grup în urma lor. Unul mult mai mare. Într-acolo se îndreaptă ei.

– Caută siguranța celor mulți, nimic mai mult, spuse Cuthbert.

– Au globul cu ei? întrebă Roland. Îl poți atinge?

– Da, îl au. Îi face ușor de atins chiar dacă acum merg în direcția opusă. Odată ce-l găsești, strălucește ca un lămpaș într-un puț de mină.

– Tot Rhea îl are în păstrare?

– Așa cred. E neplăcut s-o ating pe ea.

– Jonas se teme de noi, spuse Roland. Vrea să aibă mai mulți oameni în jurul lui când va veni. Asta se întâmplă acum, asta trebuie să fie.

Neștiind că avea dreptate și că, totodată, greșea amarnic. Neștiind că pentru una dintre puținele dăți de când plecaseră din Gilead, se baza pe dezastruoasa siguranță de sine a unui adolescent.

– Noi ce facem? întrebă Alain.

– Stăm aici. Ascultăm. Așteptăm. Vor aduce globul pe aici, dacă destinația lor e Stânca Suspendată. Nu vor avea încotro.

– Şi Susan? întrebă Cuthbert. Susan şi Sheemie? Ce facem cu ei? Cum ştim că sunt în regulă?

– Presupun că nu ştim.

Roland se aşeză cu picioarele încrucişate, ţinând frâiele lui Rusher în poală.

– Dar Jonas şi oamenii lui se vor întoarce nu peste mult timp. Şi când vor veni, noi vom face ce avem de făcut.

11

Susan nu voise să doarmă înăuntru – nu se simţea bine în colibă fără Roland. Îl lăsase pe Sheemie ghemuit sub pieile vechi din colţ şi ieşise cu păturile ei afară. Şezu în pragul uşii o vreme, uitându-se în sus la stele şi rugându-se pentru Roland aşa cum ştia ea. Când începu să se simtă niţel mai bine, se întinse pe o pătură şi pe cealaltă o trase peste ea. I se părea că trecuse o eternitate de când Maria o scuturase, trezind-o din somnul ei greu, şi sforăiturile guturale care veneau din colibă n-o deranjau foarte tare. Dormi cu capul sprijinit pe un braţ şi nu se trezi când, douăzeci de minute mai târziu, Sheemie ieşi pe uşă, clipi la ea somnoros, după care se duse în iarbă să urineze. Singurul care îl observă fu Caprichoso, care întinse botul său lung şi îl ciupi pe Sheemie de fund când băiatul trecu pe lângă el. Sheemie, încă adormit, întinse mâna în spate şi împinse botul. Cunoştea foarte bine trucurile lui Capi, chiar aşa.

Susan visă la crângul de sălcii – pasăre şi urs, iepure şi peşte – şi ceea ce o trezi nu fu Sheemie întorcându-se la culcare, ci un cerc rece de oţel lipit de gâtul ei. Urmă un clic puternic pe care îl recunoscu imediat din oficiul şerifului: un pistol armat. Crângul de sălcii dispăru din ochiul minţii ei.

– Trezirea, mică rază de soare, rosti o voce.

Un moment, mintea ei uimită şi semitrează încercă să creadă că era ieri şi că Maria voia să o trezească şi să o trimită de la Faleză înainte ca ucigaşii primarului Thorin şi ai Cancelarului Rimer să se poată întoarce şi să o ucidă şi pe ea.

Nu se potrivea. Când deschise ochii, nu văzu lumina puternică a dimineţii târzii, ci strălucirea palidă a orei cinci din noapte. Nu auzea o voce de femeie,

ci de bărbat. Și nu simțea o mână zguduind-o de umăr, ci țeava unei arme lipită de gât.

Ridică privirea și văzu un chip îngust și ridat încadrat de păr alb. Buzele nu erau mai mult decât o cicatrice. Ochi de același albastru șters ca ai lui Roland. Era Eldred Jonas. Bărbatul care stătea în spatele lui îi făcuse cinste tatălui ei cândva, în vremuri mai fericite: Hash Renfrew. Un al treilea bărbat, unul din *ka-tet*-ul lui Jonas, intră în colibă aplecând capul. Susan simți că-i îngheață pântecele de teroare – pentru ea și pentru Sheemie, deopotrivă. Nu era sigură dacă băiatul avea să înțeleagă vreodată ce li se întâmpla. *Aceștia sunt doi dintre cei trei oameni care au încercat să-l ucidă*, își spuse ea. *Măcar atât va înțelege.*

– Iată-te aici, Rază de Soare, iată-te aici, spuse Jonas prietenos, privind-o cum clipea pentru a-și înlătura pâcla somnului. Bun! N-ar trebui să dormi aici de una singură, nu o sai frumoasă ca tine. Dar nicio grijă, mă voi asigura eu să ajungi înapoi unde ți-e locul.

Privirea lui sări în sus când roșcatul cu manta ieși din colibă. Singur.

– Ce are înăuntru, Clay? Nimic?

Reynolds clătină din cap.

– Totul e încă pe cal, presupun.

Sheemie, gândi Susan. *Unde ești, Sheemie?*

Jonas întinse mâna și-i mângâie puțin un sân.

– Frumos, făcu el. Fraged și dulce. Nu mă mir că Dearborn te place.

– Ia-ți mâna mizerabilă de pe mine, ticălosule.

Surâzând, Jonas se execută. Întoarse capul și se uită la catâr.

– Pe ăsta-l știu; e al bunei mele prietene Coral. Pe lângă toate celelalte, te-ai transformat și într-o hoață de animale! Rușine, rușine! Generația asta tânără... Nu ești de acord, sai Renfrew?

Vechiul asociat al tatălui ei nu spuse însă nimic. Chipul lui era inexpresiv și Susan bănuia că omul se rușina totuși puțin fiindcă se afla acolo.

Jonas se întoarse spre ea, cu buzele-i subțiri curbate în semiechilibrul unui zâmbet binevoitor.

– Ei, după crimă presupun că e ușor să furi un catâr, nu?

Ea nu spuse nimic, ci doar se uită la Jonas cum mângâia botul lui Capi.

– Oare ce duceau cu ei băieții ăia, de le-a trebuit un catâr să care povara?

– Lințolii, spuse ea cu buzele amorțite. Pentru tine și toți prietenii tăi. Și au fost o povară într-adevăr mare – cât pe ce să-i frângă spinarea sărmanului animal.

– Există o vorbă în zona din care vin, zise Jonas, încă surâzând. Fetele deștepte ajung în iad. Ai auzit-o vreodată?

Continuă să mângâie botul lui Capi. Catârului îi plăcea; ținea gâtul întins cât era de lung și ochii tâmpi pe jumătate închiși de plăcere.

– Ți-a trecut prin gând că oamenii care își iau lucrurile de pe animalul de povară, le împart între ei și apoi pleacă cu ele, de obicei nu se mai întorc?

Susan nu spuse nimic.

– Ai fost lăsată baltă, Rază de Soare. Îmi pare rău să-ți spun, dar un futai rapid se uită repede. Știi unde s-au dus?

– Da, zise ea.

Vocea ei era joasă, aproape o șoaptă.

Jonas părea mulțumit.

– Dacă mi-ai spune, ți-ar putea fi mai bine. Nu ești de acord, Renfrew?

– Mdie, făcu acesta. Sunt niște trădători, Susan – în solda Omului de Bine. Dacă știi unde sunt sau ce pun la cale, spune-ne.

Ținându-și ochii ațintiți spre Jonas, Susan spuse:

– Vino mai aproape.

Buzele ei amorțite nu voiau să se miște și vorbele ieșiră încâlcite – *Ino ai arope* – dar Jonas înțelese și se aplecă în față, întinzând gâtul într-un fel care-l făcu să semene perfect cu Caprichoso. Susan îl scuipă în față.

Jonas se trase înapoi, strângând din buze, surprins și revoltat.

– *Arr! TÂRFĂ!* strigă el și îi dădu o lovitură din plin, cu palma deschisă, care o trânti la pământ.

Fata aterizâ cât era de mare pe o rână și văzu stele explodând în fața ochilor. Își simțea deja obrazul drept cum se umfla ca un balon și gândi: *Dacă m-ar fi lovit cu doi sau trei centimetri mai jos, putea să-mi rupă gâtul. Poate era mai bine așa.* Duse mâna la nas și își șterse sângele de la nara dreaptă.

Jonas se întoarse spre Renfrew, care făcuse un singur pas în față și se oprise.

– Urc-o pe calul ei și leagă-i mâinile în față. Strâns.

Se uită în jos la Susan și o lovi cu piciorul în umăr destul de tare încât s-o facă să se rostogolească spre colibă.

– Mă scuipi tu pe mine?! Îl scuipi tu pe Eldred Jonas, târfă ce ești?

Reynolds îi întindea bandana sa. Jonas i-o luă, își șterse saliva de pe față. apoi se lăsă pe vine lângă ea. Îi prinse părul în mână și șterse încet bandana cu el. După aceea o săltă pe fată în picioare. Deși la colțul ochilor ei se zăreau acum lacrimi de durere, ea nu crâcni.

– S-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe prietenul tău, dulce Sue cu țâțișoare fragede, dar te am pe tine, nu? Mdie. Și dacă Dearborn ne face probleme, îți fac și eu ție. Și mă asigur că Dearborn știe. Poți fi sigură de asta.

Zâmbetul lui se șterse. O îmbrânci pe Susan cu înverșunare, aproape aruncând-o înapoi la pământ.

– Acum, urcă pe cal și fă-o înainte să mă hotărăsc să-ți modific puțintel fața cu cuțitul.

12

Sheemie asistă din iarbă, îngrozit și plângând în tăcere, cum Susan îl scuipă pe Vânătorul Coșciugului cel rău în față și fu doborâtă la pământ, lovită atât de tare încât ar fi putut-o ucide. Puțin lipsi să dea fuga la ea, dar ceva – poate vocea prietenului său Arthur în cap – îi spuse că în felul acesta n-ar rezolva nimic, ba chiar ar fi ucis *și el.*

Se uită cum Susan urcă în șa. Unul dintre ceilalți bărbați – nu era din gașca Vânătorilor Coșciugului, ci un fermier masiv pe care Sheemie îl văzuse uneori la Popas – încercă să o ajute, dar Susan îl împinse în lături cu talpa cizmei. Bărbatul se trase deoparte, roșu la față.

Nu-i înfuria, Susan, își spuse Sheemie. *O, zei din cer, nu face asta, te vor lovi din nou! O, sărmana ta față! Și-ți curge sânge din nas, chiar așa!*

– Ultima șansă, îi spuse Jonas fetei. Unde sunt ei și ce au de gând să facă?

– Du-te dracului, i-o întoarse ea.

El zâmbi – un zâmbet subțire, dureros.

– Cel mai probabil te voi găsi acolo când voi ajunge, zise el. Apoi, către celălalt Vânător al Coșciugului: Ai verificat bine înăuntru?

– Orice ar fi avut, au luat cu ei, răspunse roșcovanul. N-au lăsat-o în urmă decât pe iepuroaica lui Dearborn.

Asta îl făcu pe Jonas să râdă lasciv în timp ce urcă pe calul său.

– Haide, spuse, să plecăm.

Intrară înapoi în Iarbă Rea, care se închise în jurul lor şi-i făcu să dispară ca şi când nici n-ar fi fost vreodată acolo... doar că acum lipseau Susan şi Capi. Pe catâr îl luase fermierul cel vânjos care mergea alături de Susan.

Când fu sigur că nu aveau să se întoarcă, Sheemie ieşi încet în luminiş, încheindu-şi în acelaşi timp nasturele de sus al pantalonilor. Se uită dinspre direcţia în care plecaseră Roland şi prietenii lui spre aceea în care fusese dusă Susan. Încotro?

După ce se gândi un moment, îşi dădu seama că nu avea de ales. Acolo, iarba era aspră şi zveltă. Cărarea pe care şi-o croiseră Roland, Alain şi bunul Arthur Heath (aşa continua Sheemie să-i spună în gând, şi aşa avea să-i spună mereu) dispăruse. Cea făcută de Susan şi răpitorii ei, pe de altă parte, încă se vedea bine. Şi poate că, dacă mergea după ea, o putea ajuta în vreun fel.

Păşind încet la început, apoi sprintând când teama că răpitorii se puteau întoarse pe ocolite să-l prindă din spate se risipi, Sheemie porni pe direcţia în care fusese dusă Susan. Bună parte din ziua aceea avea să fie pe drum, pe urmele ei.

13

Cuthbert, care nu era deloc o personalitate sangvină, deveni din ce în ce mai nerăbdător pe măsură ce lumina zilei crescu spre adevăratele zori. *E Secerişul*, îşi spuse el. *În sfârşit, Secerişul, iar noi uite unde stăm cu cuţitele ascuţite şi neavând nimic ce să tăiem cu ele.*

De două ori îl întrebă pe Alain ce „auzea". Prima dată Alain doar mormăi. A doua, întrebă ce se *aştepta* Bert să audă, de îi trăncănea aşa în urechi.

Cuthbert, care nu considera că cele două întrebări puse la interval de cincisprezece minute puteau trece drept „trăncănit", se îndepărtă şi se aşeză bosumflat în faţa calului său. După scurt timp, Roland veni la el şi se aşeză alături.

– Aşteptatul, spuse Cuthbert. Asta am făcut aproape tot timpul cât ne-am aflat în Mejis şi asta-i ce urăsc mai mult pe lume.

– Nu vei mai avea mult de aşteptat, spuse Roland.

14

Ceata lui Jonas ajunse la locul unde detașamentul lui Fran Lengyll ridicase temporar tabără cam la o oră după ce soarele ieșise de după linia orizontului. Quint, Rhea și *vaquero* ai lui Renfrew erau deja acolo și beau cafea, se bucură Jonas să vadă.

Lengyll o luă înainte, o văzu pe Susan călărind cu mâinile legate și făcu un pas în spate, de parcă și-ar fi dorit să-și găsească un colț unde să se ascundă. Nu erau însă colțuri acolo, așa că rămase pe poziție. Nu părea totuși bucuros de asta.

Susan își îmboldea calul să înainteze, și când Reynolds încercă să o prindă de umăr, se aplecă pe o parte, ferindu-se pe moment de el.

– Ei-ei, Francis Lengyll! Ce surpriză să te văd aici!

– Susan, îmi pare rău să te văd așa, spuse Lengyll.

Roșeața i se apropia tot mai tare de frunte, ca un val care se apropie de un taluz.

– Te-ai înhăitat cu cine nu trebuia, fată... și-n cele din urmă, când faci asta, mereu rămâi de căruță, să dai socoteală singură.

Susan râse de-a dreptul.

– M-am înhăitat cu cine nu trebuia! zise ea. Mda, tu știi cum e asta, nu, Fran?

Bărbatul se întoarse, stângaci și încremenit de rușine. Fata ridică un picior și înainte să o poată împiedica cineva, îi trase o cizmă drept între omoplați. Lengyll căzu pe burtă, chipul schimonosindu-i-se pe dată de surprindere.

– Stai așa, curvă nerușinată! țipă Renfrew și o plesni peste cap.

O lovi în partea stângă, ceea ce echilibra măcar situația, avea să-și spună mai târziu, când mintea urma să i se limpezească și ea putea să gândească. Se clătină în șa, dar nu căzu. Și nici nu se uită spre Renfrew, ci doar la Lengyll, care izbutise acum să se ridice în mâini și genunchi. Avea întipărită pe chip o expresie de amețeală profundă.

– *Mi-ai ucis tatăl!* îl acuză ea. *Mi-ai ucis tatăl, om laș și perfid ce ești!*

Se uită la adunătura de fermieri și *vaqueros*. Toți o priveau acum cu ochii larg deschiși.

– *Acesta e el, Fran Lengyll, președintele Asociației Crescătorilor de Cai, cel mai perfid om care a existat vreodată! Josnic ca un rahat de coiot! Josnic ca...*

– Ajunge, zise Jonas, uitându-se cu oarecare interes cum Lengyll se târa înapoi la oamenii lui – și da, Susan observă cu o plăcere amară, se târa ca o jivină – cu umerii gârboviți.

Rhea se hlizea, legănându-se și scoțând un sunet ca de unghii pe o bucată de gresie. Sunetul o șocă pe Susan, însă nu fu deloc surprinsă de prezența ei.

– Niciodată nu va ajunge, spuse ea, uitându-se de la Jonas la Lengyll cu o expresie de dispreț atât de adânc, încât părea fără fund. Pentru el, niciodată nu va ajunge.

– Ei, poate, dar te-ai descurcat destul de bine în timpul pe care l-ai avut la dispoziție, doamnă-sai. Puțini s-ar fi descurcat mai bine. Și auzi-o pe vrăjitoare cum se hlizește! Parcă ar avea sare pe răni, aș zice... da' i-oi închide eu gura nu peste mult timp. Apoi, întorcând capul. Clay!

Reynolds se apropie călare.

– Crezi că o poți duce pe Rază de Soare înapoi la Faleză fără probleme?

– Așa cred.

Reynolds încercă să nu-și arate ușurarea pe care o simți văzându-se trimis înapoi la est. Începuse să-l încerce un sentiment neplăcut cu privire la Stânca Suspendată, din vest, la Latigo, la rezervoare... la tot spectacolul ăla, de fapt. Dumnezeu știa de ce.

– Acum?

– Mai stai vreun minut, zise Jonas. Poate va fi nevoie să omorâm pe cineva de aici. Cine știe? Dar întrebările fără răspuns sunt cele care fac să merite a te trezi dimineața, chiar și când te doare piciorul ca un dinte cariat. Nu ești de acord?

– Nu știu, Eldred.

– Sai Renfrew, stai cu ochii pe grațioasa noastră Rază de Soare un minut. Eu am de recuperat un obiect anume.

Vocea lui se auzea bine – asta și intenționase – și hlizelile lui Rhea se opriră brusc, parcă retezate în gâtul ei cu un șiș. Surâzând, Jonas își îndemnă calul spre căruța neagră cu amalgamul ei de simboluri aurii. Reynolds călări în dreapta lui și Jonas îl simți mai mult decât îl văzu pe Depape alăturându-i-se. Roy era un băiat bun, orice se zicea; era puțin mai slab la minte, sigur, dar știa unde-i era sufletul și nu trebuia să-i spui chiar *tot* ce să facă.

Cu fiecare pas pe care îl făcea calul lui Jonas, Rhea se trăgea puțin mai în spate în căruță. Ochii i se mișcau de la stânga la dreapta în orbitele adânci, căutând o cale de scăpare care nu exista.

– Nu te apropia de mine, aducător de *char!* strigă ea, ridicând o mână spre el. Cu cealaltă strângea și mai tare sacul în care se afla globul de cristal. Stai la distanță, altfel aduc fulgerul să te lovească acolo unde ești, călare pe cal! Pe tine și pe banditii de lângă tine!

Lui Jonas i se păru că Roy ezită puțin. Clay, însă, nici nu se clinti, la fel ca Jonas însuși. Bănuia că babornița era într-adevăr în stare de multe lucruri... sau că fusese în stare, la un moment dat. Dar asta era înainte ca hrăpărețul glob să-i fi intrat în viață.

– Dă-mi-l, spuse el.

Ajunse la marginea căruței și întinse mâna după pungă.

– Nu-i al tău și n-a fost niciodată. Într-o bună zi vei primi, fără îndoială, mulțumirile Omului de Bine pentru că ai avut mare grijă de el, dar acum trebuie să renunți.

Femeia strigă – un sunet de o intensitate atât de pătrunzătoare, încât mai mulți dintre *vaqueros* își scăpară cănile de cafea din mână și își acoperiră urechile. În același moment, cotoroanța își înfășură șiretul pe mână și ridică punga deasupra capului. Forma curbată a globului se legăna de la stânga la dreapta pe fundul ei ca un pendul.

– *Refuz!* urlă ea. *Mai bine dau cu el de pământ și-l sparg decât să-l dau cuiva de teapa ta!*

Jonas se îndoia că globul s-ar fi spart, nu aruncat de brațele ei slabe pe covorul flexibil al Ierbii Rele călcate în picioare, însă nu credea că avea să aibă ocazia să afle.

– Clay, spuse el. Scoate pistolul.

Nu trebui să se uite la Clay ca să vadă că acesta o făcuse; văzu modul frenetic în care ochii ei se mutară la stânga, unde Clay stătea pe cal.

– O să număr, anunță Jonas. Nu până departe; dacă ajung la trei și ea nu a predat punga, spulberă-i căpățâna aia pocită.

– Bine.

– Unu, spuse Jonas, privind balansul globului pe fundul pungii ridicate în aer. Strălucea; vedea lumina lui roz chiar și prin pânza aceea. Doi. Să te simți bine în iad, Rhea, adio. Tr...

– *Ține!* strigă ea, întinzându-l și acoperindu-și fața cu cârligul strâmb al mâinii libere. *Ține, ia-l! Și fie să te blesteme așa cum m-a blestemat pe mine!*

– Mulțam-sai.

Apucă punga aproape de gură și smuci. Rhea strigă din nou când șiretul îi zdreli încheieturile degetelor și îi smulse o unghie. Jonas nici nu auzi. Mintea lui era o explozie albă de bucurie. Pentru prima dată de când era mercenar uită de datorie, de împrejurimi și de cele șase mii de lucruri care puteau să-i ia viața în orice zi lăsată de zei. Îl avea; îl avea; pe toate mormintele tuturor zeilor, avea blestemăția aia!

E al meu! gândi el și asta fu tot. Se împotrivi cumva dorinței de a deschide punga și a vârî mâna înăuntru, ca un cal care își vâră capul într-o desagă cu ovăz, și înfășură în schimb de două ori nojița pe oblâncul șeii. Își umplu plămânii la refuz cu aer, apoi expiră. Mai bine. Puțin.

– Roy.

– Mda, Jonas.

Ce bine ar fi fost să plece din locul acela, gândi Jonas, nu pentru prima dată. Să-i lase în urmă pe țărănoii ăia. Se săturase de atâtea *mda* și *ne* și *chiar așa*, se săturase până peste cap.

– Roy, îi dăm timp cotoroanței cât numărăm până la zece, de data asta. Dacă nu dispare din ochii mei până atunci, ai permisiunea mea să-i faci curul arșice. Acum, hai să vedem dacă știi tu să numeri. Eu o să te ascult atent, așa că ai grijă să nu sari peste vreo cifră!

– Unu, spuse Depape serios. Doi. Trei. Patru.

Scuipând înjurături, Rhea apucă frâiele căruței și lovi poneiul cu ele. Poneiul lăsă urechile pe spate și smuci căruța înainte cu atâta putere, încât Rhea căzu de pe băncuță, cu picioarele în sus, tibiile ei albe și osoase apărând deasupra încălțărilor negre, înalte până la gleznă, și a șosetelor de lână desperecheate. *Vaqueros* râseră. Jonas râse și el. Era destul de comic, într-adevăr, să o vezi trântită pe spate cu cracii în aer.

– Ci... ci... *cinci*, zise Depape, răzând așa de tare, încât sughița. Șș... șș... *șase!*

Rhea se ridică la loc, sări înapoi pe băncuță cu grația unui pește pe moarte și aruncă o privire printre gene spre ei, strâmbându-se.

– *Vă afurisesc pe toți!* strigă ea.

Vorbele îi străpunseră, făcându-i să-și înghită hohotele în timp ce căruța se hurduca spre marginea luminișului.

– *Până la ultimu'! Pe tine... și pe tine... și pe tine!*

Degetul ei noduros arătă la sfârșit spre Jonas.

– *Hoțule! Hoț mizerabil!*

De parcă ar fi fost al tău, ricană Jonas în gând (deși „Al meu!" fuseseră primele cuvinte care îi trecuseră prin cap, îndată ce pusese mâna pe el). *De parcă o așa minune ar putea aparține vreodată unei cititoare în măruntaie de cocoș dintr-un fund de lume, ca tine.*

Căruța intră hurducându-se în Iarbă Rea, poneiul trăgând tare cu urechile lăsate pe spate; strigătele cotoroanței ajutau la mânarea lui mai bine ca orice fel de bici. Forma aceea neagră pătrunse în verdele ierbii. Văzură căruța pâlpâind ca un truc al unui scamator, după care dispăru. Mult timp după aceea, totuși, o auziră strigându-și blestemele, invocând moartea lor sub Luna Demonului.

15

– Du-te, îi spuse Jonas lui Clay Reynolds. Du-o pe Raza de Soare înapoi. Și dacă o să vrei să te oprești pe drum să te folosești de ea, ei bine, n-ai decât.

Spunând acestea, aruncă o privire spre Susan pentru a vedea ce efect aveau vorbele asupra ei, dar fu dezamăgit – fata părea zăpăcită, de parcă ultima lovitură pe care Renfrew i-o aplicase i-ar fi zdruncinat creierii, cel puțin temporar.

– Ai numai grijă să ajungă la Coral după ce-ți termini treaba cu ea.

– Bine. Ai vreun mesaj pentru sai Thorin?

– Spune-i s-o țină pe târâtură într-un loc sigur până ce primește vorbă de la mine. Și... ce zici să rămâi cu ea, Clay? Cu Coral, vreau să zic – până mâine, nu cred că trebuie să ne mai facem griji din partea ei, dar Coral... însoțește-o la Ritzy, când va pleca. Fii escorta ei, cum ar veni.

Reynolds încuviinţă. Din ce în ce mai bine. Faleză să fie, şi asta era bine. Poate că se va cinsti puţin cu fetiţa odată ajuns acolo, dar nu pe drum. Nu sub fantomatica lumină a Lunii Demonului.

– Du-te, atunci. La drum.

Reynolds o conduse prin luminiş, îndreptându-se spre un punct aflat la mare distanţă de porţiunea de iarbă aplecată pe unde Rhea îşi făcuse ieşirea din scenă. Susan merse în tăcere, cu ochii întunecaţi aţintiţi spre încheieturile sale legate.

Jonas se întoarse spre oamenii săi.

– Cei trei tineri din Lumea Dinăuntru au evadat din închisoare cu ajutorul târâturii ăleia înţepate, zise el, arătând spre spatele Susanei.

Dinspre bărbaţi se auzi un murmur gros. Că Will Dearborn şi prietenii lui erau liberi ştiau; că sai Delgado îi ajutase să fugă, nu... şi poate era mai bine pentru ea că Reynolds o conducea în clipa aceea în Iarbă Rea departe de privirea lor.

– Asta nu contează! strigă Jonas, captându-le din nou atenţia.

Întinse iute mâna şi mângâie curbura de pe fundul punguţei cu şiret. Numai să atingă globul şi simţea că putea face orice. Chiar şi cu o mână legată la spate.

– Lăsaţi-o pe ea şi lăsaţi-i pe ei!

Ochii lui se mutară de la Lengyll la Wertner, la Croydon, la Brian Hookey şi la Roy Depape.

– Suntem aproape patruzeci de oameni şi ni se vor alătura alţi o sută cincizeci. Ei sunt trei şi nici c-o zi peste şaisprezece ani. Vă temeţi voi de trei băieţi?

– *Nu!* strigară ei.

– Dacă îi întâlnim, vitejii mei, ce o să facem?

– *ÎI UCIDEM!*

Strigară atât de tare, încât făcură ciorile să se ridice spre soarele dimineţii, croncănindu-şi dezaprobarea în vreme ce zburau spre locuri mai liniştite.

Jonas era mulţumit. Ţinea mâna în continuare pe curbura dulce a globului şi simţea cum acesta revărsa putere în el. *Putere roz*, îşi spuse el şi surâse larg.

– Haideţi, băieţi. Vreau să văd rezervoarele alea în pădurea de la vest de Ochet înainte ca localnicii să-şi aprindă Focul din Noaptea Secerişului.

16

Sheemie, ghemuit în iarbă și trăgând cu ochiul în luminiș, fu aproape călcat de căruța neagră a lui Rhea; vrăjitoarea, strigând vorbe de neînțeles, trecu atât de aproape de el, încât băiatul îi simți izul acru al pielii și părului murdar. Dacă hoașca s-ar fi uitat în jos, n-ar fi putut să nu-l vadă și fără îndoială l-ar fi transformat într-o pasăre sau un bumbler sau poate chiar un țânțar.

Băiatul îl văzu pe Jonas dând-o pe Susan în grija celui în manta și începu să dea ocol luminișului. Îl auzi pe Jonas instigându-i pe oameni (pe mulți dintre ei Sheemie îi cunoștea; se rușina să afle ce mulți dintre cowboy-ii din Mejis făceau sluj în fața Vânătorului cel rău al Coșciugului), dar nu dădu nicio atenție la ceea ce spunea. Încremeni locului când oamenii încălecară, speriat pe moment că vor veni în direcția lui, însă ei porniră în cealaltă parte, spre vest. Luminișul se goli aproape prin magie... doar că nu era *complet* gol. Caprichoso fusese lăsat în urmă, cu căpăstrul târându-se pe iarba bătucită. Capi se uită după călărețiii care plecau, necheză o dată – ca pentru a le spune că se puteau duce toți dracului – apoi se întoarse și dădu cu ochii de Sheemie, care arunca ocheade în luminiș. Catârul ridică urechile spre băiat, după care încercă să pască. Atinse Iarba Rea o singură dată, înălță capul și necheză la Sheemie, ca pentru a spune că asta era numai vina băiatului de la han.

Sheemie porni foarte atent către Caprichoso, gândindu-se că era mai ușor să mergi călare decât pe jos. Pe toți zeii, da... dar acel al doilea nechezat îl făcu să se răzgândească. Animalul putea scoate un strigăt într-un moment nepotrivit, alertându-l pe cel care o avea pe Susan.

– Îți vei găsi tu drumul spre casă, presupun, spuse Sheemie. Rămas-bun, amice. Rămas-bun, Capi. Ne vedem ceva mai încolo, de-a lungul drumului.

Găsi cărarea deschisă de Susan și Reynolds și porni imediat cu pas sprinten pe urmele lor.

17

– Vin iarăși, anunță Alain cu un moment înainte ca Roland să simtă și el asta – un licăr scurt în mintea sa, ca un fulger roz. Vin toți.

Roland se lăsă pe vine înaintea lui Cuthbert. Cuthbert îl privi fără măcar o aluzie a obişnuitei sale bune dispoziţii nesăbuite.

– Multe depind de tine, zise Roland, apoi atinse praştia. Şi de asta.

– Ştiu.

– Câtă muniţie ai?

– Aproape patru duzini de bile de fier.

Bert ridică o pungă de bumbac care, în timpuri mai aşezate, conţinuse tutunul tatălui său.

– Plus o gamă variată de artificii, în desagă.

– Câte din cele mari?

– Suficiente, Roland.

Fără a zâmbi. În absenţa râsului din ei, băiatul avea ochii goi ai unui ucigaş de rând.

– Suficiente, repetă.

Roland îşi plimbă o mână pe pieptul poncho-ului pe care îl purta, lăsându-şi palma să se reobişnuiască cu ţesătura aspră. Se uită la Cuthbert, apoi la Alain, spunându-şi din nou că planul putea funcţiona, da; atât timp cât îşi menţineau luciditatea şi nu se lăsau să gândească lucrurile în termenii unei confruntări de trei împotriva a patruzeci sau cincizeci, avea să funcţioneze.

– Cei de la Stânca Suspendată vor auzi împuşcăturile odată ce vor începe, nu crezi? întrebă Al.

Roland aprobă din cap.

– Nu încape îndoială, ţinând cont de faptul că vântul suflă dinspre noi spre ei.

– Va trebui să ne mişcăm repede, atunci.

– Vom proceda cum vom şti mai bine.

Roland se gândi cum stătuse în încâlceala tufelor verzi din spatele Sălii Mari, cu şoimul în mână şi un fir de sudoare produs de spaimă şiroindu-i pe spinare. *Cred că tu vei muri azi*, îi spusese şoimului şi avusese dreptate. Totuşi, el trăise şi trecuse testul, şi ieşise din coridorul încercării cu faţa către est. Astăzi venise rândul lui Cuthbert şi Alain să fie puşi la încercare – nu în Gilead, în locul tradiţional pentru dovedirea bărbăţiei din spatele Sălii Mari, ci aici, în Mejis, la marginea Ierbii Rele, în deşert şi în canion. Canionul Ochet.

– Ne dovedim forţele sau murim, spuse Alain, citind parcă şirul gândurilor pistolarului. La asta se rezumă totul.

– Da. La asta se rezumă întotdeauna totul, până la urmă. Cât crezi că mai durează până ce vor ajunge aici?

– Cel puțin o oră, aș spune. Probabil două.

– Vor fi în gardă.

Alain încuviință.

– Da, așa cred.

– Asta nu-i bine, zise Cuthbert.

– Jonas se teme să nu fie prins în ambuscadă în iarbă, zise Roland. Ca noi să nu-i dăm foc în jurul lui. Se vor destinde după ce vor ajunge la câmp deschis.

– Asta speri tu, rosti Cuthbert.

Roland aprobă din cap cu gravitate.

– Da, asta sper eu.

18

La început, Reynolds se mulțumi să o conducă pe fată de-a lungul cărării întrerupte într-o plimbare grăbită, dar la aproximativ treizeci de minute după ce-i lăsaseră în urmă pe Jonas, Lengyll și ceilalți, o luă la galop. Pylon ținea ușor pasul cu calul lui Reynolds și la fel de ușor îl ținea zece minute mai târziu, când bărbatul acceleră într-o alergare lejeră, dar constantă.

Susan se sprijinea de oblâncul șeii cu mâinile legate și călărea fără probleme în dreapta lui Reynolds, cu părul unduindu-se în spate. Credea că e destul de rumenă la față; își simțea pielea obrajilor ridicată cu cel puțin cinci centimetri mai sus ca de obicei, lovită și sensibilă. Chiar și atingerea vântului o înțepa puțin.

În locul unde Iarbă Rea făcea loc Povârnișului, Reynolds făcu un popas pentru a da cailor un răgaz. Descălecă, se întoarse cu spatele la ea și își goli vezica. În acest timp, Susan se uită în sus de-a lungul costișei și văzu herghelia cea mare, acum nesupravegheată și începând să se împrăștie. Măcar atât reușiseră ei să facă, poate. Nu cine știe ce, dar era ceva.

– Nu vrei să-ți faci nevoile? întrebă Reynolds. Te ajut să cobori, dacă vrei, dar nu spune nu acum și mai târziu să te aud că te plângi.

– Te temi. Așa un mare și rău justițiar și te temi, nu-i așa? Mda, cu coșciugul tău tatuat cu tot.

Reynolds schiță un rânjet disprețuitor. Nu i se potrivea prea bine pe chip în dimineața aceea.

– Ar trebui să lași ghicitul norocului celor care se pricep la asta, domniță. Acum, vrei să-ți faci nevoile sau nu?

– Nu. Și tu *te temi*. Dar de ce?

Reynolds, care știa doar că răul său presentiment nu-l părăsise atunci când se despărțise de Jonas, cum sperase că se va întâmpla, își dezgoli dinții pătați de tutun.

– Dacă nu ai nimic cu miez de spus, taci.

– De ce nu-mi dai drumul? Poate că prietenii mei vor face la fel cu tine, când ne vor prinde din urmă.

De data aceasta, Reynolds hohoti într-un fel aproape sincer. Sări în șa, hârâi, scuipă. Deasupra lor, Luna Demonului era o minge palidă și umflată.

– Poți tu să visezi, domniță, spuse el, nu te costă nimic să visezi. Dar pe ăia trei nu-i vei mai vedea niciodată. Pe ei îi așteaptă viermii, aia-i așteaptă. Acum, să mergem.

Și merseră.

19

Cordelia nu se mai culcase în Ajunul Secerișului. Stătu toată noaptea în fotoliul din salon și, deși avea lucrul de mână în poală, nu făcuse nici măcar o singură cusătură. Acum, pe măsură ce lumina dimineții se apropia de ora zece, tot în fotoliul acela stătea și se uita în gol. La ce ar fi putut să se uite, în definitiv? Totul se prăbușise din temelii – toate speranțele legate de averea pe care Thorin avea să le-o lase Susanei și copilului ei, poate încă din timpul vieții sale; toate speranțele sale pentru viitor. Făcute una cu pământul de doi tineri încăpățânați care nu-și putuseră ține nădragii pe ei.

Ședea în vechiul ei fotoliu cu lucrul de mână în poală și cu cenușa cu care Susan îi mânjise obrajii semănând cu un însemn făcut cu fierul roșu, și își

spunea: *Mă vor găsi moartă în fotoliul ăsta, într-o bună zi – bătrână, săracă și uitată. Copila aia nerecunoscătoare! După câte am făcut pentru ea!*

Ce o trezi din reverie fu un zgrepțănat slab la fereastră. Nu avea idee de cât timp se auzea până când reușise să-i pătrundă în minte, dar când îi pătrunse, femeia lăsă lucrul de mână deoparte și se ridică să vadă ce era. O pasăre, poate. Sau copii jucând renghiuri de Seceriș, neștiind că sfârșitul lumii venise. Orice ar fi fost, avea să-l alunge.

Cordelia nu văzu nimic la început. Apoi, pe când se pregătea să se întoarcă, zări un ponei și o căruță la marginea curții. Căruța era puțin stranie – neagră, cu simboluri aurii pictate peste tot – și poneiul stătea cu capul în pământ. Nu păștea, ci părea mai degrabă că fusese alergat până la epuizare.

Încă se încrunta, uitându-se la acestea, când o mână murdară și diformă se ridică în aer direct în fața ei și reîncepu să zgârie sticla geamului. Cordelia icni și, când îi tresări inima, își duse ambele mâini la piept. Se dădu un pas în spate și scoase un țipăt scurt când atinse ușor cu gamba apărătoarea de foc a sobei.

Unghiile acelea lungi și murdare mai zgâriară de două ori, după care se retraseră.

Cordelia rămase unde era preț de un moment, neștiind ce să facă, apoi se duse la ușă, oprindu-se la lada cu lemne ca să ia o bucată de frasin numai bun pentru mâna ei. Pentru orice eventualitate. După aceea deschise ușa dintr-o mișcare, se duse la colțul casei, inspiră adânc, îmbărbătându-se, și păși în partea cu grădina, ridicând în același timp bucata de frasin.

– Ieși, oricine ai fi! Dispari înainte să...

Vocea îi fu amuțită de ceea ce văzu: o femeie incredibil de bătrână târându-se printre rondurile de flori ucise de îngheț de lângă casă – târându-se către ea. Părul alb și ațos al arătării (ce mai rămăsese din el) îi atârna peste față. Obrajii și fruntea îi erau pline de bube; buzele i se crăpaseră și sângele i se scursese pe bărbia ascuțită, încununată cu negi. Albul ochilor i se făcuse de un gri-gălbui murdar și hoașca gâfâia, mișcându-se, ca niște foale crăpate.

– Bună femeie, ajută-mă, gemu arătarea. Ajută-mă, te rog, fiindcă nu mai pot.

Mâna care ținea bucata de frasin coborî. Cordeliei abia îi venea să-și creadă ochilor ce vedea.

– Rhea? șopti ea. Tu ești, Rhea?

– Mda, șopti Rhea, târându-se fără încetare printre florile de mătase moarte, trăgându-și mâinile prin pământul rece. Ajută-mă.

Cordelia se retrase un pas, bâta ei de ocazie atârnând lângă genunchi.

– Nu, eu... nu pot primi una ca tine în casa mea... îmi pare rău că te văd așa, dar... am o reputație, pricepi... oamenii sunt atenți la mine, chiar așa...

Când spuse asta, aruncă o privire spre Strada Mare, ca și când s-ar fi așteptat să vadă o coloană de orășeni în fața porții sale, numai ochi și urechi, abia așteptând să răspândească bârfa pe aripile ei de minciună, dar nu era nimeni acolo. În Hambry era liniște, trotuarele și aleile lui erau pustii, obișnuita larmă veselă a Sărbătorii Secerișului fusese redusă la tăcere. Întoarse privirea la spectrul care-i apăruse între florile moarte.

– Nepoata ta... a făcut asta... șopti arătarea de pe pământ. Numai... vina ei...

Cordelia lăsă bucata de lemn să-i cadă din mână. O lovi ușor la gleznă, dar ea nici nu observă. Mâinile i se strânseră în pumni în fața corpului.

– Ajută-mă, șopti Rhea. Știu... unde este ea... noi... avem de lucru, amândouă... lucru de... femei...

Cordelia pregetă pentru o clipă, apoi se duse la femeie, îngenunche, o cuprinse cu un braț și izbuti cumva să o ridice în picioare. Vrăjitoarea împrăștia un miros greu și grețos – izul de carne în descompunere.

Când o ajută să ajungă în casă, degete osoase mângâiară obrazul și gâtul Cordeliei. Femeii i se făcu pielea de găină, dar nu se feri până ce n-o văzu pe Rhea prăbușită într-un fotoliu, icnind pe la un capăt și trăgând vânturi pe la celălalt.

– Ascultă la mine, șuieră babornița.

– Ascult.

Cordelia își trase un scaun mai aproape și se așeză lângă ea. O fi fost cotoroanța în pragul morții, însă odată ce-i cădeau ochii asupra ta, îți era ciudat de greu să-ți ferești privirea. Acum, Rhea vârî degetele sub corsetul rochiei sale murdare, scoase o amuletă argintie stranie și începu să o miște rapid de la stânga la dreapta, ca făcând rozariul. Cordelia, pe care somnul o ocolise toată noaptea, începu pe dată să-și simtă ochii grei.

– Ceilalți ne-au scăpat, zise Rhea, și globul mi-a fost luat din stăpânire. Dar *ea...!* Înapoi la Casa Primarului a fost dusă și poate că de ea ne-am putea ocupa – măcar atâta lucru am putea face, mda.

– Tu nu te poți ocupa de nimic, rosti Cordelia pe un ton distant. Ești pe moarte.

Rhea râse hârâit și scăpă un firicel de salivă gălbuie.

– Pe moarte? Ne! Sunt doar puțin sfârșită și am nevoie de împrospătare. Acum ascultă la mine, Cordelia, fiica lui Hiram și sora lui Pat!

Cuprinse gâtul Cordeliei cu o mână osoasă (și surprinzător de puternică) și o trase mai aproape. În același timp ridică cealaltă mână, făcând medalionul de argint să se rotească în fața ochilor căscați ai celeilalte femei. Vrăjitoarea șopti și, după un timp, Cordelia începu să încuviințeze din cap, înțelegătoare.

– Fă-o, atunci, zise babornița, dându-i drumul. Se trânti înapoi în fotoliu, istovită. Acum, căci nu mai pot rezista mult așa cum sunt. Și o să am nevoie de puțin timp după aceea, te previn. Să mă reînsufletesc, ca să zic așa.

Cordelia străbătu odaia spre zona bucătăriei. Acolo, pe polița de lângă pompa manuală, se afla un bloc de lemn în care erau înfipte cele două cuțite din casă. Luă unul și se întoarse. Ochii ei erau distanți și goi, așa cum fuseseră ai Susanei atunci când ea și Rhea stătuseră în pragul ușii deschise a casei vrăjitoarei, în lumina Lunii Sărutărilor.

– Ești pregătită s-o faci să plătească? întrebă Rhea. Căci de asta am venit la tine.

– Domniță, oh, atât de tânără și frumușică, murmură Cordelia cu un glas abia audibil. Mâna care nu ținea cuțitul urcă spre fața ei și atinse obrazul mânjit cu cenușă. Da, am să-i dau pedeapsa cuvenită, chiar așa.

– Până la moarte?

– Mda. A ei sau a mea.

– A ei va fi, zise Rhea, de asta nu te teme. Acum, reînsufletește-mă, Cordelia. Dă-mi ceea ce-mi trebuie!

Cordelia își descheie nasturii din față ai rochiei, își dezveli pieptul scobit și pântecele care începuse să se rotunjească în ultimul an. Și totuși, încă mai avea o urmă de talie și acolo aplică ea cuțitul, tăindu-și haina și primele straturi de carne de sub ea. Bumbacul alb prinse a se înroși pe dată de-a lungul tăieturii.

– Mda, murmură Rhea. Ca trandafirii. Îi visez deseori, trandafiri în floare, și visez ceea ce stă negru printre ei la capătul lumii. Vino mai aproape!

Puse mâna pe șalele Cordeliei, îndemnând-o să vină. Ridică ochii spre chipul femeii, apoi rânji și se linse pe buze.

– Bun. E bine aşa.

Cordelia se uită în gol pe deasupra capului bătrânei în timp ce Rhea de pe Cöos îşi îngropă faţa în tăietura roşie din veşmântul ei şi începu să bea.

20

Roland fu bucuros la început, când auzi zornăitul slab de harnaşament şi catarame apropiindu-se de locul în care ei trei stăteau ghemuiţi în iarba înaltă, dar când sunetul fu destul de aproape încât să se poată deslui murmur de voci, pe lângă bufnetul surd al copitelor, începu să-l cuprindă teama. Întrucât una era ca oamenii călări să treacă prin apropiere şi cu totul alta ca ei, printr-o ironie macabră a sorţii, să dea drept peste grupul lor. În cazul acesta, toţi trei aveau cel mai probabil să moară ca nişte cârtiţe al căror muşuroi este tăiat de lama unui plug.

Ka în mod sigur nu-i adusese atât de departe doar ca sfârşitul să-i găsească astfel, nu? În atâţia kilometri de Iarbă Rea, cum era posibil ca grupul de călăreţi să nimerească locul unde se pitiseră Roland şi prietenii lui? Oamenii se apropiau, însă, zvonul de catarame şi zăbale şi voci devenind tot mai clar.

Alain se uită la Roland cu spaimă în privire şi arătă spre stânga. Roland clătină din cap şi mişcă mâinile spre pământ, spunându-i că aveau să rămână pe loc. Că *trebuie* să rămână pe loc; era prea târziu să se mişte fără a fi auziţi.

Roland scoase pistoalele.

Cuthbert şi Alain procedară la fel.

În cele din urmă, plugul trecu la aproximativ optsprezece metri de muşuroiul cârtiţelor. Băieţii reuşiră chiar să vadă caii şi călăreţii săgetând prin iarba înaltă; Roland deslusi cu uşurinţă că ceata era condusă de Jonas, Depape şi Lengyll, călărind toţi în rând. Erau urmaţi de cel puţin trei duzini de oameni. Băieţii întrezăriră prin iarbă murgii şi poncho-urile lor colorate în roşu şi verde aprins. Mergeau destul de răsfiraţi, iar Roland îşi spuse că el şi prietenii aveau motive să spere că, odată ajunşi la câmp deschis, călăreţii aveau să se răsfire şi mai tare.

Băieții așteptară ca grupul să treacă, ținându-și caii de bot în caz că vreunuia i-ar fi trecut prin gând să necheze un salut bidiviilor aflați atât de aproape. Când plecară, Roland își întoarse chipul palid și sobru spre prietenii săi.

– Pe cai, zise el. A venit ora Secerișului.

21

Merseră pe lângă cai până la marginea Ierbii Rele, intersectând drumul croit de ceata lui Jonas acolo unde iarba făcea loc întâi unei zone cu tufișuri pitice și apoi deșertului însuși.

Vântul sufla la înălțime cu un vaier singuratic, stârnind valuri mari de praf nisipos pe care le purta pe sub cerul albastru-închis fără nori. Luna Demonului privea de sus ca ochiul pâclos al unui cadavru. La două sute de metri în față, călărețiii din ariergarda cetei lui Jonas erau rânduiți într-o linie de trei, cu sombrero-urile îndesate bine pe cap, cu umerii gârboviți, cu poncho-urile umflate de vânt.

Roland își schimbă poziția astfel încât Cuthbert să ajungă în mijloc. Bert avea praștia în mână. Îi dădu lui Alain șase bile de oțel și lui Roland alte șase, apoi ridică întrebător din sprâncene. Roland încuviință și porniră călare.

Praful sufla pe lângă ei în cortine foșnitoare, transformând uneori călărețiii din ariergardă în năluci, alteori acoperindu-i complet. Băieții se apropiau însă într-un ritm susținut. Roland mergea încordat, așteptând ca unul dintre călărețiii din față să se întoarcă în șa și să-i vadă, dar asta nu se întâmplă – niciunul nu voia să-și expună fața vântului tăios, plin de nisip. Și nici nu se auzea vreun sunet care să le atragă atenția; caii călcau acum pe pământ arid, nisipos, care nu le deconspira prezența.

Când ajunseră la doar douăzeci de metri în spatele ariergărzii, Cuthbert înclină din cap – erau destul de aproape pentru el. Alain îi dădu o bilă. Bert, stând țeapăn în șa, o așeză în ochiul praștiei, trase, așteptă să scadă vântul și eliberă elasticul. Călărețul din stânga tresări ca înțepat, ridică puțin o mână, după care se prăvăli de pe cal. Incredibil, niciunul dintre cei doi *compañeros* ai săi nu observă nimic. Roland zări ceva ce putea fi începutul unei reacții din

partea celui din dreapta, când Bert trase din nou și călărețul din mijloc căzu peste grumazul armăsarului, care se cabră, speriat. Călărețul fu aruncat moale pe spate, cu sombrero-ul zburându-i de pe cap, și căzu. Vântul scăzu destul cât Roland să audă trosnetul genunchiului său atunci când piciorul i se agăță în scăriță.

Al treilea călăreț dădu acum să se întoarcă. Roland zări un chip bărbos – o țigară atârnată între buze, neaprinsă din cauza vântului, un ochi surprins – și praștia lui Cuthbert zbârnâi din nou. Ochiul surprins fu înlocuit de o orbită roșie. Călărețul alunecă din șa, dibuind după oblânc și ratându-l.

Trei au ieșit din joc, gândi Roland.

Îi dădu pinteni lui Rusher, îndemnându-l la galop. Ceilalți făcură la fel și băieții porniră înainte în volbura de praf, la o scăriță distanță unul de celălalt. Caii celor din căzuți în ariergardă virară către sud în grup, și asta era bine. Caii fără călăreți de regulă nu trezeau suspiciuni în Mejis, dar când erau înșeuați...

Alți călăreți în față: unul singur, apoi doi, după care iar unul singur.

Roland își scoase cuțitul și se apropie prin spate de cel care ținea acum ariergarda fără să știe.

– Vreo noutate? întrebă el pe un ton colocvial și când omul se întoarse, Roland îngropă cuțitul în pieptul lui.

Ochii căprui i se căscară deasupra bandanei pe care și-o trăsese peste gură și nas, ca un bandit, după care omul se prăvăli din șa.

Cuthbert și Alain goniră pe lângă el, iar Bert, fără a încetini, îi doborî pe cei doi călăreți din față cu praștia. Individul dinaintea lor auzi ceva în pofida vântului și se răsuci în șa. Alain scosese și el cuțitul și-l ținea acum de vârful lamei. Îl aruncă voinicește, întinzând brațul complet așa cum fuseseră învățați, și chiar dacă distanța era mare pentru o așa lovitură – șase metri, cel puțin, în condiții de vânt puternic – ținta lui fu bună. Cuțitul se înfipse până la plăsele în mijlocul bandanei. *Vaqueros* dibui cu mâinile după el, scoțând gâlgâieli în jurul cuțitului, după care căzu și el din șa.

Șapte, acum.

Ca povestea cu croitorașul și mușchii, gândi Roland. Inima îi bătea tare în piept, când îi ajunse din urmă pe Alain și pe Cuthbert. Vântul scoase un șuierat singuratic. Praful fu stârnit, învolburat, apoi se așeză odată cu vântul. Înaintea lor se mai aflau trei călăreți, iar în fața acestora era grupul principal.

Roland arătă spre următorii trei și mimă trasul cu praștia. Arătă dincolo de ei și mimă trasul cu pistolul. Cuthbert și Alain încuviințară. Porniră mai departe, din nou scăriță la scăriță, reducând distanța.

22

Bert nimeri în plin doi dintre călărețiii din fața lor, dar al treilea se mișcă în ultima clipă și bila de oțel care pornise spre ceafa lui nu reuși decât să-l muște de lobul urechii. Roland însă își scosese deja pistolul și-i trase omului un glonț în tâmplă tocmai când se întorcea. Cu acela erau zece, exact un sfert din ceata lui Jonas înainte chiar ca oamenii lui să-și dea seama că începuseră problemele. Roland nu știa dacă avantajul avea să fie suficient, dar știa că prima parte a misiunii se încheiase. Gata cu atacul pe furiș; acum era timpul pentru masacru.

– *Heil! Heil!* strigă el cu voce puternică, răsunătoare. *După mine, pistolari! După mine! Seceraţi-i pe toţi! Fără prizonieri!*

Dădură pinteni spre corpul principal al cetei, porniți la luptă pentru prima dată în viața lor, apropiindu-se ca lupii de oi, deschizând focul înainte ca oamenii din fața lor să prindă măcar de veste cine le luase urma sau ce se întâmpla. Cei trei băieți fuseseră antrenați să devină pistolari și ceea ce le lipsea din experiență compensau prin vederea ageră și reflexele celor tineri. Sub armele lor, deșertul la est de Stânca Suspendată se transformă într-o zonă a morții.

Strigând, lăsând să gândească în locul lor mâinile în care țineau pistoalele mortale, trecură ca o lamă cu trei tăișuri prin ceata de localnici luați ca din oală, trăgând din mers. Nu fiecare glonț ucise, dar nici nu se risipi vreunul. Oamenii zburară din șei și fură trași cu cizmele agățate în scărițe după caii care o rupseră la galop; alții – unii morți, alții doar răniți – fură călcați sub copitele bidiviilor lor cuprinși de panică.

Roland călărea cu ambele pistoale scoase, trăgând, ținând frâiele lui Rusher cu dinții ca nu cumva să cadă pe o parte și să împiedice calul. Doi oameni căzură sub focul său pe stânga, alți doi pe dreapta. Înaintea lor, Brian Hookey cel bărbos se întoarse în șa. În căzuse fața de uimire. La gâtul lui, o amuletă sărbătorească în formă de clopoțel se legănă și sună atunci când el duse

mâna după pușca aninată într-o teacă petrecută peste umărul său masiv de fierar. Înainte să apuce să pună măcar mâna pe patul ei, Roland îi făcu clopoțelul să-i zboare de pe piept și inima de sub acesta să explodeze. Hookey căzu din spinarea calului, gemând.

Cuthbert se apropie de Roland pe partea dreaptă și mai doborî doi oameni de pe cai. Întoarse apoi spre Roland un rânjet aprig și luminos.

– *Al avea dreptate!* strigă el. *Astea-s pistoale de calibru mare.*

Degetele înzestrate ale lui Roland își făcură treaba, scoțând butoiașele armelor și încărcându-le în plin galop – execută mișcarea cu o rapiditate supranaturală – după care reîncepu să tragă. Acum ajunseseră aproape până în capul grupului, călărind cu viteză, doborând oameni de ambele părți în fața lor. Alain rămase puțin înapoi și întoarse calul, oferindu-le lui Roland și Cuthbert acoperire.

Roland îi văzu pe Jonas, Depape și Lengyll trăgând de frâie pentru a-și întâmpina atacatorii. Lengyll se lupta cu mitraliera lui, dar cureaua acesteia se încurcase în gulerul larg al pelerinei pe care o purta și de fiecare dată când dădea să apuce arma de pat, aceasta îi sărea din mână. Sub mustața lui deasă și blonzie, gura era schimonosită de furie.

Atunci, între Roland și Cuthbert și cei trei, ținând într-o mână un revolver uriaș cu șase cartușe, din oțel albastru, apăru Hash Renfrew.

– Zeii vă blesteme! țipă acesta. O, ticăloși fără căpătâi!

Lăsă frâiele din mână și așeză revolverul în îndoitura cotului pentru echilibru. Vântul sufla furios, învăluindu-l într-o mantie învolburată de nisip brun.

Roland nici nu se gândea să bată în retragere sau să se tragă într-o parte. Nu se gândea, de fapt, la nimic. Febra pogorâse peste mintea sa și simțea că dogorea înlăuntrul său ca o torță sub o cupolă de sticlă. Strigând pe lângă frâiele pe care le strângea cu dinții, galopă spre Hash Renfrew și cei trei oameni din spatele lui.

23

Jonas nu se dumiri bine ce se întâmpla decât după ce auzi strigătul lui Will Dearborn

(*Heil! După mine! Fără prizonieri!*)

un strigăt de luptă pe care îl știa din vremuri de demult. Apoi totul se clarifică și răpăitul de arme căpătă sens. Trase de frâie pentru a se întoarce. Era conștient că Roy făcea același lucru... însă și mai tare era conștient de globul din punga lui, un obiect deopotrivă puternic și fragil, care se legăna amenințător la grumazul calului său.

– Îs *plozii* ăia! exclamă Roy.

Mirarea lui extremă îl făcea să pară mai prost ca oricând.

– *Dearborn, ticălosul!* scuipă Hash Renfrew și arma din mâna lui bubui o singură dată.

Jonas văzu sombrero-ul lui Dearborn ridicându-i-se de pe cap, cu borul zdrențuit. Apoi pușiul deschise focul. Era priceput – mai priceput decât orice altă persoană pe care o văzuse Jonas la viața lui. Renfrew fu aruncat pe spate din șa, lovind din ambele picioare, încă ținând revolverul său masiv în mână, descărcându-l de două ori spre cerul albastru-prăfos înainte să atingă pământul cu spatele și să se rostogolească, mort, pe o rână.

Mâna lui Lengyll renunțase să mai dibuie după patul nărăvașei sale mitraliere și el nu făcea decât să se holbeze, nevenindu-i să-și creadă ochilor: o siluetă gonea spre el din cortina de praf.

– Înapoi! urlă el. În numele Asociației Crescătorilor de Cai, îți spun să...

Atunci, în mijlocul frunții lui apăru o gaură mare și neagră, chiar deasupra locului unde se întâlneau sprâncenele. Ridică reflex mâinile la nivelul umerilor, cu palmele la vedere, declarându-și parcă abandonul. În felul acesta muri.

– Jigodie, o, jigodie puturoasă ce ești! țipă Depape.

Încercă să-și scoată arma și revolverul i se încurcă în poncho. Încă se străduia să-l elibereze când un glonț pornit din pistolul lui Roland îi căscă gura într-un strigăt roșu care-i ajungea aproape până la mărul lui Adam.

Nu se poate întâmpla asta, își spuse Jonas tâmp. *Nu se poate, noi suntem prea mulți.*

Numai că *se întâmpla*. Băieții din Lumea Dinăuntru loviseră fără greș în linia de fractură; aplicau ceea ce era un exemplu de manual al modului în care pistolarii trebuie să atace atunci când sunt în dezavantaj. Iar armata de strânsură a lui Jonas, formată din fermieri, cowboy și bărbați duri din oraș, fusese spulberată. Cei care nu muriseră încă fugeau în toate direcțiile, dând pinteni cailor ca și când o sută de demoni scăpați din iad s-ar fi aflat pe urmele

lor. Nu erau nici pe departe o sută și totuși *se luptau* ca și când ar fi fost o sută. Oriunde te-ai fi uitat vedeai cadavre căzute în colb și, chiar în fața lui Jonas, cel care asigura ariergarda – Stockworth – mai doborî un om, îl trânti din șa și îi trase un glonț în cap din cădere. *Pe toți zeii pământului*, gândi el, *acela era Croydon, proprietarul de la Piano Ranch!*

Doar că acum nu mai era.

Și atunci Dearborn se avântă spre Jonas cu arma scoasă.

Jonas apucă șiretul înfășurat în jurul oblâncului șeii și îl desfăcu din două mișcări iuți de încheietură. Ridică punga în bătaia vântului, cu dinții dezgoliți și părul lung fluturând în spate.

– *Dacă te mai apropii îl sparg! Vorbesc serios, potaie! Rămâi pe loc!*

Roland își continuă galopul. Nu ezită nici măcar o clipă, nu stătu nici măcar o secundă pe gânduri; acum mâinile gândeau în locul lui și când își aminti toate acelea mai târziu, amintirea fu vagă și deformată, ca o imagine zărită într-o oglindă cu defecte... sau într-un glob vrăjitoresc.

Jonas își spuse: *Pe toți zeii, el e! E Arthur Eld în persoană care a venit după mine!*

Și când gura țevii pistolului lui Roland i se căscă în fața precum intrarea într-un tunel sau puț de mină, Jonas își aminti ce-i spusese mucosul în curtea colbuită a fermei arse: *Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul.*

Am știut, gândi Jonas. *Chiar și atunci am știut că în scurt timp* ka-*ul își va întoarce fața de la mine. Dar cu siguranță nu va pune globul în pericol... nu* poate *să pună globul în pericol, el este* dinh-*ul* ka-tet-*ului său și nu poate risca asta...*

– *După mine!* strigă Jonas. *După mine, băieți! Sunt doar trei, pentru numele zeilor! După mine, lașilor!*

Însă era singur – Lengyll murise cu mitraliera lui idioată alături, Roy se holba cu ochi morți spre cerul întunecat, Quint fugise, Hookey murise, iar fermierii care îi însoțiseră se făcuseră nevăzuți. Numai Clay era încă în viață și el se afla la kilometri depărtare.

– *Îl sparg!* strigă el la băiatul cu privire rece care se năpustea spre el precum cea mai redutabilă mașină a morții. *Jur în fața tuturor zeilor că îl...*

Roland trase piedica pistolului cu degetul mare și apăsă pe trăgaci. Glonțul nimeri mijlocul mâinii tatuate care ținea nojița și spulberă palma, lăsând doar degetele care începură să zvâcnească anapoda, ieșind dintr-o masă spongioasă.

Pentru un moment, Roland văzu coșciugul albastru, apoi acesta fu acoperit de o cascadă de sânge.

Punga căzu. Și când Rusher se lovi de calul lui Jonas și-l împinse într-o parte, Roland o prinse abil în îndoitura brațului. Jonas, țipând de uimire că-i fusese răpit bunul cel mai de preț, se întinse după Roland, îl prinse de umăr și aproape că reuși să-l răstoarne din șa. Sângele lui Jonas căzu în ploaie peste fața lui Roland cu picături calde.

– *Dă-mi-l înapoi, mucosule!*

Jonas vârî mâna sub poncho și scoase alt pistol.

– *Dă-mi-l înapoi, e al meu!*

– Acum nu mai e, zise Roland.

Și când Rusher se întoarse cu mișcări iuți și delicate pentru un animal atât de mare, Roland trase două gloanțe de aproape în fața lui Jonas. Calul acestuia sări sub el și bărbatul cu păr alb aterizâ la pământ, cu mâinile și picioarele depărtate, cu un bubuit. Zvâcni, tresări, tremură și rămase nemișcat.

Roland își petrecu șiretul pungii peste umăr și o luă înapoi spre Alain și Cuthbert, pregătit să le vină în ajutor... însă nu mai era nevoie. Cei doi stăteau călare unul lângă celălalt în vântul întețit, la capătul unei cărări formate din cadavre, cu ochii larg deschiși de uimire – ochii unor băieți care au trecut prin foc pentru prima dată și cu greu le vine să creadă că nu s-au fript. Numai Alain fusese rănit; un glonț îi deschisese obrazul strâng, o rană care avea să se vindece bine, lăsând însă o cicatrice pe care băiatul o purtă până în ziua morții. Nu-și amintea cine îl împușcase sau în ce moment al luptei. În timpul schimbului de focuri pierduse contactul cu persoana sa și păstra doar amintiri vagi despre ce se întâmplase după ce începuse atacul. Cam același lucru avea să declare și Cuthbert.

– Roland, spuse Cuthbert acum. Își trecu o mână nesigură peste față. Heil, pistolarule.

– Heil.

Cuthbert avea ochii roșii și iritați din pricina nisipului, ca și când ar fi plâns. Primi înapoi bilele de oțel nefolosite atunci când Roland i le dădu, fără a părea să înțeleagă ce erau.

– Roland, suntem în viață.

– Da.

Alain se uita năuc în jur.

– Unde s-au dus ceilalţi?

– Aş spune că cel puţin douăzeci şi cinci dintre ei sunt înapoia noastră, rosti Roland şi arătă spre cărarea de cadavre. Restul...

Flutură din mâna în care încă mai ţinea revolverul, descriind un semicerc larg.

– Au plecat. Li s-a acrit de războaiele din Lumea de Mijloc, socot.

Roland îşi luă punga de pe umăr, o ţinu înaintea sa pe şa pentru un moment, după care o deschise. Preţ de o clipă, gura pungii fu întunecată, dar apoi se umplu de o adorabilă lumină roz care pulsa la intervale neregulate.

Se furişă pe obrajii netezi ai pistolarului ca nişte degete şi-i înotă în ochi.

– Roland, spuse Cuthbert, deodată fără astâmpăr. Nu cred că e bine să te joci cu aia. Mai ales acum. Cei de la Stânca Suspendată trebuie că au auzit împuşcăturile. Dacă vrem să terminăm ce am început, nu avem timp pentru...

Roland îl ignoră. Strecură ambele mâini în pungă şi scoase globul Vrăjitorului. Îl ridică în faţa ochilor, nepăsându-i că îl mânjise cu sângele lui Jonas. Globului nu-i displăcu; nu era prima dată când îl atingea sângele. Lumina scăpără şi se învolbură în el pentru o clipă, după care aburii lui roz se depărtară ca o cortină. Roland văzu ce se afla acolo şi se pierdu în contemplare.

X

SUB LUNA DEMONULUI (II)

1

Deşi Coral o strângea pe Susan de braţ cu fermitate, pe faţă nu o durea. Nu era nimic crud în felul în care o conducea de-a lungul coridorului de la parter, însă o făcea cu o crispare deconcertantă. Susan nu încerca să se împotrivească; ar fi fost inutil. În spatele lor se aflau doi *vaqueros* (înarmaţi cu cuţite şi *bolas,* nu cu pistoale; toate armele disponibile fuseseră trimise la vest cu Jonas). În spatele acestora, mişcându-se cu fereală ca o fantomă ursuză căreia îi lipseşte energia psihică necesară pentru a se materializa complet, venea Laslo, fratele mai mare al răposatului Cancelar. Reynolds, după ce senzaţia de nelinişte îi alungase pofta de un viol mic la capătul drumului, fie rămăsese la etaj, fie plecase în oraş.

– O să te pun în cămară, dragă, până când o să ştiu mai bine ce să fac cu tine, spuse Coral. Acolo o să fii destul de-n siguranţă... şi o să-ţi fie călduţ. Ce noroc că porţi poncho-ul. Apoi... când se întoarce Jonas...

– Nu-l vei mai vedea niciodată pe sai Jonas, spuse Susan. Niciodată nu se va...

Un val nou de durere îi cuprinse faţa şi aşa sensibilă. Un moment i se păru că întreaga lume explodase. Susan se împletici în spate până la peretele

de piatră împodobit al coridorului de jos, cu vederea întâi înceţoşată şi apoi limpezindu-i-se încet. Simţea că-i curgea sângele pe obraz de la o rană deschisă de piatra din inelul lui Coral atunci când femeia o plesnise cu dosul palmei. Şi din nas. Afurisitul sângera şi el din nou.

Coral se uita la ea într-un fel degajat, ca şi când pentru ea n-ar fi însemnat nimic treaba aceea, dar Susanei i se păru că observă ceva diferit în ochii femeii. Teamă, poate.

– Nu-mi vorbi mie despre Eldred, domniţă. S-a dus să-i prindă pe băieţii care mi-au ucis fratele. Băieţii pe care *tu* i-ai eliberat.

– Mai lasă-mă cu asta.

Susan se şterse la nas, făcu o grimasă văzând sângele adunat în palmă şi îl şterse pe cracul pantalonilor.

– Ştiu cine l-a ucis pe Hart la fel de bine ca tine, aşa că nu mă lua de proastă şi nici eu n-o să te iau.

Văzu mâna lui Coral ridicându-se, gata să o plesnească, şi izbuti să scoată un râs sec.

– Dă-i drumul. Taie-mă şi pe celălalt obraz, dacă vrei. Va schimba asta cum vei dormi la noapte fără un bărbat care să încălzească cealaltă parte de pat?

Coral coborî mâna iute şi tare, dar în loc să pălmuiască, o prinse pe Susan de braţ. Destul de tare cât să o doară, de data aceasta, dar Susan abia simţi. În ziua aceea o făcuseră să sufere experţi adevăraţi, şi avea să îndure alte suferinţe cu dragă inimă, dacă asta ar fi grăbit momentul în care ea şi Roland puteau fi iarăşi împreună.

Coral o trase până la capătul coridorului, prin bucătărie (încăperea aceea mare, care în orice altă Zi a Secerişului ar fi fost plină de abur şi forfotă, era acum straniu de goală) şi la uşa ferecată cu drug de fier din capătul opus, pe care o deschise. De după ea ieşiră mirosuri de cartofi, dovleci şi napi iuţi.

– Treci înăuntru. Fă cum îţi zic până ce nu te snopesc în bătaie.

Susan o privi în ochi, surâzând.

– Te-aş afurisi ca prostituată a unui ucigaş, sai Thorin, dar te-ai afurisit deja singură. Şi o ştii şi tu – ţi-e scris pe faţă, zău aşa. Aşa că-ţi fac doar o reverenţă – încă surâzând, îşi puse vorbele în aplicare – şi-ţi doresc o zi foarte bună.

– Treci înăuntru şi închide clampa aia spurcată! strigă Coral şi o împinse în cămară.

Trânti ușa, trase zăvorul și își întoarse ochii înflăcărați spre *vaqueros* care stăteau, precauți, departe de ea.

– Păziți-o bine, *muchachos*. Aveți grijă.

Trecu printre ei, neascultându-le vorbele de încuviințare, și urcă la apartamentul răposatului ei frate ca să-l aștepte pe Jonas sau vești despre el. Târfulița aia cu față palidă care stătea jos printre morcovi și cartofi nu știa nimic, dar cuvintele ei

(*nu-l vei mai vedea niciodată pe sai Jonas*)

intraseră deja în mintea lui Coral; răsunau acolo și refuzau să plece.

2

Clopotul din turla pătrată a Sălii Comunale sună de ora douăsprezece. Și dacă neobișnuita acalmie care plutea deasupra restului Hambry-ului părea ciudată în timp ce dimineața Secerișului se transforma în după-amiază, tăcerea din Popasul Călătorilor era de-a dreptul bizară. Mai bine de două sute de suflete erau înghesuite sub privirea moartă a Trofeului, toți bând din greu, și totuși nu scoteau o vorbuliță, se auzeau doar foșnetul picioarelor și scrâșnetul urgent al paharelor pe par, indicând că se dorea umplerea lor.

Cu reținere, Sheb încercase să cânte o piesă la pian – „Big Bottle Boogie", tuturor le plăcea aceasta – și un cowboy cu un semn de mutant pe un obraz îi vârâse vârful unui cuțit în ureche și-i spusese să termine cu gălăgia dacă voia să-și păstreze puținul creier pe care îl avea de partea interioară a timpanului. Sheb, care ar fi putut continua fericit să respire pentru încă o sută de ani, dacă zeii i-ar fi îngăduit, abandonă numaidecât pianul și se duse la bar să-i ajute pe Stanley și pe Micuța Nărăvașă la servitul băuturii.

Consumatorii erau într-o dispoziție confuză și posacă. Sărbătoarea Secerișului le fusese furată și ei nu știau ce să facă în privința asta. Focul de tabără avea totuși șanse să fie aprins și destule momâi de paie urmau să ardă în el, dar sărutările de Seceriș lipseau în ziua aceea și la lăsarea serii nu avea să danseze nimeni; fără ghicitori, fără curse, fără lupte de porci, fără glume... fără veselie, fir-ar să fie! Fără un rămas-bun cumsecade la sfârșitul anului! În

loc de voioşie fuseseră omoruri pe întuneric şi evadarea vinovaţilor, iar acum rămăsese doar speranţa pedepsei în loc de certitudinea ei. Oamenii aceia, posomorâţi şi beţi şi potenţial periculoşi precum norii de furtună încărcaţi de fulgere, voiau să-şi concentreze atenţia asupra cuiva, să le spună cineva ce să facă.

Şi, desigur, voiau pe cineva pe care să-l arunce în foc, ca în zilele lui Eld.

În acel moment, nu cu mult după ce ultimul dangăt al prânzului se pierdu în aerul rece, uşile batante se deschiseră şi două femei intrară. Mulţi o ştiau pe babornița care păşea în faţă şi câţiva îşi făcură semnul crucii în faţa ochilor cu degetul mare pentru a se apăra de deochi. Încăperea fu străbătută de un murmur. Era babornița de pe Cöos, bătrâna vrăjitoare, şi deşi avea faţa plină de răni şi ochii afundaţi atât de tare în orbite, încât abia se mai vedeau, femeia emana un straniu sentiment de vitalitate. Buzele ei erau roşii, ca şi când ar fi mâncat fructe de ilex.

Femeia care venea în urma ei păşea încet şi rigid, cu o mână apăsată pe pântece. Cât era de roşie gura cotoroanţei, atât era de albă faţa femeii.

Rhea se îndreptă spre centrul încăperii, trecând pe lângă văcarii holbaţi de la mesele de joc fără a le arunca măcar o privire. Când ajunse în mijlocul tavernei şi se opri direct sub Trofeu, se întoarse spre văcarii şi orăşenii tăcuţi.

– Majoritatea mă ştiţi! strigă ea cu o voce ruginită, vecină cu stridenţa. Cei care nu mă ştiţi n-aţi avut niciodată nevoie de o poţiune de amor sau de una care să vă redea bărbăţia sau care să lege limba soacrei cicălitoare. Eu sunt Rhea, femeia înţeleaptă de pe Cöos, iar doamna aceasta de lângă mine este mătuşa fetei care i-a eliberat pe cei trei ucigaşi seara trecută... aceeaşi fată care i-a ucis pe şeriful vostru şi pe un tânăr destoinic – căsătorit era şi aştepta să i se nască un prunc. A stat înaintea cu ei mâinile ridicate, lipsit de apărare, cerând îndurare pentru viaţa sa în numele soţiei şi al copilului ce avea să-i vină pe lume, şi ea tot l-a împuşcat! O făptură crudă, asta e! Crudă şi fără inimă!

Mulţimea fu străbătută de un nou murmur. Rhea ridică ghearele sale bătrâne şi încovoiate şi se făcu din nou linişte. Se întoarse încet în cerc pentru a-i vedea pe toţi, cu mâinile încă ridicate, semănând cu cel mai bătrân şi hâd boxer din lume.

– Au venit străini şi voi i-aţi primiţi cu braţele deschise! strigă ea cu vocea ei spartă ca un croncănit de cioară. I-aţi primit şi le-aţi dat pâine să mănânce, iar ei vă răsplătesc aducându-vă ruină! Morţile celor pe care i-aţi iubit şi în

care vă puneați nădejdea, stricăciuni în timpul recoltei și zeii știu ce blesteme pentru perioada ce va urma acestui *fin de año!*

Noi murmure, acum mai tari. Vrăjitoarea dăduse glas celor mai adânci temeri ale lor: că răul din acel an se va extinde, că poate va afecta și animalele sănătoase care începuseră în sfârșit să apară, încet, pe tot cuprinsul Arcului Extern.

– Au plecat însă și e foarte probabil să nu se mai întoarcă! urlă Rhea. Poate că e mai bine așa – de ce să ne păteze pământul sângele lor de venetici? Dar mai este o persoană... una crescută între noi... o tânără femeie care și-a trădat propriul oraș și și-a tras pe sfoară semenii.

Vocea ei scăzu, atingând nota unei șoapte aspre, la aceste ultime cuvinte; ascultătorii, cu fețe întunecate și ochi mari, se apropiară ca să o audă. Și atunci Rhea o trase în față pe femeia slabă și palidă, în rochie neagră ponosită. O așeză pe Cordelia în fața celorlalți ca pe o păpușă sau o marionetă de ventriloc și îi șopti la ureche... dar șoapta, cine știe cum, se împrăștie în aer și toți o auziră.

– Vino, dragă. Spune-le ce mi-ai spus mie.

– Zicea că nu vrea să fie metresa primarului, începu Cordelia cu glas funebru și vibrant. Că nu e bun pentru una ca ea, zicea. Și apoi l-a sedus pe Will Dearborn. Prețul pentru corpul ei era o poziție sus-pusă în Gilead, drept consoarta lui... și uciderea lui Hart Thorin. Dearborn i l-a plătit. La cât de mult o dorea, i l-a plătit cu dragă inimă. Prietenii lui l-au ajutat; după mine, poate că s-au folosit și ei de ea. Cancelarul Rimer trebuie să-i fi prins asupra faptei. Sau poate că ei doar l-au văzut și s-au gândit să-l lichideze și pe el.

– Ticăloșii! strigă Micuța. Mucoși vicleni!

– Acum spune-le ce e de făcut ca să salvăm noul anotimp înainte să fie totul pierdut, dragă, susură Rhea cu voce insinuantă.

Cordelia Delgado ridică fruntea și se uită în jur la clienții tavernei. Inspiră, trăgând adânc în plămânii ei de fată bătrână aromele de *graf*, bere, fum și whisky.

– Puneți mâna pe ea. Trebuie să puneți mâna pe ea. O spun cu iubire și durere, chiar așa.

Tăcere. Priviri atente.

– Vopsiți-i mâinile.

Privirea de sticlă a Trofeului împăiat de pe perete, împărțindu-și dreptatea peste oamenii care așteptau.

– *Chartu rug*, șopti Cordelia.

Oamenii nu își strigară aprobarea, ci o suspinară, ca vântul toamnei prin arborii goleși.

3

Sheemie alergă pe urmele răului Vânător al Coșciugului și ale Susanei-sai până ce ajunse literalmente la capătul puterilor – plămânii îl ardeau și înțepătura dintre coaste se transformase într-o crampă. Se prăvăli cu fața înainte în iarba de pe Povârniș, cu mâna stângă strângându-și subsuoara dreaptă, strâmbându-se de durere.

Rămase acolo un timp, cu fața afundată în iarba aromată, știind că cei pe care îi urmărea câștigau avantaj, dar știind și că nu l-ar fi ajutat cu nimic să se ridice și să o ia din nou la fugă până ce-l va fi lăsat junghiul. Dacă încerca să grăbească procesul, junghiul avea pur și simplu să revină și să-l scoată iarăși pe tușă. Așa că rămase unde era, ridicând capul să se uite la urmele lăsate de Susan-sai și Vânătorul Coșciugului cel rău, și tocmai se pregătea să facă o încercare de a se ridica în picioare, când Caprichoso îl mușcă. Nu doar o ciupitură, ci o mușcătură sănătoasă. Capi avusese parte de douăzeci și patru de ore dificile și nu-i fusese pe plac să-l vadă pe autorul tuturor chinurilor sale zăcând în iarbă, trăgând aparent un pui de somn.

– *Iii-AUUUU, fir-ar!* strigă Sheemie și se săltă în picioare.

Nimic nu-ți dădea un imbold mai bun ca o mușcătură serioasă de fund, ar fi reflectat un om înclinat mai mult spre filosofare; făcea toate celelalte griji, indiferent cât de apăsătoare sau chinuitoare, să dispară ca fumul.

Se răsuci pe călcâie.

– De ce ai făcut asta, Capi, pehlivan bătrân ce ești?

Sheemie își masă viguros dosul și lacrimi mari de durere îi apărură în ochi.

– Doare ca... ca *naiba!*

Caprichoso întinse gâtul cât era de lung, își dezgoli dinții într-un rânjet satanic de care doar catârii și dromaderii sunt în stare, și răgi. Lui Sheemie răgetul acela i se păru că semăna foarte bine cu un râs.

Căpăstrul încă atârna în spatele copitelor mici și ascuțite ale catârului. Sheemie se întinse după el și când Capi se aplecă pentru a-i mai trage o mușcătură, băiatul îi dădu o scatoalcă zdravănă peste lateralul capului său îngust. Capi pufni și clipi des.

– Ți-ai căutat-o cu lumânarea, Capi rău ce ești, îl admonestă Sheemie. O săptămână n-o să mai pot face treaba mare șezând pe budă, zău așa. O să fie nevoie să stau pe vine.

Își înfășură de două ori căpăstrul peste pumn și urcă pe catâr. Capi nu făcu nicio încercare de a-l trânti la pământ, dar Sheemie se strâmbă când partea rănită a corpului său aterizâ pe coama spinării lui. Avusese totuși noroc, își spuse el, îmboldind animalul s-o ia din loc. Îl durea fundul, dar măcar nu mai trebuia să meargă pe jos... sau să încerce să alerge cu junghiul dintre coaste.

– Haide, prostea! zise el. Grăbește-te! Du-te cât poți de repede, javră bătrână!

În cursul orei următoare, Sheemie îi spuse lui Capi „javră bătrână" cât de des putu – descoperise, ca mulți alții înaintea lui, că doar prima înjurătură e greu de rostit; după aceea, nimic nu se mai compară cu ele atunci când vrei să te răcorești.

4

Urmele Susanei brăzdau pe diagonală Povârnișul către coastă și conacul mare și vechi din chirpici care se ridica acolo. Când Sheemie ajunse la Faleză, descălecă în fața arcadei și rămase pe loc, întrebându-se ce să facă mai departe. De faptul că cei doi ajunseseră acolo nu se îndoia – calul Susanei, Pylon, și calul Vânătorului Coșciugului cel rău erau priponiți unul lângă celălalt la umbră, lăsau din când în când capul în pământ și suflau în jgheabul de piatră roz care se întindea pe partea dinspre ocean a curții.

Ce să facă acum? Călăreții care intrau și ieșeau pe sub arcadă (majoritatea *vaqueros* cărunți, considerați prea bătrâni pentru a face parte din ceata lui Lengyll) nu-i dădeau nicio atenție băiatului de la han și catârului său, dar Miguel putea să reacționeze altfel. Bătrânul *mozo* nu-l plăcuse niciodată, se comporta ca și când Sheemie ar fi fost gata să fure orice, și dacă l-ar fi văzut pe băiatul bun la toate al lui Coral furișându-se prin curte, l-ar fi gonit, cel mai probabil.

Ba nu, își spuse el mâhnit. *Nu astăzi, azi nu-i pot permite să mă ia de sus. N-am să plec nici dacă va țipa la mine.*

Dar dacă bătrânul *într-adevăr* țipa și, astfel, dădea alarma? Vânătorul Coșciugului cel rău putea veni să-l omoare. Sheemie ajunsese la punctul în care era dispus să-și dea viața pentru prietenii săi, dar asta numai dacă gestul lui ar fi servit unui scop.

Așa că rămase în lumina rece a soarelui, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, nehotărât, dorindu-și să fie mai deștept decât era și să poată croi un plan. O oră trecu în felul acesta, apoi două. Timpul se scurse încet, fiecare moment sporindu-i frustrarea. Simțea că toate șansele de a o ajuta pe Susan-sai se îndepărtau și nu știa ce să facă în privința asta. Într-un rând auzi ceva ce părea a fi un tunet spre vest... deși o zi senină de toamnă ca aceea nu părea potrivită pentru tunete.

Aproape luase decizia de a risca totuși să intre în curte – pentru moment era pustie și poate că ar fi reușit să o străbată neobservat până la clădirea principală – când omul de care se temuse ieși împleticindu-se din grajduri.

Miguel Torres era împodobit cu amulete sărbătorești și era beat turtă. Se apropie de mijlocul curții pe un traseu sinuos, cu șiretul sombrero-ului strâns pe gâtul său uscățiv, cu părul alb și lung fluturând. Avea partea din față a *chibosei* udă, ca și când ar fi încercat să se ușureze uitând că întâi trebuie să-ți scoți cocoșelul din pantaloni. Ținea într-o mână un urcior mic din ceramică și se uita în jur cu ochi aprigi și tulburi.

– Cine a făcut asta? strigă el.

Se uită în sus spre cerul după-amiezii și spre Luna Demonului care plutea pe el. Deși nu-i plăcea deloc de bătrân, pe Sheemie îl duru sufletul să-l vadă așa. Aducea ghinion să te uiți direct la bătrânul Demon, chiar așa.

– Cine a făcut lucrul ăsta? Îți cer să-mi spui, *señor! Por favor!*

O pauză, după care un strigăt atât de puternic, încât Miguel se clătină pe picioare și puțin lipsi să nu cadă. Ridică pumnii, pregătit parcă să scoată un răspuns de la chipul din lună luându-l la bătaie și, sleit de puteri, îi lăsă să cadă pe lângă corp. Lichiorul de porumb sări din gâtul urciorului și-l udă și mai tare.

– *Maricon*, murmură el.

Se împletici până lângă casă (aproape împiedicându-se pe drum în picioarele din spate ale calului Vânătorului cel rău) și se așeză cu spatele lipit

de peretele din chirpici. Bău cu nesaț din urcior, după care își trase sombrero-ul de pe spate și-l așeză peste ochi. Ridică puțin urciorul și îl lăsă la loc, ca și când acesta s-ar fi dovedit prea greu. Sheemie aștepta până când degetul mare al bătrânului ieși din toarta urciorului și mâna căzu pe macadam. O luă înainte, apoi se decise să mai aștepte totuși puțin. Miguel era bătrân și rău, însă Sheemie bănuia că Miguel putea fi și șmecher. Mulți oameni erau, mai ales cei răi.

Aștepta până când auzi sforăiturile gâlgâite ale lui Miguel, după care îl îmboldi pe Capi în curte, crispându-se la fiecare bocănit al copitelor catârului. Miguel nici nu se clinti, totuși. Sheemie îl legă pe Capi la capătul barei de priponire (crispându-se din nou când Caprichoso răgi afon o salutare cailor legați acolo) și se duse degrabă la ușa principală, pe care nu intrase niciodată până atunci. Puse mâna pe uriașul zăvor de fier, se uită o ultimă dată înapoi la bătrânul care dormea lângă perete, deschise ușa și păși pe vârfuri înăuntru.

Rămase un moment în dreptunghiul de lumină care pătrundea pe ușa deschisă, cu umerii ridicați până la urechi, așteptându-se ca o mână să-l apuce de la ceafă (la care oamenii răi păreau capabili să ajungă mereu, oricât de sus își sălta el umerii) în orice clipă; o voce furioasă ar fi urmat, întrebându-l ce credea că face acolo.

Foaierul rămase gol și cufundat în liniște. Pe peretele din față era atârnată o carpetă înfățișând *vaqueros* mânând caii pe Povârniș; de ea era sprijinită o chitară cu gâtul frânt. Picioarele lui produceau ecou indiferent cât de ușor păși. Se cutremură. Aceea era acum o casă a crimei, un loc al răului. Probabil că era locuită de fantome.

Totuși, Susan era acolo. Undeva.

Trecu prin ușile duble din capătul foaierului și intră în sala de primire. Sub tavanul ei înalt, pașii lui reverberară mai tare ca oricând. Primari morți de mult se uitau în jos la el de pe pereți; majoritatea aveau ochi înfricoșători care păreau să-l urmărească în timp ce se mișca, recunoscându-l ca intrus. Știa că ochii lor erau doar din vopsea, și totuși...

Unul îl tulbura în mod deosebit: un bărbat gras cu nori de păr roșcat, gură de buldog și privire răuvoitoare, ca și când ar fi vrut să întrebe ce căuta în Sala Mare a Casei Primarului un băiat de la han cu creier puțin.

– Nu te mai uita la mine așa, jigodie bătrână, șopti Sheemie și se simți ceva mai bine. Pentru moment, cel puțin.

Mai departe era sufrageria, goală și ea, cu mesele lungi pe capre împinse lângă perete. Pe una se aflau rămășițe de mâncare – o singură farfurie de pui rece și pâine feliată, o jumătate de cană de bere. Uitându-se la bucățile acelea puține de hrană de pe o masă la care se hrăneau câteva duzini de oameni la sărbători și festivaluri – la care ar fi trebuit să se afle câteva duzini chiar în ziua aceea – Sheemie înțelese dimensiunea evenimentelor care se petrecuseră. Și tristețea acestor evenimente. Lucrurile se schimbaseră în Hambry și probabil nu aveau să mai fie nicicând la fel.

Gândurile acestea nu-l împiedicară totuși să înfulece puiul și pâinea rămase sau să bea după ele ce mai era în cana cu bere. Fusese o zi lungă în care nu pusese nimic în gură.

Râgâi, își acoperi gura cu ambele mâini, mișcând iute ochii dintr-o parte în cealaltă pe deasupra degetelor murdare, după care merse mai departe.

Ușa din celălalt capăt al odăii avea zăvorul pus, dar nu era încuiată. Sheemie o deschise și își vârî capul pe coridorul care se întindea pe toată lungimea Casei Primarului. Spațiul era luminat de candelabre cu gaz și era larg ca un bulevard. Era totodată pustiu – cel puțin pentru moment – deși el putea auzi zvon de voci din celelalte încăperi și poate și de la celelalte etaje. Bănuia că acestea erau ale slujnicelor și ale altor servitori care își făceau treaba pe acolo în după-amiaza aceea, însă la urechile lui ajungeau ca glasurile unor fantome. Poate că una îi aparținea primarului Thorin însuși, care rătăcea chiar pe coridorul din fața lui (dacă l-ar fi putut vedea... deși era mai bine că nu putea). Primarul Thorin hoinărind și întrebându-se ce i se întâmplase, ce era treaba aceea vâscoasă care îi îmbiba cămașa de noapte, cine...

O mână apucă brațul lui Sheemie deasupra cotului. Aproape urlă.

– Nu! șopti o femeie. Pentru numele tatălui tău!

Sheemie izbuti cumva să-și înghită țipătul. Se întoarse. Și acolo, îmbrăcată în jeanși și cu o cămașă cadrilată simplă, cu părul strâns la spate, cu fața palidă serioasă, cu ochii negri scăpărând, se afla văduva primarului.

– S-s-sai Thorin... Eu... eu... eu...

Nu știa ce altceva să spună. *Acum va chema gărzile, de o mai fi rămas vreuna*, gândi el. Într-un fel, asta ar fi fost o ușurare.

– Ai venit după fată? Fata Delgado?

Suferința îi făcuse bine lui Olive, într-un fel teribil – îi făcuse fața să pară mai puțin durdulie și, ciudat, cumva mai tânără. Ochii ei negri nu se desprinseră de ai lui. Îi interziceau orice încercare de a minți. Sheemie încuviință.

– Bun. Îmi prinde bine ajutorul tău, băiete. E jos în cămară și e păzită.

Sheemie căscă gura, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– Ai impresia că am crezut că ea l-a ucis pe Hart? întrebă Olive, de parcă Sheemie ar fi contrazis-o. Oi fi eu grasă și lentă în mișcări, dar nu-s complet idioată. Vino, acum. Sai Delgado nu mai e în siguranță la Faleză acum – prea mulți oameni din oraș știu că este aici.

5

„Roland."

Va auzi vocea aceasta în vise chinuitoare tot restul vieții sale, niciodată amintindu-și foarte bine ce a visat, știind doar că visele îi lasă uneori un sentiment neplăcut – plimbându-se fără odihnă, îndreptând tablouri în odăi lipsite de dragoste, ascultând chemarea muezinului în piețele unor orașe străine.

„Roland din Gilead."

Vocea aceasta pe care aproape o recunoaște; o voce atât de asemănătoare cu a sa, încât un psihiatru din când-*ul și* unde-*le lui Eddie sau Susannah sau Jake ar spune că este propria sa voce, vocea subconștientului său, însă Roland știe că nu e așa; Roland știe că deseori vocile care seamănă cel mai tare cu ale noastre atunci când ni se fac auzite în cap sunt acelea ale celor mai teribili străini, ale celor mai periculoși intruși.*

„Roland, fiul lui Steven."

Globul l-a dus întâi în Hambry și în Casa Primarului, și ar vrea să vadă mai multe din cele ce se petrec acolo, dar apoi îl duce altundeva... îl cheamă *altundeva, cu vocea aceea ciudat de familiară, și el trebuie să se ducă. Nu are de ales întrucât, spre deosebire de Rhea sau de Jonas, el nu se uită la glob și la creaturile care vorbesc mutește înăuntrul lui; el este* înăuntrul *globului, o parte a nesfârșitei lui furtuni roz.*

„Roland, vino. Roland, vezi."

Și astfel tornada îl ridică întâi de la sol și apoi îl poartă de acolo. Zboară pe deasupra Povârnișului, urcând și iar urcând prin straturi de aer întâi cald și apoi rece, și nu este singur în tornada roz care îl poartă la vest de-a lungul Căii Grinzii. Sheb zboară pe lângă el, cu pălăria de pe cap dată pe spate; el cântă „Hei Jude" cât îl țin bojocii în timp ce degetele lui pătate de tutun apasă clape care nu sunt acolo – transportat de cântecul său, Sheb nu pare să înțeleagă că tornada i-a smuls pianul din față.

„Roland, vino",

spune vocea – vocea tornadei, vocea globului de cristal – și Roland vine. Trofeul zboară pe lângă el, ochii lui sticloși strălucind roz. Un bărbat uscățiv în salopetă de fermier trece în zbor pe lângă el, cu părul lung și roșcat vălurind în urma sa. „Viață ție și recoltei tale", spune el – ceva în sensul acesta, oricum – și apoi dus e. După care, rotindu-se ca o morișcă ciudată, vine un scaun de fier (lui Roland îi apare ca un mecanism de tortură) dotat cu roți, și băiatul pistolar își spune Stăpâna Umbrelor *fără a ști de ce-și spune asta sau ce înseamnă.*

Acum tornada roz îl poartă pe deasupra munților sterpi, acum peste o mănoasă deltă verde unde un fluviu lat șerpuiește ca o venă, reflectând un cer de un albastru placid care virează spre rozul trandafirilor sălbatici când tornada trece pe deasupra lui. În față, Roland vede o coloană verticală de întuneric și inima i se strânge, dar într-acolo îl poartă tornada roz, și într-acolo trebuie să meargă el.

Vreau să ies, *gândește, dar nu e prost și înțelege adevărul:* niciodată *nu va putea ieși. Globul de cristal al vrăjitorului l-a înghițit. Este posibil să rămână în bulboana lui cețoasă pentru totdeauna.*

Am să-mi fac drum de ieșire cu pistolul, dacă n-am încotro, *gândește, dar nu... nu are niciun pistol. E gol în tornadă, se avântă despuiat spre acea infecție virulentă neagră-albăstrie care a îngropat tot peisajul sub ea.*

Și el totuși aude cântec.

Vag, dar frumos – un dulce sunet armonic, care-l face să tremure și să se gândească la Susan: pasăre și urs, iepure și pește.

*Deodată, catârul lui Sheemie (*Caprichoso, *își zice Roland,* un nume frumos*) îl depășește, galopând în gol cu ochii luminoși ca focurile-palide în* lumbre fuego *al tornadei. În urma lui, purtând un sombrero și călărind o mătură împodobită cu amulete sărbătorești fâlfâitoare, vine Rhea de pe Cöos. „Pun eu mâna*

pe tine, frumușelule!" strigă ea spre catârul în goană și apoi, râzând spart, dispare cât ai clipi.

Roland plonjează în beznă și, dintr-odată, i se taie respirația. Lumea din jurul lui e un întuneric otrăvitor; aerul pare să i se târască pe piele ca un strat de gândaci. E lovit din toate părțile de pumni invizibili, apoi împins în jos într-un plonjon atât de violent, încât se teme că se va face fărâme la contactul cu pământul: astfel căzut-a Lord Perth.

Câmpii pustiite și sate părăsite se desprind din semiîntuneric; vede copaci distruși care nu aruncă nicio umbră – o, dar totul e o umbră aici, totul e moarte aici, aceasta este marginea Lumii de Capăt, unde într-o zi întunecată el va ajunge, și totul e moarte aici.

„Pistolarule, acesta e Bubuit de Tunet."

„Bubuit de Tunet, repetă el.

„Aici se găsesc cei care nu respiră; fețele palide."

„Cei care nu respiră. Fețele palide."

Da. Știe asta, într-un fel. Acesta este locul soldaților masacrați, timona despicată, halebarda ruginită; de aici vin războinicii palizi. Acesta este Bubuit de Tunet, unde ceasurile merg înapoi și cimitirele își vomită morții.

În față este un copac aidoma unei mâini încovoiate, strânse; pe cea mai înaltă ramură a lui a fost tras în țeapă un billy-bumbler. Ar trebui să fi murit, dar pe când tornada roz îl poartă pe Roland pe lângă el, animalul înalță capul și se uită la el cu o durere și o oboseală inexprimabile. „Ete!" strigă el, după care dispare și mulți ani va fi dat uitării.

„Uită-te înainte, Roland – vezi-ți destinul."

Acum, deodată, recunoaște vocea aceea – este vocea Țestoasei. Se uită și vede o strălucire albastră-aurie puternică străpungând întunecimea murdară a Bubuitului de Tunet. Apucă doar să o zărească și iese din beznă, ieșind la lumină ca o ființă care eclozează, o creatură născându-se într-un târziu.

„Lumină! Să se facă lumină!"

exclamă vocea Țestoasei și Roland trebuie să-și acopere ochii cu mâinile și să se uite printre degete ca să nu fie orbit. Sub el se află o câmpie de sânge – sau așa crede el atunci, un băiat de paisprezece ani care în ziua aceea a ucis pentru prima dată cu adevărat. Acesta este sângele care s-a scurs din Bubuit de Tunet și care amenință să acopere partea noastră de lume, *își spune și doar peste ani*

neștiuți va redescoperi, în sfârșit, timpul petrecut în globul de cristal și va pune această amintire alături de visul lui Eddie și le va spune celor trei compadres *ai săi, pe când vor ședea pe banda de avarie a autostrăzii la capătul nopții, că s-a înșelat, că a fost păcălit de lumina apărută atât de brusc după umbrele din Bubuit de Tunet. „Nu era sânge, ci trandafiri", le spune lui Eddie, Susannah și Jake.*

„Pistolarule, uită-te – uită-te acolo."

Da, e acolo, un pilastru negru-cenușiu prăfuit înălțându-se la orizont: Turnul Întunecat, locul în care toate Grinzile, toate liniile de forță converg. În ferestrele lui care urcă în spirală vede pâlpâiri de foc albastru, electric, și aude strigătele tuturor celor ferecați înăuntru; simte deopotrivă forța locului și negativitatea lui; simte cum Turnul corupe toate lucrurile, subțiind granițele dintre lumi, simte cum potențialul lui malefic crește chiar în timp ce boala îi slăbește coerența și concretețea, ca un corp cotropit de cancer; acest brat de piatră neagră-cenușie este cel mai mare mister din lume și cea din urmă ghicitoare sumbră.

Este Turnul, cel care se înalță spre cer, Turnul Întunecat, și-n vreme ce se năpustește spre el în tornada roz, Roland își spune: Voi intra în tine, eu și prietenii mei, dacă asta va fi vrerea *ka*-ului; vom intra în tine și vom birui negativitatea dinlăuntrul tău. Vor mai trece poate ani, dar jur pe pasăre și urs, pe iepure și pește, pe tot ce iubesc că...

Dar acum cerul se umple de nori pâcloși care ies din Bubuit de Tunet și lumea începe să se întunece; lumina albastră din ferestrele Turnului strălucește puternic, transformându-le în ochi fremătând de nebunie, și Roland aude mii de voci, voci care se tânguiesc și strigă.

„Vei ucide toate lucrurile și toate persoanele pe care le iubești",

spune vocea Țestoasei și acum e o voce crudă, neîndurătoare și crudă.

„Și Turnul tot va rămâne ferecat înaintea ta."

Pistolarul inspiră cât de adânc poate și își adună toate forțele; când își strigă răspunsul Turnului, o face pentru toate generațiile de un sânge cu el: NU! NU-MI VA REZISTA! CÂND VOI VENI AICI ÎN CARNE ȘI OASE, NU-MI VA REZISTA! JUR PE NUMELE TATĂLUI MEU! NU-MI VA REZISTA!

„Atunci, mori",

spune vocea și Roland e aruncat spre peretele de piatră neagră-cenușie a Turnului pentru a fi strivit ca un gândac. Dar înainte să se întâmple asta...

6

Cuthbert și Alain îl priveau pe Roland tot mai îngrijorați. Ținea bucata din Curcubeul lui Maerlyn ridicată în fața ochilor, adăpostită în căușul palmelor așa cum un mesean ar ține pocalul ceremonial înainte să rostească un toast. Punga cu șiret zăcea mototolită pe bombeurile prăfuite ale cizmelor sale; obrajii și fruntea lui erau îmbăiate într-o strălucire roz care nu-i plăcea niciunuia dintre cei doi băieți. Părea vie, cumva, și înfometată.

Își spuseră, ca într-un singur gând: *Nu-i pot vedea ochii. Unde sunt ochii lui?*

– Roland? repetă Cuthbert. Dacă vrem să ajungem la Stânca Suspendată înainte să fie pregătiți să ne primească, trebuie să pui chestia aia deoparte.

Roland nu schiță niciun gest de a lăsa globul jos. Murmură ceva în barbă; mai târziu, când Cuthbert și Alain avură ocazia să-și compare impresiile, fură de acord că spusese *bubuit de tunet*.

– Roland? întrebă Alain, făcând un pas în față.

La fel de ușor cum un chirurg își introduce bisturiul în corpul unui pacient, băiatul își strecură mâna dreaptă între curbura globului și fața aplecată, studioasă, a lui Roland. Nicio reacție. Alain se trase înapoi și se întoarse spre Cuthbert.

– Îl poți atinge? întrebă Bert.

Alain negă din cap.

– Deloc. E ca și când ar fi plecat undeva departe.

– Trebuie să-l trezim.

Vocea lui Cuthbert era uscată ca iasca și tremura.

– Vannay ne-a spus că dacă trezești prea repede o persoană afundată adânc într-o transă hipnotică, poate înnebuni, spuse Alain. Ți-amintești? Nu știu dacă am curajul să...

Roland se mișcă. Orbitele roz unde-i fuseseră ochii părură să strălucească. Buzele i se întinseră într-o linie de o fermitate amară, pe care amândoi o cunoșteau bine.

– *Nu! Nu-mi va rezista!* strigă el cu un glas care le făcu amândurora pielea de găină; aceea nu era vocea lui Roland, cel puțin nu așa cum era el acum; aceea era vocea unui bărbat.

– Nu, zise Alain mult mai târziu, când Roland dormea și el și Cuthbert stăteau în fața focului. Aceea era vocea unui rege.

Acum însă, paralizați de frică, nu făcură amândoi decât să se uite la prietenul lor absent, care răcnea.

– *Când voi veni aici în carne și oase, nu-mi va rezista! Jur pe numele tatălui meu, NU-MI VA REZISTA!*

Apoi, când chipul de un roz nenatural al lui Roland se schimonosi precum chipul unui om pus în fața unei orori inimaginabile, Cuthbert și Alain făcură un salt în față. Nu se mai punea doar problema uciderii lui într-o încercare de a-l salva; dacă nu făceau ceva, globul de cristal avea să-l ucidă el, sub ochii lor.

În curtea de la Bar K, Cuthbert fusese cel care îl lovise pe Roland; de data aceasta Alain făcu onorurile, aplicând o dreaptă puternică în mijlocul frunții pistolarului. Roland se prăvăli pe spate, globul scăpându-i din mâini și teribila lumină roz părăsindu-i fața. Cuthbert îl prinse pe băiat și Alain prinse globul. Strălucirea lui roz era ciudat de stăruitoare, lovindu-i ochii și agățându-i mintea, dar Alain vârî hotărât sfera înapoi în punga cu șiret fără a se uita la ea... și când trase de nojiță, strângând gura pungii, văzu lumina roz stingându-se, ca și când ar fi știut că pierduse. De data aceasta, cel puțin.

Se întoarse și se crispă văzând vânătaia care se întindea în mijlocul frunții lui Roland.

– E...

– Leșinat, zise Cuthbert.

– Ar fi bine să-și revină repede.

Cuthbert îi aruncă o privire sumbră, neobișnuit de serios.

– Da, spuse, ai mare dreptate în privința asta.

7

Sheemie aștepta la baza scărilor care coborau în zona bucătăriei, schimbându-și neastâmpărat greutatea de pe un picior pe celălalt și așteptând ca sai Thorin să se întoarcă sau să-l strige. Nu știa de cât timp era femeia în bucătărie, dar i se părea o veșnicie. Voia să o vadă întorcându-se și, mai important ca asta – mai important ca orice – voia să o vadă aducând-o cu ea pe

Susan-sai. Locul acela și ziua aceea îi dădeau lui Sheemie un presentiment rău; un presentiment care se întuneca precum cerul, acum aproape complet acoperit de fum spre vest. Ce se întâmpla acolo, sau dacă avea vreo legătură cu bubuiturile ca de tunet pe care le auzise mai devreme, Sheemie nu știa; dar voia să plece de acolo înainte ca soarele învăluit în fum să se ducă la culcare și *adevărata* Lună a Demonului, și nu palida ei fantomă din timpul zilei, să urce pe cer.

Una dintre ușile batante dintre coridor și bucătărie se deschise și Olive ieși grăbită. Era singură.

– E-n cămară, da, spuse femeia.

Își prefiră degetele prin părul cărunt.

– Asta am reușit să scot de la cei doi *puparas*, dar nimic altceva. Am știut că e zadarnic să insist imediat ce au început să vorbească crancul ăla al lor.

Nu exista niciun cuvânt potrivit pentru dialectul *vaqueros* din Mejis, dar „cranc" era suficient de bun pentru cetățenii de viță nobilă din Baronie. Olive îi cunoștea pe amândoi bărbații care păzeau cămara, în felul acela vag al unei persoane care odinioară călărea mult și schimba bârfe alături de călărețiii de pe Povârniș, și știa foarte bine că băieții ăia știau să vorbească și altceva decât cranc. Acum apelaseră la el ca să se poată preface că nu o înțeleg și să-i scutească pe toți, pe ei și pe ea deopotrivă, de stânjeneala unui refuz direct. Cam din același motiv se făcuse și ea că plouă, deși ar fi putut răspunde foarte bine în cranc – și i-ar fi putut numi într-un fel în care mamele lor nu-i numiseră niciodată – dacă ar fi vrut.

– Le-am spus că sunt oameni sus, continuă ea, și că am impresia că urmăresc să fure argintăria. Le-am spus că vreau să-i alunge pe acei *malofícios*. Ei au făcut mai departe pe proștii. *No habla, sai.* Căcat. *Căcat!*

Sheemie se gândi să spună că nu erau decât două jigodii bătrâne, dar se hotărî să păstreze tăcerea. Femeia se plimba de colo-colo în fața lui și arunca din când în când priviri aprige spre ușile închise ale bucătăriei. În cele din urmă, se opri iarăși în fața lui Sheemie.

– Întoarce-ți buzunarele pe dos, îi comandă. Să vedem ce ai de folos.

Sheemie se execută, scoțând dintr-unul un briceag mic (primit în dar de la Stanley Ruiz) și un fursec mâncat pe jumătate. Din celălalt scoase trei petarde mici, una mare și câteva chibrituri cu sulf.

Când le văzu, lui Olive îi sclipiră ochii.

– Ascultă la mine, Sheemie, spuse ea.

8

Cuthbert bătu uşor faţa lui Roland fără niciun rezultat. Alain îl împinse în lături, îngenunche şi luă mâinile pistolarului. Niciodată nu-şi mai folosise talentul în felul acesta, dar i se spusese că era posibil – că puteai ajunge la mintea altei persoane, măcar în unele cazuri.

Roland! Roland, trezeşte-te! Te rog! Avem nevoie de tine!

La început nu se întâmplă nimic. Apoi Roland se mişcă, murmură şi îşi trase mâinile din ale lui Alain. În clipa dinainte ca ochii lui să se deschidă, amândoi băieţii fură atinşi de aceeaşi teamă privind ceea ce puteau să vadă: nici urmă de ochi, ci doar o lumină roz, dementă.

Dar erau ochii lui Roland, sigur că da – ochii aceia albaştri şi reci de pistolar.

Se strădui să se ridice în picioare şi nu reuşi din prima. Întinse mâinile. Cuthbert îl luă de una, Alain de cealaltă. Când îl traseră sus, Bert observă un lucru straniu şi înfricoşător: în părul lui Roland apăruseră fire albe. În acea dimineaţă nu avea niciunul; ar fi putut jura asta. Dimineaţa fusese însă cu mult timp în urmă.

– Cât am fost inconştient?

Roland îşi atinse vânătaia din mijlocul frunţii cu vârfurile degetelor şi se crispă.

– Nu mult, răspunse Alain. Cinci minute, poate. Roland, îmi pare rău că te-am lovit, dar n-am avut de ales. Era... Am crezut că te ucide.

– Poate că asta şi făcea. E întreg?

Alain arătă fără o vorbă spre punga cu şiret.

– Bun. E mai bine să-l ducă de aici înainte unul dintre voi. Eu aş putea fi...

Căută cuvântul potrivit şi când îl găsi, un zâmbet firav şi rece îi atinse colţurile gurii.

– ... tentat, încheie el. Hai să plecăm la Stânca Suspendată. Încă n-am terminat treaba.

– Roland..., începu Cuthbert.

Roland se întoarse, ținând o mână pe cornul șeii calului său.

Cuthbert își umezi buzele și, pentru un moment, Alain nu crezu că va izbuti să articuleze întrebarea. *Dacă nu întreabă el, întreb eu*, gândi Alain... dar Bert reuși, rostind cuvintele dintr-o suflare.

– Ce ai văzut?

– Multe, spuse Roland. Am văzut multe, dar majoritatea mi se șterg deja din minte, așa cum se întâmplă cu visele când te trezești. Ce-mi amintesc, totuși, vă voi spune pe drum. Trebuie să știți și voi, pentru că schimbă totul. Ne vom întoarce în Gilead, dar nu pentru mult timp.

– Unde plecăm după aceea? întrebă Alain, urcând pe cal.

– Spre vest. În căutarea Turnului Întunecat. Asta, dacă supraviețuim zilei de astăzi. Haideți să rezolvăm treaba cu rezervoarele alea.

9

Cei doi *vaqueros* își rulau țigări când se auzi un bubuit puternic la etaj. Tresăriră amândoi și se uitară unul la celălalt, tutunul din foițele de țigară căzând la podea cu mișcări maronii, lenețe. O femeie țipă. Ușile se dădură de perete. Era văduva primarului din nou, acum însoțită de o slujnică. Bărbații o cunoșteau bine – Maria Tomas, fiica unui vechi *compadre* de la Piano Ranch.

– Ticăloșii ăia de hoți au dat foc casei! strigă Maria, adresându-li-se în cranc. Veniți să ajutați!

– Maria, sai, avem ordin să păzim...

– O *putina* încuiată în cămară? strigă Maria, săgetându-i din priviri. Haideți, măgari bătrâni și proști, înainte să ia foc toată casa! Dacă nu, va trebui să-i explicați lui señor Lengyll de ce ați stat aici cu degetele în cur în timp ce Faleza ardea în jurul urechilor voastre!

– Duceți-vă! se răsti Olive. Sunteți lași cumva?

Se auziră alte câteva bubuituri mai slabe când, deasupra lor, în salonul cel mare, Sheemie aprinse petardele mici. Folosi același chibrit să aprindă draperiile.

Cei doi *vaqueros* schimbară o privire.

– *Andelay*, zise cel mai în vârstă, după care se uită înapoi la Maria. Nu se mai încurcă să vorbească în cranc. Păzeşte uşa, spuse.

– Ca un vultur, aprobă ea.

Cei doi bărbaţi dădură buzna afară, unul strângând curelele *bolas*-ului său, celălalt scoţând un cuţit lung din teaca de la cingătoare.

Imediat ce femeile le auziră paşii pe scările din capătul holului, Olive înclină din cap spre Maria şi traversară împreună încăperea. Maria trase zăvoarele; Olive deschise uşa. Susan ieşi imediat, uitându-se de la una la cealaltă, apoi surâzând timid. Maria icni văzând faţa umflată a stăpânei sale şi sângele întărit în jurul nasului.

Susan o luă pe Maria de mână înainte ca slujnica să o poată atinge pe faţă şi îi strânse uşor degetele.

– Crezi că acum m-ar mai dori Thorin? întrebă ea şi abia atunci păru să îşi dea seama cine era celălalt salvator al ei. Olive... sai Thorin... îmi pare rău. N-am vrut să fiu crudă. Dar trebuie să crezi că Roland, cel pe care tu îl ştii drept Will Dearborn, niciodată n-ar...

– Ştiu prea bine, zise Olive, şi nu e timp pentru asta acum. Vino.

Ea şi Maria o conduseră pe Susan afară din bucătărie, în direcţie opusă scărilor care urcau în corpul principal al conacului, spre odăile de depozitare din capătul nordic al nivelului de jos. În mercerie, Olive le spuse celor două să aştepte. Lipsi preţ de aproximativ cinci minute, însă Susanei şi Mariei li se păru o veşnicie.

Când se întoarse, Olive purta un poncho viu colorat mult prea mare pentru ea – poate că-i aparţinuse soţului ei, numai că Susanei i se părea prea mare şi pentru răposatul primar. Olive vârâse o bucată în lateralul jeanşilor, ca să nu se împiedice în el. Pe braţ mai avea două, atârnate ca nişte pături, dar mai mici şi mai uşoare.

– Îmbrăcaţi astea, zise ea. Va fi frig.

Părăsind merceria, străbătură un pasaj îngust pentru servitori către spatele curţii. Acolo, dacă aveau noroc (şi dacă Miguel încă era inconştient), Sheemie avea să le aştepte cu caii pregătiţi. Olive spera din tot sufletul să aibă noroc. Voia ca Susan să plece în siguranţă din Hambry înainte de apusul soarelui.

Şi înainte de răsăritul lunii.

10

– Susan a fost luată prizonieră, le spuse Roland celorlalți în timp ce călăreau spre vest către Stânca Suspendată. Acesta-i primul lucru pe care l-am văzut în glob.

Vorbi cu un aer de absență atât de profundă, încât Cuthbert aproape că trase de frâie. Acela nu era amantul înfocat din ultimele câteva luni. Era ca și cum înăuntrul sferei Roland ar fi găsit un vis pe care să-l urmărească prin aerul roz și că o parte din el încă făcea asta. *Sau visul îl urmărește pe el?* se întrebă Cuthbert.

– Poftim? întrebă Alain. Susan a fost luată? Cum? De cine? E bine?

– A fost luată de Jonas. A rănit-o, dar nu foarte tare. Se va vindeca... și va trăi. M-aș întoarce într-o clipită dacă aș crede că viața ei e-ntr-un real pericol.

Înaintea lor, apărând și dispărând în praf ca un miraj, se profila Stânca Suspendată. Cuthbert vedea lumina soarelui reflectându-se cețos în rezervoare și mai vedea și oameni. Mulți la număr. Dar și mulți cai. Mângâie grumazul bidiviului său, apoi se uită într-o parte pentru a se asigura că Alain luase mitraliera lui Lengyll. O luase. Cuthbert duse mâna la spate, asigurându-se că avea praștia. O avea. La fel și punguța din velur cu muniție, care conținea acum, pe lângă bile de oțel, și câteva petarde furate de Sheemie.

Își folosește oricum toată forța voinței pentru a se înfrâna să nu se întoarcă, își spuse Cuthbert. Descoperi că acest lucru era reconfortant – uneori Roland îl speria. Era ceva în el care depășea simpla voință. Ceva ca nebunia. Dacă era prezentă, te bucurai dacă o aveai de partea ta... dar cel mai des îți doreai să nu fie prezentă. De partea *oricui* ar fi fost.

– Unde este Susan? întrebă Alain.

– Reynolds a dus-o înapoi la Faleză. E încuiată în cămară... sau *era* încuiată acolo. Nu știu exact, fiindcă...

Roland făcu o pauză de gândire.

– Globul vede departe, dar uneori vede mai mult. Uneori vede un viitor care e deja în desfășurare.

– Cum e posibil ca viitorul să fie deja în desfășurare? întrebă Alain.

– Nu știu și nu cred că așa a fost mereu. Cred că are legătură mai mult cu lumea noastră decât cu Curcubeul lui Maerlyn. Timpul curge ciudat acum.

Știm asta, nu? Cum par lucrurile uneori să... alunece. E aproape ca și când ar exista o deșirare peste tot, una care destramă lucrurile. Dar Susan e în siguranță. Știu asta și mie îmi ajunge. Sheemie se duce să o ajute... sau *acum* o ajută. Cumva, Jonas nu l-a văzut pe Sheemie, iar el a mers după Susan până la Faleză.

– Bravo lui Sheemie! zise Alain și lovi cu pumnul în aer. Ura! Apoi: Dar noi? Pe noi ne-ai văzut în viitor?

– Nu. Partea asta s-a derulat cu repeziciune – am apucat să arunc doar o privire înainte ca globul să mă poarte altundeva. Să mă poarte *în zbor*, parcă. Dar... am văzut fum la orizont. Asta mi-amintesc. Putea fi fumul de la rezervoarele aprinse sau de la mormanul de crengi din fața Ochetului, sau amândouă. Cred că vom avea câștig de cauză.

Cuthbert se uită la vechiul său prieten într-un fel ciudat. Tânărul atât de înamorat încât Bert fusese nevoit să-l culce la pământ pentru a-l face să-și amintească ce responsabilități avea... unde era tânărul acela, mai exact? Ce îl făcuse să se schimbe și îi dăduse firele acelea neliniștitoare de păr alb?

– Dacă supraviețuim celor ce ne așteaptă, rosti Cuthbert, privindu-l pe pistolar îndeaproape, ne vom întâlni cu ea pe drum. Nu-i așa, Roland?

Văzu durerea de pe chipul pistolarului și atunci înțelese: îndrăgostitul era acolo, însă globul de cristal îi răpise bucuria și-i lăsase doar suferința. Aceasta și un nou țel – da, Cuthbert o simțea foarte bine – care încă nu fusese declarat.

– Nu știu, recunoscu Roland. Aproape că sper să nu fie așa, întrucât niciodată nu vom mai putea fi cum am fost.

– *Poftim?*

De data aceasta, Cuthbert *chiar* trase de frâie.

Roland se uită la el îndeajuns de calm, dar acum avea lacrimi în ochi.

– Suntem sclavii *ka*-ului, spuse pistolarul. *Ka* este ca vântul, cum spune Susan.

Se uită întâi la Cuthbert în stânga sa, apoi la Alain în dreapta.

– Turnul este *ka*-ul nostru; al meu, în mod special. Dar nu este al ei și nici ea a mea. Așa cum nici John Farson nu mai este *ka*-ul nostru. Nu mergem spre oamenii lui pentru a-l înfrânge pe el, ci doar pentru că ei ne stau în cale.

Ridică mâinile și le lăsă să cadă înapoi, ca pentru a spune: *Ce altceva vreți să vă mai spun?*

– Nu *există* niciun Turn, Roland, zise Cuthbert pe un ton răbdător. Nu știu ce ai văzut în globul ăla de cristal, dar nu *există* niciun Turn. Ei, ca simbol, da,

presupun că există – asemenea Cupei lui Arthur sau Crucii Omului-Iisus – dar nu ca lucru real, o clădire adevărată...

– Ba da, insistă Roland. Este real.

Se uitară nesiguri la el și nu văzură pic de îndoială pe chipul său.

– Este real și tații noștri știu. Dincolo de ținutul întunecat – nu-mi amintesc numele lui acum, e unul dintre lucrurile pe care le-am pierdut – se află Lumea de Capăt, iar în Lumea de Capăt se înalță Turnul Întunecat. Existența lui este marele secret pe care îl păstrează tații noștri; este ceea ce i-a ținut laolaltă drept *ka-tet* de-a lungul tuturor anilor de declin al lumii. Când ne întoarcem în Gilead – *dacă* ne întoarcem, și acum cred că așa va fi – le voi spune ce am văzut și ei îmi vor confirma spusele.

– Ai văzut toate astea în sferă? întrebă Alain într-o șoaptă mirată.

– Am văzut multe.

– Dar nu și pe Susan Delgado, zise Cuthbert.

– Nu. Când vom termina cu oamenii de acolo și ea va termina cu Mejisul, rolul ei în *ka-tet*-ul nostru va lua sfârșit. Înăuntrul globului mi s-a dat de ales: Susan și viața mea ca soț al ei și tată al copilului pe care îl poartă acum... sau Turnul.

Roland se șterse pe față cu o mână care tremura.

– Aș alege-o pe Susan într-o clipită, dacă n-aș ști un lucru: Turnul se năruiește, și dacă el cade, tot ce cunoaștem noi va fi spulberat. Va urma un haos pe care nici nu ni-l putem închipui. Trebuie să mergem... *și vom merge.*

Deasupra obrajilor săi tineri și neridați, sub fruntea sa tânără și neridată, străluceau ochii de străvechi ucigaș pe care Eddie Dean avea să-i zărească în oglinda din toaleta unui avion de linie. Acum însă înotau în lacrimi copilărești.

Totuși, în glasul lui nu era nimic copilăresc.

– Eu aleg Turnul. Nu am încotro. Fie ca ea să ducă o viață bună și lungă alături de altcineva... și așa va fi, cu timpul. Cât despre mine, eu aleg Turnul.

11

Susan urcă pe Pylon, pe care Sheemie se grăbise să-l aducă în spatele curții după ce dăduse foc draperiilor din sala mare. Olive Thorin stătea călare pe

unul dintre juganii Baroniei împreună cu Sheemie, în spatele ei, care îl ținea pe Capi de frâu. Maria deschise poarta din spate, le ură noroc și cei trei porniră la trap. Soarele începuse să coboare, dar vântul risipise bună parte din fumul care se ridicase mai devreme. Orice s-ar fi întâmplat în deșert, acum se terminase... sau se petrecea la un alt nivel al aceluiași timp prezent.

Roland, îți doresc tot binele, gândi Susan. *Ne vom vedea curând, dragul meu... cât pot eu de curând.*

– De ce mergem spre nord? întrebă ea după o jumătate de oră de călărit în tăcere.

– Pentru că Drumul Dinspre Mare e cel mai bun.

– Dar...

– Liniște! Vor descoperi că ai dispărut și vor căuta întâi prin casă... dacă nu va arde complet. Când nu te vor găsi acolo, vor trimite iscoade spre vest, de-a lungul Drumului Mare.

Îi aruncă Susanei o ocheadă care nu avea multe în comun cu Olive Thorin cea șovăielnică și emotivă pe care oamenii din Hambry o știau... sau credeau că o știu.

– Dacă eu știu că aceea e direcția pe care ai alege-o, vor ști și cei pe care am face bine să-i ocolim.

Susan tăcu. Era prea confuză ca să vorbească, însă Olive părea să știe ce făcea și Susan era bucuroasă pentru asta.

– Până când se vor apuca de amușinat în vest, se va lăsa întunericul. În noaptea asta vom sta într-una dintre peșterile de pe faleza mării, la distanță de aproximativ opt kilometri de aici. Sunt fiică de pescar și cunosc toate peșterile alea ca pe propria-mi palmă.

Amintirea peșterilor în care se jucase în copilărie păru să o înveselească.

– Mâine o vom lua spre vest, cum dorești tu. Mă tem că o bucată de drum vei avea ca bonă o văduvă bătrână și grasă. Ar fi bine să te obișnuiești cu ideea.

– Ești prea bună, spuse Susan. Ar trebui să ne trimiți pe mine și pe Sheemie singuri, sai.

– Și unde să mă întorc? Păi, nu vezi că nu-s în stare să fac să-mi asculte ordinul nici măcar doi văcari bătrâni puși de strajă în bucătărie? Acum, Fran Lengyll e șeful șefilor și n-am nici cea mai mică dorință să stau ca să văd cum se descurcă. Și cu atât mai puțin să văd dacă decide că-i e mai bine să mă declare

nebună și să mă pună la loc sigur într-o *haci* cu drugi de fier la ferestre. Sau ar trebui, oare, să văd cum se va descurca Hash Renfrew ca primar, stând cu cizmele săltate pe mesele mele?

Olive râse fără fereală.

– Sai, îmi pare rău.

– Ne va părea tuturor rău mai târziu, spuse Olive, părând remarcabil de veselă la gândul acesta. Pentru moment, cel mai important lucru e să ajungem la peșterile alea neobservați. Trebuie să pară că am dispărut în neant. Stai așa.

Olive opri calul, se ridică în scărițe, se uită în jur pentru a-și stabili poziția, încuviință, după care se întoarse în șa ca să-i poată vorbi lui Sheemie.

– Tinere, e timpul ca tu să sui pe vrednicu-ți catâr și să te întorci la Faleză. Dacă sunt călăreți pe urmele noastre, trebuie să-i întorci din drum cu câteva vorbe bine alese. Vrei să faci asta?

Sheemie afișă o expresie îndurerată.

– Nu știu nicio vorbă aleasă, sai Thorin, zău așa. Aproape că nu știu niciun fel de vorbă.

– Prostii, făcu Olive și-l sărută pe frunte. Du-te înapoi într-un trap susținut. Dacă nu vezi pe nimeni venind după noi până când soarele va atinge dealurile, întoarce-te spre nord și vino înapoi. Te vom aștepta lângă indicator. Știi unde zic?

Sheemie credea că da, deși acela marca limita extremă a micului perimetru cunoscut lui.

– Ăla roșu? Cu sombrero pe el și săgeată arătând înapoi spre oraș?

– Exact ăla. Nu vei ajunge până acolo decât după lăsarea întunericului, dar în noaptea asta luna va împrăștia destulă lumină. Dacă nu vii imediat, te așteptăm. Dar trebuie să te duci înapoi și să întorci din drum pe oricine vine pe urmele noastre. Ai înțeles?

Sheemie înțelesese. Coborî de pe calul lui Olive, îl chemă pe Caprichoso și urcă în spinarea lui, crispându-se din cauza locului de care îl mușcase catârul.

– Așa fie, Olive-sai.

– Bravo, Sheemie. Bravo. Du-te, atunci.

– Sheemie? spuse Susan. Vino la mine o clipă, te rog.

Băiatul se duse, ţinându-şi pălăria în mâini şi uitându-se în sus la ea cu veneraţie. Susan se aplecă şi îl sărută nu pe frunte, ci drept şi ferm pe gură. Sheemie aproape că leşină.

– Mulţam-sai, zise Susan. Pentru tot.

Sheemie aprobă din cap. Când vorbi, nu reuşi s-o facă decât în şoaptă.

– N-a fo' decât *ka*-ul, zise el. Ştiu asta... dar te iubesc, Susan-sai. Du-te cu bine. Ne vedem curând.

– Abia aştept.

Curând nu mai veni însă, şi nici mai târziu nu mai există. Sheemie aruncă o singură privire înapoi pe când îşi îmboldea catârul spre sud şi flutură din mână. Susan ridică şi ea mâna în semn de salut. Fu ultima oară când Sheemie o văzu şi în multe feluri asta era o binecuvântare.

12

Latigo dispusese pichete la distanţă de un kilometru şi jumătate de Stânca Suspendată, dar băiatul blond pe care Roland, Cuthbert şi Alain îl întâlniră pe când se apropiau de rezervoare părea confuz şi nesigur de sine, şi nu reprezenta un pericol pentru nimeni. Avea răni de scorbut în jurul gurii şi nasului, sugerând că oamenii pe care Farson îi trimisese în acea misiune călăriseră din greu şi cu viteză, fără prea multe provizii proaspete.

Când Cuthbert oferi *sigulul* Omului de Bine – mâinile strânse la piept, stânga deasupra dreptei, apoi ambele întinse spre persoana salutată – răcanul blond procedă la fel, cu un zâmbet recunoscător.

– Cine vine şi de ce? întrebă el, vorbind cu un puternic accent din Lumea Dinăuntru; lui Roland, i se părea că băiatul era un nordit.

– Trei băieţi care au ucis două gângănii mari şi apoi au rupt-o la fugă spre refugiul dealurilor, răspunse Cuthbert.

Ştia destul de bine să imite voci şi reproduse accentul băiatului fără greş.

– A avut loc o luptă. Acum s-o fi terminat, dar s-au bătut crâncen.

– Ce...

– Nu este timp, zise Roland tăios. Avem depeşe.

Își încrucișă mâinile la piept și le întinse.

– Heil! Farson!

– Omul de Bine! răspunse blondul cu promptitudine.

Întoarse salutul cu un zâmbet care transmitea că l-ar fi întrebat pe Cuthbert de unde se trăgea și cu cine era rudă, dacă ar fi avut mai mult timp. Apoi trecură de el și pătrunseră în perimetrul lui Latigo. Nimic mai ușor.

– Țineți minte că lovim și fugim, spuse Roland. Nu vă opriți pentru nimic. Ce nu putem rezolva lăsăm în urmă – nu facem o a doua încercare.

– Pe toți zeii, nici măcar să nu sugerezi așa ceva, zise Cuthbert, deși surâdea.

Își scoase praștia din teaca ei artizanală și îi testă elasticul cu degetul mare. Apoi își linse degetul și-l ridică în vânt. Nicio problemă de aici, dacă atacau pe direcția aceea; vântul era puternic, dar sufla din spatele lor.

Alan își luă din spate mitraliera lui Lengyll, o privi cu îndoială, după care trase de piedică.

– Nu știu ce să spun despre asta, Roland. E încărcată și cred că înțeleg cum se folosește, dar...

– Atunci, folosește-o, zise Roland.

Începeau să prindă viteză acum, copitele cailor bubuiau pe solul dur. Vântul sufla în rafale, umflându-le poncho-urile în față.

– Pentru genul ăsta de treabă a fost făcută. Dacă se blochează, arunc-o și folosește-ți revolverul. Ești gata?

– Da, Roland.

– Bert?

– Mdie, zise Cuthbert exagerând accentul de Hambry, chiar sunt, chiar așa.

Înaintea lor, praful era stârnit de grupurile de călăreți care se plimbau prin fața și prin spatele rezervoarelor, pregătind convoiul de plecare. Oamenii fără cal întorceau curioși capul după nou-veniți, însă o făceau cu o fatală lipsă de panică.

Roland scoase ambele revolvere.

– *Gilead!* strigă el. *Heil! Gilead!*

Îi dădu pinteni lui Rusher, făcându-l să galopeze. Ceilalți doi băieți îi urmară exemplul. Cuthbert se afla iarăși în mijloc, șezând pe frâie, cu praștia în mână și un evantai de chibrituri între buzele bine strânse.

Pistolarii se avântară spre Stânca Suspendată ca niște furii.

13

La douăzeci de minute după ce-l trimiseseră pe Sheemie înapoi, Susan şi Olive ajunseră la o cotitură bruscă şi se treziră faţă în faţă cu trei bărbaţi stând călare în drum. În razele oblice ale soarelui, Susan văzu că cel din mijloc avea un coşciug albastru tatuat pe mână. Era Reynolds. Fetei îi stătu inima în loc.

Pe cel din stânga lui Reynolds – purta o pălărie de văcar albă, murdară, şi suferea de strabism – nu-l cunoştea, dar cel din dreapta, care semăna cu un predicator cu inimă împietrită, era Laslo Rimer. La acesta se uită Reynolds după ce-i adresă Susanei un zâmbet.

– Ei, eu şi Las n-am putut bea nici măcar un pahar şi să rostim un cuvânt de adio pentru fratele lui plecat în lumea dreptilor, Cancelarul a Ce Vrei Tu şi Ministru de Mersi Foarte Mult, rosti Reynolds. Nici n-am ajuns bine în oraş, că am şi fost trimişi încoace. Eu n-am vrut să merg, dar... la naiba! Bătrâna aia-i de milioane. Ar putea convinge şi un cadavru să facă o felaţie, dacă-mi scuzi vorba spurcată. Cred însă că mătuşă-ta şi-a pierdut o roată sau două de la căruţă, sai Delgado. Ea...

– Prietenii tăi sunt morţi, îi spuse Susan.

Reynolds se întrerupse şi ridică din umeri.

– Ei, ei. Poate *si* şi poate *no*. Eu cred că m-am hotărât să călătoresc fără ei chiar dacă n-au mierlit-o. Da' s-ar putea să mai zăbovesc aici încă o noapte. Treaba asta cu Secerişul... Am auzit atâtea despre felul cum petrec oamenii în Baroniile Externe. Mai ales partea cu focul în aer liber.

Cel cu strabism râse flegmatic.

– Lăsaţi-ne să trecem, spuse Olive. Fata n-a făcut nimic şi nici eu n-am făcut.

– L-a ajutat pe Dearborn să evadeze, zise Rimer, pe cel care ţi-a ucis ţie soţul şi mie fratele. N-aş spune că asta este nimic.

– Zeii poate că-l vor reabilita pe Kimba Rimer în poiană, zise Olive, dar adevărul este că a prădat jumătate din vistieria oraşului ăstuia, şi ceea ce nu a pus în mâinile lui John Farson a ţinut pentru el.

Rimer se dădu înapoi ca pălmuit.

– Nu ştiai că ştiu? Laslo, aş putea fi furioasă la cât de puţin preţ aţi pus toţi pe mine... numai că de ce mi-aş dori să mă preţuiască unii de teapa ta?

Știam destul cât să-mi fie scârbă, să spunem doar atât. Știam că omul alături de care te afli...

– Taci din gură, murmură Rimer.

– ...e foarte probabil cel care l-a înjunghiat pe frate-tău în inima lui neagră; sai Reynolds a fost văzut chiar în dimineața aia în acea aripă de clădire, așa mi s-a spus...

– *Taci din gură, pizdă!*

– ...și eu asta cred.

– Mai bine fă cum îți zice, sai, și ține-ți gura, o sfătui Reynolds.

Ceva din buna dispoziție lenevoasă îi părăsise chipul. Susan își spuse: *Nu-i place ca oamenii să știe ce a făcut. Nici atunci când el e la conducere și ce știu ei nu-l poate afecta. Și e mai neînsemnat fără Jonas. Mult mai neînsemnat. Și o știe și el.*

– Lăsați-ne să trecem, repetă Olive.

– Nu, sai, nu pot face asta.

– Să te ajut eu, atunci?

În timpul palavrelor, mâna femeii se furișase sub poncho-ul extrem de larg și acum o scoase împreună cu un uriaș și antic *pistola* cu mâner din fildeș galben și țeavă filigranată din argint vechi, patinat. Deasupra lui era un aprinzător de alamă.

Olive n-ar fi trebui să scoată obiectul acela – i se agăță în poncho și fu nevoită să se lupte ca să-l elibereze. Nici să-i tragă piedica n-ar fi trebuit, întrucât pentru asta avu nevoie de ambele degete mari și de două încercări. Cei trei bărbați rămaseră însă împietriți de uimire văzând acea antică espingolă din mâinile ei, Reynolds la fel ca și ceilalți doi; ședea pe cal cu maxilarul căzut. Jonas ar fi râs cu lacrimi.

– *Pe ea!* strigă o voce spartă de bătrână dindărătul celor care blocau drumul. *Ce ați pățit, cretinilor? Șo pe ea!*

Reynolds tresări și duse mâna la armă. Se mișcă rapid, dar îi dăduse lui Olive un avantaj prea mare și fu înfrânt, înfrânt definitiv. Chiar când reuși să scoată arma din toc, văduva primarului ridică vechiul pistol cu ambele mâini și, mijind ochii ca o fetiță forțată să mănânce ceva scârbos, apăsă trăgaciul.

Scânteia se aprinse, dar pulberea udă scoase doar un *flup* slab și dispăru într-un norișor de fum albastru. Bila – suficient de mare să-i fi spulberat țeasta lui Clay Reynolds de la nas în sus, dacă ar fi fost proiectată – rămase pe țeavă.

În clipa următoare pistolul din mâna lui bubui. Calul lui Olive se cabră, nechezând. Olive căzu de pe jugan cu capul înainte, cu o gaură neagră în dunga portocalie a poncho-ului – dunga care trecea peste inimă.

Susan îşi auzi propriul strigăt. Sunetul păru să vină de foarte departe. Poate că ar fi continuat aşa un timp, dar apoi auzi tropotul copitelor unui ponei apropiindu-se din spatele bărbaţilor din drum... şi ştiu. Chiar înainte ca acela cu strabism să se dea la o parte, expunând-o, ea ştiu, şi strigătul ei încetă.

Poneiul căruia îi sleiseră puterile aducând-o pe vrăjitoare înapoi în Hambry fusese înlocuit cu unul odihnit, însă căruţa neagră era aceeaşi, cu aceleaşi simboluri cabalistice aurii şi cu acelaşi vizitiu. Rhea şedea cu frâiele în gheare, legănând din cap de pe o parte pe alta aidoma unui robot vechi şi ruginit, rânjind la Susan fără umor. Rânjind cum rânjeşte un cadavru.

– Salutare, dulceaţa mea mică, spuse ea, alintând-o aşa cum o alintase cu atâtea luni în urmă, în seara când Susan venise la coliba ei să-i fie dovedită cinstea.

În seara în care Susan venise alergând aproape tot drumul, binedispusă. În lumina Lunii Sărutărilor venise, cu sângele încins de la mişcare, rumenă în obraji.

– Pretinii şi amicii tăi de cordeală mi-au luat globu', auzi-mă, zise Rhea, cloncănind pentru a face poneiul să se oprească la câţiva paşi înaintea călăreţilor. Până şi Reynolds se uita în jos la ea cu nelinişte. Mi-au luat adorabila splendoare, ast-au făcut băieţii ăia răi. Băieţii ăia răi, răi. Da' mi-a arătat el multe cât timp l-am avut, mda. Vede departe şi nu-ntr-un singur fel. Multe le-am uitat... da' nu şi pe unde ai venit, dulceaţa mea mică. Nu pe unde zdreanţa aia bătrână care zace colo-n drum te-ar fi adus. Şi acuma tre' să te duci în oraş.

Rânjetul ei se lărgi, devenind ceva indescriptibil.

– A venit ceasul sărbătorii, auzi-mă.

– Lasă-mă să plec, zise Susan. Lasă-mă să plec, de nu vrei să răspunzi în faţa lui Roland din Gilead.

Rhea o ignoră şi i se adresă lui Reynolds.

– Leagă-i mâinile în faţă şi pune-o în căruţă. Sunt oameni care vor s-o vadă. S-o vadă bine îşi doresc ei şi fix asta vor primi. Dacă mătuşă-sa şi-a făcut bine treaba, vor fi mulţi în oraş. Urcaţi-o, acum, nu mai pierdeţi vremea.

14

Alain avu timp pentru un singur gând clar: *I-am fi putut ocoli – dacă ce spune Roland este adevărat, atunci numai globul Vrăjitorului contează, și pe acesta îl avem. I-am fi putut ocoli.*

Doar că, desigur, asta era imposibil. Sângele a o sută de generații de pistolari se opunea ideii. Cu sau fără Turn, hoții nu trebuia lăsați să plece cu prada. Mai ales dacă puteau fi împiedicați.

Alain se aplecă în față și vorbi direct în urechea calului.

– Dacă sari când încep să trag, își fac creierii chiseliță.

Roland deschise calea, luând-o înaintea celorlalți doi pe calul lui puternic. Grupul de oameni aflat în imediata apropiere – cinci sau șase călare, o duzină sau mai mult pe jos, cercetând o pereche de boi care trăseseră rezervoarele până acolo – căscară stupizi ochii la el până când Roland deschise focul, și după aceea se împrăștiară ca prepelițele. Îi nimeri pe toți călăreții; caii lor o luară la fugă într-un evantai deschis, trăgând frâiele după ei (și, într-un caz, un soldat mort). Undeva, cineva striga:

– Banditii! Banditii! Pe cai, proștilor!

– *Alain!* strigă Roland din goana calului.

În fața rezervoarelor, două mâini de călăreți și oameni înarmați se uneau – *convergeau* – formând o precară linie de apărare.

– Acum! Acum!

Alain ridică mitraliera, îi așeză patul de sârmă ruginită în scobitura umărului și își aminti puținul pe care îl știa despre armele cu foc repetat: țintește jos, executând un balans rapid și uniform.

Atinse trăgaciul și arma răsună în aerul prăfos, lovindu-i umărul într-o serie de reculuri rapide, împroșcând foc puternic prin capătul țevii perforate. Alain o mișcă de la stânga la dreapta, plimbând cătarea pe deasupra apărătorilor care se împrăștiau urlând și țintind pereții din oțel gros ai rezervoarelor.

Al treilea rezervor explodă de la sine. Sunetul pe care îl scoase nu semănă cu al niciunei explozii pe care Alain o auzise vreodată: un sfâșiat gutural, ca de mușchi, însoțit de o limbă sclipitoare de foc roșu-portocaliu. Învelișul de oțel se ridică în două jumătăți. Una dintre acestea se învârti

treizeci de metri în aer şi ateriză pe solul deşertului într-o movilă arzând cu furie; cealaltă se ridică drept într-o trâmbă de fum negru, uleios. O roată de lemn cuprinsă de flăcări se învârti pe fundalul cerului ca o farfurie şi căzu înapoi la pământ, lăsând în urma ei o dâră de scântei şi aşchii aprinse.

Oamenii fugeau strigând - unii pe jos, alţii cu trupul lipit de grumazul armăsarilor, cu ochii larg deschişi şi panicaţi.

Când Alain ajunse la capătul liniei de rezervoare, schimbă direcţia de mişcare a ţevii. Mitraliera frigea în mâinile sale acum, însă el nu-şi luă degetul de pe trăgaci. În lumea aceea, trebuia să foloseşti ceea ce puteai atât timp cât încă funcţiona. Sub el, calul gonea ca şi când ar fi înţeles fiecare cuvinţel pe care stăpânul său i-l şoptise la ureche.

Încă unul! Vreau încă unul!

Dar înainte să mai poată arunca un rezervor în aer, arma îşi încheie răpăitul - poate se blocase, poate se golise. Alain o aruncă în lături şi scoase revolverul. De lângă el se auzi *zdrang*-ul praştiei lui Cuthbert, audibil chiar şi peste strigătele oamenilor, bubuitul copitelor, *vup*-ul rezervorului în flăcări. Alain văzu o petardă mare arcuindu-se aprinsă pe cer şi aterizând exact acolo unde Cuthbert îşi luase ţinta: pata de petrol din jurul roţilor de lemn ale unui rezervor marcat SUNOCO. Pentru o clipă, Alain văzu clar linia de nouă sau douăsprezece găuri în peretele deschis la culoare al rezervorului - găuri pe care le făcuse el cu mitraliera lui sai Lengyll - şi apoi se auzi un trosnet şi urmă o străfulgerare când pocnitoarea explodă. După un moment, găurile de pe peretele rezervorului începură să pâlpâie. Petrolul din spatele lor luase foc.

- Fugiţi! ţipă un bărbat cu pălărie de lucru spălăcită. O să explodeze! Toate or să explo...

Alain îl împuşcă, spulberându-i o parte a feţei şi aruncându-l dintr-o cizmă veche, scâlciată. O clipă mai târziu, al doilea rezervor explodă. Un panou de oţel cuprins de flăcări fu proiectat în lateral, ateriză în balta tot mai mare de ţiţei de sub al treilea rezervor, şi atunci explodă şi acela. Fum negru se ridică în aer ca de la un rug funerar; întunecă ziua şi trase o cortină unsuroasă peste soare.

15

Toți cei șase locotenenți-șefi ai lui Farson îi fuseseră descriși în amănunt lui Roland – de fapt tuturor celor paisprezece băieți care se antrenau să devină pistolari – și îl recunoscu imediat pe omul care alerga spre *remuda:* George Latigo. Roland l-ar fi putut împușca în timp ce acesta alerga, dar asta, ironia sorții, ar fi făcut posibil un deznodământ mai facil decât acela pe care și-l dorea.

În schimb, îl împușcă pe cel care fugea în întâmpinarea lui.

Latigo frână pe călcâie și se uită la Roland cu ochi scăpărători, plini de ură. Apoi o luă iar la fugă, chemând la el un alt bărbat, strigând la călăreții care stăteau ciopor în spatele zonei incendiate.

Alte două rezervoare explodară, lovindu-i lui Roland timpanele ca niște pumni de fier, părând să-i scoată aerul din plămâni. Planul fusese ca Alain să perforeze rezervoarele și Cuthbert să proiecteze apoi o serie de pocnitori mari, aprinzând astfel petrolul scurs. Singura petardă mare pe care o proiectase părea să confirme că planul fusese bun, însă fu totodată ultimul lucru pe care Cuthbert îl lovi cu praștia în ziua aceea.

Ușurința cu care pistolarii pătrunseseră în perimetrul inamic și confuzia care le întâmpinase primul atac puteau fi puse pe seama lipsei de experiență și a epuizării, dar dispunerea rezervoarelor fusese greșeala lui Latigo și numai a lui. Le așezase la un loc fără a se gândi măcar la asta, iar acum explodară toate, pe rând, unul după altul. Odată începută conflagrația, nu mai puteai spera să o poți opri. Chiar înainte ca Roland să ridice brațul stâng și să descrie cu el un cerc în aer, dându-le lui Alain și Cuthbert semnalul de oprire, misiunea era îndeplinită. Tabăra lui Latigo se transformase într-un infern și planurile lui John Farson pentru un asalt motorizat se risipeau în fumul negru împrăștiat de vântul de *fin de año.*

– Plecăm! strigă Roland. Plecăm, plecăm, plecăm!

Dădură pinteni către vest, pe direcția Canionului Ochet. Întorcându-se, Roland simți un glonț șuierându-i pe lângă urechea stângă. Acela era, din câte știa el, singurul glonț care fusese tras spre ei în timpul atacului asupra rezervoarelor.

16

Latigo fierbea de nervi, o furie care amenința să-i facă țăndări creierul, și asta poate că era bine – îl împiedica să se gândească la ce va face Omul de Bine când va afla de acel fiasco. Pentru moment, pe Latigo nu-l interesa decât să-i prindă pe cei care îl atacaseră prin surprindere... dacă așa ceva era posibil într-o zonă deșertică.

Oameni? Nu.

Pe *băieții* care făcuseră asta.

Latigo știa cine erau, știa bine; nu avea habar cum reușiseră să scape din închisoare, dar știa cine erau și fuga lor avea să se încheie chiar acolo, la est de pădure și de dealuri.

– Hendricks! urlă el.

Hendricks reușise cel puțin să-și țină oamenii – o jumătate de duzină, toți călare – aproape de *remuda*.

– *Hendricks, vino la mine!*

Când Hendricks veni spre el, Latigo se întoarse în direcția opusă și văzu un pâlc de oameni stând și privind rezervoarele care ardeau. Gurile lor căscate și fețele tinere de oi proaste îl făceau să-i vină să strige și să țopăie în picioare, însă refuză să cedeze tentației. Își păstră o rază îngustă de concentrare, una îndreptată direct spre călăreții care nu trebuia sub nicio formă lăsați să fugă.

– *Voi!* strigă el la oameni.

Unul dintre ei se întoarse; ceilalți, nu. Latigo porni spre ei cu pași hotărâți, scoțând pistolul din mers. Îl trânti în mâna celui care se întorsese la sunetul vocii sale și arătă la întâmplare spre unul dintre cei care n-o făcuseră.

– Împușcă-l pe nătărăul ăla.

Zăpăcit, afișând expresia unui om care crede că visează, soldatul ridică pistolul și-l împușcă pe cel indicat de Latigo. Nefericitul căzu într-o grămadă de genunchi și coate și mâini zvâcnitoare. Ceilalți se întoarseră.

– Bun, făcu Latigo, luându-și arma înapoi.

– Domnule! strigă Hendricks. Îi văd, domnule! Am dușmanul în cătare!

Alte două rezervoare explodară. Câteva bucăți de oțel licăritoare zburară în direcția lor. Câțiva oameni se aplecară; Latigo nici nu se clinti. Nici Hendricks nu se clinti. Un om de ispravă. Slavă Domnului pentru unul ca el în coșmarul acela.

– Să merg după ei, domnule?

– Îți iau oamenii și merg eu după ei, Hendricks. Tu urcă-i pe cai pe tăntălăii ăștia din fața noastră.

Flutură un braț spre oamenii care stăteau în picioare și care își îndreptaseră atenția de la rezervoarele arzânde la camaradul lor mort.

– Adună câți oameni poți. Ai cumva un gornist?

– Da, domnule, pe Raines, domnule!

Hendricks se uită în jur, făcu un semn și un băiat plin de coșuri și speriat se apropie călare. O goarnă îndoită agățată pe o bretea franjurată atârna strâmb pe pieptul cămășii sale.

– Raines, spuse Latigo, tu rămâi cu Hendricks.

– Da, domnule.

– Strânge cât de mulți oameni poți, Hendricks, dar nu trage mâța de coadă. Băieții se îndreaptă spre canionul ăla și, dacă nu mă înșel, cineva mi-a spus că e o râpă închisă. Dacă-i așa, o vom transforma într-un poligon de tir.

Buzele lui Hendricks se lățiră într-un rânjet schimonosit.

– Da, domnule.

În spatele lor, rezervoarele continuau să explodeze.

17

Roland aruncă o privire în spate și fu uimit de dimensiunea trâmbei de fum negru care se ridica în aer. În față vedea clar barajul de crengi care închidea gura canionului. Și chiar dacă vântul sufla în direcția greșită, putea acum să audă bâzâitul înnebunitor ca de țânțar al deșirării.

Mișcă mâinile întinse sus-jos, făcându-le semn lui Cuthbert și lui Alain să încetinească. Cât cei doi încă se uitau la el, Roland își dădu jos bandana, o răsuci într-o frânghie și și-o legă peste urechi. Procedară și ei la fel. Era mai bine decât nimic.

Pistolarii continuară spre vest, umbrele alungindu-se acum în urma lor ca niște schele pe nisipul deșertului. Uitându-se înapoi, Roland zări două grupuri de călăreți venindu-le pe urme. Latigo era în fruntea primului, credea

Roland, şi îşi ţinea intenţionat călăreţii puţin în spate, astfel încât cele două grupuri să se poată întâlni şi să atace împreună.

Bun, îşi spuse el.

Continuară toţi trei spre Ochet într-o linie compactă, ţinându-şi caii din scurt pentru a le permite urmăritorilor să reducă distanţa. Din când în când, o bubuitură făcea aerul să vibreze şi zguduia pământul atunci când unul dintre rezervoarele rămase exploda. Roland era uimit de cât fusese de uşor – chiar şi după bătălia cu Jonas şi Lengyll, care ar fi trebuit să-i pună în gardă pe oamenii de acolo, fusese uşor. Îl ducea cu gândul la o Încheiere a Secerişului de demult, când el şi Cuthbert nu puteau să fi avut mai mult de şapte ani şi alergau de-a lungul unui şir de momâi de paie cu beţe în mână, doborându-le una după alta, bang-bang-bum-bang.

Sunetul deşirării i se insinua în creier în pofida bandanei de peste urechi, făcându-i ochii să lăcrimeze. Din spate auzea răcnetele şi ţipetele de luptă ale urmăritorilor. Îl încântau. Oamenii lui Latigo făcuseră socoteala – două duzini împotriva a trei băieţi, şi alţii venindu-le ca întăriri puternic din spate – şi se umflaseră iarăşi în pene.

Roland se întoarse cu faţa înainte şi îl îndreptă pe Rusher spre despicătura din încâlceala de crengi care marca intrarea în Canionul Ochet.

18

Hendricks se apropie de Latigo, respirând din greu, rumen în obraji.

– Domnule! Cer să raportez!

– Vorbeşte.

– Am douăzeci de oameni şi mai vin tare din urmă poate de trei ori pe atâţia.

Latigo ignoră toate acestea. Ochii lui erau două bucăţi luminoase de gheaţă albastră. Sub mustaţă îi înflorise un zâmbet mic şi lacom.

– Rodney, spuse el, rostind prenumele lui Hendricks aproape cu tandreţea unui iubit.

– Domnule?

– Cred că vor intra, Rodney. Da... uite. Sunt sigur de asta. Încă două minute şi va fi prea târziu să se întoarcă.

Ridică arma, îi sprijini ţeava pe antebraţ şi trase un glonţ spre cei trei călăreţi din faţă, mai mult de exuberanţă decât de altceva.

– Da, domnule, foarte bine, domnule.

Hendricks se întoarse şi gesticulă cu frenezie spre oamenii săi, chemându-i să vină mai aproape, mult mai aproape.

19

– *Descălecarea!* strigă Roland când ajunseră la barajul de crengi încâlcite.

Domnea un miros în acelaşi timp uscat şi uleios, ca al unui incendiu iminent. Nu ştia dacă lăsând caii la intrarea în canion îl puneau în gardă pe Latigo sau nu, şi nici nu-i păsa. Erau bidivii de calitate, rasă pură de Gilead, şi în ultimele luni, Rusher îi devenise prieten. Refuza să-l ducă pe el sau pe oricare alt cal în canion, acolo unde ar fi fost prinşi între focul de arme şi deşirare.

Băieţii descălecară într-o clipită, Alain desfăcând şiretul pungii de pe cornul şeii şi petrecându-şi-l peste un umăr. Caii lui Cuthbert şi Alain o luară imediat la fugă, nechezând, paralel cu crengile, însă Rusher mai zăbovi un moment, uitându-se la Roland.

– Du-te, zise pistolarul şi îl lovi peste crupă. Fugi.

Rusher fugi, coada fluturându-i. Cuthbert şi Alain se strecurară prin deschizătura dintre crengi. Roland îi urmă, uitându-se în jos pentru a se asigura că dâra de praf de puşcă era încă intactă. Era, şi totodată era uscată – nu mai căzuse nicio picătură de ploaie din ziua în care o presăraseră.

– Cuthbert, zise el. Chibrituri.

Cuthbert îi dădu câteva. Rânjea atât de tare, încât era de mirare că nu-i căzuseră din gură.

– Da' ştiu că le-am încălzit ziua, nu, Roland? Mda!

– Aşa e, într-adevăr, aprobă Roland, rânjind şi el. Du-te, acum. Până în spate la despicătura aia.

– Lasă-mă pe mine s-o fac, spuse Cuthbert. Te rog, Roland, du-te tu cu Alain şi lasă-mă pe mine să rămân. Sunt un piroman în adâncul sufletului, mereu am fost aşa.

– Nu, i-o tăie Roland. Partea asta e a mea. Nu mă contrazice. Du-te. Şi spune-i lui Alain să aibă grijă de globul Vrăjitorului, orice ar fi.

Cuthbert se uită la el un moment lung, după care încuviinţă.

– Nu aştepta prea mult.

– Bine.

– Fie ca norocul tău să crească, Roland.

– Şi al tău fie să crească de două ori pe atât.

Cuthbert plecă numaidecât, cizmele lui scrâşnind pe pietrişul presărat pe fundul canionului. Îl ajunse din urmă pe Alain, care ridică o mână spre Roland. Acesta înclină din cap, apoi se feri când un glonţ îi vâjâi pe lângă tâmplă destul de aproape cât să-i muşte din borul pălăriei.

Se lăsă pe vine în stânga deschizăturii dintre crengi şi aruncă ocheade în jur, vântul lovindu-l acum drept în faţă. Oamenii lui Latigo se apropiau cu repeziciune. Mai repede decât se aşteptase. Dacă vântul îi stingea chibriturile...

Lasă supoziţiile. Ai răbdare, Roland... ai răbdare... aşteaptă-i...

Aştepta stând pe vine cu câte un chibrit neaprins în fiecare mână, trăgând acum cu ochiul prin desişul crengilor încâlcite. Mirosul de *mesquite* era puternic în nările sale. În spatele lui, nu departe, era izul pătrunzător de petrol ars. Murmurul deşirării îi umplea capul, făcându-l să se simtă ameţit, un străin pentru el însuşi. Se gândi la cum fusese înăuntrul tornadei roz, când zburase prin aer... cum fusese smuls din faţa viziunii Susanei. *Noroc cu Sheemie*, gândi el în treacăt. *Va avea el grijă ca ea să înnopteze într-un loc sigur.* Însă ţiuitul lacom al deşirării părea să-l ironizeze, într-un fel, să-l întrebe ce nu voise să vadă.

Acum Latigo şi oamenii lui străbăteau ultimii trei sute de metri care îi despărţeau de gura canionului într-un galop susţinut, cei din spate apropiindu-se cu viteză. Avea să le fie greu celor din frunte să se oprească deodată fără a risca să fie călcaţi de ceilalţi.

Era momentul. Roland prinse unul dintre chibrituri între dinţii din faţă şi-l trase cu putere. Acesta se aprinse şi scuipă o scânteie încinsă şi acră pe carnea umedă a limbii sale. Înainte să i se stingă măciulia, Roland apropie

chibritul de praful din șanț. Se aprinse pe dată, luând-o iute spre stânga pe sub capătul nordic al barajului de crengi într-o panglică galben-deschis.

Roland străbătu iute deschizătura pe lățime – care era, poate, suficient de largă pentru doi cai mergând unul lângă celălalt – cu al doilea chibrit deja strâns între dinți. Îl scăpără îndată ce ajunse într-un loc destul de ferit de vânt, îl aruncă în praful de pușcă, auzi fâșâitul acestuia, după care se întoarse și alergă.

20

Mama și tata, fu primul gând șocat al lui Roland – o amintire atât de îndepărtată și neașteptată, încât fu ca o lovitură de palmă. *La Lacul Saroni.*

Când fuseseră ei acolo, la mândrul Lac Saroni în partea de nord a Baroniei Gilead? Asta Roland nu-și putea aduce aminte. Știa doar că el fusese foarte mic și că acolo era o porțiune frumoasă de plajă cu nisip pe care să se joace, perfectă pentru un tânăr aspirant constructor de castele ca el. Cu asta se ocupa el într-o zi a

(vacanței? vacanță să fi fost? oare părinții mei chiar să-și fi luat cândva o vacanță?)

excursiei lor, și ridicase privirea; ceva – poate doar strigătul păsărilor care zburau în cerc deasupra lacului – îl făcuse să ridice privirea, și acolo erau mama și tatăl lui, Steven și Gabrielle Deschain, la marginea apei, stând cu spatele la el și ținându-se reciproc pe după mijloc, uitându-se la apa albastră sub cerul albastru de vară. Cum i se umpluse inima de iubire pentru ei! Ce infinită era iubirea, cum se împletea ea cu speranța și memoria ca o cosiță cu trei șuvițe puternice, simbol perfect al Turnului Luminat al vieții și sufletului oricărei ființe umane.

Totuși, acum el nu simțea iubire, ci teroare. Siluetele pe care le vedea în fața sa în timp ce fugea spre capătul canionului (unde partea *rațională* a canionului ajungea la capăt) nu erau Steve din Gilead și Gabrielle din Arten, ci prietenii lui, Cuthbert și Alain. Și nici nu se țineau reciproc pe după mijloc, ci se țineau de mână ca doi copii dintr-un basm, rătăciți într-o pădure amenințătoare. Păsările zburau în cerc, dar erau vulturi, nu pescărușii, iar materia clipocitoare, acoperită de aburi din fața celor doi băieți, nu era apă.

Era deşirarea şi, sub ochii lui Roland, Cuthbert şi Alain începură să meargă către ea.

– *Opriţi-vă!* strigă el. *Pentru numele taţilor voştri, opriţi-vă!*

Ei nu se opriră, ci merseră mână în mână spre marginea albă a materiei verzi, clipocitoare. Deşirarea gemea de plăcere, murmura ademenitor, promitea răsplăţi. Amorţea terminaţiile nervoase şi îţi sucea creierul.

Nu avea timp să ajungă la ei, aşa că Roland făcu singurul lucru la care se putea gândi: ridică un pistol şi trase pe deasupra capetelor lor. Detunătura fu ca o lovitură de ciocan în spaţiul închis al canionului şi, pentru un moment, ţiuitul ricoşeului se auzi la fel de tare ca acela al deşirării. Cei doi băieţi se opriră la doar câţiva centimetri de luciul ei bolnăvicios. Roland se aşteptă să o vadă întinzându-se şi înşfăcându-i, aşa cum făcuse cu pasărea care zburase jos când fuseseră acolo în noaptea Lunii Neguţătorului.

Mai trase două gloanţe în aer. Bubuiturile loviră pereţii şi se întoarseră ca un bumerang.

– *Pistolari!* strigă el. *La mine! La mine!*

Alain fu cel care se întoarse primul către el, ochii lui înceţoşaţi părând să-i plutească pe faţa mânjită de praf. Cuthbert mai făcu un pas în faţă, vârfurile cizmelor sale dispărând în spuma verde-argintie de la marginea deşirării (bolborositul acela hulpav se ridică cu o jumătate de notă, parcă de nerăbdare), după care Alain îl trase în spate de şnurul sombrero-ului. Cuthbert se împiedică într-o bucată măricică de stâncă şi ateriză greoi. Când se uită în sus, ochii i se limpeziseră.

– Pe toţi zeii! murmură el şi, opintindu-se în picioare, Roland observă că vârfurile cizmelor lui dispăruseră, retezate perfect. I se vedeau degetele mari. Roland, icni el şi se împletici împreună cu Alain în faţă. Roland, a fost cât pe ce să o mierlim. *Vorbeşte!*

– Da. Am auzit-o şi eu. Veniţi. Nu avem timp.

Îi duse la spărtura din peretele canionului, rugându-se să poată urca destul de repete încât să evite a fi ciuruiţi de gloanţe... aşa cum fără îndoială aveau să fie dacă Latigo sosea înainte ca ei să poată urcă măcar o bucată de drum.

Un miros acru şi înţepător începu să umple aerul – o duhoare ca de frunze de ienupăr fierte. Şi primele fuioare de fum alb-cenuşiu se ridicară pe lângă ei.

– Cuthbert, tu primul. Apoi urmezi tu, Alain. Eu vin ultimul. Urcați repede, băieți. De asta depinde viața voastră.

21

Oamenii lui Latigo se revărsară prin deschizătura din peretele de crengi ca apa curgând printr-o pâlnie, lărgind treptat spărtura. Stratul de jos al vegetației moarte luase deja foc, dar așa agitați cum erau, niciunul nu observă acele prime flăcări mici sau, dacă le observă, nu le dădu atenție. Și fumul înțepător trecu neobservat; nasurile lor fuseseră scoase din uz de putoarea colosală a petrolului ars. Latigo însuși, mergând în frunte alături de Hendricks, care venea la mică distanță după el, avu un singur gând; două cuvinte care i se zbăteau în creier cu o frenezie triumfală: *Canion închis! Canion închis! Canion închis!*

Și totuși, ceva începu să i se infiltreze în această mantră, în timp ce galopa tot mai mult înăuntrul Ochetului, copitele calului său bocănind ușor pe amestecul de pietre și

(*oase*)

mormane albicioase de țeste și cutii toracice de vaci. Era un fel de țiuit enervant, ca bâzâitul unei insecte insistente. Îi aducea lacrimi în ochi. Chiar și așa, deși sunetul era puternic (dacă *era* un sunet; aproape că părea să vină *dinăuntrul* său), îl dădu deoparte, menținându-și mantra

(*canion închis canion închis i-am prins într-un canion închis*)

în schimb. Când totul avea să se termine, trebuia să dea ochii cu Walter, poate cu Farson însuși, și nu avea nicio idee care-i va fi pedeapsa pentru că pierduse rezervoarele... însă asta era pentru mai târziu. Acum voia doar să-i ucidă pe ticăloșii ăia băgăcioși.

În față, canionul făcea un cot spre nord. Dincolo de locul acela aveau să fie ei, și probabil că nu foarte departe. Lipiți de peretele din spate al canionului, încercând să se strângă îndărătul puținelor stânci căzute de acolo. Latigo avea să concentreze focul tuturor armelor pe care le avea la dispoziție și să-i scoată la lumină cu ricoșeuri. Probabil că aveau să iasă cu mâinile ridicate,

sperând îndurare. Deşartă speranţă. După ce făcuseră, după problemele pe care le provocaseră...

Când Latigo dădu colţul canionului, pregătindu-şi deja pistolul, calul lui urlă – ca o femeie, aşa urlă – şi se cabră sub el. Latigo se prinse de oblâncul şeii şi reuşi să rămână călare, dar copitele din spate ale armăsarului alunecară pe grohotiş şi animalul căzu. Latigo dădu drumul oblâncului şi se aruncă într-o parte, conştient deja că sunetul care îi picurase în urechi era deodată de zece ori mai puternic, zumzăind suficient de tare încât să-i facă globii oculari să pulseze în orbite, suficient de tare încât să-i facă boaşele să-l furnice neplăcut, suficient de tare încât să acopere mantra care-i reverberase cu atâta insistenţă în cap.

Insistenţa deşirării era irezistibilă pentru unul ca George Latigo.

În timp ce ateriză într-o poziţie cât de cât ghemuită, în jurul lui dădură năvală alţi cai, cai împinşi în faţă vrând-nevrând de cei care veneau din urmă, de călăreţii care se îndesau prin deschizătură câte doi (apoi câte trei, când spărtura din barajul de crengi, acum arzând pe toată lungimea lui, se lărgi), după care se împrăştiau din nou, odată scăpaţi din strânsoare, niciunul dintre ei neînţelegând că întregul *canion* era o strânsoare.

Latigo zări confuz cozi negre şi picioare cenuşii şi pinteni pestriţi; zări *chaparajos*, jeanşi şi cizme prinse în scărite. Încercă să se ridice şi o potcoavă îl lovi peste ceafă. Pălăria îl salvă de inconştienţă, însă căzu greoi în genunchi cu capul în jos, ca un om care vrea să se roage, văzând numai stele în faţa ochilor şi simţindu-şi imediat ceafa udă de sângele scurs din rana pe care i-o deschisese copita în scalp.

Acum auzea şi mai mulţi cai nechezând, dar şi oameni strigând. Se ridică din nou, tuşind din pricina prafului stârnit de trecerea cailor (şi ce praf acru era; îl înţepa pe gât ca fumul) şi-l văzu pe Hendricks cum încerca să-şi îmboldească armăsarul spre sud-est din calea valului de călăreţi care se apropia. Nu reuşi să o facă. Sfertul din spate al canionului era ocupat de un fel de mlaştină plină cu apă verzuie aburindă, şi probabil că sub ea era nisip mişcător, întrucât calul lui Hendricks părea înţepenit. Strigă din nou şi încercă să se cabreze. Picioarele din spate îi alunecară într-o parte. Hendricks izbi coastele animalului cu cizmele iar şi iar, încercând să-l pună în mişcare, dar calul nu se mişca – sau nu *putea* să se mişte. Bâzâitul acela lacom îi umplea urechile lui Latigo şi părea să umple lumea întreagă.

– Înapoi! Înapoi!

Se strădui să strige cuvintele, dar ieşiră doar sub forma unui croncănit slab. Călăreţii continuau să tropotească pe lângă el, stârnind praful în valuri prea groase pentru a fi vorba *doar* de praf. Latigo trase aer în piept ca să poată striga mai tare – *trebuia* să meargă înapoi, ceva era îngrozitor de rău în Canionul Ochet – şi îl scoase fără a spune nimic.

Cai care strigau.

Fum puturos.

Şi pretutindeni, umplând lumea ca o demenţă, bâzâitul acela strident, vibrant, tânguitor.

Calul lui Hendricks se scufundă, dându-şi ochii peste cap, muşcând aerul înecăcios cu dinţii despărţiţi de zăbală şi împroşcând funii de bale de pe bot. Hendricks căzu în apa stătătoare şi aburindă şi descoperi că nu era apă. Era vie, cumva; când o atinse, din ea crescură mâini verzi şi o gură verde schimbătoare; îi lovi obrazul şi-i topi carnea, îi lovi nasul şi i-l smulse, îi lovi ochii şi i-i scoase din orbite. Îl trase pe Hendricks la fund, dar înainte de asta, Latigo văzu maxilarul lui descărnat mişcându-se ca un piston însângerat pentru a scoate un strigăt inuman.

Văzură şi alţii şi încercară să se îndepărteze de capcana aceea verde. Cei care reuşiră s-o facă la timp fură loviţi de următorul val de oameni – dintre care unii, incredibil, încă mai chiuiau cât îi ţineau plămânii. Şi mai mulţi cai şi călăreţi fură împinşi în licărirea verde, care îi primi cu nerăbdare. Latigo, uluit şi însângerat ca un om prins în mijlocul unei herghelii de cai înnebuniţi (şi exact asta era), îl văzu pe soldatul căruia îi dăduse arma sa. Individul acela, care ascultase ordinul lui Latigo şi îşi împuşcase unul dintre *compadres* pentru a-i trezi pe ceilalţi la realitate, se aruncă din şa, urlând, şi se târî înapoi de la marginea materiei verzi tocmai când calul lui plonjă în ea. Încercă să se opintească în picioare, zări doi călăreţi apropiindu-se de el şi îşi acoperi faţa cu palmele. O clipă mai târziu, fu călcat sub copite.

Ţipetele celor răniţi şi aflaţi în agonie răsunau în canionul plin de fum, însă Latigo abia dacă le auzea. Ce auzea el cel mai bine era bâzâitul acela, un sunet care aproape că semăna cu o voce. Invitându-l să sară. Să-şi pună capăt zilelor acolo. De ce nu? Oricum se terminase, nu? Totul se terminase.

Se forță totuși să se îndepărteze și acum izbuti să străbată o mică distanță; fluxul de călăreți care se îndesau în canion se subția. Unii dintre cei aflați la cincizeci sau șaizeci de metri depărtare de cot reușiseră chiar să-și întoarcă bidiviii. Dar aceia erau fantomatici și confuzi în fumul tot mai des.

Ticăloșii ăia vicleni au dat foc crengilor în urma noastră. Pe toți zeii din cer, pe toți zeii de pe pământ, cred că suntem captivi aici.

Deși nu putea da nicio comandă – de fiecare dată când inspira pentru a încerca, tușea fără a reuși să scoată o vorbă – izbuti să agațe un călăreț care nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani și să-l tragă jos din șa. Băiatul căzu cu capul înainte și se lovi de o bucată de stâncă, despicându-și fruntea. Latigo era deja în șa în locul lui înainte ca picioarele puștiului să se oprească din zvâcnit.

Întoarse calul și-i dădu pinteni spre gura canionului, însă fumul se transformă într-un nor alb sufocant înainte să poată face mai mult de douăzeci de metri. Vântul îl sufla spre el. Latigo deslușI – cu greu – strălucirea portocalie a crengilor care ardeau în capătul dinspre deșert.

Roti calul său cel nou înapoi de unde venise. Din pâclă se desprindeau tot mai mulți cai. Latigo se izbi de unul dintre ei și fu aruncat la pământ pentru a doua oară în cinci minute. Aterizâ în genunchi, se ridică iute în picioare și se împletici înapoi pe direcția vântului, tușind și scuipând, cu ochii roșii și obrajii șiroind de lacrimi.

Era puțin mai bine după cotul dinspre nord al canionului, dar nu avea să rămână așa mult timp. Marginea deșirării era o harababură de cai care se zbăteau, mulți cu picioarele rupte, și de oameni care se târau, urlând. Latigo văzu mai multe pălării plutind la suprafața verzuie a organismului tânguitor care ocupa partea din spate a canionului; văzu cizme; văzu brățări; văzu bandane; văzu instrumentul îndoit al gornistului, cu panglica lui franjurată încă legată de el.

Intră, suna invitația licăririi verzi și Latigo îi găsi bâzâitul straniu de ademenitor... intim, aproape. *Intră și vizitează-mă, fă-te comod și lasă-te pe vine, fii liniștit, fii pe pace, confundă-te.*

Latigo ridică arma, intenționând să tragă în ea. Nu credea că o putea ucide, dar voia să-și amintească chipul tatălui său și să moară luptând.

Doar că nu se întâmplă așa. Pistolul îi căzu dintre degetele flasce și el păși înainte – alții făceau acum același lucru în jurul său – intrând în deșirare.

Bâzâitul crescu şi iar crescu, umplându-i urechile până când altceva nu mai există.

Nimic altceva.

22

Văzură totul de pe pragul unde Roland şi prietenii lui se opriseră într-o linie extinsă, cam la şase metri mai jos de capătul peretelui de stâncă. Văzură haosul, tentativa confuză şi inutilă de retragere, oamenii care erau călcaţi în picioare, oamenii şi caii care erau împinşi în deşirare... şi oamenii care, la capăt, intrară de bunăvoie în ea.

Cuthbert era cel mai aproape de partea superioară a peretelui canionului, apoi Alain, apoi Roland, care stătea pe un pervaz de piatră lat de cincisprezece centimetri şi se ţinea de un afloriment de deasupra sa. De la acea înălţime puteau vedea ceea ce oamenii care se luptau în iadul plin de fum de jos nu puteau: faptul că deşirarea creştea, extinzându-se, târându-se dornică spre ei ca un val care se apropie de ţărm.

Roland, nemaiavând chef de luptă, nu voia să privească la ce se întâmpla mai jos de el, dar nici nu se putea întoarce cu spatele. Tânguitul deşirării – laş şi triumfal în acelaşi timp, vesel şi trist în acelaşi timp, pierdut şi regăsit în acelaşi timp – îl ţinea ca nişte frânghii dulci şi lipicioase. Rămase atârnat unde era, hipnotizat, la fel ca prietenii săi ceva mai sus, chiar şi când fumul începu să urce şi aroma lui înţepătoare îl făcu să tuşească sec.

Oamenii strigau, pierzându-şi viaţa în fumul des de jos. Se zbăteau în el ca nişte fantome. Dispărură treptat odată cu îndesirea pâclei, care urca pe pereţii canionului ca apa. Caii nechezau disperaţi de sub pătura aceea pestilenţială şi albă a morţii. Vântul îi unduia suprafaţa în vârtejuri jucăuşe. Deşirarea zumzăia şi, deasupra ei, suprafaţa fumului căpătase o nuanţă misterioasă de verde-palid.

Apoi, într-un sfârşit, oamenii lui John Farson nu mai strigară. *I-am ucis*, gândi Roland cu o fascinaţie şi o groază bolnăvicioasă. După care: *Nu noi.* Eu. Eu *i-am ucis.*

Cât timp ar fi stat acolo, Roland nu ştia – poate până când fumul ascendent l-ar fi învăluit şi pe el – dar Cuthbert, care reîncepuse urcuşul, strigă spre el două cuvinte; le strigă pe un ton de surpriză şi mirare.

– Roland! *Luna!*

Roland ridică privirea, speriat, şi văzu că cerul era întunecat, de un purpuriu catifelat. Prietenul lui se contura pe fundalul lui şi uitându-se spre est, faţa lui era colorată în portocaliu-aprins de lumina lunii răsărite.

Da, portocalie, bâzâi deşirarea în capul său. *Râse* în capul său. *Portocalie cum era când a răsărit în noaptea când ai venit aici să mă vezi şi să mă numeri. Portocalie ca focul. Portocalie ca focul în aer liber.*

Cum e posibil să fie deja aproape întuneric? strigă el în sinea sa, dar ştia răspunsul – da, îl ştia bine. Timpul alunecase înapoi la loc, asta era tot, ca nişte falii de pământ îmbrăţişându-se din nou după cearta unui cutremur.

Venise crepusculul.

Venise *răsăritul lunii.*

Teroarea îl lovi pe Roland ca un pumn încleştat îndreptat spre inimă, făcându-l să tresară în spate pe pervazul mic pe care îl găsise. Dibui după aflorimentul în formă de corn de deasupra sa, însă acel act de reechilibrare fu doar mecanic, întrucât mare parte din el se afla iarăşi în tornada roz, înainte să fie dus în altă parte şi să-i fie arătat jumătate din cosmos. Poate că globul Vrăjitorului îi arătase lumi îndepărtate doar ca să-i ascundă întâmplări ce puteau să aibă loc aproape de el într-un viitor nu foarte îndepărtat.

M-aş întoarce dacă aş crede că viaţa ei e-ntr-un real pericol, spusese el. *Într-o clipită.*

Şi dacă globul ştia asta? Dacă nu putea să mintă, nu putea oare să te inducă în eroare? Nu putea să-l ducă altundeva şi să-i arate un ţinut întunecat, un turn şi mai întunecat? Şi îi mai arătase ceva, ceva ce el îşi aminti doar acum: un bărbat uscăţiv în salopetă de fermier care spusese... ce? Nu tocmai ce crezuse el, nu ce fusese obişnuit să audă de când se ştia; nu *Viaţă ţie şi recoltei tale*, ci...

– Moarte, şopti el stâncilor care îl înconjurau. Moarte ţie, viaţă recoltei mele. *Chartu rug.* Asta a spus, *Chartu rug.* Să înceapă Secerişul.

Portocaliu, pistolarule, râse o voce dogită în capul său. Vocea cotoroanţei de pe Cöos. *Culoarea focului în aer liber.* Chartu rug, fin de año, *astea-s vechile*

obiceiuri din care doar momâile de paie cu mâinile lor roșii au rămas... până-n noaptea asta. În noaptea asta vechile obiceiuri sunt reluate, așa cum trebuie făcut cu vechile obiceiuri, din când în când. Chartu rug, *mucos blestemat,* Chartu rug: *în noaptea asta plătești pentru dragul meu Ermot. În noaptea asta plătești pentru tot. Să înceapă Secerișul.*

– Urcă! strigă el, întinzându-se în sus și lovindu-l pe Alain peste fund. Urcă, urcă! Pentru numele tatălui tău, *urcă!*

– Roland, ce...?

Alain reacționă încet, ca zăpăcit, dar începu să urce, trecând de la priză la priză și aruncând pietricele în fața întoarsă în sus a lui Roland. Strângând din ochi în calea lor, pistolarul se întinse și-l mai plesni o dată pe Al peste fund, mânându-l ca pe un cal.

– *Urcă,* fir-ar să fie! strigă el. Poate că încă nu e prea târziu.

Știa însă adevărul. Luna Demonului răsărise, îi văzuse lumina portocalie strălucind pe fața lui Cuthbert ca delirul, și știa adevărul. În capul său, zumzetul nebunesc al deșirării, acea putreziciune care consuma carnea realității, se îmbina cu râsul nebunesc al vrăjitoarei, și el știa adevărul.

Moarte ție, viață recoltei. Chartu rug.

O, Susan...

23

Nimic nu-i fu clar Susanei până ce nu-l văzu pe bărbatul cu păr roșcat și lung și pălărie de paie care nu-i ascundea foarte bine ochii de măcelar de miei; omul cu pănuși de porumb în mâini. El fu primul, doar un fermier (îl remarcase în Piața de Jos, credea; ba chiar îl salutase cu o înclinare din cap, cum făceau localnicii, și el îi răspunsese în același fel), stătea singur nu departe de locul unde Drumul Silk Ranch se intersecta cu Drumul Mare, stătea în lumina lunii care răsărea. Până ce nu ajunseră în dreptul lui, nimic nu fu clar; după ce el aruncă pumnii de pănuși în ea, în timp ce ea trecea pe drum în căruța care înainta încet, cu mâinile legate în față și capul plecat și o frânghie în jurul gâtului, totul deveni clar.

– *Chartu rug*, strigă el, rostind aproape cu pasiune acele cuvinte ale Oamenilor Vechi pe care ea nu le mai auzise din copilărie, cuvinte care însemnau „Să vină Secerişul"... dar şi altceva. Ceva tainic, ceva secret, ceva ce avea legătură cu rădăcina cuvântului, cu *char*, acel cuvânt care însemna doar moarte. În timp ce pănuşii uscaţi se depuneau în jurul cizmelor ei, Susan înţelese secretul foarte bine; înţelese totodată că nu va avea niciun copil, nicio nuntă în îndepărtatul ţinut de basm al Gileadului, nicio sală în care ea şi Roland îşi vor uni destinele şi apoi vor fi salutaţi în lumina becurilor electrice, niciun soţ, nicio altă noapte de iubire pasională; se sfârşise cu toate acestea. Lumea mersese mai departe şi toate acestea se sfârşiseră, se încheiaseră înainte să fi început bine.

Ştia că fusese urcată în căruţă, *în picioare*, şi că Vânătorul Coşciugului care mai supravieţuise îi petrecuse un laţ în jurul gâtului.

– Nu încerca să şezi, îi spusese acesta, vorbind aproape cu părere de rău. N-am de gând să te strangulez, fată. De-o fi să sară căruţa şi vei cădea, o să încerc să ţin nodul liber, dar de-ncerci să şezi, va trebui să te scutur puţin. Ăsta-i ordinul *ei*.

Înclinase din cap spre Rhea, care şedea rigidă pe băncuţa căruţei, cu frâiele în mâinile ei strâmbe.

– Acum, *ea* dă ordinele.

Şi aşa fusese; aşa era încă, pe când se apropiau de oraş. Orice efect ar fi avut globul asupra corpului său, oricum i-ar fi afectat mintea pierderea lui, puterea nu-i fusese afectată; la o adică, aceasta părea să fi sporit, de parcă babornița şi-ar fi găsit o altă sursă din care să se poată hrăni, măcar pentru o vreme. Oameni care ar fi putut-o frânge pe genunchi ca pe un vreasc îi ascultau comenzile fără crâcnire ca nişte copii.

Pe măsură ce după-amiaza Secerişului îşi croia uşor drum spre noapte, erau din ce în ce mai mulţi oameni: o jumătate de duzină în faţa căruţei, călărind cu Rimer şi bărbatul cu strabism, o duzină întreagă în spatele ei, conduşi de Reynolds, care ţinea înfăşurată pe mâna tatuată frânghia legată de gâtul ei. Susan ştia cine erau oamenii aceia şi cum fuseseră ei chemaţi.

Rhea duse ceata acea tot mai numeroasă încă puţin spre nord, apoi coti spre sud-vest pe vechiul Drum Silk Ranch, care vira înapoi spre oraş. La limita estică a Hambry-ului se reintersecta cu Drumul Mare. Chiar şi aşa ameţită cum era, Susan îşi dăduse seama că hoaşca înainta încet, măsurând din

mers coborârea soarelui, fără a îndemna poneiul să se grăbească, ci chiar trăgând de frâie, cel puțin până când lumina aurie a după-amiezii dispăru. Când trecură pe lângă un fermier, tras la față și singur, un om bun, fără îndoială, proprietarul unei ferme libere pe care o muncea pe brânci din zori și până-n noapte, capul unei familii pe care o iubea (dar oh, mai erau ochii aceia de măcelar de miei sub borul pălăriei sale ponosite), ea înțelese și modul acela lejer de a călători. Rhea aștepta apariția lunii.

Neavând zei la care să se roage, Susan se rugă tatălui ei.

Tati? Dacă mă auzi, ajută-mă să fiu cât pot eu de puternică, și ajută-mă să-i fiu fidelă, fidelă amintirii lui. Ajută-mă să nu mă trădez nici pe mine. Nu cer salvare, nu cer ajutor, cer doar să nu le dau satisfacția de a-mi vedea durerea și teama. Și el, ajută-l și pe el...

– Ajută-l să se salveze, șopti ea. Salvează-l pe iubitul meu; poartă-l în siguranță acolo unde merge, fă să-i surâdă sufletul când îi va vedea pe cei de acolo și fă ca acelora să le surâdă sufletul văzându-l pe el.

– Te rogi, scumpete? întrebă babornița fără a se întoarce pe băncuță.

Vocea ei spartă supura falsă compasiune.

– Mda, bravo ție că-ți pui în ordine lucrurile cu Puterile cât încă mai poți – înainte ca saliva să-ți fiarbă-n gât!

Lăsă capul pe spate și hohoti dogit, rămășițele rare ale părului ei sârmos fluturând portocalii în lumina lunii umflate.

24

Caii lor, conduși de Rusher, veniseră la sunetul strigătului disperat al lui Roland. Stăteau nu foarte departe, cu coamele suflate de vânt, scuturând din cap și nechezând de plăcere de fiecare dată când vântul scădea destul cât ei să poată adulmeca fumul alb și gros care urca din canion.

Roland nu dădu nicio importanță cailor sau fumului. Ochii lui erau ațintiți spre punga cu șiret agățată pe umărul lui Alain. Globul din ea prinsese iarăși viață; în întunericul tot mai adânc, punga părea să pulseze ca un ciudat licurici roz. Întinse mâinile după ea.

– Dă-mi-o!

– Roland, nu știu dacă...

– *Dă-mi-o, nenorocitule!*

Alain se uită la Cuthbert, care încuviință din cap..., apoi ridică mâinile spre cer într-un gest obosit de nepăsare.

Roland înșfăcă punga înainte ca Alain să apuce măcar să și-o dea jos de pe umăr. Pistolarul vârî mâna în ea și scoase globul. Strălucea puternic, o Lună a Demonului nu portocalie, ci roz.

În spate și mai jos de ei, tânguitul sâcâitor al deșirării urca și cobora, urca și cobora.

– Nu te uita direct în chestia aia, îi șopti Cuthbert lui Alain. N-o face, pentru numele tatălui tău.

Roland se aplecă deasupra globului care pulsa. Lumina acestuia i se prelinse pe obraji și frunte ca un lichid și-i înecă ochii în splendoarea ei.

În Curcubeul lui Maerlyn o văzu pe ea – Susan, fiica crescătorului de cai, adorabila fată de la fereastră. O văzu stând într-o căruță neagră decorată cu simboluri aurii, căruța bătrânei vrăjitoare. Reynolds mergea în spatele ei, ținând capătul unei frânghii cu care ea era legată de gât. Căruța se îndrepta spre Inimă Verde, croindu-și drum cu o lentoare ceremonială. Strada Dealului era mărginită de oameni, dintre care fermierul cu ochi de măcelar de miei fusese întâiul – toți locuitorii din Hambry și Mejis cărora le fusese răpită sărbătoarea, dar care primiseră acum în schimb acel vechi ritual macabru: *Chartu rug*, să înceapă Secerișul, moarte ție, viață recoltelor noastre.

O șoaptă mută străbătu mulțimea ca un val în devenire, și toți începură să arunce în ea întâi cu pănuși de porumb, apoi cu roșii putrede, apoi cu cartofi și mere. Unul dintre acestea o nimeri în obraz. Fata se clătină, aproape căzu, după care se îndreptă iarăși pe picioare, ridicând acum fața umflată, dar încă frumoasă, astfel încât luna s-o poleiască. Se uită drept înainte.

– *Chartu rug*, șopteau ei.

Roland nu-i putea auzi, însă le putea vedea cuvintele pe buze. Stanley Ruiz era acolo, și Micuța, și Gert Moggins, și Frank Claypool, adjunctul cu piciorul rupt; Jamie McCann, care ar fi trebuit să fie Băiatul Secerișului în anul acela. Roland văzu o sută de oameni pe care îi cunoscuse (și pe cei mai mulți îi plăcuse) în timpul șederii sale în Mejis. Acum, oamenii aceia aruncau în iubita

lui cu pănuși de porumb și legume, în timp ce ea stătea în picioare, cu mâinile legate în față, în căruța lui Rhea.

Încet, căruța ajunse la Inimă Verde, unde era plin de lampioane din hârtie colorată. Caruselul stătea neclintit și mut, niciun copil nu râdea, dându-se în el... nu, nu în anul acela. Mulțimea, rostind în continuare acele două cuvinte – *scandându-le*, parcă – se dădu în lături. Roland văzu piramida clădită din lemne, rugul încă neaprins. În jurul lui, sprijinite cu spatele de stâlpul central, cu picioarele noduroase întinse, era un cerc format din momâi de paie cu mâini roșii. În acel cerc era un loc gol; un singur loc care-și aștepta ocupantul.

Și atunci o femeie se desprinse din mulțime. Purta o rochie neagră foșnitoare și ținea o găleată într-o mână. Pe un obraz i se vedea o dâră de cenușă, ca o urmă făcută cu fierul roșu. Ea...

Roland începu să urle. Era un singur cuvânt, repetat iar și iar: *Nu, nu, nu, nu, nu, nu!* Lumina roz a globului crescu în intensitate, ca și când acea oroare ar fi împrospătat-o și i-ar fi dat tărie. Și acum, cu fiecare pâlpâire, Cuthbert și Alain putură să vadă forma țestei pistolarului sub piele.

– Trebuie să i-l luăm, spuse Alain. Nu începe vorbă, îl secătuiește. Îl ucide!

Cuthbert încuviință și făcu un pas în față. Prinse de sferă, dar n-o putu desprinde din mâinile lui Roland. Degetele pistolarului păreau sudate de ea.

– Lovește-l! îi spuse lui Alain. Lovește-l din nou, nu ai încotro!

Însă Alain putea la fel de bine să lovească un stâlp. Roland nici nu se clătină pe călcâie. Continuă să strige acea singură negație – *Nu! Nu! Nu! Nu!* – și globul pâlpâia din ce în ce mai repede, îndesându-se în el ca o lipitoare prin rana pe care o deschisese, sorbindu-i suferința ca pe sânge.

25

– *Chartu rug!* strigă Cordelia Delgado, sărind în față din locul unde așteptase până atunci.

Mulțimea o aclamă și, deasupra umărului ei stâng, Luna Demonului clipi parcă a complicitate.

– *Chartu rug*, târfă trădătoare! *Chartu rug!*

Aruncă găleata cu vopsea spre nepoata ei, stropindu-i pantalonii și îmbrăcându-i mâinile legate într-o pereche de mănuși stacojii ude. Rânji în sus spre Susan în timp ce căruța trecea mai departe. Dâra de cenușă i se vedea bine pe obraz; în mijlocul frunții ei palide, o singură venă pulsa ca un vierme.

– *Târfă!* strigă Cordelia.

Ținea pumnii încleștați; execută un soi de dans comic, ridicând picioarele, genunchii ei osoși pompând pe sub rochie.

– *Viață recoltelor! Moarte târfei!* Chartu rug! *Să înceapă Secerișul!*

Căruța o lăsă în urmă; Cordelia dispăru din privirea Susanei, doar o nouă fantasmă nemiloasă într-un vis ce avea să se încheie curând. *Pasăre și urs, iepure și pește*, gândi ea. *Să fii în siguranță, Roland; du-te cu iubirea mea. Asta-și dorește cea care te iubește.*

– Luați-o! urlă Rhea. Luați târfa asta ucigașă și prăjiți-o bine! *Chartu rug!*

– *Chartu rug!* răspunse mulțimea.

O pădure de mâini avide crescu în aerul luminat de lună; undeva pocniră petarde și copiii râseră bucuroși.

Susan fu ridicată din căruță și purtată pe mâini, pe deasupra mulțimii ca o eroină care se întoarce învingătoare acasă din război, spre stiva de lemne. Mâinile ei picurau lacrimi roșii pe chipurile lor încordate, nerăbdătoare. Luna trona peste toate acestea, anihilând lumina lampioanelor de hârtie.

– Pasăre și urs, iepure și pește, murmură ea în timp ce mai întâi fu pusă jos și apoi trântită pe piramida din lemne uscate, așezată în locul păstrat liber pentru ea.

Toată mulțimea scanda acum la unison:

– *Chartu RUG! Chartu RUG! Chartu RUG!*

– Pasăre și urs, iepure și pește.

Încerca să-și aducă aminte cum dansase el cu ea în seara aceea. Încerca să-și aducă aminte cum o iubise el în crângul de sălcii. Încerca să-și aducă aminte acea primă întâlnire pe drumul întunecat: *Mulțam-sai, ne-ntâlnim într-un ceas bun*, spusese el și, da, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda acelui sfârșit trist cu oamenii care-i fuseseră vecini preschimbați de lună în monștri însetați de sânge, în ciuda durerii și trădării și a ceea ce urma, el rostise adevărul: se întâlniseră într-un ceas bun, chiar foarte bun.

– *Chartu RUG! Chartu RUG! Chartu RUG!*

Femeile se apropiară și așezară pănuși uscați de porumb în jurul picioarelor sale. Multe dintre ele o pălmuiră (asta nu conta; fața învinețită și umflată părea să-i fi amorțit) și una – era Misha Alvarez, pe a cărei fiică Susan o învățase să călărească – o scuipă între ochi și apoi plecă țopăind, scuturând mâinile spre cer și râzând. Pentru un moment o văzu pe Coral Thorin, împodobită cu amulete sărbătorești, cu brațele pline de frunze uscate pe care le aruncă în Susan; acestea se așezară ușor în jurul ei într-o ploaie foșnitoare, aromată.

Și atunci veni din nou mătușa ei. Și Rhea alături de ea. Fiecare avea câte o torță. Se opriră înaintea ei și Susan simți miros de rășină arsă.

Rhea ridică torța către lună.

– *CHARTU RUG!* strigă cu vocea ei dogită de bătrână și mulțimea răspunse: *CHARTU RUG!*

Cordelia ridică și ea torța.

– *SĂ ÎNCEAPĂ SECERIȘUL!*

– *SĂ ÎNCEAPĂ SECERIȘUL!* îi răspunseră ei.

– Acum, târfă ce ești, ugui Rhea. Acuma vei primi sărutări mai calde decât ți-a dat vreodată iubitul tău.

– Mori, infidelo, șopti Cordelia. Viață recoltelor, moarte ție.

Ea fu cea care aruncă torța în pănușii de porumb care ajunseseră acum până la genunchii Susanei; Rhea o aruncă pe a sa în secunda următoare. Pănușii luară foc imediat, orbind-o pe Susan cu lumina lor galbenă.

Fata inspiră o ultimă gură de aer răcoros, îl încălzi cu inima sa și-l pierdu într-un strigăt îndârjit:

– *TE IUBESC, ROLAND!*

Oamenii se retraseră murmurând, tulburați parcă de ceea ce făcuseră, acum, că era prea târziu să mai îndrepte ceva; în fața lor nu se afla o momâie de paie, ci o fată veselă pe care o cunoșteau cu toții, una dintre ei, legată din cine știe de motiv aiuritor de rugul Nopții Secerișului, cu mâinile vopsite în roșu. Dacă ar fi reacționat cu o clipă mai repede, poate că ar fi putut-o salva – unii dintre ei, cel puțin – însă era prea târziu. Lemnul uscat se aprinse; pantalonii ei se aprinseră; cămașa se aprinse; părul lung și blond luă foc, arzându-i pe cap precum o coroană.

– *TE IUBESC, ROLAND!*

La capătul vieţii simţi căldura, nu şi durerea. Avu timp să se gândească la ochii lui, ochi de un albastru precum culoarea cerului la primul revărsat al zorilor. Avu timp să se gândească la el pe Povârniş, gonind călare pe Rusher cu părul negru fluturându-i în spate de la tâmple şi bandana fâlfâind; să-l vadă râzând cu o uşurinţă şi o libertate pe care niciodată nu avea să le mai găsească în lunga sa viaţă care-l aştepta dincolo de a ei, şi râsul lui fu cel pe care îl luă cu ea când se stinse, scăpând de lumină şi căldură în întunericul mătăsos şi mângâietor, strigându-i numele iar şi iar, recitând pasăre şi urs, iepure şi peşte.

26

La sfârşit, strigătele lui nu mai erau un cuvânt, nici măcar acel *nu:* urlă ca un animal spintecat, cu mâinile lipite de globul de cristal, care bătea ca o inimă agitată. Privi în el cum Susan ardea.

Cuthbert încercă din nou să-i ia blestemăţia aceea şi nu reuşi. Făcu singurul lucru la care se putu gândi: scoase revolverul, îl îndreptă spre glob şi trase piedica. Probabil că avea să-l rănească şi pe Roland, iar cioburile de sticlă puteau chiar să-l orbească, dar nu avea altă soluţie. Dacă nu făceau ceva, strălucirea avea să-l ucidă.

Nu fu însă nevoie de asta. Parcă văzând arma lui Cuthbert şi înţelegând ce însemna, globul se întunecă pe dată în mâinile lui Roland. Corpul rigid al pistolarului, fiecare os şi muşchi trepidând de groază şi mânie, se relaxă. Căzu ca o piatră, degetele sale eliberând în sfârşit obiectul de cristal. Când aterizâ la pământ, stomacul îi amortiză căderea; sfera se rostogoli de pe el, oprindu-se lângă o mână flască şi întinsă a lui. Nu mai ardea nimic în întunecimea lui acum, cu excepţia unei singure scântei portocalii malefice – reflexia minusculă a Lunii Demonului de pe cer.

Alain se uită la globul de cristal cu un soi de uimire izvorâtă din dezgust şi spaimă; se uită la el aşa cum s-ar uita cineva la un animal feroce care doarme pe moment... dar care se va trezi şi îl va muşca.

Păşi înainte, intenţionând să-l sfarme sub cizmă.

– Să nu îndrăznești, zise Cuthbert cu voce aspră.

Stătea îngenuncheat lângă silueta inertă a lui Roland, dar se uita la Alain. Luna răsărită îi strălucea în ochi, două stele mici și luminoase.

– Să nu îndrăznești, după toată suferința și moartea prin care am trecut ca să punem mâna pe el. Nici să nu *te gândești* la asta.

Alain îl privi nesigur un moment, spunându-și că ar trebui totuși să distrugă blestemăția aceea – suferința îndurată nu poate justifica suferința viitoare, și atât timp când obiectul de pe pământ rămânea întreg, suferință era tot ce avea să aducă oricui. Era o *mașină-a-suferinței*, asta era, și o ucisese pe Susan Delgado. Deși nu văzuse ceea ce văzuse Roland în el, observase chipul prietenului său, și asta-i fusese de ajuns. O ucisese pe Susan și, dacă rămânea întreg, avea să mai ucidă.

Apoi se gândi însă la *ka* și se trase în spate. Mai târziu avea să regrete amarnic că făcuse asta.

– Pune-l la loc în pungă, spuse Cuthbert, și apoi ajută-mă cu Roland. Trebuie să plecăm de aici.

Punga cu șiret zăcea mototolită pe pământ în apropiere, fluturând în vânt. Alain culese globul, detestând senzația la atingerea suprafeței lui netede și curbate, așteptându-se din partea lui să-i prindă viață în mână. Nu prinse, însă. Îl puse în pungă și-și agăță punga înapoi pe umăr. După care îngenunche lângă Roland.

Nu știa cât timp încercară fără sorți de izbândă să-l aducă în simțiri – până când luna se ridicase destul de sus pe cer ca să se facă iarăși argintie, iar fumul care urca din canion începuse să se risipească, asta era tot ce știa. Până când Cuthbert îi spuse că era destul; vor trebui să-l arunce pe șaua lui Rusher și să plece la drum cu el în felul acesta. Dacă reușeau să ajungă în zonele împădurite la vest de Baronie înaintea zorilor, spuse Cuthbert, cel mai probabil aveau să fie în siguranță... dar trebuia să ajungă măcar până acolo. Îi împrăștiaseră pe oamenii lui Farson cu o surprinzătoare ușurință, însă cei rămași probabil că se vor reuni a doua zi. Era mai bine ca ei să fie plecați înainte să se întâmple asta.

Și astfel părăsiră Canionul Ochet și regiunea dinspre mare a Mejisului; călărind spre vest sub Luna Demonului, cu Roland trântit de-a curmezișul șeii ca un leș.

27

A doua zi și-o petrecută în Il Bosque, pădurea de la vest de Mejis, așteptând ca Roland să se trezească. Când veni după-amiaza și el rămase tot inconștient, Cuthbert spuse:

– Vezi dacă-l poți atinge.

Alain luă mâinile pistolarului în ale sale, își strânse toată puterea de concentrare, se aplecă deasupra feței palide și adormite a prietenului său și rămase așa preț de aproape o jumătate de oră. În cele din urmă, clătină din cap, dădu drumul mâinilor lui Roland și se ridică în picioare.

– Nimic? întrebă Cuthbert.

Alain suspină și scutură din cap.

Încropiră o targă din ramuri de pin astfel încât prietenul lor să nu mai aibă de petrecut o noapte culcat peste șa (dacă nu de altceva, măcar pentru că Rusher dădea semne de nervozitate transportându-și stăpânul în felul acela) și merseră mai departe. Nu o luară pe Drumul Mare – asta ar fi fost prea periculos – ci paralel cu el. Când Roland rămase inconștient și-n ziua următoare (Mejis era de acum în urma lor și ambii băieți simțeau un junghi adânc de dor de casă, inexplicabil, dar real ca valurile), se așezară de o parte și de cealaltă a lui, privindu-se reciproc peste pieptul lui care se ridica și cobora încet.

– Se poate ca o persoană în stare de inconștiență să moară de foame sau de sete? întrebă Cuthbert. Nu se poate, nu-i așa?

– Ba da, zise Alain. Cred că se poate.

Fusese o noapte lungă și încordată, petrecută călătorind. Niciunul dintre ei nu dormise bine cu o zi în urmă, dar în a doua dormiră buștean, cu păturile trase peste cap ca să-i ferească de soare. Se treziră la interval de câteva minute unul de celălalt când soarele apunea și Luna Demonului, acum trecută deja de două nopți de faza ei plină, răsărea printr-o perdea groasă de nori care prefigurau prima dintre marile furtuni ale toamnei.

Roland stătea în capul oaselor. Luase globul de sticlă din punga cu șiret. Ședea cu el strâns în brațe, un obiect magic întunecat, la fel de mort ca ochii de sticlă ai Trofeului. Ochii lui Roland, morți și ei, priveau cu indiferență în coridoarele luminate de lună ale pădurii. Avea să mănânce, dar nu și să doarmă. Avea să bea din pâraiele pe care le întâlneau, dar nu și să vorbească.

Şi refuza să se despartă de bucata din Curcubeul lui Maerlyn pe care o scoseseră din Mejis plătind un preţ atât de mare. Acesta nu strălucea însă pentru el.

Cel puţin, gândi Cuthbert o dată, *nu când eu şi Al suntem treji ca să vedem.*

Alain nu putu dezlipi mâinile lui Roland de pe glob, aşa că le puse pe ale sale pe obrajii lui, atingându-l în felul acela. Doar că nu avea ce să atingă, nu mai găsi nimic. Fiinţa care călătorea la vest cu ei spre Gilead nu era Roland ori măcar o năluca a lui Roland. Precum luna când îşi încheie ciclul, Roland dispăruse.

PARTEA A PATRA

TĂȚ' COPIII DOMNULUI AU PANTOFI

I

KANSAS DIMINEAȚA

1

Pentru prima dată după multe

(*ore? zile?*)

pistolarul tăcu. Rămase un moment cu ochii spre clădirea de la est (cu soarele luminându-l din spate, palatul de cleștar era o siluetă neagră înconjurată de un nimb auriu) cu antebrațele sprijinite pe genunchi. Apoi luă plosca așezată pe asfalt lângă el, o ridică deasupra feței întoarse, deschizând gura.

Bău ce-i ajunse în gură – ceilalți îi văzură mărul lui Adam mișcându-se în timp ce el se lungi pe spate pe banda de avarie, continuând să toarne – dar nu acesta părea a fi scopul său principal. Apa îi șiroia pe fruntea adânc ridată și îi sărea de pe pleoapele închise. I se adună în scobitura triunghiulară de la baza gâtului și-i curgea de la tâmple, udându-i părul și închizându-l la culoare.

În cele din urmă, puse plosca deoparte și rămase acolo, cu ochii închiși, cu brațele întinse deasupra capului, ca un om predându-se în somn. De pe fața lui udă, aburii se ridicau în fuioare delicate.

– Aaa, făcu el.

– Te simți mai bine? întrebă Eddie.

Pleoapele pistolarului se ridicară, dezvelind ochii aceia de un albastru spălăcit și totuși cumva periculoși.

– Da. Mă simt. Nu înțeleg cum e posibil, la cât mă temeam să spun povestea asta..., dar mă simt mai bine.

– Un olog-al-psihicului probabil că ți-ar putea explica fenomenul, zise Susannah, dar mă îndoiesc că tu ai pleca urechea.

Își puse mâinile la șale și se întinse, crispându-se... însă crispatul era doar un reflex. Durerea și amorțeala la care se așteptase nu erau prezente și chiar dacă se auzi un scârțâit slab aproape de baza spinării, nu avu parte de mulțumitoarea serie de trosnete, pârâituri și pocnete la care se așteptase.

– Îți spun un lucru, rosti Eddie. Asta oferă un nou sens expresiei „a-ți lua o piatră de pe inimă". De când suntem aici, Roland?

– Doar de o noapte.

– „Spiritele au făcut totul într-o singură noapte", cită Jake cu o voce eterică.

Stătea cu picioarele încrucișate la nivelul gleznelor; Ete ședea în rombul format de genunchii îndoiți ai băiatului, uitându-se la el cu ochii lui luminoși încercuiți cu auriu.

Roland se ridică în șezut, ștergându-și obrajii uzi cu bandana și uitându-se tăios la Jake.

– Ce spui tu acolo?

– Nu spun eu. Sunt cuvintele scrise de un tip pe nume Charles Dickens. Într-o povestire intitulată *Colindă de Crăciun*. Totul într-o singură noapte, hă?

– Vreo parte a corpului tău spune că ar fi fost mai mult?

Jake clătină din cap. Nu, se simțea cam la fel ca în fiecare dimineață – mai bine ca în unele. Trebuia să-și golească vezica, dar nu atât de tare încât să simtă că dinții îi pluteau în urină sau altceva de felul ăsta.

– Eddie? Susannah?

– Eu mă simt bine, spuse Susannah. Categoric nu ca și când aș fi stat trează toată noaptea, darămite mai multe nopți la rând.

– Mi-amintește de perioada cât am fost narcoman, într-un fel..., zise Eddie.

– Nu ți se întâmplă asta cu orice? întrebă Roland pe un ton sec.

– O, ce comic ești, ripostă Eddie. Să mă tăvălesc pe jos de râs, nu alta. Când o să ne pice-n brațe următorul tren nebun, n-ai decât să-i pui *tu* întrebările prostești. Ce voiam să spun e că ți se întâmplă atât de des să petreci o

noapte drogat până la refuz, încât te obișnuiești să te trezești dimineața simțindu-te ca unșpe kilograme de rahat într-un sac de zece kile: cu capul cât o baniță, cu nasul înfundat, cu inima bubuind, cu cioburi de sticlă în șira spinării. Ascultă la prietenul tău Eddie, ce bine îți fac drogurile îți poți da seama după cum te simți dimineața. În orice caz, te obișnuiești cu asta – *eu* m-am obișnuit, oricum – într-atât încât atunci când faci pauză o noapte, te trezești a doua zi dimineață și stai pe marginea patului, spunându-ți: „Ce mama dracului e cu mine? Sunt bolnav? Mă simt ciudat. Am suferit un atac cerebral în timpul nopții?"

Jake râse, apoi își acoperi gura cu palma atât de violent, încât păru că ar fi vrut nu doar să tacă, ci de-a dreptul să-și înghită cuvintele.

– Scuze, spuse el. Asta m-a dus cu gândul la tata.

– Era unul din clubul meu, eh? zise Eddie. Oricum, mă aștept să mă doară toate, mă aștept să fiu obosit, mă aștept să scârțâi când pășesc... dar simt că de fapt n-am nevoie decât de un pișu scurt în tufișuri ca să fiu iar om.

– Și o gură de mâncare, poate? întrebă Roland.

Eddie afișa un surâs firav. Acum i se șterse de pe buze.

– Nu, răspunse el. După povestea aia, nu mi-e așa foame. De fapt, nu mi-e foame deloc.

2

Eddie o purtă pe Susannah pe rambleu în jos și o sprijini în spatele unui pâlc de tufișuri de dafin ca să-și facă nevoile. Jake era la șaizeci sau șaptezeci de metri către est, într-un crâng de mesteceni. Roland zisese că el va folosi banda de avarie pentru a-și face nevoile de dimineață, apoi ridică din sprâncene când prietenii lui din New York râseră.

Susannah nu râdea când ieși de după tufișuri. Fața ei era brăzdată de lacrimi. Eddie nu o întrebă nimic; știa. El însuși se împotrivise sentimentului. O luă ușurel în brațe și ea își îngropă fața în gâtul lui. Rămaseră așa un timp.

– *Chartu rug*, zise ea într-un sfârșit, pronunțând cuvintele ca Roland: char-tu rug, lungind puțin ultima vocală.

– Mda, aprobă Eddie, spunându-și că un Charlie, oricum i-ai spune în alt fel, tot Charlie rămâne. Așa cum, bănuia el, un trandafir era un trandafir era un trandafir. Să înceapă Secerișul.

Ea ridică fruntea și începu să-și șteargă ochii umezi.

– Să treci prin atâtea, zise ea, păstrând un ton scăzut... și uitându-se o dată spre rambleul autostrăzii pentru a se asigura că Roland nu era acolo, privindu-i de sus. Și *la paisprezece* ani.

– Mda. În comparație, aventurile mele în căutarea unei iluzorii punguțe cu cocaină în Tompkins Square par jocuri de copii. Într-un fel, însă, aproape că mă simt ușurat.

– Ușurat? De ce?

– Fiindcă mă temeam că ne va spune că a ucis-o cu mâna lui. Pentru Turnul ăla blestemat al lui.

Susannah îl privi drept în ochi.

– Dar chiar asta cred că a făcut. N-ai înțeles?

3

Când se reunire iarăși și văzură mâncare în fața ochilor, deciseră toți că le-ar fi prins totuși bine o îmbucătură. Roland împărți ultimii *burritos* (*Poate că astăzi mai târziu vom face un popas la cel mai apropiat Boing Boing Burgers să vedem ce le-a rămas prin frigidere*, gândi Eddie) și se înfruptară. Toți, mai puțin Roland. El își luă *burrito*-ul, îl privi, apoi se uită în altă parte. Eddie observă o expresie de tristețe pe chipul pistolarului, care îl făcea să pară deopotrivă bătrân și pierdut. Îl duru inima, însă nu știa ce ar fi putut face în privința asta.

Jake, mai tânăr cu aproape zece ani, știa. Se ridică, se duse la Roland, îngenunche lângă el, cuprinse gâtul pistolarului cu brațele și îl îmbrățișă.

– Îmi pare rău că ți-ai pierdut prietena, spuse el.

Expresia lui Roland se schimbă și, pentru o clipă, Eddie fu sigur că își va da drumul. Trecuse mult timp de la ultima îmbrățișare, poate. Extrem de mult. Eddie trebui să-și ferească privirea un moment. *Kansas dimineața*, își

spuse el. *O imagine pe care niciodată nu te aștepți să o vezi. Concentrează-te la asta un timp și lasă-l pe om în pace.*

Când întoarse privirea, Roland era iarăși stăpân pe sine. Jake ședea alături de el, iar Ete își așezase botul lung pe o cizmă a pistolarului. Roland începuse să-și mănânce *burrito*-ul. Încet și fără mare poftă..., dar îl mânca.

O mână rece – a lui Susannah – se furișă în mâna lui Eddie. Tânărul o luă și îndoi degetele peste ea.

– O singură noapte, se minună ea.

– Așa spune, cel puțin, ceasul nostru interior, explică Eddie. În mințile noastre...

– Cine știe? aprobă Roland. Dar o poveste întotdeauna modifică timpul. Cel puțin așa se întâmplă în lumea mea.

Surâse. Fu un gest neașteptat, ca întotdeauna, și tot ca întotdeauna, îi transformă chipul în ceva aproape frumos. Uitându-se la asta, medită Eddie, puteai înțelege cum era posibil ca o fată să se fi îndrăgostit de Roland, odată ca niciodată. Atunci, demult, când el era lungan și poate puțin aprig, însă urât nu era deloc; atunci pe când Turnul nu-l prinsese încă în mreje.

– Cred că așa se întâmplă în toate lumile, dulceață, zise Susannah. Pot să-ți pun vreo două întrebări, înainte să pornim la drum?

– Dacă vrei...

– Ce s-a întâmplat cu tine? Cât timp ai fost... plecat?

– Am fost plecat, așa-i, aici ai categoric dreptate. Am călătorit. Am *hoinărit*. Nu chiar în Curcubeul lui Maerlyn... nu cred că m-aș mai fi întors vreodată de acolo, dacă aș fi intrat în el când eram încă... bolnav... dar fiecare avem câte un glob vrăjitoresc, aici.

Își atinse cu gravitate fruntea, puțin deasupra spațiului dintre sprâncene.

– Acolo m-am dus eu. Acolo am călătorit eu în vreme ce prietenii mei călătoreau la est cu mine. M-am vindecat acolo, puțin câte puțin. Am ținut globul strâns și am călătorit înăuntrul capului meu, și m-am vindecat. Dar globul n-a strălucit nicicând pentru mine, până la sfârșitul sfârșitului... când meterezele castelului și turnurile orașului au apărut la orizont. Dacă s-ar fi trezit înainte...

Dădu din umeri.

– Dacă s-ar fi trezit înainte ca eu să fi început să-mi recapăt o parte din puterea minții, nu cred că acum aș mai fi aici. Pentru că orice lume – chiar și

una roz cu cer de cristal – ar fi fost preferabilă celei în care Susan nu mai exista. Presupun că forța care dă viață globului știa asta... și aștepta.

– Dar când *a strălucit* iarăși pentru tine, ți-a spus restul, completă Jake. Trebuie s-o fi făcut. Ți-a povestit episoadele la care n-ai fost prezent.

– Da. Știu povestea în atâtea detalii datorită celor pe care le-am văzut în globul de cristal.

– Ne-ai spus odată că John Farson îți voia capul într-un vârf de prăjită, zise Eddie. Pentru că i-ai furat ceva. Ceva la care el ținea mult. Vorbeai despre globul de cristal, nu-i așa?

– Da. A fost mai mult decât furios când a aflat. A fost orbit de furie. Sau cum spui tu, Eddie, „l-au apucat dracii".

– De câte ori *chiar* a strălucit pentru tine? întrebă Susannah.

– Și ce s-a întâmplat cu el? adăugă Jake.

– Am văzut în el de trei ori după ce am părăsit Baronia Mejis, spuse Roland. Prima dată a fost în noaptea dinainte să ajungem acasă, în Gilead. Atunci am călătorit cel mai mult înăuntrul lui și atunci mi-a arătat ce v-am spus vouă. Câteva lucruri doar le-am presupus, dar cele mai multe mi-au fost arătate. Mi le-a arătat nu ca să mă învețe sau să mă lumineze, ci ca să mă rănească. Bucățile rămase din Curcubeul Vrăjitorului sunt toate lucruri malefice. Durerea le însuflețește, într-un fel. A așteptat ca mintea mea să fie suficient de puternică încât să înțeleagă și să *reziste*... și atunci mi-a arătat toate lucrurile pe care le-am ratat din pricina stupidei mele vanități adolescentine. A orbirii mele de îndrăgostit. A trufiei mele ucigașe.

– Roland, nu face asta, zise Susannah. Nu permite să te rănească și acum.

– Dar mă rănește. Așa va fi mereu. N-are importanță. Acum nu mai are; povestea aceea este spusă.

A doua oară când am văzut înăuntrul globului – când *am intrat* în el – trecuseră deja trei zile de la întoarcerea mea acasă. Mama nu era acolo, deși era așteptată în seara aceea. Se dusese la Debaria – un soi de adăpost pentru femei – ca să aștepte și să se roage pentru întoarcerea mea. Nici Marten nu era acolo. El era în Cressia, alături de Farson.

– Globul, zise Eddie. Era la tatăl tău?

– Nu-u, făcu Roland.

Coborî privirea la mâinile sale şi Eddie observă o uşoară roşeaţă urcându-i în obraji.

– Nu i l-am dat la început. Găseam că-mi era... greu să mă despart de el.

– Cred şi eu, spuse Susannah. Ţie şi tuturor celor care s-au uitat vreodată în blestemăţia aia.

– În a treia după-amiază, înainte să plecăm la serbarea organizată în cinstea întoarcerii noastre...

– Fac pariu că te dădea afară din casă cheful de a petrece, spuse Eddie.

Roland zâmbi fără umor, studiindu-şi mai departe mâinile.

– În jurul orei patru, Cuthbert şi Alain au venit în camerele mele. Eram un trio bun de pus în ramă, socot – arşi de vânt, ochi afundaţi, mâini pline de tăieturi şi julituri în curs de vindecare, căpătate pe când ne căţăram pe peretele canionului, uscaţi ca nişte sperietori de ciori. Chiar şi Alain, care avea tendinţă de îngrăşare, aproape se făcea nevăzut când se întorcea din profil. M-au confruntat, presupun că aţi spune. Păstraseră secretul globului până atunci – din respect pentru mine şi pentru pierderea suferită, mi-au spus, iar eu i-am crezut – însă nu mai voiau să-l păstreze dincolo de masa din acea seară. Dacă refuzam să renunţ la el de bunăvoie, decizia avea să le aparţină taţilor noştri. Erau teribil de stânjeniţi, mai ales Cuthbert, deşi erau fermi pe poziţie.

Le-am spus că-l voi preda tatei înaintea serbării – înainte ca mama să vină cu diligenţa de la Debaria, chiar. Puteau să se prezinte mai devreme şi să vadă că-mi ţinusem promisiunea. Cuthbert a început să dea din colţ în colţ şi să spună că nu va fi nevoie de asta, dar sigur că *era* nevoie...

– Mda, făcu Eddie.

Arbora expresia unuia care înţelegea foarte bine acea parte din poveste.

– La căcăstoare te poţi duce singur, dar e mult mai uşor să tragi apa după tot căcatul dacă mai ai pe cineva alături.

– Alain, cel puţin, ştia că va fi mai bine pentru mine – mai uşor – dacă nu va trebui să predau globul singur. L-a făcut pe Cuthbert să tacă şi a spus că vor veni negreşit. Şi au şi venit. Şi eu l-am predat, oricât de puţin mi-aş fi dorit-o. Tata s-a făcut alb ca varul când s-a uitat în pungă şi a văzut ce era acolo, apoi s-a scuzat şi l-a luat cu el. Când s-a întors, şi-a luat paharul de vin şi a continuat să discute cu noi despre aventurile noastre în Mejis, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Dar între momentul când prietenii tăi ți-au vorbit despre el și cel în care l-ai predat, te-ai uitat în el, spuse Jake. Ai *intrat* în el. Ai călătorit în el. Ce ți-a arătat de data aceea?

– Întâi Turnul din nou, spuse Roland, și începutul drumului către el. Am văzut căderea Gileadului și triumful Omului de Bine. Amânaserăm asta cu doar douăzeci de luni sau așa ceva distrugând rezervoarele și exploatarea petrolieră. Nu puteam face nimic în privința asta, însă mi-a arătat ceva ce *puteam* face. Exista un anumit cuțit. Lama fusese înmuiată într-o otravă deosebit de puternică, ceva dintr-un regat îndepărtat din Lumea de Mijloc numit Garlan. O poțiune atât de concentrată, încât și cea mai mică tăietură ducea la moarte pe loc. Cuțitul fusese adus la curte de un menestrel – de fapt, nepotul cel mare al lui John Farson. Omul căruia i-l dăduse era șeful personalului de la castel. Acesta trebuia să pună cuțitul în mâna asasinului desemnat. Tata nu mai trebuia să vadă răsăritul soarelui în dimineața de după serbare.

Le arătă un surâs trist.

– Datorită lucrurilor pe care le-am văzut în globul Vrăjitorului, cuțitul n-a ajuns niciodată în mâna celui care trebuia să-l folosească, și până la sfârșitul acelei săptămâni aveam un nou șef de personal. Frumoase povești știu a vă spune, nu? Mda, chiar foarte frumoase.

– Ai văzut persoana căreia îi era destinat cuțitul? întrebă Susannah. L-ai văzut pe ucigaș?

– Da.

– Altceva? Ai văzut altceva? chestionă Jake.

Planul pentru asasinarea tatălui lui Roland nu părea să-l intereseze foarte tare.

– Da.

Roland părea nedumerit.

– Pantofi. Doar pentru un minut. Pantofi rostogolindu-se prin aer. La început am crezut că erau frunze de toamnă. Și când am observat ce erau de fapt, au dispărut și eu zăceam întins pe pat cu globul strâns în brațe... adică așa cum și venisem cu el din Mejis. Tata... am spus deja, surpriza lui când s-a uitat înăuntrul pungii a fost într-adevăr foarte mare.

I-ai spus cine avea cuțitul înmuiat în otravă specială, gândi Susannah, *valetul Jeeves sau știu eu cine, dar nu i-ai spus cine ar fi urmat să-l folosească, de fapt, nu-i așa, dulceață? De ce nu? Pentru că voiai să rezolvi tu trebușoara aia singur-singurel?*

Dar înainte să-l poată întreba ea asta, Eddie întrebă ceva.

– Pantofi! Zburând prin aer! Îţi spune ceva asta, acum?

Roland clătină din cap.

– Spune-ne ce altceva ai mai văzut în el, îl îndemnă Susannah.

Pistolarul îi aruncă o privire atât de îndurerată, încât bănuielile prinseră forma unor lucruri sigure în mintea sa. Îşi feri privirea de la el şi dibui după mâna lui Eddie.

– Iartă-mă, rogu-te, Susannah, dar nu pot. Nu acum. Pentru moment, am spus tot ce puteam.

– Prea bine, rosti Eddie. Prea bine, Roland, nu face nimic.

– Mic, aprobă Ete.

– Ai mai văzut-o vreodată pe vrăjitoare? întrebă Jake.

Un timp lung păru că Roland nu va răspunde nici la asta, dar până la urmă cedă.

– Da. Nu terminase cu mine. Precum visele cu Susan, m-a urmat şi ea. Taman din Mejis m-a urmat.

– Cum adică? făcu Jake cu voce joasă, mirată. Măiculiţă, Roland, cum adică?

– Nu acum.

Se ridică în picioare.

– E timpul să pornim din nou la drum.

Înclină din cap spre clădirea care plutea înaintea lor; soarele tocmai se ridica deasupra meterezelor.

– Domul acela sclipitor e la o bună distanţă de noi, dar cred că putem ajunge la el în după-amiaza asta, dacă ne mişcăm repede. Aşa ar fi cel mai bine. Nu e un loc la care-mi doresc să ajung după căderea nopţii, dacă putem evita asta.

– Nu ştii încă ce este? întrebă Susannah.

– E de rău, repetă el. Şi e în drumul nostru.

4

Un timp în dimineaţa aceea, deşirarea murmură atât de tare, încât nici gloanţele din urechi nu mai blocau complet sunetul; în cel mai rău moment,

Susannah avu impresia că pur și simplu i se va dezintegra puntea nasului și când se uită la Jake, văzu că băiatul lăcrima – nu plângea așa cum plâng oamenii când sunt triști, ci ca atunci când au sinusurile înfundate. Nu reușea să-și scoată din cap cântărețul la fierăstrău de care amintise băiatul. *Ai zice că-i muzică hawaiiană,* gândea ea iar și iar în timp ce Eddie o împingea îndârjit în noul scaun cu rotile, șerpuind printre vehiculele abandonate. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i așa? A dracului, ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i așa, scumpa mea domniță, oh, atât de neagră și frumușică?*

De ambele laturi ale autostrăzii deșirarea lovea rambleul până în partea de sus, proiectând reflexiile deformate și tremurătoare ale copacilor și silozurilor. Lăsa impresia că îi privea pe pelerini la fel cum fiarele înfometate de la grădina zoologică ar privi niște copii durdulii. Pe Susannah o purta gândul mereu la deșirarea din Canionul Ochet, cum se întindea hrăpăreață prin fum după oamenii agitați ai lui Latigo, trăgându-i spre sine (și unii intrând din proprie inițiativă, pășind ca niște zombi într-un film horror), după care se trezea gândindu-se iarăși la tipul din Central Park, ciudatul acela cu fierăstrăul. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i așa? Număr o deșirare, și ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i așa?*

Tocmai când credea că n-ar mai fi îndurat niciun moment, deșirarea începu să se retragă din nou de lângă I-70 și murmurul ei unduitor scăzu în sfârșit. Susannah putu să-și scoată gloanțele din urechi. Le puse în buzunarul lateral al scaunului, cu o mână care tremura puțin.

– Asta chiar că a fost rea, spuse Eddie.

Vocea lui suna înfundată și smiorcăită. Femeia întoarse ochii către el și văzu că avea obrajii umezi și ochii roșii.

– Nu te ambala, Suzie dragă, zise el. E din cauza sinusurilor, atâta tot. Sunetul ăla le dă peste cap.

– Și eu pățesc la fel, spuse Susannah.

– Sinusurile mele n-au nimic, dar mă doare capul, interveni Jake. Roland, nu mai ai niște aspirină?

Roland se opri, scotoci și găsi flaconul.

– Pe Clay Reynolds l-ai mai revăzut? întrebă băiatul, după ce înghiți pilulele cu apă din plosca pe care o ducea el.

– Nu, dar știu ce s-a întâmplat cu el. Și-a strâns o ceată de oameni, câțiva dintre dezertorii din armata lui Farson, s-a apucat de jefuit bănci... Prin partea

noastră de lume era asta, dar pe atunci jefuitorii de bănci şi cei de diligenţe nu prea mai aveau a se teme de pistolari.

– Pistolarii erau ocupaţi cu Farson, explică Eddie.

– Da. Numai că Reynolds şi oamenii lui au fost prinşi în capcană de un şerif isteţ care a transformat strada mare a unui oraş pe nume Oakley într-un abator. Şase dintre cei zece membri ai cetei lui au fost ucişi pe loc. Restul au fost spânzuraţi. Reynolds s-a numărat printre ei. Asta a avut loc după mai puţin de un an, în timpul Pământului Larg. Făcu o pauză şi continuă: Printre cei împuşcaţi pe strada mare a fost şi Coral Thorin. Devenise femeia lui Reynolds; călărea şi ucidea umăr la umăr cu ceilalţi.

Îşi continuară drumul în tăcere pentru o vreme. În depărtare, deşirarea îşi murmura cântul nesfârşit. Jake o luă deodată la fugă în faţă, spre o rulotă parcată. Sub ştergătorul de parbriz din partea şoferului fusese lăsat un bilet. Ridicându-se pe vârfuri, reuşi să ajungă la el. Îl citi degrabă, încruntându-se.

– Ce scrie? întrebă Eddie.

Jake i-l înmână. Eddie se uită şi i-l dădu lui Susannah, care îl citi la rândul ei şi-l dădu mai departe lui Roland. Acesta se uită, după care clătină din cap.

– Nu pricep decât câteva cuvinte: *femeia bătrână, Omul Întunecat.* Ce spun restul? Citiţi-mi voi.

Jake luă biletul înapoi.

– „Femeia bătrână din vise este în Nebraska. O cheamă Abagail." Pregetă o clipă. Apoi, aici jos scrie: „Omul Întunecat este în vest. Poate în Vegas."

Jake ridică privirea spre pistolar, cu biletul fluturându-i în mână, cu o expresie nedumerită şi tulburată pe chip. Roland se uita însă spre palatul care tremura la capătul autostrăzii – palat care nu era în vest, ci în est, palat care era luminos, nu întunecat.

– În vest, rosti Roland. Omul Întunecat, Turnul Întunecat şi mereu în vest.

– Şi Nebraska e la vest de aici, zise Susannah cu fereală. Nu ştiu dacă asta are vreo importantă, această Abagail, dar...

– Cred că ea face parte din altă poveste, zise Roland.

– Dar o poveste apropiată de aceasta, adăugă Eddie. Alăturată, chiar. Suficient de apropiată încât să dea zahăr în schimbul sării... sau să pornească certuri pe palier.

– Sunt sigur că ai dreptate, zise Roland, și s-ar putea ca mai încolo să avem de-a face cu „femeia bătrână" și cu „Omul Întunecat"... dar astăzi drumul nostru duce la est. Haideți.

Își reluară marșul.

5

– Ce știi despre Sheemie? întrebă Jake după o vreme.

Roland râse, pe de o parte surprins de întrebare și pe de alta bucuros să-și aducă aminte.

– Ne-a urmat. Probabil că nu i-a fost ușor și trebuie să fi fost chiar înfricoșător uneori – între Mejis și Gilead se întindeau roți întregi de ținut sălbatic populat, pe deasupra, de oameni sălbatici. Și poate nu doar de oameni, ci și de vietăți mai rele. Însă *ka* i-a fost alături și băiatul și-a făcut apariția la timp pentru Sărbătoarea Capătului de An. El și catârul acela blestemat.

– Capi, spuse Jake.

– Api, repetă Ete, lipăind la picioarele băiatului.

– Când am plecat în căutarea Turnului, eu și prietenii mei, Sheemie era cu noi. Ca un fel de scutier, presupun că ați spune. El...

Însă Roland nu încheie. Își mușcă buzele și refuză să ducă subiectul mai departe.

– Cordelia? întrebă Susannah. Mătușa nebună?

– A murit înainte chiar ca din focul în aer liber să mai fi rămas doar tăciunii. E posibil să fi suferit o furtună la inimă sau la creier – ceea ce Eddie numește comoție.

– Poate a murit de rușine, propuse Susannah. Sau de groaza a ceea ce făcuse.

– Este posibil, acceptă Roland. E un lucru teribil să dai ochii cu adevărul când deja e prea târziu. Știu asta foarte bine.

– Este ceva acolo, spuse Jake, arătând cu degetul o porțiune lungă de drum de pe care mașinile fuseseră îndepărtate. Vedeți?

Roland vedea – cu ochii lui părea să vadă totul – dar abia după alte aproximativ cincisprezece minute reuși și Susan să deslușească niște pete mici și negre. Credea că știa ce erau, deși se baza mai mult pe intuiție decât pe vedere. Zece minute mai târziu, era sigură.

Erau pantofi. Șase perechi de pantofi așezate într-o linie perfectă de-a curmezișul benzilor estice ale Interstatalei 70.

II

PANTOFI PE DRUM

1

Ajunseră lângă pantofi la jumătatea dimineții. Mai încolo, mai clar acum, se ridica palatul de cleștar. Scânteia într-o nuanță delicată de verde, aidoma reflexiei unei frunze de nufăr în oglinda unei ape liniștite. În fața lui erau porți sclipitoare; pe turnuri fâlfâiau în bătaia vântului stegulețe roșii.

Și pantofii tot roșii erau.

Impresia lui Susannah că erau șase perechi, deși explicabilă, era greșită – de fapt, erau patru perechi și un cvartet. Acesta din urmă – patru botine de un roșu-închis, din piele rezistentă – aveau ca destinatar, fără îndoială, membrul patruped al *ka-tet*-ului lor. Roland luă unul de jos și-i pipăi interiorul. Nu știa câți bumbleri purtaseră pantofi în istoria lumii, însă era dispus să presupună că niciunul nu primise în dar un set de botine din piele căptușite cu mătase.

– Bally, Gucci și alții ca voi, luați de aici, făcu Eddie. Astea-s încălțări de prima mână.

Ale lui Susannah erau cel mai ușor de deosebit, și nu doar datorită înfloriturilor feminine și sclipitoare de pe margine, ci fiindcă nu erau de fapt niște

pantofi – fuseseră făcuți să se potrivească peste cioturile picioarelor ei, care se terminau puțin deasupra genunchilor.

– Uite minunăție, făcu ea, ridicând unul la lumină astfel încât soarele să se poată reflecta în ștrasurile cu care era decorat pantoful... dacă ștrasuri *erau*, de fapt. Ceva îi spunea că puteau fi fragmente de diamant. Manșoane. După patru ani în care m-am descurcat în condiții caracterizate de ceea ce prietena mea Cynthia numește „absența mergătoarelor", mi-am luat în sfârșit o pereche de manșoane. Asta da potrivire.

– Manșoane, zise Eddie pe un ton meditativ. Așa li se spune?

– Așa li se spune, dulceață.

Ai lui Jake erau o pereche de pantofi Oxford roșu-aprins – cu excepția culorii, s-ar fi potrivit de minune în sălile de clasă cu ținută înaltă de la Școala Piper. Îndoi unul, apoi îl întoarse invers. Talpa lucea și nu avea nicio zgârietură. Nu se vedea nicio ștanță a producătorului, și nici nu se așteptase să vadă vreuna. Tatăl lui avea, poate, o duzină de perechi de pantofi făcuți pe comandă. Jake știa să-i recunoască atunci când îi vedea.

Ale lui Eddie erau ghete cu toc cubanez (*Doar că în lumea asta se numesc, poate, tocuri din Mejis*, gândi el) și vârf ascuțit... ceea ce, în cealaltă viață a lui, se numeau „boppers". Puștii de la mijlocul anilor șaizeci – o perioadă pe care Odetta/Detta/Suzannah o pierduse la mustață – le-ar fi spus „ghete à la Beatles".

Ale lui Roland, desigur, erau cizme de cowboy. Din cele fistichii, cu care mergeai încălțat mai mult la dans decât la păscut vacile. Cusături în buclă, decorațiuni laterale, linie strâmtă, carâmbi înalți. Le examină fără să le ia de jos, apoi se uită la tovarășii săi de drum și se încruntă. Aceștia se priveau reciproc. Ai fi spus că trei oameni nu puteau face asta, numai doi... însă ai fi spus-o doar dacă nu făceai parte dintr-un *ka-tet*.

Roland încă împărțea același *khef* cu ei; simțea astfel puternicul curent al gândului lor colectiv, dar pe acesta nu-l putea înțelege. *Fiindcă ține de lumea lor. Provin din* când*-uri diferite ale aceleiași lumi, însă văd aici ceva comun tuturor.*

– Ce este? întrebă el. Ce înseamnă pantofii ăștia?

– Cred că niciunul dintre noi nu știe *asta*, răspunse Susannah.

– Nu, zise Jake. E o altă ghicitoare.

Se uită cu dezgust la stranii pantofi Oxford, roșii ca sângele, din mâinile sale.

– O altă ghicitoare afurisită.

– Spune ce știi.

Se uită iarăși spre palatul de cleștar. Acum se afla, poate, la douăzeci de kilometri depărtare, strălucea sub cerul senin, delicat ca un miraj, dar real ca... ei bine, real ca pantofii.

– Te rog, spune-mi ce știi despre pantofii ăștia.

– Eu am pantofi, *tu* ai pantofi, tăț' copiii Domnului au pantofi, recită Odetta. Cel puțin, asta-i părerea generală.

– Ei bine, zise Eddie, *noi* avem pantofi, asta e clar. Și te gândești la ce mă gândesc și eu, nu-i așa?

– Așa se pare.

– Tu, Jake?

În loc să răspundă cu vorbe, Jake luă de jos și celălalt pantof (Roland nu se îndoia defel că toți pantofii, inclusiv ai lui Ete, aveau să le vină ca turnați) și-i lovi scurt unul de celălalt de trei ori. Nu însemna nimic pentru Roland, dar atât Eddie, cât și Susannah reacționară violent, uitându-se în jur, uitându-se în special către cer, ca și când s-ar fi așteptat să se stârnească o furtună din seninul acela luminos de toamnă. Ajunseră până la urmă să se uite din nou la palatul de cleștar... și apoi unul la celălalt, în felul acela grăitor, cu ochii larg deschiși, care-l făcea pe Roland să-i vină să-i scuture până ce aveau să le clănțănească dinții în gură. Și totuși așteptă. Uneori, doar asta aveai de făcut.

– După ce l-ai ucis pe Jonas, te-ai uitat în glob, zise Eddie, întorcându-se spre el.

– Da.

– Ai *călătorit* în glob.

– Da, dar nu vreau să vorbesc despre asta acum; nu are nicio legătură cu...

– Ba eu cred că are, interveni Eddie. Ai zburat înăuntrul unei tornade roz. Înăuntrul unui *ciclon* roz, s-ar putea spune. Ciclon se poate folosi în loc de tornadă, nu? Mai ales dacă vrei să spui o ghicitoare.

– Sigur, zise Jake pe un ton visător, aproape ca un băiat care vorbește în somn. Când zboară Dorothy dincolo de Curcubeul Vrăjitorului? Când o ia ciclonul pe sus[1].

---

[1] *Gale*, în original, numele de familie al lui Dorothy, eroina cărții lui Frank L. Baum. Pornind de la aceasta, citate și aluzii la *Vrăjitorul din Oz* revin frecvent în textul lui King (n. tr.).

– Nu mai suntem în Kansas, dulceață, spuse Susannah, și apoi dădu glas unui lătrat ciudat și lipsit de umor despre care Roland bănui că era un soi de râs. Poate că seamănă puțin cu el, dar Kansas n-a fost niciodată... știi tu, așa *deșirat*.

– Nu te înțeleg, mărturisi Roland.

Îi era însă frig și inima îi bătea prea repede. Erau deșirări peste tot acum, nu le spusese oare chiar el asta? Lumi care se topeau una în alta pe măsură ce forțele Turnului slăbeau? Pe măsură ce ziua când trandafirul va fi smuls se apropia?

– Ai văzut diverse lucruri în timp ce zburai, zise Eddie. Înainte să ajungi la ținutul întunecat, cel pe care l-ai numit Bubuit de Tunet, ai văzut diverse lucruri. Pe Sheb, pianistul. Care a apărut din nou mai târziu în viața ta, nu?

– Da, în Tull.

– Și bordeianul cu păr roșcat?

– Și el. Avea o pasăre pe nume Zoltan. Dar când ne-am întâlnit, ne-am vorbit normal. „Viață ție, viață recoltei tale", genul ăsta de lucruri. Asta mi s-a părut că aud și când a zburat pe lângă mine în tornada roz, dar a spus de fapt altceva.

Aruncă o privire la Susannah.

– Am văzut și scaunul tău cu rotile. Cel vechi.

– Și ai văzut vrăjitoarea.

– Da. Am...

Cu un glas dogit care-i aminti lui Roland într-un mod neplăcut de Rhea, Jake Chambers strigă:

– Pun eu mâna pe tine, frumușelule! Pe tine și pe cățelușul tău!

Roland se holbă la el, încercând să nu caște gura.

– Doar că în film, vrăjitoarea nu călărea o mătură, spuse Jake. Era pe bicicletă, una din acelea cu coș în spate.

– Mda, și fără nicio amuletă sărbătorească, spuse Eddie. Ar fi fost un amănunt interesant, totuși. Îți spun sincer, Jake, când eram mic aveam coșmaruri din cauza râsului ei.

– Pe mine mă înfricoșau maimuțele, zise Susannah. Maimuțele înaripate. Îmi zbura gândul la ele și atunci trebuia să mă furișez în pat cu mama și tata. Când adormeam între ei, încă se mai certau a cui fusese ideea strălucită de a mă duce la filmul acela.

– Mie nu-mi era frică să bat din călcâie, spuse Jake. Deloc.

Lui Susannah și lui Eddie li se adresase; pentru moment, era ca și când Roland nici n-ar fi fost de față.

– În definitiv, nu eu purtam pantofii ăia.

– Adevărat, zise Susannah pe un ton aspru, dar știți ce obișnuia să spună tata mereu?

– Nu, însă am sentimentul că vom afla, făcu Eddie.

Femeia îi aruncă o căutătură scurtă și severă, apoi își întoarse atenția spre Jake.

– „Nu fluiera vântul dacă nu vrei să sufle", cită ea. Și e un sfat bun, orice ar crede Tânărul Domn Haz-de-Necaz aici de față.

– Iar mi-ai tras-o, zise Eddie, rânjind.

– Aso! repetă Ete, ochindu-l pe Eddie sever.

– Explicați-mi și mie, ceru Roland pe cel mai blând ton posibil. Vreau să aud. Vreau să împart *khef*-ul vostru. Și vreau să-l împart *acum*.

2

Îi spuseră o poveste pe care aproape fiecare copil american din secolul douăzeci o știa, povestea unei fetițe de la o fermă din Kansas pe nume Dorothy Gale, care fusese luată pe sus de o tornadă și transportată, împreună cu cățelul ei, până în Țara lui Oz. În Oz nu exista I-70, însă exista un drum din cărămizi galbene care slujea cam aceluiași scop, și existau vrăjitoare, deopotrivă bune și rele. Exista un *ka-tet* compus din Dorothy, Toto și trei prieteni pe care fata îi întâlnește pe drum: Leul cel Laș, Omul de Tinichea și Sperie-Ciori. Fiecare avea

(*pasăre și urs, iepure și pește*)

o dorință arzătoare, dar cu a lui Dorothy se identificau cel mai bine noii prieteni ai lui Roland (și Roland însuși, la o adică): fetița voia să-și găsească drumul spre casă.

– Munchkinii i-au spus că trebuie să meargă pe cărarea din cărămizi galbene până la Oz, zise Jake, și ea asta a făcut. Pe ceilalți i-a întâlnit pe drum, cam așa cum ne-ai întâlnit tu pe noi, Roland...

– Deși tu nu prea semeni cu Judy Garland, simți nevoia să puncteze Eddie.

– ...și până la urmă au ajuns la destinație. În Oz, la Palatul de Smarald și la individul care locuia în el.

Se uită spre palatul de cleștar dinaintea lor, din ce în ce mai verde în lumina puternică, apoi se întoarse la Roland.

– Da, înțeleg. Și Oz acesta era un *dinh* puternic? Un baron? Poate un rege?

Iarăși, cei trei schimbară o privire de la care Roland era exclus.

– E complicat, spuse Jake. Era un fel de terchea-berchea...

– Berchea-terchea? Ce-i asta?

– *Terchea-berchea*, spuse Jake, râzând. Un șarlatan. Numai vorba era de el. Dar poate că important este faptul că Vrăjitorul venea de fapt din...

– Vrăjitor? întrebă Roland pripit.

Îl prinse pe Jake de umăr cu mâna sa împuținată.

– De ce îi spui așa?

– Pentru că ăsta era titlul lui, scumpete, zise Susannah. Vrăjitorul din Oz.

Ridică ușor, dar ferm, mâna lui Roland de pe umărul băiatului.

– Lasă-l să vorbească, acum. Nu-i nevoie să storci cuvintele din el.

– Te-am rănit? Jake, iartă-mă, rogu-te.

– Nu, n-am nimic, zise băiatul. Nu-ți face probleme. În orice caz, Dorothy și prietenii ei au parte de multe aventuri înainte să afle că Vrăjitorul este un, știi tu, berchea-terchea.

Jake chicoti cu mâinile lipite de frunte și dându-și părul pe spate, ca un copil de cinci ani.

– Nu-i poate da Leului curaj, lui Sperie-Ciori creier și nici Omului de Tinichea inimă. Mai rău decât atât, n-o poate trimite pe Dorothy înapoi în Kansas. Vrăjitorul are un balon, dar pleacă fără ea. Nu cred că o face intenționat, dar rezultatul e același.

– După ce spui tu, rosti Roland, vorbind foarte încet, mi se pare că prietenii lui Dorothy aveau de la bun început lucrurile pe care și le doreau.

– Asta-i și morala poveștii, zise Eddie. Poate că asta o face să fie o poveste mare. Numai că Dorothy rămâne prizonieră în Oz, vezi tu. Apoi apare Glinda. Glinda cea Bună. Și, drept cadou fiindcă pe o vrăjitoare rea a strivit-o sub casa ei și pe cealaltă a făcut-o să se topească, Glinda îi spune lui Dorothy cum să folosească pantofiorii rubinii, cei pe care ea însăși i i-a dat.

Eddie ridică bopperii roșii cu toc cubanez care fuseseră lăsați pentru el pe linia albă întreruptă a Interstatalei 70.

– Glinda îi spune lui Dorothy să lovească de trei ori călcâiele pantofilor. În felul acesta se va întoarce în Kansas. Și așa a fost.

– Și așa se termină povestea?

– Păi, zise Jake, a fost atât de populară, încât tipul care a scris-o a mai scris apoi încă vreo mie de alte povești cu Oz...

– Mda, făcu Eddie. Puțin a lipsit să scrie și *Ghidul Glindei pentru a avea coapse ferme.*

– ...și-a mai fost un remake aiuritor intitulat *The Wiz*, cu personaje de culoare...

– Serios? întrebă Susannah. Părea uimită. Ce idee *stranie.*

– ...dar singura care contează cu adevărat este prima, cred eu, încheie Jake.

Roland se lăsă pe vine și strecură mâinile în cizmele lăsate pentru el. Le ridică, le studie, le puse înapoi jos.

– Credeți că trebuie să ne încălțăm cu astea? Aici și acum?

Cei trei prieteni din New York se uitară nedumeriți unul la celălalt. În cele din urmă, Susannah vorbi în numele tuturor – îi oferi *khef*-ul pe care el îl simțea, dar nu reușea să-l împartă cu ei.

– Poate că e mai bine să nu, pentru moment. Sunt prea multe spirite rele prin părțile astea.

– Spirite *Takuro*, murmură Eddie, mai mult pentru sine. Apoi: Haideți să-i luăm totuși cu noi. Dacă trebuie să-i încălțăm, cred că vom ști la momentul potrivit. Până atunci, cred că trebuie să fim atenți la berchea-terchea puși pe dat cadouri.

Asta îl amuză pe Jake la culme, așa cum Eddie știuse că va fi; uneori, un cuvânt sau o imagine ți se infiltra în organul umorului ca un virus și trăia acolo pentru o vreme. Peste o zi, expresia „berchea-terchea" putea să nu-i mai spună nimic băiatului; tot restul acelei zile, însă, avea să râdă de fiecare dată când o auzea. Eddie voia s-o folosească des, mai ales atunci când Jake nu se aștepta.

Luară pantofii roșii care fuseseră lăsați pentru ei pe benzile estice (pe ai lui Ete îi luă Jake) și porniră din nou spre sclipitorul castel de cleștar.

Oz, gândi Roland. Își cotrobăi în memorie, dar nu credea că era un nume pe care să-l mai fi auzit până atunci sau un cuvânt din Limba Nobilă care să fi reapărut într-o formă înșelătoare, așa cum *char* apăruse în forma lui Charlie.

Şi totuşi, avea o sonoritate potrivită cu planul acela; o sonoritate amintind mai mult de lumea sa decât a lui Jake, Susannah şi Eddie, din care provenea povestea.

3

Pe măsură ce se apropiau de el, Jake se aştepta ca Palatul Verde să înceapă să arate normal, aşa cum se întâmpla cu atracţiile de la Disney World, care arătau nu neapărat *comune*, ci *normale*, lucruri aparţinând lumii la fel ca staţia de autobuz de la colţ sau cutia poştală sau banca din parc, lucruri pe care le puteai atinge, lucruri pe care puteai să scrii MUIE PIPER, dacă te chinuia talentul.

Numai că asta nu se întâmplă, nu *avea* să se întâmple şi, pe când se apropiară de Palatul Verde, Jake înţelese încă ceva: era cel mai frumos şi sclipitor lucru pe care îl văzuse vreodată în viaţă. Faptul că nu avea încredere în el nu schimba acest fapt. Era ca un desen într-o carte cu basme, unul atât de reuşit încât devenise cumva aievea. Şi, precum deşirarea, murmura... doar că sunetul acela era mult mai vag, şi nu neplăcut.

Ziduri de un verde palid urcau spre metereze ascuţite şi turnuri semeţe, părând aproape să atingă norii care pluteau deasupra câmpiilor din Kansas. Acele turnuri aveau în vârf ace de un verde-smarald mai închis la culoare; de ele erau prinse flamurile care fâlfâiau. Pe fiecare flamură fusese desenat cu galben simbolul ochiului deschis.

E însemnul Regelui Purpuriu, gândi Jake. *De fapt, este* sigulul *lui, nu al lui John Farson.* Habar nu avea de unde ştia asta (cum era posibil, când tot ce cunoştea el cu cuvântul „purpuriu" în titlu era echipa de fotbal Valul Purpuriu din Alabama?), dar ştia.

– Ce frumos e, susură Susannah şi, când Jake aruncă o privire spre ea, i se păru că aproape plângea. Bun însă nu e. Poate nu-i de-a dreptul *rău*, aşa cum este deşirarea, dar...

– Dar nu e bun, zise Eddie. Mda. Se potrivește. Nu primește cartonaș roșu, poate, dar unul galben tot merită.

Își masă obrazul (un gest de care se molipsise de la Roland fără să-și dea seama) și afișă un aer nedumerit.

– Mi se pare aproape că n-ar fi ceva serios... ci o glumă.

– Mă îndoiesc că este o glumă, spuse Roland. Credeți că este o copie a palatului în care Dorothy și *ka-tet*-ul ei l-au întâlnit pe falsul vrăjitor?

Din nou, cei trei foști newyorkezi părură să schimbe o privire consultativă. Când terminară, Eddie vorbi în numele tuturor.

– Mda. Mda, probabil. Nu-i la fel cu cel din film, dar dacă treaba asta a ieșit din mințile noastre, nici n-are cum să fie. Pentru că noi vedem castelul așa cum era în cartea lui Frank L. Baum. Atât cel din ilustrațiile din carte...

– Cât și cel din imaginația noastră, completă Jake.

– Dar el e, zise Susannah. Aș spune că fără-ndoială mergem să-l întâlnim pe Vrăjitor.

– Poți fi sigură, zise Eddie. Fiindcă-fiindcă-fiindcă-fiindcă-*fiindcă*...

– *Fiindcă face numai lucruri minunate!* încheiară Jake și Susannah într-un glas, apoi râseră, încântați nevoie mare, în timp ce Roland îi privea încruntat, simțindu-se nedumerit și lăsat pe dinafară.

– Am totuși să vă fac o mărturisire, spuse Eddie. Un singur lucru minunat îmi mai lipsește ca să mă trezesc de partea întunecată a Lunii Psihotice. Probabil pentru totdeauna.

4

Apropiindu-se, văzură Interstatala 70 întinzându-se departe în profunzimile verde-pal ale zidului exterior ușor rotunjit al castelului; plutea acolo ca o iluzie optică. Și mai de aproape, auziră fâlfâitul fanioanelor în bătaia vântului și își văzură propriile reflexii vălurite, ca niște oameni înecați care cine știe cum încă umblă pe fundul tropicalelor lor morminte lacustre.

Pe dinăuntru se întrevedeau o redută de sticlă albastru-închis – o culoare pe care Jake o asocia cu călimările – și o pasarelă de culoarea ruginii între

redută şi zidul exterior. Culoarea aceea îi amintea lui Susannah de sticlele în care, pe când era ea mică, se îmbutelia berea Hires.

Calea de intrare era blocată de o poartă zăbrelită deopotrivă uriaşă şi eterică: arăta ca fierul forjat transformat în sticlă. Fiecare drug fabricat cu măiestrie avea o culoare diferită, iar acele culori păreau să vină *dinăuntru*, ca şi când drugii ar fi fost umpluţi cu un gaz sau lichid luminos.

Călătorii se opriră înaintea ei. Nu era nici urmă de autostradă dincolo de ea; în locul drumului, era o curte din sticlă argintie – o uriaşă oglindă plată, de fapt. Norii pluteau senini în adâncimile ei; la fel şi imaginea păsărilor care treceau uneori în zbor. Soarele se reflecta în acea curte de sticlă şi era proiectat în valuri pe zidurile verzi ale castelului. În capătul opus, zidul care închidea curtea din jurul palatului urca într-un luminos contrafort verde, întrerupt de înguste ferestre crenelate cu sticlă neagră ca tăciunele. Zidul mai era prevăzut cu o intrare boltită care îl duse pe Jake cu gândul la catedrala St Patrick.

În stânga porţii principale se afla o gheretă de pază din sticlă crem străbătută de fire portocalii neclare. Uşa ei, vopsită în dungi roşii, era deschisă. Încăperea de după ea, mare cât o cabină telefonică, era goală, dar pe podea se afla ceva care lui Jake i se păru că semăna cu un ziar.

Deasupra intrării, flancându-i întunecimea, erau două garguie ghemuite şi rânjite, fabricate din sticlă de cel mai închis violet posibil. Limbile ascuţite care le ieşeau din gură păreau livide.

Fanioanele de pe turnuri fâlfâiau ca steagurile din curtea unei şcoli.

La o săptămână după Seceriş, ciorile croncăneau deasupra lanurilor de porumb deja cules.

În depărtare, deşirarea se tânguia şi murmura.

– Uitaţi-vă la drugii porţii ăsteia, spuse Susannah, vorbind parcă fără suflu şi mirată la culme. Uitaţi-vă foarte atent.

Jake se aplecă spre drugul galben până ce aproape îl atinse cu nasul şi pe mijlocul feţei îl brăzdă o slabă dungă galbenă. La început nu văzu nimic, apoi icni. Ceea ce crezuse că erau un soi de particule de praf erau de fapt creaturi – creaturi vii – închise înăuntrul drugului, înotând în bancuri mici. Semănau cu peştii într-un acvariu, însă totodată (*capetele lor*, îşi spuse Jake, *cred că mai mult din pricina capetelor*) semănau neliniştitor de tare cu nişte oameni. Era ca şi când, gândi Jake, ar fi privit o mare aurie verticală, un

ocean întreg într-un drug de sticlă – și-n ea ar fi văzut fauna compusă din ființe nu mai mari decât niște particule de praf. O femeie minusculă cu coadă de pește și păr blond lung curgând în urma ei se apropie înot de peretele de sticlă, păru să se uite afară la băiatul uriaș (ochii ei erau rotunzi, speriați și frumoși) după care plecă, lovind din înotătoare.

Jake se simți pe dată amețit și slăbit. Închise ochii până când senzația de vertij trecu, apoi îi deschise și se întoarse spre ceilalți.

– Măiculiță! Toți sunt la fel?

– Toți sunt diferiți, cred, spuse Eddie, care se uitase deja în doi sau trei drugi.

Se aplecă mai aproape de cel purpuriu și obrajii i se luminară ca în fața unui fluoroscop demodat.

– Indivizii ăștia de aici seamănă cu niște păsări – păsări mititele foc.

Jake se uită și observă că Eddie avea dreptate: în zăbreaua purpurie a porții erau stoluri de păsări nu mai mari ca musculițele de vară. Zburau vesele în crepusculul lor etern, trecând una pe deasupra sau pe dedesubtul altora, aripile lor lăsând dâre mici de bule argintii.

– Chiar sunt acolo? întrebă Jake fără vlagă. Chiar sunt, Roland, sau doar ni le imaginăm?

– Nu știu. Dar știu cu ce a fost făcută să semene poarta asta.

– Și eu știu, zise Eddie.

Scrută drugii strălucitori, fiecare cu propria sa coloană de lumină și cu ființele captive. Fiecare aripă a porții conținea șase zăbrele colorate. Cea din mijloc – nu rotundă, ci lată și turtită, și făcută să se despartă în două atunci când poarta era deschisă – era a treisprezecea. Aceea era perfect neagră și-n ea nu mișca nimic.

O, poate nu vezi *tu, dar sunt lucruri care se mișcă și acolo, sigur că da*, gândi Jake. *Este viață și acolo, o viață* terifiantă. *Și poate că sunt și trandafiri. Din cei înecați.*

– E o Poartă a Vrăjitorului, zise Eddie. Fiecare drug a fost făcut să semene cu unul dintre globurile din Curcubeul lui Maerlyn. Uite, aici e cel roz.

Jake se aplecă spre el, sprijinindu-și mâinile pe coapse. Știu ce se afla înăuntru chiar înainte de a vedea: cai, desigur. Cai în grupuri mici, galopând prin strania materie roz care nu era nici lumină, nici lichid. Cai alergând în căutarea unui Povârniș pe care probabil că nu aveau să-l găsească niciodată.

Eddie întinse mâinile ca să se prindă de lateralele stâlpului central, cel negru.

– Nu! strigă brusc Susannah.

Eddie o ignoră, dar Jake îi văzu pieptul oprindu-se un moment şi buzele strângându-se atunci când cuprinse cu mâinile bara neagră şi aşteptă ceva – o forţă, poate, trimisă direct de la Turnul Întunecat însuşi – să îl transforme sau chiar să îl fulgere. Când nu se întâmplă nimic, inspiră adânc din nou şi riscă un zâmbet.

– Nu este curent electric, dar...

Trase; poarta rezistă.

– Nici nu cedează. Văd despicătura din mijloc şi totuşi nu o pot clinti. Vrei să tragi un foc, Roland?

Pistolarul se întinse spre poartă şi apucă să o zdruncine o singură dată înainte ca Jake să pună o mână pe braţul lui şi să îl oprească.

– Nu te obosi. Nu aceasta e soluţia.

– Şi atunci care este?

În loc să răspundă, Jake se aşeză în faţa porţii, aproape de locul unde acea stranie versiune a Interstatalei 70 se termina, şi începu să-şi pună în picioare pantofii care fuseseră lăsaţi pentru el. Eddie îl privi un moment, după care se aşeză alături de el.

– Presupun că trebuie să încercăm, îi spuse lui Jake, deşi probabil că se va dovedi a fi doar o altă berchea-terchea.

Jake râse, clătină din cap şi începu să-şi lege şireturile pantofilor Oxford roşii ca sângele. Ştiau amândoi, el şi Eddie, că nu era o berchea-terchea. Nu de data aceea.

5

– Bun, zise Jake după ce se încălţaseră toţi cu pantofii roşii (i se părea că arătau extraordinar de prost, mai ales Eddie). Număr până la trei şi lovim din călcâie împreună. Aşa.

Bătu o dată din pantofii săi Oxford, iute... şi poarta trepidă ca un oblon instabil suflat de un vânt puternic. Susannah strigă. Dinspre Palatul Verde se auzi un dangăt jos, melodios, ca şi când pereţii înşişi ar fi vibrat.

– Da, am impresia că așa rezolvăm cazul, zise Eddie. Vă previn, totuși, că n-am de gând să cânt „Undeva deasupra curcubeului". N-am asta trecut în contract.

– Curcubeul este aici, rosti pistolarul încet, întinzând mâna sa împuținată spre poartă.

Asta șterse zâmbetul de pe chipul lui Eddie.

– Mda, știu. Sunt puțin speriat, Roland.

– Și eu, mărturisi pistolarul și, într-adevăr, lui Jake i se părea că arăta palid și nelalocul lui.

– Începe, dulceață, spuse Susannah. Numără până ce nu-mi pierd curajul.

– Unu... doi... *trei.*

Ciocniră toți din tocuri solemn și la unison: *poc, poc, poc.* Poarta se cutremură mai violent de data aceasta, culorile din drugi luminându-se perceptibil. Dangătul care urmă se auzi mai tare și fu mai melodios – sunetul unui pahar de cristal fin lovit cu lama unui cuțit. Reverberă cu armonii ireale care îl făcură pe Jake să tremure, jumătate de plăcere și jumătate de durere.

Însă poarta nu se deschise.

– Ce...? începu Eddie.

– Știu, zise Jake. Am uitat de Ete.

– O, Hristoase, făcu Eddie. Am părăsit lumea pe care o cunoșteam ca să asist cum un puști încearcă să încalțe cu botine o nevăstuică sucită. Împușcă-mă, Roland, înainte să fac urmași.

Roland îl ignoră. Se uita atent la Jake, care se așeză în mijlocul autostrăzii și zise:

– Ete! Vino la mine!

Bumblerul veni imediat și, deși era clar că fusese o vietate sălbatică atunci când îl întâlniseră pe Calea Grinzii, îl lăsă pe Jake să-i pună botinele de piele roșie fără a face nazuri: de fapt, odată ce prinse ideea, își vârî singur lăbuțele în ultimele două. Când toate cele patru botine roșii erau la locul lor (semănau, la drept vorbind, cel mai bine cu pantofiorii rubinii ai lui Dorothy), Ete adulmecă una și se uită atent înapoi la Jake.

Băiatul pocni din tocuri de trei ori, privindu-l în acest timp pe bumbler, ignorând zăngănitul porții și dangătul moale dinspre zidurile Palatului Verde.

– Tu, Ete!

– Ete!

Se rostogoli pe spate ca un cățel care face pe mortul, după care rămase doar cu ochii ațintiți la picioarele sale, cu un soi de uimire dezgustată. Privindu-l, Jake avu o amintire precisă: încercând să se mângâie pe burtă și să se bată pe cap în același timp, iar tatăl lui râzând de el atunci când nu reușea s-o facă bine.

– Roland, ajută-mă. Știe ce e de făcut, dar nu știe cum să o facă.

Jake ridică ochii spre Eddie.

– Și să nu faci vreo poantă, bine?

– Bine, spuse Eddie. Fără poante, Jake. Crezi că de data asta trebuie să o facă doar Ete sau rămâne o treabă de grup?

– Doar el, cred.

– Totuși, n-ar strica să bocănim și noi împreună cu Mitch[1], spuse Susannah.

– Cu cine? întrebă Eddie, neînțelegând.

– Nu are importanță. Dați-i drumul, Jack, Roland. Să auzim iar numărătoarea.

Eddie îl prinse pe Ete de labele din față. Roland îl prinse ușurel de cele din spate. Ete asistă crispat – ca și când s-ar fi așteptat, poate, să fie azvârlit brusc în aer ca un învingător – dar nu se împotrivi.

– Unu, doi, *trei*.

Jake și Roland atinseră ușor labele din față și cele din spate ale bumblerului, la unison. În același timp bătură și ei din tocuri. Eddie și Susannah făcură la fel.

De data aceasta dangătul răsună cu forță, ca emis de un clopot de biserică. Drugul de sticlă neagră de pe mijlocul porții nu se crăpă, ci se spulberă de-a dreptul, împrăștiind bucățele de obsidian în toate direcțiile.

Câteva căzură în blana lui Ete. Animalul sări iute în sus, smulgându-se din mâinile lui Jake și Roland și îndepărtându-se puțin de acolo. Rămase pe linia albă întreruptă dintre banda de croazieră și cea de depășire ale autostrăzii, cu urechile date pe spate, uitându-se la poartă și gâfâind.

– Haideți, spuse Roland.

Se duse la aripa stângă a porții și o împinse ușor. Se văzu la marginea curții de oglindă, un bărbat înalt și deșirat în jeanși spălăciți, cămașă veche fără o culoare anume și cizme neverosimile de cowboy.

---

[1] Aluzie la cântărețul Mitch Miller, cel mai probabil, cunoscut muzician american care a atins culmea gloriei în America anilor '50 și '60 (n. tr.).

– Să intrăm şi să vedem ce are de spus Vrăjitorul din Oz.

– Dacă o mai fi aici, zise Eddie.

– O, aici cred că este, murmură Roland. Da, aici cred că este.

Porni cu pas uşor spre uşa principală alături de care se afla ghereta de pază, goală. Ceilalţi îl urmară, pantofii roşii unindu-i cu propriile lor reflexii inversate, ca nişte perechi de gemeni siamezi.

Ete veni ultimul, sărind sprinten în botinele lui rubinii, oprindu-se o singură dată pentru a-şi adulmeca reflexia botului.

– Ete! îi strigă bumblerului care plutea sub el şi apoi se grăbi după Jake.

III

VRĂJITORUL

1

Roland se opri la ghereta de pază, aruncă o privire înăuntru și ridică ceea ce se găsea pe podea. Ceilalți îl prinseră din urmă și se strânseră în jurul lui. Semănase cu un ziar și exact asta era... deși unul extrem de ciudat. Departe de *Capital-Journal* din Topeka și nicio vorbă în el despre o molimă care decimase populația.

Zvonurile lui Oz

Vol. MDLXVIII Nr. 96 „Zi așa, zi zvonuri zi de zi"

Vremea: Azi aici, mâine colea Numere norocoase: Niciunul Prognoză: Negativă

Bla bla bla

yak yak bla bla bla bun e rău rău e bun nicio diferență bun e rău rău e bun nicio diferență încet pe lângă vane nicio diferență bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla Blaine e hain nicio diferență yak yak yak yak yak yak yak yak yak yak chartu rug nicio diferență bla yak bla yak bla yak bla yak bla yak bla yak bla yak bla yak friptană gâscă prăjită nicio diferență blab la yak yak mergi c-o mocăniță mori în suferință nicio diferență blab la bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla blazat blazat blazat blazat blazat blazat blazat blazat bla bla bla bla bla bla bla bla bla yak yak bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla. (Continuare în p. 6)

Sub aceasta apărea o imagine cu Roland, Eddie, Susannah și Jake traversând o curte de oglindă, ca și când asta s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă și nu doar acum câteva minute. Sub ea era o legendă care spunea: **Tragedie în Oz: Călători veniți în căutare de faimă și avere; găsesc în schimb moarte.**

– Îmi place asta, spuse Eddie, potrivindu-și revolverul lui Roland în tocul pe care îl purta jos, pe șold. Confort și încurajare după zile de confuzie. Ca o cană de ceva cald într-o noapte a naibii de rece.

– Nu te teme de asta, zise Roland. *Asta* este o glumă.

– Nu mă tem, răspunse Eddie, dar e nițel mai mult decât o glumă. Am trăit cu Henry Dean mulți ani și știu când cineva și-a pus în cap să mă bage în sperieți. Știu foarte bine.

Se uită precaut la Roland.

– Sper că nu te deranjează că spun asta, dar *tu* ești cel care pare speriat, Roland.

– Sunt îngrozit, zise cu candoare pistolarul.

2

Intrarea boltită o duse pe Susannah cu gândul la un cântec care făcuse furori cam cu zece ani înainte să fie smulsă din lumea ei și vârâtă într-a lui Roland. *Am văzut un ochi privind printr-un nor de fum din spatele Ușii Verzi*, spuneau

versurile. *Când am spus „M-a trimis Joe", cineva a râs tare în spatele Uşii Verzi.* În faţa lor se aflau de fapt două uşi şi niciuna nu avea vizor prin care un ochi să se poată uita. Iar Susannah nu făcu pe isteaţa aducând vorba despre Joe, cel care o trimisese. Se aplecă în schimb în faţă ca să citească mesajul scris pe o plăcuţă agăţată de una dintre clanţele rotunde de sticlă. CLOPOŢELUL E STRICAT, VĂ ROG SĂ BATEŢI, scria.

– Nu te obosi, îi spuse ea lui Roland, care tocmai strânsese pumnul pentru a face ceea ce-i cerea mesajul. Era şi în poveste.

Eddie îi trase puţin scaunul în spate, păşi în faţa lui şi prinse clanţele rotunde. Uşile se deschiseră uşor, balamalele mişcându-se fără zgomot. Făcu un pas în faţă în ceea ce semăna cu o grotă verde, umbroasă, îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

– *Hei!*

Sunetul vocii sale se rostogoli în depărtare şi se întoarse schimbat... mic, spart, pierdut. Pe moarte, parcă.

– Hristoase, zise Eddie. Chiar trebuie să facem asta?

– Aşa cred, dacă vrem să ne întoarcem la Grindă.

Roland era mai palid ca oricând, însă îi conduse înăuntru. Jake îl ajută pe Eddie să ridice scaunul lui Susannah peste prag (un bloc lăptos de sticlă colorată ca jadul) şi înăuntru. Botinele mici ale lui Ete scăpărară roşu-pal pe podeaua verde de sticlă. Făcuseră doar zece paşi, când uşile se trântiră în urma lor cu un bubuit ultimativ care se rostogoli pe lângă ei şi se pierdu reverberând în adâncul Palatului Verde.

3

Nu exista o sală de primire; doar un hol cavernos, cu tavan boltit, care părea să continue la nesfârşit. Pereţii erau luminaţi de o strălucire verde-deschis. *E exact ca holul din film*, îşi spuse Jake, *cel în care Leul cel Fricos s-a speriat atât de tare, încât s-a călcat singur pe coadă.*

Și, adăugând un dram de verosimilitudine de care Jake s-ar fi putut lipsi, Eddie rosti într-o imitație tremurată (și mai mult decât acceptabilă) a vocii lui Bert Laht[1]:

– Stați puțin, prieteni, tocma' mă gândeam... nu prea mai am chef să-l văd pe Vrăjitor. Mai bine vă aștept afară!

– Termină, zise Jake tăios.

– Mină! aprobă Ete.

Umbla direct pe urmele lui Jake, mișcând atent capul dintr-o parte în alta. Jake nu auzea niciun alt sunet în afara pașilor... și totuși simțea ceva: un sunet care *nu exista*. Era, credea el, ca și când te-ai uita la niște clopoței de vânt care așteaptă cea mai ușoară adiere ca să clincănească.

– Scuze, spuse Eddie. Serios.

Arătă cu degetul.

– Uitați-vă acolo.

Cam la patruzeci de metri în fața lor, coridorul verde se sfârșea, *totuși*, într-un intrând verde și îngust de o înălțime amețitoare – poate zece metri de la podea până la vârful ascuțit. Și de dincolo de el, Jake auzea acum un bubuit constant. Pe măsură ce se apropiară și sunetul crescu în intensitate, crescu și spaima sa. Trebuia să facă un efort conștient pentru a schița ultimii doisprezece pași până la ușă. Cunoștea sunetul acela; îl știa din timpul alergăturii în tovărășia lui Gasher pe sub Lud și din timpul călătoriei pe care el și prietenii lui o făcuseră cu Monoul Blaine. Era bum-bum-bumul motoarelor cu transmisie lentă.

– E ca un coșmar, zise el cu voce firavă, în pragul lacrimilor. Ne-am întors de unde am plecat.

– Ba nu, Jake, spuse pistolarul, atingându-i părul. Nu cred. Ce simți tu e o iluzie. Fii ferm și drept.

Înscrisul de pe ușa aceea nu era din film și doar Susannah recunoscu vorbele lui Dante: VOI, CEI CE INTRAȚI AICI, ABANDONAȚI ORICE SPERANȚĂ.

Roland întinse mâna dreaptă, cea cu trei degete, și deschise ușa înaltă de zece metri.

---

[1] Actorul care l-a interpretat pe Leul cel Fricos în versiunea MGM a *Vrăjitorului din Oz* (1939) (n. tr.).

4

Ce se afla dincolo de ea era, pentru ochii lui Jake, Susannah și Eddie, o stranie combinație dintre *Vrăjitorul din Oz* și Monoul Blaine. Pe jos era întins un covor gros (albastru-deschis, precum acela din Vagonul Baroniei). Încăperea era precum nava unei catedrale, urcând spre înălțimi impenetrabile negre-verzui. Stâlpii care susțineau pereții strălucitori erau niște gigantice coaste de sticlă de lumină verde și roz alternante; rozul avea exact nuanța caroseriei lui Blaine. Jake observă că în acei stâlpi de susținere fuseseră cioplite un miliard de imagini diferite, niciuna liniștitoare; îți agresau privirea și-ți tulburau inima. Preponderente păreau a fi chipurile schimonosite de urlet.

Înaintea lor, atât de mare încât îi transforma pe vizitatori în furnici, se afla singura piesă de mobilier din încăpere: un gigantic tron de sticlă verde. Jake încercă să-i estimeze dimensiunile și nu reuși – nu avea niciun punct de referință care să-l ajute. Bănuia că speteaza tronului era înaltă de, poate, cincisprezece metri, însă putea la fel de bine să fie de douăzeci sau treizeci. Purta simbolul ochiului deschis, de data aceasta trasat nu în galben, ci în roșu. Pulsațiile ritmice ale luminii îl făceau să pară viu; să pară că bătea ca o inimă.

Deasupra tronului, asemenea tuburilor unei uriașe orgi medievale, se ridicau treisprezece cilindri mari, fiecare pulsând într-o culoare diferită. Fiecare, mai puțin tubul care pornea direct din mijlocul spetezei. Acela era negru ca miezul nopții și inactiv ca moartea.

– Hei! strigă Susannah din scaunul ei. E cineva aici?

La sunetul vocii ei, tuburile scăpărară atât de tare, încât Jake trebui să-și acopere ochii cu mâna. Un moment, întreaga sală a tronului se lumină ca în timpul exploziei unui curcubeu. Apoi tuburile se stinseră așa cum făcuse globul Vrăjitorului din povestea lui Roland (sau forța care sălășluia în el) atunci când se hotărâse să ia o pauză. Acum mai erau doar coloana de întuneric și pulsația verde neîntreruptă a tronului gol.

Apoi, un murmur cumva ostenit, ca al unui servomecanism foarte vechi pus în funcțiune pentru o ultimă dată, începu să li se infiltreze în urechi. Panouri, fiecare de cel puțin un metru lungime și o jumătate de metru lățime, se deschiseră în brațele tronului. Din fantele negre apărute începu să se ridice un fum trandafiriu. Pe când urca, se transforma într-unul roșu-deschis. Și în

el apăru o teribil de familiară linie zigzagată. Jake știu ce era încă dinainte să apară cuvintele

(*Lud Candleton Rilea Cascada Ogarilor Dasherville Topeka*)

luminând ca prin fum.

Era harta rutieră a lui Blaine.

Roland putea spune orice voia despre felul cum se schimbaseră lucrurile, cum sentimentul lui Jake că era prizonier într-un coșmar

(*acesta e cel mai rău coșmar din viața mea, și ăsta e adevărul*)

nu era decât o iluzie creată de mintea sa confuză și de inima sa speriată, dar Jake știa că nu era așa. Poate că locul acela semăna puțin cu sala tronului lui Oz cel Mare și Cumplit, însă nu era de fapt decât Monoul Blaine. Se aflau din nou la bordul lui Blaine și-n curând aveau să o ia de la capăt cu ghicitorile.

Lui Jake îi venea să strige.

5

Eddie recunoscu vocea care bubui din harta rutieră de fum ce plutea deasupra tronului verde, însă credea că era Monoul Blaine tot atât cât credea că era Vrăjitorul din Oz. Da, poate că era un vrăjitor, dar acela nu era Orașul Smaraldelor, iar Blaine era mort. Eddie îl băgase în service, la reparații.

– SALUTARE DIN NOU, MICI EXPLORATORI!

Harta rutieră de fum pulsă, dar Eddie n-o mai asocia acum cu vocea, deși bănuia că așa ar fi trebuit să facă. Nu, vocea venea din tuburi.

Lăsă ochii în jos, văzu fața albă ca varul a lui Jake și îngenunche lângă el.

– Sunt baliverne, băiete, spuse el.

– N-nu... e Blaine... nu a murit...

– Ba a murit, fii sigur. Asta nu-i decât o versiune amplificată a anunțurilor de după terminarea școlii... cine are de rămas peste program ca pedeapsă și cine trebuie să se prezinte la Sala Șase pentru cursul de logopedie. Pricepi?

– Ce?

Jake se uită în sus la el, cu buzele umede și tremurând, cu ochii încețoșați.

– Ce vrei să...

– Tuburile alea sunt *difuzoare*. Chiar și un dop de om poate părea mare dacă vorbește la un sistem de sonorizare Dolby cu douăsprezece difuzoare; nu-ți amintești filmul? Trebuie să sune mare pentru că e doar un berchea-terchea, Jake... doar un berchea-terchea.

– CE-I SPUI, EDDIE DIN NEW YORK? VREO GLUMIȚĂ STUPIDĂ ȘI PORCOASĂ? VREO GHICITOARE NEDREAPTĂ?

– Mda, făcu Eddie. Aia care zice: „De câte computere dipolare e nevoie pentru a înșuruba un bec?" Cine ești, amice? Știu foarte bine că nu ești Monoul Blaine, așa că, cine ești?

– EU... SUNT... OZ! bubui vocea. Coloanele de sticlă pâlpâiră; la fel și tuburile din spatele tronului. OZ CEL MARE! OZ CEL PUTERNIC! DAR VOI CINE SUNTEȚI?

Susannah se apropie până ce scaunul ei cu rotile ajunse la baza scărilor verde-pal care urcau spre un tron ce l-ar fi pus în umbră și pe Lord Perth.

– Eu sunt Susannah Dean, cea mică și oloagă, spuse ea, și am fost învățată să fiu politicoasă, dar să nu tolerez prostiile. Ne aflăm aici fiindcă *trebuie* să fim aici... altfel de ce ni s-ar fi lăsat pantofii?

– CE VREI DE LA MINE, SUSANNAH? CE-ȚI DOREȘTI, MICUȚĂ COWGIRL?

– Știi bine, zise ea. Vrem ce vrea toată lumea, din câte știu – să ne întoarcem acasă, pentru că nicăieri nu-i ca acasă. Noi...

– Nu te mai poți întoarce acasă, spuse Jake. Vorbi într-un murmur rapid și crispat. Nu te mai poți întoarce acasă, așa a spus Thomas Wolfe[1], și ăsta e adevărul.

– E o *minciună*, scumpule, zise Susannah. O minciună sfruntată. Ba *te poți* întoarce acasă. Nu trebuie decât să găsești curcubeul potrivit și să treci pe sub el. Noi l-am găsit; acum ne mai rămâne doar să pășim.

– VREI SĂ TE ÎNTORCI ÎN NEW YORK, SUSANNAH DEAN? EDDIE DEAN? JAKE CHAMBERS? ASTA CEREȚI VOI DE LA OZ CEL MARE ȘI PUTERNIC?

– New York nu mai e acasă pentru noi, răspunse Susannah.

Părea foarte mică și totuși foarte dârză cum stătea acolo în noul ei scaun cu rotile la picioarele enormului tron fremătător.

---

[1] Trimitere la titlul romanului din 1940 al autorului american menționat (n. tr.).

– Așa cum nici Gilead nu mai e acasă pentru Roland. Du-ne înapoi pe Cărarea Grinzii. Acolo vrem noi să mergem, pentru că acela e drumul nostru către casă. Singurul drum către casă pe care îl avem.

– PLECAȚI! strigă vocea din tuburi. PLECAȚI ȘI ÎNTOARCEȚI-VĂ MÂINE! VOM VORBI DESPRE GRINDĂ ATUNCI! TRA-LA-LI, SPUSE SCARLETT, VOM VORBI DESPRE GRINDĂ MÂINE, CĂCI MÂINE E O ALTĂ ZI!

– Ba nu, zise Eddie. Vom vorbi despre ea acum.

– NU STÂRNI MÂNIA LUI OZ CEL MARE ȘI PUTERNIC! strigă vocea și tuburile scăpărară violent la fiecare cuvânt.

Susannah era sigură că asta ar fi trebuit să provoace spaimă, doar că ei i se păru aproape amuzant. Era ca și când un comis-voiajor ar demonstra cum se folosește o jucărie. *Hei, copii! Când vorbiți, tuburile pâlpâie în culori vii! Încercați și vedeți!*

– Dulceață, acum ar fi bine să asculți, zise Susannah. Ai grijă *tu* să nu stârnești mânia oamenilor cu arme. Mai cu seamă când locuiești într-o casă de sticlă.

– AM SPUS SĂ VĂ ÎNTOARCEȚI MÂINE!

Din fantele din brațele tronului se ridică iarăși fum roșu. Era mai dens acum. Forma care fusese harta rutieră a lui Blaine se risipi. Fumul alcătui de data aceasta o față. Era îngustă și dură și atentă, încadrată de păr lung.

E omul pe care Roland l-a împușcat în deșert, gândi Susannah mirată. *E Jonas ăla. Știu că așa e.*

Acum, Oz vorbi cu glas puțin tremurat:

– AVEȚI VOI TRUFIA DE A-L AMENINȚA PE MĂREȚUL OZ?

Buzele uriașei fețe de fum care plutea deasupra tronului se depărtară într-un rânjet care combina disprețul și amenințarea.

– CREATURI NERECUNOSCĂTOARE! O, CREATURI NERECUNOSCĂTOARE!

Eddie, care nu era obișnuit să se lase păcălit de oglinzi și fum, întorsese privirea în altă direcție. Ochii i se măriră și o prinse pe Susannah de braț deasupra cotului.

– Uite, șopti el. Hristoase, Suze, uită-te la Ete!

Billy-bumblerul nu manifesta niciun interes pentru nălucile de fum, fie că acestea erau hărți rutiere de monorai, Vânători ai Coșciugului morți ori simple efecte speciale hollywoodiene interbelice. El văzuse (sau mirosise) ceva mult mai interesant.

Susannah îl prinse pe Jake, îl răsuci și arătă cu mâna spre bumbler. Văzu ochii băiatului lărgindu-se, înțelegând, cu un minut înainte ca Ete să ajungă la micul alcov din peretele din stânga. Era separat de încăperea principală printr-o perdea verde asortată cu pereții. Ete își întinse gâtul lung, apucă pânza perdelei cu dinții și trase de ea.

6

În spatele perdelei pâlpâiau lumini roșii și verzi; cilindri se învârteau înăuntrul unor cutii de sticlă; ace se mișcau înainte și înapoi în lungi șiruri de cadrane luminate. Și totuși Jake abia observă aceste lucruri. Întreaga atenție îi fu solicitată de omul care ședea la consolă cu spatele la ei. Părul murdar, plin de mizerie și sânge, îi atârna până la umeri în șuvițe încâlcite. Purta un soi de căști și vorbea într-un microfon mic care îi atârna în fața gurii. Cum stătea cu spatele la ei, la început nici nu bănui că Ete îl adulmecase și că îi descoperise ascunzătoarea.

– PLECAȚI! bubui vocea din tuburi... doar că acum Jake vedea de unde venea *cu adevărat*. ÎNTOARCEȚI-VĂ MÂINE, DACĂ VREȚI, DAR ACUM PLECAȚI! VĂ AVERTIZEZ!

– Dacă *chiar* este Jonas, probabil că Roland totuși nu l-a ucis, șopti Eddie, dar Jake știa cum stăteau lucrurile.

El recunoscuse vocea. Chiar și distorsionată de tuburile colorate de amplificare, recunoscuse vocea. Cum putuse crede și numai o clipă că era a lui Blaine?

– VĂ AVERTIZEZ, DACĂ REFUZAȚI...

Ete lătră, un sunet pițigăiat și cumva amenințător. Omul din alcovul cu aparate începu să se întoarcă.

Spune-mi, țâcă, își aminti Jake că zisese vocea aceea înainte ca proprietarul ei să descopere dubioasele beneficii ale amplificării. *Spune-mi tot ce știi despre computerele dipolare și circuitele cu diode. Spune-mi și îți dau să bei.*

Nu era Jonas și nu era nici Vrăjitorul din Oz sau de oriunde altundeva. Era nepotul lui David Quick. Era Omul Tic-Tac.

7

Jake era paralizat de groază. Creatura schimonosită și periculoasă care trăise sub Lud împreună cu tovarășii săi – Gasher și Hoots și Brandon și Tilly – dispăruse. Acela putea fi tatăl... sau bunicul distrus al acelui monstru. Ochiul stâng – cel pe care Ete îl înțepase cu ghearele – era bulbucat, alb și deformat, parțial în orbită și parțial pe obrazul neras. Partea dreaptă a capului părea pe jumătate scalpată, țeasta zărindu-se într-o fâșie lungă, triunghiulară. Jake își aminti vag un fald de piele căzând peste o parte a feței lui Tic-Tac, însă atunci el era în pragul isteriei... și acolo se afla și acum.

Ete îl recunoscuse și el pe omul care încercase să-l ucidă și lătra isteric, cu capul în jos, cu colții dezgoliți, cu spatele arcuit. Tic-Tac se holba la el cu ochi mari, speriați.

– Nu vă pierdeți vremea cu omul de după cortină, zise o voce din spatele lor și apoi se hlizi. Prietenul meu Andrew are o zi proastă, una dintr-un lung șir. Sărmanul băiat. Presupun că n-am făcut bine aducându-l din Lud, dar părea atât de *pierdut*...

Proprietarul vocii se hlizi din nou.

Jake se răsuci pe călcâie și văzu că în mijlocul uriașului tron ședea acum un om. Stătea cu picioarele încrucișate lejer în fața sa. Purta jeanși, o jachetă închisă la culoare care se strângea la mijloc și cizme de cowboy vechi și scâlciate. Pe jacheta lui era o insignă înfățișând un cap de porc cu o gaură de glonț între ochi. În poală acest nou-venit ținea o pungă cu șiret. Se ridică în picioare pe tron, stând ca un copil în scaunul tăticului său, și zâmbetul i se desprinse de pe față ca o bucată de piele moartă. Acum începură să-i sclipească ochii și buzele i se depărtară pe dinții mari, înfometați.

– *Prinde-i, Andrew! Prinde-i! Ucide-i! Omoară toate jigodiile astea împuțite!*

– *Îmi dau și viața pentru tine!* strigă omul din alcov și pentru prima dată Jake văzu mitraliera sprijinită în colț. Tic-Tac țâșni după ea și o înșfăcă. *Îmi dau și viața pentru tine!*

Se întoarse și Ete îl atacă din nou, sărind în față și în sus, afundându-și dinții adânc în coapsa stângă a lui Tic-Tac, puțin mai jos de vintre.

Eddie și Susannah scoaseră armele în același timp. Deschiseră focul deodată, pistoalele mari ale lui Roland bubuind într-un singur glas. Unul dintre gloanțe

spulberă creștetul capului mizerabil al lui Tic-Tac, se înfipse în aparate și iscă un țiuit puternic, dar din fericire scurt. Celălalt îl nimeri în gât.

Se împletici în față un pas, apoi doi. Ete căzu la podea și se îndepărtă de el, mârâind. Un al treilea pas îl aduse pe Tic-Tac în incinta sălii tronului. Bărbatul ridică brațele spre Jake și băiatul reuși să citească ură în singurul lui ochi verde rămas; i se păru că aude ultimul gând plin de dispreț al omului: *O, căcat mic și puturos...*

Și Tic-Tac se prăbuși cu fața înainte, la fel cum se prăbușise în Leagănul Cărunților... doar că de data aceasta nu avea să se mai ridice.

– Astfel căzut-a Lord Perth și pământul chiar că s-a cutremurat sub tunetul acela, zise omul de pe tron.

Doar că nu e om, gândi Jake. *Nu e deloc om. Cred că în sfârșit l-am găsit pe Vrăjitor. Și sunt aproape sigur că știu ce se află în punga aia a lui.*

– Marten, spuse Roland.

Întinse mâna stângă, cea care era încă întreagă.

– Marten Broadcloak. După atâția ani. După atâtea *secole*.

– Vrei asta, Roland?

Eddie puse în mâna lui Roland arma cu care îl omorâse pe Omul Tic-Tac. Un fir de fum albastru încă se ridica de la vârful țevii ei. Roland se uită la vechiul revolver ca și când nu l-ar mai fi văzut până atunci, apoi îl ridică încet și-l îndrepta spre figura rânjitoare și rumenă în obraji care ședea cu picioarele încrucișate pe tronul din Palatul Verde.

– În sfârșit, murmură Roland, trăgând piedica. În sfârșit te am în cătare.

8

– Pistolul ăla nu te va ajuta cu nimic, cred că știi, spuse omul de pe tron. Nu împotriva *mea*. Împotriva *mea* dă doar rateu, Roland, bătrâne prieten. Apropo, ce-ți mai face familia? Am cam pierdut legătura cu ei în ultimii ani. Niciodată n-am fost un bun corespondent. Aș merita o biciuială serioasă, mda, chiar așa!

Își lăsă capul pe spate și râse. Roland apăsă trăgaciul pistolului din mână. Când percutorul lovi capsa, se auzi doar un pocnet sec.

– Ț-am zis eu, făcu omul de pe tron. Cred că l-ai încărcat din greșeală cu niște gloanțe ude, nu? Din cele cu praf care nu se aprinde? Bune la blocat sunetul deșirării, dar nu la fel de bune la împușcat vrăjitori bătrâni, nu-i așa? Păcat. Și mâna ta, Roland, uită-te la *mâna ta!* Mi se pare că-i scurtată de vreo două degete. Măi să fie, da' chiar că ți-a fost greu până acum, nu-i așa? Ei, situația s-ar putea ușura, totuși. Tu și prietenii tăi ați putea avea o viață bună și rodnică – și, cum ar spune Jake, ăsta e adevărul. Gata cu homaroșeniile, gata cu trenurile demente, gata cu tulburătoarele – și, desigur, periculoasele – călătorii în alte lumi. Tot ce trebuie să faci e să abandonezi căutarea asta fără sorți de izbândă a Turnului.

– Nu, spuse Eddie.

– Nu, spuse Susannah.

– Nu, spuse Jake.

– Nu, spuse și Ete, și completă cu un lătrat.

Omul Întunecat de pe tronul verde continuă să zâmbească, nederanjat.

– Roland? întrebă el. Tu ce spui?

Încetișor, ridică punga cu șiret. Părea prăfuită și veche. Atârna din pumnul vrăjitorului ca o lacrimă, iar acum obiectul dinăuntrul ei începu să pulseze cu lumină roz.

– Dă-te bătut și ei nu vor trebui niciodată să vadă ce se află aici înăuntru... nu vor trebui să asiste la ultima scenă a acelei triste piese de demult. Dă-te bătut. Întoarce spatele Turnului și vezi-ți de drum.

– Nu, zise Roland.

Începu să zâmbească și, în vreme ce zâmbetul lui se lărgea, acela al omului care ședea pe tron șovăia.

– Îmi poți vrăji armele, acelea din lumea asta, presupun, spuse el.

– Roland, nu știu la ce te gândești, băiete, dar te avertizez să nu...

– Să nu-l contrazic pe Oz cel Mare? Pe Oz cel Puternic? Dar cred că asta am să fac, Marten... sau Maerlyn... sau cum ți-o mai fi spunând acum...

– Îmi spun Flagg, de fapt, zise omul de pe tron. Și ne-am mai întâlnit până acum.

Zâmbi. În loc ca asta să-i extindă trăsăturile feței, cum fac de obicei zâmbetele, i le contractă într-o grimasă de dispreț.

– În ruinele Gileadului. Tu și amicii tăi care au supraviețuit – măgarul ăla râzător de Cuthbert Allgood era unul dintre ei, mi-amintesc, iar De Curry,

tipul cu semn din naștere, era celălalt – tocmai plecați spre vest în căutarea Turnului. Sau, cum s-ar zice în lumea lui Jake, vă duceați să-l întâlniți pe Vrăjitor. Știu că m-ai văzut, dar mă îndoiesc că ai știut până acum că și eu te-am văzut.

– Și mă vei vedea din nou, zise Roland. Asta, desigur, dacă nu te ucid acum și nu pun capăt o dată pentru totdeauna intervențiilor tale.

Încă ținând arma în mâna stângă, duse mâna dreaptă la cea îndesată la betelia jeanșilor – Ruger-ul lui Jake, un pistol dintr-o altă lume, poate imună la farmecele creaturii aceleia. Și se mișcă la fel de iute ca oricând; fulgerător.

Omul de pe tron strigă și se trase înapoi. Punga îi căzu din poală și globul de cristal – aflat odată în grija lui Rhea, apoi a lui Jonas, apoi a lui Roland însuși – se rostogoli din ea. Vălătuci de fum – de data aceasta verde, nu roșu – ieșiră din fantele din brațele tronului. Se ridică în cortine dese. Chiar și așa, Roland tot ar fi putut împușca silueta care dispărea în fum, dacă ar fi scos pistolul cum trebuia. Nu-l scoase, însă; Ruger-ul îi alunecă în mâna împuținată și se roti. Cătarea i se agăță în catarama curelei. Îi trebui doar un sfert de secundă în plus ca să-l elibereze, dar era un sfert de secundă de care ar fi avut nevoie. Trase trei gloanțe în fumul învolburat, apoi o luă la fugă în față, nepăsător la strigătele celorlalți.

Flutură din mâini, îndepărtând fumul. Gloanțele sale spulberaseră spătarul tronului, reducându-l la câteva bucăți groase de sticlă verde, dar creatura cu chip de om care își spusese Flagg dispăruse. Roland se trezi deja începând să se întrebe dacă fusese măcar acolo.

Totuși, globul era încă acolo, teafăr și nevătămat și emanând aceeași ademenitoare lumină roz pe care el și-o amintea de demult – din Mejis, când fusese tânăr și îndrăgostit. Bucata care supraviețuise din Curcubeul lui Maerlyn se rostogolise aproape până la marginea scaunului; încă cinci centimetri și ar fi căzut, făcându-se țăndări pe podea. Totuși, nu căzuse; obiectul acela vrăjitoresc pe care Susan Delgado îl zărise prima dată pe fereastra colibei lui Rhea, în lumina Lunii Sărutărilor.

Roland îl luă – ce bine i se potrivea în mână, ce natural îl simțea în palmă, chiar și după atâția ani – și se uită în profunzimile lui noroase, agitate.

– Tu întotdeauna ai dus o viață fermecată, îi șopti el.

Se gândi la Rhea așa cum o văzuse în globul acela – la bătrânii ei ochi râzători. Se gândi la flăcările rugului din Noaptea Secerișului înălțându-se în

jurul Susanei, făcându-i frumusețea să tremure în căldură. Făcând-o să unduiască precum un miraj.

Vrăjitorie blestemată! își spuse el. *Dacă te-aș trânti la podea, cu siguranță ne-am îneca în marea de lacrimi care s-ar revărsa din pântecele tău despicat... lacrimile tuturor celor cărora le-ai adus ruina.*

Și de ce să n-o facă? Dacă rămânea întreagă, blestemăția aceea îi putea ajuta să ajungă înapoi pe Calea Grinzii, însă Roland nu credea că aveau *nevoie* de asta, de fapt. Credea că Tic-Tac și creatura care își spusese Flagg fuseseră ultima lor provocare. Palatul Verde era ușa de intrare înapoi în Lumea de Mijloc... și acum era al lor. Îl cuceriseră cu forța armelor.

Dar nu poți pleca încă, pistolarule. Nu poți până când nu-ți închei povestea, până când nu relatezi și ultima scenă.

A cui era vocea aceea? A lui Vannay? Nu. A lui Cort? Nu. Și nu era nici a tatălui său, care odată îl dăduse jos gol din patul unei prostituate. Aceea era cea mai dură voce, cea pe care o auzea deseori în vise agitate, cea pe care își dorea atât de tare să o mulțumească și atât de rar reușea. Nu, nu era vocea aceea, nu de data asta.

De data asta ceea ce auzea era vocea *ka*-ului – *ka* este ca vântul. Povestise multe din acel îngrozit al paisprezecelea an din viața sa... și tot nu încheiase povestea. Ca în cazul Dettei Walker și al farfuriei pentru ocazii speciale a Femeii Albastre, mai era un lucru. Unul ascuns. Problema, înțelegea el, nu era dacă reușeau toți cinci să găsească drumul de ieșire din Palatul Verde și să ajungă înapoi pe Calea Grinzii; problema era dacă puteau merge mai departe ca un *ka-tet*. Dacă voiau să facă asta, nu putea rămâne niciun lucru ascuns; trebuia să le vorbească despre ultima dată când se uitase în globul Vrăjitorului în anul acela de demult. La trei zile după serbarea de bun venit, atunci fusese. Trebuia să le vorbească...

Nu, Roland, șopti vocea. *Nu doar să le vorbești. Nu de data asta. Știi ce trebuie să faci.*

Da. Știa.

– Haideți, le spuse, întorcându-se spre ei.

Se strânseră încet în jurul lui, cu ochii larg deschiși umplându-se treptat de lumina roz pâlpâitoare a globului de cristal. Deja erau pe jumătate hipnotizați de el. Chiar și Ete.

– Noi suntem *ka-tet*, spuse Roland, întinzând globul spre ei. Suntem o singură fiinţă formată din mai mulţi. La începutul căutării mele mi-am pierdut singura mare iubire. Acum, uitaţi-vă în afurisenia asta, dacă vreţi, şi vedeţi ce am pierdut nu la mult timp după aceea. Uitaţi-vă o dată pentru totdeauna; uitaţi-vă foarte bine.

Se uitară. Globul, strâns în mâinile ridicate ale lui Roland, începu să pulseze mai repede. Îi adună în el şi îi purtă de acolo. Captivi în bulboana acelei tornade roz, zburară dincolo de Curcubeul Vrăjitorului, în Gileadul de demult.

IV

GLOBUL DE CRISTAL

Jake din New York stă pe un coridor de la un etaj superior al Sălii Mari din Gilead – mai mult castel, aici, în ținutul verde, decât o Casă a Primarului. Se uită în jur și îi vede pe Susannah și pe Eddie stând lângă o carpetă, cu ochii larg deschiși și mâinile strâns împletite. Și Susannah stă în picioare: *și le-a recuperat, cel puțin pentru moment, și ceea ce ea a numit „manșoane" au fost înlocuite de o pereche de pantofi rubinii exact ca aceia pe care îi purta Dorothy atunci când a pășit pe versiunea ei a Drumului Mare, pornind în căutarea Vrăjitorului din Oz, acel berchea-terchea.*

Are picioare pentru că acesta e un vis, *gândește Jake, dar știe că nu este un vis. Se uită în jos și îl vede pe Ete privindu-l cu ochii lui inteligenți și îngrijorați, înconjurați cu auriu. Încă e încălțat cu botinele roșii. Jake se apleacă și îl mângâie pe cap. Simte bine blana bumblerului sub palmă. Nu, acesta nu este un vis.*

Și totuși, Roland nu e acolo, observă el; sunt patru în loc de cinci. Și mai observă ceva: în acel coridor, aerul are o vagă nuanță de roz și-n jurul becurilor ciudate și demodate care iluminează coridorul se învârt halouri mici și roz. Ceva se va întâmpla; o poveste se va derula în fața ochilor lor. Și acum, ca și când gândul său i-ar fi invocat, băiatul aude pași apropiindu-se.

E o poveste pe care o cunosc, *își spune Jake.* Mi-a fost deja povestită.

Când Roland vine de după colț, băiatul înțelege care este povestea: cea în care Marten Broadcloak îl oprește pe Roland tocmai când acesta e în drum spre acoperiș, unde poate că va fi mai răcoare. „Tu, băiete", va spune Marten. „Intră! Nu sta în hol! Maică-ta vrea să vorbească cu tine." Dar sigur că ăsta nu e adevărul, n-a fost niciodată adevărul, nu va fi *niciodată adevărul, indiferent cât de mult timp se va scurge și oricât de tare timpul se va curba. Ce vrea Marten este ca băiatul să-și vadă mama și să înțeleagă că Gabrielle Deschain a devenit amanta vrăjitorului tatălui său. Marten vrea să-l împingă pe băiat la o probă timpurie a bărbăției cât timp tatăl lui este plecat și nu-l poate împiedica; vrea să scape de cățeluș înainte ca acestuia să-i crească dinți destul de lungi încât să muște.*

Acum ei vor vedea toate astea; trista comedie își va urma tristul și predestinatul curs în fața ochilor lor. Sunt prea tânăr, *gândește Jake, dar sigur că nu este prea tânăr; Roland va fi doar cu trei ani mai mare decât el atunci când va ajunge în Mejis cu prietenii săi și o va întâlni pe Susan pe Drumul Mare. Numai cu trei ani mai mare atunci când o va iubi; doar cu trei ani mai mare atunci când o va pierde.*

Nu-mi pasă, nu vreau să văd asta...

Și nici nu va vedea, înțelege când Roland se apropie; toate acelea s-au întâmplat deja. Întrucât nu sunt în august, timpul Pământului Plin, ci la sfârșitul toamnei sau începutul iernii. Își dă seama de asta după poncho-ul pe care îl poartă Roland, un suvenir din expediția sa în Arcul Extern, și după aburii care-i ies din gură și nas de fiecare dată când expiră: nu există încălzire centralizată în Gilead și e frig aici sus.

Mai sunt și alte diferențe: Roland poartă acum armele la care are dreptul prin naștere, cele mari cu mânere din lemn de santal. I le-a dat tatăl lui la serbare, *gândește Jake. Nu știe de unde știe asta, dar așa este. Totodată, chipul lui Roland, deși încă al unui băiat, nu este chipul deschis și neprihănit al celui care străbătuse liniștit același coridor cu cinci luni în urmă; băiatul prins în mreje de Marten a trecut prin multe de atunci, iar lupta sa cu Cort a fost cea mai neînsemnată dintre încercări.*

Jake mai vede ceva: băiatul pistolar poartă cizmele roșii de cowboy. El nu știe asta, însă. Pentru că asta nu se întâmplă în realitate.

Și totuși, cumva, se întâmplă. Sunt înăuntrul globului Vrăjitorului, sunt înăuntrul tornadei roz (halourile acelea roz care se învârt în jurul becurilor îi amintesc lui Jake de Cascada Ogarilor și de curcubeiele lunare care se roteau în negură), și toate astea se întâmplă din nou.

– Roland! strigă Eddie de lângă carpeta alături de care stau el și Susannah. Femeia cască gura și îl strânge de umăr, vrând să-l facă să tacă, dar Eddie o ignoră. Nu, Roland! Nu! E o idee proastă!

– Nu! Olan! latră Ete.

Roland îi ignoră pe amândoi și trece pe lângă Jake la un braț distanță fără a-l vedea. Pentru Roland, ei nu sunt aici; cu sau fără încălțări roșii, acest ka-tet *se află departe în viitorul său.*

Se oprește la ușa aflată aproape de capătul coridorului, ezită, apoi ridică pumnul și ciocănește. Eddie pornește pe coridor spre el, ținând-o pe Susannah de mână... Acum pare aproape că o trage după el.

– Haide, Jake, spune Eddie.

– Nu, nu vreau.

– Nu are importanță ce vrei tu și știi asta. Trebuie să vedem. Dacă nu-l putem împiedica, să facem măcar lucrul pentru care am venit aici. Acum, vino!

Cu inima apăsată de spaimă, cu stomacul strâns ghem, Jake îi urmează. În timp ce se apropie de Roland – armele par uriașe la șoldurile lui înguste și fața sa neridată, dar deja istovită, îl face cumva pe Jake să-i vină să plângă – pistolarul ciocănește din nou.

– Ea nu-i acolo, dulceață! strigă Susannah la el. Nu-i acolo sau nu vrea să deschidă ușa, iar pentru tine nu contează care dintre astea e varianta corectă! Renunță! Renunță la ea! *N-o merită! Faptul că ți-e mamă n-o face să merite! Pleacă!*

El însă n-o aude nici pe ea și nu pleacă. În vreme ce Jake, Eddie, Susannah și Ete se adună nevăzuți în spatele său, Roland încearcă ușa de la odaia mamei sale și o găsește descuiată. O deschide spre o încăpere dominată de umbre și cu pereții decorați cu pânzeturi. Pe jos e întins un covor care seamănă cu persanul mult iubit de mama lui Jake... doar că acesta, știe Jake, provine din Provincia Kashamin.

De partea cealaltă a salonului, lângă o fereastră închisă cu obloane împotriva vânturilor iernii, Jake vede un scaun cu spetează joasă și știe că este cel în care ea ședea în ziua testului său de bărbăție; în el ședea atunci când fiul ei îi zărise urma mușcăturii de iubire de pe gât.

Scaunul este gol acum, dar când pistolarul mai face un pas înăuntrul odăii și se întoarce cu privirea spre dormitorul apartamentului, Jake observă o pereche de pantofi – negri, nu roșii – sub draperiile care flanchează fereastra oblonită.

– Roland! strigă el. Roland, în spatele draperiilor! E cineva în spatele draperiilor! Ai grijă!

Dar Roland nu aude.

– Mamă? strigă el și chiar dacă vocea lui e neschimbată, Jake ar recunoaște-o oricând... însă e, ca prin magie, o versiune atât de fragedă a ei! Tânără și neafectată de toți anii ce aveau să urmeze, cu praful și vântul și fumul lor de țigară. Mamă, sunt Roland! Vreau să vorbesc cu tine!

Tot niciun răspuns. Străbate holul scurt care duce la dormitor. O parte din Jake vrea să rămână acolo în salon, să se ducă la draperia aceea și să o tragă deoparte, dar știe că nu așa trebuie să decurgă lucrurile. Și chiar dacă ar încerca, se îndoiește că ar ajuta la ceva; mâna lui cel mai probabil ar trece prin draperie, ca mâna unei fantome.

– Haide, spune Eddie. Să rămânem lângă el.

Îl urmează într-un grup care, în alte împrejurări, ar fi fost comic. Nu însă și-n acestea; aici e vorba de trei oameni care-și doresc cu disperare confortul prietenilor.

Roland e lipit de peretele din stânga intrării și scrutează încăperea. Se uită ca hipnotizat. Poate încearcă să și-l imagineze pe Marten acolo cu mama lui; poate și-o amintește pe Susan, cu care n-a dormit niciodată într-un pat cumsecade, darămite într-unul luxos, cu baldachin, ca acela. Jake vede profilul palid al pistolarului într-un triptic cu oglindă din cealaltă parte a camerei, într-un alcov. Tripticul se află în fața unei mescioare pe care băiatul o recunoaște din partea mamei sale a dormitorului părinților; e o masă de toaletă.

Pistolarul se scutură și se întoarce din gândurile care i-au pus stăpânire pe minte, oricare ar fi fost acestea. În picioare are cizmele acelea oribile; în lumina slabă, seamănă cu cizmele unui om care a trecut printr-un pârâu de sânge.

– Mamă!

Face un pas spre pat și chiar se apleacă puțin, ca și când ar crede că femeia s-ar putea ascunde sub el. Dacă s-a ascuns, totuși, nu este acolo; pantofii pe care Jake i-a văzut sub draperie erau pantofi de damă, iar silueta care stă acum în capătul scurtului coridor, imediat dincolo de ușa dormitorului, poartă o rochie. Jake îi vede tivul.

Și vede mai mult decât atât. Jake înțelege relația tensionată a lui Roland cu părinții săi mai bine când ar putea-o vreodată înțelege Eddie sau Susannah, întrucât și părinții lui Jake sunt ciudați: Elmer Chambers este un pistolar al Rețelei, iar Megan Chambers are un trecut lung marcat de aventuri amoroase cu

prieteni bolnavi. Lucrurile acestea nu i-au fost spuse lui Jake de cineva, însă el le știe; a împărțit același khef *cu mama și tatăl lui, și știe ce știe.*

Știe ceva și despre Roland: că și-a văzut mama în globul Vrăjitorului. Era Gabrielle Deschain, tocmai întoarsă de la azilul din Debaria; Gabrielle își va mărturisi soțului greșelile faptei și gândului după serbare, îi va cere iertare și va implora să fie primită înapoi în patul său... și, când Steven va ațipi după ce au făcut dragoste, îi va înfige cuțitul în piept... sau poate doar îl va zgâria ușor pe brat cu el, fără a-l trezi măcar. Cu acel cuțit, rezultatul era oricum același.

Roland a văzut totul în globul de cristal înainte să-i mărturisească acest complot tatălui său, punându-i astfel capăt. Pentru a salva viața lui Steve Deschain, ar fi spus Eddie și Susannah, dacă ar fi văzut atât de departe datele problemei, dar Jake deține înțelepciunea nefericită a unui copil nefericit și vede și mai departe. A făcut-o și pentru a salva viața mamei lui. Pentru a-i da o ultimă șansă de a-și recăpăta sănătatea minții, o ultimă șansă de a rămâne alături de soțul ei și a fi dreaptă. O ultimă șansă de a se elibera de Marten Broadcloak.

Sigur o va face, sigur trebuie s-o facă! Roland i-a văzut chipul în ziua aceea, cât era de nefericită, și sigur trebuie s-o facă! Sigur nu putea să-l fi ales *pe magician! Dacă ar reuși doar să o facă să* vadă...

Astfel, neștiind că a căzut din nou în nesăbuința celor foarte tineri – Roland nu poate înțelege că nefericirea și rușinea sunt deseori victime ușoare pentru dorință – a venit aici să discute cu mama lui, să o roage să se întoarcă la soțul ei înainte de a fi prea târziu. A salvat-o de ea însăși o dată, îi va spune, dar nu o poate face din nou.

Și dacă nu va accepta, *gândește Jake*, sau dacă încearcă să nege din orgoliu, susținând că nu știe despre ce vorbește el, îi va da de ales: să plece din Gilead cu ajutorul său – acum, în noaptea asta – sau să fie aruncată în lanțuri mâine dimineață, vinovată de o trădare atât de inimaginabilă încât aproape sigur va fi spânzurată ca bucătarul Hax.

– Mamă? strigă el, încă neobservând silueta care stă în umbre în spatele său.

Face încă un pas înăuntrul odăii și acum silueta se mișcă. Silueta ridică mâinile. Are ceva în ele. Nu o armă, Jake deslușește atâta, însă e ceva ce pare mortal, ceva ce amintește cumva de un șarpe...

– Roland, ai grijă! țipă Susannah și vocea ei e ca un comutator magic.

Pe masa de toaletă se află ceva – globul de cristal, desigur; Gabrielle l-a furat, e ceea ce vrea să-i ducă amantului ei ca premiu de consolare pentru crima pe care

fiul ei a zădărnicit-o – și acum strălucește ca reacționând la vocea lui Susannah. Împrăștie lumină roz puternică în tripticul de oglinzi și își răsfrânge strălucirea înapoi în odaie. În acea lumină, în acel triptic, Roland vede în sfârșit silueta din spatele său.

– Hristoase! *țipă Eddie Dean, îngrozit.* O, Hristoase, Roland! Aia nu e mama ta! Aia...

Nu e nici măcar o femeie, nu cu adevărat, deși cândva a fost; e un fel de cadavru viu într-o rochie neagră de drum. Pe cap i-au mai rămas doar câteva șuvițe încâlcite de păr și-n locul nasului este o gaură căscată, dar ochii încă strălucesc, iar șarpele care i se zbate în mâini este foarte *vioi. Chiar și paralizat de groază, Jake are timp să se întrebe dacă l-a luat de sub aceeași stâncă unde l-a găsit pe cel ucis de Roland.*

Este Rhea, care l-a așteptat pe pistolar în apartamentul mamei sale; este vrăjitoarea de pe Cöos, venită nu doar să-și recupereze splendoarea, ci și să-l lichideze pe băiatul care i-a pricinuit atâtea neplăceri.

– Acuma, fiu de zdreanță! strigă ea pițigăiat. Acuma o să plătești!

Însă Roland a văzut-o, în globul de cristal a văzut-o, Rhea trădată chiar de globul pe care a venit să-l recupereze, și acum se răsucește, ducând mâinile la noile sale arme cu toată repeziciunea lor mortală. Are paisprezece ani și niciodată reflexele sale nu vor fi mai precise și mai iuți. Reacția sa e ca o explozie.

– Nu, Roland, nu! *strigă Susannah.* E un truc, e o magie!

Jake are timp doar cât să se uite de la oglindă la femeia din pragul ușii; are timp doar cât să-și dea seama că și el a fost păcălit.

Poate că și Roland înțelege adevărul în ultima fracțiune de secundă – că femeia din prag este *mama lui, până la urmă, că obiectul din mâinile ei nu este un șarpe, ci o curea, ceva ce a făcut pentru el, un dar în semn de pace, poate, că globul de cristal l-a ținut în singurul fel în care* poate... *prin reflexie.*

În orice caz, este prea târziu. Pistoalele sunt scoase din toc și bubuie, flăcările lor galben-aprins luminând odaia. Apasă trăgaciul fiecărei arme de două ori până să se poată opri și cele patru gloanțe o împing pe Gabrielle Deschain înapoi pe coridor cu zâmbetul acela plin de speranță, dornic de împăcare, încă întipărit pe față.

Moare în felul acesta, zâmbind.

Roland rămâne pe loc cu armele fumegânde în mâini, cu fața schimonosită într-o grimasă de surpriză și oroare, abia începând să înțeleagă adevărul poverii

pe care o va avea de purtat tot restul vieții sale: folosise pistoalele tatălui său ca să-și ucidă mama.

Acum, un râs dogit umple odaia. Roland nu se întoarce; e înghețat de femeia în rochie albastră și pantofi negri care zace sângerând pe coridorul apartamentului ei; femeia pe care a venit să o salveze și în schimb a ucis-o. Zace cu centura împletită de mână întinsă peste stomacul sângerând.

Jake se întoarce spre el și nu este surprins să vadă în globul de cristal o femeie verde la față, cu o pălărie neagră și țuguiată pe cap. Este Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit; este în același timp, el știe, Rhea de pe Cöos. Se uită țintă la băiatul cu armele în mâini și își dezgolește dinții la el în cel mai îngrozitor rânjet pe care Jake l-a văzut în viața sa.

– Am ars-o pe fata tâmpită pe care o iubeai... Mda, am ars-o de vie, chiar așa... iar acum am făcut din tine un matricid. Te căiești fiindcă mi-ai ucis șarpele, pistolarule? Pe sărmanul și dulcele meu Ermot? Regreți fiindcă ai jucat dur cu o persoană mai abilă decât vei putea fi tu vreodată în toată viața ta mizerabilă?

Roland nu dă niciun semn că ar auzi, ci se uită doar la mama sa. Curând se va duce la ea, îi va îngenunchea alături, dar nu încă; nu încă.

Chipul din globul de cristal se întoarce acum spre cei trei pelerini și, făcând asta, se transformă, devine bătrân și spân și rumen – devine, de fapt, chipul pe care Roland l-a văzut în oglinda mincinoasă. Pistolarul nu și-a putut vedea prietenii din viitor, însă Rhea îi vede; mda, îi vede foarte bine.

– Dați-vă bătuți! croncănește ea – e croncănitul unui corb care stă pe o ramură desfrunzită sub cerul acoperit de iarnă. Dați-vă bătuți! Renunțați la Turn!

– Niciodată, jigodie, spune Eddie.

– Vedeți ce este el! Ce monstru este! Și ăsta nu-i decât începutul, vă previn! Întrebați-l ce s-a întâmpla cu Cuthbert! Cu Alain... Hipersensibilitatea lui Alain, deși puternică, nu l-a salvat până la urmă, zău așa! Întrebați-l ce s-a întâmplat cu Jamie De Curry! Niciodată n-a avut un prieten pe care să nu-l ucidă, niciodată n-a avut o iubită care să nu fie praf în vânt!

– Vezi-ți de drumul tău, zise Susannah, și lasă-ne pe noi să ne vedem de al nostru.

Buzele verzi și crăpate ale lui Rhea se strâmbară într-un rânjet oribil.

– Și-a ucis propria mamă! Ție ce crezi că o să-ți facă, zdreanță proastă?

– Nu el a ucis-o, spune Jake. Tu *ai ucis-o. Acum, pleacă!*

Jake face un pas spre globul de cristal, vrând să-l ridice și să dea cu el de podea... și poate face asta, înțelege el, întrucât globul este real. E singurul lucru din viziunea aceasta care este real. Însă înainte să poată întinde mâinile spre el, acesta produce o explozie mută de lumină roz. Jake ridică iute mâinile în fața ochilor ca să nu fie orbit și apoi

(topesc mă topesc of ce lume of ce lume)

cade, plonjează în tornada roz, părăsind țara lui Oz și întorcându-se în Kansas, părăsind țara lui Oz și întorcându-se în Kansas, părăsind țara lui Oz și întorcându-se în...

V

CALEA GRINZII

1

– ...acasă, murmură Eddie.

Lui însuși vocea îi sună groasă și împleticită, ca a unui beţiv.

– Înapoi acasă, pentru că nicăieri nu-i ca acasă, zău așa.

Încercă să deschidă ochii și la început nu putu. Parcă i-ar fi fost lipiți. Își presă podul palmei de frunte și împinse în sus, întinzându-și pielea feței. Funcționă; ochii i se deschiseră pe dată. Nu văzu nici sala tronului din Palatul Verde și nici (și el de fapt la asta se așteptase) dormitorul bogat ornat, dar cumva claustrofobic, în care tocmai fusese.

Era afară, întins într-o poiană cu iarbă decolorată de iarnă. În apropiere era un pâlc mic de copaci; unii încă mai aveau câteva frunze maronii agățate de crengi. Pe o creangă se afla o singură frunză albă, ciudată. De undeva mai departe din crâng se auzea clipocit plăcut de apă. În iarba înaltă stătea abandonat noul scaun cu rotile al lui Susannah. Era noroi pe cauciucuri, observă Eddie, și între spițe se prinseseră câteva frunze foșnitoare maro, dar și câteva smocuri de iarbă. Deasupra lui, pe cer, cât vedeai cu ochii se întindeau nori albi nemișcați, interesanți cam cât un coș plin cu cearșafuri spălate.

Cerul era senin când am intrat în Palat, gândi el şi îşi dădu seama că din nou alunecase timpul. Cât de mult sau cât de puţin, nu era sigur că voia să ştie - lumea lui Roland era ca un sistem de transmisie cu rotiţele lui dinţate roase aproape complet; nu ştiai niciodată când timpul avea să iasă la liber sau să te smucească înainte, într-o treaptă superioară de viteză.

Era aceea lumea lui Roland, însă? Şi dacă era, cum ajunseseră înapoi în ea?

- De unde să ştiu eu? croncăni Eddie şi se ridică încet în picioare, crispându-se.

Deşi nu credea că era mahmur, îl dureau picioarele şi avea impresia că tocmai trăsese cel mai adânc pui de somn din lume.

Roland şi Susannah stăteau întinşi pe jos, sub copaci. Pistolarul se agita, dar Susannah era lungită pe spate, cu braţele întinse în lateral, şi sforăia într-un fel complet nefeminin, care îl făcu pe Eddie să surâdă larg. Jake era în apropiere, iar Ete dormea pe o rână lângă un genunchi al băiatului. În timp ce Eddie se uita la ei, Jake deschise ochii şi se ridică în şezut. Avea o expresie goală; era treaz, dar dormise atât de profund, încât nu ştia asta încă.

- Puah, făcu Jake şi căscă.

- Da, zise Eddie, de acord cu tine.

Se întoarse încet în cerc şi, când ajunse în dreptul celui de-al treilea cvadrant, zări Palatul Verde la orizont. De acolo arăta foarte mic şi sclipirea lui fusese răpită de ziua fără soare. Eddie bănuia că se găsea la aproximativ cinci kilometri distanţă. Din direcţia aceea veneau spre ei urmele căruciorului lui Susannah.

Auzea deşirarea, dar slab. Avea impresia că o şi vedea - un licăr ca de argint viu vărsat peste o porţiune de teren mlăştinos... care se întrerupea la circa opt kilometri depărtare. La opt kilometri vest de acolo? Dată fiind amplasarea Palatului Verde şi faptul că ei călătoriseră spre est pe I-70, aceasta era presupunerea naturală, dar cine ştia cu adevărat, mai ales când soarele lipsea de pe cer, pentru a putea fi folosit la orientarea în teren?

- Unde-i autostrada? întrebă Jake.

Şi vocea lui suna groasă şi împleticită. Ete i se alătură, întinzând întâi un picior din spate, apoi pe celălalt. Eddie observă că-şi pierduse o botină la un moment dat.

- Poate a fost anulată din cauza lipsei de interes.

– Nu cred că mai suntem în Kansas, zise Jake.

Eddie îi aruncă o privire tăioasă, însă nu credea că băiatul cita intenționat din *Vrăjitorul din Oz.*

– Nu acela în care joacă echipa Kansas City Royals și nici acela în care joacă Monarchs.

– De ce crezi asta?

Jake ridică degetul mare spre cer și când Eddie se uită într-acolo, văzu că se înșelase: norii albi nemișcați *nu* se întindeau cât vedeai cu ochii, amintind de un coș de cearșafuri. Direct deasupra capetelor lor, o fâșie de nori se târa spre orizont, mecanic, precum o bandă transportoare.

Erau din nou pe Calea Grinzii.

2

– Eddie? Unde ești, dulceață?

Eddie coborî ochii de la fâșia de nori de pe cer și o văzu pe Susannah stând în fund și masându-și ceafa. Părea a nu ști bine unde se afla. Poate chiar *cine* era. Manșoanele roșii pe care le purta arătau ciudat de mate în lumina aceea, însă rămâneau cele mai colorate lucruri pe care le vedea Eddie... Asta până coborî ochii la propriile-i picioare și văzu bopperii cu tocurile lor cubaneze. Totuși, și aceștia păreau mați, iar Eddie nu mai credea că doar lumina închisă a zilei îi făcea să arate așa. Se uită la pantofii lui Jake, la cele trei botine rămase în picioarele lui Ete, la cizmele de cowboy ale lui Roland (pistolarul ședea acum în capul oaselor, cu brațele încrucișate pe genunchi, uitându-se inexpresiv în depărtare). Toate erau la fel de roșii, dar culoarea era, cumva, *fadă.* De parcă o magie intrinsecă s-ar fi consumat.

Deodată, Eddie simți nevoia să și-i dea jos din picioare.

Se așeză lângă Susannah, îi dădu un sărut și spuse:

– Bună dimineața, frumoasă adormită. Sau bună ziua, poate.

Apoi, repede, aproape urând să-i atingă (era ca și când ar fi atins piele moartă, într-un fel), își scoase din picioare bopperii. Când făcu asta, văzu că pantofii aveau vârfurile scâlciate și tocurile noroioase. Nu mai arătau ca noi.

Se întrebase cum reușiseră să ajungă acolo; acum, simțind febra mușchilor de la picioare și amintindu-și de urmele scaunului cu rotile, știu. Veniseră pe jos, pentru Dumnezeu. Umblaseră în somn.

– Asta, zise Susannah, este cea mai bună idee pe care ai avut-o de... ei bine, de mult timp.

Își dădu jos manșoanele. Aproape de ei, Eddie îl văzu pe Jake scoțându-i botinele lui Ete.

– Chiar am fost acolo? îl întrebă Susannah. Eddie, chiar am fost acolo când el...

– Când mi-am ucis mama, zise Roland. Da, ați fost acolo. Cum am fost și eu. Zeii fie cu mine, am fost acolo. Am făcut-o.

Își acoperi fața cu mâinile și începu să scoată o serie de suspine aspre.

Susannah se târî până la el în felul acela sprinten care aproape că era un fel de umblat. Îl cuprinse cu un braț și cu cealaltă mână îi luă palmele de la față. La început, Roland se împotrivi, dar femeia insistă și, în cele din urmă, mâinile lui – acele mâini de ucigaș – coborâră, expunând ochi hăituiți, înecați în lacrimi.

Susannah îi trase fața la umărul ei.

– Dă-ți drumul, Roland, spuse ea. Nu te înfrâna. Partea asta s-a încheiat. Ai lăsat-o în urmă.

– Nu poți lăsa în urmă așa ceva, rosti Roland. Nu, nu cred că poți. Niciodată.

– Nu tu ai ucis-o, zise Eddie.

– Asta-i prea ușor.

Deși chipul pistolarului era în continuare lipit de umărul lui Susannah, vorbele lui se auzeau destul de clar.

– De la unele responsabilități nu te poți sustrage. De la *păcate* nu te poți sustrage. Da, Rhea a fost acolo – într-un fel, cel puțin – dar nu pot arunca vina pe vrăjitoarea de pe Cöos, oricât de tare mi-ar plăcea să o fac.

– Nici ea nu este de vină, spuse Eddie. Nu la asta mă referam.

Roland ridică fruntea.

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre *ka*, răspunse Eddie. Despre *ka*-ul care este ca vântul.

3

În ranițele lor era mâncare pe care niciunul dintre ei n-o pusese acolo – biscuiți cu spiriduși Keebler pe cutie, sendvișuri în folie de plastic asemănătoare cu cele pe care le puteai cumpăra (dacă erai disperat, desigur) de la automatele din parcările de pe marginea autostrăzii, și o marcă de cola de care nici Eddie, nici Susannah și nici Jake nu auziseră. Avea gust de coca-cola și era îmbuteliată în cutii roșu cu alb, dar se chema Nozz-A-La.

Îmbucară ceva cu spatele la crâng și cu fața la strălucirea îndepărtată a Palatului Verde și spuseră că luaseră prânzul. *Dacă peste cam o oră începe să se ducă lumina, putem conveni prin vot direct că a fost cina,* gândi Eddie, însă nu credea că era nevoie de asta. Ceasul său interior funcționa din nou și acel dispozitiv misterios, dar neobișnuit de precis, sugera că erau primele ore ale după-amiezii.

La un moment dat se opinti în picioare și, zâmbind unei camere de luat vederi invizibile, ridică în aer cutia de suc.

– Când călătoresc prin Țara lui Oz în noul meu Takuro Spirit, beau Nozz-A-La! declamă el. Îmi stinge setea și nu mă satur niciodată de el! Mă face să fiu fericit că sunt om! Mă face să-l cunosc pe Dumnezeu! Îmi dă aspectul unui înger și boașele unui tigru! Când beau Nozz-A-La, spun: „Măiculița mea, da' ce bine-i să fii în viață!" Spun...

– Stai jos, berchea-terchea, zise Jake, râzând.

– Chea, aprobă Ete.

Botul lui se odihnea pe glezna lui Jake și se uita cu mare interes la sendvișul băiatului.

Eddie dădu să se așeze și apoi acea stranie frunză albă îi reținu iarăși atenția. *Aia nu-i o frunză,* își spuse el și se duse spre ea. Nu, nu era o frunză, ci o bucată de hârtie. O întoarse pe spate și văzu coloane de „bla bla" și „yak yak" și „nicio diferență". De regulă, ziarele nu erau goale pe o parte, dar Eddie nu fu surprins să descopere că acesta era – la urma urmei, *Zvonurile lui Oz* nu fusese decât o bucată de recuzită.

Și nici partea goală nu era goală. Pe ea, cu litere ordonate și îngrijite, era scris următorul mesaj:

Data viitoare nu mai plec.
Renunțați la Turn.
Ăsta-i ultimul avertisment.
Vă doresc o zi splendidă! – R.F.

Iar mai jos, un mic desen:

Eddie aduse biletul înapoi unde mâncau ceilalți. Îl studiară și ei pe rând. Roland îl luă ultimul, își trecu degetul mare peste el gânditor, pipăind textura hârtiei, apoi i-l dădu înapoi lui Eddie.

– R.F., zise acesta. Cel care îl manevra pe Tic-Tac. Ăsta-i din partea lui, nu-i așa?

– Da. El trebuie să-l fi scos pe Omul Tic-Tac din Lud.

– Sigur, spuse Jake pe un ton sumbru. Flagg ăla părea genul de om care recunoaște un berchea-terchea de prima mână atunci când îl zărește. Dar cum au ajuns aici înaintea noastră? Ce ar putea fi mai rapid decât Monoul Blaine, fir-ar ea a naibii de treabă?

– O ușă, spuse Eddie. Poate au venit pe o ușă din aceea specială.

– Bingo, făcu Susannah.

Întinse mâna cu palma în sus și Eddie o lovi cu palma sa.

– În orice caz, ce sugerează el nu-i un sfat rău, zise Roland. Vă îndemn să vă gândiți cât se poate de serios la el. Și dacă vreți să vă întoarceți în lumea voastră, eu vă permit să mergeți.

– Nu-mi vine să cred ce aud, Roland, spuse Eddie. După ce ne-ai tras pe mine și pe Suze aici, în strigăte și zbateri? Știi ce ar spune fratele meu despre tine? Că ești mai incredibil ca un porc pe patine.

– Am făcut ce am făcut înainte să vă cunosc ca prieteni, explică Roland. Înainte de a învăța să vă iubesc așa cum i-am iubit pe Alain și pe Cuthbert. Și înainte de a fi forțat să... să revizitez anumite scene. Astea m-au...

Făcu o pauză, uitându-se în jos la picioarele sale (își pusese vechile cizme) și gândind profund. În cele din urmă, ridică iar privirea.

– A existat o parte din mine care nu se mișcase și nici nu vorbise de foarte mulți ani. Am crezut-o moartă. Și nu e așa. Am învățat să iubesc din nou și sunt conștient că aceasta este probabil ultima mea șansă de a iubi. Oi fi eu încet – Vannay și Cort știau asta; la fel și tata – dar nu sunt prost.

– Atunci, nu te comporta ca și când ai fi, îl admonestă Eddie. Sau nu te comporta ca și când noi am fi proști.

– Ideea de bază, cum zici tu, Eddie, e că acțiunile mele duc la moartea prietenilor mei. Și nu sunt sigur dacă mai pot risca vreodată să se repete asta. Mai ales în cazul lui Jake... Eu... n-are importanță. Nu am cuvintele necesare. Pentru prima dată de când m-am întors pe călcâie într-o cameră întunecată și mi-am împușcat mama, s-ar putea să fi găsit ceva mai important decât Turnul. Să lăsăm lucrurile așa.

– Prea bine, presupun că pot respecta asta.

– Și eu, spuse Susannah, dar Eddie are dreptate despre *ka*.

Luă biletul și plimbă un deget peste el cu un aer meditativ.

– Roland, nu poți să vorbești despre asta – despre *ka*, vreau să zic – și apoi să te sucești și să-ți retragi cuvintele, doar fiindcă îți scade puterea voinței și dăruirea pentru cauză.

– Puterea voinței și dăruirea pentru cauză sunt expresii potrivite, remarcă Roland. Mai există totuși un termen negativ care înseamnă același lucru. Vorbesc despre *obsesie*.

Susannah elimină ideea din discuție cu un zvâcnet grăbit din umeri.

– Dulceață, fie toată tărășenia asta ține de *ka*, fie nu ține de nimic. Și așa înfricoșătoare cum poate fi ideea de *ka* – ideea unei sorți cu ochi de vultur și nas de ogar – găsesc că ideea absenței *ka*-ului este și mai înfricoșătoare.

Aruncă biletul lui R.F. în lături, în iarba uscată.

– Oricum i-ai spune, rămâne faptul că, dacă dă peste tine, ești moartă, spuse Roland. Rimer... Thorin... Jonas... mama... Cuthbert... Susan. Întreabă-i numai pe ei. Pe oricare dintre ei. Măcar de ai putea.

– Îți scapă cea mai importantă parte a ecuației, zise Eddie. Nu *poți* să ne trimiți înapoi. Nu pricepi asta, maimuțoi ce ești? Chiar dacă ar fi o ușă, noi n-am trece prin ea. Greșesc?

Se uită la Jake și la Susannah. Aceștia scuturară din cap. Chiar și Ete făcu asta. Nu, nu greșea.

– Ne-am *schimbat*, continuă Eddie. Noi...

Acum, el era cel care nu știa cum să continue. Cum să-și exprime nevoia de a vedea Turnul... și cealaltă nevoie a sa, la fel de puternică, de a continua să poarte pistolul cu intarsii din lemn de santal. *Pistoloiul*, cum ajunsese să-i spună în gând. Ca în cântecul acela vechi al lui Marty Robins despre omul care purta un pistoloi la șold.

– Ăsta e *ka*, spuse el.

Doar la acest concept se putea gândi, unul suficient de cuprinzător ca să acopere tot ce gândea el.

– Kaka, răspunse Roland, după o clipă de ezitare.

Rămaseră toți trei gură-cască, holbându-se la el. Roland din Gilead făcuse o glumă.

4

– Un singur lucru nu înțeleg din ce am văzut, zise Susannah cu timiditate. De ce s-a ascuns mama ta după acea draperie când ai intrat, Roland? Avea de gând să...

Își mușcă buza, apoi reluă hotărâtă:

– Avea de gând să te omoare?

– Dacă asta avea de gând, nu alegea ca armă o curea. Simplul fapt că îmi făcuse un cadou – și asta era, deoarece avea inițialele mele cusute pe ea – sugerează că voia să-mi ceară iertare, că suferise o transformare sufletească.

Asta știi sigur sau asta doar vrei tu să crezi? gândi Eddie. Era o întrebare pe care nu ar fi rostit-o niciodată. Roland trecuse prin destule probe, câștigase pentru ei toți întoarcerea pe Calea Grinzii retrăind acea teribilă ultimă vizită în apartamentul mamei sale și asta era destul.

– Cred că s-a ascuns fiindcă îi era rușine, propuse pistolarul. Sau fiindcă avea nevoie de un moment ca să se gândească la ce să-mi spună. Cum să-mi explice.

– Și globul de cristal? îl întrebă Susannah cu tandrețe. Chiar era pe masa de toaletă, unde l-am văzut noi? Chiar îl furase de la tatăl tău?

– Răspunsul e da la ambele întrebări, spuse Roland. Deși... *chiar* să-l fi furat?

Întrebarea aceasta parcă și-o adresase sieși.

– Tata știa multe lucruri, însă uneori ținea ceea ce știa doar pentru el.

– Așa cum știa că mama ta și Marten se vedeau, zise Susannah.

– Da.

– Dar, Roland... doar nu crezi că tatăl tău ți-a permis *ție* cu bună știință să... să...

Roland se uită la ea cu ochi mari, hăituiți. Lacrimile îi dispăruseră, dar când încercă să zâmbească la întrebarea ei, nu reuși.

– Dacă i-a permis cu bună știință fiului său să-i ucidă soția? întrebă el. Nu, nu pot spune asta. Oricât de mult aș vrea, nu pot. Că a *provocat* acel eveniment, că a pus intenționat lucrurile în mișcare, ca un om jucând Castele... asta nu pot să cred. Dar că a permis *ka*-ului să-și urmeze cursul? Mda, categoric.

– Ce s-a întâmplat cu globul? întrebă Jake.

– Nu știu. Am leșinat. Când m-am trezit, eram doar eu și mama, eu viu și ea moartă. Nu venise nimeni la sunetul de împușcături – pereții clădirii erau din stâncă groasă și, pe deasupra, aripa aceea era aproape complet neocupată. Sângele ei se uscase. Cureaua pe care mi-o făcuse mie era plină de el, dar eu am luat-o și m-am încins cu ea. Am purtat mulți ani darul acela însângerat și modul în care am pierdut-o e o poveste pentru altă zi... o voi spune până să terminăm ce avem de făcut, deoarece are legătură cu căutarea Turnului.

Dar deși n-a venit nimeni să cerceteze împușcăturile, cineva a venit dintr-un alt motiv. În timp ce eu zăceam leșinat lângă cadavrul mamei mele, acel cineva a intrat și a luat globul Vrăjitorului.

– Rhea? întrebă Eddie.

– Mă îndoiesc că era atât de aproape în carne și oase... însă știa să-și facă prieteni, cotoroanța aia. Mda, știa să-și facă prieteni. Am revăzut-o, să știți.

Roland nu dezvoltă subiectul, dar un licăr de furie îi apăru în ochi. Eddie îl mai văzuse înainte și știa că însemna moarte.

Jake recuperase biletul de la R.F. și acum arătă spre desenul mic de sub mesaj.

– Știi cumva ce înseamnă asta?

– Am impresia că este *sigilul* locului pe care l-am văzut când am călătorit prima dată în globul Vrăjitorului. Ținutul numit Bubuit de Tunet.

Se uită în jur la ei, unul după altul.

– Cred că acolo îl vom întâlni din nou e omul ăsta – pe *arătarea* asta – Flagg.

Roland se uită înapoi pe unde veniseră, umblând în somn încălțați cu pantofii lor roșii.

– Kansasul pe care l-am străbătut era Kansasul *lui*, iar molima care a golit zona aceea era molima *lui*. Cel puțin, eu asta cred.

– Dar ar putea să nu rămână acolo, sugeră Susannah.

– Ar putea să călătorească, spuse Eddie.

– În lumea *noastră*, zise Jake.

Încă uitându-se înapoi spre Palatul Verde, Roland rosti:

– În lumea voastră sau în oricare alta.

– Cine este Regele Purpuriu? întrebă Susannah din senin.

– Asta nu știu, Susannah.

Tăcură apoi, privindu-l pe Roland cum se uita spre palatul în care se confruntase cu un vrăjitor fals și o amintire reală și, cine știe cum, făcând asta deschisese ușa înapoi spre lumea sa.

Spre lumea noastră, se corectă Eddie, cuprinzând-o pe Susannah cu brațul. *Acum e lumea noastră. Dacă ne-am întoarce în America – și poate că va trebui s-o facem înainte să se termine povestea asta – am ajunge ca niște străini într-o țară străină, indiferent de ce* când *ar fi vorba. Acum asta este lumea noastră. Lumea Grinzilor și a Gardienilor și a Turnului Întunecat.*

– Ne mai rămâne puțină lumină, îi zise el lui Roland și, ezitând, puse mâna pe umărul lui.

Când pistolarul o acoperi imediat cu mâna sa, Eddie zâmbi.

– Vrei să ne folosim de ea sau nu?

– Da, răspunse Roland. Hai să ne folosim de ea.

Se aplecă și își luă ranița pe umăr.

– Ce facem cu pantofii? întrebă Susannah, uitându-se nedumerită la mormanul mic și roșu pe care îl clădiseră.

– Îi lăsăm aici, zise Eddie. Și-au îndeplinit menirea. Hop în scaunul tău, tinerică.

O cuprinse cu brațele și o ajută să urce.

– Toți copiii Domnului au pantofi, murmură Roland. Nu așa ai spus, Susannah?

– Păi, făcu ea, așezându-se comod, când o rostești în dialect îi dai un plus de savoare, dar ai prins esența, scumpule, da.

– Atunci, fără-ndoială vom mai găsi pantofi, dacă asta va fi vrerea Domnului, rosti Roland.

Jake se uita în ghiozdanul lui, făcând inventarul alimentelor puse acolo de o mână necunoscută. Ridică în aer o pulpă de pui într-o pungă de plastic, o studie, apoi se uită la Eddie.

– Cine crezi că ne-a dat chestiile astea?

Eddie ridică din sprâncene, întrebându-l parcă pe Jake cum putea fi așa hăbăuc.

– Spiriduşii Keebler, răspunse el. Cine altcineva? Hai să mergem.

5

Se regrupară în apropierea crângului, cinci hoinari pe fața unui pământ pustiu. Înaintea lor, pe întinderea câmpiei iarba era străbătută de o linie care oglindea perfect fâșia de nori grăbiți de pe cer. Linia aceea nu era la fel de evidentă ca o cărare... însă pentru un ochi avizat felul în care totul se înclina în aceeași direcție era la fel de clar ca o dungă de vopsea.

Calea Grinzii. Undeva înainte, acolo unde acea Grindă se intersecta cu toate celelalte, se înălța Turnul Întunecat. Eddie credea că, dacă vântul ar fi suflat din direcția potrivită, aproape că ar fi putut simți miros de piatră înnegrită.

Și de trandafiri – parfumul trist al trandafirilor.

O luă de mână pe Susannah, care stătea în scaunul cu rotile; Susannah îl luă de mână pe Roland; Roland îl luă pe Jake. Ete stătea la doi pași în fața lor, cu capul ridicat, adulmecând aerul tomnatic care-i pieptăna blana cu degete invizibile, cu ochii săi încercuiți în auriu larg deschiși.

– Noi suntem *ka-tet*, grăi Eddie.

Îi trecu prin gând să se minuneze de cât de tare se schimbase; de străinul care devenise – chiar și pentru el însuși.

– Suntem o singură ființă formată din mai mulți.

– *Ka-tet*, repetă Susannah. O singură ființă din mai mulți.

– O ființă din mai mulți, zise și Jake. Haideți să mergem.

Pasăre și urs, iepure și pește, gândi Eddie.

Cu Ete în frunte, porniră din nou în căutarea Turnului Întunecat, urmând Calea Grinzii.

POSTFAȚĂ

Scena în care Roland îl înfrânge pe Cort, bătrânul său învățător, și pleacă să-și facă de cap în zona rău famată a Gileadului a fost scrisă în primăvara anului 1970. Cea în care tatăl lui Roland își face apariția în dimineața următoare a fost scrisă în vara anului 1996. Deși în lumea poveștii între cele două episoade nu se scurg decât șaisprezece ore, în viața povestitorului s-au scurs douăzeci și șase de *ani*. Și totuși, într-un târziu momentul a venit și m-am văzut confruntându-mă pe mine însumi pe patul unei prostituate: de o parte studentul șomer cu păr negru, lung, și barbă, de cealaltă romancierul de succes („shlockmeister-ul Americii", cum îmi spun cu afecțiune numeroșii mei critici care mă admiră).

Amintesc acest lucru doar fiindcă rezumă perfect esența stranie a aventurii mele cu Turnul Întunecat. Am scris destule romane și povestiri cât să umplu un sistem solar al imaginației, însă povestea lui Roland este Jupiterul meu – o planetă care le umbrește pe toate celelalte (cel puțin din punctul meu de vedere), un loc cu atmosferă ciudată, peisaj aiuritor și extraordinară atracție gravitațională. Am spus cumva că le umbrește pe celelalte? Dacă mă gândesc mai bine, cred că face mai mult decât atât. Încep să înțeleg că lumea (sau lumile) lui Roland chiar *le conține* pe toate celelalte create de mine; în Lumea de Mijloc există un loc pentru Randall Flagg, Ralph Roberts, băieții rătăcitori din *Ochii Dragonului*, ba chiar și pentru Părintele Callahan, preotul blestemat din *Salem's Lot*, care a plecat din Noua Anglie cu un autobuz Greyhound și a ajuns să se stabilească la marginea unui teribil ținut de graniță din

Lumea de Mijloc numit Bubuit de Tunet. Acolo par să ajungă toți. Și de ce nu? Lumea de Mijloc a apărut prima, înaintea tuturor, visând sub privirea albastră a ochilor de bombardier ai lui Roland.

Cartea aceasta a așteptat mult până să vină pe lume – numeroși cititori cărora le plac aventurile lui Roland aproape că au urlat de frustrare – și pentru asta îmi cer iertare. Motivul e rezumat cel mai bine de gândul lui Susannah în timp ce se pregătește să-i spună lui Blaine prima ghicitoare din concursul lor: *E greu să începi.* Cu nimic din paginile acestea nu sunt mai de acord decât cu spusele ei.

Știam că *Vrăjitorul și globul de cristal* însemna să mă întorc la zilele tinereții lui Roland și la prima lui aventură amoroasă, și mi-era o teamă îngrozitoare de povestea asta. Suspansul e relativ ușor, cel puțin pentru mine; dragostea e dificilă. Prin urmare, am tras de timp, am tărăgănat, am amânat și cartea a rămas nescrisă.

Am început până la urmă, lucrând în camere de motel pe laptopul meu Macintosh PowerBook, în timp ce traversam țara din Colorado spre Maine după ce încheiasem partea mea de treabă la versiunea televizată a *Apocalipsei.* Mi-am dat seama, în timp ce conduceam la nord prin kilometri de pustietate din vestul Nebraskăi (unde s-a întâmplat să mă aflu, întorcându-mă din Colorado, când mi-a venit ideea pentru o povestire intitulată „Children of the Corn"), că dacă nu începeam curând, nu aveam să mai scriu niciodată cartea.

Dar nu mai cunosc adevărul iubirii romantice, mi-am spus. *Știu cum e să fii căsătorit și cunosc iubirea matură, dar când ai patruzeci și opt de ani cam uiți fierbințeala și pasiunea de la șaptesprezece ani.*

Te ajut eu cu partea asta, a venit răspunsul. În ziua aceea, în apropiere de Thetford, Nebraska, nu știam cui îi aparținea vocea aceea, dar acum știu, fiindcă m-am uitat în ochii lui peste patul unei prostituate într-o țară care există foarte clar în imaginația mea. Iubirea lui Roland pentru Susan Delgado (și a ei pentru el) mi-a fost povestită de băiatul care a început povestea de față. Dacă e corectă, mulțumiți-i lui. Dacă e greșită, dați vina pe ce s-a pierdut prin traducere.

Îi mulțumesc totodată prietenului meu Chuck Verrill, care a redactat cartea și mi-a fost alături la fiecare pas. Încurajările și ajutorul lui au fost neprețuite, la fel cum au fost și încurajările Elainei Koster, care a publicat atâtea romane western în ediție broșată.

Mulțumirile cele mai afectuoase le datorez soției mele, care mă susține în nebunia asta cât poate mai bine și care m-a ajutat la această carte într-un fel pe care nici măcar nu-l bănuiește. O dată, într-o perioadă întunecată, mi-a dăruit o mică figurină comică

de cauciuc care m-a făcut să zâmbesc. E vorba de Rocket J. Squirrel, veverița din desenele animate, cu pălăria ei albastră de aviator și cu brațele întinse cutezător. Am așezat figurina aceea pe manuscris în timp ce creștea (și creștea... și *creștea*), sperând că o parte din iubirea cu care-mi fusese dăruită va fertiliza într-un fel cartea. Trebuie să fi funcționat, cel puțin într-o anumită măsură; cartea este aici, până la urmă. Nu știu dacă este bună sau rea – am pierdut orice simț al perspectivei în jurul paginii patru sute – dar este aici. Numai asta, și tot mi se pare un miracol. Și am început să cred că s-ar putea chiar să trăiesc destul cât să închei ciclul acesta de povești. (Să batem în lemn.)

Mai sunt trei episoade de povestit, cred, două plasate preponderent în Lumea de Mijloc și unul în întregime în lumea noastră – acesta tratează problema terenului viran de la colțul Second Street cu 46th și a trandafirului care crește acolo. Trandafirul acela, trebuie să vă spun, este în mare pericol.

În cele din urmă, *ka-tet*-ul lui Roland va ajunge în ținutul nocturn care este Bubuit de Tunet... și la ceea ce se află dincolo de el. Poate că nu toți vor supraviețui drumului până la Turn, dar sunt încredințat că cei care vor ajunge acolo vor ști să fie fermi și drepți.

STEPHEN KING
Lovell, Maine
27 octombrie 1996

Cuprins

Argument 7

Prolog. BLAINE 15

PARTEA ÎNTÂI. GHICITORILE 25
I. Sub Luna Demonului (I) 27
II. Cascada Ogarilor 44
III. Gâsca de Ziua Sărbătorii 59
IV. Topeka 81
V. La drum întins 101

PARTEA A DOUA. SUSAN 139
I. Sub Luna Sărutărilor 141
II. Proba cinstei 149
III. O întâlnire pe drum 167
IV. Cu mult după scăpătatul lunii 191
V. Bun venit în oraș 211
VI. Sheemie 247
VII. Pe Povârniș 273
VIII. Sub Luna Negustătorului 308
IX. Citgo 323
X. Pasăre și urs, iepure și pește 355

Interludiu. Kansas, undeva, cândva 385

PARTEA A TREIA. SĂ ÎNCEAPĂ SECERIȘUL 391
I. Sub Luna Vânătoresei 393
II. Fata de la fereastră 409
III. O partidă de Castele 426
IV. Roland și Cuthbert 446
V. Curcubeul Vrăjitorului 484
VI. Închiderea anului 513
VII. Recuperarea globului de cristal 541
VIII. Cenușa 567
IX. Secerișul 589
X. Sub Luna Demonului (II) 642

PARTEA A PATRA. TĂȚ' COPIII DOMNULUI AU PANTOFI 699
I. Kansas dimineața 701
II. Pantofi pe drum 714
III. Vrăjitorul 729
IV. Globul de cristal 744
V. Calea Grinzii 752

Postfață 763

De același autor, la Editura Nemira
au apărut:

Carrie

Salem's Lot

Shining

Apocalipsa (2 vol.)

Cimitirul animalelor

Christine

Orașul bântuIT (2 vol.)

Misery

Jocul lui Gerald

Colorado Kid

Mobilul

Povestea lui Lisey

Misterul regelui

Casa întunericului

Ochii dragonului

Duma Key

Dolores Claiborne

Talismanul

Pistolarul (seria TURNUL ÎNTUNECAT)

Alegerea celor trei (seria TURNUL ÎNTUNECAT)

Ținuturile pustii (seria TURNUL ÎNTUNECAT)

Blaze (sub pseudonimul Richard Bachman)

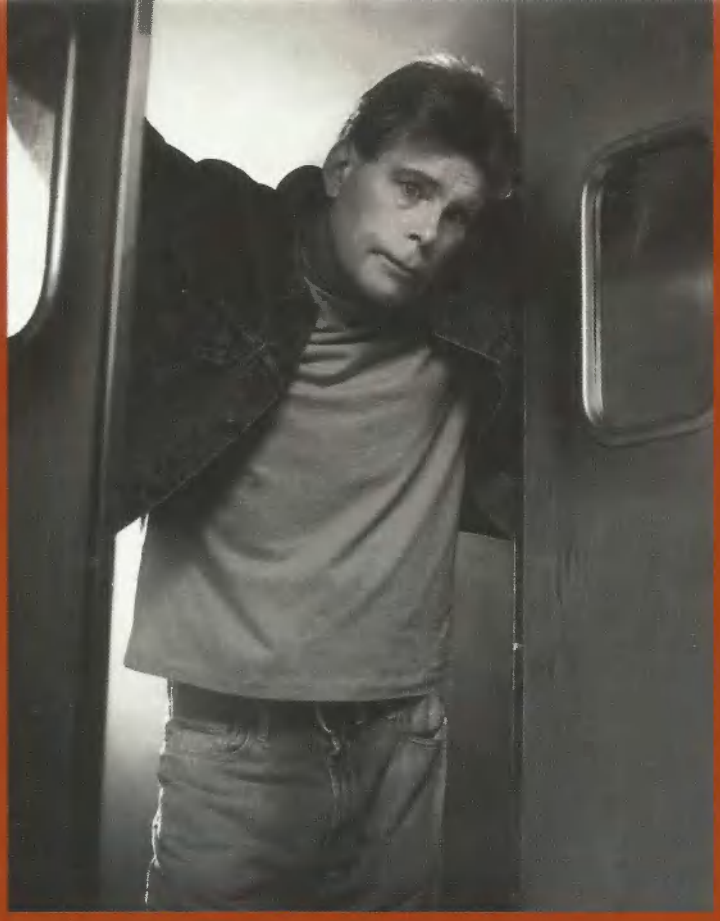

Roland, ultimul pistolar, și prietenii săi au scăpat ca prin urechile acului dintr-o lume și au pătruns în următoarea. Odată ajunși acolo, Roland le împărtășește o poveste din vechime, plină de aventură și iubire, în centrul căreia se află o tânără neînfricată și neasemuit de frumoasă, pe nume Susan Delgado. Și toți vor fi atrași într-un străvechi mister în care magia și pericolul se împletesc la tot pasul...

Plasat într-un decor de-o măreție legendară, plin de neașteptate răsturnări de situație, presărat cu imagini răpitoare și personaje memorabile, *Vrăjitorul și globul de cristal* – al patrulea volum din seria TURNUL ÎNTUNECAT – atinge noi culmi ale rafinamentului.

ISBN 978-606-579-200-5

nemira.ro